

Reformationsbibeln

NYA TESTAMENTET

Reformationsbibeln

NYA TESTAMENTET

Svenska reformationsbibelsällskapets
revidering av

Karl XII:s Kyrkobibel

Svenska Reformationsbibelsällskapet
Borås 2003

© Svenska Reformationsbibelsällskapet

1:a upplagan, Borås 2003

ISBN: 91 - 974 234 - 0 - 8

Omslag & Grafisk form: Hans Ericsson

Tryck: RT-Print Oy, Pieksämäki 2002

Svenska reformationsbibelsällskapet

Box 11098, SE-50711 Borås

Box 137, SE-953 23 Haparanda

Tel: 033-41 22 50

Tel: +46 922-102 00

Fax: +46 922-120 55

E-mail: jala@mbbox301.swipnet.se

NYA TESTAMENTET

NYA TESTAMENTETS BÖCKER

	Sid
Matteus Evangelium	7
Markus Evangelium	59
Lukas Evangelium	92
Johannes Evangelium	147
Apostlagärningarna	187
Paulus brev till romarna	238
Paulus första brev till korintierna	260
Paulus andra brev till korintierna	281
Paulus brev till galaterna	295
Paulus brev till efesierna	303
Paulus brev till filipperna	311
Paulus brev till kolosserna	317
Paulus första brev till thessalonikerna	322
Paulus andra brev till thessalonikerna	327
Paulus första brev till Timoteus	330
Paulus andra brev till Timoteus	337
Paulus brev till Titus	342
Paulus brev till Filemon	345
Brevet till hebreerna	347
Petrus första brev	364
Petrus andra brev	371
Johannes första brev	375
Johannes andra brev	381
Johannes tredje brev	382
Jakobs brev	383
Judas brev	389
Johannes uppenbarelse	391

Matteus Evangelium

I Kapitlet

Jesu släkttavla. Hans födelse och hans namn.

Detta är boken om Jesu Kristi, Davids sons, Abrahams sons, släkttavla. Luk. 3:23f.

2. Abraham födde Isak, Isak födde Jakob, Jakob födde Juda och hans bröder. 1 Mos. 21:2f, 25:24f, 29:35.

3. Juda födde Peres och Sera med Tamar, Peres födde Hesron, Hesron födde Ram. 1 Mos. 38:27f. 1 Krön. 2:4f. Rut 4:18f.

4. Ram födde Amminadab, Amminadab födde Naheson, Naheson födde Salmon.

5. Salmon födde Boas med Rahab, Boas födde Obed med Rut, Obed födde Isai. Rut 4:13, 17. 1 Krön. 2:10-12.

6. Isai födde kung David, kung David födde Salomo med henne, som var Urias hustru. 1 Sam. 17:12. 2 Sam. 12:24.

7. Salomo födde Rehabeam, Rehabeam födde Abia, Abia födde Asa. 1 Kon. 11:43, 14:31, 15:8. 1 Krön. 3:10f. 2 Krön. 9:31, 12:16, 14:1.

8. Asa födde Josafat, Josafat födde Joram, Joram födde Ussia. 1 Kon. 15:24. 2 Kon. 8:16-24.

9. Ussia födde Joatam, Joatam födde Ahas, Ahas födde Hiskia. 2 Kon. 15:7. 2 Krön. 26:23, 27:9. 2 Kon. 16:20.

10. Hiskia födde Manasse, Manasse födde Amon, Amon födde Josia. 2 Kon. 20:21. 1 Krön. 3:14. 2 Krön. 33:25.

11. Josia födde Jekonja och hans brö-

der, vid tiden för den babyloniska fångenskapen.

2 Kon. 23:30-34. 1 Krön. 3:15-16. 2 Krön. 36:1f.

12. Men efter den babyloniska fångenskapen födde Jekonja Sealtiel, Sealtiel födde Serubbabel.

1 Krön. 3:17-19. Esr. 3:2. 5:2. Hagg. 1:1.

13. Serubbabel födde Abihud, Abihud födde Eljakim, Eljakim födde Assur.

14. Assur födde Sadok, Sadok födde Jakim, Jakim födde Eliud.

15. Eliud födde Eleasar, Eleasar födde Mattan, Mattan födde Jakob.

16. Jakob födde Josef, Marias man, och av henne föddes Jesus, som kallas Kristus.

17. Så är alla släktled från Abraham intill David fjorton led och från David till den babyloniska fångenskapen fjorton led och från den babyloniska fångenskapen intill Kristus fjorton led.

18. Jesu Kristi födelse gick så till: När Maria, hans mor, var trolovad med Josef, visade det sig innan de kom tillsammans, att hon var havande av den Helige Ande. Luk. 1:27f.

19. Men eftersom Josef var en rättfärdig man och inte ville utsätta henne för vanära, tänkte han i hemlighet överge henne.

20. När han tänkte på detta, se, då uppenbarades för honom i en dröm, en Herrens ängel och sade: Josef, Davids son, frukta inte att ta Maria, din

hustru, till dig. Ty det som är avlat i henne, det är av den Helige Ande.

21. Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder.

Ps. 130:8. Luk. 1:31. 2:21.

Apg. 4:12. 10:43. 13:38-39.

22. Allt detta har skett, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten, som sade:

23. Se, jungfrun skall bli havande och föda en son, och de skall ge honom namnet Emmanuel, det betyder: Gud med oss.

Jes. 7:14.

24. När Josef vaknade upp ur sömnen, gjorde han som Herrens ängel hade befallt honom, och tog sin hustru till sig.

25. Och han rörde henne inte, förrän hon hade fött sin förste son, och han gav honom namnet Jesus.

Luk. 2:21.

2 Kapitlet

De vise männen från Österlandet. Flykten till Egypten. Herodes barnamord. Återkomsten.

När Jesus hade fötts i Betlehem i Judéen i kung Herodes dagar, se, då kom vise män från österlandet till Jerusalem,

Luk. 2:1f.

2. och sade: Var är judarnas nyfödde konung? Ty vi har sett hans stjärna i öster och har kommit för att tillbe honom.

3. När kung Herodes hörde det, blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom,

4. och kallade samman alla överstepräster och skriftlärda bland folket och frågade ut dem, var Kristus skulle födas.

5. Och de sade till honom: I Betlehem

i Judéen, ty så är skrivet genom profeten:

6. Och du Betlehem i Juda land, ingalunda är du den minste bland Juda furstar, ty från dig skall det komma en furste, som skall vara en herde* för mitt folk Israel.

*KXII: Herre.

2 Sam. 5:2. Mik. 5:2. Joh. 7:42.

7. Då kallade Herodes i hemlighet de vise männen till sig och frågade noga ut dem om tiden, då stjärnan hade visat sig,

8. och sände dem till Betlehem och sade: Res dit och forska noga efter barnet, och när ni har funnit det, berätta det för mig, så att också jag kan komma och tillbe honom.

9. När de hade hört kungen, for de iväg, och se, stjärnan, som de hade sett i öster, gick framför dem, tills den kom och stannade över stället, där barnet var.

10. När de såg stjärnan, uppfylldes de av mycket stor glädje.

11. Och de gick in i huset och fann barnet med Maria, hans mor, och de föll ner och tillbad honom och öppnade sina skatter och frambar gåvor åt honom, guld, rökelse och myrra.

Ps. 72:10f. Jes. 60:6.

12. Och sedan de hade fått en gudomlig uppenbarelse i en dröm att de inte skulle återvända till Herodes, tog de en annan väg hem till sitt land igen.

13. När de hade farit bort, se, då uppenbarades en Herrens ängel för Josef i en dröm och sade: Stå upp och ta barnet och dess mor med dig, och fly till Egypten, och bli kvar där, till dess jag säger till dig, ty Herodes tänker söka efter barnet för att döda det.

14. Då stod han upp och tog om natten med sig barnet och dess mor och flydde till Egypten,

15. och blev kvar där tills Herodes hade dött, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten, som sade: Ut ur Egypten har jag kallat min Son.

2 Mos. 4:22-23. Hos. 11:1.

16. När Herodes nu såg, att han hade blivit lurad av de vise männen, blev han mycket vred, och sände ut och lät slå ihjäl alla gossebarn i Betlehem och i hela dess omgivning, dem som var två år och därunder, i enlighet med den tid, som han noggrant hade frågat ut av de vise männen.

17. Då blev det fullbordat, som var sagt av profeten Jeremia, när han sade: 18. I Rama* hördes ett rop, klagan och mycket gråt och jämmer: Rakel begrät sina barn och ville inte låta trösta sig, eftersom de inte längre fanns till.

*KXII: Höjden.

1 Mos. 35:19. 48:7. Jer. 31:15.

19. Men när Herodes hade dött, se, då uppenbarades i en dröm en Herrens ängel för Josef i Egypten, 20. och sade: Stå upp och ta barnet och dess mor med dig, och bege dig till Israels land. Ty de som sökte efter barnets liv är döda. 21. Då stod han upp och tog barnet och dess mor med sig och kom till Israels land.

22. Men när han hörde, att Arkelaus regerade över Judéen i sin far Herodes ställe, fruktade han för att fara dit, och sedan han hade fått en gudomlig befallning i en dröm, drog han bort till Galiléens trakter.

23. Och han kom och bosatte sig i en stad, som heter Nasaret, för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeterna: Han skall kallas nasaré.

Jes. 9:1. 11:1. Mark. 14:67.

Luk 4:16. Joh. 1:46. 7:52. Apg. 3:6.

3 Kapitlet

Johannes predikar och döper. Jesus döps.

I de dagarna kom Johannes Döparen och predikade i Judéens öken

Mark. 1:4. Luk. 3:2f. Joh. 1:6f.

2. och sade: Omvänd* er ty himmelriket är nära.

*KXII: gör bättring.

Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra er.

Matt. 4:17. Mark. 1:15.

3. Han är den, som profeten Jesaja talade om, när han sade: En ropandes röst är i öknen: Bered Herrens väg, gör hans stigar raka.

Jes. 40:3. Mark. 1:3. Luk. 3:4. Joh. 1:23.

4. Och Johannes hade kläder av kamelhår och ett läderbälte om livet, och hans mat var gräshoppor och vildhoning.

2 Kon. 1:8. Matt. 11:8, 18. Mark. 1:6. 5. Då gick hela Jerusalem ut till honom, och hela Judéen och hela landet utmed Jordan,

6. och de lät döpa sig av honom i Jordan och bekände sina synder.

Mark. 1:5.

7. Men då han såg att många av fariséerna och sadducéerna kom till hans dop, sade han till dem: Ni huggormars avkomma, vem har ingivit er, att ni skall slippa undan den kommande vreden? Matt. 5:20. 12:34. 23:33.

Luk. 3:7f. Rom. 5:9. 1 Thess. 1:10.

8. Bär därför sådan frukt, som tillhör omvändelsen*.

*KXII: bättringen. Alt. övers.: sinnesändringen, ångern. Luk. 3:8.

9. Och tänk inte, att ni kan säga till er själva: Vi har Abraham till far. Ty jag säger er, att Gud är mäktig att av dessa stenar uppväcka barn åt Abraham.

Joh. 8:39. Apg. 13:26.

10. Redan är yxan satt till roten på träden. Därför blir vart och ett träd, som inte bär god frukt, avhugget och kastat i elden. Matt. 7:19. Luk. 13:7. Joh. 15:2, 6.

11. Jag döper er i vatten till omvändelse*, men han som kommer efter mig, han är starkare än jag, och jag är inte ens värdig att bära hans skor. Han skall döpa er med den Helige Ande och eld, *KXII: bättring.

Alt. övers.: sinnesändring, ånger.

Hes. 36:25f. Joel 2:28. Mark. 1:7f. Luk. 3:16f.

Joh. 1:26f. Apg. 1:5. 2:4. 11:15f. 13:25. 19:4.

12. och han har sin kastskovel i handen, och han skall rensa sin loge och samla vetet i sin lada, men agnarna skall han bränna upp i en outsläcktlig eld.

Jes. 66:24. Jer. 15:7. Matt. 13:30. Luk. 3:17.

13. Då kom Jesus från Galiléen till Jordan, till Johannes, för att låta döpa sig av honom.

Mark. 1:9. Luk. 3:21. Joh. 1:32f.

14. Men Johannes vågrade honom det och sade: Jag behöver döpas av dig, och du kommer till mig?

15. Då svarade Jesus och sade till honom: Låt det nu ske, ty så gör vi vad vi skall för att uppfylla all rättfärdighet. Då tillät han honom det.

16. Och när Jesus hade blivit döpt, steg han genast upp ur vattnet, och se, då öppnades himlarna för honom, och han såg Guds Ande sänka sig ner som en duva och komma över honom.

Hes. 1:1. Mark. 1:10. Luk. 3:22. Joh. 1:32f.

17. Och se, en röst från himlen sade: Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag.

Ps. 2:7. Jes. 42:1. Matt. 12:18. 17:5.

Mark. 1:11, 9:7.

Luk. 9:35. Kol. 1:13f. 2 Petr. 1:17.

4 Kapitlet

Jesus frestas av djävulen, bosätter sig i Kapernaum, börjar predika, kallar lärjungar, botar sjuka.

Då blev Jesus förd av Anden ut i öknen, för att han skulle frestas av djävulen. Mark. 1:12. Luk. 4:1. Heb. 2:18. 2. Och när han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han till sist hungrig. 2 Mos. 34:28. 1 Kon. 19:8. 3. Och frestaren gick fram till honom och sade: Är du Guds Son, så säg att dessa stenar blir bröd. 4. Då svarade han och sade: Det är skrivet: Människan lever inte enbart av bröd, utan av vart och ett ord som utgår från Guds mun.

5 Mos. 8:3. Luk. 4:4.

5. Då tog djävulen honom med sig till den heliga staden och satte honom överst på templets tinnar

6. och sade till honom: Är du Guds Son, så kasta dig utför, ty det är skrivet: Han skall ge sina änglar befallning om dig, och de skall bära dig på sina händer, så att du inte skall stöta din fot emot någon sten. Ps. 91:11f.

7. Då sade Jesus till honom: Det är också skrivet: Du skall inte fresta Herren, din Gud. 5 Mos. 6:16.

8. Då tog djävulen honom åter med sig upp på ett mycket högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet

9. och sade till honom: Allt detta vill jag ge dig, om du faller ner och tillber mig.

10. Då sade Jesus till honom: Gå bort, Satan, ty det är skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna.

5 Mos. 6:13. 10:20. Luk. 4:8.

11. Då lämnade djävulen honom, och

se, änglar kom fram och tjänade honom. Joh. 1:51.

12. Då nu Jesus hörde, att Johannes var satt i fångelse, vände han tillbaka till Galiléen.

Mark. 1:14. Luk. 3:20. 4:14.

13. Och han lämnade Nasaret och kom och bosatte sig i Kapernaum, som ligger vid sjön, inom Sebulon och Naftalis områden,

14. för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Jesaja, som sade:

15. Sebulons land och Naftalis land, vid havsvägen, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas Galiléen,

Jes. 9:1-2.

16. det folk, som satt i mörker, fick se ett stort ljus, och för dem som satt i dödens land och skugga gick ett ljus upp.

Jes. 9:1-2. Luk. 1:78f.

17. Från den tiden började Jesus predika och säga: Omvänd er*, ty himmelriket har kommit nära.

*KXII: gör bättring.

Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra er.

Matt. 3:2. 10:7. Mark. 1:15.

18. När Jesus gick utmed den Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans bror, kasta ut nät i sjön ty de var fiskare.

Mark. 1:16. Luk. 5:1f. Joh. 1:42.

19. Och han sade till dem: Följ mig, och jag skall göra er till människofiskare.

Matt. 13:47.

20. De övergav genast näten och följde honom.

Matt. 19:27.

21. Och när han gick längre fram, fick han se två andra bröder, Jakob, Sebedeus son, och Johannes, hans bror, där de och deras far, Sebedeus, lagade sina nät i båten. Och han kallade dem.

Luk. 5:2.

22. Genast övergav de båten och sin far och följde honom.

23. Och Jesus gick omkring i hela Galiléen och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och all slags skröplighet bland folket.

Matt. 9:35. Mark. 1:39. Luk. 4:16, 40.

24. Och hans rykte gick ut över hela Syrien, och de förde till honom alla sjuka, som led av olika slags sjukdomar, och som var plågade av smärta, och alla besatta av onda andar och månadsrasande och lama, och han botade dem.

Matt. 14:35f. Mark. 1:28. Apg. 10:38.

25. Och mycket folk följde honom från Galiléen, från Dekapolis*, från Jerusalem, från Judéen och från andra sidan Jordan.

*Tio städer. Mark. 3:7. Luk. 6:17.

5 Kapitlet

Början av Jesu bergspredikan.

När han såg folket, steg han upp på berget, och sedan han hade satt sig, gick hans lärjungar fram till honom.

2. Då öppnade han sin mun, undervisade dem och sade:

3. Saliga* är de som är fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till,

*Alt. övers.: Välsignade.

Jes. 57:15. 61:1. Luk. 6:20.

4. Saliga är de bedrövade, ty de skall bli tröstade. Ps. 126:5. Jes. 61:2. Luk. 6:21.

5. Saliga är de saktmodiga, ty de skall ärva jorden. Ps. 37:11.

6. Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, ty de skall bli mättade.

Jes. 55:1, 65:13. Matt. 11:28. Joh. 6:35.

7. Saliga är de barmhjärtiga, ty de skall få barmhärtighet. Jak. 2:13.

8. Saliga är de renhjärtade, ty de skall se Gud.

Ps. 24:4, 73:1. Hebr. 12:14. 1 Joh. 3:2.

9. Saliga är de som gör frid*, ty de skall kallas Guds barn.

*KXII: är fridsamma

10. Saliga är de som lider förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till. 2 Tim. 2:12. 1 Petr. 3:14.

11. Saliga är ni, när människorna hånar och förföljer er och lögnaktigt säger allt ont emot er för min skull.

Luk. 6:22. 1 Petr. 3:14. 4:14.

12. Gläd och fröjda er, ty er lön är stor i himlen. Ty så förföljde de profeterna, som var före er.

2 Krön. 36:16. Matt. 23:34. Luk. 6:23.

Apg. 5:41, 7:52. 2 Kor. 4:17. Jak. 1:2, 5:10.

13. Ni är jordens salt, men om saltet mister sin sälta, med vad skall man då salta? Till inget annat är det nyttigt än till att kastas ut och trampas ner av människorna.

Mark. 9:50. Luk. 14:34.

14. Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg.

Joh. 8:12. 2 Kor. 4:6. Fil. 2:15.

15. Inte heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan*, utan på ljusstaken, så att det lyser för alla dem som är i huset. *Ett sådesmått av trä.

Mark. 4:21. Luk. 8:16, 11:33.

16. Så låt ert ljus lysa för människor, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader, som är i himlen.

1 Petr. 2:12.

17. Ni skall inte mena, att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva, utan för att fullborda.

18. Ty sannerligen säger jag er: Förrän himmel och jord förgås, skall inte ett jota* eller en enda prick i lagen

förgås förrän allt har skett.

*Iota: den minsta bokstaven i det grekiska alfabetet.

Matt. 24:35. Luk. 16:17, 21:33.

19. Därför, den som upphäver ett av dessa minsta bud och lär människor så, han skall kallas den minste i himmelriket, men den som håller dem och lär så, han skall kallas stor i himmelriket. Jak. 2:10.

20. Ty jag säger er, att om er rättfärdighet inte övergår de skriftlärdas och fariséernas, så skall ni inte alls komma in i himmelriket.

Matt. 23:25. Luk. 11:39. Jak. 2:10.

21. Ni har hört, att det är sagt till de gamla: Du skall inte dräpa, men den som dräper, han blir skyldig under domen.

2 Mos. 20:13. 5 Mos. 5:17.

22. Men jag säger er: Den som vredgas på sin broder utan orsak*, han blir skyldig under domen, men den som säger: Raka** till sin broder, han är skyldig inför Rådet, och den som säger: Du dåre, han är skyldig till helvetets eld.

*saknas i KXII. **Ett syriskt skymford.

Ps. 4:5. Ef. 4:26. 1 Joh. 3:11, 23.

23. Därför, om du bär fram din gåva till altaret och så kommer ihåg att din broder har något emot dig,

24. så lämna din gåva där framför altaret, och gå först bort och försona dig med din broder, och kom sedan och offra din gåva.

Matt. 6:14. Mark. 11:25.

25. Var snar till vänskap med din motpart, medan du ännu är med honom på vägen, så att din motpart inte överlämnar dig åt domaren, och domaren överlämnar dig åt rättstjänaren, och du kastas i fängelse.

Luk. 12:58. Ef. 4:26.

26. Sannerligen säger jag dig: Du skall inte komma ut därifrån, förrän du har

betalat till sista öret.

27. Ni har hört, att det är sagt till de gamla: Du skall inte göra hor.

2 Mos. 20:14. 5 Mos. 5:18.

28. Men jag säger er: Var och en som med begärelse ser på en kvinna, han har redan gjort hor med henne i sitt hjärta.

Job 31:1.

29. Om ditt högra öga är dig till förförelse, så hugg av den, och kasta det ifrån dig. Ty det är bättre, att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp kastas i helvetet.

Matt. 18:8. Mark. 9:43.

30. Och om din högra hand är dig till förförelse, så hugg av den, och kasta den ifrån dig. Ty det är bättre, att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp kastas i helvetet.

31. Det är också sagt: Den som skiljer sig från sin hustru, han skall ge henne ett skiljebrev.

5 Mos. 24:1f. Matt. 19:7. Mark. 10:4.

32. Men jag säger er: Den som skiljer sig från sin hustru, utom för otukts skull, han blir orsak till att äktenskapsbrott begås med henne, och den som gifter sig med en fränksild kvinna begår äktenskapsbrott.

Mark. 10:11. Luk. 16:18. 1 Kor. 7:10.

33. Åter har ni hört, att det är sagt till de gamla: Du skall inte svära falskt, utan du skall hålla din ed inför Herren.

2 Mos. 20:7. 3 Mos. 19:12. 4 Mos. 30:3.

5 Mos. 5:11, 23:21f. Jes. 65:16.

34. Men jag säger er: Ni skall inte svära alls, varken vid himlen, ty den är Guds tron,

Jes. 66:1. Matt. 23:21. Jak. 5:12.

35. inte heller vid jorden, ty den är hans fotapall, inte heller vid Jerusalem, ty det är den store Konungens stad.

Ps. 48:3.

36. Inte heller skall du svära vid ditt

huvud, ty du förmår inte göra ett hårstrå vitt eller svart.

37. Men låt ert ja vara ja, och ert nej vara nej, vad därutöver är kommer från den onde.

Jak. 5:12.

38. Ni har hört, att det är sagt: Öga för öga och tand för tand.

2 Mos. 21:24. 3 Mos. 24:20. 5 Mos. 19:21.

39. Men jag säger er, att ni inte skall stå emot det onda, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra åt honom.

Ords. 20:22, 24:29. Jes. 50:6. Luk. 6:29.

Rom. 12:19. 1 Thess. 5:15. 1 Petr. 3:9.

40. Och om någon vill gå till rätta med dig och ta din livklädnad ifrån dig, låt honom då också få din mantel.

Rom. 12:17. 1 Kor. 6:7.

41. Och om någon tvingar dig att gå en mil*, gå då två med honom.

*En romersk mil motsvarande ca 1,5 kilometer.

42. Ge honom som ber dig, och vänd dig inte från honom som vill låna av dig.

5 Mos. 15:7f. 1 Joh. 3:17.

43. Ni har hört, att det är sagt: Du skall älska din nästa och hata din fiende.

3 Mos. 19:17f. 5 Mos. 23:3f.

44. Men jag säger er: Älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör väl emot dem som hatar er, och be för dem som hånar och förföljer er,

2 Mos. 23:4-5. Ords. 25:21. Luk. 6:27, 23:34.

Apg. 7:60. Rom. 12:14, 20. 1 Kor. 4:12.

45. för att ni skall vara er Faderns barn, som är i himlen. Ty han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga.

46. Ty om ni älskar dem som älskar er, vad får ni för lön för det? Gör inte också publikanerna* detsamma?

*tullindrivare.

47. Och om ni visar er vänliga endast mot era bröder, vad gör ni för märkvärdigt med det? Gör inte också

publikanerna detsamma? Luk. 6:32.
48. Var därför fullkomliga, såsom er himmelske Fader är fullkomlig.

3 Mos. 11:44, 19:2, 20:7, 26. 5 Mos. 18:13.

6 Kapitel

Fortsättning av Jesu bergspredikan.

Ge akt på er allmosa*, så att ni inte ger den inför människorna, för att ni skall bli sedda av dem. Annars har ni ingen lön hos er Fader, som är i himlen.

*barmhärtighetsgåva. Matt. 23:5.

2. Därför, när du ger en allmosa, så låt inte stöta i basun för dig, som hycklarna gör i synagogorna och på gatorna, för att de skall bli prisade av människorna. Sannerligen säger jag er: De har fått ut sin lön.

3. Men när du vill ge en allmosa, så låt din vänstra hand inte veta vad den högra gör,

4. så att din allmosa förblir i det fördolda, och din Fader, som ser i det fördolda, skall synligt belöna dig.

Luk. 14:14.

5. Och när du ber, skall du inte vara som hycklarna, ty de står gärna i synagogorna och i gathörnen och ber, för att de skall bli sedda av människorna. Sannerligen säger jag er: De har fått ut sin lön.

6. Men när du ber, så gå in i din kammar, och stäng din dörr och be till din Fader i det fördolda. Och din Fader, som ser i det fördolda, skall synligt belöna dig.

2 Kon. 4:33. Apg. 9:40. 10:9.

7. Och när ni ber, skall ni inte vara mångordiga såsom hedningarna. För

de menar, att de skall bli hörda för sina många ords skull. 1 Kon. 18:26.

8. Ni skall därför inte likna dem. Er Fader vet vad ni behöver, förrän ni ber honom.

9. Därför skall ni be så: Fader vår, som är i himlarna! Helgat varde ditt namn.

Luk. 11:2.

10. Tillkomme ditt rike. Ske din vilja, såsom i himlen, så ock på jorden.

11. Vårt dagliga bröd giv oss idag

12. och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.

13. Och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo. Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

1 Tim. 6:16. 2 Tim. 4:18.

14. Ty om ni förlåter människorna deras överträdelser, så skall också er himmelske Fader förlåta er.

Matt. 5:23. Mark. 11:25. Kol. 3:13.

15. Men om ni inte förlåter människorna deras överträdelser, så skall er Fader inte heller förlåta era överträdelser.

Matt. 18:35. Jak. 2:13.

16. Och när ni fastar, skall ni inte se dysra ut som hycklarna. Ty de vanställer sina ansikten, för att det skall synas för människorna att de fastar. Sannerligen säger jag er: De har fått ut sin lön.

Jes. 58:1f.

17. Men när du fastar, så smörj ditt huvud och tvätta ditt ansikte, Dan. 10:3.

18. för att människorna inte skall se att du fastar, utan endast din Fader som är i det fördolda. Och din Fader, som ser i det fördolda, skall synligt belöna dig.

19. Ni skall inte samla er skatter på jorden, där mal och rost fördärvar, och där tjuvar bryter sig in och stjäla,

Ords. 23:4.

20. utan samla er skatter i himlen, där

varken mal eller rost fördärvar, och där tjuvar inte bryter sig in och stjäla.

Matt. 19:21. Luk. 12:33. 1 Tim. 6:6f.

21. Ty där er skatt är, där kommer också ert hjärta att vara.

22. Ögat är kroppens ljus. Är ditt öga friskt, så blir hela din kropp ljus.

Luk. 11:34.

23. Men är ditt öga ont, så blir hela din kropp mörk. Är det nu så, att ljuset, som är i dig, är mörker, hur stort blir då inte mörkret?

Ords. 20:27.

24. Ingen kan tjäna två herrar. Ty antingen skall han hata den ene och älska den andre, eller så skall han hålla sig till den ene och förakta den andre. Ni kan inte tjäna Gud och Mammon.

1 Kon. 18:21. Luk. 16:13.

25. Därför säger jag er: Bekymra er inte för ert liv, vad ni skall äta och dricka, och inte för er kropp, vad ni skall klä er med. Är inte livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?

Luk. 12:22. Fil. 4:6. 1 Tim. 6:8.

Hebr. 13:5. 1 Petr. 5:7.

26. Se på himlens fåglar: De sår inte, inte heller skördar de och samlar inte in i ladorna, men er himmelske Fader föder dem. Är ni inte mycket mer än de?

Job 39:3. Ps. 147:9. Matt. 10:29. Luk. 12:24.

27. Vem är den bland er, som med sin omsorg förmår lägga en aln till sin livslängd*?

*KXII: längd.

28. Och varför bekymrar ni er för kläder? Se på liljorna på marken, hur de växer: De arbetar inte, inte heller spinner de.

29. Men jag säger er, att inte ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem.

1 Kon. 10:25.

30. Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då inte

mycket mer göra det med er, ni klen-trogna?

31. Därför skall ni inte vara bekymrade och säga: Vad skall vi äta? eller: Vad skall vi dricka? eller: Vad skall vi klä oss med?

32. Efter allt sådant söker hedningarna. Er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta.

Ps. 55:23.

33. Sök först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta tillfalla er.

1 Kon. 3:13. Ps. 37:25.

34. Bekymra er därför inte för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.

Luk. 10:41f.

7 Kapitlet

Slutet av Jesu bergspredikan

Döm inte, så att ni inte blir dömda.

Luk. 6:37. Rom. 2:1. 1 Kor. 4:3. Jak. 4:11.

2. Ty med den dom, som ni dömer med, skall ni bli dömda, och med det mått, som ni mäter med, skall det mätas upp åt er.

Mark. 4:24. Luk. 6:38.

3. Hur kan du se grandet i din broders öga, men lägger inte märke till bjälken i ditt eget öga?

Luk. 6:41.

4. Eller hur kan du säga till din broder: Låt mig ta ut grandet ur ditt öga, och se, du har en bjälke i ditt eget öga?

5. Du hycklare, ta först ut bjälken ur ditt eget öga. Sedan kan du se klart nog för att ta ut grandet ur din broders öga.

6. Ge inte det som är heligt åt hundarna, och kasta inte era pärlor för svinen, så att de inte trampar dem under sina fötter och vänder sig om och river er.

Ords. 23:9. Apg. 13:46.

7. Be, och er skall bli givet, sök, och ni skall finna, klappa på, och det skall öppnas för er.

Jer. 29:12. Matt. 21:22. Mark. 11:24.

Luk. 11:9. Joh. 14:13, 15:7, 16:23. 1 Joh. 3:22.
8. Ty var och en som ber, han får, och den som söker, han finner, och för honom som klappar på skall det öppnas.

Jak. 1:5, 6.

9. Eller vem är den människa bland er, som då hans son ber honom om bröd, ger honom en sten? Luk. 11:11.

10. Eller om han ber om en fisk, skulle han då ge honom en orm?

11. Om nu ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall inte er Fader, som är i himlen, ge det som är gott åt dem som ber honom?

12. Därför, allt det ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem, ty detta är lagen och profeterna.

Matt. 22:39-40. Luk. 6:31.

Rom. 13:8f. Gal. 5:14.

13. Gå in genom den trånga porten. Ty den porten är vid, och den vägen är bred, som leder till förtappelsen, och många är de, som går in genom den.

Luk. 13:24.

14. Och den porten är trång, och den vägen är smal, som leder till livet, och få är de, som finner den.

15. Akta er för de falska profeterna, som kommer till er i fårakläder, men i sitt inre är rovgiriga vargar,

Mik. 3:5. 2 Tim. 3:5. 1 Joh. 4:1.

16. Av deras frukt skall ni känna dem. Inte hämtar man vindruvor av törnen, eller fikon av tistlar?

17. Så bär vart och ett gott träd god frukt, men ett ont träd bär ond frukt.

Matt. 12:33. Luk. 6:43-44.

18. Ett gott träd kan inte bära ond frukt, inte heller kan ett ont träd bära god frukt.

19. Vart och ett träd, som inte bär god frukt, huggs ner och kastas i elden.

Matt. 3:10. Joh. 15:2f.

20. Därför skall ni känna dem av deras frukt.

21. Inte skall var och en komma in i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre, utan den som gör min Faders vilja, som är i himlen.

Jes. 29:13. Hos. 8:2. Luk. 6:46, 11:28.

Rom. 2:13. Jak. 1:22.

22. På den dagen skall många säga till mig: Herre, Herre, har vi inte profeterat i ditt namn, och i ditt namn drivit ut onda andar, och i ditt namn gjort många kraftgärningar?

1 Kor. 13:1f. Matt. 24:24.

23. Men då skall jag bekänna för dem: Jag kände er aldrig. Gå bort ifrån mig, ni laglösa*.

KXII: ogärningsmän.

Ps. 6:9. Matt. 25:12, 41. Luk. 13:26-27.

24. Därför, var och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han liknar en vis man, som byggde sitt hus på klippan.

Luk. 6:47-48.

25. Och slagregn föll, och floderna kom, och vindarna blåste och stötte mot huset, men det föll inte omkull, ty det var grundat på klippan.

26. Och var och en som hör dessa mina ord och inte gör efter dem, han liknar en oförständig man, som byggde sitt hus på sanden.

27. Och slagregn föll, och floderna kom, och vindarna blåste och stötte mot huset, och det föll omkull, och dess fall var stort.

Hes. 13:13f.

28. Och det hände sig, att när Jesus hade avslutat detta tal, var folkskarorna mycket häpna över hans undervisning.

29. Ty han undervisade dem med makt, och inte som de skriftlärdar.

Mark. 1:22. Luk. 4:32. Joh. 7:46.

8 Kapitlet

Jesus botar en spetälsk man, en officers tjänare, Petrus svärmor och andra sjuka, undervisar om sin efterföljelse, stillar en storm på sjön, botar två besatta.

När han gick ner från berget, följde mycket folk honom.

2. Och se, där kom en spetälsk man och tillbad honom och sade: Herre, om du vill, kan du göra mig ren,

Mark. 1:40. Luk. 5:12.

3. Då räckte Jesus ut sin hand och rörde vid honom och sade: Jag vill, bli ren. Och genast blev han ren från sin spetälska.

4. Och Jesus sade till honom: Se till att du inte talar om detta för någon, men gå bort och visa dig för prästen och offra den gåva, som Mose har befallt, till ett vittnesbörd för dem.

3 Mos. 14:3f.

5. Och när Jesus kom in i Kapernaum, gick en officer fram till honom och bad honom,

Luk. 7:1.

6. och sade: Herre, min tjänare ligger hemma lam och plågas svårt.

7. Då sade Jesus till honom: Jag skall komma och bota honom.

8. Då svarade officeren och sade: Herre, jag är inte värdig, att du går in under mitt tak, utan säg endast ett ord, så blir min tjänare frisk.

9. Ty även jag är en människa som står under andras befäl, och jag har soldater under mig själv, och jag säger till den ene: Gå, och han går, och till den andre: Kom, och han kommer, och till min tjänare: Gör det, och han gör så.

10. När Jesus hörde detta, förundrade han sig och sade till dem som följde honom: Sannerligen, säger jag er: Jag

har inte funnit så stor tro i Israel.

Matt. 15:28.

11. Men jag säger er, att många skall komma från öster och väster och sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket.

Jes. 2:2. Mal. 1:11. Luk. 13:29.

12. Men rikets barn skall bli utkastade i det yttersta mörkret. Där skall vara gråt och tandagnisslan.

Matt. 22:13, 24:51, 25:30. Luk. 13:28.

13. Och Jesus sade till officeren: Gå, och som du trodde, så skall det ske dig. Och i samma stund blev hans tjänare frisk.

Matt. 9:29.

14. Och när Jesus kom in i Petrus hus, fick han se, att hans svärmor låg sjuk i feber.

Mark. 1:30. Luk. 4:38.

15. Då rörde han vid hennes hand, och febern lämnade henne, och hon stod upp och tjänade dem.

16. Och när aftonen kom, förde de till honom många, som var besatta av onda andar, och han drev ut andarna med sitt ord, och alla dem som var sjuka botade han,

Mark. 1:32. Luk. 4:40.

17. för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Jesaja, som säger: Han tog på sig våra svagheter, och våra sjukdomar bar han. Jes. 53:4.

18. Och när Jesus såg mycket folk omkring sig, befallde han, att man skulle fara över till andra stranden.

19. Och en skriftlärare kom fram och sade till honom: Mästare, jag vill följa dig, vart du än går.

Luk. 9:57.

20. Då sade Jesus till honom: Rävorna har lyor, och fåglarna under himlen nästen, men Människosonen har inget att luta sitt huvud mot.

21. Och en annan av hans lärjungar sade till honom: Herre, tillåt mig att först gå bort och begrava min far.

22. Då sade Jesus till honom: Följ mig, och låt de döda begrava sina döda.

Luk. 9:60. Ef. 2:5. 1 Tim. 5:6.

23. Och han steg i båten, och hans lärjungar följde honom.

Mark. 4:35. Luk. 8:22.

24. Och se, det blåste upp till full storm på sjön, så att vågorna slog över båten, men han sov.

25. Då gick lärjungarna fram och väckte honom, och sade: Herre, hjälp oss, vi förgås!

26. Då sade han till dem: Varför är ni rädda, ni klentrogna? Och han stod upp och talade strängt* till vindarna och sjön, och det blev alldeles lugnt.

*KXII: näpste. Job 26:12.

27. Men människorna förundrade sig och sade: Vem är denne, eftersom både vindarna och sjön lyder honom?

28. Och när han kom över till andra stranden, till gergesenernas land, kom två besatta av onda andar* emot honom, ut från gravarna. Och de var mycket våldsamma, så att ingen kunde färdas den vägen fram.

*KXII: djävulen. Mark. 5:1. Luk. 8:26.

29. Och se, de ropade och sade: Vad har vi med dig att göra, Jesus, Guds Son? Har du kommit hit för att plåga oss i förtid?

Mark. 1:24. 3:11.

30. Och långt ifrån dem gick en stor svinhjord i bet.

31. Då bad de onda andarna* honom och sade: Är det så att du driver ut oss, så låt oss fara in i svinhjorden.

*KXII: djävlar.

32. Då sade han till dem: Far i väg. Då for de ut och for in i svinhjorden, och se, hela svinhjorden störtade sig utför branten ner i sjön och drunknade i vattnet.

33. Men herdarna flydde bort och gick in i staden och omtalade alltsam-

mans, och hur det hade gått med dem som var besatta av onda andar.

34. Och se, då gick hela staden ut för att möta Jesus, och då de fick se honom, bad de, att han skulle gå bort från deras område.

9 Kapitlet

Jesus botar en lam man, kallar Matteus, undervisar om fasta, botar en kvinna som lider av blödningar, uppväcker Jairus dotter från döden, öppnar två blindas ögon, botar en dövstum.

Då steg han i båten och for över och kom till sin egen stad.

2. Och se, de förde till honom en lam, som låg i en säng. När nu Jesus såg deras tro, sade han till den lame: Var vid gott mod, min son. Dina synder är förlåtna.

Mark. 2:3f. Luk. 5:18.

3. Och se, somliga av de skriftlärda sade för sig själva: Denne hädar.

Joh. 10:33.

4. Men när Jesus såg deras tankar, sade han: Varför tänker ni ont i era hjärtan?

5. Vilket är lättare att säga: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stå upp och gå?

6. Men för att ni skall veta, att Mänskösönen har makt på jorden att förlåta synder – så sade han till den lame – stå upp, ta din säng, och gå till ditt hus.

7. Och han stod upp och gick hem.

8. När folket såg detta, förundrade de sig och prisade Gud, som hade givit sådan makt åt människor.

9. Och när Jesus gick vidare därifrån, såg han en man, som hette Matteus, sitta vid tullen. Och han sade till ho-

nom: Följ mig. Då stod han upp och följde honom. Mark. 2:14. Luk. 5:27.

10. Och det hände sig, att när han låg till bords i huset, se, då kom många publikaner* och syndare och låg till bords med Jesus och hans lärjungar. *tullindrivare. Mark. 2:15f. Luk. 5:29f.

11. Och då fariséerna såg det, sade de till hans lärjungar: Varför äter er mästare med publikaner och syndare?

12. När Jesus hörde detta, sade han till dem: De friska behöver inte läkare, utan de sjuka.

13. Men gå och lär er vad detta betyder: Jag har behag till barmhärtighet och inte till offer. Ty jag har inte kommit för att kalla de rättfärdiga, utan syndare till omvändelse*.

*KXII: bättring.

Alt. övers.: sinnesändring, ånger.

1 Sam. 15:22. Hos. 6:6. Matt. 12:7, 18:11.

Luk. 19:10. 1 Tim. 1:15.

14. Då kom Johannes lärjungar till honom och sade: Varför fastar vi och fariséerna så mycket, men dina lärjungar fastar inte? Mark. 2:18f. Luk. 5:33f.

15. Jesus sade till dem: Hur kan bröllopsfolket sörja, så länge brudgummen är hos dem? Men de dagar skall komma, då brudgummen skall tas ifrån dem, och då skall de fasta.

Matt. 6:16f.

16. Ingen lagar ett gammalt klädesplagg med ett nytt tygstycke, ty det isatta stycket river bort ännu mer av klädesplagget, och hålet blir värre.

17. Inte heller slår man nytt vin i gamla skinnläglar, annars går skinnläglarna sönder, och vinet spills ut och skinnläglarna fördärvas. Utan man slår nytt vin i nya skinnläglar, så blir båda bevarade.

18. Medan han talade detta till dem, se, då kom en föreståndare och till-

bad honom och sade: Herre, min dotter har just nu dött. Men kom och lägg din hand på henne så blir hon åter levande. Mark. 5:22. Luk. 8:41.

19. Då stod Jesus upp och följde honom med sina lärjungar.

20. Och se, en kvinna, som hade lidit av blödningar i tolv år, närmade sig honom bakifrån och rörde vid kanten av hans mantel.

3 Mos. 15:25. Mark. 5:5f. Luk. 8:43f.

21. Ty hon sade för sig själv: Om jag bara får röra vid hans mantel, så blir jag frisk.

4 Mos. 15:38.

22. Då vände Jesus sig om, och när han fick se henne, sade han: Var vid gott mod, min dotter. Din tro har hjälpt dig. Och kvinnan var frisk från den stunden.

23. Och när Jesus kom in i föreståndarens hus och såg flöjtblåsarna och det sorlande folket, Mark. 5:38f. Luk. 8:51f.

24. sade han till dem: Gå härifrån. Ty flickan är inte död, utan hon sover. Och de hänskrattade åt honom.

Joh. 11:11f.

25. När nu folket hade drivits ut, gick han in och tog henne vid handen, och flickan stod upp.

26. Och ryktet om detta gick ut över hela det landet.

27. När Jesus gick därifrån, följde honom två blinda, som ropade och sade: Davids son, förbarma dig över oss!

Matt. 20:29f.

28. Och när han kom in i huset, steg de blinda fram till honom, och Jesus sade till dem: Tror ni, att jag kan göra detta? Då sade de till honom: Ja, Herre.

29. Då rörde han vid deras ögon och sade: Ske er såsom ni tror. Matt. 8:13.

30. Och deras ögon öppnades, och Jesus sade till dem strängt: Se till, att ingen får veta detta.

31. Men de gick ut och spred ryktet om honom i hela den trakten.

32. När dessa gick ut, se, då förde de fram till honom en man, som var stum och besatt av en ond ande.

Matt. 12:22f. 15:22. Mark. 16:17.

Luk. 11:14. 10:19.

33. Och när den onde anden hade blivit utdriven talade den stumme. Och folket förundrade sig och sade: Sådant har aldrig blivit sett i Israel.

34. Men fariséerna sade: Med de onda andarnas furste driver han ut de onda andarna.

Matt. 10:25. 12:24.

Mark. 3:22. Luk. 11:15.

35. Och Jesus gick omkring i alla städer och byar, undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade varje sjukdom och varje svaghet hos folket.

Matt. 4:23. Mark. 6:6.

36. Och när han såg folkskarorna, greps han av medlidande med dem, eftersom de var uppgivna och förskingrade som får som inte har någon herde.

4 Mos. 27:17. Hes. 34:5.

Sak. 10:2. Mark. 6:34. 1 Petr. 2:25.

37. Då sade han till sina lärjungar: Skörden är stor, men arbetarna är få.

Luk. 10:2. Joh. 4:35.

38. Be därför skördens Herre, att han sänder arbetare till sin skörd.

10 Kapitlet

Jesus sänder ut sina tolv lärjungar

Och han kallade till sig sina tolv lärjungar och gav dem makt över orena andar, till att driva ut dem och bota varje sjukdom och varje svaghet.

Mark. 3:13, 6:7. Luk. 9:1.

2. Och dessa är de tolv apostlarnas

namn: Först Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans bror. Sedan Jakob, Sebedeus son, och Johannes, hans bror,

Apg. 1:13f.

3. Filippus och Bartolomeus, Tomas och Matteus, som hade varit en publikan*, Jakob, Alfeus son, och Lebbeus med tillnamnet Taddeus, *tullindrivare.

4. Simon kananiten och Judas Iskariot, som också förrådde honom.

5. Dessa tolv sände Jesus ut, och han befallde dem och sade: Gå inte på hedningarnas väg och gå inte in i någon samaritisk stad,

6. utan gå hellre till de borttappade fåren av Israels hus.

Matt. 9:36, 15:24. Apg. 13:46.

7. Men gå och predika och säg: Himmelriket har kommit nära.

Matt. 3:2, 4:17. Luk. 9:2, 10:9.

8. Bota sjuka, gör spetälska rena, uppväck döda, driv ut onda andar. Ni har fått för intet, så skall ni också gå för intet.

9. Skaffa er inte guld, inte heller silver, inte heller koppar i era bälten*,

*Bältet var brett och i vardera änden var det dubbelt. Här förvarades pengar.

Mark. 6:8. Luk. 9:3, 10:4, 22:35.

10. och ingen väska för resan och inte två livklädnader, inte skor och ingen stav. Ty arbetaren är värd sin mat.

Luk. 10:7. 1 Kor. 9:7. 1 Tim. 5:18.

11. När ni kommer in i någon stad eller by, så ta reda på vem i den som är värdig, och stanna där tills ni lämnar den orten.

Luk. 10:8.

12. Och när ni går in i ett hus, så hälsa det.

Luk. 10:5.

13. Och om det huset är värdigt, så skall er frid komma över det. Men är det inte värdigt, så skall er frid vända tillbaka till er.

14. Och om man inte tar emot er eller hör på era ord, så gå ut ur det huset

eller den staden, och skaka stoftet av era fötter.

Mark. 6:11. Luk. 9:5, 10:11. Apg. 13:51, 18:6.

15. Sannerligen säger jag er: För Sodoms och Gomorras land blir det lindrigare på domedagen än för den staden. 1 Mos. 18:20f. Matt. 11:24. Luk. 10:12. 16. Se, jag sänder iväg er såsom får bland vargar. Var därför kloka såsom ormar och oskyldiga såsom duvor.

Luk. 10:3. Rom. 16:19.

17. Men ta er till vara för människorna. Ty de skall överlämna er åt domstolar, och i sina synagogor skall de gissla¹ er.

Matt. 24:9. Mark. 13:9. Luk. 21:12.

Joh. 16:2. Apg. 5:40.

18. Och ni skall bli framdragna inför furstar och kungar, för min skull, till ett vittnesbörd för dem och för hedningarna.

Apg. 12:11, 25:23.

19. Men när de nu överlämnar er, så var inte bekymrade för, hur eller vad ni skall tala. Ty det skall ges er i samma stund vad ni skall tala.

Mark. 13:11. Luk. 12:11, 21:14. 2 Tim. 4:17.

20. Ty det är inte ni som talar, utan det är er Faders Ande som talar i er.

2 Mos. 4:12.

21. Den ene brodern skall överlämna den andre till döden, och fadern sitt barn, och barnen skall sätta sig upp emot sina föräldrar och döda dem. Mik. 7:5f. Matt. 10:35. Mark. 13:12. Luk. 21:16. 22. Och ni skall bli hatade av alla, för mitt namns skull. Men den som står fast intill änden skall bli frälst.

Luk. 21:17. Matt. 24:9, 13. Mark. 13:13.

23. När de förföljer er i den ena staden, så fly till den andra. Sannerligen säger jag er: Ni skall inte ha hunnit igenom alla Israels städer, förrän Människosonen kommer.

24. Lärjungen är inte förmer än mästaren, och inte heller tjänaren förmer

än sin herre. Luk. 6:40. Joh. 13:16, 15:20.

25. Det är nog för lärjungen, om han blir såsom sin mästare, och tjänaren, om han blir såsom sin herre. Har de kallat husets Herre Beelsebul, hur mycket mer skall de då inte kalla hans husfolk?

Matt. 12:24. Mark. 3:22. Luk. 11:15.

26. Frukta därför inte för dem. Ty inget är dolt, som inte skall bli uppenbarat, och inget är hemligt, som inte skall bli känt.

Mark. 4:22. Luk. 8:17, 12:2.

27. Vad jag säger er i mörkret, det skall ni säga i ljuset och vad ni hör i örat, det skall ni predika på taken.

28. Och frukta inte för dem, som dödar kroppen, men inte har makt att döda själen, utan frukta mer honom som kan fördärva både själ och kropp i helvetet.

29. Säljs inte två sparvar för ett kopparmynt*? Och inte en av dem faller till jorden utan er Fader.

*grek. As. Motsvarar 1/16 denar.

30. Men på er är också alla huvudhåren räknade.

1 Sam. 14:45. 2 Sam. 14:11.

Luk. 21:18. Apg. 27:34.

31. Därför skall ni inte frukta. Ni är mer värda än många sparvar. Luk. 12:24.

32. Därför, var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall också jag bekänna inför min Fader, som är i himlen. Luk. 12:8. Upp. 3:5.

33. Men den som förnekar mig inför människorna, honom skall också jag förneka inför min Fader, som är i himlen. Mark. 8:38. Luk. 9:26. 2 Tim. 2:12.

34. Ni skall inte mena, att jag har kommit för att sända fred på jorden. Jag har inte kommit för att sända fred, utan svärd. Luk. 12:49-51.

35. Ty jag har kommit för att välla

¹En vanlig bestraffning bland judarna. Redskapet bestod av kalvskinnsremmar hopbundna till en piska. Högst fyrtio slag fick utdelas. För att inte överskrida det i lagen tillåtna, (5 Mos. 25:3) gav man inte fler än 39 slag. Den romerska gisslingen var betydligt råare. Se not till Matt. 27:26.

söndring mellan en man och hans far, mellan en dotter och hennes mor, och mellan en sonhustru och hennes svärmor.

Mik. 7:6.

36. Och människans eget husfolk blir hennes fiender.

Ps. 41:10. Ps. 55:14. Joh. 13:18.

37. Den som älskar far eller mor mer än mig är mig inte värdig, och den som älskar son eller dotter mer än mig är mig inte värdig.

5 Mos. 33:9. Luk. 14:26.

38. Och den som inte tar sitt kors på sig och följer mig, han är mig inte värdig.

Matt. 16:24. Mark. 8:3-4. Luk. 9:23.

39. Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det.

Matt. 16:25. Mark. 8:35.

Luk. 9:24, 17:33. Joh. 12:25.

40. Den som tar emot er tar emot mig, och den som tar emot mig tar emot honom som har sänt mig.

Matt. 18:5. Luk. 9:48, 10:16. Joh. 13:20.

41. Den som tar emot en profet därför att det är en profet, han skall få en profets lön. Och den som tar emot en rättfärdig därför att det är en rättfärdig, han skall få en rättfärdigs lön.

1 Kon. 17:10f, 18:4. Hebr. 6:10.

42. Och den som ger en av dessa minsta bara en bägere kallt vatten att dricka, i en lärjunges namn, sannerligen säger jag er: Han skall inte gå miste om sin lön.

Matt. 25:40. Mark. 9:41.

11 Kapitlet

Johannes skickar bud till Jesus. Jesus vittnar om Johannes Döparen, och talar om folkets otro, prisar sin Faders frälsningsråd, ger de arbetande och betungade härlig tröst.

Och det hände sig, när Jesus hade avslutat att ge sina tolv lär-

jungar dessa bud, gick han vidare därifrån, för att han skulle undervisa och predika i deras städer.

2. När Johannes, som då var i fängelset, fick höra om Kristi gärningar, sände han två av sina lärjungar

Luk. 7:18-19.

3. och lät säga honom: Är du den som skall komma, eller skall vi vänta någon annan?

4. Då svarade Jesus och sade till dem: Gå och säg Johannes, vad ni har hört och sett:

5. Blinda ser, halta går, spetälska blir rena och döva hör, döda står upp, och för de fattiga blir evangelium predikat,

Jes. 29:18, 35:5, 61:1. Luk. 4:18.

6. och salig är den som inte tar anstöt av mig.

Matt. 13:57. Luk. 2:34.

7. Men när dessa gick bort, började Jesus tala till folket om Johannes: Vad gick ni ut i öknen för att se? Ville ni se ett vassrör som drivs hit och dit av vinden?

Luk. 7:24.

8. Eller vad gick ni ut för att se? Ville ni se en människa klädd i fina kläder? Se, de som bär fina kläder är i kungapalatsen.

9. Eller vad gick ni ut för att se? Ville ni se en profet? Ja, jag säger er: Mer än en profet.

Luk. 1:76f.

10. Ty han är den, om vilken det är skrivet: Se, jag sänder min ängel framför ditt ansikte, som skall bereda vägen framför dig.

Mal. 3:1. Mark. 1:2.

11. Sannerligen säger jag er: Bland dem som är födda av kvinnor, har ingen uppstått, som är större än Johannes Döparen. Likväl är den som är minst i himmelriket större än han.

Matt. 12:6. Luk. 7:28.

12. Men från Johannes Döparens dagar intill denna stund lider himmelri-

ket våld, och de väldiga rycker det till sig.

13. Ty alla profeterna och lagen har profeterat ända till Johannes,

Luk. 16:16.

14. och om ni vill ta emot det: Han är Elia, som skulle komma.

Mal. 4:5. Matt. 17:12. Mark. 9:13. Luk. 1:17.

15. Den som har öron till att höra, han må höra!

Matt. 13:9, 43.

Mark. 4:9, 23. Luk. 8:8, 14:35. Upp. 2:7.

16. Men vid vem skall jag likna detta släkte? Det är likt barn, som sitter på torget och ropar till sina kamrater

Luk. 7:31f.

17. och säger: Vi har spelat för er, och ni ville inte dansa: Vi har sjungit sorgesång för er, och ni ville inte gråta.

18. Ty Johannes kom, och han varken äter eller dricker, och de säger: Han har en ond ande*.

*KXII: djävulen. Matt. 3:4.

19. Människosonen kom, och han äter och dricker, och de säger: Se, vilken frossare och vindrinkare den mannen är, publikaners* och syndares vän. Men visdomen har fått rätt av sina barn.

*tullindrivares. Ords. 8:32f.

Matt. 9:10f. Luk. 9:29. 1 Kor. 1:29-30.

20. Då började han gå till rätta med de städer, i vilka han hade gjort sina flesta kraftgärningar, och de hade likväl inte omvänt sig*:

*KXII: gjort bättring.

Alt. övers.: gjort sinnesändring, ångrat sig.

21. Ve dig Korasin, ve dig Betsaida! Ty hade sådana kraftgärningar blivit gjorda i Tyrus och Sidon, som har blivit gjorda i er, så hade de för länge sedan omvänt* sig i säck och aska.

*KXII: syndbättring.

Alt. övers.: gjort sinnesändring, ångrat sig.

Jes. 32:1. Hes. 26:28. Luk. 10:13.

22. Men jag säger er: För Tyrus och Sidon skall det bli lindrigare på domens dag än för er.

23. Och du Kapernaum, som blivit upphöjd ända till himlen, du skall bli nedstött ända till helvetet. Ty hade sådana tecken skett i Sodom, som blivit gjorda i dig, så hade det stått än i dag.

1 Mos. 19:24.

24. Men jag säger er: För Sodoms land skall det bli lindrigare på domens dag än för dig.

Matt. 10:15.

25. Vid den tiden talade Jesus och sade: Jag prisar dig, Fader, himlens och jordens Herre, att du har dolt detta för de visa och kloka och har uppenbarat det för de små.

Jes. 29:14. Luk. 10:21. 1 Kor. 1:19, 26.

26. Ja, Fader, så har varit behagligt för dig.

27. Allt har blivit överlåtet åt mig av min Fader. Och ingen känner Sonen utom Fadern, och ingen känner heller Fadern utom Sonen, och den som Sonen vill uppenbara det för.

Ps. 8:7. Matt. 28:18. Joh. 1:18, 3:35.

Joh. 6:46, 10:15, 17:2.

28. Kom till mig, alla ni, som arbetar och är tyngda av bördor och jag skall ge er vila.

Jer. 31:25.

29. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk av hjärtat, och ni skall finna vila för era själar.

Jes. 6:16. Sak. 9:9. Matt. 21:5.

30. Ty mitt ok är ljuvligt, och min börda är lätt.

1 Joh. 5:3.

12 Kapitlet

Jesu lärjungar rycker av ax på sabbaten. Jesus botar en man, som har en förvissnad hand.

Försvarar sig mot fariséerna, varnar för hädelse mot den Helige Ande. Jesus giver till känna vilka som är hans rätta vänner.

Vid den tiden gick Jesus genom sådesfälten på sabbaten, och

hans lärjungar var hungriga och började rycka av ax och äta.

Mark. 2:23. Luk. 6:1.

2. När fariséerna såg det, sade de till honom: Se, dina lärjungar gör sådant, som inte är tillåtet att göra på sabbaten.

2 Mos. 20:10. 5 Mos. 23:25.

3. Men han sade till dem: Har ni inte läst vad David gjorde, när han och de som var med honom var hungriga,

1 Sam. 21:3f.

4. hur han gick in i Guds hus och åt skådebröden, fastän det inte var tillåtet för honom att äta av dem, inte heller för dem som var med honom, utan endast för prästerna?

2 Mos. 25:30. 3 Mos. 24:9.

5. Eller har ni inte läst i lagen, att på sabbaten bryter prästerna sabbaten i templet, och är ändå utan skuld?

4 Mos. 28:9-10. Joh. 7:22f.

6. Men jag säger er, att här är den som är förmer än templet.

7. Men hade ni vetat vad detta betyder: Jag har behag till barmhärtighet och inte till offer, då hade ni inte dömt de oskyldiga.

Hos. 6:6. Matt. 9:13.

8. Ty Människosonen är Herre också över sabbaten.

9. Då gick han därifrån vidare och kom in i deras synagoga.

Mark. 3:1. Luk. 6:6.

10. Och se, där var en man, som hade en förtvinad hand. Och för att de skulle kunna anklaga honom, frågade de honom, och sade: Är det tillåtet att bota på sabbaten?

Luk. 13:14, 14:3. Joh. 9:16.

11. Men han sade till dem: Vilken är den människa bland er, som har ett får och om det faller i en grop på sabbaten, inte går och griper tag i det och drar upp det?

Luk. 14:5.

12. Hur mycket mer är nu inte en

människa än ett får. Alltså är det tillåtet att göra gott på sabbaten.

13. Därefter sade han till mannen: Räck ut din hand, och han räckte ut den, och den blev lika frisk igen, såsom den andra.

14. Då gick fariséerna ut och överlade om hur de skulle kunna döda honom.

Mark. 3:6. Luk. 6:11. Joh. 5:16.

15. Men när Jesus fick veta det, gick han därifrån. Och mycket folk följde honom, och han botade dem alla.

Mark. 3:7.

16. Men han förbjöd dem strängt, att de inte skulle avslöja honom, Matt. 8:4.

17. för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Jesajas, som sade:

18. Se, min tjänare, som jag har utvalt, min älskade, i vilken min själ har ett gott behag. Jag skall låta min Ande komma över honom, och han skall förkunna domen för hedningarna.

Jes. 42:1. Matt. 3:17, 17:5.

19. Han skall inte tråta eller ropa, och hans röst skall man inte höra på gatorna.

20. Ett knäckt rör, skall han inte bryta av, och en rykande veke, skall han inte släcka ut, till dess att han har fört domen till seger.

21. Och på hans namn skall hedningarna hoppas.

Jes. 42:3. Rom. 15:12.

22. Då fördes fram till honom en som var besatt av en ond ande*, och som var blind och stum, och han botade honom, så att den blinde och stumme både talade och såg.

*KXII: djävulen.

Matt. 9:33. Luk. 11:14.

23. Och allt folket blev förskräckt och sade: Är denne inte Davids son?

24. Men när fariséerna hörde detta, sade de: Han driver inte ut de onda

andarna utom genom Beelsebul, de onda andarnas* furste.

*KXII: djävlar.

Matt. 9:34. Mark. 3:22. Luk. 11:15.

25. Då nu Jesus förstod deras tankar, sade han till dem: Varje rike som kommer i strid med sig självt, det blir ödelagt, och varje stad eller hus, som kommer i strid med sig självt, blir inte bestående.

Mark. 3:23. Luk. 11:17.

26. Är det nu så, att Satan driver ut Satan, då är han söndrad mot sig själv. Hur blir då hans rike bestående?

27. Och är det så, att jag driver ut de onda andarna* genom Beelsebul, genom vem driver då era barn ut dem? Därför skall de vara era domare.

*KXII: djävlar. Matt. 10:25.

28. Men är det så, att jag med Guds Ande driver ut de onda andarna*, då har ju Guds rike kommit till er.

*KXII: djävlar.

29. Eller hur kan någon gå in i en stark mans hus och plundra honom på hans tillhörigheter, utan att han först binder den starke? Sedan kan han plundra hans hus.

Luk. 11:22.

30. Den som inte är med mig, han är emot mig, och den som inte församlar med mig, han förskingrar.

31. Därför säger jag er: All synd och hädelse skall människorna få förlåtelse för, men hädelse mot Anden skall inte förlåtas.

Mark. 3:28. Luk. 12:10.

1 Tim. 1:13. Hebr. 6:4, 10:26. 1 Joh. 5:16.

32. Och om någon säger något mot Människosonen, så blir det honom förlåtet. Men om någon säger något mot den Helige Ande, skall det inte bli honom förlåtet, varken i denna världen eller i den kommande.

33. Gör antingen trädet gott, så blir frukten god eller gör trädet ont, så blir frukten ond. Ty av frukten kän-

ner man trädet. Matt. 7:17. Luk. 6:44.

34. Ni huggormars avkomma, hur kan ni tala något gott, då ni själva är onda? Ty det hjärtat är fullt av, det talar munnen.

Matt. 3:7, 15:18, 23:33. Mark. 7:21.

35. En god människa bär fram gott ur sitt hjärtas goda förråd, och en ond människa bär fram ont ur sitt onda förråd,

Luk. 6:45.

36. Men jag säger er, att för vart och ett nyttigt ord, som människorna talar, skall de göra räkenkap på domens dag.

Jak. 3:2.

37. Ty av dina ord skall du bli hållen rättfärdig, och av dina ord skall du bli fördömd.

38. Då svarade några av de skriftlärdade och fariséerna och sade: Mästare, vi vill se ett tecken av dig.

Matt. 16:1. Mark. 8:11. Luk. 11:16.

Joh. 2:18. 1 Kor. 1:22.

39. Han svarade och sade till dem: Ett ont och horiskt släkte söker efter ett tecken, men inget annat tecken skall givas det än profeten Jona tecken.

Matt. 16:4. Luk. 11:29.

40. Ty såsom Jona var tre dagar och tre nätter i den stora fiskens buk, så skall Människosonen vara tre dagar och tre nätter i jordens sköte.

Jon. 2:1f.

41. Män från Nineve skall stå upp vid domen med detta släkte och fördöma det. Ty de omvände sig* efter Jonas predikan, och se, här är mer än Jona. *KXII: gjorde bättring. Alt. övers.: gjorde sinnesändring, ångrade sig. Jon. 3:5.

42. Drottningen av Söderlandet skall stå upp vid domen med detta släkte och fördöma det. Ty hon kom från jordens ändrar för att höra Salomos visdom, och se, här är mer än Salomo.

1 Kon. 10:1. 2 Krön. 9:1. Luk. 11:31.

43. När den orene anden har farit ut

från en människa, så vandrar han genom torra trakter och söker efter vila, men finner ingen. Luk. 11:24.

44. Då säger han: Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag gick ut ifrån. Och när han kommer, finner han det tomt och städat och pyntat.

45. Så går han bort och tar med sig sju andra andar, som är värre än han själv, och de går in och bor där, och så blir för den människan det sista värre än det första. Så skall det också gå med detta onda släkte. 2 Petr. 2:20.

46. Medan han ännu talade till folket, se, då stod hans mor och bröder utanför och ville tala med honom.

Matt. 13:55. Mark. 3:31. Luk. 8:19.

47. Då sade någon till honom: Se, din mor och dina bröder står utanför och vill tala med dig.

48. Då svarade han och sade till den som talade om detta för honom: Vem är min mor, och vilka är mina bröder?

49. Och han räckte ut handen mot sina lärjungar och sade: Se, min mor och mina bröder!

50. Ty var och en som gör min Faders vilja, som är i himlen, han är min bror och syster och mor.

Joh. 15:14. Rom. 8:29.

13 Kapitlet

Jesus undervisar i liknelser om himmelriket, bemöts i sin hemstad med förakt.

På den dagen gick Jesus ut från huset och satte sig vid sjön. Mark. 4:1.
2. Där församlades mycket folk hos honom, så att han steg i en båt och satte sig, och allt folket stod på stranden.

3. Han talade till dem i liknelser om

många saker, och sade: Se, en såningsman gick ut för att så.

Mark. 4:3. Luk. 8:4-5.

4. Och när han sådde, föll en del vid vägen, och fåglarna kom och åt upp det.

5. En del föll på stengrunden, där det inte hade mycket jord, och det kom hastigt upp, eftersom det inte hade djup jord.

6. Och när solen gick upp, förbrändes det, och eftersom det inte hade någon rot, torkade det bort.

7. En del föll bland törnen, och törnbuskarna växte upp och förkvävde det.

8. Men en del föll i god jord och bar frukt, en del hundrafalt, en del sextiofalt och en del trettiofalt.

9. Den som har öron till att höra, han må höra!

Matt. 11:15.

10. Då steg lärjungarna fram och sade till honom: Varför talar du till dem i liknelser?

Mark. 4:10. Luk. 8:9.

11. Då svarade han dem och sade: Eftersom det har blivit givet åt er att få veta himmelrikets hemligheter, men dem är det inte givet.

Rom. 16:25. 1 Kor. 2:10. 2 Kor. 4:4. 1 Joh. 2:27.

12. Ty den som har skall få, och det i överflöd, men den som inte har, från honom skall tas också det han har.

Matt. 25:29. Mark. 4:25. Luk. 8:18, 19:26.

13. Därför talar jag till dem i liknelser. Ty med seende ögon ser de inget, och med hörande öron hör de inget, och de förstår heller inget.

14. Och på dem fullbordas Jesajas profetia, som säger: Med öronen skall ni höra och ändå inget förstå, och med seende ögon skall ni se och ändå inget inse.

Jes. 6:9, 29:10. Mark. 4:12. Luk. 8:10.
Joh. 12:40. Apg. 28:26. Rom. 11:8.

15. Ty detta folks hjärta är förhärdat, och med öronen hör de illa, och sina ögon har de tillslutit, så att de inte ser med ögonen och inte hör med öronen och förstår med hjärtat och omvänder sig, så att jag får hela dem.

5 Mos. 29:2f.

16. Men saliga är era ögon som ser, och era öron, som hör.

Matt. 16:17. Luk. 10:23.

17. Sannerligen säger jag er: Många profeter och rättfärdiga har längtat efter att se det ni ser, men fick dock inte se det, och höra det ni hör, men fick ändå inte höra det. 1 Petr. 1:10f.

18. Så hör nu ni denna liknelse om säningsmannen. Mark. 4:3f. Luk. 8:11.

19. Om någon hör ordet om riket och inte förstår det, så kommer den onde och river bort det som blev sått i hans hjärta. Detta är det som såddes vid vägen.

20. Men det som såddes på sten-

grunden, det är den som hör ordet och genast tar emot det med glädje,

21. men det har ingen rot i sig själv, utan står endast till en tid, och när bedrövelse eller förföljelse kommer för ordets skull, kommer han genast på fall.

22. Och det som var sått bland törnen, det är den som hör ordet, men denna världens bekymmer och rikedomens svek förkväver ordet, och det blir utan frukt. 1 Tim 6:9.

23. Men det som var sått i den goda jorden, det är den som hör ordet och förstår det, och som också bär frukt, så att en del ger hundrafalt, en del sextiofalt och en del trettiofalt.

24. En annan liknelse framställde han för dem och sade: Himmelriket är likt en människa, som sådde god säd i sin åker.

25. Men då folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt bland vetet och gick sin väg.

26. När nu säden växte upp och bar frukt, syntes också ogräset.

27. Då gick tjänarna fram till sin herre och sade till honom: Herre, sådde du inte god säd i din åker, varifrån har den då fått ogräs?

28. Då sade han till dem: Det har en ovän gjort. Tjänarna sade till honom: Vill du, att vi går och samlar ihop det?

29. Då sade han: Nej, för att ni, när ni samlar ihop ogräset, inte samtidigt skall rycka upp vetet.

30. Låt båda växa tillsammans intill skördetiden. Och i skördetiden skall jag säga till skördemännen: Samla först ihop ogräset, och bind det i knippen till att brännas upp, men samla in vetet i min lada. Matt. 3:12.

31. En annan liknelse framställde han för dem och sade: Himmelriket är likt ett senapskorn, som en man tog och sådde i sin åker.

Mark. 4:30-31. Luk. 13:18-19.

32. Det är minst av alla frön, men när det har vuxit upp, är det störst bland kryddväxter och blir ett träd, så att fåglarna under himlen kommer och bygger sina bon på dess grenar.

33. En annan liknelse framställde han för dem: Himmelriket är likt en surdeg, som en kvinna tog och blandade i tre skäppor mjöl, till dess alltsammans blev syrat. Luk. 13:20-21.

34. Allt detta talade Jesus i liknelser till folket, och utan liknelser talade han inget till dem, Mark. 4:33-34.

35. för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten, som sade: Jag skall öppna min mun i liknelser,

och tala det som har varit dolt från världens begynnelse. Ps. 78:2.

36. Då sände Jesus iväg folket och gick hem. Och hans lärjungar steg fram till honom och sade: Uttyd för oss liknelsen om ogräset i åkern.

37. Då svarade han och sade till dem: Människosonen är den som sår den goda säden.

38. Åkern är världen. Den goda säden är rikets barn, ogräset är den ondes barn.

Joh. 8:44. Apg. 13:10. 1 Joh. 3:8.

39. Ovännen, som sådde det, är djävulen. Skördetiden är världens ände. Skördemännen är änglarna.

Joel 3:13. Upp. 14:15.

40. Såsom nu ogräset samlas ihop och bränns upp i eld, så skall det också ske vid denna världens ände.

Upp. 20:15.

41. Människosonen skall sända ut sina änglar, och de skall samla ihop allt fördärvligt ur hans rike och dem som lever i laglöshet.

42. Och de skall kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall vara gråt och tandagnisslan.

Matt. 8:12.

43. Då skall de rättfärdiga skina såsom solen i sin Faders rike. Den som har öron till att höra, han må höra.

Dan. 12:3. Matt. 11:15. 1 Kor. 15:41.

44. Himmelriket är också likt en skatt som blivit gömd i en åker och som en man fann och gömde, och i sin glädje går han bort och säljer allt det han har och köper den åkern. Fil. 3:7.

45. Himmelriket är också likt en köpman, som sökte efter goda pärlor.

46. Och när han hade funnit en dyrbar pärla, gick han bort och sålde allt han ägde och köpte den.

47. Himmelriket är också likt en not, som kastades i havet och samlade

ihop fiskar av alla slag. Matt. 22:9f.

48. Och när den blev full, drog de upp den på land och satte sig ner och samlade de goda i kärll, men de dåliga kastade de bort.

49. Så skall det också ske vid världens ände: Änglarna skall gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga

Matt. 25:32.

50. och kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall vara gråt och tandagnisslan.

51. Då sade Jesus till dem: Har ni förstått allt detta? De sade till honom: Ja, Herre.

52. Då sade han till dem: Därför är var och en skriftlärd, som är lärd för himmelriket, lik en husbonde, som ur sitt förråd bär fram nytt och gammalt.

53. Och det hände sig, att när Jesus hade avslutat dessa liknelser, gick han bort därifrån.

54. Och han kom till sin hemstad och undervisade i deras synagoga, så att de förundrade sig mycket och sade: Varifrån har denne fått sådan visdom och dessa kraftgärningar?

Matt. 7:28. Mark. 6:1. Luk. 4:16. Joh. 7:15.

55. Är han inte timmermannens son? Heter inte hans mor Maria, och hans bröder Jakob och Joses och Simon och Judas?

Matt. 12:46. Mark. 9:3. Joh. 6:42.

56. Och hans systrar, är de inte alla hos oss? Varifrån har han då fått allt detta?

57. Och de tog anstöt av honom. Men Jesus sade till dem: En profet är inte föraktad utom i sin hemtrakt och i sitt hus.

Mark. 6:4. Luk. 2:34, 4:24. Joh. 4:44.

58. Och han gjorde inte många tecken där för deras otros skull. Mark. 6:5.

14 Kapitlet

Johannes Döparen halshuggs. Jesus bispisar fem tusen män, går på vattnet och botar sjuka i Gennesarets land.

Vid den tiden fick Herodes, tetrarken*, höra ryktet om Jesus.
*furste över fjärdedelen av ett land.

2. Och han sade till sina tjänare: Denne är Johannes Döparen. Han är uppstånden från de döda, därför verkar dessa krafter i honom.

Mark. 6:14. Luk. 9:7.

3. Ty Herodes hade gripit Johannes, bundit honom och satt honom i fängelse för Herodias, sin bror Filippus hustrus, skull.

Matt. 4:12. Mark. 6:17. Luk. 3:19-20.

4. Ty Johannes hade sagt till honom: Det är inte tillåtet för dig att ha henne.
3 Mos. 18:16.

5. Och han hade gärna dödat honom, men han var rädd för folket, ty de höll honom för en profet.

Matt. 11:9, 21:26. Luk. 20:6.

6. När då Herodes födelsedag kom, dansade Herodias dotter inför dem, och det behagade Herodes.

1 Mos. 40:20. Mark. 6:21f.

7. Därför lovade han henne med en ed, att han skulle ge henne vadhelst hon begärde.

8. Då sade hon, såsom hennes mor hade lärt henne: Ge mig här på ett fat Johannes Döparens huvud.

9. Då blev kungen bedrövad, men för edens skull och för deras skull, som låg till bords med honom, befallde han, att det skulle ges till henne,

10. och sände iväg och lät halshugga Johannes i fängelset.

11. Och hans huvud blev framburet på ett fat och givet åt flickan, och hon bar det till sin mor.

12. Och hans lärjungar kom och tog hans kropp och begravde honom, och gick sedan och berättade det för Jesus.

13. När Jesus hörde detta, for han därifrån i en båt avsides bort till en öde trakt. Och när folket hörde det, följde de efter honom till fots från städerna.

Mark. 6:30. Luk. 9:10. Joh. 6:1.

14. Och då Jesus kom ut och såg, att där var mycket folk, förbarmade han sig över dem och botade deras sjuka.

Matt. 9:36.

15. Och när det led mot aftonen, gick hans lärjungar till honom och sade: Trakten är öde, och det är sent. Sänd iväg folket, så att de kan gå bort i byarna och köpa sig mat.

2 Kon. 4:42f. Matt. 15:32. Mark. 6:35f.

Luk. 9:12f. Joh. 6:5f.

16. Då sade Jesus till dem: De behöver inte gå bort. Ge ni dem att äta.

17. De sade till honom: Vi har inte mer än fem bröd och två fiskar här.

Mark. 6:38. Joh. 6:9.

18. Då sade han: Ta hit dem till mig.

19. Och han befallde folket att sätta sig ner i gräset. Och han tog de fem bröden och de två fiskarna och såg upp mot himlen och välsignade och bröt bröden och gav dem till lärjungarna, och lärjungarna till folket.

Matt. 15:36.

20. Och de åt alla och blev mätta. Sedan tog de upp det som var över av styckena, tolv korgar fulla.

21. Och de som hade ätit var omkring fem tusen män, förutom kvinnor och barn.

22. Strax därefter befallde Jesus sina lärjungar att stiga i båten och fara före honom över till andra stranden, medan han sände i väg folket.

Mark. 6:45. Joh. 6:16-17.

23. Och när han hade sänt iväg folket, gick han ensam upp på berget för att be. Och när aftonen kom, var han där ensam.

Luk. 6:12.

24. Men båten var då redan mitt på sjön och ansattes svårt av vågorna, ty vinden låg emot.

25. Men i den fjärde nattvakten* kom Jesus till dem, gående fram över sjön.

*Från klockan 3 till 6 på natten.

26. Och när lärjungarna såg honom gå på sjön, blev de förfärade och sade: Det är ett spöke, och ropade av förskräckelse.

Luk. 24:37.

27. Men Jesus talade genast till dem och sade: Var vid gott mod, det är jag, var inte förskräckt.

28. Då svarade Petrus honom och sade: Herre, är det du, så befall mig att komma till dig på vattnet.

29. Han sade: Kom. Då steg Petrus ut ur båten och började gå på vattnet, för att han skulle komma till Jesus.

30. Men när han såg, hur stark vinden var, blev han förskräckt, och då han började sjunka, ropade han och sade: Herre, hjälp mig.

Matt. 8:25f.

31. Och genast räckte Jesus ut handen och fattade i honom och sade till honom: O, du klentrogne, varför tvivlade du?

32. När de sedan hade kommit upp i båten, lade sig vinden.

33. Men de som var i båten gick fram och tillbad honom och sade: Sannerligen, du är Guds Son!

Matt. 16:16, 27:54. Mark. 15:39. Joh. 1:49.

34. Och när de hade farit över, kom de till Gennesarets land.

Mark. 6:53.

35. När männen där kände igen honom, sände de ut bud i hela trakten där omkring, och man förde alla sjuka till honom.

36. Och de bad honom att bara få röra vid fällan av hans klädnad. Och de som rörde vid den blev alla botade.

4 Mos. 15:38f. Matt. 9:21.

Mark. 3:10. Luk. 6:19.

15 Kapitlet

Jesus bestraffar de skriftlärda och fariséernas hyckleri, bönhör en kananeisk kvinna, botar många sjuka, bespisar fyra tusen män.

Då kom skriftlärda och fariséer från Jerusalem till Jesus och sade:

Mark. 7:1.

2. Varför bryter dina lärjungar de äldstes stadgar? Ty de tvättar inte sina händer, när de skall äta bröd.

Mark. 7:2f. Luk. 11:38.

3. Han svarade och sade till dem: Varför bryter även ni Guds bud för era stadgars skull?

4. Ty Gud befällde och sade: Hedra din far och mor. Och den som förbannar sin far eller mor, han skall döden dö.

2 Mos. 20:12. 5 Mos. 5:16.

2 Mos. 21:17. 3 Mos. 20:9. Ords. 20:20. Ef. 6:2.

5. Men ni säger: Om någon säger till sin far eller sin mor: Vad du kunde ha fått av mig till din hjälp, ger jag som offergåva. Därmed blir det så att ingen hedrar sin far eller sin mor.

Mark. 7:11.

6. Och ni har därmed tillintetgjort Guds bud, för era stadgars skull.

7. Ni hycklare, Jesajas har profeterat rätt om er, när han sade:

8. Detta folk närmar sig mig med sin mun och hedrar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig.

Jes. 29:13. Mark. 7:6.

9. Förgäves tjänar de mig, då de lär ut läror som är människobud.

10. Och han kallade till sig folket och sade till dem: Hör och förstå.

11. Det orenar inte människan, som går in genom munnen, utan det som går ut från munnen, det orenar människan.

Mark. 7:14. 1 Tim. 4:4.

12. Då steg hans lärjungar fram och sade till honom: Vet du, att fariséerna tog anstöt, när de hörde det ordet?

13. Och han svarade och sade: Var planta, som min himmelske Fader inte har planterat, skall ryckas upp med rötterna.

Joh. 15:2.

14. Låt dem vara. De är blinda och blindas ledare. Om nu en blind leder en blind, så faller de båda i gropen.

Matt. 23:16. Luk. 6:39. Rom. 2:19.

15. Då svarade Petrus och sade till honom: Förklara denna liknelse för oss.

Matt. 13:36.

16. Då sade Jesus: Är även ni fortfarande oförståndiga?

Mark. 7:17.

17. Förstår ni inte ännu, att allt det som går in genom munnen, det går ner i magen och har sin naturliga utgång?

18. Men det som går ut ur munnen, kommer från hjärtat, och det orenar människan.

19. Ty från hjärtat utgår onda tankar, mord, hor, otukt, stöld, falskt vittnesbörd, hädelse.

1 Mos. 6:5, 8:21. Jer. 17:9. Matt. 12:34.

20. Det är detta som orenar människan, men att äta med otvättade händer, det orenar inte människan.

21. Och Jesus gick bort därifrån och drog sig undan till trakten av Tyrus och Sidon.

Mark. 7:24.

22. Och se, en kananeisk kvinna från dessa trakter kom och ropade till honom och sade: O, Herre, Davids Son,

förbarma dig över mig. Min dotter plågas svårt av en ond ande*.

*KXII: djävulen.

23. Men han svarade henne inte ett ord. Då steg hans lärjungar fram och bad honom och sade: Skicka bort henne från dig, ty hon ropar efter oss.

24. Men han svarade och sade: Jag är inte utsänd till andra än till de borttappade fåren av Israels hus.

Matt. 10:6. Apg. 13:46.

25. Men hon kom och tillbad honom, och sade: Herre, hjälp mig.

26. Då svarade han och sade: Det är inte rätt att ta brödet från barnen och kasta det åt hundarna.

27. Hon svarade: Ja, Herre. Ändå äter ju hundarna av de smulor, som faller från deras herrars bord.

28. Då svarade Jesus och sade till henne: O kvinna, din tro är stor. Ske dig som du vill. Och hennes dotter var botad i samma stund.

Matt. 8:10f.

29. Och Jesus gick därifrån vidare och kom till Galileiska sjön. Och han gick upp på berget och satte sig där.

Mark. 7:31.

30. Och mycket folk kom till honom, och de hade med sig halta, blinda, stumma, krymplingar och många andra, och de lade dem för Jesu fötter, och han botade dem,

Jes. 35:5. Matt. 11:5. Mark. 7:32.

31. så att folket förundrade sig, när de såg stumma tala, krymplingar bli friska, halta gå och blinda se. Och de prisade Israels Gud.

32. Och Jesus kallade sina lärjungar till sig och sade: Jag känner medlidande med folket, ty de har nu i tre dagar dröjt kvar hos mig, och de har inget att äta. Och jag vill inte sända iväg dem fastande, för att de inte skall uppgivas på vägen.

Mark. 8:1.

33. Då sade hans lärjungar till honom: Var skall vi här i öknen få så mycket bröd, att vi kan mätta så mycket folk?

34. Jesus sade till dem: Hur många bröd har ni? De sade: Sju, och några små fiskar.

35. Då befallde han folket att slå sig ner på marken.

36. Och han tog de sju bröden och fiskarna, tackade, bröt och gav åt sina lärjungar, och lärjungarna gav åt folket.

37. Och alla åt och blev mätta. Och de tog upp det som var över av styckena, sju korgar fulla.

38. Men de som hade ätit var fyra tusen män, förutom kvinnor och barn.

39. Och när han hade sänt iväg folket, steg han i båten och for till Magdalas gränser.

16 Kapitlet

Jesus avvisar några som begär tecken från himlen, varnar för fariséernas och sadducéernas surdeg. Petrus bekänner Jesus vara Kristus, Guds Son. Jesus förutsäger sitt lidande och talar om sin efterföljelse.

Då steg fariséerna och sadducéerna fram och frestade honom, och bad, att han skulle låta dem se ett tecken från himlen.

Matt. 12:38. Mark. 8:11. Luk. 11:16.

2. Men han svarade och sade till dem: Om aftonen säger ni: Det blir klart väder, ty himlen är röd, Luk. 12:54.

3. och om morgonen: Det blir oväder i dag, ty himlen är röd och dys- ter. Ni hycklare, om himlens utseende förstår ni att döma, kan ni inte också döma om tidernas tecken?

4. Ett ont och horiskt släkte söker efter tecken, men inget annat tecken skall ges åt det än profeten Jonas tecken. Och så lämnade han dem och gick sin väg.

Jon. 2:1. Matt. 12:39, 17:17. Luk. 11:29.

5. Och när hans lärjungar for över till den andra stranden, hade de glömt att ta bröd med sig. Mark. 8:14.

6. Då sade Jesus till dem: Se till och ta er till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg. Luk. 12:1.

7. Då tänkte de för sig själva och sade: Vi har inte tagit med oss något bröd. 8. När Jesus märkte det, sade han till dem: Ni klentrogna, varför bekymrar det er, att ni inte har tagit bröd med er?

9. Förstår ni inte ännu, eller minns ni inte de fem bröden åt de fem tusen, och hur många korgar ni tog upp?

Matt. 14:17f. Mark. 6:41f. Luk. 9:13. Joh. 6:9.

10. Inte heller de sju bröden åt de fyra tusen, och hur många korgar ni då tog upp? Matt. 15:34f.

11. Hur kommer det sig, att ni inte kan förstå, att jag inte talade till er om bröd, då jag sade: Ta er till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg?

12. Då förstod de, att han inte hade sagt att de skulle ta sig till vara för surdeg i bröd, utan för fariséernas och sadducéernas lära.

13. Då kom Jesus till trakten av Cesarea Filippi, och han frågade sina lärjungar och sade: Vem säger folket mig, Människosonen, vara?

Mark. 8:27. Luk. 9:18.

14. De sade: Somliga säger: Johannes Döparen, andra: Elia, andra åter: Jeremia, eller en av profeterna.

Matt. 14:2.

15. Då sade han till dem: Vem säger då ni mig vara?

16. Simon Petrus svarade och sade: Du är Kristus, den levande Gudens Son.

Matt. 14:33. Joh. 6:69. Joh. 11:27.
Apg. 9:20. 1 Joh. 4:15, 5:5.

17. Då svarade Jesus och sade till honom: Salig är du Simon, Jonas son, ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himlen.

Matt. 11:27. 1 Kor. 2:10.

18. Jag säger också dig, att du är Petrus, och på denna klippa* skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte bli henne övermäktiga.

*KXII: hälleberget, grek. petra.

Joh. 1:42. Jes. 28:16. 1 Kor. 3:11. Ef. 2:20.

19. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt det du binder på jorden, det skall vara bundet i himlen, och allt det du löser på jorden, det skall vara löst i himlen.

Jes. 22:22. Matt. 18:18. Joh. 20:23. Upp. 3:7.

20. Därefter förbjöd han sina lärjungar att tala om för någon att han var Jesus Kristus.

Matt. 17:9. Mark. 8:30, 9:9. Luk. 9:21.

21. Från den tiden började Jesus förkunna för sina lärjungar, att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och genom överstepräster och genom de skriftlärda och dödas, och på tredje dagen uppstå igen.

22. Och Petrus tog honom avsides och började tillrättavisa honom och sade: Skona dig, Herre! Något sådant får aldrig hända dig.

23. Då vände han sig om och sade till Petrus: Gå bort ifrån mig, du Satan. Du är mig till hinder, eftersom dina tankar inte är Guds utan människors.

Matt. 4:10

24. Då sade Jesus till sina lärjungar: Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig.

Matt. 10:38. Mark. 8:34. Luk. 9:23, 14:27.

25. Ty den som vill bevara sitt liv, skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull skall finna det.

Matt. 10:39. Mark. 8:35.

Luk. 17:33. Joh. 12:25.

26. Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa ge till lösen för sin själ?

Ps. 49:8. Mark. 8:36. Luk. 9:25.

27. Ty Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han belöna var och en efter hans gärningar.

Ps. 62:13. Ords. 24:12. Matt. 25:31, 26:64.

Mark. 8:38. Rom. 2:6. Jud. v. 14. Upp. 2:23.

28. Sannerligen säger jag er: Några av dem som står här, skall inte smaka döden, förrän de får se Människosonen komma i sitt rike.

Mark. 9:1. Luk. 9:27.

17 Kapitlet

Jesus förklarar, botar en månadssjuk gosse, förutsäger på nytt sitt lidande och betalar tempelskatten.

Och sex dagar därefter tog Jesus Petrus och Jakob och hans bror, Johannes, med sig och förde dem avsides upp på ett högt berg.

Mark. 9:2. Luk. 9:28. 2 Petr. 1:16.

2. Och han blev förvandlad inför dem, hans ansikte sken som solen, och hans kläder var vita som ljuset.

2 Mos. 34:29.

3. Och se, Mose och Elia visade sig för dem, och de samtalade med honom.

4. Då svarade Petrus och sade till Je-

sus: Herre, det är gott för oss att vara här, vill du, så låt oss här göra tre hyddor, en åt dig, en åt Mose och en åt Elia.

5. Medan han ännu talade, se, då överskyggade dem en ljus sky och se, en röst ur skyn sade: Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag. Hör honom.

5 Mos. 18:15. Ps. 2:7. Matt. 3:17.

Mark. 1:11, 9:7. Joh. 1:34. 2 Petr. 1:17.

6. Och när lärjungarna hörde det, föll de ner på sina ansikten och blev mycket förfärade.

7. Men Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: Stå upp och frukta inte.

8. Men då de lyfte upp sina ögon, såg de ingen utom Jesus.

9. Och när de gick ner från berget, befälde Jesus dem och sade: Tala inte om denna syn för någon, förrän Människosonen har uppstått från de döda.

Matt. 16:20. Mark. 9:9.

10. Och hans lärjungar frågade honom och sade: Varför säger då de skriftlärdar, att Elia först måste komma?

Mal. 4:5-6.

11. Jesus svarade och sade till dem: Elia skall ju komma först och ställa allt till rätta igen,

Mal. 4:5. Matt. 11:14. Mark. 9:11-12.

12. men jag säger er: Elia har redan kommit, men de kände inte igen honom, utan gjorde med honom vad de ville. På samma sätt skall också Människosonen få lida av dem.

Matt. 14:9f. Luk. 1:17.

13. Då förstod lärjungarna, att han talade till dem om Johannes Döparen.

14. Och när de kom till folket, steg en man fram, böjde knä för honom

Mark. 9:17. Luk. 9:38.

15. och sade: Herre, förbarma dig över min son, ty han är månadsra-

sande och lider svårt. Ty han faller ofta i elden och i vattnet.

16. Och jag förde honom till dina lärjungar, men de kunde inte bota honom.

17. Då svarade Jesus och sade: O, du otrogna och onda släkte, hur länge skall jag vara med er? Hur länge skall jag stå ut med er? För hit honom.

5 Mos. 32:5. Matt. 16:4.

18. Och Jesus talade strängt* till den onde anden** och han for ut ur honom, och pojken blev botad från den stunden. *KXII: hotade. **djävulen.

19. Då gick lärjungarna avsides till Jesus och sade: Varför kunde vi inte driva ut honom?

Mark. 9:28f.

20. Jesus sade till dem: För er otros skull. Sannerligen säger jag er: Om ni bara har tro som ett senapskorn, då kan ni säga till detta berg: Flytta dig härifrån dit bort, och det skall flytta sig, och inget skall vara omöjligt för er.

Matt. 21:21. Mark. 11:23.

Luk. 17:6. 1 Kor. 13:2.

21. Men detta slag går inte ut, annat än genom bön och fasta.

22. Då de nu vistades i Galiléen, sade Jesus till dem: Människosonen skall bli överlämnad i människors händer,

Matt. 16:21, 20:18. Mark. 9:31.

Luk. 9:22, 44, 18:31, 24:26.

23. och de skall döda honom, men på tredje dagen skall han uppstå igen. Då blev de mycket bedrövade.

24. Och när de kom till Kapernaum, kom de som tog upp tempelskatten till Petrus och sade: Betalar inte er mästare tempelskatt?

2 Mos. 30:13.

25. Han sade: Ja. Och när han kom in i huset, förekom Jesus honom och sade: Vad anser du, Simon? Av vem tar jordens kungar tull eller skatt? Av sina barn, eller av de främmande?

Matt. 22:21. Rom. 13:7.

26. Petrus sade till honom: Av de främmande. Då sade Jesus till honom: Så är ju barnen fria.

27. Men för att vi inte skall vara till anstöt för dem, så gå till sjön och kasta ut kroken, och ta den första fisk, som du drar upp, och när du öppnar dess mun, skall du finna ett silvermynt*. Ta den och ge den åt dem för mig och dig.

*grek: stater. Motsvarar 1/16 denar.

18 Kapitlet

Jesus undervisar om ödmjukhet, talar om faran av förförelser och om rätt beteende mot felande bröder.

Isamma stund kom lärjungarna till Jesus och sade: Vem är den störste i himmelriket?

Mark. 9:33-34. Luk. 9:46f.

2. Då kallade Jesus fram ett barn och ställde det mitt ibland dem

3. och sade: Sannerligen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir såsom barn, skall ni inte komma in i himmelriket.

Matt. 19:14. Mark. 10:15. Luk. 18:17.

Joh. 3:3f. 1 Kor. 14:20.

4. Den som nu ödmjukar sig såsom detta barn, han är den störste i himmelriket.

5. Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig.

Matt. 10:40.

6. Men den som förför en av dessa små, som tror på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals, och han sänktes ner i havets djup.

Mark. 9:42. Luk. 17:1-2.

7. Ve världen för förförelsernas skull. Förförelser måste ju komma, men ve

den människa, genom vilken förförelsen kommer.

1 Kor. 11:19.

8. Är det så, att din hand eller din fot är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig. Det är bättre för dig att gå in i livet halt eller stympad, än att du skulle ha två händer eller två fötter och kastas i den eviga elden.

Matt. 5:30. Mark. 9:43. Kol. 3:5.

9. Och är det så, att ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det och kasta det från dig. Det är bättre för dig att gå in i livet enög, än att du skulle ha två ögon och kastas i helvetets eld.

10. Se till, att ni inte föraktar någon av dessa små. Ty jag säger er, att deras änglar i himlen alltid ser min Faders ansikte, som är i himlarna.

Ps. 34:8. Hebr. 1:14.

11. Ty Människosonen har kommit för att frälsa det som var förlorat.

Luk. 19:10.

12. Vad anser ni? Om en man hade hundra får, och ett av dem gick vilse, lämnar han inte de nittionio på bergen och går bort och söker efter det som har gått vilse?

Luk. 15:4.

13. Och händer det, att han finner det igen, sannerligen säger jag er: Då gläds han mera över det fåret än över de nittionio, som inte har gått vilse.

14. Så är det inte heller er himmelske Faders vilja, att någon av dessa små skall gå förlorad.

15. Men om din broder syndar mot dig, så gå och tillrättvisa honom enskilt mellan dig och honom. Om han lyssnar på dig, så har du vunnit din broder.

3 Mos. 19:17. Luk. 17:3. 1 Kor. 9:19.

Gal. 6:1. Jak. 5:19-20.

16. Men om han inte lyssnar till dig, så ta med dig en eller två till, för att

var sak må avgöras efter två eller tre vittnens ord.

5 Mos. 19:15. Joh. 8:17. 2 Kor. 13:1.

1 Tim. 5:19. Hebr. 10:28.

17. Lyssnar han inte till dem, så säg det till församlingen. Lyssnar han inte till församlingen, skall han vara för dig såsom en hedning och publikan*.

*tullindrivare. Rom. 16:17. 1 Kor. 5:9f.

2 Thess. 3:14. 2 Joh. v. 10.

18. Sannerligen säger jag er: Allt det ni binder på jorden, det skall vara bundet i himlen, och allt det ni löser på jorden, det skall vara löst i himlen.

Matt. 16:19, Joh. 20:23.

19. Ytterligare säger jag er: Om två av er kommer överens på jorden att be om något, vad det än är, så skall min Fader, som är i himlarna, göra det för dem.

Matt. 7:f. Mark. 11:24.

1 Joh. 3:22, 5:14, Jak. 4:3.

20. Ty där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.

Matt. 28:20.

21. Då steg Petrus fram till honom och sade: Herre, hur ofta skall jag förlåta min broder, när han syndar mot mig? Är sju gånger nog?

Luk. 17:4.

22. Jesus sade till honom: Jag säger dig: Inte sju gånger, utan sjuttio gånger sju.

1 Mos. 4:24.

23. Därför liknar himmelriket en kung, som ville hålla räkenskap med sina tjänare.

24. Och när han började räkna, fördes en fram till honom, som var skyldig honom tiotusen pund*.

*1 pund = 6000 denarer.

En denar motsvarar en dagslön.

25. Och eftersom han inget hade att betala med, befallde hans herre, att han och hans hustru och barn och allt det han ägde skulle säljas och skulden därmed betalas.

26. Då föll den tjänaren ned och tillbad honom och sade: Herre, ha tålmod med mig, jag vill betala dig allt.

27. Och herren greps av medlidande över den tjänaren och gav honom fri och efterskänkte honom det han var skyldig.

Luk. 7:42.

28. Då gick den tjänaren ut och fann en av sina medtjänare, som var skyldig honom hundra denarer*. Och han tog fast honom och grep honom vid strupen och sade: Betala det du är skyldig.

*En denar motsvarar en dagslön.

29. Då föll hans medtjänare ner vid hans fötter och bad honom, och sade: Ha tålmod med mig, jag vill betala dig allt.

30. Men han ville inte, utan gick bort och kastade honom i fängelse, till dess han hade betalat det han var skyldig.

31. Då nu hans medtjänare såg det som skedde, tog de mycket illa vid sig och gick och berättade för sin herre allt det som hade skett.

32. Då kallade hans herre honom till sig och sade till honom: Du onde tjänare, allt det du var skyldig, efterskänkte jag dig, ty du bad mig.

33. Skulle du inte också ha förbarmat dig över din medtjänare, såsom jag förbarmade mig över dig?

34. Och hans herre blev vred och överlämnade honom i bödlarnas händer, till dess han hade betalat allt, som han var skyldig honom.

Matt. 5:25f.

35. Så skall också min himmelske Fader göra med er, om ni inte av era hjärtan förlåter, var och en sin broder, hans överträdelse.

Matt. 6:14, Mark. 11:26.

19 Kapitlet

Jesus undervisar om äktenskapet, välsignar barnen, undervisar en rik yngling om livets väg och lärjungarna om den sanna försakelsens lön.

Och det hände sig, att när Jesus hade slutat detta tal, gick han bort från Galiléen och kom till Judéens område, på andra sidan Jordan.

Mark. 10:1.

2. Och mycket folk följde honom, och han botade dem där.

3. Då gick fariséerna fram till honom, frestade honom och sade till honom: Är det tillåtet för en man att skilja sig från sin hustru av vilken orsak som helst?

Matt. 5:31f. Mark. 10:2f.

4. Då svarade han och sade till dem: Har ni inte läst att han som gjorde dem från begynnelsen, gjorde dem till man och kvinna

1 Mos. 1:27, 5:2.

5. och sade: Därför skall en man överge sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall bli ett kött?

1 Mos. 2:24. Mark. 10:7.

1 Kor. 6:16, 7:10-11. Ef. 5:31.

6. Så är de inte mer två, utan ett kött. Det nu Gud har sammanfogat skall människan inte åtskilja.

1 Kor. 7:10f.

7. Då sade de till honom: Varför befallde då Mose, att man skulle ge hustrun skiljebrev och så skilja sig från henne?

5 Mos. 24:1. Matt. 5:31.

8. Han sade till dem: För ert hjärtas hårdhets skull tillät Mose er att skiljas från era hustrur, men från begynnelsen var det inte så.

9. Men jag säger er: Var och en som skiljer sig från sin hustru, utom för otukts skull, och gifter sig med en annan, han begår äktenskapsbrott, och den som gifter sig med den frångilda kvinnan begår äktenskaps-

brott. Matt. 5:32. Mark. 10:11. Luk. 16:18. 10. Då sade hans lärjungar till honom: Är det så med mannens förhållande till hustrun, är det inte gott att gifta sig.

11. Då sade han till dem: Inte alla kan fatta detta ord, utan bara de, åt vilka det blir givet.

1 Kor. 7:2f.

12. Ty det finns obrukbara*, som har blivit födda så från moderlivet, och de som har blivit obrukbara* av mäniskor, och andra som har gjort sig själva till obrukbara* för himmelrikets skull. Den som kan ta emot det, han må ta emot det.

*steril eller kastrerad

1 Kor. 7:32-34, 9:5.

13. Sedan bar man fram barn till honom, för att han skulle lägga händerna på dem och be, men lärjungarna visade bort dem.

Mark. 10:13. Luk. 18:15.

14. Då sade Jesus: Låt barnen komma till mig och hindra dem inte. Ty sådana hör himmelriket till.

Matt. 18:3.

15. Och när han hade lagt händerna på dem, gick han därifrån.

16. Och se, en man gick fram och sade till honom: Gode mästare, vad gott skall jag göra, för att få evigt liv?

Mark. 10:17. Luk. 10:25, 18:18.

17. Då sade han till honom: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena. Men vill du gå in i livet, så håll budorden.

18. Han sade till honom: Vilka? Jesus sade: Du skall inte dräpa, du skall inte göra hor, du skall inte stjåla, du skall inte bära falskt vittnesbörd.

2 Mos. 20:13. 5 Mos. 5:17f.

19. Hedra din far och din mor och: Du skall älska din nästa såsom dig själv.

3 Mos. 19:18. Matt. 15:4, 22:39. Rom. 13:9.

Gal. 5:14. Ef. 6:2. Jak. 2:8.

20. Då sade den unge mannen till honom: Allt detta har jag hållit från min

ungdom. Vad är det mer som fattas?
 21. Jesus sade till honom: Vill du vara fullkomlig, så gå bort och sälj det du har och ge åt de fattiga, och du skall få en skatt i himlen. Och kom och följ mig.

Mark. 6:20. Luk. 12:33.

22. Men när den unge mannen hörde det ordet, gick han bedrövad bort, eftersom han hade många ägodelar.

23. Då sade Jesus till sina lärjungar: Sannerligen säger jag er: Det är svårt för en rik att komma in i himmelriket.

Mark. 10:24. 1 Tim. 6:9f.

24. Och ytterligare säger jag er: Det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga, än för en rik att komma in i Guds rike.

25. När lärjungarna hörde detta, blev de mycket förfärade och sade: Vem kan då bli frälst?

26. Då såg Jesus på dem och sade till dem: För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt.

1 Mos. 18:14. Jer. 32:17. Sak. 8:6.

Luk. 1:37, 18:27.

27. Då svarade Petrus och sade till honom: Se, vi har övergivit allt och följt dig. Vad skall vi få för det?

Mark. 10:28. Luk. 18:28.

28. Då sade Jesus till dem: Sannerligen säger jag er, att ni som har följt mig, i den nya födelsen, när Människosonen sitter på sin härlighets tron, då skall också ni sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar.

Jes. 65:17. Dan. 7:9. Matt. 25:31.

Luk. 22:29-30. Upp. 21:1.

29. Och var och en som överger hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller hustru eller barn eller åkrar för mitt namns skull, han skall få hundrafalt igen och ärva evigt liv.

5 Mos. 33:9. Job 42:12.

Mark. 10:30. Hebr. 10:34.

30. Men många som är de första skall

bli de sista, och många som är de sista skall bli de första.

Matt. 20:16. Mark. 10:31. Luk. 13:30.

20 Kapitlet

Jesus framställer liknelsen om arbetarna i vingården, förutsäger ännu en gång sitt lidande, tillrättavisar Sebedeus söner och ger två blinda deras syn.

Ty himmelriket är likt en husbonde som gick ut tidigt på morgonen för att leja arbetare till sin vingård.

2. Och när han hade kommit överens med arbetarna om en dagslön på en denar*, sände han dem till sin vingård.

*En denar motsvarar en dagslön.

3. Sedan gick han ut vid tredje timmen och såg några andra stå sysslolösa på torget

4. och sade till dem: Gå också ni till min vingård, så skall jag ge er vad som är skäligt.

5. Och de gick. Åter gick han ut vid sjätte och nionde timmen och gjorde på samma sätt.

6. Också vid den elfte timmen gick han ut och fann några andra stå sysslolösa och sade till dem: Varför står ni här sysslolösa hela dagen?

7. De sade till honom: Därför att ingen har lejt oss. Då sade han till dem: Gå också ni till min vingård, så skall jag ge er vad som är skäligt.

8. När aftonen kom, sade vingårdsherren till sin förvaltare: Kalla fram arbetarna och ge dem deras lön, börja med de sista och sluta med de första.

9. Och när de som kom vid elfte timmen kom fram, fick de var sin denar.

10. Men när de första kom, menade

de, att de skulle få mer, men också de fick var och en sin denar.

11. När de fick den, klagade de och sade till husägaren:

12. Dessa sista har arbetat en timme, och du har jämställt dem med oss som har burit dagens tunga och hetta.

13. Då svarade han en av dem och sade: Min vän, jag gör dig ingen orätt. Kom du inte överens med mig om en denar?

14. Ta det som tillhör dig och gå din väg. Men jag vill ge denne siste lika mycket som dig.

15. Eller får jag inte göra vad jag vill med det som är mitt? Ser du därför med ont öga, att jag är god?

Rom. 9:16f.

16. Alltså skall de sista bli de första, och de första bli de sista. Ty många är kallade, men få är utvalda.

Matt. 19:30, 22:14. Mark. 10:31. Luk. 13:30.

17. Och när Jesus drog upp till Jerusalems, tog han de tolv lärjungarna avsidet till sig på vägen och sade till dem:

18. Se, vi går upp till Jerusalem, och Människosonen skall överlämnas åt överstepräster och de skriftlärd, och de skall döma honom till döden

Matt. 16:21. Mark. 10:32. Luk. 18:31.

19. och de skall överlämna honom åt hedningarna till att hånas och gisslas* och korsfästas. Men på tredje dagen skall han uppstå igen.

Matt. 27:2. Joh. 18:32.

*Se not till Matt. 10:17.

20. Då steg Sebedeus söners mor fram till honom med sina söner, tillbad honom och ville begära något av honom.

Matt. 4:21. Mark. 10:35.

21. Då sade han till henne: Vad vill du? Hon sade till honom: Säg, att dessa mina två söner i ditt rike skall

få sitta, den ene på din högra sida, och den andre på din vänstra.

Matt. 19:28.

22. Då svarade Jesus och sade: Ni vet inte vad ni begär. Kan ni dricka den kalk, som jag skall dricka, och döpas med det dop, som jag döps med? Då sade de till honom: Det kan vi.

Matt. 26:39f. Luk. 12:50. Joh. 18:11.

23. Han sade till dem: Min kalk skall ni visserligen få dricka, och även döpas med det dop, som jag döps med, men rätten att sitta på min högra sida och på min vänstra tillkommer inte mig att ge, utan det skall tillfalla dem, åt vilka det är berett av min Fader.

24. När de tio hörde detta, blev de förargade på de två bröderna.

Mark. 10:41. Luk. 22:24.

25. Då kallade Jesus dem till sig och sade: Ni vet, att folkens furstar råder över dem, och de som är mäktiga utövar sin makt över dem.

Mark. 10:42. Luk. 22:25.

26. Så skall det inte vara bland er. Utan den som vill vara stor bland er, han skall vara er tjänare,

27. och den bland er som vill vara den främste, han skall vara er slav,

Matt. 23:11. Mark. 9:35. 1 Kor. 9:19.

28. liksom Människosonen har kommit, inte för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till återlösning för många.

Mark. 10:45. Luk. 22:27. Joh. 13:14.

Fil. 2:7. 1 Tim. 2:6. Tit. 2:14. 1 Petr. 1:19f.

29. Och när de gick ut från Jeriko, följde honom mycket folk.

30. Och se, två blinda satt vid vägen. När de hörde, att Jesus gick förbi, ropade de och sade: Herre, Davids Son, förbarma dig över oss.

Mark. 10:46. Luk. 18:35.

31. Men folket tillrättavisade dem, att

de skulle tiga. Då ropade de ännu mer och sade: Herre, Davids Son, förbarmad dig över oss:

32. Då stannade Jesus och kallade på dem och sade: Vad vill ni, att jag skall göra för er?

33. De sade till honom: Herre, att våra ögon skall öppnas.

34. Då förbarmade sig Jesus över dem och rörde vid deras ögon, och genast fick de sin syn och följde honom.

21 Kapitlet

Jesus rider in i Jerusalem, rensar helgedomen, förbannar ett fikonträd, tillfrågas om sin makt, bestraffar i två liknelser överstepräster och fariséerna.

Och när de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Oljeberget, sände Jesus iväg två av sina lärjungar Mark. 11:1. Luk. 19:29.

2. och sade till dem: Gå in i byn, som ligger framför er, och strax skall ni finna en åsninna bunden, och ett föl bredvid henne. Lös dem och led dem till mig.

3. Och om någon säger något till er, så säg: Herren behöver dem, och genast skall han skicka iväg dem.

4. Men allt detta skedde, för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten, som sade:

5. Säg till dottern Sion: Se, din konung kommer till dig, saktmodig, ridande på en åsna, på en arbetsåsninnas föl. Sak. 9:9. Joh. 12:15.

6. Lärjungarna gick bort och gjorde, som Jesus hade befallt dem,

Mark. 11:4. Luk. 19:32.

7. och ledde till honom åsninnan och

fölet, och lade sina kläder på dem, och de satte upp honom på den.

8. Och mycket folk bredde sina kläder på vägen. Andra skar kvistar av träden och strödde på vägen.

2 Kon. 9:13. Joh. 12:13.

9. Och folket, som gick före, och de som följde efter, ropade och sade: Hosanna, Davids Son. Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn, Hosanna i höjden!

Ps. 118:26, 148:1. Matt. 23:39.

Mark. 11:9. Luk. 19:38.

10. Och när han kom in i Jerusalem, kom hela staden i rörelse och sade: Vem är denne?

11. Då sade folket: Det är Jesus, Profeten, från Nasaret i Galiléen.

Matt. 2:23.

12. Och Jesus gick in i Guds tempel och drev ut alla, som köpte och sålde i templet, och stötte omkull penningväxlarnas bord och stolarna för dem som sålde duvor.

5 Mos. 14:25. Mark. 11:15.

Luk. 19:45. Joh. 2:14f.

13. Och han sade till dem: Det är skrivet: Mitt hus skall kallas ett bönehus. Men ni har gjort det till en rövarkula.

Jes. 56:7. Jer. 7:11.

14. Och till honom kom blinda och haltar i templet, och han botade dem.

15. När överstepräster och de skriftlärda såg de under, som han gjorde, och barnen, som ropade i templet, och sade: Hosanna, Davids Son, blev de förargade

16. och sade till honom: Hör du vad dessa säger? Då sade Jesus till dem: Ja. Har ni aldrig läst: Av barns och spädbarns mun har du berett dig lov?

Ps. 8:3.

17. Då lämnade han dem och gick ut ur staden till Betania och övernattade där.

18. På morgonen, när han gick in till staden igen, blev han hungrig.

Mark. 11:12.

19. Och då han fick se ett fikonsträd vid vägen, gick han fram till det, men fann inget på det, utan bara löv. Och han sade till det: Aldrig härefter skall det växa frukt på dig. Och fikonsträdet blev genast förtorkat.

20. När lärjungarna såg detta, förundrade de sig och sade: Hur kunde fikonsträdet så snart förtorkas?

21. Då svarade Jesus och sade till dem: Sannerligen säger jag er: Om ni har tro och inte tvivlar, så skall ni inte bara göra sådant, som skedde med fikonsträdet, utan ni skall också kunna säga till detta berg: Lyft dig upp, och kasta dig i havet, och det skall ske.

Matt. 17:20. Luk. 17:6.

22. Och allt vad ni ber om i bönen med tro, det skall ni få.

Matt. 7:7-8, 18:19. Mark. 11:24.

Luk. 11:9. Joh. 15:7. 1 Joh. 3:22. Jak. 1:5.

23. Och när han kom in i templet, gick översteprästerna och folkets äldste till honom, där han undervisade, och sade: Med vilken makt gör du detta? Och vem har givit dig denna makt?

Mark. 11:27-28. Luk. 20:1-3. Apg. 4:7.

24. Då svarade Jesus och sade till dem: Också jag har en sak att fråga er. Om ni svarar mig på den, skall också jag säga er, med vilken makt jag gör detta.

25. Varifrån var Johannes dop? Från himlen eller från människor? Då överlade de för sig själva och sade: Säger vi: Från himlen, då säger han till oss: Varför trodde ni då honom inte?

26. Men säger vi: Från människor, så måste vi frukta för folket, eftersom alla håller Johannes för en profet.

Matt. 14:5. Mark. 6:20. Luk. 20:6.

27. Då svarade de Jesus och sade: Vi

vet det inte. Då sade han också till dem: Så säger inte heller jag er, med vilken makt jag gör detta.

28. Vad anser ni om detta? En man hade två söner. Och han gick till den förste och sade: Min son, gå i dag och arbeta i min vingård.

29. Han svarade och sade: Jag vill inte. Sedan ångrade han sig och gick.

30. Och han gick till den andre och sade på samma sätt. Då svarade han och sade: Ja, Herre, men gick inte.

31. Vem av de två gjorde det fadern ville? De sade till honom: Den förste. Jesus sade till dem: Sannerligen säger jag er: Publikaner* och skökor skall gå in före er i Guds rike. *tullindrivare.

Luk. 7:29-30, 18:14.

32. Ty Johannes kom till er och lärde er rättfärdighetens väg, och ni trodde honom inte, men publikaner och skökor trodde honom. Och fastän ni såg det, har ni ändå inte ångrat er efteråt, så att ni trodde honom. Luk. 3:11f.

33. Hör en annan liknelse: Det var en husbonde, som planterade en vingård och satte ett stängsel omkring den, och grävde en press därinne och byggde ett torn. Därefter lejde han ut den åt vingårdsmän och for utomlands.

Ps. 80:9. Jes. 5:1. Jer. 2:21.

Mark. 12:1. Luk. 20:9.

34. När nu skördetiden kom, sände han sina tjänare till vingårdsmännen för att de skulle uppbära frukten åt honom.

35. Då tog vingårdsmännen fatt på hans tjänare, den ene piskade de, den andre slog de ihjäl, den tredje stenade de.

36. Åter sände han andra tjänare, flera än de första, men de gjorde med dem på samma sätt.

37. Till sist sände han sin son till dem och sade: De skall väl ha respekt för min son.

38. Men när vingårdsmännen fick se sonen, sade de till varandra: Denne är arvingen. Kom, låt oss slå ihjäl honom, så får vi hans arvedel.

Matt. 26:3-4, 27:1. Joh. 11:53.

39. Och de tog fast honom, drev ut honom ur vingården och slog ihjäl honom.

40. När nu vingårdsherren kommer, vad skall han göra med dessa vingårdsmän?

41. De sade till honom: De onda skall han illa förgöra, och sin vingård skall han leja ut åt andra vingårdsmän, som ger honom frukten i rätt tid.

42. Då sade Jesus till dem: Har ni aldrig läst i Skrifterna: Den sten, som byggnadsarbetarna förkastade, har blivit en hörnsten. Av Herren har detta blivit gjort, och det är underbart i våra ögon.

Ps. 118:22. Jes. 8:14, 28:16. Mark. 12:10.

Luk. 20:17. Apg. 4:11. Rom. 9:33. 1 Petr. 2:7.

43. Därför säger jag er, att Guds rike skall tas från er och ges åt ett folk*, som bär dess frukt.

*KXII: hedningarna.

44. Och den som faller på den stenen, han blir krossad, men den som stenen faller på, honom slår den sönder i stycken.

Jes. 8:15. Dan. 2:34. Sak. 12:3. Luk. 20:18.

45. Och när översteprästerna och fariséerna hörde hans liknelser, förstod de, att han talade om dem.

46. Och de hade velat gripa honom, men de var rädda för folket, eftersom de höll honom för en profet.

22 Kapitlet

Jesus framställer liknelsen om bröllopskläderna, besvarar frågor om skattepengen, om uppståndelsen och om det främsta budet, ställer sedan själv till fariséerna en fråga om Kristus, vems Son han var.

Och Jesus började åter tala till dem i liknelser, och sade:

2. Himmelriket är likt en kung, som gjorde bröllop åt sin son

Luk. 14:16. Joh. 3:29. Upp. 19:7f.

3. och sände ut sina tjänare, för att de skulle kalla dem till bröllopet som var bjudna, men de ville inte komma.

4. Åter sände han ut andra tjänare, och sade: Säg åt dem som är bjudna: Se, jag har tillrett min måltid, mina oxar och min gödboskap är slaktade, och allting är redo. Kom till bröllopet.

Ords. 9:2.

5. Men de brydde sig inte om det, utan gick bort, den ene till sitt jordagods, den andre till sin köpenskap.

6. Och de andra tog fast hans tjänare, skymfade dem och dödade dem.

Matt. 21:35.

7. När kungen hörde det, blev han vred och sände ut sina härar och förgjorde mördarna och brände upp deras stad.

Matt. 24:2.

8. Därefter sade han till sina tjänare: Bröllopet är tillrett, men de som var bjudna, var inte värdiga.

9. Gå därför ut till vägskälen och bjud alla dem, som ni finner, till bröllopet.

Matt. 13:47.

10. Och tjänarna gick ut på vägarna och församlade alla, så många de fann, både onda och goda, och bröllopssalen blev full av bordsgäster.

11. Då gick kungen in för att se på

gästerna och fick där se en man, som inte var klädd i bröllopskläder.

Jes. 61:10. Ef. 4:24. Kol. 3:10f.

Upp. 3:4-5, 16:15, 19:8.

12. Och han sade till honom: Min vän, hur kom du in här, då du inte har bröllopskläder? Och han teg.

13. Då sade kungen till tjänarna: Bind honom till händer och fötter och kasta honom i det yttersta mörkret. Där skall vara gråt och tandagnisslan.

Matt. 8:12, 13:41-42, 25:30.

14. Ty många är kallade, men få utvalda.

Matt. 20:16.

15. Då gick fariséerna bort och rådslog, hur de skulle kunna fånga honom genom hans ord.

Mark. 12:13. Luk. 20:20.

16. Och de sände sina lärjungar till honom, tillsammans med herodianerna, och sade: Mästare, vi vet att du är sannfärdig och lär Guds väg rätt och inte tar hänsyn till någon människa, ty du har inte anseende till person.

17. Så säg oss: Vad anser du? Är det rätt, att man ger kejsaren skatt, eller inte?

18. När Jesus märkte deras ondskasade han: Varför frestar ni mig, ni hycklare?

19. Låt mig se myntet som man betalar skatt med, då räckte de honom en denar*.

*En denar motsvarar en dagslön.

20. Och han sade till dem: Vems bild och överskrift är detta?

21. De sade till honom: Kejsarens. Då sade han till dem: Så ge kejsaren det kejsaren tillhör, och Gud det Gud tillhör.

Rom. 13:7.

22. När de hörde detta, förundrade de sig. Och de lämnade honom och gick sin väg.

23. Samma dag kom det till honom sadducéer, som säger att det inte finns

någon uppståndelse, och frågade honom,

Mark. 12:18. Luk. 20:27. Apg. 23:8.

24. och sade: Mästare, Mose sade: Om någon dör barnlös, då skall hans bror ta hans hustru till äkta och uppväcka säd* åt sin bror.

*barn. 1 Mos. 38:8. 5 Mos. 25:5.

25. Hos oss fanns sju bröder. Den förste tog sig hustru och dog, och eftersom han inte hade säd, lämnade han sin hustru åt sin bror.

26. På samma sätt också den andre och den tredje, ända till den sjunde.

27. Sist av alla dog kvinnan.

28. När nu uppståndelsen sker, vem av de sju skall då få henne till hustru? Ty de har alla haft henne.

29. Då svarade Jesus och sade till dem: Ni tar fel därför att ni inte förstår Skrifterna och inte heller Guds kraft.

30. Ty vid uppståndelsen tar män sig inte hustrur, inte heller ges kvinnor åt män, utan de är såsom Guds änglar i himlen.

31. Men vad angår de dödas uppståndelse, har ni inte läst det som har blivit sagt till er av Gud, som sade:

32. Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud? Gud är inte de dödas Gud, utan för dem som är levande.

2 Mos. 3:6f. Mark. 12:26. Apg. 7:32. Hebr. 11:16.

33. Och när folket hörde detta, häpnade de över hans undervisning.

Matt. 7:28.

34. När fariséerna hörde, att han hade stoppat till munnen på sadducéerna, församlade de sig,

35. och en av dem, som var en laglär, frestade honom, och sade:

36. Mästare, vilket är det största budet i lagen?

Mark. 12:28. Luk. 10:25.

37. Då sade Jesus till honom: Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd. 5 Mos. 6:5. Luk. 10:27.

38. Detta är det största och främsta budet.

39. Det andra är detta likt: Du skall älska din nästa såsom dig själv.

3 Mos. 19:18. Matt. 19:19.

Mark. 12:31. Luk. 10:27.

Rom. 13:9. Gal. 5:14. 1 Tim. 1:5. Jak. 2:8.

40. På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna. Matt. 7:12.

41. När nu fariséerna var samlade, frågade Jesus dem

42. och sade: Vad anser ni om Kristus? Vems Son är han? De sade till honom: Davids. Mark. 12:35. Luk. 20:41.

43. Då sade han till dem: Hur kan då David i Anden, kalla honom Herre och säga:

44. Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag lägger dina fiender åt dig till en fotapall?

Ps. 110:1. Apg. 2:34. 1 Kor. 15:25.

Hebr. 1:13, 10:12-13.

45. Om nu David kallar honom Herre, hur kan han då vara hans son?

46. Och ingen kunde svara honom ett ord. Och från den dagen vågade inte heller någon fråga honom något mer.

23 Kapitlet

*Jesu verop över de skriftlärda,
fariséerna och Jerusalem.*

Då talade Jesus till folket och till sina lärjungar,

2. och sade: På Moses stol sitter de skriftlärda och fariséerna.

3. Därför, allt vad de säger till er att ni skall hålla, håll det och gör det.

Men gör inte efter deras gärningar, för de säger, men gör inte. Mal. 2:7f.

4. De binder samman tunga bördor som är svåra att bära och lägger dem på människornas skuldror, men de vill inte själva röra dem med ett finger.

Luk. 11:46. Apg. 15:10. Gal. 6:13.

5. Och alla sina gärningar gör de, för att de skall bli sedda av människorna. De gör sina tänkeskrifter* breda, och fällarna på sina kläder stora.

*Remsor, som lindades om pannan och armen fullskrivna med ord ur Mose böcker.

2 Mos. 13:9. 4 Mos. 15:38. 5 Mos. 6:8,

11:18, 22:12. Matt. 6:1f.

6. De sitter gärna främst vid borden och på de främsta platserna i synagogorna Mark. 12:38, 39. Luk. 11:43, 20:46.

7. och vill gärna bli hälsade på torgen och av människorna kallas Rabbi, Rabbi.

8. Men ni skall inte låta er kallas Rabbi, ty en är er Mästare, Kristus, och ni är alla bröder. Jak. 3:1.

9. Och ni skall inte kalla någon på jorden er far, ty en är er Fader, han som är i himlarna. Mal. 1:6.

10. Och ni skall inte låta er kallas Mästare, ty en är er Mästare, Kristus.

11. Den som är störst bland er, han skall vara er tjänare: Matt. 20:26-27.

12. Ty den som upphöjer sig, han skall bli förödmjukad, och den som ödmjukar sig, skall bli upphöjd.

Job 22:29. Ords. 29:23. Luk. 14:11, 18:14.

1 Petr. 5:5. Jak. 4:10.

13. Ve er, ni skriftlärda och fariséer, ni hycklare, som tillsluter himmelriket för människorna! Själva går ni inte in, och dem som vill komma in tillåter ni inte att gå in. Luk. 11:52.

14. Ve er, ni skriftlärda och fariséer, ni hycklare, ty ni utplundrar änkors hus och håller för syns skull långa

böner. Därför skall ni få dess hårdare dom.

Mark. 12:40. Luk. 20:47.

15. Ve er, ni skriftlärdar och fariséer, ni hycklare, som far omkring över vatten och land för att göra en proslut*, och när han blivit det, gör ni honom till ett helvetets barn, dubbelt värre än ni själva.

*en hedning som övergått till judendomen.

16. Ve er, ni blinda ledare, som säger: Om någon svär vid templet, betyder det ingenting, men om någon svär vid guldets i templet, så är han skyldig.

Matt. 5:33, 15:14.

17. Ni dårar och blinda, vilket är förmer, guldets eller templet, som helgar guldets?

18. Och om någon svär vid altaret, betyder det ingenting, men om någon svär vid offret, som är på det, så är han skyldig.

19. Ni dårar och blinda, vilket är förmer, offret eller altaret, som helgar offret?

2 Mos. 29:37.

20. Därför, den som svär vid altaret, han svär vid detta och vid allt det som är på det.

21. Och den som svär vid templet, han svär vid detta och vid honom, som bor i det.

1 Kon. 8:13. 2 Krön. 6:2.

22. Och den som svär vid himlen, han svär vid Guds tron och vid honom, som sitter på den.

Matt. 5:34.

23. Ve er, ni skriftlärdar och fariséer, ni hycklare, som ger tionde av mynta, dill och kummin, men försummar det viktigaste i lagen, nämligen domen, barmhärtigheten och tron. Detta borde ni göra, men inte försumma det andra.

3 Mos. 27:30. 4 Mos. 18:21. Mik. 6:8.

Luk. 11:42, 18:12.

24. Ni blinda ledare, som silar bort myggan men sväljer kamelen.

25. Ve er, ni skriftlärdar och fariséer, ni hycklare, som gör bågaren och fatet rent utvändigt men invändigt är de fulla av rov och omåttlighet*.

*KXII: orenlighet.

Matt. 15:20. Mark. 7:4. Luk. 11:39.

26. Du blinde farisé, gör först det inre av bågaren och fatet rent, så att också utsidan kan bli ren.

27. Ve er, ni skriftlärdar och fariséer, ni hycklare, som är som vitkalkade gravar, vilka utvändigt ser vackra ut, men invändigt är fulla av de dödas ben och all orenlighet.

Luk. 11:44. Apg. 23:3.

28. Utanpå ser ni också rättfärdiga ut inför människorna, men inuti är ni fulla av hyckleri och orättfärdighet.

29. Ve er, ni skriftlärdar och fariséer, ni hycklare, som bygger upp profeternas gravar och pryder de rättfärdigas grifter,

Luk. 11:47.

30. och säger: Hade vi levt i våra fäders tid, skulle vi inte ha varit delaktiga med dem i profeternas blod.

31. Så vittnar ni då om er själva, att ni är barn till dem, som dödade profeterna.

32. Uppfyll också ni era fäders mått!

33. Ni ormar, ni huggormars avkomma, hur skall ni kunna fly undan helvetets dom?

Matt. 3:7, 12:34.

34. Se, därför sänder jag till er profeter och visa och skriftlärdar. Och somliga av dem skall ni döda och korsfästa, och somliga av dem skall ni gissla* i era synagogor och förfölja från den ena staden till den andra,

*Se not till Matt. 10:17. Luk. 7:52, 11:49,

22:19. Apg. 5:40. 2 Kor. 11:24f.

1 Thess. 2:15. Hebr. 11:36.

35. för att över er allt rättfärdigt blod skall komma, som är utgjutet på jor-

den, ifrån den rättfärdige Abels blod intill Sakarias, Barakias sons, blod, som ni dödade mellan templet och altaret.

1 Mos. 4:8. 2 Krön. 24:21-22. Hebr. 11:4.

36. Sannerligen säger jag er: Allt detta skall komma över detta släkte.

37. Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som är sända till dig, hur ofta har jag inte velat församla dina barn, såsom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar. Men ni ville inte.

Jes. 31:5, 65:2. Jer. 7:13. Luk. 13:34.

38. Se, ert hus skall lämnas öde för er.

1 Kon. 9:7. Jer. 22:5. Mik. 3:12.

39. Ty jag säger er: Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: Valsignad vare han, som kommer i Herrens namn.

Ps. 118:26. Matt. 21:9.

24 Kapitlet

Jesus förutsäger Jerusalems förstörelse och sin tillkommelse.

Då gick Jesus sin väg, ut ur templet, och hans lärjungar gick fram till honom för att visa honom tempelns byggnader.

Mark. 13:1. Luk. 21:5.

2. Då sade Jesus till dem: Ser ni inte allt detta? Sannerligen säger jag er: Här skall inte lämnas sten på sten, som inte skall brytas ner.

Mik. 3:12. Luk. 19:44.

3. Och när han satt på Oljeberget, gick hans lärjungar till honom avsidet och sade: Säg oss, när detta skall ske, och vad som blir tecknet på din tillkommelse och världens ände?

Mark. 13:3f. Luk. 21:7.

4. Då svarade Jesus och sade till dem: Se till, att ingen förvillar er.

Mark. 13:5. Luk. 21:8. Ef. 5:6.

Kol. 2:8. 2 Thess. 2:3.

5. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är Kristus, och skall förvilla många.

Apg. 5:36f. 1 Joh. 2:18, 4:1.

6. Och ni skall få höra krig och rykten om krig. Se till, att ni inte blir förskräckta, ty allt detta måste ske, men ännu är inte änden inne.

7. Folk skall resa sig upp emot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och farsoter och jordbävningar på den ena orten efter den andra.

8. Men allt detta är början till födslosmärtorna*.

*KXII: nöden.

9. Då skall de utlämna er till lidande och döda er, och ni skall bli hatade av alla folk för mitt namns skull.

Matt. 10:17. Mark. 13:9.

Luk. 21:12. Joh. 15:20, 16:2.

10. Och då skall många ta anstöt och den ene skall förråda den andre, och de skall inbördes hata varandra.

11. Och många falska profeter skall uppstå och förföra många.

12. Och därför att ondskan* tilltar, skall kärleken kallna hos många.

*Alt. övers.: laglösheten.

13. Men den som står fast intill änden, han skall bli frälst.

Matt. 10:22. Luk. 21:19.

14. Och detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma.

Matt. 28:19.

15. När ni nu får se förödelsens stygelse, om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats – den som läser det, han må ge akt på det –

Dan. 9:27, 12:11. Mark. 13:14. Luk. 21:20.

16. då skall de som är i Judéen fly upp till bergen,

17. och den som är på taket, han skall inte stiga ner för att ta något ur sitt hus,

Luk. 17:31.

18. och den som är ute på marken, han skall inte vända tillbaka för att hämta sina kläder.

19. Men ve dem som är havande och dem som ammar på den tiden.

20. Men bed, att er flykt inte sker om vintern eller på sabbaten.

21. Ty då skall det bli en stor vedermöda, sådan som inte har varit från världens begynnelse intill nu, och inte heller någonsin mer skall bli. Dan. 12:1.

22. Och om de dagarna inte blev förkortade, då blev inget kött frälst, men för de utvaldas skull skall de dagarna bli förkortade. Mark. 13:20.

23. Om någon då säger till er: Se, här är Kristus eller där, så tro det inte.

Mark. 13:21. Luk. 17:23, 21:8.

24. Ty sådana som falskt utger sig för att vara Kristus och falska profeter skall uppstå, och de skall göra stora tecken och under för att om möjligt förvillra också de utvalda.

5 Mos. 13:1. Mark. 13:22. 2 Thess. 2:8.

25. Se, jag har förutsagt er det.

26. Därför, om de då säger till er: Se, han är i öknen, så gå inte ut dit, eller: Se, han är i kamrarna, så tro det inte.

27. Ty såsom blixten går ut från öster och syns ända till väster, så skall också Människosonens tillkommelse vara.

28. Ty varhelst den döda kroppen är, dit församlar sig örnarna.

Job 39:33. Luk. 17:37.

29. Men strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas, och månen skall inte ge sitt sken, och stjärnorna skall falla från himlen, och himlarnas krafter skall bäva.

Jes. 13:10, 34:4. Hes. 32:7. Joel 2:10, 31, 3:15.

Mark. 13:24. Luk. 21:25. Apg. 2:20. Upp. 6:12.

30. Och då skall Människosonens tecken synas på himlen, och alla jordens stammar skall då jämra sig. Och

de skall få se Människosonen komma på himlens skyar med stor kraft och härlighet.

Dan. 7:13. Matt. 25:31. Mark. 13:26.

Apg. 1:11. 1 Thess. 4:16. Upp. 1:7.

31. Och han skall sända ut sina änglar med starkt basunljud, och de skall församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ända till den andra.

Matt. 13:41. 1 Kor. 15:52. 1 Thess. 4:16.

32. Lär av fikonsträdet en liknelse: När dess kvistar blir mjuka, och löven börjar spricka ut, så vet ni, att sommaren är nära.

Luk. 2:29.

33. Likaså när ni ser allt detta, så vet, att det är nära och står för dörren.

34. Sannerligen säger jag er: Detta släkte* skall inte förgås, förrän allt detta sker.

*alt. övers.: denna generation.

Mark. 13:30. Luk. 21:32.

35. Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall inte förgås.

Ps. 102:27. Jes. 40:8. Mark. 13:31.

Luk. 21:33. Hebr. 1:11.

36. Men om den dagen och den stunden vet ingen, inte ens himlens änglar, ingen utom min Fader.

Mark. 13:32. Apg. 1:7.

37. Men såsom det var på Noas tid, så skall också Människosonens tillkommelse vara. Luk. 17:26. 1 Petr. 3:20.

38. Ty såsom det var i dagarna före floden: De åt och drack, män tog sig hustrur, och kvinnor gavs åt män, intill den dag, då Noa gick in i arken

1 Mos. 6:2, 7:7.

39. och de visste intet av, förrän floden kom och tog dem bort allesammans, så skall det också vara vid Människosonens tillkommelse.

40. Då skall två vara ute på marken, den ene blir upptagen, den andre lämnas kvar.

Luk. 17:34-35.

41. Två skall mala på kvarnen, den ena blir upptagen, den andra lämnas kvar.

42. Vaka därför, ty ni vet inte, vilken stund er Herre kommer.

Matt. 25:13. Mark. 13:33f.

43. Men det skall ni veta, att om husägaren visste, vilken stund tjuven skulle komma, så hade han vakat och inte tillåtit, att någon bröt sig in i hans hus.

Luk. 12:39. 1 Thess. 5:2.

2 Petr. 3:7f. Upp. 3:3, 16:15.

44. Därför, var också ni redo, ty i den stund ni inte tänker det, kommer Människosonen.

45. Vem är nu en trogen och klok tjänare, som hans herre har satt över sitt husfolk för att ge dem mat i rätt tid?

Luk. 12:42. 1 Kor. 4:2.

46. Salig är den tjänaren, som hans herre finner göra så, när han kommer.

47. Sannerligen säger jag er: Han skall sätta honom över alla sina ägodelar.

Matt. 25:21f. Luk. 22:29f.

48. Men om den onde tjänaren säger i sitt hjärta: Min herre dröjer med att komma,

Pred. 8:11.

49. och han börjar slå sina medtjänare, ja, äta och dricka med de druckna,

50. så skall den tjänarens herre komma, den dag han inte väntar honom, och den stund han inte vet om,

51. och han skall hugga honom i stycken och ge honom hans del med hycklarna. Där skall vara gråt och tandagnisslan.

Matt. 8:12, 13:42, 25:30.

25 Kapitlet

Jesus framställer liknelserna om de tio jungfrurna och om de anförtrödda punden, talar om den yttersta domen.

Då skall himmelriket bli likt tio jungfrur, som tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen.

Luk. 12:35f.

2. Men fem av dem var visa, och fem var oförståndiga.

3. De oförståndiga tog sina lampor, men de tog ingen olja med sig.

4. Men de visa tog olja i sina kärl, tillsammans med lamporna.

5. Då nu brudgummen dröjde, blev de alla sömniga och somnade.

6. Men vid midnattstid hördes ett rop: Se, brudgummen kommer, gå ut och möt honom.

Upp. 19:7.

7. Då stod alla jungfrurna upp, och gjorde i ordning sina lampor.

8. Och de oförståndiga sade till de visa: Ge oss av er olja, ty våra lampor slocknar.

9. Men de visa svarade: Nej, den skulle inte räcka till för både oss och er. Gå hellre bort till dem som säljer, och köp åt er själva.

10. När de gick och skulle köpa, kom brudgummen, och de som var redo gick in med honom till bröllopet, och dörren stängdes.

11. Efteråt kom även de andra jungfrurna och sade: Herre, Herre, öppna för oss.

Luk. 13:25.

12. Men han svarade och sade: Sannerligen säger jag er: Jag känner er inte.

Matt. 7:23.

13. Vaka därför, ty ni vet varken dagen eller stunden, när Människosonen kommer.

Matt. 24:42-44. Mark. 13:33f. Luk. 21:34f.

1 Kor. 16:13. 1 Petr. 5:8. Upp. 16:15.

14. Ty såsom när en man, som skulle resa utrikes, kallade på sina tjänare och överlämnade sina ägodelar åt dem,

Luk. 19:13.

15. och gav åt en fem pund*, åt en annan två och åt en tredje ett, åt var och en efter hans förmåga, och for strax utomlands.

*grek. Talent. Motsvarar 6000 denarer.

Rom. 12:6.

16. Då gick den som hade fått fem pund bort och handlade med dem och vann fem pund till.

17. På samma sätt vann också den, som hade fått två, två till.

18. Men den som hade fått ett gick bort, grävde en grop i jorden och gömde sin herres pengar.

19. En lång tid därefter kom dessa tjänares herre och höll räkenskap med dem.

20. Då steg han fram, som hade fått fem pund, och bar fram fem pund till och sade: Herre, du överlämnade åt mig fem pund. Se, fem pund till har jag vunnit med dem.

21. Då sade hans herre till honom: Bra, du gode och trogne tjänare, du har varit trogen i det lilla, jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.

Matt. 24:47. Luk. 16:10, 22:29-30.

22. Då gick också den fram, som hade fått två pund och sade: Herre, du överlämnade åt mig två pund. Se, två pund till har jag vunnit med dem.

23. Då sade hans herre till honom: Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.

24. Då kom också den fram, som hade fått ett pund, och sade: Herre, jag kände dig, att du är en sträng man.

Du skördar, där du inte har sått, och samlar in, där du inte har strött ut, 25. därför blev jag rädd, och gick bort och gömde ditt pund i jorden. Se, här har du det som tillhör dig.

26. Då svarade hans herre och sade till honom: Du onde och late tjänare, du visste, att jag skördar, där jag inte sådde, och samlar in, där jag inte strödde ut,

27. så borde du ha satt in mina pengar hos växlarna, så att, när jag kom hem, jag hade fått igen mitt med ränta.

28. Därför, ta ifrån honom pundet och ge det åt honom, som har de tio punden.

29. Ty var och en som har, åt honom skall bli givet, så att han skall ha överflöd, men den som inte har, från honom skall tas också det han har.

Matt. 13:12. Mark. 4:25. Luk. 8:18, 19:26.

30. Och kasta den oduglige tjänaren i det yttersta mörkret. Där skall vara gråt och tandagnisslan.

Matt. 8:12, 22:13, 24:51.

31. Men när Människosonen kommer i sin härlighet, och alla heliga änglar med honom, då skall han sitta på sin härlighets tron.

Sak. 14:5. Matt. 16:27. 1 Thess. 4:16.

2 Thess. 1:7. Jud. v. 14. Upp. 20:11.

32. Och inför honom skall alla folk församlas, och han skall skilja dem, den ene från den andre, såsom en herde skiljer fåren från getterna.

Rom. 14:10. 2 Kor. 5:10. Hes. 34:17f.

33. Och fåren skall han ställa på sin högra sida, och getterna på den vänstra.

34. Då skall Konungen säga till dem som är på hans högra sida: Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike, som är tillrett för er från världens början.

35. Ty jag var hungrig, och ni gav mig

att äta, jag var törstig, och ni gav mig att dricka, jag var främling, och ni gav mig husrum,

Jes. 58:7. Hes. 18:7. Jak. 2:13.

36. naken och ni klädde mig, jag var sjuk, och ni besökte mig, jag var i fängelse, och ni kom till mig. Jak. 1:27.

37. Då skall de rättfärdiga svara honom och säga: Herre, när såg vi dig hungrig, och gav dig mat, eller törstig, och gav dig att dricka?

38. Och när såg vi dig vara främling, och gav dig husrum, eller naken och klädde dig?

39. Eller när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig?

40. Då skall Konungen svara och säga till dem: Sannerligen säger jag er: Det ni har gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.

Ords. 19:17. Matt. 10:40. Hebr. 2:11, 6:10.

41. Därefter skall han också säga till dem på vänstra sidan: Gå bort från mig, ni förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar.

Matt. 7:23. Luk. 13:27. Upp. 20:10f.

42. Ty jag var hungrig, och ni gav mig inte att äta, jag var törstig, och ni gav mig inte att dricka,

43. jag var främling, och ni gav mig inte husrum, naken och ni klädde mig inte, sjuk och i fängelse, och ni besökte mig inte.

44. Då skall också de svara honom och säga: Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller som främling eller naken eller sjuk eller i fängelse, och tjänade dig inte?

45. Då skall han svara dem och säga: Sannerligen säger jag er: Vad ni inte har gjort mot en av dessa minsta, det har ni inte heller gjort mot mig.

46. Och dessa skall då gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv.

Dan. 12:2. Joh. 5:29.

26 Kapitlet

Jesus blir smord i Betania. Judas förräder Jesus. Jesus håller påskmåltid med lärjungarna, instiftar Herrens måltid, ber i Getsemane, grips, förhöras inför Stora rådet och förnekas av Petrus.

Och det hände sig, att när Jesus hade slutat tala alla dessa ord, sade han till sina lärjungar:

2. Ni vet, att två dagar härefter blir det påsk, då skall Människosonen överlämnas till att korsfästas.

Matt. 20:18. Mark. 14:1. Luk. 22:1.

3. Då församlade sig överstepräster-na och de skriftlärda och folkets äldste i översteprästens palats. Han hette Kaifas,

4. och de rådslog om, hur de skulle gripa Jesus med list och döda honom.

Joh. 11:47.

5. Men de sade: Inte under högtiden, för att det inte skall bli upplopp bland folket.

6. Då Jesus var i Betania, i Simon den spetälskes hus,

7. steg en kvinna, som hade en alabasterflaska med dyrbar smörjelse, fram till honom och göt ut den över hans huvud, där han låg till bords.

Mark. 14:3. Joh. 11:2, 12:3.

8. Då hans lärjungar såg det, blev de förargade och sade: Till vad tjänar detta slöseri?

9. Denna smörjelse hade man ju kunnat sälja dyrt och ge åt de fattiga.

10. När Jesus märkte detta, sade han till dem: Varför oroar ni kvinnan? Ty en god gärning har hon gjort mot mig.

11. De fattiga har ni ju alltid ibland er, men mig har ni inte alltid.

5 Mos. 15:11.

12. Då hon utgöt denna smörjelse över min kropp, gjorde hon det som en förberedelse till min begravning.

13. Sannerligen säger jag er: Varhelst i hela världen detta evangelium blir predikat, skall också detta, som hon gjorde, bli omtalat, till minne av henne.

14. Då gick en av de tolv, som hette Judas Iskariot, bort till överstepräster-na

Matt. 10:4. Mark. 14:10.

Luk. 22:3-4. Joh. 11:57.

15. och sade: Vad vill ni ge mig, för att jag skall förråda honom åt er? Då räknade de upp trettio silvermynt* åt honom. *priset för en slav.

2 Mos. 21:32. Sak. 11:12. 1 Tim. 6:9.

16. Och från den stunden sökte han efter tillfälle att förråda honom.

17. Men på första dagen i det osyrade brödets högtid gick lärjungarna till Jesus och sade till honom: Var vill du, att vi skall förbereda åt dig att äta påskalammet?

2 Mos. 12:3, 15. Mark. 14:12. Luk. 22:7.

18. Då sade han: Gå in i staden till den och den, och säg till honom: Mästaren låter säga: Min tid är nära, hos dig vill jag hålla påsk med mina lärjungar.

19. Och lärjungarna gjorde, som Jesus hade befallt dem, och redde till påskalammet.

20. När det hade blivit afton, låg han till bords med de tolv.

21. Och medan de åt, sade han: Sannerligen säger jag er: En av er skall förråda mig.

Mark. 14:18. Luk. 22:21. Joh. 13:21.

22. Då blev de mycket bedrövade och började fråga, den ene efter den andre: Inte är det väl jag, Herre?

23. Då svarade han och sade: Den som tillsammans med mig doppade handen i fatet, han skall förråda mig.

Ps. 41:10. Mark. 14:20.

24. Människosonen skall gå bort, såsom det är skrivet om honom, men ve den människa, genom vilken Människosonen blir förrådd. Det hade varit bättre för den människan, att hon aldrig hade blivit född.

25. Då svarade Judas, han som förrådde honom, och sade: Mästare, inte är det väl jag? Han sade till honom: Du sade det.

26. Men när de åt, tog Jesus brödet och välsignade det och bröt det och gav åt lärjungarna och sade: Tag och ät! Detta är min kropp.

Mark. 14:22. Luk. 22:19. 1 Kor. 11:23.

27. Och han tog kalken och tackade Gud, gav åt dem och sade: Drick alla ur denna.

28. Ty detta är mitt blod, det nya förbundet, som blir utgjutet för många till syndernas förlåtelse.

2 Mos. 24:8. Jer. 31:31. Sak. 9:11. Matt. 20:28.

Rom. 5:15. Hebr. 9:22. 1 Petr. 1:19.

29. Jag säger er: Härefter skall jag inte dricka av denna vinträdets frukt förrän den dag, då jag dricker det nytt med er i min Faders rike.

Mark. 14:25. Luk. 22:18.

30. Och när de hade sjungit lovsången, gick de ut till Oljeberget.

31. Då sade Jesus till dem: I denna natt skall ni alla komma på fall för min skull, ty det är skrivet: Jag skall slå Herden, och fåren i hjorden skall bli förskingrade.

Sak. 13:7. Mark. 14:27. Joh. 16:32.

32. Men när jag är uppstånden igen, skall jag gå före er till Galiléen.

Matt. 28:6-7. Mark. 14:28, 16:7.

33. Då svarade Petrus och sade till honom. Även om alla kommer på fall

för din skull, kommer jag aldrig någonsin på fall.

34. Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I denna natt, innan tuppen gal, skall du tre gånger förneka mig. Luk. 22:34. Joh. 13:38.

35. Petrus sade till honom: Om jag än måste dö med dig, skall jag ändå inte förneka dig. Detsamma sade också alla lärjungarna.

36. Då kom Jesus med dem till en plats, som kallas Getsemane. Och han sade till lärjungarna: Sitt här, medan jag går dit bort och ber.

Mark. 14:32. Luk. 22:39. Joh. 18:1.

37. Och han tog med sig Petrus och Sebedeus två söner och han började bedrövas och ängslas. Matt. 4:21, 17:1.

38. Då sade Jesus till dem: Min själ är bedrövad ända till döds. Stanna här och vaka med mig. Joh. 12:27.

39. Och han gick lite längre fram, föll ner på sitt ansikte, bad och sade: Min Fader, är det möjligt, så låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill, utan som du vill.

Mark. 14:36. Luk. 22:42.

Joh. 6:38. Hebr. 5:7-8.

40. Och han kom till lärjungarna och fann dem sovande. Då sade han till Petrus: Så förmådde ni då inte vaka en enda stund med mig!

41. Vaka och be, att ni inte kommer i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt. Mark. 13:33, 14:38.

Luk. 12:40f. Gal. 5:17. Ef. 6:18. 1 Petr. 4:7.

42. Åter gick han bort, för andra gången, och bad, och sade: Min Fader, om det inte är möjligt, att denna kalk går från mig, utan att jag dricker den, så ske din vilja.

43. Så kom han och fann dem åter sovande, ty deras ögon var förtyngda.

44. Då lämnade han dem och gick åter bort och bad för tredje gången, och sade samma ord.

45. Därefter kom han till lärjungarna och sade till dem: Ja, sov nu och vila er. Se, stunden har kommit, då Mänskösönen skall överlämnas i syndares händer.

46. Stå upp och låt oss gå. Se, den, som förräder mig, är här.

47. Och medan han ännu talade, se, då kom Judas, en av de tolv, och med honom en stor skara, med svärd och stavar, utsända av överstepräster och folkets äldste.

Mark. 14:43. Luk. 22:47.

Joh. 18:3. Apg. 1:16.

48. Men den som förrådde honom hade givit dem ett tecken, och sagt: Den som jag kysser, han är det, grip honom.

49. Då steg han hastigt fram till Jesus och sade: Var hälsad, Rabbi, och kysste honom.

50. Jesus sade till honom: Min vän, varför har du kommit? Då steg de fram och fattade tag i Jesus och grep honom.

51. Och se, en av dem som var med Jesus räckte ut handen, drog ut sitt svärd och högg till översteprästens tjänare och högg av hans öra.

Mark. 14:47. Luk. 22:49. Joh. 18:10.

52. Då sade Jesus till honom: Stick ditt svärd tillbaka i skidan. Ty alla de som tar till svärd, de skall förgöras med svärd.

1 Mos. 9:6. 2 Kor. 10:3f. Upp. 13:10.

53. Eller menar du, att jag inte kunde be min Fader, att han skulle sända till mig mer än tolv legioner änglar?

54. Hur skulle då skrifterna fullbordas, som säger att så måste ske?

Jes. 53:7f. Luk. 18:31, 24:25, 44f.

55. I samma stund sade Jesus till skaran: Såsom mot en rövare har ni gått ut med svärd och stavar för att ta fast mig. Var dag har jag suttit bland er i templet och undervisat, och ni har inte gripit mig.

Mark. 14:48. Luk. 22:52.

56. Men allt detta har skett, för att profeternas skrifter skulle fullbordas. Då övergav alla lärjungarna honom och flydde. Klag. 4:20. Mark. 14:50.

57. Men de som hade gripit Jesus förde bort honom till översteprästen Kaifas, där de skriftlärda och de äldste var församlade.

Mark. 14:53. Luk. 22:54. Joh. 18:12.

58. Men Petrus följde honom på långt håll ända till översteprästens palats och där gick han in och satte sig bland tjänarna för att han skulle se slutet.

59. Men översteprästerna och de äldste och hela Rådet sökte efter falskt vittnesbörd mot Jesus, för att kunna döda honom, men de fann inget. Mark. 14:55.

60. Fastän många falska vittnen kom fram, fann de ändå inget. Slutligen kom två falska vittnen fram

61. och sade: Denne har sagt: Jag kan bryta ner Guds tempel och på tre dagar bygga upp det igen.

Matt. 27:40. Joh. 2:19.

62. Då stod översteprästen upp och sade till honom: Svarar du inget på det som dessa vittnar mot dig?

63. Men Jesus teg. Då svarade översteprästen och sade till honom: Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger oss, om du är Kristus, Guds Son.

64. Jesus sade till honom: Du sade det. Dock säger jag er: Härefter skall ni få se Människosonen sitta på

Maktens högra sida och komma på himlens skyar.

Ps. 110:1. Dan. 7:13. Matt. 16:27, 24:30, 25:31. Luk. 21:27. 1 Thess. 4:16. Upp. 1:7.

65. Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: Han har hädat. Vad behov har vi av fler vittnen? Se, ni hörde nu hans hädelse!

66. Vad tycker ni? Då svarade de och sade: Han är skyldig till döden.

3 Mos. 24:16.

67. Då spottade de honom i ansiktet och slog honom med knytnävarna, och somliga slog honom med handflatorna Jes. 50:6. Matt. 27:30. Luk. 22:63.

68. och sade: Profetera för oss, Kristus, vem det var som slog dig.

69. Men Petrus satt utanför på palatsets gård. Och där kom till honom en tjänstekvinna och sade: Du var också med Jesus från Galiléen.

Mark. 14:66. Luk. 22:55. Joh. 18:17f.

70. Men han nekade inför alla och sade: Jag vet inte vad du talar om.

71. Och när han gick ut genom porten, såg en annan honom och sade till dem som var där: Denne var också med Jesus från Nasaret.

72. Åter nekade han och svor: Jag känner inte den mannen.

73. Och lite därefter steg de som stod där omkring fram och sade till Petrus: Sannerligen är du också en av dem, ty ditt uttal avslöjar dig.

Luk. 22:59.

74. Då började han förbanna sig och svära: Jag känner inte den mannen. Och strax gol tuppen.

75. Då kom Petrus ihåg Jesu ord, som han hade sagt honom: Förrän tuppen gal, skall du tre gånger förneka mig. Och han gick ut och grät bittert.

Mark. 14:72. Luk. 22:61.

27 Kapitlet

Judas begår självmord. Jesus inför Pilatus, som dömer honom till att gisslas och korsfästas. Jesus hänas, ger upp andan och blir begravnen. Vakt utsätts vid hans grav.

Men när det hade blivit morgon, höll alla överstepräster och folkets äldste råd mot Jesus, att de skulle döda honom.

Mark. 15:1. Luk. 22:66.

2. Och de lät binda honom och förde bort honom och överlämnade honom åt landshövdingen Pontius Pilatus.

Luk. 23:1. Joh. 18:28.

3. När Judas, som förrådde honom, såg, att han var dömd, ångrade han sig och bar tillbaka de trettio silvermynten till översteprästerna och de äldste

4. och sade: Jag har syndat, då jag förrådde oskyldigt blod. Då sade de: Vad angår det oss? Det får du själv svara för.

5. Och han kastade silvermynten i templet och gick sin väg och gick bort och hängde sig. Apg. 1:18.

6. Men översteprästerna tog silvermynten och sade: Man får inte lägga dem i offerkistan, ty de är blodspengar.

7. Och när de hade hållit råd, köpte de för dem Krukmakarens åker till begravningsplats för främlingar.

8. Därför kallas den åkern än i dag Blodsåkern. Apg. 1:19.

9. Då blev det fullbordat, som var sagt genom profeten Jeremia som sade: Och de tog de trettio silvermynten, priset han blev värderad till, han som Israels barn hade värderat,

Sak. 11:12.

10. och gav dem för Krukmakarens

åker, som Herren hade befallt mig.

11. Och Jesus stod inför landshövdingen. Och landshövdingen frågade honom och sade: Är du judarnas Konung? Då sade Jesus till honom: Du säger det. Mark. 15:2. Luk. 23:3.

Joh. 18:33f. 1 Tim. 6:13.

12. Och när han anklagades av översteprästerna och av de äldste, svarade han inget. Jes. 53:7.

13. Då sade Pilatus till honom: Hör du inte, hur mycket de vittnar mot dig?

14. Och han svarade honom inte på ett enda ord, så att landshövdingen förundrade sig mycket. Joh. 19:9.

15. Men vid högtiden brukade landshövdingen frige en fånge åt folket, vilken de ville.

Mark. 15:6. Luk. 23:17. Joh. 18:39.

16. Och de hade vid samma tid en beryktad fånge, som hette Barabbas.

17. När de nu var församlade, sade Pilatus till dem: Vem vill ni att jag skall frige åt er, Barabbas eller Jesus, som kallas Kristus?

18. Ty han visste, att de av avund hade överlämnat Jesus åt honom.

19. Och när han satt på domarsätet, sände hans hustru bud till honom och lät säga: Befatta dig inte med denne rättfärdige man. Ty jag har i dag lidit mycket i en dröm för hans skull.

20. Men översteprästerna och de äldste ingav folket, att de skulle begära Barabbas och låta döda Jesus.

Mark. 15:11. Joh. 18:40.

21. Då talade landshövdingen åter och sade till dem: Vilken av de två vill ni, att jag skall frige åt er? De sade: Barabbas. Apg. 3:14.

22. Då sade Pilatus till dem: Vad skall jag då göra med Jesus, som kal-

las Kristus? De sade alla till honom: Låt korsfästa honom.

23. Då sade landshövdingen: Vad ont har han då gjort? Då skrek de ännu mer och sade: Låt korsfästa honom.

24. När Pilatus såg, att han inget kunde uträtta, utan att oväsendet tilltog alltmer, tog han vatten och tvättade sina händer inför folket och sade: Oskyldig är jag till denne rättfärdige mans blod. Detta får ni själva svara för.

25. Då svarade allt folket och sade: Hans blod må komma över oss och över våra barn. 2 Sam. 1:16. Apg. 5:28.

26. Då frigav han Barabbas åt dem, men Jesus lät han gissla¹ och överlämnade honom till att korsfästas.

Mark. 15:15. Luk. 23:24-25. Joh. 19:16.

27. Då tog landshövdingens soldater Jesus med sig in i rådhuset och församlade hela vaktstyrkan omkring honom. Mark. 15:16f. Joh. 19:2f.

28. Och de klädde av honom hans kläder och satte på honom en scharlakansröd mantel

29. och flätade en krona av törnen och satte den på hans huvud, och i hans högra hand satte de ett rör och de böjde knä för honom och hånade honom och sade: Leve Judarnas Konung!

30. Och de spottade på honom och tog röret och slog honom i huvudet.

Jes. 50:6. Matt. 26:67.

31. Och när de hade hånat honom, klädde de av honom manteln och klädde på honom hans egna kläder och ledde bort honom till att korsfästas.

32. Och när de gick ditut, fann de en man från Cyrene som hette Simon.

Honom tvingade de att bära hans kors.

Mark. 15:21. Luk. 23:26.

33. Och då de kom till en plats, som kallas Golgata, – det vill säga huvudskalleplatsen,

Mark. 15:22. Luk. 23:33. Joh. 19:17.

34. gav de honom ättika att dricka, blandad med galla, och när han hade smakat på det, ville han inte dricka det.

Ps. 69:22.

35. Men sedan de hade korsfäst honom, delade de hans kläder och kastade lott om dem, för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten: De har delat mina kläder mellan sig och om min klädnad har de kastat lott.

Ps. 22:19. Mark. 15:24.

Luk. 23:34. Joh. 19:23-24.

36. Och de satt där och höll vakt över honom.

37. Och över hans huvud satte de anklagelsen mot honom. Där stod skrivet: Denne är Jesus, judarnas konung.

Mark. 15:26. Luk. 23:38. Joh. 19:19.

38. Då blev två rövare korsfästa med honom, den ene på den högra sidan och den andre på den vänstra.

Jes. 53:12. Mark. 15:27.

Luk. 23:32. Joh. 19:18.

39. Men de som gick där fram, hånade honom och skakade på huvudet

Ps. 22:8.

40. och sade: Du, som bryter ner templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hjälp dig själv, är du Guds Son, så stig ner från korset.

Matt. 26:61. Joh. 2:19.

41. På samma sätt hånade också översteprästerna honom, tillsammans med de skriftlärdar och de äldste, och sade:

42. Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. Är han Israels konung, så må han nu stiga ner från

¹Korsfästelse föregicks av gissling. Jesus utsattes för en romersk gissling som var råare än den judiska. Det romerska gisslet bestod av flätade läderremmar, där benbitar och järntaggar var inflettade.

korset och vi vill tro på honom.

43. Han förtröstade på Gud, må han nu frälsa honom om han har behag till honom, ty han har sagt: Jag är Guds Son.

Ps. 22:9.

44. Och på samma sätt hånade honom även rövarena, som var korsfästa med honom.

Luk. 23:39.

45. Men vid sjätte timmen kom ett mörker över hela landet, som varade ända till nionde timmen.

Amos. 8:9. Mark. 15:33. Luk. 23:44.

46. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: Eli, Eli, lama, sabaktani? Det vill säga: Min Gud min Gud, varför har du övergivit mig?

Ps. 22:2.

47. Men när några av dem som stod där hörde detta, sade de: Han ropar på Elia.

48. Och strax skyndade en av dem fram och tog en svamp och fyllde den med ättika och satte den på ett rör och gav honom att dricka.

Ps. 69:2. Mark. 15:36. Joh. 19:29.

49. Men de andra sade: Vänta, låt oss se, om Elia kommer och hjälper honom.

50. Åter ropade Jesus med hög röst och gav upp andan.

Mark. 15:37. Luk. 23:46. Joh. 19:30.

51. Och se, förlåten* i templet brast i två stycken, uppifrån och ända ner, och jorden skalv, och klipporna rämnade, *Det som skiljer det heliga från det allra heligaste.

2 Mos. 26:31, 36:35. 2 Krön. 3:14.

Mark. 15:38. Luk. 23:45. Hebr. 10:19.

52. och gravarna öppnades, och många avsomnade heligas kroppar stod upp
53. och gick ut ur sina gravar efter hans uppståndelse och kom in i den heliga staden och uppenbarade sig för många.

54. Men när officeren och de som med honom höll vakt över Jesus såg jordbävningen och det som hände, blev de mycket förskräckta och sade: Sannerligen var denne Guds Son.

Mark. 15:39. Luk. 23:47.

55. Och där var många kvinnor, som stod på avstånd och såg på. De som hade följt Jesus från Galiléen och tjänat honom.

Mark. 15:40. Luk. 8:2.

56. Bland dessa var Maria Magdalena och Maria, Jakobs och Joses mor, och modern till Sebedeus söner.

57. Men när det hade blivit afton, kom en rik man från Arimatea, som hette Josef, som också var Jesu lärjunge.

Mark. 15:42. Luk. 23:50. Joh. 19:38.

58. Han gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp. Då befallde Pilatus, att den skulle utlämnas till honom.

2 Mos. 34:25. 5 Mos. 21:23.

59. Och när Josef hade tagit hans kropp, svepte han den i ett rent linetyg

60. och lade den i sin nya grav, som han hade huggit ut i klippan, och sedan vältrade han en stor sten för ingången till graven och gick sin väg.

Jes. 53:9.

61. Men Maria Magdalena och den andra Maria var där, och de satt mitt emot graven.

62. Dagen därefter, som var dagen efter tillredelsedagen, samlades överstepräster och fariséerna tillsammans hos Pilatus

63. och sade: Herre, vi kommer ihåg, att den förföraren sade, när han ännu levde: Efter tre dagar skall jag stå upp.

Matt. 12:40, 16:21, 17:22f, 20:18f.

64. Befall därför, att man bevakar graven intill tredje dagen, så att hans lärjungar inte kommer om natten och stjäla bort honom och säger till folket:

Han är uppstånden från de döda. Då blir den sista förvillelsen värre än den första.

65. Då sade Pilatus till dem: Där har ni vakt. Gå och bevaka så gott ni kan.

66. Då gick de bort och bevakade graven med väktare och förseglade stenen.

28 Kaptitlet

Jesus uppstår från de döda, visar sig för de sörjande kvinnorna och för sina lärjungar. Jesu missionsbefallning.

Mot slutet av sabbaten, i gryningen på första veckodagen, kom Maria Magdalena och den andra Maria för att se graven.

Mark. 16:2. Luk. 24:1. Joh. 20:1.

2. Och se, det blev en stor jordbävning, ty en Herrens ängel steg ner från himlen och gick fram och vältade bort stenen från öppningen och satte sig på den.

3. Och hans utseende var såsom en blixst och hans kläder var vita som snö.

4. Och väktarna skakade av fruktan för honom och blev såsom döda.

5. Men ängeln talade och sade till kvinnorna: Frukta inte. Ty jag vet, att ni söker Jesus, som blev korsfäst.

6. Han är inte här, ty han är uppstånden, som han hade sagt. Kom och se platsen, där Herren låg.

Matt. 12:40, 16:21, 17:23, 20:19.

7. Skynda er att gå till hans lärjungar och säg, att han är uppstånden från de döda. Och se, han skall gå före er till Galiléen. Där skall ni få se honom. Se, det har jag sagt åt er.

Matt. 26:32.

8. Och de skyndade sig bort från gra-

ven med fruktan och stor glädje och sprang för att berätta det för hans lärjungar.

9. Och när de gick för att berätta det för hans lärjungar, se, då mötte Jesus dem och sade: Var hälsade! Då gick de fram och grep om hans fötter och tillbad honom.

Mark. 16:9.

10. Då sade Jesus till dem: Frukta inte, gå och berätta det för mina bröder, för att de skall gå till Galiléen, där skall de få se mig.

Joh. 20:17. Apg. 1:3, 13:31.

1 Kor. 15:5, Hebr. 2:11.

11. Och medan de gick bort, se, då kom några av väktarna till staden och berättade för översteprästerne allt det som hade hänt.

12. Och dessa församlade sig, tillsammans med de äldste, och höll överläggning, och de gav soldaterna en stor summa pengar

13. och sade: Säg: Hans lärjungar kom om natten och stal bort honom, medan vi sov.

14. Och om det kommer inför landshövdingen, skall vi lugna honom och se till att ni kan vara utan bekymmer.

15. Och de tog pengarna och gjorde, som de hade blivit tillsagda. Och detta talet är utspritt bland judarna ända till denna dag.

16. Men de elva lärjungarna gick till Galiléen, till det berg, dit Jesus hade befallt dem att gå.

Matt. 26:32.

17. Och när de fick se honom, tillbad de honom, men några tvivlade.

18. Och Jesus gick fram och talade till dem och sade: Mig är given all makt i himlen och på jorden.

Ps. 8:7. Matt. 11:27. Joh. 3:35.

Joh. 13:3, 17:2. Ef. 1:22. Hebr. 1:2, 2:8.

19. Gå därför ut och lär alla folk,
och döp dem i Faderns och Sonens
och den Helige Andes namn,

Mark. 16:15. Luk. 24:47. Apg. 2:41.

20. och lär dem att hålla allt det jag
har befallt er. Och se, jag är med er
alla dagar intill världens ände. Amen.

Mark. 16:20.

Markus Evangelium

I Kapitlet

Johannes predikar och döper. Jesus döps, frestas, predikar, kallar lärjungar och botar sjukdomar.

Detta är början av Jesu Kristi, Guds Sons, evangelium, 2. som det är skrivet hos profeterna: Se, jag sänder min budbärare* framför ditt ansikte, som skall bereda din väg framför dig. *KXII: ängel.

Mal. 3:1. Matt. 3:3, 11:10. Luk. 7:27.

3. En röst ropar i öknen: Bered Herrens väg, gör hans stigar raka,

Jes. 40:3. Matt. 3:3. Luk. 3:4. Joh. 1:15f.

4. så kom Johannes och döpte i öknen och predikade omvändelsens* dop till syndernas förlåtelse.

*KXII: bättringens. Alt. övers.: sinnesändringens, ångerns. Matt. 3:1. Luk. 3:3.

5. Och hela Judeen och Jerusalems invånare gick ut till honom och de lät sig alla döpas av honom i floden Jordan och bekände sina synder.

6. Och Johannes var klädd i kamelhår och ett läderbälte om livet, och han åt gräshoppor och vildhonung.

3 Mos. 11:22. Matt. 3:4.

7. Och han predikade och sade: Efter mig kommer den som är starkare än jag. Jag är inte ens värdig att böja mig ner för att lösa upp hans skorem.

Matt. 3:11. Luk. 3:16. Joh. 1:26-27.

8. Jag döper er med vatten, men han skall döpa er med den Helige Ande.

Apg. 1:5, 2:4, 11:16, 19:4.

9. Och det hände sig vid den tiden,

att Jesus kom från Nasaret i Galiléen och han lät döpa sig av Johannes i Jordan.

Matt. 3:13. Luk. 3:21.

10. Och strax då han steg upp ur vattnet, såg han himlarna öppna sig och Anden såsom en duva komma ner över honom.

Joh. 1:32.

11. Och en röst kom från himlen: Du är min älskade Son, i vilken jag har mitt behag.

Ps. 2:7. Jes. 42:1. Matt. 3:17, 17:5.

Mark. 9:7. 2 Petr. 1:17.

12. Och genast drev Anden honom ut i öknen.

Matt. 4:1. Luk. 4:1.

13. Och han var i öknen i fyrtio dagar och frestades av Satan, och var bland vilddjuren, och ånglarna betjänade honom.

Matt. 4:11.

14. Men sedan Johannes hade blivit satt i fängelse, kom Jesus till Galiléen och predikade evangelium om Guds rike,

Matt. 4:12. Luk. 4:14.

15. och sade: Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära. Omvänd er* och tro evangelium.

*KXII: Gör bättring.

Alt. övers.: Gör sinnesändring, ångra er.

Matt. 3:2.

16. När han då gick utmed Galileiska sjön, fick han se Simon och Andreas, hans bror, kasta ut nät i sjön, för de var fiskare.

Matt. 4:18. Luk. 5:2.

17. Och Jesus sade till dem: Följ mig, och jag skall göra er till människofiskare.

18. Och genast lämnade de sina nät och följde honom.

19. Och när han hade gått lite längre fram, såg han Jakob Sebedeus son, och hans bror Johannes, där de satt i båten och lagade näten.

Matt 4:21.

20. Och genast kallade han dem till sig. Då lämnade de sin far Sebedeus och dem som var lejda kvar i båten och följde honom.

21. Och de gick in i Kapernaum, och genast gick han in i synagogan på sabboten och undervisade.

Matt. 4:13, 23. Luk. 4:31.

22. Och de förundrade sig mycket över hans lära, ty han undervisade dem såsom en som har auktoritet och inte såsom de skriftlärd.

Matt. 7:28-29. Luk. 4:32.

23. Och i deras synagoga fanns det en människa, besatt av en oren ande, och han ropade

Luk. 4:33.

24. och sade: Låt oss vara*! Vad har du med oss att göra, Jesus av Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige.

*KXII: Ack. Matt. 8:29. Mark. 5:7.

25. Men Jesus talade strängt* till honom, och sade: Tig, och kom ut ur honom.

*KXII: näpste.

26. Då slet den orene anden i honom, ropade högt och for ut ur honom.

27. Och alla förundrade sig, så att de frågade varandra och sade: Vad är detta? Vilken ny lära är detta? Ty med makt befaller han till och med de orena andarna, och de lyder honom.

28. Och ryktet om honom spred sig genast ut i hela trakten omkring Galiléen.

29. Så snart de hade gått ut från synagogan kom de till Simons och Andreass hus med Jakob och Johannes.

Matt. 8:14. Luk. 4:38.

30. Men Simons svärmor låg sjuk i

feber, och de talade genast med honom om henne.

31. Då gick han fram och tog henne vid handen och reste upp henne. Genast lämnade febern henne, och hon tjänade dem.

32. Och om aftonen när solen hade gått ner, förde de till honom alla som var sjuka och besatta av onda andar*.

*KXII: djävlar. Matt. 8:16. Luk. 4:40.

33. Och hela staden var församlad utanför dörren.

34. Och han botade många som led av olika slags sjukdomar och drev ut många onda andar*, men han tillät inte de onda andarna* att tala, eftersom de visste vem han var.

*KXII: djävlar[na]. Luk. 4:41. Apg. 16:17-18.

35. Och tidigt på morgonen, innan det hade blivit dag, stod han upp och gick ut och bort till en öde trakt, och där bad han.

Luk. 4:42.

36. Och Simon och de som var med honom skyndade efter honom.

37. Och när de hade funnit honom, sade de till honom: Alla söker dig.

38. Och han sade till dem: Låt oss gå till de närmaste städerna, så att jag kan predika där också, ty därför har jag kommit.

Luk. 4:43.

39. Och han predikade i deras synagogor över hela Galiléen och drev ut de onda andarna*.

*KXII: djävlar.

40. Och till honom kom en spetälsk man, bad honom och föll på knä inför honom och sade till honom: Om du vill, kan du göra mig ren.

Matt. 8:2. Luk. 5:12.

41. Då förbarmade sig Jesus och räckte ut sin hand och rörde vid honom och sade till honom: Jag vill, bli ren!

42. Och när han hade sagt det, försvann spetälskan genast från honom och han blev ren.

43. Och han talade strängt till honom och sände genast iväg honom
 44. och sade till honom: Se till, att du inte säger detta för någon, men gå bort och visa dig för prästen och offra för din rening det som Mose har befallt, till ett vittnesbörd för dem.

³ Mos. 14:2. Matt. 8:4.

45. Men då han kom ut, började han ivrigt förkunna och sprida ut det som hade hänt, så att han inte längre öppet kunde gå in i staden, utan höll sig utanför i öde trakter, och de kom till honom från alla håll. Luk. 5:15.

2 Kapitlet

*Jesus botar en lam, kallar Matteus,
 undervisar om fastan. Lärjungarna
 plockar ax på sabbaten.*

Och efter några dagar gick han åter in i Kapernaum, och ryktet spred sig att han var i huset.

Matt. 9:1.

2. Då samlades genast så många där att de inte fick rum, inte ens utanför dörren, och han talade ordet till dem.
 3. Då kom de fram till honom med en lam, som bars av fyra män.

Luk. 5:18.

4. Och då de inte kunde komma fram till honom för folkets skull, tog de bort taket på huset där han var, gjorde ett hål och firade ner sängen, som den lame låg i.

5. När Jesus såg deras tro, sade han till den lame: Min son, dina synder är förlåtna.

6. Nu satt där några skriftlärda, som tänkte i sina hjärtan:

7. Varför talar denne sådana hädelser? Vem kan förlåta synder, utom Gud allena?

Jes. 43:25.

8. Och Jesus märkte genast i sin ande att de tänkte sådant för sig själva, och sade till dem: Varför tänker ni sådant i era hjärtan?

9. Vilket är lättare att säga till den lame: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stå upp, tag din säng, och gå?

10. Men för att ni skall veta, att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder, sade han till den lame:

11. Jag säger dig. Stå upp, tag din säng och gå till ditt hus.

12. Och genast stod han upp och tog sin säng och gick ut inför allas åsyn, så att alla förundrade sig mycket och prisade Gud, och sade: Sådant har vi aldrig sett.

13. Och han gick åter iväg längs sjön, och allt folket kom till honom, och han undervisade dem.

14. Och då han gick där fram, såg han Levi, Alfeus son, sitta vid tullen och sade till honom: Följ mig. Och han stod upp och följde honom.

Matt. 9:9. Luk. 5:27.

15. Och det hände sig, medan han låg till bords i hans hus, att också många publikaner* och syndare låg till bords med Jesus och hans lärjungar. Ty de var många, och de följde honom.

*tullindrivare.

16. Och då de skriftlärda och fariséerna såg, att han åt med publikaner och syndare, sade de till hans lärjungar: Varför äter och dricker han med publikaner och syndare?

17. När Jesus hörde detta, sade han till dem: De friska behöver inte läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare till omvändelse*.

*KXII: bättring.

Alt. övers.: sinnesändring, ånger.

Matt. 9:12-13. Luk. 5:31-32. 1 Tim. 1:15.

18. Johannes och fariséernas lärjungar fastade. Och de kom och sade till honom: Varför fastar Johannes och fariséernas lärjungar, men inte dina lärjungar? Matt. 9:14. Luk. 5:33.

19. Jesus sade till dem: Kan väl bröllopsfolket fasta, så länge brudgummen är hos dem? Så länge de har brudgummen hos sig, kan de inte fasta.

20. Men dagar skall komma, då brudgummen skall tas ifrån dem och då på den tiden skall de fasta.

21. Ingen syr en lapp av okrympt tyg på ett gammalt klädesplagg, annars river det nya stycket bort ännu mer av det gamla, och hålet blir värre.

Matt. 9:16. Luk. 5:36.

22. Och ingen slår nytt vin i gamla skinnläglar*, annars spränger det nya vinet skinnläglarna, och vinet spills ut, och skinnläglarna fördärvas. Utan nytt vin skall man slå i nya skinnläglar.

*tillverkades oftast av getskinn, som syddes ihop, varvid djurets hals användes som öppning.

23. Och det hände sig att han på sabbaten gick genom sädesfält, och hans lärjungar började rycka av axen under det de gick. Matt. 12:1. Luk. 6:1.

24. Och fariséerna sade till honom: Se, varför gör de sådant som inte är tillåtet på sabbaten?

2 Mos. 20:10. 5 Mos. 23:25.

25. Då sade han till dem: Har ni aldrig läst vad David gjorde, då han och de som var med honom kom i nöd och blev hungriga? 1 Sam. 21:6. Matt. 12:3.

26. Hur han, då Abjatar var överstepräst, gick in i Guds hus och åt skådebröden, som det inte är tillåtet för andra än för prästerna att äta och hur han även gav åt dem som var med honom? 2 Mos. 29:32. 3 Mos. 8:31, 24:5f.

27. Och han sade till dem: Sabbaten

är gjord för människans skull, och inte människan för sabbatens skull.

28. Så är nu Människosonen herre också över sabbaten. Matt. 12:8. Luk. 6:5.

3 Kaptitlet

Jesus botar en man med förtvinad hand och utser tolv apostlar. Synd mot den Helige Ande. Jesu mor och bröder.

Och han gick åter in i i synagogan och där var en man som hade en förtvinad hand. Matt. 12:9. Luk. 6:6.

2. Och de vaktade på honom, om han skulle bota honom på sabbaten, för att de skulle kunna anklaga honom.

3. Då sade han till mannen, som hade den förtvinade handen: Stå upp och kom hit fram.

4. Och han sade till dem: Vad är tillåtet: att göra gott på sabbaten eller att göra ont, att rädda liv eller döda? Men de teg.

5. Då såg han sig omkring på dem med vrede, bedrövad över att deras hjärtan var så förhärdade, och sade till mannen: Räck ut din hand. Och han räckte ut den och hans hand blev frisk igen som den andra.

6. Men fariséerna gick ut och höll genast råd med herodianerna mot honom, hur de skulle kunna döda honom. Matt. 22:16.

7. Men Jesus gick med sina lärjungar avsides bort till sjön, och med honom följde en stor folkskara från Galiléen och från Judéen, Matt. 4:25.

8. från Jerusalem, Iduméen, landet på andra sidan Jordan, och de som bodde omkring Tyrus och Sidon, en stor folkskara, kom till honom, när de fick höra om de stora gärningar han gjorde.

9. Och han sade till sina lärjungar, att en båt skulle hållas till hands åt honom för folkets skull, för att de inte skulle tränga sig in på honom.

10. Ty han botade många, så att alla som hade några plågor föll över honom och ville röra vid honom.

11. Och när de orena andarna såg honom, föll de ner för honom och ropade, och sade: Du är Guds Son.

12. Men han sade strängt till dem, att de inte skulle avslöja honom.

Mark. 1:25.

13. Och han steg upp på berget och kallade till sig dem han själv ville, och de kom till honom.

Matt. 10:1. Mark. 6:7. Luk. 6:12, 9:1.

14. Och han utsåg tolv, för att de skulle vara med honom och för att han skulle sända ut dem till att predika, 15. och för att de skulle ha makt att bota sjukdomar och driva ut onda andar*:

*KXII: djävlar

16. Simon, som han gav namnet Petrus,

Joh. 1:42. Apg. 1:13.

17. sedan Jakob, Sebedeus son, och Johannes, Jakobs bror, vilka han gav namnet Boanerges, det betyder: Åskans barn,

Luk. 9:54.

18. sedan Andreas och Filippus och Bartolomeus och Matteus och Tomas och Jakob, Alfeus son, och Taddeus och Simon kananiten

19. och Judas Iskariot, densamme som förrådde honom.

20. Och de kom in ett hus och folket församlade sig åter, så att de inte ens hade tid att äta.

21. Och när hans närmaste fick höra detta, gick de ut för att ta hand om honom. Ty de sade: Han är från sina sinnen.

22. Men de skriftlärda, som hade kommit ner ifrån Jerusalem, sade:

Han har Beelsebul, och med de onda andarnas* furste driver han ut de onda andarna*.

*KXII: djävulen, djävlar. Matt. 9:34, 12:24. Luk. 11:15. Joh. 7:20, 8:48f, 10:20.

23. Då kallade han dem till sig och talade till dem i liknelser: Hur kan Satan driva ut Satan?

Matt. 12:25. Luk. 11:17.

24. Och om ett rike kommer i strid med sig självt, så kan det riket inte bestå.

25. Och om ett hus kommer i strid med sig självt, så kan det huset inte heller bestå.

26. Sätter sig nu Satan upp emot sig själv och är i strid med sig själv, så kan han inte bestå, utan det är ute med honom.

27. Ingen kan gå in i en stark mans hus och plundra honom på hans tillhörigheter, utan att han först binder den starke. Sedan plundrar han hans hus.

Matt. 12:29.

28. Sannerligen säger jag er: Alla syndar skall människors barn få förlåtelse för, också alla hädelser, hur mycket de än hädar,

Matt. 12:31. Luk. 12:10. Hebr. 6:4. 1 Joh. 5:16.

29. men den som hädar den Helige Ande, får ingen förlåtelse i evig tid, utan är skyldig till evig dom.

30. För de sade: Han har en oren ande.

31. Då kom hans bröder och hans mor, och de stannade utanför och sände bud till honom för att kalla honom.

Matt. 12:46. Luk. 8:19.

32. Och folket satt omkring honom, och de sade till honom: Se, din mor och dina bröder är där ute och söker dig.

Luk. 8:20.

33. Han svarade dem och sade: Vem är min mor och mina bröder?

34. Och han såg sig omkring på dem,

som satt runt omkring honom, och sade: Se, min mor och mina bröder.

35. Ty den som gör Guds vilja, han är min bror och min syster och min mor.

Joh. 15:14.

4 Kapitlet.

Liknelser om himmelriket. Jesus stillar en storm på havet.

Och han började åter undervisa vid sjön, och till honom samlades mycket folk, så att han måste stiga i en båt. Och han satt där på sjön, och allt folket stod på land utmed sjön.

Matt. 13:1.

2. Och han lärde dem mycket i liknelser och sade till dem i sin undervisning:

Luk. 8:4.

3. Hör! Se, en såningsman gick ut för att så.

4. Och det hände sig när han sådde, att en del föll vid vägen och fåglarna under himlen kom och åt upp det.

5. Men en del föll på stengrunden, där det inte var mycket jord, och det kom strax upp, ty där var inte djup jord.

6. Men då solen gick upp, förbrändes det, och eftersom det inte var väl rotat, förtorkades det.

7. Och en del föll bland törnen, och törnena växte upp och förkvävde det, och det bar ingen frukt.

8. Men en del föll i god jord, och det kom upp och växte och bar frukt, en del trettiofalt och en del sextiofalt och en del hundrafalt.

9. Och han sade till dem: Den som har öron till att höra, han må höra.

10. Då han sedan blev ensam med dem som var hos honom tillsammans med de tolv, frågade de honom om liknelsen.

Matt. 13:10. Luk. 8:9.

11. Och han sade till dem: Åt er är givet att få veta Guds rikets hemlighet, men åt dem som är utanför ges allt genom liknelser,

12. för att de skall se med seende ögon, och ändå inget förnimma, och med hörande öron höra och ändå inget förstå, så att de inte omvänder sig, och får sina synder förlåtna.

Jes. 6:9, 29:10. Luk. 8:10.

Joh. 12:40. Apg. 28:26.

13. Och han sade till dem: Förstår ni inte denna liknelse? Hur skall ni då kunna förstå alla de andra liknelserna?

14. Såningsmannen sår ordet.

15. Det som såddes vid vägen, det är de hos vilka ordet väl blir sått, men när de har hört det, kommer genast Satan och tar bort ordet som var sått i deras hjärtan.

Matt. 13:19.

16. Likaså är det med det som såddes på stengrunden. När de har hört ordet, tar de genast emot det med glädje.

17. Men de har inte någon rot i sig, utan står endast till en tid. När det sedan kommer bedrövelse eller förföljelse för ordets skull, kommer de genast på fall.

18. Och det som såddes bland törnena, det är de som hör ordet,

19. och denna världens omsorger och rikedomens bedrägeri och andra begärelser kommer in och kväver ordet, och det blir utan frukt. 1 Tim. 6:17.

20. Och det som såddes i den goda jorden, det är de som hör ordet och tar emot det och bär frukt, en del trettiofalt och en del sextiofalt och en del hundrafalt.

21. Och han sade till dem: Inte tar man fram ett ljus, för att det skall sättas under skäppan* eller under bordet?

Sker det inte därför att det skall sättas på ljusstaken? *Ett sädesmått av trä.

Matt. 5:15. Luk. 8:16, 11:33.

22. Ty inget är fördolt, som inte skall bli uppenbarat, inte heller är något undangömt, som inte skall komma i dagen.

Matt. 10:26. Luk. 8:17, 12:2.

23. Den som har öron till att höra, han må höra!

Matt. 11:15.

24. Och han sade till dem: Se till vad ni hör. Med det mått, varmed ni mäter, skall det också mätas upp åt er, och ännu mera skall bli tilldelat åt er, som hör.

Matt. 7:2. Luk. 6:38.

25. För den som har, åt honom skall bli givet, men den som inte har, från honom skall tas också det han har.

Matt. 13:12, 25:29. Luk. 8:18, 19:26.

26. Och han sade: Så är Guds rike, som när en man sår säd i jorden.

27. Och han sover och står upp natt och dag, och säden skjuter upp och växer, han vet själv inte hur.

28. För av sig själv bär jorden frukt, först strå, sedan ax, sedan fullmoget vete i axet.

29. När så frukten är mogen, använder han strax lien, ty skördetiden är inne.

30. Och han sade: Vad skall vi likna Guds rike vid? Och med vilken liknelse skall vi jämföra det?

31. Det är såsom ett senapskorn vilket, då det blir sått i jorden, är mindre än alla frön på jorden.

Matt. 13:31. Luk. 13:18.

32. Men då det är sått, skjuter det upp och blir större än alla kryddväxter, och får stora grenar, så att himlens fåglar kan bygga sina nästen i dess skugga.

33. Och i många sådana liknelser talade han ordet till dem, allt efter som de förmådde höra det,

Matt. 13:34.

34. och utan liknelse talade han inte till dem. Men när de blivit ensamma uttydde han allt för sina lärjungar.

35. Och samma dag, då det hade blivit kväll, sade han till dem: Låt oss fara över till andra stranden.

Matt. 8:18f. Luk. 8:22.

36. Så lät de folket gå och tog honom med i båten, där han redan satt. Även andra båtar följde med honom.

37. Och det uppstod en häftig storm, och vågorna slog in i båten, så att den redan började fyllas.

38. Men han själv låg i aktern och sov, på en dyna. Då väckte de honom och sade till honom: Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?

39. Och då han hade vaknat, talade han strängt* till vinden och sade till sjön: Tig, och var stilla! Och vinden lade sig, och det blev alldeles lugnt.

*KXII: näpste

40. Och han sade till dem: Varför är ni så rädda? Hur kommer det sig att ni inte har tro?

41. Och de blev mycket förskräckta och sade till varandra: Vem är denne, eftersom både vinden och sjön lyder honom?

5 Kapitlet

Jesus driver ut onda andar, stillar en kvinnas blodgång och uppväcker Jairus dotter.

Så kom de över till den andra sidan av sjön in i gadarenernas land.

Matt. 8:28. Luk. 8:26.

2. Och genast då han hade stigit ur båten, kom en man emot honom från gravarna, som var besatt av en oren ande.

3. Han hade sitt tillhåll bland gravarna, och inte ens med kedjor kunde man binda honom.

4. Ty han hade många gånger varit bunden med fotbojor och kedjor, men kedjorna hade blivit avslitna av honom, och fotbojorna sönderbrutits, och ingen kunde få makt över honom.

5. Och han höll alltid, dag och natt, till på bergen och i gravarna och skrek och slog sig själv med stenar.

6. Då han nu fick se Jesus på långt håll, sprang han fram och föll ner framför honom

7. och ropade med hög röst och sade: Vad har du med mig att göra, Jesus, du Guds den Högstes Son? Jag besvär dig vid Gud, att du inte plågar mig.

8. Ty han sade till honom: Far ut ur mannen, du orena ande.

9. Då frågade han honom: Vad är ditt namn? Han svarade och sade: Legion* är mitt namn, för vi är många.

*del av en här på omkring 6000 man.

10. Och han bad honom enträget, att han inte skulle driva bort dem från den trakten.

11. Och där vid bergen gick en stor svinhjord i bet. Matt. 8:30. Luk. 8:32.

12. Och de onda andarna* bad honom allesammans, och sade: Sänd oss in i svinen, så att vi kan fara in i dem.

*KXII: djävlar

13. Och Jesus tillät dem det genast. Då drog de orena andarna ut och for in i svinen. Och hjorden störtade sig utför branten ner i sjön. Det var omkring tvåtusen, och de drucknade i sjön.

14. Men de som skötte svinen flydde och berättade det i staden och på landsbygden, och de gick ut för att se vad som hade hänt.

15. Och de kom till Jesus och fick se

den som hade varit besatt och haft legionen i sig, sitta påklädd och vid sina sinnen, och de blev förskräckta.

16. Och de som hade sett det berättade för dem vad som hade hänt med den besatte, och vad som hade hänt med svinen.

17. Och de började be honom, att han skulle gå bort från deras område.

Apg. 16:39.

18. Och då han hade stigit i båten, bad han som hade varit besatt, att han skulle få vara med honom. Luk. 8:38.

19. Men Jesus tillät det inte, utan sade till honom: Gå hem till de dina och berätta för dem hur stora ting Herren har gjort med dig, och hur han har förbarmat sig över dig.

20. Då gick han sin väg och började förkunna i Dekapolis*, hur stora ting Jesus hade gjort med honom. Och alla förundrade sig. *KXII: De tio städerna.

21. Och då Jesus hade farit över med båten tillbaka till andra stranden, samlades mycket folk omkring honom, där han stod vid sjön. Matt. 9:1.

22. Och se, där kom en av synagogföreståndarna, som hette Jairus och då han fick se honom, föll han ner framför hans fötter

Matt. 9:18. Luk. 8:41.

23. och bad honom ivrigt och sade: Min dotter ligger på sitt yttersta. Jag ber dig: Kom och lägg händerna på henne, så att hon blir frisk och får leva.

24. Och han gick med mannen, och mycket folk följde honom, och trängde sig in på honom.

25. Då var där en kvinna, som hade haft blödningar i tolv år

3 Mos. 15:25. Matt. 9:20. Luk. 8:43.

26. och som hade lidit mycket genom många läkare och kostat på sig allt

vad hon ägde, och hade ändå inte blivit hjälpt. Utan det hade snarare blivit värre med henne.

27. Då hon hade fått höra om Jesus, kom hon i folkhopen och rörde bakifrån vid hans kläder.

28. Ty hon sade: Om jag bara får röra vid hans kläder, så blir jag frisk.

29. Och genast stannade blodflödet och hon kände i sin kropp, att hon var botad från sin plåga.

30. Men Jesus märkte omedelbart inom sig själv, att kraft hade gått ut från honom, och han vände sig om i folkhopen och sade: Vem var det som rörde vid mina kläder?

Matt. 14:36. Luk. 6:19.

31. Och hans lärjungar sade till honom: Du ser att folket tränger dig på alla sidor och du säger: Vem var det som rörde vid mig?

32. Och han såg sig omkring för att få se henne som hade gjort det.

33. Men kvinnan fruktade och bävade, eftersom hon visste vad som hade skett med henne, och hon kom och föll ner framför honom och sade honom hela sanningen.

34. Då sade han till henne: Min dotter, din tro har botat dig. Gå i frid, och var frisk från din plåga.

Matt. 9:22. Mark. 10:52.

35. Medan han ännu talade, kom några från synagogföreståndarens hus och sade: Din dotter är död. Varför besvärar du Mästaren ytterligare?

Luk. 8:49.

36. Men genast då Jesus hörde vad som talades, sade han till synagogföreståndaren: Frukta inte, tro bara!

37. Och han tillät inte att någon följde med honom, förutom Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs bror.

38. Så kom han till synagogförestånd-

arens hus, och han fick där se en orolig skara människor som grät och jämrade sig högt.

39. Och han gick in och sade till dem: Varför ropar ni och gråter? Flickan är inte död, utan hon sover.

Matt. 9:24. Joh. 11:11.

40. Då hånskrattade de åt honom. Då drev han ut alla och tog med sig flickans far och mor och dem som var med honom, och gick in dit där flickan låg.

41. Och han fattade flickan vid handen och sade till henne: Talita kum! Det betyder: Flicka, jag säger dig, stå upp.

42. Och genast stod flickan upp och gick omkring, och hon var tolv år gammal. Och de blev uppfyllda av stor häpnad.

43. Och han förbjöd dem strängt att ingen skulle få veta detta och sade att man skulle ge henne något att äta.

6 Kapitlet

Jesus föraktas i sin fädernestad, sänder ut sina tolv apostlar. Johannes döparens halshuggning. Jesus bespisar fem tusen män och går på vattnet.

Och han gick bort därifrån och kom till sin hemstad, och hans lärjungar följde honom.

Matt. 13:54. Luk. 4:16.

2. Och när sabbaten kom, började han undervisa i synagogan. Och många som hörde honom förundrade sig mycket och sade: Varifrån har denne fått detta? Och vad är det för visdom som är given åt honom, så att till och med sådana mäktiga gärningar sker genom hans händer?

Luk. 4:16.

3. Är då inte denne timmermannen, Marias son, bror till Jakob och Joses och Judas och Simon? Och är inte hans systrar här hos oss? Och de tog anstöt av honom. Joh. 6:42.

4. Då sade Jesus till dem: En profet är inte föraktad, utom i sitt hemland och bland sina släktingar och i sitt eget hem. Matt. 13:57. Luk. 4:24. Joh. 4:44.

5. Och han kunde inte göra någon kraftgärning där, utom att han lade händerna på några få sjuka och botade dem. Matt. 13:58.

6. Och han förundrade sig över deras otro. Sedan gick han omkring i de kringliggande byarna och undervisade. Matt. 9:35. Luk. 13:22.

7. Och han kallade till sig de tolv och började sända ut dem, två och två, och gav dem makt över de orena andarna.

Matt. 10:1. Mark. 3:13, 14. Luk. 6:13, 9:1.

8. Och han befallde dem, att de inte skulle ta något med sig på vägen, utom endast en stav: inte lädersäck, inte bröd, inte pengar i bältet.

Matt. 10:9. Luk. 9:3.

9. Sandaler fick de dock ha på fötterna, men de skulle inte bära två livklädnader.

10. Och han sade till dem: Varhelst ni går in i något hus, stanna där till dess ni drar bort därifrån.

Matt. 10:11. Luk. 9:4.

11. Och varhelst de inte tar emot er eller inte hör på er, gå bort därifrån och skaka av stoftet, som är under era fötter till ett vittnesbörd mot dem. Sannerligen säger jag er: Det skall vara lindrigare för Sodom och Gomorra på domedagen än för den staden.

Matt. 10:14-15. Luk. 9:5, 10:10f.
Apg. 13:51, 18:6.

12. Och de gick ut och predikade, att man skulle omvända* sig.

*KXII: bättra sig.

Alt. övers.: göra sinnesändring, ångra sig.

13. Och de drev ut många onda andar* och smorde många sjuka med olja och botade dem.

*KXII: djävlar Jak. 5:14.

14. Och kung Herodes fick höra om honom, ty hans namn var redan känt. Men han sade: Den Johannes som döpte har uppstått från de döda, och därför verkar sådana krafter i honom.

Matt. 14:1. Luk. 9:7, 19.

15. Andra sade: Det är Elia, och åter andra sade: Det är en profet eller en som är såsom profeterna. Matt. 16:14.

16. Då Herodes hörde detta, sade han: Det är Johannes, som jag lät halsugga. Han har uppstått från de döda.

17. För Herodes hade sänt iväg och låtit gripa Johannes och satt honom i fängelse, för Herodias sin bror Filipus hustrus skull, för han hade tagit henne till hustru, Luk. 3:19-20.

18. ty Johannes hade sagt till Herodes: Det är inte tillåtet för dig att ha din brors hustru. 3 Mos. 18:16, 20:11.

19. Därför var Herodias förbittrad på honom och hade gärna velat dräpa honom, men hon hade inte makt att göra det.

20. För Herodes fruktade för Johannes, eftersom han visste att han var en rättfärdig och helig man, och skyddade honom. Och när han hade hört honom, lydde han honom i många stycken, och han hörde honom gärna.

Matt. 14:5, 21:26.

21. Då nu en lämplig dag kom, när Herodes på sin födelsedag gjorde en festmåltid för sina stormän och för överstarna och de förnämsta i Galiléen,

1 Mos. 40:20. Matt. 14:6.

22. gick Herodias dotter in och dansade, och det behagade Herodes och dem som låg till bords med honom. Då sade kungen till flickan: Begär av mig vad du vill, och jag skall ge dig det.

23. Och han svor henne en ed: Vadhelst du begär av mig skall jag ge dig, ända till hälften av mitt rike.

24. Då gick hon ut och sade till sin mor: Vad skall jag begära? Hon sade: Johannes Döparens huvud.

25. Och genast gick hon med hast in till kungen och bad, och sade: Jag vill att du genast ger mig Johannes Döparens huvud på ett fat.

26. Då blev kungen bedrövad, men för edens skull och för deras skull, som låg till bords med honom, ville han inte avvisa henne. Matt. 14:9.

27. Utan kungen sände genast en bödel med befallning att hämta hans huvud. Han gick bort och halshögghonom i fängelset, Matt. 14:10.

28. och bar fram hans huvud på ett fat och gav det åt flickan, och flickan gav det åt sin mor.

29. Då hans lärjungar fick höra detta, kom de och tog hans döda kropp och lade den i en grav.

30. Och apostlarna samlades hos Jesus och talade om för honom allt vad de hade gjort och lärt folket. Luk. 9:10.

31. Då sade han till dem: Följ nu med mig, bara ni, bort till en öde trakt, och vila er lite. För där fanns många som kom och gick, så att de inte ens fick tid till att äta. Mark. 3:20.

32. Och så for han bort i båten avsidestill en öde trakt.

Matt. 14:13. Joh. 6:1.

33. Och folket såg att de for sin väg, och många kände igen honom och

sprang dit tillsammans från alla städer till fots och kom fram före dem och samlades till honom.

34. När Jesus steg i land, fick han se, att där var mycket folk. Då förbarmade han sig över dem, eftersom de var som får, som inte hade någon herde. Och han började undervisa dem många saker.

Jer. 23:1. Hes. 34:2. Matt. 9:36, 14:14.

35. Men när det redan var sent på dagen, gick hans lärjungar fram till honom och sade: Trakten är öde, och det är redan sent. Matt. 14:15. Luk. 9:12.

36. Sänd iväg dem så att de kan gå bort till gårdarna och byarna här omkring och köpa sig bröd, för de har inget att äta.

37. Då svarade han dem och sade: Ge ni dem att äta. Då sade de till honom: Skall vi gå bort och köpa bröd för tvåhundra denarer* och ge dem att äta? *En denar motsvarar en dagslön. Joh. 6:5.

38. Då sade han till dem: Hur många bröd har ni? Gå och se efter. Och sedan de hade sett efter, sade de: Fem, och två fiskar. Matt. 14:17.

Luk. 9:13. Joh. 6:9.

39. Då befallde han dem att låta alla sätta sig i matlag i det gröna gräset.

40. Och de satte sig ner i grupper, om hundra eller femtio.

41. Så tog han de fem bröden och de två fiskarna och lyfte upp sina ögon mot himlen och välsignade dem, och bröt bröden och gav dem åt sina lärjungar, för att de skulle lägga fram åt folket. Också de två fiskarna delade han ut åt dem alla.

42. Och de åt alla och blev mätta.

43. Och sedan samlade de upp tolv korgar fulla med stycken, och även av fiskarna.

44. Och de som hade ätit var omkring femtusen män.

45. Och genast fick han sina lärjungar att stiga i båten och fara före honom över till Betsaida på andra stranden, medan han sände bort folket.

Matt. 14:22. Joh. 6:16.

46. Och när han hade skilt dem från sig, gick han därifrån upp på berget för att be.

Matt. 14:23.

47. När aftonen kom, var båten mitt på sjön och han var ensam på land.

Matt. 14:24. Joh. 6:17.

48. Och han såg att de var svårt an-satta medan de rodde, ty vinden var emot dem. Och vid fjärde nattvåken* kom han till dem, gående på sjön, och han ville gå förbi dem.

*Från klockan 3 till 6 på natten.

49. Men när de såg honom gå på sjön, trodde de att det var en vålnad och skrek,

50. eftersom de alla såg honom och blev förskräckta. Men han talade genast till dem och sade till dem: Var vid gott mod. Det är jag. Var inte förskräckta.

51. Och han steg upp till dem i båten och vinden lade sig. Och inom sig blev de mycket förskräckta och förundrade sig.

52. Ty de hade inte fått förstånd genom det som hade skett med bröden, för deras hjärtan var förhärdade.

53. Och då de hade farit över till andra stranden, nådde de land vid Genesaret och lade till där.

Matt. 14:34.

54. Och när de steg ur båten, kände folket genast igen honom.

55. Och de sprang omkring med bud i hela den trakten, och man började bära omkring de sjuka på sängar dit, där de hörde att han var.

56. Och varhelst han gick in i byar eller städer eller gårdar, där lade man de sjuka på torgen. De bad honom, att åtminstone få röra vid kanten av hans mantel och alla som rörde vid den, blev friska.

7 Kapitlet

Jesus bestraffar fariséernas och de skriftlärdas hyckleri, bönhör den kananeiska kvinnan och botar en dövtum.

Och fariséerna och några skriftlärdar, som hade kommit från Jerusalem, samlades till honom.

Matt. 15:1.

2. Och då de fick se att somliga av hans lärjungar åt bröd med orena, det vill säga otvättade händer, klandrade de det.

3. Ty fariséerna och alla judar äter inte något utan att de noga har tvättat sina händer, för att hålla de äldstes stadgar.

4. Och när de kommer från torget, äter de inte heller något, utan att de först har tvättat sig. Och mycket annat sådant finns, som de har påtagit sig att hålla, såsom att skölja dryckeskärl och krukor och kopparskålar och bord.

5. Sedan frågade honom fariséerna och de skriftlärdar: Varför vandrar inte dina lärjungar efter de äldstes stadgar, utan äter bröd med otvättade händer?

6. Då svarade han och sade till dem: Rätt har Jesaja profeterat om er, ni hycklare, när det står: Detta folk är ar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig.

Jes. 29:13.

7. Förgäves tjänar de mig, då de lär ut läror som är människobud.

Matt. 15:9. Tit. 1:14.

8. Ty ni överger Guds bud och håller mänskliga stadgar såsom att skölja krukor och bågare, och mycket annat sådant gör ni.

9. Och han sade till dem: Skickligt upphäver ni Guds bud för att hålla era stadgar.

10. För Mose har sagt: Hedra din far och din mor. Och: Den som förbannar sin far eller mor, han skall döden dö.

2 Mos. 20:12, 21:17. 3 Mos. 20:9. 5 Mos. 5:16, 27:16. Ords. 20:20. Matt. 15:4. Ef. 6:2.

11. Men ni säger: Om någon säger till sin far eller sin mor: Det du skulle ha fått av mig till hjälp, ger jag istället som korban, det vill säga en offergåva,

12. då tillåter ni inte att han gör något mer för sin far eller för sin mor.

13. Så gör ni Guds ord om intet genom era stadgar, som ni har pålagt. Och mycket annat sådant gör ni.

Matt. 15:6.

14. Och han kallade till sig allt folket och sade till dem: Hör mig alla och förstå.

Matt. 15:10.

15. Inget, som utifrån går in i människan, kan orena henne, men det som går ut från människan är det som orenar människan.

Apg. 10:15. Rom. 14:17-20. Tit. 1:15.

16. Den som har öron till att höra, han må höra. Matt. 11:15. Mark. 4:23.

17. Och sedan han hade lämnat folket och kommit in i huset, frågade hans lärjungar honom om liknelsen.

Matt. 15:15.

18. Och han sade till dem: Är också ni så oförståndiga? Förstår ni inte att allt, som utifrån går in i människan, inte kan orena henne?

19. Ty det går inte in i hennes hjärta, utan ner i magen, och har sin naturliga utgång, varigenom all mat renas.

Rom. 14:14. Tit. 1:15.

20. Och han sade: Det som går ut från människan, det orenar människan.

21. Ty inifrån, från människornas hjärtan, utgår de onda tankarna, hor, otukt och mord,

1 Mos. 6:5, 8:21. Ords. 6:14.

Jer. 17:9. Matt. 15:19.

22. stöld, girighet, ondska, svek, löslaktighet, avund, hädelse, högfärd, dårskap.

23. Allt detta onda går inifrån och ut, och det orenar människan.

24. Så stod han upp och gick därifrån till Tyrus och Sidons område. Där gick han in i ett hus och ville inte att någon skulle få veta det. Men han kunde ändå inte förbli dold. Matt. 15:21.

25. Ty en kvinna, vars dotter hade en oren ande, kom genast då hon fick höra om honom, och föll ner framför hans fötter.

26. Och det var en grekisk kvinna av syrofenicisk börd. Och hon bad honom, att han skulle driva ut den onde anden* från hennes dotter.

*KXII: djävulen.

27. Men Jesus sade till henne: Låt barnen först bli mättade, för det passar sig inte att ta brödet från barnen och kasta det åt hundarna. Matt. 15:26.

28. Då svarade hon och sade till honom: Ja, Herre, ändå äter ju hundarna under bordet av barnens smulor.

29. Då sade han till henne: För det ordets skull, gå. Den onde anden* har farit ut ur din dotter. *KXII: djävulen.

30. Och då hon kom hem, fann hon dottern ligga på sängen, och den onde anden* hade farit ut. *KXII: djävulen.

31. Och då han åter gick bort från

Tyrus och Sidons gränstrakter, kom han till Galileiska sjön mitt igenom Dekapolis* område.

*KXII: de tio städerna. Matt. 15:29.

32. Och de förde till honom en som var döv och nästan stum, och bad honom, att han skulle lägga handen på honom.

Matt. 9:32. Luk. 11:14.

33. Då tog han honom avsides från folket och satte sina fingrar i hans öron och spottade och rörde vid hans tunga,

Mark. 8:23. Joh. 9:6.

34. såg upp till himlen, suckade och sade till honom: Effatå! Det betyder: Öppna dig!

Joh. 11:41, 17:1.

35. Och genast öppnades hans öron, och hans tungas band löstes, och han talade rent.

36. Och Jesus befälde dem, att de inte skulle tala om det för någon, men ju mer han förbjöd dem, dess mer förkunnade de det.

37. Och de förundrade sig mycket, och sade: Allt har han gjort väl. De döva låter han höra och de stumma tala.

8 Kapitlet

Jesus bespisar fyra tusen män, varnar för fariséernas surdeg och giver en blind synen. Petrus bekännelse. Jesus förutsäger sitt lidande.

I de dagarna, då mycket folk hade kommit tillsammans, och de inte hade något att äta, kallade Jesus till sig sina lärjungar och sade till dem: 2. Jag känner medlidande med folket, ty de har nu i tre dagar dröjt kvar hos mig, och de har inget att äta.

Matt. 15:32.

3. Om jag låter dem gå fastande hem, så dukar de under på vägen, för en

del av dem har kommit långväga ifrån.

4. Och hans lärjungar svarade honom: Varifrån kan man här i öknen få tag i bröd att mätta dessa med?

5. Då frågade han dem: Hur många bröd har ni? De svarade: Sju.

6. Och han sade till folket att slå sig ner på marken. Och han tog de sju bröden, tackade, bröt dem och gav åt sina lärjungar, för att de skulle lägga fram dem, och de lade fram åt folket.

7. De hade också några små fiskar, och då han hade välsignat dem, sade han att också de skulle läggas fram.

8. Så åt de och blev mätta. Och de samlade upp sju korgar med överblivna stycken.

9. Och de som hade ätit var omkring fyratusen. Sedan lät han dem gå.

10. Och han steg strax i båten med sina lärjungar och for till trakten av Dalmanuta.

Matt. 15:39.

11. Och fariséerna gick ut och började diskutera med honom, för att fresta honom och begärde ett tecken av honom från himlen.

Matt. 12:38, 16:1. Luk. 11:29. Joh. 6:30.

12. Då suckade han i sin ande och sade: Varför söker detta släkte tecken? Sannerligen säger jag er: Inget tecken skall ges åt detta släkte.

Matt. 16:4.

13. Så lämnade han dem och steg åter i båten och for över till andra stranden.

14. Och de hade glömt att ta med sig bröd, så att de inte hade mer än ett bröd med sig i båten.

Matt. 16:5.

15. Då befälde han dem och sade: Se till att ni tar er till vara för fariséernas surdeg och för Herodes surdeg.

Matt. 16:6. Luk. 12:1.

16. Och de talade med varandra, och sade: Vi har inte bröd.

17. Då Jesus märkte detta, sade han till dem: Varför talar ni om att ni inte har bröd? Kan ni ännu inget fatta eller förstå? Är ert hjärta ännu förhärdat?

Mark. 6:52.

18. Ni har ögon, ser ni då inget? Ni har öron, hör ni då inget? Och minns ni inte

19. när jag bröt de fem bröden åt de femtusen, hur många korgar fulla av stycken, samlade ni då upp? De sade: Tolv.

Matt. 14:19-20. Mark. 6:41.

Luk. 9:13f. Joh. 6:11f.

20. Och då jag bröt de sju bröden åt de fyratusen, hur många korgar fulla av stycken samlade ni då upp? De sade: Sju.

Matt. 15:34.

21. Och han sade till dem: Varför förstår ni då inget?

22. Och han kom till Betsaida. Och de förde till honom en som var blind och bad honom att han skulle röra vid honom.

23. Då tog han den blinde vid handen och ledde honom utanför byn och spottade på hans ögon och lade händerna på honom och frågade honom, om han såg något.

Mark. 7:32-33. Joh. 9:6.

24. Då såg han upp och sade: Jag ser människorna gå omkring, men de liknar träd.

25. Sedan lade han åter händerna på hans ögon och lät honom se upp. Då blev han botad och såg alla klart.

26. Och han lät honom gå hem och sade: Gå inte in i byn, och säg det inte heller till någon i byn.

27. Och Jesus gick med sina lärjungar bort till byarna vid Cesarea Filippi. Och under vägen frågade han sina lär-

jungar och sade till dem: Vem säger folket mig vara?

Matt. 16:13. Luk. 9:18.

28. De svarade: Johannes Döparen, och andra säger: Elia, och andra åter säger: En av profeterna.

29. Då sade han till dem: Vem säger då ni mig vara? Petrus svarade och sade till honom: Du är Kristus.

30. Då förbjöd han dem strängt att för någon säga detta om honom.

31. Och han började undervisa dem om att Människosonen måste lida mycket och förkastas av de äldste och av överstepräster och av de skriftlärda, och att han skulle dödas, men efter tre dagar uppstå igen.

Matt. 16:21, 17:22. Mark. 9:31, 10:33.

Luk. 9:22, 44, 18:31, 24:6.

32. Och han talade ordet helt öppet. Då tog Petrus honom avsides och började tillrättvisa honom.

33. Då vände han sig om och såg på sina lärjungar och tillrättvisade Petrus, och sade: Gå bort ifrån mig, Satan! Ty dina tankar är inte Guds utan människors.

34. Och han kallade till sig folket tillsammans med sina lärjungar och sade till dem: Den som vill bli min efterföljare, han måste förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig.

Matt. 10:38, 16:24. Luk. 9:23, 14:27.

35. Ty den som vill bevara sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull, han skall rädda det.

Matt. 10:39, 16:25.

Luk. 9:24, 17:33. Joh. 12:25.

36. Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?

37. Eller vad kan en människa ge till lösen för sin själ?

Ps. 49:9.

38. Men den som skäms för mig och mina ord, i detta horiska och syndiga

släkte, för honom skall också Människosonen skämmas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarna.

Matt. 10:33, 12:39. Matt. 25:31, 26:64.
Luk. 9:26, 12:8-9. Rom. 1:16. 2 Tim. 2:12.

9 Kapitlet

Jesus förklaras, botar en besatt, förkunnar sitt lidande, lär vem som är den främste, varnar för förförelse.

Och han sade till dem: Sannerligen säger jag er: Bland dem som står här är några, som inte skall smaka döden, förrän de får se Guds rike komma i kraft. Matt. 16:28. Luk. 9:27.

2. Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes och förde dem ensamma avsides upp på ett högt berg. Och han blev förvandlad inför dem. Matt. 17:1. Luk. 9:28.
3. Och hans kläder blev glänsande och mycket vita, såsom snö, så att ingen valkare* på jorden kan göra dem så vita.

*En som bleker och tvättar ylletyg.

4. Och Elia med Mose visade sig för dem, och de samtalade med Jesus.

5. Då började Petrus tala och sade till Jesus: Rabbi, här är oss gott att vara. Låt oss göra tre hyddor, en åt dig, en åt Mose och en åt Elia.

6. Han visste inte vad han skulle säga, ty de var förskräckta.

7. Och en sky kom som överskyggade dem, och en röst kom ur skyn som sade: Denne är min älskade Son. Hör honom!

5 Mos. 18:18-19. Jes. 42:1. Matt. 3:17, 17:5.
Mark. 1:11. Luk. 3:22, 9:35. 2 Petr. 1:17.

8. Och i det samma när de såg sig om, såg de ingen vara där med dem utom Jesus allena.

9. Men då de gick ner från berget, förbjöd han dem, att för någon berätta vad de hade sett, förrän Människosonen hade stått upp från de döda.

Matt. 17:9. Luk. 9:36.

10. Och de fäste sig vid det ordet och frågade varandra, vad det skulle betyda, att uppstå från de döda.

11. Och de frågade honom, och sade: Varför säger de skriftlärda att Elia först måste komma?

Mal. 4:5. Matt. 17:10. Luk. 1:17.

12. Han svarade och sade till dem: Elia skall visserligen först komma och återupprätta allt igen. Och hur står det skrivet om Människosonen? Jo att han skall lida mycket och bli föraktad.

Ps. 22:7. Jes. 53:3.

13. Men jag säger er: Elia har redan kommit, och de gjorde som de ville med honom, såsom det är skrivet om honom.

Matt. 11:14. Luk. 1:17.

14. Då han kom till lärjungarna, fick han se mycket folk omkring dem och skriftlärda som diskuterade med dem.

15. Och strax då allt folket fick se honom, blev de häpnade och sprang fram och hälsade honom.

16. Och han frågade de skriftlärda: Vad diskuterar ni med dem om?

17. Och en man i folkhopen svarade och sade: Mästare, jag har fört hit till dig min son, som har en stum ande.

Matt. 17:14. Luk. 9:37-38.

18. Och så ofta han får fatt i honom, gör han honom illa, och han tuggar fradga och gnisslar med sina tänder och blir stel. Och jag bad dina lärjungar, att de skulle driva ut honom, men de kunde inte.

19. Då svarade han honom och sade: O du otrogna släkte! Hur länge måste jag vara hos er? Hur länge måste jag

stå ut med er? För hit honom till mig.
20. Och de ledde fram honom till Jesus. Då anden fick se honom, slet han genast i honom, och han föll ner till marken, vältrade sig och tuggade fradga.

Mark. 1:26.

21. Då frågade Jesus hans far: Hur länge har det varit så med honom? Då sade han: Från barndomen.

22. Och han har ofta kastat honom både i elden och i vattnet, för att förgöra honom. Men om du förmår något, så förbarma dig över oss och hjälp oss.

23. Jesus sade till honom: Om du kan tro. Allt är möjligt för den som tror.

Luk. 17:6.

24. Och genast ropade pojakens far under tårar och sade: Herre jag tror. Hjälp min otro!

25. När Jesus såg, att folket strömmade till, talade han strängt* till den orene anden och sade till honom: Du döve och stumme ande, jag befäller dig, far ut ur honom och kom inte in i honom mer.

*KXII: näpste.

26. Då ropade anden och gjorde honom mycket illa och for ut. Och han blev som om han hade varit död, så att många sade: Han är död.

27. Då tog Jesus honom vid handen och reste upp honom, och han stod upp.

28. Och när Jesus hade kommit in i ett hus, frågade hans lärjungar honom avsidet: Varför förmådde inte vi driva ut honom?

Matt. 17:19.

29. Han svarade dem: Detta slag kan inte drivas ut annat än genom bön och fasta.

30. Och de gick därifrån och vandrade genom Galiléen, men han ville inte att någon skulle få veta det.

31. Ty han undervisade sina lärjungar och sade till dem: Människosonen skall bli överlämnad i människors händer, och de skall döda honom. Men då han är dödad, skall han på tredje dagen uppstå igen.

Matt. 16:21, 17:22. Mark. 8:31.

Luk. 9:22, 44, 18:31, 24:7.

32. Och de förstod inte vad han sade, men fruktade att fråga honom.

33. Så kom han till Kapernaum. Och när han hade kommit in i huset, frågade han dem: Vad samtalade ni om med varandra på vägen?

34. Men de teg. Ty de hade på vägen talat med varandra om, vem av dem som var störst.

Matt. 18:1. Luk. 9:46, 22:24.

35. Och då han hade satt sig, kallade han till sig de tolv och sade till dem: Den som vill vara den förste, han skall vara den siste av alla och allas tjänare.

Matt. 20:26. Mark. 10:43. Luk. 22:26.

36. Och han tog ett barn och ställde det mitt ibland dem, och sedan han hade tagit det i sin famn, sade han till dem:

Mark. 10:16.

37. Den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig, och den som tar emot mig, han tar inte emot mig, utan honom som har sänt mig.

Matt. 10:40, 18:5. Luk. 9:48. Joh. 13:20.

38. Men Johannes svarade honom, och sade: Mästare, vi såg en som drev ut onda andar* i ditt namn, en som inte följer oss, och vi förbjöd honom det, eftersom han inte följer oss.

*KXII: djävlar. Luk. 9:49.

39. Då sade Jesus: Förbjud honom inte. Ty ingen, som gör ett tecken i mitt namn, kan omedelbart därefter tala ont om mig,

1 Kor. 12:3.

40. Ty den som inte är emot oss, han är för oss.

Matt. 12:30.

41. Men den som ger er en bägere vatten att dricka i mitt namn därför att ni hör Kristus till, sannerligen säger jag er: Han skall inte gå miste om sin lön.

Matt. 10:42.

42. Och den som förför en av dessa små, som tror på mig, honom vore det bättre, att en kvarnsten hängdes om hans hals, och han kastades i havet.

5 Mos. 13:6. Matt. 18:6. Luk. 17:1-2.

43. Om nu din hand är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet stympad, än att ha två händer och fara till helvetet, till den outsläckliga elden, Matt. 5:29, 18:8.

44. där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

Jes. 66:24.

45. Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet halt än att ha två fötter och bli kastad till helvetet, till den outsläckliga elden,

46. där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

47. Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det. Det är bättre för dig att ingå i Guds rike enögd, än att ha två ögon och kastas i helvetets eld, 48. där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

49. Ty var och en måste saltas med eld och allt offer måste saltas med salt.

3 Mos. 2:13.

50. Saltet är en god sak, men om saltet mister sin sälta, varmed skall ni ge det kraften igen? Ha salt i er och håll frid inbördes.

Matt. 5:13. Luk. 14:34.
Rom. 12:18. Hebr. 12:14.

10 Kapitlet

Jesus undervisar om äktenskapet, välsignar barnen, undervisar en rik yngling om livets väg, förutsäger sitt lidande, tillrättavisar Sebedeus söner och botar en blind.

Och han stod upp och gick därifrån och kom till Judéens område, på andra sidan Jordan, och folket samlades åter kring honom, och åter undervisade han dem som han brukade.

Matt. 19:1.

2. Då trädde fariséerna fram och frågade honom, för att fresta honom: Är det tillåtet för en man att skilja sig från sin hustru?

3. Men han svarade och sade till dem: Vad har Mose befallt er?

4. De sade: Mose gav tillåtelse att skriva skiljebrev och att skilja sig från henne.

5 Mos. 24:1. Matt. 5:31.

5. Jesus svarade och sade till dem: För ert hjärtas hårdhets skull skrev han detta bud åt er.

6. Men från skapelsens början gjorde Gud dem till man och kvinna.

1 Mos. 1:27, 5:2. Matt. 19:4.

7. Därför skall en man överge sin far och mor och hålla sig till sin hustru.

1 Mos. 2:24.

8. Och de två skall bli ett kött. Så är de inte mer två, utan ett kött.

1 Kor. 6:16. Ef. 5:31.

9. Vad nu Gud har sammanfogat, det skall människan inte åtskilja. Matt. 19:6.

10. Och när de hade kommit in i huset, frågade hans lärjungar honom på nytt om detsamma.

11. Och han sade till dem: Den som skiljer sig från sin hustru och gifter sig med en annan, han begår äktenskapsbrott mot henne.

Matt. 5:32, 19:9. Luk. 16:18. 1 Kor. 7:10-11.

12. Och om en kvinna skiljer sig från

sin man och gifter sig med en annan, så begår hon äktenskapsbrott.

13. Och de bar fram barn till honom, för att han skulle röra vid dem, men lärjungarna visade bort dem som bar fram barnen. Matt. 19:13. Luk. 18:15.

14. Men när Jesus såg detta, blev han förargad och sade till dem: Låt barnen komma till mig, och hindra dem inte, ty sådana hör Guds rike till.

Matt. 18:3, 19:14. 1 Kor. 14:20.

15. Sannerligen säger jag er: Den som inte tar emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig dit in.

16. Och han tog upp dem i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem. Matt. 19:15. Mark. 9:36.

17. Och då han gick ut på vägen, sprang en man fram och föll på knä framför honom och frågade honom: Gode Mästare, vad skall jag göra för

att ärva evigt liv? Matt. 19:16. Luk. 18:18.

18. Jesus sade till honom: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena.

19. Budorden känner du: Du skall inte begå hor, du skall inte dräpa, du skall inte stjäla, du skall inte bära falskt vittnesbörd, du skall inte bedraga någon, hedra din far och din mor.

2 Mos. 20:12f, 21:12. 5 Mos. 5:16. Rom. 13:9.

20. Då svarade han och sade till honom: Mästare, allt detta har jag hållit från min ungdom.

21. Jesus såg på honom och fick kärlek till honom och sade till honom: Ett fattas dig. Gå bort och sälj allt det du har och ge åt de fattiga, och du skall få en skatt i himlen. Kom sedan och tag korset på dig och följ mig.

Matt. 6:19. Luk. 12:33, 16:9.

22. Men han blev illa till mods vid det talet och gick bedrövad bort, för han hade många ägodelar.

23. Och Jesus såg sig om och sade till sina lärjungar: Hur svårt är det inte för de rika att komma in i Guds rike!

Matt. 19:23. Luk. 18:24.

24. Men hans lärjungar blev förskräckta över hans ord. Då började Jesus åter tala och sade till dem: Kära barn, hur svårt är det inte för dem som förtröstar på sina rikedomar, att komma in i Guds rike!

Job 31:24. Ps. 62:11. Ords. 11:28. 1 Tim. 6:17.

25. Det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.

26. Då förundrade de sig mycket och sade till varandra: Vem kan då bli frälst?

27. Men Jesus såg på dem och sade: För människor är det omöjligt men inte för Gud, ty för Gud är allt möjligt.

1 Mos. 18:14. Job 42:2.

Jer. 32:17. Sak. 8:6. Luk. 1:37.

28. Då började Petrus säga till honom: Se, vi har övergett allt och följt dig.

Matt. 4:20, 19:27. Luk. 5:11, 18:28.

29. Jesus svarade och sade: Sannerligen säger jag er: Ingen finns som har övergett hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller hustru eller barn eller åkrar, för min och evangeliets skull,

30. som inte skall få hundrafalt igen, och redan i denna tiden hem och bröder och systrar och mödrar och barn och åkrar, under förföljelser och i den tillkommande världen evigt liv.

Matt. 19:29.

31. Men många som är de första, skall bli de sista, och de sista de första.

Matt. 19:30, 20:16. Luk. 13:30.

32. De var nu på väg upp till Jerusalem. Och Jesus gick före dem och de var förskräckta och följde efter fyllda av fruktan. Då tog Jesus åter till sig de tolv och började tala till dem om

vad som skulle ske med honom:

Matt. 16:21, 17:22, 20:17-18. Mark. 8:31.

Mark 9:31. Luk. 9:22, 18:31, 24:7.

33. Se, vi går upp till Jerusalem och Människosonen skall överlämnas åt överstepräster och de skriftlärd, och de skall döma honom till döden och överlämna honom åt hedningarna.

34. Och de skall håna honom och gissla* honom och bespotta honom och döda honom, men på tredje dagen skall han uppstå igen.

*Se not i Matt 10:17.

35. Då gick Jakob och Johannes, Sebedeus söner, fram till honom och sade: Mästare, vi skulle vilja att du lät oss få det vi nu tänker be dig om.

Matt. 20:20.

36. Han sade till dem: Vad vill ni att jag skall göra för er?

37. De sade till honom: Låt oss få sitta, den ene på din högra sida och den andre på din vänstra, i din härlighet.

38. Men Jesus sade till dem: Ni vet inte vad ni begär. Kan ni dricka den kalk*, som jag dricker, och döpas med det dop, som jag döps med?

*bägare. Matt. 20:22, 26:39f.

Mark. 14:36. Luk. 12:50.

39. Då sade de till honom: Ja, det kan vi. Jesus sade till dem: Den kalk som jag dricker skall ni dricka, och med det dop som jag döps med, skall ni döpas,

40. men platsen på min högra och min vänstra sida tillkommer det inte mig att ge, utan det skall tillfalla dem, åt vilka det är berett. Matt. 25:34.

41. När de tio hörde detta, började de bli förgäde på Jakob och Johannes.

Matt. 20:24.

42. Men Jesus kallade dem till sig och sade till dem: Ni vet, att de som räknas för folkens furstar råder över

dem, och att de som är mäktiga utövar sin makt över dem.

Matt. 20:25. Luk. 22:25.

43. Men så skall det inte vara bland er, utan den som vill vara stor bland er, han skall vara er tjänare,

44. och den som vill vara den främste bland er, han skall vara allas tjänare. Matt. 23:11. Mark. 9:35. 1 Petr. 5:3.

45. Ty också Människosonen har kommit, inte för att låta sig bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.

Joh. 13:14. Ef. 1:7. Fil. 2:7.

Kol. 1:14, 1 Tim. 2:6. Tit. 2:14.

46. Och de kom till Jeriko. Och när han gick ut från Jeriko tillsammans med sina lärjungar och en stor folkskara, då satt där vid vägen en blind, Bartimeus, Timeus son, och tiggde.

Matt. 20:29. Luk. 18:35.

47. Och när han hörde att det var Jesus från Nasaret, började han ropa och säga: Jesus, Davids Son, förbarma dig över mig.

48. Många sade då strängt till honom att han skulle tiga. Men han ropade ännu mer: Davids Son, förbarma dig över mig.

49. Då stannade Jesus och lät kalla på honom. Och de kallade på den blinde och sade till honom: Var vid gott mod. Stå upp, han kallar på dig. 50. Han kastade av sig sin mantel, stod upp och kom till Jesus.

51. Och Jesus talade till honom och sade: Vad vill du att jag skall göra dig? Den blinde sade till honom: Rabbuni, att jag åter får min syn.

52. Jesus sade till honom: Gå, din tro har gjort dig frisk. Och genast fick han sin syn och följde Jesus på vägen.

Matt. 9:22. Mark. 5:34.

11 Kapitlet

Jesus rider in i Jerusalem, förbannar fikonsträdet, renar templet, och blir tillfrågad om sin rättighet att lära folket.

Och då de kom närmare Jerusalem, till Betfage och Betania vid Oljeberget, sände han iväg två av sina lärjungar

Matt. 21:1. Luk. 19:29.

2. och sade till dem: Gå in i byn, som ligger framför er och så snart ni kommer dit in, skall ni där finna ett åsnefölbundet, som ännu ingen människa har suttit på. Lös det och för det hit.
3. Och om någon säger till er: Varför gör ni detta? så säg: Herren behöver det. Då skall han genast sända det hit.
4. Så gick de iväg och fann fölet bundet utanför porten vid vägen, och de löste det.

5. Och några, som stod där, sade till dem: Vad gör ni, som löser fölet?

6. Då sade de till dem såsom Jesus hade sagt dem, och då lät de dem vara.

7. Och de ledde fölet till Jesus och lade sina kläder på det, och han satte sig upp på det. 2 Kon. 9:13. Joh. 12:14.

8. Och många bredde ut sina kläder på vägen, andra skar kvistar av träden och strödde på vägen.

9. Och de som gick före och de som följde efter ropade och sade: Hosian-na, välsignad vare han som kommer i Herrens namn.

Ps. 118:26. Matt. 21:9, 23:39.

10. Välsignat vare vår fader Davids rike som kommer i Herrens namn! Hosianna i höjden!

11. Och Jesus kom in i Jerusalem och in i templet. Och när han hade sett sig om överallt, och det redan led mot aftonen, gick han ut till Betania med de tolv.

12. Dagen därefter då de gick tillbaka från Betania, blev han hungrig.

Matt. 21:18.

13. Och då han på långt håll fick se ett fikonsträd, som hade löv, gick han dit för att se om det möjligen fanns något på det. Men då han kom dit, fann han inget annat än löv, för det var inte fikonens tid.

14. Och Jesus svarade och sade till det: Aldrig någonsin härefter skall någon äta frukt av dig. Och hans lärjungar hörde det.

15. Och de kom till Jerusalem. Och Jesus gick in i templet, och började driva ut dem som sålde och köpte i templet, och välte omkull penningväxlarnas bord och duvförsäljarnas stolar, Matt. 21:12. Luk. 19:45. Joh. 2:14.

16. och tillät inte heller, att någon bar något kärl genom templet.

17. Och han undervisade dem och sade: Är det inte skrivet: Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk? Men ni har gjort det till en rövarkula.

1 Kon. 8:41. Jes. 56:7. 2 Jer. 7:11.

18. Och de skriftlärda och översteprästerna fick höra detta och började söka efter hur de skulle kunna förgöra honom. Ty de fruktade för honom, eftersom allt folket förundrade sig över hans lära.

Mark. 14:1. Luk. 19:47. Joh. 7:19.

19. Men då aftonen kom, gick han ut ur staden.

20. Och när de på morgonen gick där fram, fick de se fikonsträdet vara förtorkat ända från roten.

21. Då kom Petrus ihåg det och sade till honom: Rabbi, se, det fikonsträd som du förbannade är förtorkat.

Matt. 21:20.

22. Jesus svarade och sade till dem: Ha tro på Gud.

23. Sannerligen säger jag er: Den som säger till detta berg: Lyft dig upp och kasta dig i havet, och inte tvivlar i sitt hjärta, utan tror att det som han säger skall ske, så skall det som han säger ske för honom.

Matt. 17:20, 21:21. Luk. 17:6.

24. Därför säger jag er: Allt vad ni begär i era böner, tro att ni får det, så skall det ske er.

Jes. 65:24. Matt. 7:7, 21:22.

Luk. 11:9. Joh. 14:13, 15:7,

16:24. 1 Joh. 3:22, 5:14. Jak. 1:5-6.

25. Och när ni står och ber, så förlåt om ni har något emot någon, för att också er Fader som är i himlen, skall förlåta er era överträdelse*.

*KXII: brister.

Matt. 6:14. Ef. 4:32. Kol. 3:13.

26. Men om ni inte förlåter så skall inte heller er Fader som är i himlen, förlåta era överträdelse.

27. Så kom de tillbaka till Jerusalem. Och medan han gick omkring i templet, kom överstepräster och de skrifflärda och de äldste fram till honom

Matt. 21:23. Luk. 20:1.

28. och de sade till honom: Med vilken makt gör du detta? Och vem har givit dig makt till att göra detta?

ApG. 4:7.

29. Jesus svarade och sade till dem: Jag vill också fråga er om en sak. Svara mig på det, så skall jag säga er med vilken makt jag gör detta.

30. Johannes dop, var det från himlen eller från människor? Svara mig.

31. Och de överlade med varandra och sade: Om vi säger: Från himlen, då säger han: Varför trodde ni då inte honom?

Luk. 7:30.

32. Men om vi säger: Från människor, så måste vi frukta för folket, för alla höll Johannes för en sann profet.

Matt. 14:5. Mark. 6:20.

33. Och så svarade de och sade till Jesus: Vi vet det inte. Då svarade Jesus och sade till dem: Så säger inte heller jag er, med vilken makt jag gör detta.

12 Kapitlet

Jesus framställer liknelsen om vingårdsmännen. Jesus undervisar om skattepenningen, uppståndelsen, det förnämsta budet i lagen. Han talar om Kristus som Davids son och Herre. Änkans skärv.

Och han började tala till dem i liknelser: En man planterade en vingård och satte stängsel omkring den och grävde en press och byggde ett torn, och lejde ut den åt vingårdsmän och for så ut till ett främmande land.

Ps. 80:9. Jes. 5:1. Jer. 2:21, 12:10, Matt. 21:33. Luk. 20:9.

2. Och då rätta tiden var inne, sände han en tjänare till vingårdsmännen, för att av vingårdsmännen uppbära någon del av vingårdens frukt.

3. Men de grep honom och slog honom och lät honom gå tomhänt tillbaka.

4. Därefter sände han till dem en annan tjänare, på honom kastade de stenar och sårade honom i huvudet och lät honom skymfad gå tillbaka.

5. Återigen sände han en annan, honom dödade de. Och så med många andra, somliga slog de och andra dödade de.

6. Så hade han ännu en enda son, som han hade kär. Honom sände han till slut till dem, och sade: De skall väl ha respekt för min son.

7. Men vingårdsmännen sade till varandra: Denne är arvingen. Kom, låt

oss döda honom så blir arvet vårt.

1 Mos. 37:18. Ps. 2:8. Matt. 26:4. Joh. 11:53.

8. Då tog de fast honom och dödade honom och kastade ut honom ur vingården.

9. Vad skall nu vingårdens herre göra? Han skall komma och förgöra vingårdsmännen och lämna vingården åt andra.

10. Har ni inte läst detta skriftställe: Den sten som byggnadsarbetarna förkastade, den har blivit en hörnsten?

Ps. 118:22-23. Jes. 28:16. Matt. 21:42.

Luk. 20:17. Apg. 4:11. Rom. 9:33. 1 Petr. 2:7.

11. Av Herren har detta blivit gjort och det är underbart i våra ögon.

12. Och de sökte efter att gripa honom, men de var rädda för folket. Ty de förstod att han talade denna liknelse om dem. Så lät de honom vara och gick sin väg.

13. Och de sände till honom några av fariséerna och herodianerna, för att de skulle fånga honom med något ord.

Matt. 22:15. Luk. 20:20.

14. Då de kom, sade de till honom: Mästare, vi vet att du är sannfärdig och frågar inte någon, för du ser inte till personen, utan undervisar rätt om Guds väg. Är det rätt att man ger kejsaren skatt, eller inte? Skall vi ge eller inte ge?

15. Men han förstod deras hyckleri och sade till dem: Varför frestar ni mig? Tag hit ett mynt, så att jag får se det.

16. Och de lämnade fram ett mynt*. Då sade han till dem: Vems bild och överskrift är detta? De sade till honom: Kejsarens.

*Grek. denar. Motsvarar en dagslön.

17. Då svarade Jesus och sade till dem: Så ge kejsaren det som tillhör kejsaren, och Gud det som tillhör

Gud. Och de förundrade sig över honom.

Matt. 22:21. Rom. 13:7.

18. Så kom det några sadducéer till honom, vilka säger att det inte finns någon uppståndelse, och de frågade honom och sade:

Matt. 22:23. Luk. 20:27. Apg. 23:8.

19. Mästare, Mose har föreskrivit oss att om någons bror dör och efterlämnar hustru, men inte lämnar några barn efter sig, då skall hans bror ta hans hustru och uppväcka säd* åt sin bror.

*barn. 5 Mos. 25:5-6.

20. Nu var det sju bröder. Och den förste tog sig hustru och han dog och lämnade ingen säd* efter sig.

*barn.

21. Och den andre tog henne och dog, och inte heller han lämnade någon säd* efter sig. Och likaså den tredje.

*barn.

22. Så skedde att alla sju tog henne men lämnade ingen säd* efter sig. Sist av alla dog också hustrun.

*barn.

23. Vems hustru skall hon nu vara vid uppståndelsen, då de uppstår? Ty alla sju har haft henne till hustru.

24. Jesus svarade och sade till dem: Ni tar fel därför att ni varken förstår Skriften eller Guds kraft.

25. Ty då de har uppstått från de döda, tar män sig inte hustrur, inte heller ges hustrur åt män, utan de är såsom änglarna i himlen.

Matt. 22:30. Luk. 20:35-36.

26. Men när det gäller att de döda skall uppstå, har ni inte läst i Mose bok, hur Gud talade med honom ifrån törnbusken och sade: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud?

2 Mos. 3:6. Matt. 22:31-32.

Apg. 7:32. Hebr. 11:16.

27. Han är inte de dödas Gud, utan de levandes Gud. Ni tar grundligt miste.

28. Då gick en utav de skriftlärd

fram, som hade hört på hur de hade diskuterat, och som hade märkt att han hade svarat dem väl, och frågade honom: Vilket är det främsta av alla buden?

Matt. 22:34-35. Luk. 10:25.

29. Jesus svarade honom: Det främsta av alla buden är detta: Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en*.

⁵ Mos. 6:4. *KXII: är allena Herre.

30. Och du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd och av all din kraft. Detta är det främsta budet.

⁵ Mos. 10:12. Luk. 10:27.

31. Och det andra är detta likt: Älska din nästa såsom dig själv. Inget annat bud är större än dessa.

³ Mos. 19:18. Matt. 22:39.

Rom. 13:9. Gal. 5:14. Jak. 2:8.

32. Då sade den skriftlärdä till honom: Mästare, du sade i sanning rätt, att Gud är en, och att det inte finns någon annan förutom honom. ⁵ Mos. 4:35.

33. Och att älska honom av allt hjärta och av allt förstånd och av all sin själ och av all kraft och att älska sin nästa såsom sig själv, det är mer än alla brännoffer och andra offer.

34. Då Jesus såg, att han hade svarat förståndigt, sade han till honom: Du är inte långt från Guds rike. Och sedan vågade ingen fråga honom mera.

35. När Jesus undervisade i templet, talade han och sade: Hur kan de skriftlärdä säga, att Kristus är Davids son?

Matt. 22:41-42. Luk. 20:41.

36. Ty David själv säger genom den Helige Ande: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.

Ps. 110:1. Apg. 2:34.

¹ Kor. 15:25. Hebr. 1:13, 10:13.

37. Så kallar nu David själv honom Herre. Hur kan han då vara hans son?

Och den stora folkskaran hörde honom gärna.

38. Och han undervisade dem och sade till dem: Akta er för de skriftlärdä, de går gärna omkring i långa kläder och vill gärna bli hälsade på torgen,

Matt. 23:3. Luk. 11:43, 20:46.

39. och sitter gärna främst i synagogorna och på de främsta platserna vid gästabuden.

40. De äter änkorna ur husen, medan de för syns skull håller långa böner. De skall få dess svårare dom.

Matt. 23:14. Luk. 20:47.

41. Och Jesus satte sig mitt emot offerkistan och såg på, hur folket lade pengar i kistan. Och många rika lade ner mycket.

2 Kon. 12:9. Luk. 21:1.

42. Men en fattig änka kom och lade ner två små kopparmynt*, det är några ören. *grek. lepton. Judarnas minsta myntenhet. Motsvarar en 1/8 as.

43. Då kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem: Sannerligen säger jag er: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra, som lade något i offerkistan.

2 Kor. 8:12.

44. För de lade alla dit av sitt överflöd, men hon lade dit av sin fattigdom allt det hon hade, hela sitt livsuppehälle.

13 Kapitlet

*Om Jerusalems förstörelse
och Jesu tillkommelse.*

Och då han gick ut ur templet sade en av hans lärjungar till honom: Mästare, se, vilka stenar och vilka byggnader!

Matt. 24:1. Luk. 21:5.

2. Jesus svarade och sade till honom: Ser du dessa stora byggnader? Det

skall inte lämnas sten på sten, som inte skall brytas ner.

1 Kon. 9:7-8. Mik. 3:12. Luk. 19:44.

3. Och då han satt på Oljeberget mitt emot templet, frågade Petrus och Jakob och Johannes och Andreas honom när de var ensamma:

4. Säg oss när detta skall ske, och vad skall vara tecknet, när allt detta skall fullbordas?

Matt. 24:3. Luk. 21:7.

5. Då svarade Jesus och började säga till dem: Se till, att ingen bedrar er.

Jer. 29:8. Matt. 24:4. Luk. 21:8.

Ef. 5:6. 2 Thess. 2:3. 1 Joh. 4:1.

6. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är*, och de skall bedra många.

*KXII: Jag är Kristus.

Jer. 14:14, 23:21. Matt. 24:5

7. Men när ni får höra om krigslarm och rykten om krig, så låt inte det förskräcka er. Ty så måste ske, men ännu är inte änden inne.

8. Ty folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bli jordbävningar på många olika platser och det skall bli hungersnöd och oroligheter. Detta är början till födslovändorna.

Jes. 19:2.

9. Men ta ni er till vara. Ty de skall överlämna er till domstolar och synagogor, och ni skall bli gisslade¹ och framdragna inför furstar och kungar för min skull, till ett vittnesbörd för dem.

Matt. 10:17-18, 24:9. Luk. 21:12.

Joh. 15:19, 16:2. Upp. 2:10.

10. Men evangeliet måste först bli predikat för alla folk.

Matt. 24:14.

11. När de nu drar fram er och överlämnar er, så bekymra er inte för vad ni skall säga och tänk inte på det innan, utan vad som blir er ingivet i samma stund, det skall ni tala. Ty det är inte ni som talar, utan den Helige Ande.

Matt. 10:19. Luk. 12:11, 21:14.

12. Och den ene brodern skall överlämna den andre till döden, och fadern sitt barn, och barn skall sätta sig upp mot föräldrarna och skall döda dem.

Mik. 7:5-6. Matt. 10:21, 24:9. Luk. 21:16.

13. Och ni skall bli hatade av alla, för mitt namns skull. Men den som står fast intill änden, han skall bli frälst.

Matt. 10:22, 24:13. Luk. 21:19. Upp. 2:7.

14. Men då ni får se förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel har talat, stå där den inte skall – (den som läser detta bör förstå det) – då skall de som är i Judéen fly upp till bergen.

Dan. 9:27, 12:11. Matt. 24:15. Luk. 21:20.

15. Och den som är på taket, han må inte stiga ner i huset och må inte gå in för att ta något ut ur sitt hus,

16. och den som är ute på åkern skall inte vända tillbaka för att hämta sina kläder.

17. Och ve dem som är havande eller dem som ammar i de dagarna.

18. Men be att er flykt inte sker om vintern.

19. För i de dagarna skall det bli en sådan vedermöda, att dess like inte har varit från begynnelsen av den skapelse som Gud har skapat intill nu, och inte heller någonsin skall bli.

Dan. 12:1.

20. Och om Herren inte förkortade de dagarna, så skulle inget kött bli frälst. Men för de utvaldas skull, dem som han har utvalt, har han förkortat de dagarna.

21. Om då någon säger till er: Se, här är Kristus, eller: Se där, så tro det inte.

Matt. 24:23. Luk. 17:23, 21:8.

22. Ty sådana som falskt utger sig för att vara Kristus och falska profeter skall uppstå, och göra tecken och

¹En vanlig bestraffning bland judarna. Redskapet bestod av kalvsskinnsremmar hopbundna till en piska. Högst fyrtio slag fick utdelas. För att inte överskrida det i lagen tillåtna, (5 Mos. 25:3) gav man inte fler än 39 slag. Den romerska gisslingen var betydligt räre.

under, för att om möjligt förvilla också de utvalda.

⁵ Mos. 13:1. Matt. 24:24. 2 Thess. 2:11.

23. Men ta ni er till vara. Se, jag har förutsagt er allt.

² Petr. 3:17.

24. Men i de dagarna efter den veder-mödan, skall solen förmörkas och månen skall inte ge sitt sken,

Jes. 13:10. Hes. 32:7. Joel 2:10, 31.

Joel 3:15. Matt. 24:29. Luk. 21:25. Upp. 6:12.

25. och himlens stjärnor skall falla ner och himlens krafter skall bäva.

26. Och då skall de få se Människo-sonen komma på skyarna med stor makt och härlighet.

Dan. 7:13. Matt. 16:27. Matt. 24:30.

Mark. 14:62. Luk. 21:27. Apg. 1:11.

1 Thess. 4:16. 2 Thess. 1:10. Upp. 1:7.

27. Och då skall han sända ut sina änglar och samla sina utvalda från de fyra väderstrecken, från jordens ända till himlens ända.

28. Lär av fikonsträdet en liknelse. När dess kvistar blir mjuka och löven börjar spricka ut, så vet ni att sommaren är nära.

Matt. 24:32. Luk. 21:29.

29. Så också med er, när ni ser detta ske, vet ni att det är nära och står för dörren.

30. Sannerligen säger jag er: Detta släkte skall inte förgås, förrän allt detta sker.

Matt. 24:34. Luk. 21:32.

31. Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall inte förgås.

Ps. 102:27. Jes. 40:8, 51:6. Hebr. 1:11.

32. Men om den dagen och den stunden vet ingen något, inte änglarna som är i himlen, inte heller Sonen, utan endast Fadern. Matt. 24:36. Apg. 1:7.

33. Var på er vakt, vaka och be, ty ni vet inte när tiden är inne.

Matt. 24:42, 25:13. Luk. 12:40, 21:36.

1 Thess. 5:6.

34. Såsom när en man reser till ett främmande land och lämnar sitt hus

och ger sina tjänare makten, och åt var och en hans syssla, och befaller dörrvaktaren att vaka:

35. Vaka fördenskull, ty ni vet inte när husets herre kommer, på aftonen eller vid midnattstiden eller när tuppen gal eller på morgonen,

36. så att han inte finner er sovande, när han plötsligt kommer.

37. Men vad jag säger er, det säger jag till alla: Vaka!

14 Kapitlet

Jesus smörjs i Betania, blir förrådd, håller påsk, instiftar nattvarden, ängslas, ber, grips, förhöras inför rådet och förnekas av Petrus.

Två dagar därefter var det påsk och det osyrade brödets högtid. Och överstepräster och de skriftlärda sökte efter hur de skulle kunna gripa honom med list och döda honom.

Matt. 26:1. Luk. 22:1. Joh. 11:55, 13:1.

2. Men de sade: Inte under högtiden, för att det inte skall bli upplopp bland folket.

3. Och då han var i Betania, i Simon den spetälskes hus, och där låg till bords, kom en kvinna som hade en alabasterflaska med smörjelse av oförfalskad dyrbar nardus. Och hon bröt sönder alabasterflaskan och göt ut den över hans huvud.

Matt. 26:6. Joh. 11:2, 12:3.

4. Men där var några som blev förargade och sade: Varför skulle denna smörjelse förspillas?

5. Den hade kunnat säljas för mer än trehundra denarer* och ges åt de fattiga. Och de förebrädde henne.

*denar = romerskt silvermynt som motsvarade en dagslön.

6. Men Jesus sade: Låt henne vara. Varför gör ni henne illa till mods? Hon har gjort en god gärning mot mig.
7. Ty de fattiga har ni alltid ibland er, och närhelst ni vill kan ni göra dem gott, men mig har ni inte alltid.

⁵ Mos. 15:11.

8. Det hon kunde, det gjorde hon. Hon har i förväg smort min kropp till begravningen.

9. Sannerligen säger jag er: Varhelst i hela världen detta evangelium blir predikat, där skall också det som hon gjorde bli omtalat, till minne av henne.
10. Och Judas Iskariot, en av de tolv, gick bort till översteprästerna för att förråda honom åt dem.

Matt. 26:14. Luk. 22:4.

11. När de hörde detta, blev de glada och lovade att ge honom pengar. Och han sökte efter, hur han lämpligast skulle kunna förråda honom.

12. På första dagen i det osyrade brödets högtid, då man slaktade påskalammet, sade hans lärjungar till honom: Vart vill du att vi skall gå och tillreda så att du kan äta påskalammet?

² Mos. 12:17. ⁵ Mos. 16:5-6.

Matt. 26:17. Luk. 22:7.

13. Då sände han två av sina lärjungar och sade till dem: Gå in i staden och där möter er en man som bär en kruka vatten. Följ honom.

14. Och där han går in, säg till husägaren: Mästaren låter säga: Var är härbärgen där jag med mina lärjungar kan äta påskalammet?

15. Och han skall visa er en stor sal i övre våningen, ordnad och färdig. Tillred där åt oss.

16. Och hans lärjungar gick ut och kom in i staden och fann det så som han hade sagt dem, och tillredde påskalammet.

17. Då det nu blev afton, kom han med de tolv. ^{Matt. 26:20. Luk. 22:14.}

18. Och när de låg till bords och åt, sade Jesus: Sannerligen säger jag er: En av er, som äter med mig, skall förråda mig. ^{Ps. 41:10. Joh. 13:18f. Apg. 1:16.}

19. Men de började bedrövas och säga till honom, den ene efter den andre: Inte är det väl jag? Och en annan: Inte är det väl jag?

20. Han svarade och sade till dem: En av de tolv, den som doppar med mig i fatet. ^{Luk. 22:21.}

21. Människosonen skall i sanning gå bort som det är skrivet om honom, men ve den människa genom vilken Människosonen blir förrådd. Det hade varit bättre för den människan om hon inte hade blivit född.

Matt. 26:24. Luk. 22:22.

22. Och medan de åt, tog Jesus ett bröd, välsignade och bröt det och gav dem och sade: Tag, åt, detta är min kropp.

Matt. 26:26. Luk. 22:19. 1 Kor. 11:23.

23. Och han tog kalken* och tackade Gud och gav dem, och de drack alla av det. ^{*bägaren.}

24. Och han sade till dem: Detta är mitt blod, det nya förbundets, vilket blir utgjutet för många.

² Mos. 24:8. Jer. 31:31. Sak. 9:11.

25. Sannerligen säger jag er: Härefter skall jag inte dricka mer av vinträdets frukt förrän den dag då jag dricker det nytt i Guds rike.

26. Och då de hade sjungit lovsången, gick de ut till Oljeberget.

Matt. 26:30. Joh. 18:1.

27. Då sade Jesus till dem: Ni skall alla i denna natt komma på fall, ty det är skrivet: Jag skall slå Herden, och fåren skall bli förslingrade.

Sak. 13:7. Matt. 26:31. Luk. 22:31. Joh. 16:32.

28. Men när jag har uppstått, skall jag gå före er till Galiléen.

Matt. 26:32, 28:10. Mark. 16:7.

29. Då sade Petrus till honom: Om än alla andra kommer på fall, skall jag inte göra det. Matt. 26:33. Joh. 13:37.

30. Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I dag, i denna natt, innan tuppen har gällt två gånger, skall du tre gånger förneka mig.

Matt. 26:34. Luk. 22:34. Joh. 13:38.

31. Då sade han med ännu större kraft*: Om jag än måste dö med dig, skall jag ändå inte förneka dig. Det samma sade också alla de andra.

*KXII:s Bibel: ytterligare.

Luk. 22:33. Joh. 13:37.

32. Och de kom till en plats, som kallas Getsemane. Då sade han till sina lärjungar: Sitt här, medan jag ber*.

*KXII: så länge jag går avsidet.

Matt. 26:36. Luk. 22:39. Joh. 18:1.

33. Och så tog han med sig Petrus och Jakob och Johannes, och han började bäva och ängslas. Luk. 22:44.

34. Och sade till dem: Min själ är djupt bedrövad intill döden. Stanna kvar här och vaka.

Matt. 26:38. Joh. 12:27.

35. Sedan gick han litet längre fram och föll ner på jorden och bad att denna stund om möjligt skulle gå ifrån honom.

Luk. 22:41.

36. Och han sade: Abba, Fader, allt är möjligt för dig. Tag denna kalk* ifrån mig. Dock inte vad jag vill, utan vad du vill.

*bägare. Joh. 6:38. Hebr. 5:7.

37. Sedan kom han tillbaka och fann dem sovande och sade till Petrus: Simon, sover du? Förmådde du inte vaka en stund?

Matt. 26:40. Luk. 22:45-46.

38. Vaka och be att ni inte kommer i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt.

Gal. 5:17. 1 Petr. 5:8.

39. Och så gick han åter bort och bad och sade samma ord.

40. Då han kom tillbaka, fann han dem åter sovande, för deras ögon var förtyngda. Och de visste inte, vad de skulle svara honom.

41. Och han kom för tredje gången och sade till dem: Ja, sov nu och vila er. Det är nog. Stunden är kommen. Se, Människosonen skall nu överlämnas i syndares händer.

42. Stå upp, låt oss gå, se, den som förräder mig är nära.

43. Och strax medan han ännu talade, kom Judas, som var en av de tolv, och tillsammans med honom en stor folkskara med svärd och stavar, utsänd från överstepräster och de skriftlärda och de äldste.

Matt. 26:47. Luk. 22:47. Joh. 18:3.

44. Men den som förrådade honom hade givit dem ett tecken, och sade: Den som jag kysser, han är det. Grip honom och för bort honom på ett säkert sätt.

45. Och då han kom, gick han genast fram till honom och sade till honom: Rabbi, Rabbi! och kysste honom.

2 Sam. 20:9.

46. Då lade de händerna på honom och grep honom.

47. Men en av dem som stod där bredvid drog ut sitt svärd och slog till översteprästens tjänare och högg av honom örat.

Matt. 26:51. Luk. 22:49. Joh. 18:10.

48. Och Jesus svarade och sade till dem: Såsom mot en rövare har ni gått ut med svärd och stavar för att gripa mig.

49. Var dag har jag varit ibland er i templet och undervisat, och ni har inte gripit mig. Men detta sker, för att skriften skall fullbordas.

Ps. 22:7. 69:9. Jes. 53:12.

Matt. 26:56. Luk. 22:53.

50. Då övergav alla honom och flydde.

Ps. 88:9. Joh. 19:13.

51. Men en ung man följde honom, som hade ett linnekläde kastat över den nakna kroppen. Och de unga männen grep honom.

52. Men han lämnade kvar linneklädet och flydde från dem, naken.

53. Och de förde bort Jesus till översteprästen¹, och alla översteprästerna och de äldste och de skriftlärdade församlade sig hos honom.

Matt. 26:57. Luk. 22:54. Joh. 18:13.

54. Och Petrus följde honom på avstånd ända in på översteprästens gård. Och där satt han sedan bland tjännarna och värmde sig vid elden.

55. Men översteprästerna och hela rådet sökte efter vittnesbörd mot Jesus för att låta döda honom, men de fann inget.

Matt. 26:59.

56. Ty många vittnade falskt mot honom, men deras vittnesmål stämde inte överens.

57. Då stod några upp och vittnade falskt mot honom och sade:

58. Vi har hört honom säga: Jag skall bryta ner detta tempel, som är gjort med händer, och skall på tre dagar bygga upp ett annat, som inte är gjort med händer.

Matt. 26:61. Mark. 15:29. Joh. 2:19.

59. Men inte ens i det fallet stämde deras vittnesbörd överens.

60. Då stod översteprästen upp mitt ibland dem och frågade Jesus, och sade: Svarar du inget på det som dessa vittnar mot dig?

Matt. 26:62.

61. Men han teg och svarade ingenting. Åter frågade översteprästen och sade till honom: Är du Kristus, den Välsignades Son?

Jes. 53:7. Apg. 8:32.

62. Jesus sade: Jag är*, och ni skall

få se Människosonen sitta på Makens högra sida och komma på himlens skyar. *KXII: Jag är Kristus.

2 Mos. 3:14. Ps. 110:1. Dan. 7:10.

Matt. 16:27, 24:30, 25:31, 26:64.

Mark. 13:26. Luk. 21:27, 22:69. Joh. 6:62.

Apg. 1:11. 1 Thess. 4:16. 2 Thess. 1:10. Upp. 1:7.

63. Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: Till vad behöver vi nu mer några vittnen?

64. Ni hörde hädelsen. Vad anser ni? Och alla dömde honom skyldig till döden.

65. Och några började spotta på honom och täcka för hans ansikte och slå honom med knytnävarna, och sade till honom: Profetera. Och tjännarna slog honom på kinden.

Job. 16:10-11. Jes. 50:6. Matt. 26:67. Joh. 19:3.

66. Och medan Petrus var nere på gården, kom en av översteprästens tjänstekvinnor.

Matt. 26:58f. Luk. 22:55. Joh. 18:16-17.

67. Och då hon fick se Petrus, där han satt och värmde sig, såg hon på honom och sade: Du var också med nasaréén Jesus.

68. Då nekade han och sade: Jag känner honom inte, inte heller förstår jag vad du säger. Och så gick han ut på den yttre gården. Och tuppen gol.

69. Och när tjänstekvinnan fick se honom där, började hon åter säga till dem som stod bredvid: Denne är en av dem.

Matt. 26:71. Luk. 22:58. Joh. 18:25.

70. Då nekade han åter. Och litet därefter sade åter de, som stod bredvid, till Petrus: Säkert är du en av dem, ty du är en galileisk man, och din dialekt låter så.

71. Då började han förbanna sig och svära: Jag känner inte den mannen, som ni talar om.

72. Och åter gol tuppen. Då kom Pet-

¹På NT:s tid fanns det flera överstepräster samtidigt, men endast en var tjänstgörande. Den tjänstgörande översteprästen var också ordförande för Stora Rådet.

rus ihåg det ord, som Jesus hade sagt till honom: Innan tuppen har galt två gånger, skall du tre gånger förneka mig. Och han brast ut i gråt.

Matt. 26:75. Luk. 22:61. Joh. 18:27.

15 Kaptilet

Jesus förhörs av Pilatus, blir dömd, miss-handlas, korsfästs, dör och begravs.

Och genast på morgonen höll översteprästerna råd med de äldste och skriftlärdarna och hela Rådet, och de band Jesus och förde bort honom och överlämnade honom åt Pilatus. Ps. 2:2. Matt. 27:1. Luk. 22:66, 23:1. Joh. 18:28. Apg. 3:13.

2. Och Pilatus frågade honom: Är du judarnas konung? Då svarade han och sade till honom: Du säger det.

Matt. 27:11. Luk. 23:3. Joh. 18:33.

3. Och översteprästerna anklagade honom för många saker.

4. Då frågade honom åter Pilatus och sade: Svarar du ingenting? Se, hur de vittnar mot dig om många saker.

Matt. 27:13. Joh. 19:10.

5. Men Jesus svarade fortfarande ingenting, så att Pilatus förundrade sig.

6. Men vid högtiden brukade han ge dem en fånge lös, den de begärde.

Matt. 27:15. Luk. 23:17. Joh. 18:39.

7. Och där var en som kallades Barabbas, som satt fängslad tillsammans med andra, som hade gjort uppror och under upproret begått dråp.

Matt. 27:16. Luk. 23:19. Joh. 18:40.

8. Då ropade folket och började begära att han skulle göra åt dem som han alltid hade gjort för dem.

9. Pilatus svarade dem och sade: Vill ni att jag skall frige judarnas konung åt er?

10. Ty han visste, att översteprästerna av avund hade överlämnat honom.

11. Men översteprästerna eggade upp folket att han hellre skulle frige Barabbas åt dem.

Matt. 27:20. Luk. 23:18. Apg. 3:14.

12. Pilatus svarade åter och sade till dem: Vad vill ni då att jag skall göra med honom som ni kallar judarnas konung?

13. Då ropade de åter: Korsfäst honom!

14. Men Pilatus sade till dem: Vad ont har han då gjort? Då ropade de ännu starkare: Korsfäst honom!

15. Och då Pilatus ville göra folket till viljes frigav han Barabbas åt dem, men Jesus lät han gissla* och utlämnade honom sedan till att korsfästas.

Matt. 27:26. Joh. 19:1. *Se not till Matt. 27:26.

16. Och soldaterna förde in honom på gården, det är pretoriet, och sammankallade hela vaktstyrkan.

Matt. 27:27.

17. Och de klädde på honom en purpurfärgad mantel och vred samman en krona av törnen och satte den på honom.

Joh. 19:2.

18. Sedan började de hälsa honom: Var hälsad, judarnas konung!

19. Och de slog hans huvud med ett rör och spottade på honom, föll på knä och tillbad honom.

20. Och när de hade hånat honom, klädde de av honom den purpurfärgade manteln och klädde på honom hans egna kläder och förde ut honom för att korsfästa honom.

Matt. 27:31.

21. En som kom utifrån landsbygden, gick där förbi, Simon från Cyrene, far till Alexander och Rufus. Honom tvingade de att bära hans kors.

Matt. 27:32. Luk. 23:26.

22. Och de ledde honom till en plats som heter Golgata, det betyder huvudskalleplatsen.

Matt. 27:33. Luk. 23:33. Joh. 19:17.

23. Och de gav honom myrrablandat vin att dricka, men han tog inte emot det.

24. När de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig och kastade lott om vad var och en skulle få av dem.

Ps. 22:19. Matt. 27:35.

Luk. 23:34. Joh. 19:23.

25. Och det var vid tredje timmen som de korsfäste honom.

26. Och det man beskyllde honom för var skrivet över hans huvud: Judarnas konung.

Matt. 27:37. Luk. 23:38. Joh. 19:19.

27. Och de korsfäste med honom två rövare, den ene på hans högra och den andre på hans vänstra sida.

Matt. 27:38. Luk. 23:32.

28. Så blev skriften fullbordad, som säger: Och bland ogärningsmän blev han räknad.

Jes. 53:12. Luk. 22:37.

29. Och de som gick där förbi bespottade honom och skakade sina huvuden och sade: Tvi dig, du som bryter ner templet och bygger upp det på tre dagar!

Ps. 22:8. 109:25. Matt. 27:39.

Mark. 14:58. Joh. 2:19.

30. Hjälp dig själv och stig ner från korset.

Luk. 23:35.

31. På samma sätt hånade översteprästerna sinsemellan med de skriftlärda, och sade: Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa.

32. Kristus, Israels konung, må nu stiga ner från korset, så att vi kan se och tro. Och de som var korsfästa med honom hånade också honom.

33. Och vid sjätte timmen kom ett mörker över hela landet ända till nionde timmen.

Matt. 27:45. Luk. 23:44.

34. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst, och sade: Eloi, Eloi, lama sabaktani? Det betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig.

Ps. 22:2. Matt. 27:46.

35. Och några, som stod där bredvid och hörde det, sade: Se, han kallar på Elia.

36. Då var det en som sprang fram och fyllde en svamp med ättika och satte den på ett rör och gav honom att dricka, och sade: Vänta, låt oss se, om Elia kommer för att ta ner honom.

Ps. 69:22. Joh. 19:29.

37. Då ropade Jesus med hög röst och gav upp andan.

Matt. 27:50. Luk. 23:46. Joh. 19:30.

38. Och förlåten i templet brast i två stycken, uppifrån och ända ner.

2 Krön. 3:14. Matt. 27:51. Luk. 23:45.

39. Då officeren, som stod där mitt emot honom, såg att han med ett sådant rop gav upp andan, sade han: Sannerligen var denne man Guds Son.

Matt. 27:54. Luk. 23:47.

40. Och några kvinnor var också där, som på långt håll såg på. Bland dem var också Maria Magdalena och Maria, Jakob den lilles och Joses mor, och Salome,

Ps. 38:12. Matt. 27:55. Luk. 23:49.

41. som också hade följt honom och tjänat honom, medan han var i Galiléen. Och många andra som hade gått upp till Jerusalem med honom.

Luk. 8:2-3.

42. Och då det redan blivit afton, eftersom det var tillredelsedag, det är dagen före sabbaten,

43. kom Josef, från Arimatea, en aktad rådsherre, som också väntade på Guds rike, och tog mod till sig och gick in till Pilatus och bad att få Jesu kropp.

Matt. 27:57. Luk. 23:50. Joh. 19:38.

44. Då förundrade sig Pilatus över att han redan var död och kallade till sig officeren och frågade honom, om det var länge sedan han hade dött.

45. Och när han hade fått veta det av officeren, gav han kroppen åt Josef.

46. Och han köpte ett linnetyg och tog ner honom och svepte honom i linnetyget och lade honom i en grav, som var uthuggen i klippan, och vält-rade en sten för ingången till graven.

Matt. 12:40, 26:12, 27:60.

Luk. 23:53, Joh. 19:41-42.

47. Men Maria Magdalena och Maria, Joses mor, såg var han lades.

16 Kapitlet

Jesus uppstår från de döda, visar sig för lärjungarna, ger dem det sista uppdraget och far upp till himlen. Hedningarnas kallelse.

Och då sabbaten var till ända, köpte Maria Magdalena och Jakobs Maria, och Salome välluktande kryddor, för att gå och smörja honom. Matt. 28:1, Luk. 24:1, Joh. 20:1.

2. Och mycket tidigt på första dagen i veckan kom de till graven, då solen gick upp.

3. Och de sade till varandra: Vem skall vältra bort stenen åt oss från ingången till graven?

4. Men då de såg upp fick de se att stenen var bortvältrad. Ty den var mycket stor.

5. Och när de hade kommit in i graven, fick de se en ung man sitta på högra sidan, klädd i en lång vit klädnad, och de blev förfärade.

Matt. 28:2, Joh. 20:12.

6. Men han sade till dem: Var inte förfärade! Ni söker Jesus från Nasa-ret, som var korsfäst. Han är uppstånden, han är inte här. Se, platsen, där de hade lagt honom. Matt. 28:5, Luk. 24:5.

7. Men gå bort och säg till hans lärjungar och Petrus, att han går före er till Galiléen, där skall ni få se honom såsom han har sagt er.

Matt. 26:32, 28:10, Mark. 14:28.

Apg. 1:3, 13:31, 1 Kor. 15:5.

8. Och de gick hastigt ut och flydde från graven. Ty bävan och förundran hade kommit över dem. Och de sade inget till någon, ty de var förskräckta.

Matt. 28:8, Luk. 24:9.

9. Men när Jesus var uppstånden på morgonen den första veckodagen, visade han sig först för Maria Magdalena, från vilken han hade drivit ut sju onda andar*.

*KXII: djävlar.

Luk. 8:2, Joh. 20:14-16.

10. Hon gick och berättade det för dem som hade varit med honom, och som nu sörjde och grät.

11. Och när dessa hörde att han var levande och var sedd av henne, trodde de inte.

12. Därefter visade han sig i en annan skepnad för två av dem som var på vandring utåt landsbygden.

Luk. 24:13.

13. Och de gick också bort och berättade det för de andra, men de trodde inte heller dem.

14. Sedan, uppenbarade han sig för de elva när de låg till bords, och förebrädde dem deras otro och deras hjärtas hårdhet, att de inte hade trott dem som hade sett honom vara uppstånden.

Luk. 24:36, Joh. 20:19, 1 Kor. 15:7.

15. Och han sade till dem: Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Matt. 28:19, Joh. 15:16.

16. Den som tror och blir döpt, han skall bli frälst, men den som inte tror, han skall bli fördömd. Joh. 3:18, 36, 12:48.

17. Men dessa tecken skall följa dem som tror: I mitt namn skall de driva ut onda andar*, de skall tala med nya tungor,

*KXII: djävlar.

Luk. 10:17. Apg. 2:4, 5:16, 8:7, 10:46, 16:18,

19:6. 1 Kor. 12:10, 28.

18. ormar skall de ta i händerna, och om de dricker något, som är dödande, skall det inte skada dem. På sjuka

skall de lägga händerna, och de skall bli friska.

Luk. 10:19. Apg. 28:3f.

19. Därefter, sedan Herren Jesus hade talat med dem, blev han upptagen i himlen, och satte sig på Guds högra sida.

Ps. 110:7. Luk. 24:50-51. Apg. 1:2f.

20. Men de gick ut och predikade överallt. Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet med efterföljande tecken. Amen.

Apg. 14:3. Hebr. 2:4.

Lukas Evangelium

1 Kapitlet

Ängels budskap till Sakarias. Maria får budskapet om Jesu födelse. Hennes lovsång. Johannes födelse. Sakarias profetia.

Eftersom många har tagit sig för att beskriva de händelser, som har kommit till fullbordan bland oss, 2. efter vad de har sagt oss, som från begynnelsen såg det med sina egna ögon och själva var ordets tjänare,

Hebr. 2:3. 1 Joh. 1:1.

3. har också jag, som grundligt har efterforskat allt ända från begynnelsen, beslutat mig för att i ordning skriva till dig, ädle Teofilus, Apg. 1:1. 4. för att du skall veta tillförlitligheten av de stycken, i vilka du har blivit undervisad.

5. På den tiden då Herodes var kung i Judéen fanns det en präst av Abias skift, vid namn Sakarias och hans hustru var en av Arons döttrar, vid namn Elisabet.

1 Krön. 24:10, 19. Neh. 12:4, 17.

6. De var båda rättfärdiga inför Gud, och vandrade ostraffligt efter alla Herrens bud och stadgar.

7. Men de hade inga barn, ty Elisabet var ofruktsam, och båda hade uppnått en hög ålder.

8. Så hände det sig, att då han i sitt skift skulle göra prästerlig tjänst inför Gud,

9. efter prästämbetets sed, föll det på hans lott att gå in i Herrens tempel och tända rökelsen. 2 Mos. 30:7. Hebr. 9:6.

10. Och allt folket stod utanför och bad, så länge som rökoffret pågick.

11. Då visade sig för honom en Herrens ängel, som stod på högra sidan om rökelsealtaret. 2 Mos. 30:1.

12. Och Sakarias blev förskräckt, då han såg honom och fruktan föll över honom.

13. Då sade ängeln till honom: Frukt inte, Sakarias, ty din bön är hörd, och din hustru Elisabet skall föda dig en son, som du skall ge namnet Johannes.

14. Han skall bli dig till glädje och fröjd, och många skall glädja sig över hans födelse.

15. Ty han skall bli stor inför Herren. Vin och starka drycker skall han inte dricka och redan i moderlivet skall han bli uppfylld med den Helige Ande.

4 Mos. 6:3. Dom. 13:4. Jer. 1:5. Gal. 1:15.

16. Och många av Israels barn skall han vända tillbaka till Herren, deras Gud. Mal. 4:6.

17. Och han skall gå före honom i Elias ande och kraft för att vända fädernas hjärtan till barnen och de ohörsamma till de rättfärdigas sinne-lag och skaffa Herren ett berett folk.

Mal. 3:1, 4:5. Matt. 3:1. Mark. 9:12.

18. Då sade Sakarias till ängeln: Hur skall jag kunna veta detta? Ty jag är gammal och min hustru har kommit till hög ålder.

1 Mos. 17:17.

19. Ängeln svarade och sade till honom: Jag är Gabriel, som står i Guds åsyn och jag är utsänd för att tala till

dig och förkunna för dig detta glada budskap. Dan. 8:15, 9:21. Matt. 18:10.

20. Och se, du skall bli stum och skall inte kunna tala intill den dag då detta sker, därför att du inte trodde mina ord, vilka skall fullbordas i sin tid.

21. Folket väntade på Sakarias och förundrade sig över att han dröjde i templet.

22. Men då han kom ut kunde han inte tala till dem. Då förstod de att han hade sett någon syn i templet. Och han tecknade åt dem och förblev stum.

23. Det hände sig, då dagarna för hans tjänst var fullbordade, att han gick hem till sitt hus.

24. Efter dessa dagar blev hans hustru Elisabet havande och höll sig gömd i fem månader

25. och sade: Så har Herren gjort med mig i de dagar, då han såg till mig för att ta bort min smälek bland människor. 1 Mos. 30:23. Jes. 4:1.

26. I den sjätte månaden blev ängeln Gabriel utsänd av Gud till en stad i Galiléen som hette Nasaret,

27. till en jungfru, som var trolovad med en man, vars namn var Josef, av Davids hus, och jungfruns namn var Maria. Matt. 1:18.

28. Ängeln kom in till henne och sade: Var hälsad, du benådade. Herren är med dig, välsignad är du bland kvinnor.

29. Men då hon såg honom, blev hon mycket förskräckt av hans tal och tänkte på hurdan hälsning detta var. 30. Då sade ängeln till henne: Frukta inte Maria, ty du har funnit nåd hos Gud,

31. och se, du skall bli havande och föda en son. Du skall ge honom namnet Jesus. Jes. 7:14. Matt. 1:21. Luk. 2 21.

32. Han skall bli stor och kallas den Högstes Son och Herren Gud skall ge honom hans fader Davids tron.

2 Sam. 7:12. Ps. 132:11. Jes. 9:6, 16:5.

33. Och han skall vara Konung över Jakobs hus till evig tid och på hans rike skall ingen ände vara.

1 Krön. 17:14. Ps. 45:7. Ps. 89:37. Jes. 9:7.

Jer. 23:5. Dan. 2:44, 6:26, 7:14, 27.

Mik. 4:7. 1 Kor. 15:24. Hebr. 1:8.

34. Då sade Maria till ängeln: Hur skall detta gå till? Ty jag vet inte av någon man.

35. Ängeln svarade och sade till henne: Den Helige Ande skall komma över dig, och den Högstes kraft skall överskugga dig, därför skall även det heliga, som blir fött av dig, kallas Guds Son.

36. Och se, Elisabet din släkting har också blivit havande med en son på sin ålderdom, och detta är sjätte månaden för henne, hon som sades vara ofruktbar.

37. Ty för Gud är ingenting omöjligt.

Job. 42:2. Jer. 32:17. Sak. 8:6.

Matt. 19:26. Luk. 18:27.

38. Då sade Maria: Se, jag är Herrens tjänarinna, må det ske med mig som du har sagt. Och ängeln lämnade henne.

39. I de dagarna stod Maria upp och gick med hast upp till bergsbygden, till en stad i Judéen.

40. Och hon trädde in i Sakarias hus och hälsade Elisabet.

41. Och det hände sig, att då Elisabet hörde Marias hälsning, spratt barnet till i hennes moderliv. Och Elisabet blev uppfylld med den Helige Ande,

42. Hon ropade med hög röst och sade: Välsignad är du bland kvinnor och välsignad är din livsfrukt!

43. Och hur kommer det sig, att min

Herres mor kommer till mig?

44. Se, då ljudet av din hälsning kom till mina öron, spratt barnet till av glädje i mitt liv.

45. Salig är hon som trodde, ty det skall bli fullbordat som blivit sagt till henne från Herren.

Luk. 11:28.

46. Och Maria sade: Min själ prisar storligen Herren,

1 Sam. 2:1.

47. och min ande fröjdar sig i Gud, min Frälsare.

48. För han har sett till sin tjänarinnas ringhet, och se, härefter skall alla släkten prisa mig salig.

1 Mos. 30:13. 1 Sam. 1:11.

49. Ty den Mäktige har gjort stora ting med mig, och hans namn är heligt.

50. Och hans barmhärtighet varar från släkte till släkte över dem som fruktar honom.

2 Mos. 20:6. Ps. 103:17.

51. Han har visat kraft med sin arm. Han har förskingrat dem som är högfärdiga i deras hjärtas sinne.

2 Sam. 22:28. Ps. 33:10. Ps. 89:11.

Jes. 51:9, 52:10. 1 Petr. 5:5.

52. De mäktiga har han störtat från tronen och upphöjt de ringa,

1 Sam. 2:7-8. Job. 5:11, 12:18-19, 21.

Ps. 113:6-7.

53. de hungriga har han mättat med goda ting och de rika har han låtit gå tomma bort.

1 Sam. 2:5. Ps. 34:10-11.

54. Han har tagit sig an sin tjänare Israel för att komma ihåg sin barmhärtighet

Jes. 30:18, 41:8, 54:5. Jer. 31:3, 20.

55. såsom han har sagt till våra fäder, Abraham och hans säd till evig tid.

1 Mos. 17:19, 22:18.

56. Maria blev kvar hos henne i omkring tre månader och gick så hem till sitt hus igen.

57. Så blev då för Elisabet tiden fullbordad, då hon skulle föda, och hon födde en son.

58. Och hennes grannar och släktingar fick höra att Herren hade gjort stor barmhärtighet med henne, och de fröjdade sig med henne.

59. Och det hände, att de på åttonde dagen kom för att omskära barnet och de kallade honom Sakarias efter hans far.

1 Mos. 17:12. 3 Mos. 12:3.

60. Men hans mor svarade och sade: Nej, han skall heta Johannes.

61. Då sade de till henne: I din släkt finns det ingen, som har det namnet.

62. Och de tecknade åt hans far, vad han ville kalla honom.

63. Han bad om en tavla, och skrev: Johannes är hans namn. Och alla förundrade sig.

64. Och strax öppnades hans mun, och hans tunga löstes och han talade och lovade Gud.

65. Och stor fruktan kom över alla deras grannar, och ryktet om allt detta gick ut över Judéens hela bergsbygd.

66. Alla som hörde det lade det på hjärtat och sade: Vad skall det bli av detta barn? Ty Herrens hand var med honom.

67. Och hans far Sakarias blev uppfylld med den Helige Ande, profeterade och sade:

68. Lovad vare Herren, Israels Gud, ty han har besökt och förlossat sitt folk,

Luk. 2:30.

69. och har upprättat åt oss frälsningens horn i sin tjänare Davids hus,

Ps. 132:17-18.

70. såsom han har talat genom sina heliga profeters mun från tidens begynnelse,

Ps. 72:12. Jer. 23:5-6, 30:9-10. Apg. 3:21.

71. för att han skulle frälsa oss från våra ovänner och ur handen på alla dem som hatar oss

72. och visa barmhärtighet mot våra fäder och tänka på sitt heliga förbund,

Jer. 31:31.

73. den ed, som han har svurit vår fader Abraham, att ge oss,

1 Mos. 22:16. Ps. 105:9.

Jer. 31:33. Hebr. 6:13, 17.

74. att vi, frälsta ur våra ovänners hand må tjäna honom utan fruktan

Hebr. 9:14.

75. i helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra livsdagar.

1 Petr. 1:15.

76. Och du barn skall kallas den Högstes profet, ty du skall gå framför Herren för att bereda hans vägar,

Mal. 3:1.

77. för att ge hans folk kunskap om frälsning till deras synders förlåtelse,

Luk. 3:3.

78. för vår Guds innerliga barmhärtighets skull, genom vilken soluppgången från höjden har besökt oss,
79. till att skina över dem som sitter i mörker och dödsskugga och styra våra fötter in på fridens väg.

Jes. 9:2, 42:7, 43:8, 49:9, 60:1. Matt. 4:16.

80. Och barnet växte upp och stärktes i anden. Och han vistades i öknen till den dag, då han skulle träda fram inför Israels folk.

Luk. 2:40.

2 Kapitlet

Jesu födelse och omskärelse. Han bärs fram i templet. Simeon och Hanna. Jesus vid tolv års ålder i templet.

Det hände sig vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud, att hela världen skulle skattskrivas.

2. Denna skattskrivning var den första och den ägde rum då Kvirinius var landshövding över Syrien.

3. Då gick alla var och en till sin stad för att låta skattskriva sig.

4. Så for också Josef från staden Nasaret i Galiléen upp till Judéen, till Davids stad, som heter Betlehem, eftersom han var av Davids hus och släkt

1 Sam. 16:4. Mik. 5:2. Matt. 1:1 f. Joh. 7:42.

5. för att han skulle låta skattskriva sig med Maria, sin trolovade hustru, som var havande.

6. Så hände sig medan de var där, att tiden var inne då hon skulle föda.

7. Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom och lade ner honom i en krubba, ty för dem fanns inte plats i härbärget.

Matt. 1:25.

8. I samma trakt var några herdar ute på marken och höll vakt om natten över sin hjord.

9. Och se, en Herrens ängel stod framför dem och Herrens härlighet sken omkring dem, och de blev mycket förskräckta.

10. Ängeln sade till dem: Var inte förskräckta. Se, jag förkunnar för er en stor glädje, som skall komma hela folket till del.

11. Ty i dag är en Frälsare född åt er, som är Kristus, Herren, i Davids stad.

12. Detta skall för er vara tecknet: Ni skall finna ett barn som är lindat och ligger i en krubba.

13. Och plötsligt var där med ängeln en stor hop av den himmelska härskaran som lovade Gud och sade:

Dan. 7:10. Upp. 5:14.

14. Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människor ett välbehag.

Jes. 57:19. Luk. 19:38. Rom. 5:1. Ef. 2:17, 1:5.

15. Och det hände sig att när änglarna hade farit ifrån dem upp till himlen, sade herdarna till varandra: Låt oss nu gå till Betlehem och se det som har

skett där, och som Herren har uppenbarat för oss.

16. Och de skyndade iväg och fann Maria och Josef och barnet som låg i krubban.

17. Och då de hade sett det, berättade de vad som hade sagts till dem om detta barn.

18. Alla som hörde det förundrade sig över det som blev sagt till dem av herdarna.

19. Men Maria gömde alla dessa ord och tänkte över dem i sitt hjärta.

20. Och herdarna gick tillbaka igen och prisade och lovade Gud för allt vad de hade hört och sett, såsom det hade blivit sagt till dem.

21. Och då åtta dagar hade gått och barnet skulle omskäras fick han namnet Jesus, som gavs honom av ängeln, innan han blev avlad i moderlivet.

1 Mos. 17:12. 3 Mos. 12:3.

Matt. 1:21. Luk. 1:31. Joh. 7:22.

22. Och då deras reningsdagar efter Mose lag var förbi, förde de honom till Jerusalem, för att de skulle bära fram honom inför Herren, 3 Mos. 12:2.
23. såsom det är skrivet i Herrens lag: Allt mankön, som först öppnar moderlivet, skall kallas heligt åt Herren,

2 Mos. 13:2, 34:19. 4 Mos. 3:13, 8:16, 17.

24. och för att de skulle offra, såsom det är sagt i Herrens lag, ett par turturduvor eller två unga duvor.

25. Och se, i Jerusalem var en man vid namn Simeon och den mannen var rättfärdig och gudfruktig och väntade på Israels tröst, och den Helige Ande var över honom.

26. Han hade fått det uppenbarat av den Helige Ande, att han inte skulle se döden förrän han hade fått se Herrens Smorde*

*Kristus.

27. Han kom nu ledd av Anden till templet. Och när föräldrarna bar in barnet Jesus, för att de skulle göra med honom, såsom sed var efter lagen,

3 Mos. 12:6, 8.

28. tog han honom i sin famn och lovade Gud och sade:

29. Herre, nu låter du din tjänare fara i frid, enligt ditt ord,

1 Mos. 46:30. Fil. 1:23.

30. ty mina ögon har sett din frälsning,

Ps. 98:2, 3. Jes. 52:10. Luk. 3:6.

31. vilken du har berett för alla folk,
32. ett ljus till hedningarnas upplysning och ditt folk Israel till pris.

Jes. 42:6, 46:13, 49:6. Apg. 13:47, 28:28.

33. Josef och hans mor förundrade sig över det som sades om honom.

34. Och Simeon välsignade dem och sade till Maria, hans mor: Se, denne är satt till fall och upprättelse för många i Israel, och till ett tecken som blir motsagt.

Jes. 8:14. Matt. 21:18, 44. Apg. 28:22.

Rom. 9:32. 1 Kor. 1:23-24. 2 Kor. 2:16. 1 Petr. 2:8.

35. Ja, ett svärd skall också gå igenom din själ, för att många hjärtans tankar skall uppenbaras. Joh. 19:25.

36. Och där var en profetissa vid namn Hanna, Fanuels dotter, av Asers stam. Hon hade uppnått hög ålder och hade levt i sju år med sin man från sin jungfrutid,

37. och hon var nu änka vid åttiofyra år. Hon gick aldrig bort från templet, utan tjänade Gud där med fastor och böner natt och dag.

1 Sam. 1:22. 1 Tim. 5:3.

38. Hon kom också dit i samma stund och prisade Herren och talade om honom till alla dem som väntade på befrielse i Jerusalem.

39. Och då de hade fullgjort allting efter Herrens lag, vände de tillbaka

till Galiléen, till sin stad Nasaret.

40. Men barnet växte upp och stärktes i anden, fylld av vishet, och Guds nåd var över honom. Luk. 1:80.

41. Och hans föräldrar gick årligen vid påskhögtiden till Jerusalem.

2 Mos. 23:15, 17, 34:23.

3 Mos 23:5. 5 Mos. 16:1.

42. Då han var tolv år gammal gick de också upp till Jerusalem, såsom sed var vid högtiden.

43. Och när de hade fullgjort dagarna och gick hem igen, blev pojken Jesus kvar i Jerusalem men Josef och hans mor visste inte det.

44. De trodde att han var med i resällskapet, och gick en dagsled och sökte honom bland släktingar och vänner.

45. Och då de inte fann honom, gick de till Jerusalem igen och sökte efter honom.

46. Så hände det sig, att de efter tre dagar fann honom i templet. Han satt mitt bland lärarna och hörde på dem och frågade dem.

47. Och alla som hörde honom blev häpnad över hans förstånd och svar.

Matt. 7:28. Mark. 1:22.

Luk. 4:22, 32. Joh. 7:15, 46.

48. Då de nu fick se honom, förundrade de sig mycket, och hans mor sade till honom: Min son, varför gjorde du oss detta? Se, din far och jag har med sorg sökt efter dig.

49. Han svarade dem: Varför sökte ni mig? Visste ni inte att jag bör vara i det som tillhör min Fader?

50. Men de förstod inte ordet som han talade till dem. Luk. 9:45, 18:34.

51. Och så följde han med dem ner och kom till Nasaret och var dem underdånig. Men hans mor gömde alla dessa ord i sitt hjärta.

52. Och Jesus växte till i vishet, ålder och i nåd inför Gud och människor.

1 Sam. 2:26. Ords. 3:4.

3 Kapitlet

Johannes predikar och döper. Jesus döps.

Hans släkttavla.

Ifemtonde året av kejsar Tiberius regering när Pontius Pilatus var landshövding i Judéen, och Herodes var tetrark* i Galiléen, och Filippus, hans bror, tetrark i Itureen och i landet Trakonitis, och Lysanias tetrark i Abilene, *furste över fjärdedelen av ett land. 2. när Hannas och Kaifas var överstepräster, kom Guds befallning till Johannes, Sakarias son, i öknen.

Joh. 11:49, 51, 18:13. Apg. 4:6.

3. Och han gick iväg och predikade i hela trakten omkring Jordan omvändelsens* dop till syndernas förlåtelse,

*KXII: bättringens. Alt. övers.: sinnesändringens, ångerns. Matt. 3:1. Mark. 1:4.

4. såsom det är skrivet i boken med profeten Jesajas ord, då han säger: En ropandes röst är i öknen: Bered Herrens väg, gör hans stigar raka.

Jes. 40:3. Matt. 3:3. Mark. 1:3. Joh. 1:23.

5. Alla dalar skall fyllas och alla berg och höjder skall sänkas, och det som är krokigt skall bli rakt, och ojämna vägar skall bli jämna,

6. och allt kött skall se Guds frälsning.

Ps. 98:2, 3. Jes. 52:10. Luk. 2:30.

7. Så sade han då till folket som gick ut för att låta döpa sig av honom: Ni huggormars avkomma, vem har intalat er att ni skall slippa undan den tillkommande vreden? Matt. 3:7, 23:33.

8. Bär därför sådan frukt som tillhör omvändelsen*, och börja inte säga för

er själva: Vi har Abraham till fader, ty jag säger er: Gud kan av dessa stenar uppväcka barn åt Abraham.

*KXII: bättrings frukt.

Alt. övers.: sinnesändringen, ångern.

Matt. 3:9. Joh. 8:39. Apg. 13:26.

9. Redan är yxan satt till roten på träden, därför blir vart och ett träd som inte bär god frukt avhugget och kastat i elden.

Matt. 3:10, 7:19.

10. Och folket frågade honom och sade: Vad skall vi då göra? Apg. 2:37.

11. Han svarade och sade till dem: Den som har två livklädnader, han skall dela med sig åt den som ingen har, och den som har mat, han skall göra på samma sätt. 1 Joh. 3:17, 4:20. Jak. 2:15, 16.

12. Så kom också publikaner* för att låta döpa sig, och sade till honom: Mästare, vad skall då vi göra?

*tullindrivare.

13. Han sade till dem: Kräv inte ut mer än vad som är fastställt.

14. Också krigsmän frågade honom och sade: Vad skall då vi göra? Han sade till dem: Gör er inte skyldiga till övergrepp och ägna er inte åt utpressning utan var nöjda med er lön.

15. Så gick då folket i förväntan, och alla undrade i sina hjärtan om Johannes inte var Kristus.

16. Då svarade Johannes och sade till dem: Jag döper er i vatten, men det kommer en som är starkare än jag, vars skoremärken jag inte är värdig att upplösa. Han skall döpa er i den Helige Ande och eld.

Jes. 44:3. Joel 2:28. Matt. 3:11. Mark. 1:7, 8.

Joh. 1:26, 27. Apg. 1:5, 2:2, 4,

Apg. 11:15-16, 13:25, 19:4.

17. Han har sin kastskovel i sin hand, och han skall rensa sin loge och samla vetet i sin lada, men agnarna skall han bränna upp i en outsläckt eld.

Matt. 3:12.

18. Också i många andra stycken förmanade han folket och predikade evangelium för dem.

19. Och Herodes, tetrarken*, blev tillrättavisd av honom för Herodias skull, hustru till hans bror Filippus, och för allt det onda som Herodes gjorde,

*furste över fjärdedelen av ett land.

Matt. 14:3. Mark. 6:17.

20. Till allt annat lade han också det att han spärrade in Johannes i fängelse.

21. Det hände sig, då allt folket lät döpa sig att också Jesus blev döpt. Han bad och himlen öppnades

Matt. 3:13. Mark. 1:9.

22. och den Helige Ande kom ner över honom i kroppslig gestalt såsom en duva, och från himlen kom en röst, som sade: Du är min älskade Son, i dig har jag funnit behag.

Jes. 42:1. Matt. 3:17, 17:5. Joh. 1:32. Kol. 1:13.

23. Och Jesus var omkring trettio år då han började, och han ansågs vara Josefs son, som var son till Eli,

Matt. 13:55. Mark. 6:3. Joh. 6:42.

24. som var son till Mattat, som var son till Levi, som var son till Melki, som var son till Jannai, som var son till Josef,

Matt. 1:1.

25. som var son till Mattatias, som var son till Amos, som var son till Nahum, som var son till Esli, som var son till Naggai,

26. som var son till Mahat, som var son till Mattatias, som var son till Semein, som var son till Josek, som var son till Judas,

27. som var son till Johanan, som var son till Resa, som var son till Serubabel, som var son till Sealtiel, som var son till Neri,

28. som var son till Melki, som var son till Addi, som var son till Kosam, som var son till Elmadam, som var

son till Er,

29. som var son till Josua, som var son till Elieser, som var son till Jorim, som var son till Mattat, som var son till Levi,

30. som var son till Simeon, som var son till Juda, som var son till Josef, som var son till Jonam, som var son till Eljakim,

31. som var son till Melea, som var son till Menna, som var son till Mattata, som var son till Natan, som var son till David,

2 Sam. 5:14. 1 Krön. 3:5, Sak. 12:12.

32. som var son till Isai, som var son till Obed, som var son till Boas, som var son till Salma, som var son till Naheson,

Rut 4:18. 1 Krön. 2:10, 11.

33. som var son till Amminadab, som var son till Admin, som var son till Hesrom, som var son till Peres, som var son till Juda,

34. som var son till Jakob, som var son till Isak, som var son till Abraham, som var son till Tera, som var son till Nahor,

1 Mos. 11:24.

35. som var son till Serug, som var son till Regu, som var son till Peleg, som var son till Eber, som var son till Sela,

36. som var son till Kenan, som var son till Arpaksad, som var son till Sem, som var son till Noa, som var son till Lemek,

1 Mos. 11:10.

37. som var son till Metusala, som var son till Hanok, som var son till Jered, som var son till Mahalalel, som var son till Kenan,

38. som var son till Enos, som var son till Set, som var son till Adam, som var från Gud.

1 Mos. 5:3.

4 Kapitlet

Jesus frestas av djävulen, undervisar i Nasarets synagoga, botar en besatt och andra sjuka.

Sedan gick Jesus tillbaka ifrån Jordan, full av den Helige Ande, och blev ledd av Anden till öknen

Matt. 4:1. Mark. 1:12.

2. och frestades i fyrtio dagar av djävulen. Och han åt inget under de dagarna, men när de var förbi, blev han hungrig.

2 Mos. 34:28. 1 Kon. 19:8.

3. Då sade djävulen till honom: Är du Guds Son, så säg till denna sten att den blir bröd.

4. Då svarade Jesus och sade till honom: Det är skrivet: Människan lever inte enbart av bröd, utan av vart och ett Guds ord.

5 Mos. 8:3. Matt. 4:4.

5. Och djävulen förde honom upp på ett högt berg och visade honom i ett ögonblick alla riken i världen.

Matt. 4:8.

6. Och djävulen sade till honom: All denna makt med dess härlighet vill jag ge dig, för den har överlämnats åt mig och jag kan ge den åt vem jag vill.

7. Om du därför faller ner och tillber mig, blir allt ditt.

8. Jesus svarade och sade till honom: Gå bort ifrån mig Satan, ty det är skrivet: Herren din Gud skall du tillbedja och endast honom skall du tjäna.

5 Mos. 6:13, 10:20.

9. Och han förde honom till Jerusalem och ställde honom på templets tinnar och sade till honom: Är du Guds Son, så kasta dig ner härifrån.

Matt. 4:5.

10. Ty det är skrivet: Han skall ge sina änglar befallning om dig att bevara dig,

Ps. 91:11.

11. och de skall bära dig på sina händer, så att du inte stöter din fot mot någon sten.

12. Då svarade Jesus och sade till honom: Det är sagt: Du skall inte fresta Herren din Gud. 5 Mos. 6:16.

13. Och sedan djävulen hade slutat med alla sina frestelser, lämnade han honom för en tid.

14. Och Jesus vände i Andens kraft tillbaka till Galiléen, och ryktet om honom gick ut i hela trakten där omkring.

Matt. 4:12. Mark. 1:14. Joh. 4:43. Apg. 10:37.

15. Och han undervisade i deras synagogor och blev prisad av alla.

16. Så kom han till Nasaret, där han hade växt upp. Och på sabbatsdagen gick han in i synagogan som han brukade, och stod upp för att läsa.

Matt. 2:23, 13:54. Mark. 6:1.

17. Då räckte man profeten Jesajas bokrulle till honom och då han slog upp bokrullen, fann han det ställe, där det står skrivet:

18. Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att förkunna evangelium för de fattiga. Han har sänt mig till att läka dem som har förkrosade hjärtan, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, och till att försätta de sönderslagna i frihet,

Ps. 45:8. Jes. 61:1-2. Matt. 11:5. Apg. 10:38.

19. och till att predika Herrens behagliga år. 3 Mos. 25:10. 2 Kor. 6:2, 3.

20. Sedan lade han ihop bokrullen och gav den åt tjänaren och satte sig. Och alla som var i synagogan hade sina ögon fästa på honom.

21. Då började han säga till dem. I dag är denna skrift fullbordad inför era öron.

22. Och alla gav de honom sitt vitt-

nesbörd och förundrade sig över de nådefulla ord som gick ut från hans mun, och sade: Är inte denne Josefs son?

Ps. 45:3. Jes. 50:4. Mark. 6:2, 3.

Luk. 2:47. Joh. 6:42, 7:46.

23. Då sade han till dem: Helt visst skall ni nu säga till mig liknelsen: Läkare, läk dig själv. Alla de stora ting, som vi har hört har skett i Kapernaum, gör dem också här i din hemstad.

24. Och han sade: Sannerligen säger jag er: Ingen profet blir väl mottagen i sitt hemland.

Matt. 13:57. Mark. 6:4. Joh. 4:44.

25. Men i sanning säger jag er: Det fanns många änkor i Israel på Elias tid, då himlen var tillsluten i tre år och sex månader, och stor hungersnöd kom över hela landet, Jak. 5:17.
26. och till ingen av dem blev Elia sänd, utan endast till en änka i Sarepta i Sidon. 1 Kon. 17:9.

27. Och många spetälska fanns i Israel på profeten Elisass tid, och ingen av dem blev renad utom Naaman från Syrien. 2 Kon. 5:14.

28. Och alla de som var i synagogan uppfylldes av vrede då de hörde detta,
29. och stod upp och drev honom ut ur staden och förde honom ända fram till branten av det berg som deras stad var byggd på, för att störta ner honom. 2 Krön. 25:12.

30. Men han gick sin väg mitt igenom dem. Joh. 8:59.

31. Och han kom ner till Kapernaum, en stad i Galiléen och där undervisade han folket på sabbatsdagarna.

Matt. 4:13. Mark. 1:21.

32. Och de häpnade över hans undervisning, och han talade med auktoritet.

Matt. 7:28. Mark. 1:22.

33. Och i synagogan fanns en man

som var besatt av en oren ande*. Och han ropade med hög röst,

*KXII: oren djävuls anda. Mark. 1:23.

34. och sade: Låt oss vara*! Vad har du med oss att göra, Jesus av Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige!

*KXII: Hej!

35. Men Jesus talade strängt* till honom, och sade: Tig, och far ut ur honom! Och den onde anden** kastade omkull honom mitt ibland dem, och for ut ur honom och gjorde honom ingen skada. *KXII: näpste, **djävulen.

36. Och de blev alla häpna och de talade med varandra och sade: Vad är detta för ett ord? Ty med makt och auktoritet befaller han de orena andarna, och de far ut.

37. Och ryktet om honom gick ut överallt i trakten där omkring.

38. Men Jesus stod upp och gick ut ur synagogan och gick in i Simons hus. Och Simons svärmor plågades av hög feber och de bad honom för henne.

Matt. 8:14. Mark. 1:29, 30.

39. Och han trädde fram och lutade sig över henne och talade strängt* till febern, och den övergav henne. Och hon stod genast upp och tjänade dem.

* KXII: näpste.

40. Då solen gick ner förde alla till honom sina sjuka som led av mångahanda sjukdomar. Och han lade händerna på var och en av dem och botade dem.

Matt. 8:16. Mark. 1:32, 7:32.

41. Onda andar* blev också utdrivna ur många, och de ropade och sade: Du är Kristus, Guds Son. Då talade han strängt** till dem och tillät dem inte att tala, eftersom de visste att han var Kristus. *KXII: djävlar, **näpste.

Mark. 1:34, 3:11.

42. Och då det blev dag, gick han bort till en öde trakt. Men folket sökte efter honom, och när de kom fram till honom ville de hålla kvar honom och hindra honom att gå sin väg.

Mark. 1:35, 45.

43. Då sade han till dem: Också i de andra städerna måste jag förkunna evangelium om Guds rike, ty till det är jag utsänd.

44. Och han predikade i synagogorna i Galiléen.

5 Kapitlet

Petrus kallas att bli människofiskare. Jesus botar en spetälsk och en lam man, kallar Matteus och undervisar om fastan.

Det hände sig då folket för att få höra Guds ord, trängde sig in på honom där han stod utmed Genesarets sjö.

Matt. 13:2. Mark. 4:1.

2. Där fick han se två båtar vid sjöstranden, och fiskarna hade gått i land och höll på att rengöra sina nät.

Matt. 4:18. Mark. 1:16.

3. Då steg han i en av båtarna som tillhörde Simon och bad honom att han skulle lägga ut litet från land. Och han satte sig och undervisade folket från båten.

4. Då han hade slutat att tala, sade han till Simon: Lagg ut på djupet och kasta ut era nät till fångst.

Joh. 2:16.

5. Då svarade Simon och sade till honom: Mästare, vi har arbetat hela natten och ingenting fått, men på ditt ord vill jag kasta ut nätet.

6. Och då de gjorde det, fick de en stor mängd fiskar i sina nät, och deras nät gick sönder.

7. Och de vinkade till sina kamrater i

den andra båten att de skulle komma och hjälpa dem. Och de kom och fyllde båda båtarna, så att de började sjunka. 8. Då Simon Petrus såg detta föll han ner inför Jesu knän, och sade: Herre, gå bort ifrån mig, för jag är en syndig människa.

9. Ty häpnad hade kommit över honom och alla dem som var med honom, över den fångst av fisk som de hade fått,

10. också Jakob och Johannes, Sebedeus söner, som var i sällskap med Simon. Då sade Jesus till Simon: Frukta inte, härefter skall du fånga människor.

Matt. 4:19. Mark. 1:17.

11. De förde båtarna i land och lämnade alltsammans och följde honom.

Matt. 4:20, 19:27. Mark. 10:28. Luk. 18:28.

12. Och det hände då han var i en av städerna: Se, där var en man som var full av spetälska. När han fick se Jesus föll han ner på sitt ansikte och bad honom och sade: Herre, om du vill så kan du göra mig ren.

Matt. 8:2. Mark. 1:40.

13. Då räckte han ut handen och rörde vid honom, och sade: Jag vill, bli ren! Och genast försvann spetälskan från honom.

14. Och han befallde honom att inte berätta det för någon: Men gå och visa dig för prästen och offra för din rening i enlighet med vad Mose har befallt till ett vittnesbörd för dem.

3 Mos. 13:2, 14:2. Matt. 8:4.

15. Och ryktet om honom spred sig ännu mer, och mycket folk samlades för att höra honom och bli botade av honom från sina sjukdomar.

16. Men han drog sig undan till öde trakter och bad.

17. Och det hände sig en dag då han undervisade, att där satt fariséer och

lagkloka, som hade kommit från alla byar i Galiléen och Judéen och från Jerusalem. Och Herrens kraft var där till att bota dem.

18. Och se, några män bar på en säng med en lam man. De försökte att komma in, och lägga ner mannen framför honom.

19. Och då de för folkets skull inte kunde finna någon väg att komma in med honom, steg de upp på taket och släppte ner honom med sängen genom taket mitt framför Jesus.

20. Då han såg deras tro, sade han till honom: Människa, dina synder är förlåtna.

Luk. 7:48.

21. Och de skriftlärdar och fariséerna började tänka och sade: Vem är denne, som talar hädelser? Vem kan förlåta synder, förutom Gud?

Ps. 32:5. Jes. 43:25.

22. Men då Jesus märkte deras tankar svarade han och sade till dem: Vad tänker ni i era hjärtan?

23. Vilket är lättare att säga: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stå upp och gå?

Matt. 9:5.

24. Men för att ni skall veta, att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder, sade han till den lame: Jag säger dig: Stå upp, ta din säng och gå till ditt hus.

25. Och han stod strax upp inför deras ögon, tog sängen på vilken han hade legat och gick sin väg hem och prisade Gud.

26. Alla greps av häpnad och de prisade Gud, och de uppfylldes av fruktan och sade: Vi har i dag sett förunderliga ting.

27. Sedan gick han ut därifrån och fick se en publikan* vid namn Levi sitta vid tullen, och han sade till honom: Följ mig. *Se Luk. 3:12. Matt. 9:9. Mark. 2:14.

28. Han stod upp och följde honom och övergav allt.

29. Och Levi gjorde för honom ett stort gästabad i sitt hus. Och där var en stor mängd publikaner och andra, som låg till bords tillsammans med dem. Matt. 9:10. Mark. 2:15. Luk. 15:1, 2.

30. Och de skriftlärdade och fariséerna kritiserade hans lärjungar och sade: Varför äter och dricker ni med publikaner och syndare?

31. Då svarade Jesus och sade till dem: Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka.

Matt. 9:12, 13. Mark. 2:17. Luk. 19:10.

32. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare till omvändelse*.

*KXII: bättring. Alt. övers.: sinnesändring, ånger. 1 Tim. 1:15.

33. Då sade de till honom: Varför fastar Johannes lärjungar så ofta och håller böner, likaså också fariséernas lärjungar, men dina lärjungar äter och dricker?

Matt. 9:14. Mark. 2:18.

34. Han sade till dem: Inte kan ni väl få bröllopgästerna att fasta, så länge brudgummen är hos dem?

Jes. 62:5. 2 Kor. 11:2.

35. Men dagar skall komma, när brudgummen skall tas ifrån dem, och då skall de fasta i de dagarna.

36. Och han framställde också för dem en liknelse: Ingen lagar ett gammalt klädesplagg med en lapp från ett nytt tyg. Annars sönderslits det nya och lappen från det nya passar inte ihop med det gamla.

Matt. 9:16, 17. Mark. 2:21.

37. Och ingen slår nytt vin i gamla skinnläglar, annars spränger det nya vinet sönder skinnläglarna, och vinet spills ut, och skinnläglarna blir fördärvade.

38. Utan nytt vin skall man slå i nya

skinnläglar och så blir båda bevarade.

39. Och ingen som har druckit gammalt vin, vill genast ha nytt. Ty han säger: Det gamla är bättre.

6 Kapitlet

Lärjungarna plockar ax på sabbaten. Jesus botar en man med förtvinad hand, utväljer tolv apostlar och predikar för sina lärjungar.

Jesu predikan innehåller saligprisningar, verop, älska era fiender, grandet och bjälken, av frukten känner man trädet och bygg på klippan.

Och det hände sig på den andra sabbaten, näst efter den första, att han gick igenom ett sädesfält, och hans lärjungar ryckte av axen och gnuggade sönder dem med händerna och åt.

5 Mos. 23:25. Matt. 12:1. Mark. 2:23.

2. Då sade några av fariséerna till dem: Varför gör ni det som inte är tillåtet att göra på sabbatsdagarna?

2 Mos. 20:10, 23:12, 31:15, 35:2.

3. Jesus svarade och sade till dem: Har ni inte läst vad David gjorde, då han och de som var med honom blev hungriga,

1 Sam. 21:6.

4. hur han gick in i Guds hus och tog skådebröden och åt och gav också åt dem som var med honom, fastän det inte är tillåtet för någon annan än för prästerna att äta dem?

2 Mos. 25:30. 3 Mos. 24:9.

5. Och han sade till dem: Människosonen är Herre också över sabbaten.

Matt. 12:8. Mark. 2:28.

6. Men det hände sig även på en annan sabbat, att han gick in i synagogan och undervisade. Och där var en man, vilkens högra hand var förtvinad.

Matt. 12:9-10. Mark. 3:1.

7. Och de skriftlärdä och fariséerna vaktade på honom, ifall han skulle bota någon på sabbaten, för att de skulle finna något som de kunde anklaga honom f  r.

8. Men han förstod deras tankar och sade till mannen, som hade den förtvinade handen: Stå upp, och träd fram. Han stod upp och trädde fram.

9. Då sade Jesus till dem: Jag vill fråga er:   r det tillåtet på sabbatsdagarna att göra gott eller att göra ont, att rädda liv, eller att förgöra det?

10. Och han såg sig om på dem alla och sade till mannen: Räck ut din hand. Och han gjorde så. Och hans hand blev återställd igen såsom den andra.

1 Kon. 13:6.

11. Men de blev ursinniga och talade med varandra om vad de skulle göra med Jesus.

12. Så hände det i de dagarna, att han gick iväg upp på berget för att be, och han blev kvar där över natten i bön till Gud.

Matt. 14:23.

13. Men då det blev dag, kallade han till sig sina lärjungar och utvalde bland dem tolv, vilka han   cks   kallade apostlar:

Matt. 10:1 f. Mark. 3:13, 6:7.

Luk. 9:1f. Apg. 1:13.

14. Simon, som han   cks   kallade Petrus, och Andreas, hans bror, Jakob och Johannes, Filippus och Bartolomeus,

Joh. 1:42.

15. Matteus och Tomas, Jakob, Alfeus son, och Simon, som kallades S  lotten,

16. Judas, Jakobs son, och Judas Iskariot, som   cks   blev förrädare.

17. Och han gick ner med dem och stannade på en jämn plats. Och där var en stor mängd av hans lärjungar, och mycket folk från hela Judéen och

Jerusalem, och från kusten vid Tyrus och Sidon,

Matt. 4:25. Mark. 3:7.

18. vilka hade kommit för att höra honom och bli botade från sina sjukdomar. Och de som var pl  gade av orena andar blev botade.

19. Och allt folket sökte efter att f  r  ra vid honom, ty kraft gick ut från honom och botade alla.

Matt. 14:36. Mark. 5:30.

20. Och han lyfte upp sina ögon och s  g på sina lärjungar och sade: Saliga   r ni som är fattiga, ty Guds rike tillhör er.

Matt. 5:2f.

21. Saliga   r ni som nu hungrar, ty ni skall bli mättade. Saliga   r ni som nu gråter, ty ni skall skratta.

Jes. 55:1, 61:2, 66:10.

22. Saliga   r ni, då människorna hatar er och utesluter er och sm  dar er och kastar bort ert namn såsom något ont f  r Människosonens skull.

Matt. 5:11. 1 Petr. 2:19, 3:14, 4:14.

23. Gläd er och hoppa av fröjd på den dagen, ty se, er l  n   r stor i himlen. På samma sätt gjorde ju deras f  der med profeterna.

Apg. 5:41, 7:51.

24. Men ve er som är rika, ty ni har fått ut er tröst.

Ps. 17:14. Ps. 49:19. Am. 6:1, 8.

Luk. 16:25. Jak. 5:1.

25. Ve er som   r m  tt  , f  r ni skall hungra. Ve er, som nu ler, ty ni skall sörja och gråta.

Ords. 14:13. Jes. 65:13. Jak. 4:9.

26. Ve er, då alla människor talar väl om er. På samma sätt gjorde deras f  der med de falska profeterna.

27. Men till er som h  r, säger jag:   lska era fiender och g  r gott mot dem som hatar er. 2 Mos. 23:4. Ords. 25:21.

28. Välsigna dem som förbannar er och be för dem som g  r er orätt.

Luk. 23:24. Apg. 7:60.

Rom. 12:14f. 1 Kor. 4:12.

29. Om någon slår dig på den ena kinden, så vänd honom också den andra till. Och om någon tar manteln ifrån dig, så undanhåll honom inte heller livklädnaden.

Ords. 20:22, 24:29. Matt. 5:39.
Rom. 12:17. 1 Kor. 6:7. 1 Thess. 5:15.

30. Ge åt var och en som begär något av dig, och kräv inte tillbaka av den som tar vad som är ditt ifrån dig.

5 Mos. 15:7. Ords. 3:27. Matt. 5:42. 1 Joh. 3:17.

31. Och såsom ni vill att människorna skall göra mot er, så skall ni också göra mot dem.

Matt. 7:12.

32. Och om ni älskar dem som älskar er, varför skall ni ha tack för det? Också syndare älskar dem, som de blir älskade av.

Matt. 5:46.

33. Och om ni gör gott mot dem som gör gott mot er, vad tack förtjänar ni av det? Också syndare gör på samma sätt.

34. Och om ni lånar åt dem, av vilka ni hoppas att få något igen, varför skall ni ha tack för det? Ty syndare lånar också åt syndare, för att de skall få lika mycket igen.

5 Mos. 15:8. Matt. 5:42.

35. Utan älska era fiender, och gör väl och låna utan att hoppas få något igen. Då skall er lön bli stor och ni kommer att vara den Högstes barn, ty han är god emot de otacksamma och onda.

Matt. 5:44.

36. Var därför barmhärtiga, såsom också er Fader är barmhärtig.

Matt. 5:48.

37. Döm inte, så blir ni inte dömda, fördöm inte, så blir ni inte fördömda. Förlåt, så skall ni bli förlåtna.

Matt. 6:14, 7:1. Rom. 2:1. 1 Kor. 4:5.

38. Ge, så skall ni få. Ett gott mått, väl packat, skakat och överflödande skall man ge er i famnen. Ty med

samma mått som ni mäter med, skall man mäta upp åt er.

Ords. 10:22, 19:17.

Matt. 7:2. Mark. 4:24. Gal. 6:7.

39. Och han berättade en liknelse för dem: Kan väl en blind leda en blind? Falla de inte båda i gropen? Matt. 15:14.

40. Lärjungen är inte över sin mästare, men var och en är fullkomlig, då han är som sin mästare.

Matt. 10:24. Joh. 13:16, 15:20.

41. Och varför ser du grandet* i din broders öga, men märker inte bjälken i ditt eget öga?

*dammkorn. Matt. 7:3.

42. Eller hur kan du säga till din broder: Broder, låt mig ta bort grandet som är i ditt öga, du som inte själv ser bjälken i ditt eget öga? Du hycklare, ta först ut bjälken ur ditt eget öga och då kommer du att se klart, så att du kan ta bort grandet som är i din broders öga.

43. Inget gott träd bär dålig frukt, inte heller något dåligt träd bär god frukt.

Matt. 7:17, 12:33.

44. Ty varje träd känns igen av sin frukt. Inte hämtar man väl fikon från törnen, inte heller skördar man vindruvor av törnbuskar.

Matt. 7:16.

45. En god människa bär fram det som är gott ur sitt hjärtas goda förråd, och en ond människa bär fram det som är ont ur sitt hjärtas onda förråd. Ty vad hjärtat är fullt av talar munnen.

Matt. 12:34.

46. Varför kallar ni mig: Herre, Herre! och gör ändå inte vad jag säger?

Mal. 1:6. Matt. 7:21, 25:11.

Luk. 13:25. Rom. 2:13. Jak. 1:22.

47. Var och en som kommer till mig och hör mina ord och gör därefter, skall jag visa er vem han är lik.

Matt. 7:24.

48. Han är lik en man som byggde

ett hus och grävde djupt och lade grundvalen på klippan. Och då en vattenflod kom, störtade sig vågen mot huset, men kunde dock inte skaka det, ty det var grundat på klippan.

49. Men den som hör och inte gör, han är lik en man som byggde ett hus på marken, utan någon grund. Och floden störtade sig mot det och strax föll det och det husets fall blev stort.

7 Kapitlet

*Jesus botar en officers tjänare,
uppväcker änkans son i Nain.
Johannes skickar två av sina lärjungar
till Jesus. Synderskan i Simons hus.*

Då han hade slutat tala alla dessa ord till folket, gick han in i Kapernaum.

2. Och där var en officer, som hade en tjänare, vilken han hade kär och som låg dödssjuk. Matt. 8:5.

3. Då han fick höra om Jesus, sände han några av judarnas äldste till honom och bad honom, att han skulle komma och bota hans tjänare.

4. Då de kom till Jesus, bad de honom ivrigt och sade: Han är värd att du gör honom detta,

5. ty han håller vårt folk kärt och han har byggt synagogan åt oss.

6. Då gick Jesus med dem. Och då han inte var långt från huset, sände officeren några av sina vänner till honom och sade till honom: Herre, gör dig inte besvär, för jag är inte värdig att du går in under mitt tak.

7. Därför har jag inte heller ansett mig själv värdig att komma till dig. Men säg ett ord så blir min tjänare frisk.

8. För jag är själv en man som står

under andras befäl, och jag har soldater under mig. Och jag säger till den ene: Gå, och han går, och till den andre: Kom, och han kommer, och till min tjänare: Gör det, och han gör så. 9. Då Jesus hörde detta, förundrade han sig över honom och vände sig om och sade till folket som följde honom: Jag säger er: Inte ens i Israel har jag funnit så stor tro.

10. Och de som var utsända gick hem igen och fann, att tjänaren som varit sjuk blivit frisk.

11. Så hände det sig därefter att han gick till en stad, som kallas Nain, och med honom gick många av hans lärjungar och mycket folk.

12. Då han nu kom nära stadsporten, se, då bars där ut en död. Den döde var sin mors ende son, och hon var änka. Och en stor skara folk från staden gick med henne.

13. Då Herren fick se henne, förbarmade han sig över henne och sade till henne: Gråt inte.

14. Och han gick fram och rörde vid bären, och de som bar den stannade. Då sade han: Jag säger dig, unge man: Stå upp! Apg. 9:40.

15. Och den döde satte sig upp och började tala. Och han gav honom åt hans mor.

16. Och fruktan kom över alla och de prisade Gud och sade: En stor profet har uppstått bland oss, och Gud har besökt sitt folk.

Mark. 7:37. Luk. 1:68, 24:19.

Joh. 4:19 6:14, 9:17.

17. Detta tal om honom gick ut över hela Judéen och i hela landet där omkring.

18. Och Johannes fick höra allt detta berättas av sina lärjungar.

19. Då kallade han till sig två av sina lärjungar och sände dem till Jesus och sade: Är du den som skall komma, eller skall vi vänta på någon annan?

Matt. 11:2.

20. Då männen kom till honom sade de: Johannes Döparen har sänt oss till dig för att säga: Är du den som skall komma, eller skall vi vänta på någon annan?

21. Vid samma tillfälle botade Jesus många från sjukdomar och plågor och onda andar och gav åt många blinda deras syn.

22. Då svarade Jesus och sade till dem: Gå och säg till Johannes vad ni har sett och hört: Blinda ser, halta går, spetska blir rena, döva hör, döda står upp igen, för fattiga blir evangelium predikat. Jes. 29:18, 35:5, 61:1. Luk. 4:18.

23. Och salig är den som inte tar anstöt av mig.

24. Och då Johannes sändebud hade gått sin väg, började Jesus tala till folket om Johannes: Vad gick ni ut i öknen för att se? Ville ni se ett strå, som drives hit och dit av vinden? Matt. 11:7.

25. Eller vad gick ni ut för att se? Ville ni se en människa klädd i fina kläder? Men se, de som har präktiga kläder och lever i lyx, de är i kungapalatsen.

26. Eller vad gick ni ut för att se? Ville ni se en profet? Ja, säger jag er: Ännu mer än en profet.

27. Han är den om vilken det är skrivet: Se, jag sänder min ängel framför ditt ansikte, vilken skall bereda vägen framför dig.

Mal. 3:1. Matt. 11:10. Mark. 1:2.

28. Ty jag säger er: Bland dem som är födda av kvinnor är ingen större profet än Johannes Döparen. Men den som är minst i Guds rike, han är dock större än han.

29. Och allt folket som hörde honom, även publikanerna*, gav Gud rätt och lät döpa sig med Johannes dop.

*tullindrivare.

30. Men fariséerna och de laglärda föraktade Guds råd om dem själva och lät inte döpa sig av honom.

31. Sedan sade Herren: Vid vem skall jag då likna människorna av detta släkte? Och vem är de lika? Matt. 11:16.

32. De är lika barn, som sitter på torget och ropar till varandra och säger: Vi har spelat för er, och ni har inte dansat. Vi har sjungit sorgesång för er, och ni har inte gråtit.

33. Ty Johannes Döparen har kommit, och han varken äter bröd eller dricker vin, och ni säger: Han har en ond ande*.

*KXII: djävulen.

Matt. 3:4. Mark. 1:6. Luk. 1:15.

34. Människosonen har kommit, och han äter och dricker och ni säger: Se, den mannen är en frossare och vin-drinkare, publikaners och syndares vän.

35. Men visdomen har fått rätt av alla sina barn.

Matt. 11:19.

36. Så inbjöd en av fariséerna honom, att han skulle äta med honom, och han gick in i fariséens hus och lade sig till bords.

37. Och se, där var en kvinna i staden som var en synderska. Och då hon fick veta, att han låg till bords i fariséens hus, kom hon dit med en alabasterflaska med smörjelse

Matt. 26:6. Mark. 14:3. Joh. 11:2, kap 12:3.

38. och ställde sig bakom honom vid hans fötter och grät, och började väta hans fötter med sina tårar och tor-kade dem med sitt huvudhår och kyss-te hans fötter och smorde dem med smörjelsen.

39. Då fariséen som hade inbjudit honom såg detta, sade han till sig själv:

Vore denne en profet, så skulle han veta vem och hurdan denna kvinna är som rör vid honom, att hon är en synderska. Luk. 15:2.

40. Då började Jesus tala och sade till honom: Simon, jag har något att säga dig. Han sade: Mästare, såg det.
41. Två män stod i skuld hos en penningutlånare. Den ene var skyldig femhundra denarer* och den andre femtio. *En denar motsvarar en dagslön.

42. När de inte hade något att betala med, efterskänkte han bådas skuld. Säg nu, vilken av dem kommer att älska honom mest?

43. Simon svarade och sade: Jag menar: den åt vilken han efterskänkte mest. Då sade han till honom: Rätt dömde du.

44. Och så vände han sig till kvinnan och sade till Simon: Ser du denna kvinna? Jag kom in i ditt hus, du gav mig inget vatten till mina fötter, men hon har vätt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt huvudhår. 1 Mos. 18:4.

45. Du har inte kysst mig, men ändå från den stund jag kom hit in har hon inte upphört att kyssa mina fötter.

46. Du har inte smort mitt huvud med olja, men hon har smort mina fötter med smörjelse.

47. Därför säger jag dig: Hennes många synder har blivit förlätna, ty hon älskade mycket. Men den som får litet förlåtet, han älskar också litet.

48. Sedan sade han till henne: Dina synder är dig förlätna.

49. Då började de som låg till bords med honom, säga till sig själva: Vem är denne som till och med förlåter synder? Matt. 9:2, 3. Mark. 2:7.

50. Då sade han till kvinnan: Din tro har frälst dig, gå i frid.

Matt. 9:22. Mark. 5:34, 10:52.

Luk. 8:48, 18:42.

8 Kapitlet

Jesus framställer liknelsen om säningsmannen. Jesu mor och bröder. Jesus stillar en storm, driver ut onda andar, botar en kvinnas blodgång och uppväcker Jairus dotter.

Och det hände sig därefter, att han vandrade omkring i städer och byar och predikade och förkunnade evangelium om Guds rike. Och med honom följde de tolv,

2. så också några kvinnor som han hade botat från onda andar och sjukdomar, nämligen: Maria, som kallades Magdalena, från vilken sju onda andar* hade blivit utdrivna

KXII: sju djävlar.

Matt. 27:55, 56. Mark. 16:9. Joh. 19:25.

3. och Johanna, hustru till Kusas, som var Herodes förvaltare, och Susanna och många andra, som tjänade honom med sina ägodelar.

4. Då nu mycket folk kom tillsammans och man gick ut till honom från varje stad, talade han genom en liknelse:

Matt. 13:3. Mark. 4:1f.

5. En säningsman gick ut för att så sin säd. Och då han sådde föll en del vid vägen och blev nertrampat, och fåglarna under himlen åt upp det.

6. Och en del föll på stengrunden och då det sköt upp förtorkades det, ty det hade ingen fuktighet.

7. Och en del föll bland törnen och törnena växte upp samtidigt med det och förkvävde det.

8. Och en del föll i god jord, och det växte upp och bar hundrafaldig frukt.

Då han sade detta, ropade han: Den som har öron till att höra, han må höra.

9. Då frågade hans lärjungar honom vad denna liknelse betydde.

Matt. 13:10. Mark. 4:10.

10. Han sade: Er är givet att få veta Guds rikes hemligheter, men åt de andra genom liknelser, för att de med seende ögon inget skall se och med hörande öron inget skall förstå.

Jes. 6:9. Hes. 12:12. Matt. 11:25-26, 13:14.

2 Kor. 3:5, 14.

Mark. 4:12. Joh. 12:40. Apg. 28:26. Rom. 11:8.

11. Detta är vad liknelsen betyder: Såden är Guds ord.

Matt. 13:18. Mark. 4:14.

12. Och det som såddes vid vägen, det är de som hör, men sedan kommer djävulen och tar bort ordet från deras hjärtan, för att de inte skall tro och bli frälsta.

13. Och det som såddes på sten-
grunden, det är de som när de hör tar emot ordet med glädje, men de har ingen rot, de tror till en tid, men då frestelsen kommer avfaller de.

14. Men det som föll bland törnena, det är de som hör och går bort och blir förkvävda av omsorger och rikedom och livets njutningar* och bär inte fullmogen frukt. *KXII: vållust.

Matt. 19:22. Mark. 10:23.

Luk. 18:24. 1 Tim. 6:9.

15. Men det som föll i den goda jorden, det är de som hör ordet och behåller det i ett uppriktigt och gott hjärta och i tålmod bär frukt.

16. Ingen tänder ett ljus och gömmer det under ett kärl eller sätter det under en bänk, utan man sätter det på en ljusstake, för att de som kommer in skall se ljuset.

Matt. 5:15. Mark. 4:21. Luk. 11:33.

17. Ty inget är fördolt, som inte skall

bli uppenbart, och inget är undan-
gömt, som inte skall bli känt och komma i dagen.

Matt. 10:26. Mark. 4:22. Luk. 12:2. Joh. 12:22.

18. Se därför till hur ni hör. Ty den som har, åt honom skall bli givet, och den som inte har, från honom skall tas, också det han menar sig ha.

Matt. 13:12. Matt. 25:29.

Mark. 4:25. Luk. 19:26.

19. Så gick hans mor och hans bröder till honom, men de kunde inte komma fram till honom för folkets skull.

Matt. 12:46, 13:55. Mark. 3:31.

20. Då blev det underrättat och sagt till honom: Din mor och dina bröder står här ute och vill träffa dig.

21. Men han svarade och sade till dem: Min mor och mina bröder är dessa, som hör Guds ord och gör det.

Joh. 15:14.

22. Så hände det sig en dag, att han med sina lärjungar steg i en båt och sade till dem: Låt oss fara över sjön till andra sidan. Och de lade ut.

Matt. 8:23. Mark. 4:35, 36.

23. Och medan de seglade, somnade han. Men en stormvind for ner över sjön och båten fylldes med vatten, så att de var i fara.

24. Då gick de fram och väckte honom och sade: Mästare, Mästare, vi förgås. Då stod han upp och talade strängt* till vinden och vattnets vågor och de stillades och det blev lugnt.

*KXII: näpste.

25. Och han sade till dem: Var är er tro? Men de hade blivit förskräckta och förundrade sig, och sade till varandra: Vem kan då denne vara? Han befaller ju både vindarna och vattnet och de lyder honom.

Job. 26:12. Ps. 107:25, 29.

26. Så for de över till gadarenernas

land, som ligger mitt emot Galiléen.

Matt. 8:28. Mark. 5:1.

27. Och då han hade stigit i land, mötte honom en man från staden som sedan en ganska lång tid var besatt av onda andar* och som inte hade några kläder på sig och inte heller bodde i hus, utan bland gravarna.

*KXII: djävulen.

28. Då han fick se Jesus, ropade han och föll ner inför honom och sade med hög röst: Vad har du med mig att göra, Jesus, du den Högste Gudens Son? Jag ber dig, plåga mig inte.

29. För han befallde den orene anden att fara ut ur mannen. Han hade länge plågat honom, och han hade varit bunden med kedjor och fotbojor och hållits i förvar, men han hade slitit sönder bojorna och hade av den onde anden* drivits ut i öknen.

*KXII: djävulen.

30. Då frågade Jesus honom och sade: Vad är ditt namn? Han sade: Legio. Ty många onda andar* hade farit in i honom.

*KXII: djävlar.

31. Och dessa bad honom, att han inte skulle befalla dem att fara ner i avgrunden.

32. Men där gick en ganska stor svinhjord i bet på berget. Då bad de honom, att han skulle tillåta dem att fara in i svinen. Och han tillät dem det.

33. Då for de onda andarna* ut ur mannen och for in i svinen. Och hjorden störtade sig utför branten ner i sjön och drunknade. *KXII: djävlarna.

34. Men när de, som vaktade svinen såg vad som hade skett, flydde de och berättade det i staden och ute på landet.

35. Då gick folket ut för att se vad som hade hänt. De kom till Jesus och fann mannen, ur vilken de onda an-

darna* hade blivit utdrivna, sitta vid Jesu fötter, klädd och vid sina sinnen, och de blev förskräckta.

*KXII: djävlarna

36. Och de som hade sett det talade också om för dem, hur den besatte hade blivit botad.

37. Och allt folket från trakten där-omkring i gadarenernas land bad honom, att han skulle gå bort från dem, för stor fruktan hade kommit över dem. Då steg han i båten och for tillbaka igen.

Apg. 16:39.

38. Men mannen, ur vilken de onda andarna* hade blivit utdrivna, bad honom att han skulle få följa honom. Men Jesus skickade bort honom och sade:

*KXII: djävlarna. Mark. 5:18.

39. Vänd tillbaka hem och berätta vilka stora ting Gud har gjort med dig. Och han gick bort och förkunnade i hela staden, de stora ting Jesus hade gjort med honom.

40. Och det hände sig då Jesus kom tillbaka, att folket tog emot honom, eftersom alla väntade på honom.

41. Och se, där kom en man som hette Jairus, vilken var föreståndare för synagogan. Han föll ner för Jesu fötter och bad honom att han skulle komma till hans hus

Matt. 9:18. Mark. 5:22.

42. ty hans enda dotter, omkring tolv år gammal, låg för döden. Men under det han var på väg dit, trängde folket sig in på honom.

43. Och en kvinna, som i tolv år hade haft svåra blödningar och som hade förslösat allt det hon ägde på läkare, men inte kunnat bli botad av någon,

3 Mos. 15:24, 25. Matt. 9:20. Mark. 5:25.

44. närmade sig bakifrån och rörde vid hans mantel, och genast upphörde hennes blödning.

45. Och Jesus sade: Vem var det som rörde vid mig? Då alla nekade, sade Petrus och de som var med honom: Mästare, folket trycker och tränger sig inpå dig, och du säger: Vem rörde vid mig?

46. Då sade Jesus: Någon har rört vid mig, ty jag kände att kraft gick ut ifrån mig.

47. Då kvinnan såg att det som hade skett inte längre var hemligt, kom hon fram bävande och föll ner för honom och berättade inför allt folket, varför hon hade rört vid honom och hur hon genast hade blivit botad.

48. Då sade han till henne: Var vid gott mod min dotter, din tro har frälst dig. Gå i frid.

49. Medan han ännu talade, kom någon från synagogföreståndarens hus och sade till honom: Din dotter är död. Gör inte Mästaren besvär. Mark. 5:35.

50. Då Jesus hörde detta, sade han till flickans far: Frukta inte, endast tro, så blir hon frisk.

51. Då han kom fram till huset tillät han ingen att gå in med honom, utom Petrus och Jakob och Johannes samt flickans far och mor.

52. Och alla grät och jämrade sig över henne. Då sade han: Gråt inte, flickan är inte död, utan hon sover.

53. Då hånskrattade de åt honom, väl medvetna om att hon var död.

54. Men han drev ut dem alla och tog henne vid handen och ropade och sade: Flicka, stå upp! Joh. 11:11, 43.

55. Och hennes ande återvände och hon stod genast upp, och han befallde att de skulle ge henne något att äta.

56. Och hennes föräldrar blev häpnad. Men han förbjöd dem att berätta för någon vad som hade hänt.

9 Kapitlet

Jesus sänder ut sina tolv lärjungar och bespisar fem tusen män. Petrus bekräftelse.

Jesus förutsäger sitt lidande, död och uppståndelse. Jesus förklaras och botar en månadssjuk. Lärjungarnas strid om vem som är störst. Samariternas ogästvänlighet. Jesu efterföljd.

Sedan kallade Jesus tillsammans de tolv lärjungarna och gav dem kraft och makt över alla onda andar* och till att bota sjukdomar.

*KXII: djävlar.

Matt. 10:1. Mark. 3:3, 6:7. Luk. 6:13.

2. Och han sände ut dem till att predika Guds rike och till att bota sjuka.

Matt. 10:7.

3. Och han sade till dem: Ta inget med er på vägen, varken stav eller väska eller bröd eller pengar, och ha inte heller två livklädnader.

Matt. 10:9. Mark. 6:8. Luk. 22:35.

4. Och vilket hus ni än besöker, så stanna där tills ni drar vidare därför.

Mark. 6:10. Luk. 10:5-6.

5. Och där de inte tar emot er, så gå bort från den staden och skaka också stoffet av era fötter, till ett vittnesbörd mot dem.

Matt. 10:14. Mark. 6:11.

Luk. 10:11. Apg. 13:51. 18:6.

6. Och de gick ut och vandrade omkring i byarna, predikade evangelium och botade sjuka överallt.

7. Då fick Herodes, tetrarken*, höra om allt det som gjordes av honom, och han visste inte vad han skulle tro, ty somliga sade: Det är Johannes som har uppstått från de döda,

*furste över fjärdedelen av ett land.

Matt. 14:1. Mark. 6:14.

8. och andra: Det är Elias, som har visat sig, andra åter: Det är någon av de gamla profeterna, som har uppstått.

9. Men Herodes sade: Johannes har jag halshuggit. Vem är då denne, som

jag hör sådant om? Och han sökte att få se honom.

10. Och apostlarna kom igen och berättade för honom allt det de hade gjort. Då tog han dem med sig och gick avsides till en öde trakt, som ligger vid en stad som kallas Betsaida.

Matt. 14:13. Mark. 6:31, 32. Joh. 6:1.

11. Då folket fick veta detta, gick de efter honom. Och han tog emot dem och talade till dem om Guds rike och botade dem som behövde det.

12. Men dagen började lida mot sitt slut. Då gick de tolv fram till honom och sade: Skicka iväg folket så att de kan gå bort i byarna och gårdarna här omkring och skaffa sig härbärge och få sig mat, eftersom vi är här i en öde trakt.

Matt. 14:15. Mark. 6:35. Joh. 6:5f.

13. Han sade till dem: Ge ni dem att äta. Då sade de: Vi har inte mer än fem bröd och två fiskar, om vi inte skall gå bort och köpa mat till allt detta folk.
14. Ty de var omkring femtusen män. Då sade han till sina lärjungar: Låt dem slå sig ner i grupper, omkring femtio i varje.

15. Och de gjorde så och lät dem alla slå sig ner.

16. Då tog han de fem bröden och de två fiskarna och lyfte upp sina ögon mot himlen och välsignade dem, och bröt bröden och gav åt sina lärjungar för att de sedan skulle lägga fram för folket.

17. Och alla åt och blev mätta. Sedan tog man upp de stycken som hade blivit över efter dem, tolv korgar.

18. Och det hände sig, att då han var ensam och bad, var hans lärjungar hos honom. Och han frågade dem och sade: Vem säger folket att jag är?

Matt. 16:13. Mark. 8:27.

19. Då svarade de och sade: Johan-

nes Döparen, andra säger Elia, och andra att det är någon av de gamla profeterna som har uppstått.

Matt. 14:2. Mark. 6:14.

20. Då sade han till dem: Vem säger då ni mig vara? Petrus svarade och sade: Du är Guds Smorde*.

* Kristus. Joh. 6:69.

21. Då förbjöd han dem strängt att säga detta till någon.

22. Och han sade: Människosonen måste lida mycket, och förkastas av de äldste och överstepräster och de skriftlärdar och dräpas, men på tredje dagen skall han uppstå igen.

Matt. 16:21. Mark. 8:31. Luk. 18:31.

23. Och han sade till dem alla: Den som vill efterfölja mig, han måste förneka sig själv och ta sitt kors på sig var dag och följa mig.

Matt. 10:38, 16:24. Mark. 8:34. Luk. 14:27.

24. Ty den som vill bevara sitt liv han skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall rädda det.

Matt. 10:39, 16:25. Mark. 8:35.

Luk. 17:33. Joh. 12:25.

25. Och vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar eller förlorar sig själv?

26. Ty den som skäms för mig och mina ord, honom skall Människosonen skämmas för, då han kommer i sin och sin Faders och de heliga änglarnas härlighet.

Matt. 10:33. Mark. 8:38.

Luk. 12:9. 2 Tim. 2:12. 1 Joh. 2:23.

27. Men jag säger er i sanning: Det är några av dem som står här, som inte skall smaka döden, förrän de fått se Guds rike.

Matt. 16:28. Mark. 9:1.

28. Så hände det sig, ungefär åtta dagar efter det att han hade sagt dessa ord, att han tog Petrus och Johannes och Jakob med sig och gick upp på berget för att be.

Matt. 17:1. Mark. 9:2.

29. Och vid det han bad, blev hans ansikte förvandlat och hans kläder blev skinande vita.

30. Och se, två män talade med honom och dessa var Mose och Elia.

31. De visade sig i härlighet och talade om hans bortgång, som han skulle fullborda i Jerusalem.

32. Men Petrus och de som var med honom var nertygda av sömn. Då de vaknade upp, såg de hans härlighet och de två männen som stod hos honom.

Dan. 8:18, 10:9.

33. Och det hände sig, att då dessa skulle skiljas från honom, sade Petrus till Jesus: Mästare, här är oss gott att vara, låt oss göra tre hyddor, en åt dig och en åt Mose och en åt Elia. Han visste inte själv vad han sade.

34. Och vid det han så talade, kom en sky och överskuggade dem, och de blev förskräckta, när de kom in i skyn. 35. Och en röst hördes ur skyn, som sade: Denne är min älskade Son, hör honom!

5 Mos. 18:19. Jes. 42:1. Matt. 3:17.

Matt. 17:5. Mark. 1:11, 9:7. Luk. 3:22.

Apg. 3:22. Kol. 1:13. 2 Petr. 1:17.

36. Och i detsamma som rösten hördes, fann de Jesus vara ensam. Och de teg och berättade inte för någon vid den tiden något av vad de hade sett.

Matt. 17:9. Mark. 9:9.

37. Så hände sig dagen därefter, då de gick ner från berget, att mycket folk mötte honom.

Mark. 9:14.

38. Och se, en man ur folkhopen ropade och sade: Mästare jag ber dig, se till min son, ty han är mitt enda barn.

Matt. 17:14.

39. Se, en ande griper honom, och han skriker genast, och anden sliter honom så att han tuggar fradga. Och med knapp nöd går den från honom,

sedan den har misshandlat honom.

40. Och jag bad dina lärjungar att de skulle driva ut honom, men de kunde inte.

41. Då svarade Jesus och sade: O du otrogna och fördärvade släkte, hur länge skall jag vara hos er och stå ut med er? För hit din son.

42. Och medan han ännu var på väg fram, kastade den onde anden omkull honom och slet och ryckte honom. Men Jesus talade strängt* till den orene anden och botade pojken och gav honom tillbaka till hans far.

*KXII: näpste.

43. Och alla häpnade över Guds stora makt. Då alla förundrade sig över allt det han gjorde, sade han till sina lärjungar:

44. Ta emot dessa ord i era öron: Människosonen skall bli överlämnad i människors händer.

Matt. 16:21, 17:22. Mark. 9:31. Luk. 24:7.

45. Men de förstod inte det han sade, och det var fördolt för dem, så att de inte kunde förstå det, och de fruktade att fråga honom om det som han sagt.

Mark. 9:32. Luk. 2:50, 18:34.

46. Och bland dem uppstod en tanke, vilken som var störst bland dem.

Matt. 18:1. Mark. 9:33, 34. Luk. 22:24.

47. Då Jesus såg deras hjärtans tankar, tog han ett barn och ställde det bredvid sig

48. och sade till dem: Den som tar emot detta barn i mitt namn, han tar emot mig, och den som tar emot mig, han tar emot honom som har sänt mig. Ty den som är minst bland er alla, han skall vara störst.

Matt. 18:5, 23:11. Mark. 9:37.

Luk. 10:16. 14:11, 18:14. Joh. 13:20.

49. Då svarade Johannes och sade: Mästare, vi såg en som drev ut onda andar* i ditt namn, och vi förbjöd ho-

nom det, eftersom han inte följer med oss.

*KXII: djävlar. Mark. 9:38.

50. Men Jesus sade till honom: Förbjud honom inte, ty den som inte är mot oss, han är för oss.

Matt. 12:30. Mark. 9:40. Luk. 11:23.

51. Och det hände sig att då tiden var fullbordad, då han skulle bli upptagen, att han vände sitt ansikte mot Jerusalem för att gå dit.

Mark. 16:19. Apg. 1:2.

52. Och han sände bud framför sig, och de gick iväg och kom in i en samaritisk by för att förbereda åt honom.

53. Men folket där tog inte emot honom, eftersom han hade vänt sitt ansikte för att gå mot Jerusalem.

Joh. 4:4, 9.

54. Då hans lärjungar Jakob och Johannes såg det, sade de: Herre, vill du att vi skall kalla ner eld från himlen och förtära dem som också Elia gjorde?

2 Kon. 1:10, 12.

55. Men Jesus vände sig om och tillrättavisade dem och sade: Ni vet inte av vilken ande ni är.

56. Ty Människosonen har inte kommit för att förgöra människosjälar, utan för att frälsa dem. Och de gick till en annan by.

Joh. 3:17, 12:47.

57. Och det hände sig, att medan de gick på vägen, sade någon till honom: Jag vill följa dig, varhelst du går, Herre.

Matt. 8:19.

58. Jesus sade till honom: Rävorna har lyor och fåglarna under himlen nästen, men Människosonen har inte någon plats där han kan vila sitt huvud.

59. Men han sade till en annan: Följ mig. Då sade han: Herre, låt mig först gå bort och begrava min far.

Matt. 8:21-22.

60. Då sade Jesus till honom: Låt de

döda begrava sina döda, men gå du och förkunna Guds rike.

61. Och en annan sade: Herre, jag vill följa dig, men låt mig först gå och ta farväl av dem som är i mitt hus.

1 Kon. 19:20.

62. Jesus sade till honom: Den som sätter sin hand till plogen och ser sig tillbaka, han är inte lämpad för Guds rike.

10 Kapitlet

Jesus sänder ut sjuttio lärjungar. Den barmhärtige samariten. Marta och Maria.

Sedan utsåg Herren sjuttio andra och sände ut dem framför sig, två och två, till varje stad och ort, dit han själv tänkte komma.

2. Och han sade till dem: Skörden är stor, men arbetarna är få, be därför skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd.

Matt. 9:37. Joh. 4:35. 2 Thess. 3:1.

3. Gå ut. Se, jag sänder er såsom lamm mitt bland vargar.

Matt. 10:16.

4. Bär ingen penningpung, ingen lädersäck, inte heller sandaler, och hälsa inte på någon under vägen.

Matt. 10:9. Mark. 6:8.

Luk. 9:3, 22:35. 2 Kon. 4:29.

5. Men i vilket hus ni än kommer in i, så säg först: Frid vare över detta hus.

Matt. 10:12. Mark. 6:10.

6. Och om där finns ett fridens barn, så skall er frid vila över honom, om inte, så skall den vända tillbaka över er.

7. Stanna i det huset, ät och drick vad de har att ge, för arbetaren är värd sin lön. Gå inte från hus till hus.

3 Mos. 19:13. 5 Mos. 24:14, 25:4.

Matt. 10:11. 1 Kor. 9:4. 1 Tim. 5:18.

8. Och när ni kommer in i en stad,

där de tar emot er, åt vad som sätts fram åt er,

9. och bota de sjuka som finns där och säg till dem: Guds rike har kommit er nära.

Matt. 3:2, 4:17.

10. Men när ni kommer in i en stad, där de inte tar emot er, så gå ut på dess gator och säg:

Matt. 10:14. Mark. 6:11.

Luk. 9:5. Apg. 13:51, 18:6.

11. Det stoft som fastnat vid oss från er stad, skakar vi av oss åt er. Men det skall ni veta, att Guds rike har kommit er nära.

12. Jag säger er, att det för Sodom skall bli lindrigare på den dagen än för den staden.

13. Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty hade sådana kraftgärningar blivit gjorda i Tyrus och Sidon, som blivit gjorda i er, så hade de för länge sedan suttit i säck och aska och omvänt* sig.

*KXII: gjort syndabättring.

Alt. övers.: gjort sinnesändring, ångrat sig.

Matt. 11:21.

14. Men det skall också bli lindrigare för Tyrus och Sidon vid domen än för er.

15. Och du Kapernaum, som har varit upphöjt ända till himlen, du skall bli nerstörtad ända till helvetet.

16. Den som hör er, han hör mig, och den som föraktar er, han föraktar mig. Och den som föraktar mig, han föraktar honom som har sänt mig.

Matt. 10:40. Mark. 9:39.

Luk. 9:48. Joh. 13:20. 1 Thess. 4:8.

17. Och de sjuttio kom tillbaka med glädje och sade: Herre, också de onda andarna* är oss underdåniga i ditt namn.

*KXII: djävlar.

18. Då sade han till dem: Jag såg Satan falla ner från himlen såsom en blint.

Upp. 12:8-9.

19. Se, jag har gett er makt att trampa

på ormar och skorpioner och på fiendens hela styrka, och inget skall på något sätt kunna göra er skada.

Mark. 16:18. Apg. 28:5.

20. Dock, gläd er inte över att andarna är er underdåniga, utan gläd er över att era namn är skrivna i himlen.

21. I samma stund fröjdade sig Jesus i anden och sade: Jag prisar dig, Fader, himlens och jordens Herre, att du har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de små. Ja Fader, så har varit välbehagligt för dig.

Jes. 29:14. Matt. 11:25. 1 Kor. 1:19, 26, 2:6, 7.

22. Allt har överlämnats åt mig av min Fader. Och ingen vet vem Sonen är, utom Fadern, inte heller vem Fadern är, utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara det för.

Ps. 8:7. Matt. 11:27, 28:18. Joh. 1:18, 3:35,

6:46, 10:15, 14:8-9. 17:2. 1 Kor. 15:27.

Ef. 1:21-22. Fil. 2:9. Hebr. 2:8.

23. Och han vände sig till sina lärjungar när de var ensamma och sade: Saliga är de ögon, som ser det ni ser.

Matt. 13:16.

24. För jag säger er: Många profeter och kungar önskade att se det ni ser, och fick dock inte se det, och höra det ni hör, och fick dock inte höra det.

1 Petr. 1:10.

25. Och se, en laglärdd stod upp och frestade honom, och sade: Mästare, vad skall jag göra för att få ärva evigt liv?

Matt. 22:35. Mark. 10:17, 12:28.

26. Då sade han till honom: Vad är skrivet i lagen? Hur läser du?

27. Han svarade och sade: Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd, och din nästa såsom dig själv.

3 Mos. 19:18. 5 Mos. 6:5, 10:12, 30:6.

Rom. 13:9. Gal. 5:14. Jak. 2:8.

28. Då sade han till honom: Rätt svarade du. Gör det, så får du leva.

3 Mos. 18:5. Hes. 20:11, 13.

29. Då ville han rättfärdiga sig själv och sade till Jesus: Vem är då min nästa?

30. Jesus svarade och sade: En man var på väg ner från Jerusalem till Jeriko och råkade ut för rövare och de slet av honom hans kläder och misshandlade honom och gick därifrån och lät honom ligga halvdöd.

31. Så hände det sig, att en präst kom ner samma väg och då han fick se honom, gick han förbi honom.

32. På samma sätt kom också en levit. Då han kom till det stället, gick han fram och såg på honom och gick sedan vidare.

33. Men en samarit, som reste samma väg, kom också dit där han låg. Och när han såg honom, förbarmade han sig över honom,

34. och gick fram till honom, förband och gjöt olja och vin i hans sår. Sedan lade han honom på sitt riddjur och förde honom till ett härbärge och skötte om honom.

35. Dagen därpå då han skulle dra vidare, tog han fram två denarer* och gav dem till värden och sade till honom: Sköt om honom, och vad du mer kostar på honom skall jag betala dig, när jag kommer tillbaka.

*En denar motsvarar en dagslön.

36. Vem av dessa tre, anser du, har varit den mannens nästa, som hade råkat ut för rövare?

37. Han svarade: Den som visade honom barmhärtighet. Då sade Jesus till honom: Gå du och gör på samma sätt.

38. Men det hände sig, att medan de vandrade, gick han in i en by, och en kvinna vid namn Marta tog emot honom i sitt hus.

Job. 11:1, 12:1.

39. Och hon hade en syster som hette Maria. Hon satte sig vid Jesu fötter och hörde på hans ord.

Apg. 22:3.

40. Men Marta var mycket upptagen med allt betjäande. Och hon gick fram och sade: Herre, frågar du inte efter att min syster låter mig tjäna ensam? Så säg till henne nu att hon hjälper mig.

41. Jesus svarade och sade till henne: Marta, Marta, du har omsorg och bekymmer om mycket.

42. Men endast ett är nödvändigt. Maria har valt ut den goda delen, vilken inte skall tas ifrån henne.

11 Kapitlet

Jesus undervisar om bönen. Jesus driver ut en ond ande. Judarnas bitterhet mot Jesus. Han anklagar de skriftlärda och fariséerna.

Och det hände sig, då han var på ett ställe och bad och hade avslutat sin bön, att en av hans lärjungar sade till honom: Herre, lär oss att be såsom också Johannes lärde sina lärjungar.

2. Då sade han till dem: När ni ber, så säg: Fader vår, som är i himlarna, helgat varde ditt namn, tillkomme ditt rike. Ske din vilja, såsom i himlen, så ock på jorden.

Matt. 6:5, 9f.

3. Giv oss alltid vårt dagliga bröd, 4. och förlåt oss våra synder, ty också vi förlåter alla som är oss skyldiga. Och inled oss inte i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo.

5. Och han sade till dem: Om någon av er har en vän, och han går till honom mitt i natten och säger till ho-

nom: Käre vän, låna mig tre bröd,

Luk. 11:1.

6. ty min vän har kommit resande till mig och jag har ingenting att sätta fram åt honom

7. och den andre som är innanför, svarar och säger: Gör mig inte besvär. Dörren är redan stängd, och mina barn har gått till sängs med mig. Jag kan inte stå upp och ge dig något.

8. Men säger jag er: Om han än inte står upp och ger honom det därför att han är hans vän, så kommer han likväl, därför att den andre är så en-trägen, att stå upp och ge honom så mycket han behöver.

9. Likaså säger också jag er: Be och det skall bli er givet, sök och ni skall finna, klappa på och det skall öppnas för er.

Matt. 7:7, 21:22. Mark. 11:24. Joh. 14:13, 15:7, 16:23-24. 1 Joh. 3:22. Jak. 1:5, 6.

10. Ty var och en som ber, han får och den som söker, han finner och för den som klappar, skall det öppnas.

11. Vem bland er är den far, som när hans son ber honom om ett bröd, ger honom en sten eller när han ber om en fisk, ger honom en orm i stället för en fisk,

Matt. 7:9.

12. eller om han ber om ett ägg, räcker honom en skorpion?

13. Om nu ni, som är onda, vet hur ni skall ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall inte er himmelske Fader ge den Helige Ande åt dem som ber honom?

14. Och han drev ut en ond ande* som var dövstum. Och när den onde anden** var utdriven, talade den dövs-tumme, och folket förundrade sig.

*KXII: djävul, **djävulen.

Matt. 9:32, 12:22.

15. Men några av dem sade: Han dri-

ver ut onda andar* med Beelsebul, de onda andarnas** furste.

*KXII: djävlar, **djävlarnas.

Matt. 12:24. Mark. 3:22.

16. Och andra frestade honom och begärde ett tecken från himlen av honom.

Matt. 12:38, 16:1.

17. Men eftersom han förstod deras tankar, sade han till dem: Vart och ett rike, som kommer i strid med sig själv blir ödelagt, och hus faller på hus.

Matt. 12:25. Mark. 3:24.

18. Är nu även Satan i strid med sig själv, hur kan då hans rike bestå? Ni säger ju, att jag driver ut onda andar[†] med Beelsebul.

19. Men om jag driver ut onda andar[†] med Beelsebul, med vem driver då era barn ut dem? Därför skall de vara era domare.

20. Men om jag driver ut onda andar[†] med Guds finger, så har Guds rike kommit till er.

21. Då en stark man, fullt väpnad, bevakar sin gård, får det som han äger vara i fred.

Matt. 12:29.

22. Men om en starkare kommer över honom och övervinner honom, så tar han ifrån honom alla vapen som han förtröstade på, och delar hans byte.

Jes. 53:12. Kol. 2:15.

23. Den som inte är med mig, han är emot mig, och den som inte församlar med mig, han förskingrar.

Matt. 12:30.

24. När den orene anden går ut ur en människa, vandrar han omkring i torra trakter, söker efter vila och finner ingen. Då säger han: Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag gick ut ifrån.

Matt. 12:43.

25. Och när han kommer dit, finner han det städat och pyntat.

26. Då går han iväg och tar med sig

*KXII: djävlarna.

sju andra andar, som är värre än han själv, och de går in där och bor där, och för den människan blir det sista värre än det första.

Joh. 5:14. Hebr. 6:4, 10:26. 2 Petr. 2:20.

27. Och det hände sig då han sade detta, att en kvinna höjde sin röst ibland folket och sade till honom: Salig är det moderliv som har burit dig, och de bröst, som du har ammat av.

28. Men han sade: Ja, saliga är de som hör Guds ord och tar vara på det.

Matt. 7:21. Rom. 2:13. Jak. 1:22.

29. Men då folket strömmade till, började han tala och sade: Detta är ett ont släkte. Det begär tecken, men inget annat tecken skall ges åt det än profeten Jonas tecken.

Jon. 2:1. Matt. 12:39, 16:4.

30. Ty såsom Jona var ett tecken för nineviterna, så skall också Människosonen vara ett tecken för detta släkte.

31. Drottningen av Söderlandet skall stå upp vid domen tillsammans med männen av detta släkte och fördöma dem, för hon kom från jordens ända för att höra Salomos visdom, och se, här är förmer än Salomo.

1 Kon. 10:1. 2 Krön. 9:1. Matt. 12:42.

32. Män från Nineve skall stå upp vid domen med detta släkte och fördöma det, ty de omvände* sig vid Jonas predikan, och se, här är mer än Jona.

*KXII: gjorde bättring. Alt. övers.:

gjorde sinnesändring, ångrade sig. Jon. 3:5.

33. Ingen tänder ett ljus och sätter det i något hemligt rum eller under skäppan*, utan på ljusstaken, för att de som kommer in skall se ljuset.

*Ett sädesmått av trä.

Matt. 5:15. Mark. 4:21. Luk. 8:16.

34. Kroppens ljus är ögat. När ditt öga är friskt, så blir också hela din

kropp ljus, men när det är ont, så är också din kropp i mörker. Matt. 6:22.

35. Se därför till, att ljuset som är i dig inte är mörker.

36. Om nu hela din kropp är helt och hållet ljus, och inte har någon del i mörker så är den helt och hållet ljus, såsom när ett ljus lyser på dig med klart sken.

37. När han talade, bad en farisé att han skulle äta med honom. Då gick han in och satte sig till bords.

38. Men då fariséen såg att han inte tvättade sig innan han gick till bords, förundrade han sig. Mark. 7:3.

39. Då sade Herren till honom: Ni fariséer gör det yttre av dryckeskärlet och fatet rent, medan ert inre är fullt av rofferi och ondska.

Matt. 23:25, 26. Tit. 1:15.

40. Ni dårar, den som gjorde det yttre har han inte också gjort det inre?

41. Ge i stället som allmosa* det som är inuti, och se, då är allt rent för er.

*barmhärtighetsgåva.

Jes. 58:7. Luk. 12:33.

42. Men ve er, ni fariséer, ty ni ger ti-onde av mynta och ruta* och alla slags kryddväxter, men domen och Guds kärlek bryr ni er inte om. Detta borde ni göra, utan att försumma det andra.

*En starkt doftande kryddväxt. 4 Mos. 18:21.

1 Sam. 15:22. Hos. 6:6. Mik. 6:8.

Matt. 9:13, 12:7, 23:23.

43. Ve er, ni fariséer, för ni älskar de främsta platserna i synagogorna och vill bli hälsade på torget.

Matt. 23:6. Mark. 12:38. Luk. 20:46.

44. Ve er ni skrifflärda och fariséer, ni hycklare, ty ni är som gravar som inte syns, som människorna trampar på utan att veta om det. Matt. 23:27.

45. Då svarade en av de laglärdade och sade till honom: Mästare, med dessa ord förolämpar du också oss.

46. Då sade han: Ve också er, ni laglärda, för ni lägger på människorna bördor som är svåra att bära, men själva vill ni inte med ett enda finger röra vid bördorna!

Jes. 10:1. Matt. 23:4. Apg. 15:10.

47. Ve er, ni som bygger upp profeter-nas gravar, som era fäder dödade.

Matt. 23:29.

48. Alltså vittnar ni om att ni gillar era fäders gärningar, ty de dödade dem och ni bygger deras gravar.

49. Därför har också Guds vishet sagt: Jag skall sända profeter och apostlar till dem, och somliga av dem skall de döda och förfölja,

Jer. 7:25, 25:4. Matt. 23:34. Luk. 10:3. Joh.

16:2. Apg. 7:51-52. 2 Kor. 4:8 f. Hebr. 11:36.

50. för att av detta släkte skall alla profeters blod utkrävas, som är utgjutet från världens skapelse,

Matt. 23:35.

51. från Abels blod till Sakarias blod, som dödades mellan altaret och templet. Ja, jag säger er: Det skall bli utkrävt av detta släkte.

1 Mos. 4:8. 2 Krön. 24:20-21.

52. Ve er, ni laglärda för ni har tagit bort nyckeln till kunskapen! Själva har ni inte gått in, och den som ville gå in har ni hindrat.

Matt. 23:13.

53. När han sade detta till dem, började de skriftlärdade och fariséerna att sätta hårt åt honom och med list fråga ut honom om många saker,

54. och de lurpassade på honom för att fånga något från hans mun, som de kunde anklaga honom för.

12 Kapitlet

Jesus varnar för fariséernas surdeg, för synd mot den Helige Ande, för girighet och världslig omsorg, uppmanar till vaksamhet, trohet och försonlighet.

När nu oräkneligt mycket folk var församlat, så att de trampade på varandra, började han säga till sina lärjungar: Framför allt ta er till vara för fariséernas surdeg, vilket är hyckleri.

Matt. 16:6. Mark. 8:15.

2. Ingenting är dolt, som inte skall bli uppenbarat, och ingenting är gömt, som inte skall bli känt.

Job 12:22. Matt. 10:26. Mark. 4:22. Luk. 8:17.

3. Vad ni därför har sagt i mörkret, det skall bli hört i ljuset, och det ni har talat i örat i kamrarna, det skall bli predikat på taken.

4. Men jag säger er mina vänner: Frukta inte för dem som dödar kroppen och sedan inte har makt att göra något mer. Jer. 1:8. Matt. 10:28. 1 Petr. 3:14.

5. Men jag skall visa er vem ni skall frukta för: Frukta för honom som sedan han har dödat också har makt att kasta i helvetet. Ja, jag säger er: För honom skall ni frukta.

6. Säljs inte fem sparvar för två kopparmynt*? Och inte en av dem är glömd inför Gud.

*grek. as. Motsvarar 1/16 denar.

Matt. 10:29.

7. Men på er är också alla huvudhåren räknade. Frukta därför inte. Ni är mer värda än många sparvar.

1 Sam. 14:45. 2 Sam. 14:11. 1 Kon. 1:52.

Luk. 21:18. Apg. 27:34.

8. Men jag säger er: Den som bekänner mig inför människorna, honom skall också Människosonen bekänna inför Guds änglar.

Matt. 10:32. Mark. 8:38.

Luk. 9:26. 2 Tim. 2:12. 1 Joh. 2:23.

9. Men den som förnekar mig inför människorna, han skall också bli förnekad inför Guds änglar.

10. Och om någon talar något mot Människosonen, så skall det bli honom förlåtet, men den som hädar den Helige Ande, honom skall det inte bli förlåtet. Matt. 12:31. Mark. 3:28. 1 Joh. 5:16.

11. När de nu drar er fram inför synagogor och överheter och myndigheter, så ha inte några bekymmer för hur ni skall svara eller vad ni skall säga. Matt. 10:19. Mark. 13:11. Luk. 21:14.

12. Ty den Helige Ande skall i samma stund lära er vad ni skall säga.

13. Då sade en i folkhopen till honom: Mästare, säg till min bror att han delar arvet med mig.

14. Men han sade till honom: Människa, vem har satt mig till domare eller skiftesman över er?

15. Och han sade till dem: Se till att ni tar er till vara för girighet, för en människas liv hänger inte på att hon har många ägodelar. 1 Tim. 6:7-8.

16. Och han framställde en liknelse för dem och sade: Det var en rik man, vars åker bar rik skörd.

17. Då tänkte han vid sig själv och sade: Vad skall jag göra? Ty jag har inte rum nog för att samla in min skörd.

18. Och han sade: Detta vill jag göra: Jag vill riva omkull mina lador och bygga upp större, och där skall jag samla in all min gröda och mina ägodelar.

19. Och jag skall säga till min själ: Själ, du har förvarat mycket gott för många år. Ge dig nu ro, ät, drick och var glad. Pred. 11:9. 1 Kor. 15:32. Jak. 5:5.

20. Men Gud sade till honom: Du dåre, i denna natt skall din själ utkrä-

vas av dig. Vem skall då få det du har gjort i ordning?

Job 20:22. 27:8. Ps. 39:7. Ps. 52:7. Jer. 17:11.

21. Så går det med den som samlar skatter åt sig själv, men inte är rik inför Gud. 1 Tim. 6:9, 18.

22. Och han sade till sina lärjungar: Därför säger jag er: Ha inte några bekymmer för ert liv, vad ni skall äta eller för er kropp, vad ni skall klä er med.

Ps. 55:23. Matt. 6:25. Fil. 4:6. 1 Petr. 5:7.

23. Livet är mer än maten, och kroppen mer än kläderna.

24. Se på korparna: De sår inte, inte heller skördar de, de har varken för rådshus eller lada, och likväl föder Gud dem. Hur mycket mer värda är inte ni än fåglarna?

Job 39:3. Ps. 147:9. Matt. 10:31.

25. Vem av er kan med sin omsorg lägga en aln till sin livslängd*?

*KXII: längd. Matt. 6:27.

26. Förmår ni nu inte ens det som är minst, varför då bekymra er för det övriga?

27. Se på liljorna, hur de växer, de arbetar inte och inte heller spinner de. Men jag säger er: Inte ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem.

28. Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer skall han då inte klä er, ni klentrogna.

29. Sök därför inte efter vad ni skall äta eller dricka, och var inte oroliga*.

*KXII: far inte i höjden.

30. Efter allt detta söker hedningarna i världen, men er Fader vet att ni behöver detta.

31. Utan sök efter Guds rike, så skall allt detta andra tillfalla er.

1 Kon. 3:13. Ps. 37:25.

32. Frukta inte du lilla hjord, ty det är er Faders goda vilja att ge er riket.

Matt. 11:25, 26.

33. Sälj vad ni har och ge allmosor*. Gör er penningpungar som inte föråldras, en oförgånglig skatt i himlen, dit ingen tjuv når och där ingen mal förstör. *Se Luk. 11:41. Matt. 6:20. 19:21.

Luk. 16:9. Apg. 2:45. 4:34. 1 Tim. 6:19.

34. Ty där er skatt är, där kommer också ert hjärta att vara.

35. Låt era länder* vara omgjordade och era lampor brinnande.

*höft. Ef. 6:14. 1 Petr. 1:13.

36. Och var ni lika människor som väntar på sin herre, när han återvänder från bröllopet, så att de genast kan öppna för honom, när han kommer och klappar på.

37. Saliga är de tjänare, som deras herre finner vakande då han kommer. Sannerligen säger jag er: Han skall omgjorda sig och låta dem ligga till bords, och han skall gå fram och tjäna dem.

38. Och om han kommer i den andra nattvåken eller i den tredje och finner dem göra så, saliga är de tjänarna.

Matt. 24:42.

39. Men detta skall ni veta, att om husägaren visste vilken stund tjuven skulle komma, så skulle han ju vaka och inte tillåta att någon bröt sig in i hans hus.

Matt. 24:43. 1 Thess. 5:2.

2 Petr. 3:10. Upp. 3:3. 16:15.

40. Därför var också ni redo, ty i den stund som ni inte tänker er, skall Människosonen komma.

Matt. 24:44. 25:13. Mark. 13:33.

Luk. 21:34. 1 Thess. 5:6.

41. Då sade Petrus till honom: Herre, talar du denna liknelse till oss eller till alla?

42. Herren svarade: Var finner man en trogen och klok förvaltare, som hans herre kan sätta över sitt husfolk, för att i rätt tid ge dem deras bestämda kost? Matt. 24:45. 25:14, 21. 1 Kor. 4:2.

43. Salig är den tjänaren, som hans herre finner göra så, då han kommer.

44. Sannerligen säger jag er: Han skall sätta honom över allt det han äger.

45. Men om den tjänaren säger i sitt hjärta: Det dröjer innan min herre kommer igen, och han börjar slå tjänarna och tjänarinnorna och äta och dricka, så att han blir drucken,

46. så skall den tjänarens herre komma en dag, då han inte väntar det, och en stund då han inte vet det och han skall hugga honom i stycken och skall ge honom hans lott bland de otrogna.

Matt. 24:51.

47. Och den tjänaren som visste sin herres vilja och inte beredde sig och inte gjorde efter hans vilja, han skall straffas med många slag. Jak. 4:17.

48. Men den som inte visste den och ändå gjorde det som förtjänar slag, han skall straffas med få slag. Den åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket bli utkrävt, och den åt vilken mycket är anförtrött, av honom skall bli fordrat desto mer.

49. Jag har kommit för att tända en eld på jorden, och hur gärna vill jag inte att den redan brann?

50. Men jag måste döpas med ett dop, och hur ängslas jag inte till dess att det blir fullbordat!

Matt. 20:22. Mark. 10:38.

51. Tror ni, att jag har kommit för att sända fred på jorden? Nej, säger jag er, utan snarare splittring.

Matt. 10:34.

52. Ty härefter skall fem i ett hus vara splittrade mot varandra, tre mot två, och två mot tre.

53. En far mot sin son, och sonen mot sin far, en mor mot sin dotter, och dottern mot sin mor, en svärmor mot sin

sonhustru, och sonhustrun mot sin svärmor.

Mik. 7:6. Matt. 10:35.

54. Han sade också till folket: När ni får se ett moln stiga upp i väster, säger ni genast: Det kommer regn, och det blir så.

Matt. 16:2.

55. Och när det blåser sydlig vind, säger ni: Det blir varmt, och det blir så.

56. Ni hycklare, himlens och jordens utseende förstår ni att tyda. Varför tyder ni då inte den här tiden?

57. Varför dömer ni inte också av er själva vad som är rätt?

58. När du nu går med din motpart till en överhetsperson, så vinnlägg dig om att under vägen förlika dig med honom, så att han inte drar dig fram inför domaren, och domaren överlämnar dig åt rättstjänaren, och rättstjänaren kastar dig i fängelse.

Ords. 25:8. Matt. 5:25.

59. Jag säger dig: Du skall inte komma ut därifrån, förrän du har betalat den sista skärven*.

*grek. lepton. Judarnas minsta myntenhet. Motsvarar en åttondels ass.

13 Kapitlet

Jesus kallar till omvändelse, framställer liknelsen om fikonsträdet, botar en kvinna på sabbaten, framställer liknelsen om Guds rike, klagar över Jerusalem.

Vid samma tillfälle kom några som berättade för honom om de galiléer, vilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer.

2. Då svarade Jesus och sade till dem: Tror ni, att dessa galiléer var större syndare än alla andra galiléer, eftersom de fick lida sådant?

3. Nej, säger jag er, men om ni inte

omvänder* er, skall ni alla på samma sätt förgås.

*KXII: bättren er.

Alt. övers: gör sinnesändring, ångrar er.

4. Eller de arton, som tornet i Siloam föll på och dödade, menar ni att de var mera syndiga än alla andra människor som bor i Jerusalem?

5. Nej, säger jag er, men om ni inte omvänder* er, skall ni alla på samma sätt förgås.

*KXII: bättren er.

Alt. övers: gör sinnesändring, ångrar er.

6. Och han framställde denna liknelse: En man hade ett fikonsträd planterat i sin vingård och han kom och sökte frukt på det, men fann ingen.

Jes. 5:2. Matt. 21:19.

7. Då sade han till vingårdsmannen: Se, nu i tre år har jag kommit och sökt frukt på detta fikonsträd, men jag finner ingen. Hugg bort det. Varför skall det också få suga ut jorden?

8. Han svarade och sade till honom: Herre, låt det stå också i detta år, för att jag må gräva omkring det och göda det.

9. Kanske det då skall bära frukt. Om inte, skall du därefter hugga bort det.

10. Och han undervisade på sabbaten i en synagoga.

11. Och se, där var en kvinna som i arton år hade haft en sjukdomsande, och hon var så hopkrympt, att hon inte förmådde räta på sig.

12. När Jesus fick se henne, kallade han henne till sig och sade till henne: Kvinna, du är fri från din sjukdom,

13. och han lade händerna på henne, och genast rätade hon på sig och prisade Gud.

14. Men synagogsföreståndaren som var vred över att Jesus botade på sabbaten, svarade och sade till folket: Det är sex dagar, på vilka man bör arbeta. På dem må ni alltså komma och låta

hela er, men inte på sabbatsdagen.

2 Mos. 20:9. 5 Mos. 5:13. Hes. 20:12.

15. Då svarade Herren honom och sade: Du hycklare, löser inte var och en av er på sabbaten sin ox eller åsna från krubban och leder dem bort för att vattnas?

Matt. 12:1, 11. Mark. 3:2.

Luk. 6:7. 14:5. Joh. 7:23.

16. Skulle man då inte få lösa från denna boja på sabbaten, denna Abrahams dotter som Satan har hållit bunden, se, i arton år?

17. Och då han sade detta skämdes alla hans motståndare, och allt folket gladdes sig över alla de underbara gärningar som gjordes av honom.

18. Så sade han då: Vad är Guds rike likt? Och vid vad skall jag likna det?

19. Det är likt ett senapskorn, som en man tog och sädde i sin örtagård. Och det växte och blev ett stort träd, och fåglarna under himlen byggde sina bon på dess grenar.

Matt. 13:31. Mark. 4:30.

20. Och åter sade han: Vid vad skall jag likna Guds rike.

21. Det är likt en surdeg, som en kvinna tog och blandade in tre skäppor* mjöl, till dess alltsammans blev syrat.

*Ett sädesmått av trä. Matt. 13:33.

22. Och han vandrade genom städer och byar och undervisade på sin färd mot Jerusalem.

Matt. 9:35. Mark. 6:6. Luk. 9:51.

23. Och någon sade till honom: Herre, är de få som blir frälsta? Då sade han till dem:

24. Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Ty många, säger jag er, skall söka att komma in och skall dock inte kunna det.

Matt. 7:13.

25. Om husets herre har stått upp och stängt dörren, och ni står utanför och börjar klappa på dörren och säger:

Herre, Herre, öppna för oss, så skall han svara och säga till er: Jag vet inte varifrån ni är.

Matt. 7:21, 25:11, 12.

26. Då skall ni börja säga: Vi har ätit och druckit med dig, och du har undervisat på våra gator.

27. Men han skall säga: Jag säger er, jag vet inte varifrån ni är. Gå bort ifrån mig, alla ni ogärningsmän.

Ps. 6:9. Matt. 7:23, 25:41.

28. Där skall vara gråt och tandgnisslan, när ni får se Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna i Guds rike, men ni själva utdrivna.

Matt. 8:12. 13:42. 24:51.

29. Och de skall komma från öster och väster och norr och söder och ligga till bords i Guds rike.

Jes. 2:2, 3. Mal. 1:11. Matt. 8:11.

30. Och se, somliga av de sista skall bli de första och några av de som är de första skall bli de sista.

Matt. 19:30. 20:16. Mark. 10:31.

31. Samma dag gick några fariséer fram och sade till honom: Skynda dig och gå härifrån. Ty Herodes vill döda dig.

32. Då sade han till dem: Gå och säg den räven: Se, jag driver ut onda andar* och botar i dag och i morgon, och på tredje dagen är jag färdig.

*KXII: djävlar.

33. Dock måste jag vandra i dag och i morgon och övermorgon, ty det kan inte ske att en profet förgås någon annanstans än i Jerusalem.

34. Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som är sända till dig! Hur ofta har jag inte velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men ni har inte velat!

Ps. 17:8. 91:4. Jes. 31:5. Jer. 7:13. Matt. 23:37.

35. Se, ert hus skall bli öde. Men jag säger er: Ni skall inte se mig, förrän

den tid kommer, då ni säger: Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn.

Ps. 69:26, 118:26. Jer. 7:34.

Mik. 3:12. Matt. 23:38. Luk. 19:38.

14 Kapitlet

Jesus botar på sabbaten en man som led av vatten i kroppen, undervisar om ödmjukhet och människokärlek, framställer liknelsen om den stora måltiden och villkoren för det sanna lärjungaskapet.

Och det hände sig, att då han på en sabbat gick in i en mans hus, vilken var en av fariséernas ledare, för att äta en måltid, så vaktade dessa på honom.

Matt. 12:10.

2. Och se, en man som led av vatten i kroppen kom och stod där framför honom.

3. Då började Jesus tala och sade till de laglärda och fariséerna: Är det tillåtet att bota någon på sabbaten?

4. Och de teg. Då tog han honom till sig och gjorde honom frisk och lät honom gå.

5. Och han svarade och sade till dem: Om någon av er har en åsna eller en oxe, som faller i en brunn, går han inte genast och drar upp den på sabbatsdagen?

2 Mos. 23:12. Luk. 13:15.

6. Och de kunde inte svara honom på detta.

7. Men då han märkte hur de som var bjudna sökte efter att sitta främst, framställde han för dem en liknelse, och sade till dem:

8. När du blir bjuden av någon till bröllop så sätt dig inte på den främsta platsen. Ty kanske finns det någon bland de bjudna som är mera ansedd än du,

Ords. 25:6, 7.

9. och då kommer han som har bjudit både dig och honom och säger till dig: Ge rum åt denne, och då måste du med skam intaga den nedersta platsen.

10. Utan när du blir bjuden, gå och sätt dig på den nedersta platsen, så att han som har bjudit dig, må säga till dig, då han kommer: Min vän, stig högre upp. Då blir du hedrad inför dem som sitter där till bords med dig.

11. Ty var och en som upphöjer sig, han skall bli förödmjukad och den som ödmjukar sig, han skall bli upphöjd.

Job 22:29. Ords. 29:23. Matt. 23:12.

Luk. 18:14. 1 Petr. 5:5. Jak. 4:10.

12. Han sade också till den som hade bjudit honom: När du gör en midags- eller aftonmåltid, så bjud inte dina vänner eller dina bröder eller dina släktingar eller dina grannar, som är rika så att de bjuder dig igen och du får ersättning.

13. Utan då du gör gästabud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blind.

5 Mos. 14:29. Neh. 8:12. Ords. 3:27.

14. Och salig är du då, ty de förmår inte gottgöra dig tillbaka, ty du skall belönas vid de rättfärdigas uppståndelse.

15. Men då en av dem som låg till bords hörde detta, sade han till honom: Salig är den som får äta bröd i Guds rike.

16. Då sade han till honom: En man tillredde en stor festmåltid och bjöd många.

Jes. 25:6. Matt. 22:2. Upp. 19:9.

17. Och när stunden var inne för måltiden, sände han ut sin tjänare för att han skulle säga till dem som var bjudna: Kom, ty nu är allt redo.

Ords. 9:2, 5.

18. Och de började allesammans ursäkta sig. Den förste sade till honom:

Jag har köpt en åker, och jag måste gå ut och se den. Jag ber dig, ta emot min ursäkt.

19. Och den andre sade: Jag har köpt fem par oxar, och jag skall nu gå iväg och pröva dem. Jag ber dig, ta emot min ursäkt.

20. Och den tredje sade: Jag har tagit mig en hustru, och därför kan jag inte komma.

21. Och tjänaren kom igen och berättade detta för sin herre. Då blev husets herre vred och sade till sin tjänare: Gå genast ut på gator och gränder i staden, och för här in fattiga och krymplingar och halta och blindas.

22. Därefter sade tjänaren: Herre, jag har gjort så som du befallde, och här finns ännu rum.

23. Då sade Herren till tjänaren: Gå ut på vägar och gårdar* och övertala dem att komma in, så att mitt hus må bli fullt.

*Åker, fält, gårdsgård.

24. Ty jag säger er att ingen av de män som var bjudna, skall smaka min måltid.

25. Och mycket folk gick med honom, och han vände sig om och sade till dem:

26. Den som kommer till mig och inte hatar sin far och sin mor och sin hustru och sina barn och sina bröder och systrar och därtill sitt eget liv, han kan inte vara min lärjunge.

2 Mos. 32:27. 5 Mos. 33:9. Matt. 10:37.

27. Och den som inte bär sitt kors och följer mig, han kan inte vara min lärjunge.

Matt. 10:38. 16:24. Mark. 8:34. Luk. 9:23.

28. Ty vem bland er som vill bygga ett torn, sätter sig inte först ner och beräknar kostnaden, om han har vad han behöver för att fullborda det?

29. Annars skall alla som får se det,

börja håna honom för att han har lagt grunden men sedan inte kan fullborda det.

30. och säga: Denne mannen har börjat bygga, men förmådde inte fullborda det.

31. Eller vilken är den kung som vill dra ut i krig och strida emot en annan kung, och inte först sätter sig ner och tänker efter, om han förmår att med tio tusen möta honom, som kommer emot honom med tjugo tusen?

32. Annars sänder han, medan denne ännu är långt borta, bud till honom och ber om fred.

33. På samma sätt är det med var och en av er: Den som inte avstår från allt det han äger kan inte vara min lärjunge.

34. Saltet är gott, men om saltet mister sin sälta, med vad skall man då salta?

Matt. 5:13. Mark. 9:50.

35. Varken för jorden eller för gödselhögen är det dugligt. Man kastar bort det. Den som har öron till att höra, han må höra.

15 Kapitlet

Jesus framställer liknelser om det förlorade fåret, om det borttappade myntet och om den förlorade sonen.

Och till honom kom alla publikaner och syndare för att höra honom. Matt. 9:10. Mark. 2:15. Luk. 5:29.

2. Och fariséerna och de skriftlärdas kritiserade och sade: Denne tar emot syndare och äter med dem.

3. Då framställde han för dem denna liknelse och sade:

4. Vem är den man bland er, som om

han har hundra får och förlorar ett av dem, inte lämnar de nittionio i öknen och går efter det som är borta, till dess han finner det?

Hes. 34:11, 16. Matt. 18:12.

5. Och då han har funnit det lägger han det på sina axlar med glädje.

6. Och när han kommer hem, kallar han samman sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig, för jag har funnit mitt får som var förlorat.

Jes. 53:6. 1 Petr. 2:25.

7. Jag säger er, att på samma sätt skall det bli glädje i himlen över en enda syndare, som omvänder* sig, mer än över nittionio rättfärdiga, som ingen omvändelse** behöver.

*KXII: bättrar sig. Alt. övers: gör sinnesändring, ångrar sig. **bättring. Alt. övers: sinnesändring, ånger. Luk. 5:32.

8. Eller vem är den kvinna, som om hon har tio silvermynt* och tappar bort ett av dem, inte tänder ett ljus och sopar huset och söker noggrant till dess hon finner det?

*grek. drakma. Ungefär samma värde som en denar.

9. Och då hon har funnit det, kallar hon samman sina vänner och grannkvinnor och säger: Gläd er med mig, för jag har funnit silvermyntet, som jag hade tappat.

10. Likaså säger jag er, det blir glädje inför Guds änglar över en enda syndare som omvänder* sig.

*KXII: bättrar sig.

Alt. övers: gör sinnesändring, ångrar sig.

11. Och han sade: En man hade två söner.

12. Och den yngre av dem sade till fadern: Fader, ge mig den del av egendomen som tillkommer mig. Och han delade ägodelarna dem emellan.

13. Och inte många dagar därefter samlade den yngre sonen ihop allt sitt

och for långt bort till ett främmande land. Och där slösade han bort sina ägodelar och levde ett utsvävande liv.

14. Och sedan han hade slösat bort allt, blev det en stor hungersnöd i det landet, och han började lida nöd.

15. Då gick han bort och slöt sig till en inbyggare i det landet, och han sände honom ut på sina marker för att vakta svin.

16. Och han längtade efter att få fylla sin buk med de fröskidor som svinen åt, men ingen gav honom.

17. Då besinnade han sig och sade: Hur många av min faders daglönare har inte bröd i överflöd, och här förgås jag av hunger!

18. Jag vill stå upp och gå till min far och säga till honom: Far, jag har syndat mot himlen och inför dig.

19. Jag är inte mer värd att kallas din son. Låt mig få vara såsom en av dina daglönare.

20. Och så stod han upp och gick till sin far. Och då han ännu var långt borta, såg hans far honom och förbarmade sig över honom och sprang emot honom, föll honom om halsen och kysste honom.

Hes. 33:11. Apg. 2:39. Ef. 2:12, 17.

21. Och sonen sade till honom: Far, jag har syndat mot himlen och inför dig och är inte mer värd att kallas din son.

22. Då sade fadern till sina tjänare: Bär fram den bästa klädnaden och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter.

23. Och hämta hit den gödda kalven och slakta den och låt oss äta och vara glada.

24. Ty denne min son var död och har fått liv igen, han var förlorad och

är återfunnen. Och de började göra sig glada.

25. Men hans äldre son var ute på marken. Och när han kom och närmade sig huset, hörde han musik och dans.

26. Då kallade han till sig en av tjärnarna och frågade honom vad det var.

27. Då sade han till honom: Din bror har kommit och din far har låtit slakta den gödda kalven, därför att han har fått honom tillbaka välbehållen igen.

28. Då blev han vred och ville inte gå in. Hans far gick då ut och bad honom.

29. Men han svarade och sade till fadern: Se, i så många år har jag tjänat dig och har aldrig överträtt något av dina bud, och ändå har du aldrig gett mig en killing, så att jag kunde göra mig glad med mina vänner.

30. Men när denne din son, som har slösat bort dina ägodelar med skökor, nu har kommit tillbaka, har du för honom slaktat den gödda kalven.

31. Då sade han till honom: Min son, du är alltid hos mig, och allt det som är mitt, det är ditt.

32. Men nu måste vi glädjas och fröjdas, för denne din bror var död men har fått liv igen, han var förlorad och är återfunnen.

16 Kapitlet

Jesus framställer liknelsen om den otrogne förvaltaren. Den rike mannen och Lasarus.

Han sade också till sina lärjungar: Det var en rik man, som hade en förvaltare, och denne blev angiven för honom att han förskingrade hans ägodelar.

2. Då kallade han honom till sig och sade till honom: Vad är det jag hör om dig? Gör räkenskap för din förvaltning, för du kan inte längre få vara min förvaltare.

3. Då sade förvaltaren för sig själv: Vad skall jag göra, då min herre tar ifrån mig förvaltningen? Gräva orkar jag inte, att tigga skäms jag för.

4. Nu vet jag vad jag skall göra för att de skall ta emot mig i sina hus, då jag blir avsatt från min förvaltning.

5. Då kallade han till sig dem som var skuldsatta hos hans herre, var och en särskilt och sade till den förste: Hur mycket är du skyldig min herre?

6. Han sade: Hundra fat olja. Då sade han till honom: Ta ditt skuldebrev, och sätt dig genast ner och skriv femtio.

7. Sedan sade han till den andre: Och du, hur mycket är du skyldig? Han sade till honom: Hundra tunnor vete. Han sade till honom: Ta ditt skuldebrev och skriv åttio.

8. Och herren prisade den orättfärdige förvaltaren, för att han hade handlat klokt. Ty denna världens barn är klokare mot sitt eget släkte än ljusets barn. Ef. 5:8. 1 Thess. 5:5.

9. Och jag säger er: Skaffa er vänner genom den orättfärdige Mammon, så att när ni behöver*, de må ta emot er i de eviga hyddorna.

*Ordagrant. Textus Receptus: när ni misslyckas.

Matt. 6:19. 19:21. Luk. 18:22. 1 Tim. 6:18.

10. Den som är trogen i det minsta, är också trogen i stort, och den som är orättfärdig i det minsta, är orättfärdig också i stort. Luk. 19:17.

11. Har ni nu inte varit trogna i den orättfärdige Mammons sak, vem vill då anförtra er med det sanna?

12. Och om ni inte har varit trogna i

det som tillhör en annan, vem vill då ge er det som är ert?

13. Ingen tjänare kan tjäna två her-
rar. Ty antingen kommer han att hata
den ene och älska den andre, eller så
kommer han att hålla sig till den ene
och förakta den andre. Ni kan inte
tjäna både Gud och Mammon.

Matt. 6:24.

14. Allt detta hörde också fariséerna,
som var giriga, och hånade honom.

Matt. 23:14.

15. Och han sade till dem: Ni är de
som gör er själva rättfärdiga inför
människor. Men Gud känner era hjär-
tan. Ty det som bland människor är
högt är en styggelse inför Gud.

1 Sam. 16:7. Ps. 7:10. Matt. 23:28. Luk. 18:9.

16. Lagen och profeterna varade fram
till Johannes. Från den tiden blir
evangelium om Guds rike förkunnat,
och var och en tränger sig in i det med
våld.

Matt. 11:12-13.

17. Men snarare skall himmel och jord
förgås, än att en enda prick av lagen
faller bort.

Ps. 102:7. Jes. 40:8. 51:6.

Matt. 5:18. Luk. 21:33.

18. Var och en som överger sin hus-
tru och tar en annan, han gör äkten-
skapsbrott. Och var och en som tar
henne som är skild från sin man, han
begår äktenskapsbrott.

Matt. 5:32. 19:9. Mark. 10:11. 1 Kor. 7:10.

19. Det var en rik man som klädde
sig i purpur och fint linne och levde
var dag i glädje och prakt.

20. Och det var också en fattig man
vid namn Lasarus, som låg vid hans
dörr full av sår,

21. och önskade att få stilla sin
hunger med de smulor, som föll från
den rike mannens bord. Ja, också
hundarna kom och slickade hans sår.

22. Så hände det sig att den fattige

dog och blev förd av änglarna till Ab-
rahams sköte. Också den rike dog och
blev begravnen.

23. Och i dödsriket*, där han låg och
plågades, lyfte han upp sina ögon och
fick se Abraham långt borta och
Lasarus i hans sköte.

*KXII: helvetet. Grekiska: Hades.

24. Då ropade han och sade: Fader
Abraham, förbarma dig över mig, och
sänd Lasarus, för att han må doppa
det yttersta av sitt finger i vatten och
svalka min tunga, för jag plågas svårt
i dessa lågor. Jes. 65:13. 66:24. Mark. 9:44.

25. Då sade Abraham: Min son tänk
på att du fick ut ditt goda medan du
levde, och likaledes fick Lasarus det
onda, men nu har han tröst här och
du pinas.

Job 21:19.

26. Dessutom är det en stor klyfta
mellan oss och er, för att de som vill
komma härifrån till er inte skall
kunna det, och för att inte heller nå-
gon därifrån skall kunna komma över
till oss.

27. Då sade han: Då ber jag dig fader,
att du sänder honom till min fars hus,
28. för jag har fem bröder, för att han
må varna dem, så att inte de också
kommer till detta pinorum.

29. Men Abraham sade till honom:
De har Moses och profeterna, de må
lyssna till dem. Jes. 8:20. Joh. 5:39, 45.

30. Han sade: Nej, fader Abraham,
men om någon kommer till dem från
de döda, då omvänder* de sig.

*KXII: bättrar de sig.

Alt. övers.: skall de göra sinnesändring, ångrar.

31. Då sade han till honom: Lyssnar
de inte på Moses och profeterna, så
kommer de inte heller att tro om nå-
gon uppstår från de döda.

17 Kapitlet

Jesus undervisar om förförelse, om att förlåta, om trons kraft och om att tjäna utan att få tack. Jesus botar tio spetälska män och talar om sin tillkommelse.

Och han sade till sina lärjungar: Det är oundvikligt att förförelser kommer, men ve den genom vilken de kommer. Matt. 18:6-7. Mark. 9:42.
2. För honom vore det bättre att en kvarsten hängdes om hans hals och han kastades i havet, än att han skulle förföra en av dessa små.

3. Ta er till vara. Om din bror syndar mot dig, så tillrättavisa honom, och om han ångrar sig, så förlåt honom.

3 Mos. 19:17. Ords. 17:10.

Matt. 18:15, 21. Jak. 5:19-20.

4. Och om han syndar mot dig sju gånger om dagen, och han sju gånger om dagen kommer tillbaka till dig, och säger: Jag ångrar mig, så förlåt honom.

Matt. 18:22.

5. Och apostlarna sade till Herren: Föroka vår tro.

6. Då sade Herren: Om ni hade tro såsom ett senapskorn, så skulle ni kunna säga till detta mullbärsträd: Dra upp dig med rötterna, och plantera dig i havet, och det skulle lyda er.

Matt. 17:20. 21:21. Mark. 11:23.

7. Vem av er har en tjänare, som går vid plogen eller vaktar boskap, och säger till honom då han kommer hem från marken: Gå strax och sätt dig till bords?

8. Säger han inte snarare: Gör i ordning maten åt mig och fäst upp dina kläder och tjäna mig, medan jag äter och dricker. Sedan må du själv äta och dricka?

9. Inte tackar han väl tjänaren för att han gjorde det som han hade fått be-

fallning om? Nej, menar jag.

10. På samma sätt är det med er: När ni har gjort allt det som ni har fått befallning om, så säg: Vi är onyttiga tjänare: Vi har bara gjort det som var vår plikt att göra.

11. Och det hände sig då han gick till Jerusalem, att han tog vägen mitt emellan Samarien och Galiléen.

12. Och då han kom in i en by, mötte honom tio spetälska män som stannade långt ifrån

13. och ropade och sade: Jesus, Mästare, förbarma dig över oss.

14. När han fick se dem, sade han till dem: Gå och visa er för prästerna. Och det skedde, att de blev rena medan de gick.

3 Mos. 13:2. 14:2. Matt. 8:4. Luk. 5:14.

15. Men då en av dem såg att han hade blivit helad, kom han tillbaka och prisade Gud med hög röst

16. och föll ner på sitt ansikte för hans fötter och tackade honom. Och han var en samarit.

17. Då svarade Jesus och sade: Var det inte tio som blev renade? Var är då de nio?

18. Fanns det ingen som kom igen för att prisa Gud, utom denne främling?

19. Och han sade till honom: Stå upp och gå! Din tro har frälst dig.

Matt. 9:22. Mark. 5:34. 10:52.

Luk. 7:50, 8:48. 18:42.

20. Och då han blev tillfrågad av fari-seerna när Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: Guds rike kommer inte så att man kan se det med ögonen.

21. Inte heller skall man kunna säga: Se, här är det, eller: Se, där är det. Ty se, Guds rike är inom er.

22. Och han sade till lärjungarna: Den

tid skall komma, då ni skall längta efter att få se en av Människosonens dagar, men inte få se den.

23. Och de skall säga till er: Se här! eller: Se, där! Men gå inte dit och följ inte efter.

Matt. 24:23. Mark. 13:21. Luk. 21:8.

24. Ty såsom blixten flamar till och lyser från himlens ena ända till den andra, så skall också Människosonen vara på sin dag.

Matt. 24:27.

25. Men först måste han lida mycket och förkastas av detta släkte.

Matt. 16:21. 17:22. 20:18. Mark. 8:31. 9:31.

10:33. Luk. 9:22. 18:31. 24:7, 26.

26. Och såsom det skedde på Noas tid, så skall det också ske i Människosonens dagar.

Matt. 24:37. 1 Petr. 3:20.

27. De åt och drack, män tog sig hustur och kvinnor gavs åt män intill den dagen, då Noa gick in i arken och floden kom och förgjorde dem alla.

1 Mos. 6:2. 7:7.

28. Och på samma sätt som det skedde på Lots tid: De åt, drack, köpte, sålde, planterade och byggde.

1 Mos. 19:14.

29. Men på den dagen då Lot gick ut från Sodom, regnade det eld och sva-
vel från himlen och förgjorde dem
alla.

1 Mos. 19:24. 5 Mos. 29:23. Jes. 13:19.

Jer. 50:40. Hos. 11:8. Amos 4:11. Jud. v. 7.

30. På samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen skall uppen-
baras.

31. Den som den dagen är på taket och har sina tillhörigheter i huset, han skall inte stiga ner för att hämta dem. På samma sätt även den som är ute på marken, han må inte vända till-
baka.

Matt. 24:17. Mark. 13:15. Luk. 21:21.

32. Kom ihåg Lots hustru! 1 Mos. 19:26.

33. Den som försöker rädda sitt liv skall mista det, men den som mister det skall bevara det.

Matt. 10:39. 16:25.
Mark. 8:35. Luk. 9:24. Joh. 12:25.

34. Jag säger er: Den natten skall två ligga i en säng. Den ene skall bli upp-
tagen och den andre skall lämnas kvar.

Matt. 24:40. 1 Thess. 4:17.

35. Två skall mala tillsammans. Den ena skall bli upptagen och den andra skall lämnas kvar.

Matt. 24:41.

36. Två skall vara ute på marken. Den ene skall bli upptagen och den andre skall lämnas kvar.

37. Då svarade de och sade till honom: Var då, Herre? Han svarade dem: Där den döda kroppen är, där skall också örnarna församlas.

Joh 39:33. Matt. 24:28.

18 Kapitlet

Jesus framställer liknelser om domaren och den fattiga änkan och om fariseén och publikanen. Jesus välsignar barnen. Den rike ynglingen frågar hur han skall få evigt liv.

Lärjungarnas lön. Jesus förutsäger sitt lidande, död och uppståndelse och botar en blind vid Jeriko.

Och han berättade också en lik-
nelse till dem om hur de alltid
borde be och inte förtrötts.

Luk. 11:5, 8. 21:36. Rom. 12:12.

Ef. 6:18. Kol. 4:2. 1 Thess. 5:17.

2. Han sade: I en stad fanns en do-
mare, som inte fruktade Gud och inte
heller brydde sig om någon människa.
3. Så var i samma stad en änka som
kom till honom och sade: Låt mig få
ut min rätt av min motpart.

4. Till en tid ville han inte, men se-
dan sade han för sig själv: Inte för att
jag fruktar Gud eller tar hänsyn till
någon människa,

5. men eftersom denna änka gör mig
så mycket besvär, så vill jag ändå ge
henne rätt, för att hon inte genom sina

besök skall plåga* mig resten av livet.

*KXII: ropa på mig.

6. Och Herren sade: Hör vad den orättfärdige domaren säger.

7. Skulle då inte Gud ge rätt åt sina utvalda som ropar till honom dag och natt, och skulle han inte ha tålmod med dem?

2 Petr. 3:9. Upp. 6:10.

8. Jag säger er: Han skall snart ge dem rätt. Men skall Människosonen finna tro på jorden då han kommer?

1 Tim. 4:1. 2 Tim. 3:1-2.

9. Han sade också till några som förtröstade på att de själva var rättfärdiga och föraktade andra, denna liknelse:

10. Två män gick upp i templet för att be, den ene en farisé och den andre en publikan*.

*tullindrivare.

11. Fariséen stod för sig själv och bad så: Jag tackar dig Gud, att jag inte är såsom andra människor, rövare, orättfärdiga, horkarlar och inte heller såsom denne publikan.

Jes. 1:15, 58:2. Luk. 16:15. Upp. 3:17.

12. Jag fastar två gånger i veckan och ger tionde av allt det jag tjänar.

13. Och publikanen stod långt ifrån och ville inte ens lyfta sina ögon upp mot himlen, utan slog sig för sitt bröst och sade: Gud, var nådig över mig syndare.

Esr. 9:6. Dan. 9:7-8.

14. Jag säger er: Denne gick hem igen mer rättfärdig än den andre. Ty den som upphöjer sig skall bli förödmjukad, och den som ödmjukar sig, han skall bli upphöjd.

Job 22:29. Ords. 29:23.

Matt. 23:12. Luk. 14:11.

1 Petr. 5:5. Jak. 4:6, 10.

15. Så bar de också små barn till honom, för att han skulle röra vid dem, men då hans lärjungar såg det, tillrättavisade de dem.

Matt. 19:13. Mark. 10:13.

16. Men Jesus kallade dem till sig och sade: Låt barnen komma till mig och

hindra dem inte, ty sådana hör Guds rike till.

Matt. 18:3, 19:14. Mark. 10:15.

17. Sannerligen säger jag er: Den som inte tar emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig dit in.

1 Kor. 14:20. 1 Petr. 2:2.

18. Och en överhetsperson frågade honom och sade: Gode Mästare, vad skall jag göra för att jag skall ärva evigt liv?

Matt. 19:16. Mark. 10:17. Luk. 10:25.

19. Jesus sade till honom: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena.

20. Budorden känner du: Du skall inte göra hor, du skall inte dräpa, du skall inte stjäla, du skall inte bära falskt vittnesbörd, du skall hedra din far och din mor.

2 Mos. 20:12 f. 5 Mos. 5:16 f. Rom 13:9.

21. Då sade han: Allt detta har jag hållit från min ungdom.

22. Då Jesus hörde detta, sade han till honom: Ännu fattas dig en sak: Sälj allt det du har och dela ut åt de fattiga, och du skall få en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig.

Matt. 6:19. 19:21. 1 Tim. 6:19.

23. Då han hörde detta, blev han djupt bedrövad, ty han var mycket rik.

24. Då Jesus såg att han var djupt bedrövad, sade han: Hur svårt är det inte för dem som har rikedomar att komma in i Guds rike.

Ords. 11:28. Matt. 19:23.

Mark. 10:24. 1 Tim. 6:9-10.

25. Ja, det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga, än för en rik att komma in i Guds rike.

26. Då sade de som hörde detta: Vem kan då bli frälst?

27. Men han sade: Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud.

Job 42:2. Jer. 32:17. Sak. 8:6. Luk. 1:37.

28. Då sade Petrus: Se, vi har övergivit allt och följt dig.

Matt. 4:20. 19:27. Mark. 10:28. Luk. 5:11.

29. Han sade till dem: Sannerligen säger jag er: Det finns ingen, som har övergivit hus eller föräldrar eller bröder eller hustru eller barn för Guds rikes skull,

5 Mos. 33:9.

30. som inte skall få mycket mer igen i denna tid och evigt liv i den tillkommande världen.

Job 42:12.

31. Då tog Jesus till sig de tolv och sade till dem: Se, vi går upp till Jerusalems och allt skall bli fullbordat, som är skrivet genom profeterna om Mäniskosonen.

Ps. 22:7. Jes. 53:7. Matt. 16:21. 17:22. 20:18.

Mark. 8:31. 9:31. 10:33. Luk. 9:22.

17:25. 24:7. 26-27.

32. Ty han skall överlämnas åt hedningarna och hånas och försmädas och bespottas.

Matt. 27:2. Luk. 23:1. Joh. 18:28. Apg. 3:13.

33. Och sedan de har gisslat¹ honom, skall de döda honom, men på tredje dagen skall han uppstå igen.

34. Men de förstod ingenting av detta, och talet var så dunkelt för dem att de inte fattade vad som sades.

35. Så hände det sig, att när han kom nära Jeriko, satt en blind man vid vägen och tiggde.

Matt. 20:29. Mark. 10:46.

36. Och när han hörde en folkhop gå fram, frågade han vad det var.

37. Då sade de till honom, att Jesus från Nasaret gick där fram.

38. Då ropade han och sade: Jesus Davids Son, förbarma dig över mig.

39. Men de som gick före tillrättavisdade honom, och sade att han skulle tiga. Men han ropade desto mer: Davids Son, förbarma dig över mig.

40. Då stannade Jesus och befallde att han skulle ledas fram till honom.

Då han kom fram frågade han honom, 41. och sade: Vad vill du att jag skall göra dig? Då sade han: Herre, att jag får min syn.

42. Och Jesus sade till honom: Ha din syn, din tro har frälst dig.

Luk. 17:19.

43. Och han fick genast sin syn och följde honom och prisade Gud. Och allt folket, som såg detta lovade Gud.

19 Kapitlet

Jesus gästar hos Sackeus, framställer liknelsen om de tio punden, rider in i Jerusalem, gråter över staden och renar templet.

Och han kom in i Jeriko och gick genom staden.

2. Och se, där var en man vid namn Sackeus. Han var en förman för publikanerna* och han var rik.

*tullindrivare.

3. Och han sökte efter att få se Jesus, vem han var, men han kunde det inte för folkets skull, ty han var liten till växten.

4. Så sprang han i förväg och steg upp i ett mullbärsfikonsträd, för att han skulle få se honom, ty han skulle gå den vägen fram.

5. Och när Jesus kom till den platsen, såg han upp och fick se honom och sade till honom: Sackeus, skynda dig och stig ner, ty i dag måste jag gästa i ditt hus.

6. Och han skyndade sig och kom ner och tog emot honom med glädje.

7. Men alla som såg det klagade och sade: Han har gått in för att gästa hos en syndare.

8. Men Sackeus steg fram och sade till Herren: Se, Herre, hälften av mina

¹Jesus utsattes för en romersk gissling som var råare än den judiska. Det romerska gisslet bestod av flätade läderremmar, där benbitar och järntaggar var inflettade.

ägodelar ger jag åt de fattiga, och om jag har bedragit någon, så ger jag fyrdubbelt igen. 2 Mos. 22:1. Luk. 3:14.

9. Då sade Jesus till honom: I dag har frälsning kommit till detta hus, eftersom också han är en Abrahams son.
10. Ty Människosonen har kommit för att söka upp och frälsa det som var förtappat. Matt. 10:6. 15:24. 18:11. Luk. 5:32. 1 Tim. 1:15.

11. Medan de ännu hörde på detta, berättade han ytterligare en liknelse, eftersom han var nära Jerusalem, och de menade att Guds rike genast skulle bli uppenbarat.

12. Så sade han: En man av ädel börd skulle fara bort till ett avlägset land för att överta ett rike och sedan komma igen. Matt. 25:14. Mark. 13:34.

13. Då kallade han till sig tio av sina tjänare och gav dem tio pund* och sade till dem: Handla med dessa, till dess jag kommer igen.

*ett pund motsvarar 100 denarer.

En denar motsvarar en arbetares dagslön.

14. Men hans landsmän hatade honom och skickade sändebud efter honom och sade: Vi vill inte att denne skall råda över oss.

15. Och det hände sig, att när han kom igen och hade fått riket, befallde han de tjänare komma till sig, åt vilka han hade gett pengarna, för att han skulle få veta vad var och en av dem tjänat.

16. Så kom den förste och sade: Herre, ditt pund har givit tio pund till.

17. Och han sade till honom: Rätt så, du gode tjänare. Eftersom du har varit trogen i det lilla, skall du få makt över tio städer. Luk. 16:10.

18. Och den andre kom och sade: Herre, ditt pund har gett fem pund till.

19. Och han sade också till honom:

Var också du satt över fem städer.

20. Och den tredje kom och sade: Herre, se här är ditt pund, som jag har förvarat i en duk.

21. För jag var rädd för dig, eftersom du är en sträng man. Du tar upp det du inte har lagt ner och skördar det du inte har sått.

22. Han sade till honom: Efter din egen mun dömer jag dig, du onde tjänare. Du visste att jag är en sträng man, som tar upp det jag inte har lagt ner och skördar det jag inte har sått. 2 Sam. 1:16. Matt. 12:37.

23. Varför satte du då inte in mina pengar i en bank så att jag, när jag kom hem, hade kunnat få ut dem med ränta?

24. Och han sade till dem som stod där bredvid: Ta pundet ifrån honom och ge det åt honom, som har de tio punden. Matt. 25:28.

25. Då sade de till honom: Herre han har tio pund.

26. Ty jag säger er, att var och en som har, åt honom skall bli givet, men den som inte har, från honom skall bli taget också det han har.

Matt. 13:12, 25:29. Mark. 4:25. Luk. 8:18.

27. Dock, dessa mina fiender som inte ville att jag skulle regera över dem, för hit dem och döda dem här inför mig.

28. Då Jesus hade sagt detta, gick han framför de andra upp mot Jerusalem.

Mark. 10:32.

29. Och det hände sig, att när han kom nära Betfage och Betania vid det berg som kallas Oljeberget, sände han iväg två av sina lärjungar

Matt. 21:1. Mark. 11:1.

30. och sade: Gå in i byn som ligger här framför. Och när ni kommer in där skall ni finna ett åsneföl bundet

som ingen människa ännu har suttit på. Lös det och för det hit.

31. Och om någon frågar er varför ni löser det, så säg: Herren behöver det.

32. Så gick de som hade blivit sända iväg och fann det så som han hade sagt dem.

33. Och när de löste fölet, sade dess ägare till dem: Varför löser ni fölet?

34. Då sade de: Herren behöver det.

35. Och de ledde den till Jesus och lade sina kläder på fölet och satte Jesus på det.

Sak. 9:9. Joh. 12:14.

36. Och där han färdades fram, bredde de sina kläder på vägen.

2 Kon. 9:13.

37. Och då han var nära sluttningen av Oljeberget, började hela lärjungaskaran i sin glädje med hög röst lova Gud för alla de kraftgärningar, som de hade sett,

38. och sade: Välsignad vare han, som kommer, konungen, i Herrens namn. Frid i himlen och ära i höjden!

Ps. 118:26. Luk. 2:14. Ef. 2:14.

39. Och några fariséer, som var med i folkhopen, sade till honom: Mästare, tillrättavisa dina lärjungar.

40. Men han svarade och sade till dem: Jag säger er: Om de tiger, skall stenarna ropa.

Hab. 2:11.

41. Då han kom närmare och fick se staden, grät han över den,

42. och han sade: O att också du, i dag, visste vad din frid tillhör! Men nu är det dolt för dina ögon.

43. Ty den tid skall komma över dig, då dina fiender skall kasta upp en belägringsvall runt dig och omringa dig och ansätta dig från alla sidor.

44. Och dig och dina barn som är i dig skall de slå ner till jorden, och de skall inte lämna kvar i dig sten på

sten, därför att du inte kände den tid då du var besökt.

1 Kon. 9:7-8. Mik. 3:12. Matt. 24:1.

Mark. 13:2. Luk. 21:6.

45. Så gick han in i templet och började driva ut dem som sålde och köpte där inne

Matt. 21:12. Mark. 11:11, 15.

46. och sade till dem: Det är skrivet: Mitt hus är ett bönehus, men ni har gjort det till en rövarkula.

1 Kon. 8:29-30. Jes. 56:7. Jer. 7:11.

Matt. 21:13. Mark. 11:17.

47. Och han undervisade varje dag i templet. Men översteprästerna och de skriftlärda och de förnämsta bland folket sökte efter att kunna förgöra honom.

Mark. 11:18. Joh. 7:19, 8:37.

48. Men de kunde inte finna vad de skulle göra, ty folket höll sig till honom och hörde på honom.

20 Kapitlet

Jesus får frågan om sin makt och om skatt till kejsaren. Framställer liknelsen om vingården och vingårdsmännen.

Undervisar om uppståndelsen och frågar vem som är Davids Son samt varnar för de skriftlärda.

Och det hände sig en av de dagar då han undervisade folket i templet och förkunnade evangelium, att översteprästerna och de skriftlärda, tillsammans med de äldste trädde fram

Matt. 21:23. Mark. 11:27.

2. och sade till honom: Säg oss, med vilken makt gör du detta? Eller vem är det, som har givit dig denna makt?

Apg. 4:7. 7:27.

3. Jesus svarade och sade till dem: Även jag vill fråga er om en sak. Säg mig:

4. Johannes dop, var det från himlen

eller från människor?

Matt. 21:25. Mark. 11:30.

5. Då överlade de med varandra och sade: Säger vi: Från himlen, då säger han: Varför trodde ni honom då inte?

6. Men säger vi: Från människor, då stenar allt folket oss, eftersom de är övertygade om att Johannes var en profet.

7. Därför svarade de, att de inte visste varifrån det var.

8. Då sade Jesus till dem: Så säger inte heller jag er, med vilken makt jag gör detta.

9. Och han började att tala till folket denna liknelse: En man planterade en vingård och arrenderade ut den åt vingårdsmän och for bort till främmande land för lång tid.

Jes. 5:1. Jer. 2:21. 12:10.

Matt. 21:33. Mark. 12:1.

10. När tiden var inne, sände han en tjänare till vingårdsmännen, för att de skulle lämna honom något av vingårdens frukt. Men vingårdsmännen piskade honom och skickade iväg honom med tomma händer.

11. Sedan sände han en annan tjänare. Också honom piskade de och skymfde och skickade bort honom tomhänt.

12. Åter sände han en tredje. Men även denne sårade de och drev ut.

13. Då sade vingårdsherren: Vad skall jag göra? Jag skall sända min älskade son. Honom skall de väl ha respekt för, när de får se honom.

14. Då vingårdsmännen fick se honom, överlade de med varandra och sade: Denne är arvingen, kom låt oss döda honom så att arvet blir vårt.

1 Mos. 37:18. Ps. 2:8. Matt. 21:38, 26:3.

Joh. 11:53. Hebr. 1:2.

15. Och så drev de ut honom ur vingården och dödade honom. Vad skall nu vingårdens herre göra med dem?

16. Han skall komma och förgöra dessa vingårdsmän och lämna vingården åt andra. När de hörde detta, sade de: Det får inte ske!

17. Då såg han på dem och sade: Vad är då detta som står skrivet: Den sten, som byggnadsarbetarna förkastade, den har blivit en hörnsten?

Ps. 118:22. Jes. 8:14-15.

28:16. Matt. 21:42. Mark. 12:10.

Apg. 4:11. Rom. 9:33. 1 Petr. 2:4f.

18. Var och en som faller på den stenen, han skall bli krossad, och den som stenen faller på, honom skall den slå sönder i stycken.

Jes. 8:14. Dan. 2:34. Sak. 12:3.

19. Och översteprästerna och de skriftlärda sökte gripa honom i samma stund, men de var rädda för folket. Ty de förstod att han hade sagt denna liknelse om dem.

20. Och de vaktade på honom och sände ut några väktare* som skulle låtsas vara rättfärdiga män, för att få fast honom med hans eget ord, så att de skulle kunna överlämna honom åt överheten och i landshövdingens våld.

*Alt. övers.: spioner.

Matt. 22:15. Mark. 12:13. Luk. 11:53.

21. Och de frågade honom och sade: Mästare, vi vet att du talar och undervisar det som är rätt och inte ser till personen, utan lär sant om Guds väg.

Matt. 22:16.

22. Är det rätt att vi ger kejsaren skatt, eller inte?

23. Då han märkte deras list sade han till dem: Varför frestar ni mig?

24. Låt mig se ett mynt*. Vems bild och överskrift har den? De svarade och sade: Kejsarens.

*Grek. denar. Motsvarar en dagslön.

25. Då sade han till dem: Så ge nu kejsaren det som tillhör kejsaren och Gud det som tillhör Gud.

Matt. 22:21. Rom. 13:7.

26. Och de kunde inte få fast honom inför folket genom något av hans ord, utan förundrade sig över hans svar och teg.

27. Då gick några av sadducéerna, som förnekar uppståndelsen, fram och frågade honom

Matt. 22:23. Mark. 12:18. Apg. 23:8.

28. och sade: Mästare, Mose har föreskrivit oss, att om någon har en bror som har hustru och dör barnlös, då skall han ta sin brors hustru till äkta och uppväcka säd åt sin bror.

5 Mos. 25:5.

29. Så fanns nu sju bröder. Och den förste tog sig hustru och dog barnlös.

30. Och den andre tog henne till hustru och dog också barnlös.

31. Därefter tog henne den tredje och på samma sätt alla sju. Och de dog och lämnade inga barn efter sig.

32. Sist, efter dem alla, dog också kvinnan.

33. Vem av dem blir hon nu hustru till vid uppståndelsen? Alla sju hade ju haft henne till hustru.

34. Då svarade Jesus och sade till dem: Bland denna världens barn tar män sig hustrur och kvinnor ges åt män.

35. Men bland dem som anses världiga att få del i den andra världen och uppståndelsen från de döda, de varken tar sig hustrur eller hustrur ges åt män.

36. De kan ju inte heller dö mera. Ty de är lika änglarna och är Guds barn, eftersom de är uppståndelsens barn.

1 Joh. 3:2.

37. Men att de döda uppstår, gav även Mose till känna vid törnbusken, då han kallar Herren Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud.

2 Mos. 3:6. Matt. 22:32. Mark. 12:26.

Apg. 7:32. Hebr. 11:16.

38. Gud är inte de dödas utan de levandes Gud, ty för honom lever alla.

39. Då svarade några av de skriftlärdade och sade: Mästare, du sade rätt.

40. Och de vågade inte mer fråga honom om något.

41. Men han sade till dem: Hur kan man säga att Kristus är Davids son?

Matt. 22:41. Mark. 12:35.

42. Och David själv säger i Psalmernas bok: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida

Ps. 110:1. Apg. 2:34. Hebr. 1:13, 10:12.

43. till dess jag har lagt dina fiender till en fotapall för dig.

1 Kor. 15:25.

44. David kallar honom alltså Herre. Hur kan han då vara hans son?

45. Då sade han till sina lärjungar så att allt folket hörde det:

46. Ta er till vara för de skriftlärdade, som gärna går omkring i långa kläder och gärna vill bli hälsade på torgen och gärna sitter främst i synagogorna och på de främsta platserna vid gästabuden.

Matt. 23:5-6. Mark. 12:38-39. Luk. 11:43.

47. De utsuger änkornas hus, och som en förevändning håller de långa böner. De skall få desto strängare dom.

Matt. 23:14. Mark. 12:40. Tit. 1:11.

21 Kapitlet

Änkans skärv. Jesus undervisar om Jerusalems förstörelse och om sin tillkommelse.

Och när han såg upp, fick han se hur de rika lade sina gåvor i offerkistan. 2 Kon. 12:9. Mark. 12:41.

2. Så fick han också se en fattig änka, som lade dit två skärvar*.

*grek. lepton. Judarnas minsta myntenhet.
Motsvarar en åttondels ass.

3. Och han sade: Sannerligen säger jag er: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra.

4. Ty de gav av sitt överflöd till Guds offer, men hon gav av sin fattigdom allt det hon ägde. 2 Kor. 8:12.

5. Och då somliga talade om templet, hur det var prytt med härliga stenar och tempelgåvor, sade han:

Matt. 24:1. Mark. 13:1.

6. Dagar skall komma, då av allt detta som ni ser, inte skall lämnas sten på sten, utan allt skall brytas ner.

1 Kon. 9:7-8. Jer. 26:18. Mik. 3:12. Luk. 19:43.

7. Då frågade de honom och sade: Mästare, när skall detta ske? Och vad är tecknet på att det skall ske?

8. Han sade: Se till, att ni inte blir vilseledda. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är, och tiden är nära. Men följ dem inte.

Jer. 14:14, 23:16, 21. 29:8. Matt. 24:4. Ef. 5:6.

Kol. 2:8. 2 Thess. 2:2-3. 1 Joh. 4:1.

9. Men när ni får höra om krig och uppror, bli inte förfärade. Ty sådant måste först ske, men det är ännu inte änden.

10. Och han sade till dem: Folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike.

Jes. 19:2.

11. Och det skall bli stora jordbävningar på den ena platsen efter den andra och hungersnöd och farsoter.

Och förskräckliga syner skall visa sig och stora tecken från himlen.

12. Men före allt detta skall de gripa er och förfölja er och överlämna er till synagogor och fängelser och dra fram er inför kungar och furstar för mitt namns skull.

Matt. 10:17. 24:9. Mark. 13:9. Joh. 15:20. 16:2.

Apg. 4:3. 5:18. 12:4. 16:24. 25:23. Upp. 2:10.

13. Men det skall bli till ett vittnesbörd för er.

14. Så lägg det på era hjärtan, att ni inte bekymrar er för hur ni skall försvara er.

Matt. 10:19. Mark. 13:11. Luk. 12:11.

15. Ty jag skall ge er mun och visdom, som ingen av era motståndare skall kunna säga emot eller stå emot.

2 Mos. 4:12. Jes. 54:17. Apg. 6:10.

16. Ni skall bli förrådade också av föräldrar och bröder, släktingar och vänner, och en del av er skall man döda.

Mik. 7:6. Apg. 7:59, 12:2.

17. Och ni skall bli hatade av alla, för mitt namns skull.

Matt. 10:22. Mark. 13:13.

18. Och inte ett hår på ert huvud skall gå förlorat.

1 Sam. 14:45. 2 Sam. 14:11.

1 Kon. 1:52. Matt. 10:30.

19. Genom er uthållighet skall ni vinna era själar.

20. När ni nu ser att Jerusalem blir omringat av krigshärar, då skall ni veta att dess förödelse är nära.

Dan. 9:27. Matt. 24:15. Mark. 13:14.

21. De som då är i Judéen, de må fly bort till bergen och de som är inne i staden dra ut därifrån. Och de som är ute på landsbygden, de må inte gå in där.

22. Ty detta är hämndens dagar, då allt det som är skrivet skall uppfyllas.

23. Men ve dem som är havande och dem som ammar i de dagarna. För

det skall bli stor nöd på jorden och vrede över detta folk.

24. Och de skall falla för svärdsegg och bli bortförda i fångenskap till alla hednafolk, och Jerusalem skall bli förtrampat av hedningarna till dess att hedningarnas tider blir fullbordade.

Rom. 11:25. Upp. 11:2.

25. Och tecken skall ske i solen och i månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skall stå rådlösa vid havets och vågornas dån.

Jes. 13:10. Hes. 32:7. Joel 2:10. 3:15. Matt. 24:29. Mark. 13:24. 2 Petr. 3:10, 12. Upp. 6:12.

26. Och människorna skall ge upp andan av förskräckelse och ångslan för det som kommer över världen, ty himlens krafter skall bäva.

27. Och då skall de få se Människosonen komma i en sky med makt och stor härlighet.

Dan. 7:10. Matt. 16:27, 24:30, 25:31, 26:64.

Mark. 13:26, 14:62. Apg. 1:11.

2 Thess. 1:10. Upp. 1:7.

28. Men då detta börjar ske, res er upp och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlossning. Rom. 8:23.

29. Och han sade en liknelse till dem: Se på fikonträdet och på alla träd.

Matt. 24:32. Mark. 13:28.

30. När de knoppas, då kan ni se och veta av er själva, att sommaren redan är nära.

31. På samma sätt kan ni också veta att Guds rike är nära, när ni ser detta ske.

32. Sannerligen säger jag er: Detta släkte skall inte förgås, förrän allt har skett.

33. Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall inte förgås.

Ps. 102:27. Jes. 40:8. 51:6. Matt. 24:35.

Hebr. 1:11. 2 Petr. 3:7.

34. Men ta er till vara så att era hjär-

tan inte blir förtyngda av omåttlighet och dryckenskap och av det dagliga livets omsorger, så att den dagen plötsligt kommer över er.

Rom. 13:13. 1 Thess. 5:6. 1 Petr. 4:7. 5:8.

35. Ty såsom en snara skall den komma över alla, som bor på jorden.

1 Thess. 5:2. 2 Petr. 3:10. Upp. 3:3. 16:15.

36. Vaka därför och be alltid att ni må räknas värdiga att undfly allt detta som skall komma och kunna bestå inför Människosonen.

Matt. 24:42. 25:13.

Mark. 13:33. Luk. 12:40. 18:1.

37. Och han undervisade om dagarna i templet, men om aftonen gick han ut till det berg, som kallas Oljeberget, och stannade där över natten.

Joh. 8:1-2.

38. Och allt folket kom tidigt på morgonen till honom i templet för att höra honom.

22 Kapitlet

Jesus blir förrädd, firar påskhögtiden och instiftar nattvarden. Han förmanar till ödmjukhet och ståndaktighet. Jesus ångslas, ber, grips, förnekas av Petrus, smådas och förhöras inför rådet.

Det osyrade brödets högtid, som kallas påsk, närmade sig.

2 Mos. 12:15. Matt. 26:2. Mark. 14:1.

2. Och överstepräster och de skriftlärda sökte efter hur de skulle kunna dräpa honom, men de fruktade för folket.

Ps. 2:2. Joh. 11:47. Apg. 4:27.

3. Då for Satan in i Judas, som kallades Isakriot och som var en av de tolv.

Matt. 26:14. Mark. 14:10. Joh. 13:2, 27.

4. Han gick bort och talade med överstepräster och befälhavarna för tempelvakten om hur han skulle överlämna honom i deras händer.

5. Och de blev glada och kom överens med honom att ge honom en summa pengar.

6. Och han lovade dem det och sökte sedan efter lämpligt tillfälle att överlämna honom åt dem utan att folket var med.

7. Så kom då den dag i det osyrade brödets högtid, på vilken man måste slakta påskalammet.

Matt. 26:17. Mark. 14:12-13.

8. Då sände han iväg Petrus och Johannes och sade: Gå och tillred åt oss, så att vi kan äta påskalammet.

9. Då sade de till honom: Var vill du att vi skall tillreda det?

10. Han sade till dem: Se, när ni kommer in i staden, skall ni möta en man som bär en vattenkruka. Följ honom till det hus där han går in.

11. Och säg till husets herre: Mästaren säger till dig: Var är härbärgat där jag skall äta påskalammet med mina lärjungar?

12. Och han skall visa er en stor sal i övre våningen, ställd i ordning. Tillred där.

13. De gick bort och fann det så som han hade sagt dem, och de tillredde påskalammet.

14. Och då stunden var inne, satte han sig till bords, och de tolv apostlarna med honom.

Matt. 26:20. Mark. 14:17.

15. Och han sade till dem: Jag har längtat mycket efter att äta detta påskalammet med er, innan mitt lidande börjar.

16. Ty jag säger er att jag härefter inte skall äta av detta, förrän det blir fullbordat i Guds rike.

17. Och han tog en kalk, tackade Gud och sade: Ta denna och dela mellan er.

18. Ty jag säger er, att jag inte skall dricka av vinträdets frukt förrän Guds rike kommer.

Matt. 26:29. Mark. 14:25.

19. Och han tog ett bröd, tackade och bröt det och gav dem och sade: Detta är min kropp som blir utgiven för er. Gör detta till min åminnelse.

Matt. 26:26. Mark. 14:22. 1 Kor. 11:23.

20. På samma sätt tog han också kalken, efter måltiden, och sade: Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod, som blir utgjutet för er.

2 Mos. 24:8. Jer. 31:31.

21. Dock se, min förrädares hand är med mig på bordet.

Matt. 26:21, 23. Mark. 14:18. Joh. 13:21.

22. Och Människosonen skall gå bort såsom det är bestämt, dock ve den människa genom vilken han blir förädd.

Ps. 41:10. Joh. 13:18. Apg. 1:16.

23. Och de började fråga varandra, vem av dem det kunde vara som skulle göra det.

24. Så uppstod också en tvist mellan dem vem av dem som skulle anses vara störst.

Matt. 20:24. Mark. 10:41.

25. Då sade han till dem: Folkens kungar regerar över dem, och de som har makten kallas nådiga herrar.

26. Men så skall det inte vara bland er, utan den som är störst bland er, han skall vara såsom den yngste, och den som är ledare* han skall vara såsom en tjänare.

*KXII: ypperst. Luk. 9:48. 1 Petr. 5:3.

27. Ty vem är större: den som sitter till bords, eller den som tjänar? Är det inte han som sitter till bords? Men jag är mitt ibland er såsom den som tjänar.

Matt. 20:28. Joh. 13:14. Fil. 2:7.

28. Men ni är de som har stannat kvar hos mig i mina frestelser.

29. Och jag överlåter ett rike åt er,

såsom min Fader har överlåt it det åt mig,

Luk. 12:32.

30. för att ni skall äta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner och döma Israels tolv stammar.

Matt. 19:28. Upp. 3:21.

31. Och Herren sade: Simon, Simon, se, Satan har begärt att få sälla er som vete,

1 Petr. 5:8. Job 1:6.

32. men jag har bett för dig, att din tro inte skall bli om intet. Och när du har vänt om, så styrk dina bröder.

33. Då sade han till honom: Herre, jag är beredd att gå med dig både i fängelse och i döden.

34. Då sade han: Jag säger dig, Petrus: I dag skall inte tuppen gala, förän du tre gånger har förnekat att du känner mig.

Matt. 26:34. Mark. 14:30. Joh. 13:38.

35. Och han sade till dem: När jag sände iväg er utan penningpung, utan lädersäck och utan sandaler, har något fattats er? De svarade: Inget.

Matt. 10:9. Mark. 6:8. Luk. 9:3, 10:4.

36. Då sade han till dem: Men nu, den som har en penningpung, skall ta den med sig, likaså lädersäcken. Och den som inte har, skall sälja sin mantel och köpa ett svärd.

37. Ty jag säger er, att på mig måste ytterligare det fullbordas som är skrivet: Bland ogärningsmän blev han räknad. Ty vad som är skrivet om mig, det går nu i fullbordan.

Jes. 53:12. Mark. 15:28.

38. Då sade de: Herre, se, här är två svärd. Då sade han till dem: Det är nog.

39. Och han gick ut, som han brukade, till Oljeberget, och hans lärjungar följde honom.

Matt. 26:36. Mark. 14:32. Joh. 8:1. 18:1.

40. Och då han kom dit, sade han till

dem: Be, att ni inte kommer i frestelse.

41. Sedan gick han ifrån dem ungefär ett stenkast och föll ned på sina knän och bad

Matt. 26:39. Mark. 14:35.

42. och sade: Fader, om du vill, så ta denna kalk* ifrån mig – ske dock inte min vilja utan din.

*bägare.

43. Då visade sig för honom en ängel från himlen och styrkte honom.

44. Och han kom i svår ångest och bad ännu ivrigare, och hans svett var såsom blodsdroppar, som föll ner på jorden.

Joh. 12:27. Hebr. 5:7.

45. och då han stod upp från bönen och kom till sina lärjungar, fann han dem sova av bedrövelse.

46. Då sade han till dem: Varför sover ni? Stå upp och be, så att ni inte kommer i frestelse.

47. Medan han ännu talade, se, då kom en folkskara, och en av de tolv, som hette Judas, gick före dem. Och han trädde fram till Jesus för att kyssa honom.

Matt. 26:47. Mark. 14:43. Joh. 18:3.

48. Men Jesus sade till honom: Judas, förräder du Människosonen med en kyss?

49. Då såg de som var med honom, vad som höll på att ske, och sade till honom: Herre, skall vi ta till svärd?

50. Och en av dem högg till översteprästens tjänare och högg av honom högra örat.

Matt. 26:51. Mark. 14:47. Joh. 18:10.

51. Då svarade Jesus och sade: Låt det vara nog med detta. Och han rörde vid hans öra och helade honom.

52. Och Jesus sade till överstepräster-na och befälhavarna för tempelvakten och de äldste, som hade kommit emot honom: Såsom mot en rövare har ni gått ut med svärd och stavar.

Matt. 26:55. Mark. 14:48.

53. Fastän jag dagligen har varit med

er i templet, har ni inte lyft era händer mot mig. Men detta är er stund och mörkrets makt.

54. Så grep de honom och förde bort honom in i översteprästens hus. Men Petrus följde efter på långt håll.

Matt. 26:57. Mark. 14:53. Joh. 18:13, 24.

55. Då gjorde de en eld mitt på gården och satte sig tillsammans där, och Petrus satte sig mitt ibland dem.

Matt. 26:69. Mark. 14:66. Joh. 18:16, 25.

56. Då en tjänstekvinna fick se honom sitta i eldskenet, fäste hon sina ögon på honom och sade: Denne var också med honom.

57. Då förnekade han honom och sade: Kvinna, jag känner honom inte. 58. Och kort därefter fick en annan se honom och sade: Du är också en av dem. Men Petrus sade: Människa, det är jag inte.

59. Och ungefär en timme därefter kom en annan och försäkrade och sade: Sannerligen var också han med honom, för också han är en galilé.

60. Och Petrus sade: Människa, jag vet inte vad du säger. Och genast, medan han ännu talade, gol tuppen. 61. Då vände sig Herren om och såg på Petrus, och då kom Petrus ihåg Herrens ord, hur han hade sagt honom: Förrän tuppen har galt, skall du tre gånger förneka mig.

Matt. 26:75. Mark. 14:72. Joh. 18:27.

62. Och Petrus gick ut och grät bitert.

63. Och de män, som höll Jesus fången, hånade honom och slog honom

Job. 16:10. Jes. 50:6.

Matt. 26:67. Mark. 14:65. Joh. 18:22.

64. och band för hans ögon, slog honom i ansiktet och frågade honom och sade: Profetera. Vem var det som slog dig?

65. Och de talade många andra hädiska ord mot honom.

66. Och när det blev dag, samlades folkets äldste, överstepräster och skriftlärda och förde honom inför sitt Råd

Ps. 2:2. Matt. 27:1. Mark. 15:1.

67. och sade: Är du Kristus, så säg oss det. Men han sade till dem: Om jag säger er det, så tror ni det inte.

68. Och frågar jag er, så svarar ni mig inte, inte heller släpper ni mig.

69. Härefter skall Människosonen sitta på Guds makts högra sida.

Dan. 7:10. Matt. 16:27, 24:30. 26:64. Mark.

14:62. Apg. 1:11. 1 Thess. 1:10. Upp. 1:7.

70. Då sade de alla: Så är du då Guds Son? Han sade: Ni säger att Jag är.

71. Då sade de: Vad behöver vi ytterligare för vittnesbörd? Vi har ju själva hört det från hans mun.

23 Kapitlet

Jesus inför Pilatus. Han skickas till Herodes och sedan åter till Pilatus. Han döms, korsfästs, dör och blir begravnen.

Och hela hopen stod upp och förde honom till Pilatus.

Matt. 27:2. Mark. 15:1. Joh. 18:28.

2. Och de började anklaga honom och sade: Vi har funnit att denne förlöder folket och förbjuder att ge kejsaren skatt och säger sig vara Kristus, en konung.

Matt. 17:25. 22:21. Mark. 12:17.

Luk. 20:25. Apg. 17:7. Rom. 13:7.

3. Då frågade Pilatus honom och sade: Är du judarnas konung? Han svarade honom och sade: Du säger det.

Matt. 27:11. Mark. 15:2. Joh. 18:33.

4. Då sade Pilatus till översteprästerna och till folket: Jag finner inget brott hos denne man.

5. Då blev de ivrigare och sade: Han uppviglar folket och undervisar hela Judéen, alltifrån Galiléen och ända hit.

6. Då Pilatus hörde Galiléen nämnas, frågade han om han var en galiléisk man.

7. Och då han fick veta att han var från Herodes välde, sände han honom till Herodes som också var i Jerusalem under dessa dagar. Luk. 3:1.

8. Då Herodes fick se Jesus blev han mycket glad, för han hade länge velat se honom. Ty han hade hört mycket om honom och han hoppades att få se något tecken göras av honom. Matt. 14:1. Luk. 9:7.

9. Och han frågade honom med många ord, men han svarade honom ingenting.

10. Och översteprästerna och de skriftlärda stod där och anklagade honom häftigt.

11. Men Herodes och hans krigsfolk visade honom sitt förakt och hånade honom, och de klädde honom i en praktfull klädnad och sände honom tillbaka till Pilatus.

12. Och Pilatus och Herodes blev vänner med varandra på den dagen, ty mellan dem hade förut varit ovänskap. Apg. 4:27.

13. Sedan kallade Pilatus samman översteprästerna, rådsherrarna och folket

14. och sade till dem: Ni har fört till mig denne man såsom en som förleder folket. Och se, jag har förhört honom i er närvaro men inte funnit honom skyldig till något av det som ni anklagar honom för.

Matt. 27:23. Mark. 15:14. Joh. 18:38. 19:4.

15. Och inte heller Herodes, för jag

sände er till honom, och se, han har inget gjort som förtjänar döden.

16. Därför tänker jag släppa honom, efter att ha bestraffat¹ honom.

Matt. 27:26. Joh. 19:1.

17. Ty han måste vid högtiden ge dem en fånge lös.

Matt. 27:15. Mark. 15:6. Joh. 18:39.

18. Då skrek hela hopen och sade: Bort med denne, och frige Barabbas åt oss. Apg. 3:14.

19. Denne hade blivit kastad i fängelse för ett upplopp som hade skett i staden och för ett mord.

20. Åter talade Pilatus till dem, för han ville frige Jesus.

21. Då ropade de och sade: Korsfäst, korsfäst honom!

22. Då sade han för tredje gången till dem: Vad ont har han då gjort? Jag finner inget hos honom som förtjänar döden. Därför vill jag bestraffa honom och sedan ge honom lös.

23. Men de ansatte honom med höga rop och begärde, att han skulle låta korsfästa honom, och deras och översteprästernas rop blev allt starkare.

24. Då dömde Pilatus, att så skulle ske som de begärde. Matt. 27:26. Mark. 15:15.

25. Och han frigav åt dem den som hade blivit satt i fängelse för upplopp och mord, den som de hade begärt, men Jesus överlämnade han enligt deras vilja. Joh. 19:16.

26. Och då de förde bort honom, fick de tag på en man, Simon från Cyrene, som kom utifrån marken. Och de lade korset på honom, för att han skulle bära det efter Jesus.

Matt. 27:32. Mark. 15:21.

27. Och en stor folkhop följde honom och kvinnor, som jämrade sig och grät över honom.

28. Då vände sig Jesus om till dem

¹Dvs. gissling. Jesus utsattes för en romersk gissling som var råare än den judiska. Det romerska gisslet bestod av flätade läderremmar, där benbitar och järntaggar var inflettade.

och sade: Ni Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, utan gråt över er själva och över era barn.

29. Ty se, dagar skall komma då de skall säga: Saliga är de ofruktsamma och de moderliv som inte har fött, och de bröst, som inte har ammat.

30. Då skall de börja säga till bergen: Fall över oss, och till höjderna: Dölj oss.

Jes. 2:19. Hos. 10:8. Upp. 6:16. 9:6.

31. För om de gör detta med det friska trädet, vad skall inte då ske med det torra?

Jer. 25:29. 1 Petr. 4:18.

32. Också två andra, två ogärningsmän*, fördes ut för att avrättas med honom.

*brottslingar.

33. Och då de kom till det ställe som kallas Huvudskalleplatsen, korsfäste de honom där och ogärningsmännen med honom, den ene på den högra sidan, den andre på den vänstra.

Jes. 53:12. Matt. 27:33. Mark. 15:22.

Joh. 19:17-18.

34. Och Jesus sade: Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör. Och de delade hans kläder mellan sig och kastade lott om dem.

Ps. 22:19. Matt. 27:35. Mark. 15:24.

Joh. 19:23. Äpg. 3:17. 7:60. 1 Kor. 4:12.

35. Och folket stod och såg på. Och även rådsherrarna tillsammans med dem hånade honom och sade: Andra har han hjälpt, låt honom nu hjälpa sig själv om han är Kristus, Guds utvalde.

Matt. 27:39. Mark. 15:29.

36. Också soldaterna gick fram och hånade honom och räckte honom ättika

Ps. 69:22.

37. och sade: Är du judarnas konung, så hjälp dig själv.

38. En överskrift var också uppsatt över honom, skriven med grekiska, latinska och hebreiska bokstäver: Denne är judarnas konung.

Matt. 27:37. Mark. 15:26. Joh. 19:19.

39. Men en av de ogärningsmän som var upphängda, smädade honom och sade: Är du Kristus, så hjälp dig själv och oss.

40. Då svarade och tillrättavisade den andre honom och sade: Fruktar inte heller du Gud, du som är under samma dom?

41. Och det är rätt åt oss att vi lider vad våra gärningar är värda, men denne har inte gjort något ont.

42. Och han sade till Jesus: Herre, tänk på mig, då du kommer till ditt rike.

43. Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig, i dag skall du vara med mig i paradiset.

44. Och detta var vid sjätte timmen, då kom ett mörker över hela landet ända till nionde timmen.

Matt. 27:45. Mark. 15:33.

45. Och solen miste sitt sken och förlåten i templet brast mitt itu.

2 Krön. 3:14. Matt. 27:51. Mark. 15:38.

46. Och Jesus ropade med hög röst och sade: Fader, i dina händer överlämnar jag min ande, och då han hade sagt detta, gav han upp andan.

Ps. 31:6. Matt. 27:50. Mark. 15:37.

Joh. 19:30. Äpg. 7:59.

47. Då hövitsmannen* såg vad som skedde, prisade han Gud och sade: Denne man var sannerligen rättfärdig.

*centurion, vilken är en befälhavare över hundra romerska soldater.

Matt. 27:54. Mark. 15:39.

48. Och när allt folket, som hade kommit tillsammans för att se på, såg vad som skedde, slog de sig för bröstet och gick hem igen.

49. Men alla hans vänner och några kvinnor, som hade följt honom från Galiléen, stod långt därifrån och såg detta.

50. Och se, där var en man vid namn Josef, en rådsherre, en god och rättfärdig man,

Matt. 27:57. Mark. 15:42, 53. Joh. 19:38.

51. han hade inte samtyckt till deras rådslag och gärning. Han var från Arimatea, en stad i Judéen, och även han väntade på Guds rike.

Luk. 2:25, 38.

52. Han gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp.

53. Och han tog ner den och svepte den i en linneduk och lade den i en grav som var uthuggen i klippan, och där ingen förut hade blivit lagd.

Matt. 27:59. Mark. 15:46.

54. Och det var tillredelsedag, och sabbaten skulle just börja. Matt. 27:62.

55. Och några kvinnor som hade kommit med honom från Galiléen, följde efter och såg graven och hur hans kropp lades där.

Luk. 8:2.

56. Och de gick sedan tillbaka igen och tillredde välluktande kryddor och smörjelse. Men på sabbaten var de stilla, som det var föreskrivet i lagen.

2 Mos. 20:10. 5 Mos. 5:14.

24 Kapitlet

Jesus står upp från de döda, uppenbarar sig för lärjungarna och far upp till himlen.

På första dagen i veckan kom de, tidigt i gryningen till graven, med de välluktande kryddor som de hade tillrett, och några med dem.

Matt. 28:1. Mark. 16:1. Joh. 20:1.

2. Då fann de att stenen var bortvältad från graven.

3. Och de gick in, men fann inte Herrens Jesu kropp.

4. Och det hände sig, att då de var villrådiga om vad detta skulle betyda,

se, då stod två män i skinande kläder framför dem.

5. Då blev de förfärade och böjde sina ansikten ner mot jorden. Då sade männen till dem: Varför söker ni den levande bland de döda?

6. Han är inte här, han är uppstånden. Kom ihåg vad han talade till er, då han ännu var i Galiléen,

Matt. 16:21, 17:23. 20:18. Mark. 8:31. 9:31.

10:33-34. Luk. 9:22. 18:33.

7. och sade: Människosonen måste bli överlämnad i syndiga människors händer och korsfästas och på tredjedagen uppstå.

8. Då kom de ihåg hans ord

Joh. 2:22.

9. och gick tillbaka från graven och omtalade allt detta för de elva och för alla de andra.

Matt. 28:8. Mark. 16:10.

10. Det var Maria Magdalena och Johanna och Jakobs Maria, och de andra kvinnorna, som var med dem, som sade detta till apostlarna.

Luk. 8:3.

11. Men deras ord föreföll för dem såsom löst prat, och de trodde dem inte.

12. Men Petrus stod upp och sprang till graven. Då han lutade sig in där, fick han endast se linnebindlarna ligga där. Och han gick hem till sitt, och förundrade sig över det som hade hänt.

Joh. 20:3, 6.

13. Och se, två av dem gick samma dag till en by, som hette Emmaus och som låg sextio stadiers* väg ifrån Jerusalem.

*En stadie var en väglängd

motsvarande ca. 190 meter. Mark. 16:12.

14. De samtalade med varandra om allt detta, som hade hänt.

15. Och det hände sig, medan de talades vid att Jesus själv närmade sig dem och gick med dem. Matt. 18:20.

16. Men det var något som hindrade

deras ögon, så att de inte kände igen honom.

17. Då sade han till dem: Vad är det ni talar med varandra om, medan ni går här och är bedrövade?

18. Då svarade den ene, som hette Kleopas, och sade till honom: Är du den ende främlingen i Jerusalem, som inte vet vad som har hänt där i dessa dagar?

19. Han sade till dem: Vad då? De sade till honom: Det som har hänt med Jesus från Nasaret, som var en profet, mäktig både i gärningar och ord inför Gud och allt folket:

Matt. 21:11. Luk. 7:16. Joh. 4:19. 6:14.

20. hur översteprästerna och våra rådsherrar överlämnade honom till att dömas till döden och korsfäste honom.

21. Men vi hoppades, att han var den som skulle förlösa Israel. Och till allt detta kommer, att det nu är tredje dagen sedan detta hände. Apg. 1:6.

22. Men nu har också några av våra kvinnor gjort oss uppskakade, då de tidigt på morgonen kom till graven.

Matt. 28:8. Mark. 16:10. Joh. 20:18.

23. Eftersom de inte fann hans kropp, kom de och sade att de också hade sett en änglasyn, och dessa hade sagt att han lever.

24. Och några av dem som var med oss gick bort till graven och fann det vara så, som kvinnorna hade sagt, men honom såg de inte.

25. Då sade han till dem: O, ni oförståndiga och tröghjärtade till att tro på allt det som profeterna har talat!

26. Måste inte Kristus lida detta och sedan gå in i sin härlighet?

Jes. 50:6. 53:10. Fil. 2:7. Hebr. 12:2. 1 Petr. 1:11.

27. Och han började med Moses och alla profeterna och uttydde för dem

det som i alla Skrifterna gällde honom.

1 Mos. 3:15. 12:3. 22:18. 26:4.

49:10. 2 Sam. 7:12. Ps. 16:8, 9.

Ps. 22. Ps. 132:11. Dan. 9:24.

28. Och de närmade sig byn, dit de var på väg, och han såg ut att vilja gå vidare.

29. Men de bad honom ivrigt och sade: Bli kvar hos oss. Ty det lider mot aftonen, och dagen lider redan mot sitt slut. Och så gick han in för att bli kvar hos dem.

1 Mos. 19:3. Apg. 16:15. Hebr. 13:2.

30. Och det hände sig, då han låg till bords med dem, att han tog brödet, välsignade och bröt det och gav dem.

31. Då öppnades deras ögon så att de kände igen honom, och då försvann han ur deras åsyn.

32. Och de sade till varandra: Var inte våra hjärtan brinnande i oss, då han talade med oss på vägen och uttydde Skrifterna för oss?

33. Och i samma stund stod de upp och gick tillbaka till Jerusalem och de fann de elva och de som var församlade med dem.

34. Och dessa sade: Herren är san- nerligen uppstånden och har blivit sedd av Simon.

1 Kor. 15:5.

35. Då berättade de vad som hade hänt på vägen, och hur han blev igenkänd av dem då han bröt brödet.

36. Medan de talade om detta, stod Jesus själv mitt ibland dem och sade till dem: Frid vare med er.

Mark. 16:14. Joh. 20:19.

37. Då blev de förfärade och greps av fruktan. De menade att de såg en ande.

38. Men han sade till dem: Varför är ni förfärade? Och varför uppstår sådana tankar i era hjärtan?

39. Se mina händer och mina fötter,

att det är jag själv. Ta på mig och se: En ande har inte kött och ben, som ni ser att jag har.

Joh. 20:20, 27.

40. Och då han hade sagt detta, visade han dem sina händer och fötter.

41. Då de på grund av glädje och förvåning ännu inte trodde, sade han till dem: Har ni något här att äta?

Joh. 21:5.

42. Då gav de honom ett stycke stekt fisk och en bit honungskaka.

43. Och han tog det och åt i deras åsyn.

44. Och han sade till dem: Detta är de ord, som jag sade till er, då jag ännu var med er, att allt måste fullbordas som är skrivet om mig i Mose lag och i profeterna och i psalmerna.

Matt. 16:21. 17:22. 20:18. Mark. 8:31. 9:31.

10:33. Luk. 9:22. 18:33.

45. Då öppnade han deras sinnen, så att de förstod Skrifterna.

46. Och han sade till dem: Så är det skrivet, att så måste Kristus lida och på tredje dagen uppstå ifrån de döda,

47. och att omvändelse* och syndernas förlåtelse skall predikas i hans namn bland alla folk, med början i Jerusalem.

*KXII: bättring. Alt. övers.:

sinnesändring, ånger. Apg. 13:38. 1 Joh. 2:12.

48. Och ni är vittnen till allt detta.

Joh. 15:27.

49. Och se, jag vill sända över er min Faders löfte. Men ni skall bli kvar i staden Jerusalem, till dess ni blir beklädda med kraft från höjden.

Joh. 14:26. 15:26. 16:7. Apg. 1:4.

50. Och han förde dem ut till Betanias, och där lyfte han upp sina händer och välsignade dem.

Apg. 1:12.

51. Och det hände sig, att medan han välsignade dem, skildes han från dem och blev upptagen till himlen.

Mark. 16:19. Apg. 1:9.

52. Och de tillbad honom och gick sedan tillbaka till Jerusalem med stor glädje.

53. Och de var alltid i templet och prisade och lovade Gud. Amen.

Johannes Evangelium

I Kapitlet

*Kristi gudom och människoblivande.
Johannes Döparens vittnesbörd.
Lärjungarna börjar att följa Jesus.*

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.

Ords. 8:22. Joh. 10:33, 36,
17:5. 1 Joh. 1:2. Upp. 19:13.

2. Han var i begynnelsen hos Gud.

3. Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till. Ef. 3:9. Kol. 1:15, 16. Hebr. 2:10.

4. I honom var liv, och livet var människornas ljus. Joh. 5:26. 1 Joh. 5:11.

5. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret förstod* det inte.

Alt. övers.: övervann.
Jes. 60:1. Joh. 8:12, 12:46.

6. En man framträdde, sänd av Gud, hans namn var Johannes.

Mal. 4:5. Matt. 3:1, 11:14, 17:10-11.
Mark. 1:2. Luk. 1:13, 3:2, 7:20.

7. Han kom som ett vittne för att vittna om ljuset, för att alla skulle tro genom honom.

8. Han var inte ljuset, men han skulle vittna om ljuset.

9. Det sanna ljuset som kommer in i världen och upplyser alla människor.

Joh. 3:19, 9:5, 12:35.

10. I världen var han, och genom honom blev världen till, och världen kände honom inte.

Hebr. 1:2.

11. Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom.

12. Men åt alla dem som tog emot

honom gav han makt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn.

Rom. 8:15-16. Gal. 3:26.

2 Petr. 1:4. 1 Joh. 3:1.

13. De som inte är födda av blod, inte heller av köttslig vilja, inte heller av någon mans vilja, utan av Gud.

Joh. 3:5. 1 Petr. 1:23. Jak. 1:18.

14. Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, den härlighet som den Enfödde* har av Fadern, full av nåd och sanning.

*KXII: ende Sonen.

Matt. 1:16-18, 17:2. Luk. 1:31, 2:7.

Kol. 1:19. 1 Tim. 3:16.

15. Johannes vittnar om honom, ropar och säger: Det var om honom som jag sade: Den som kommer efter mig, han har varit före mig, ty han var förr än jag. Matt. 3:11. Mark. 1:7. Joh. 3:26, 31.

16. Och av hans fullhet har vi alla fått, och nåd utöver nåd.

Joh. 3:34. Kol. 2:3, 9.

17. Ty genom Mose är lagen given, nåden och sanningen har kommit genom Jesus Kristus.

2 Mos. 20:1. 5 Mos. 5:6.

18. Ingen har någonsin sett Gud. Den enfödde Sonen, som är i Faderns famn, han har uppenbarat honom.

2 Mos. 33:20. Matt. 11:27. Luk. 10:22.

Joh. 6:46. 1 Tim. 6:16. 1 Joh. 4:12.

19. Och detta är Johannes vittnesbörd, då judarna sände präster och leviter från Jerusalem för att fråga honom: Vem är du?

Joh. 5:33.

20. Han bekände och förnekade inte. Han bekände: Jag är inte Kristus.

Joh. 3:28. Apg. 13:25.

21. Då frågade de honom: Vem är du då? Är du Elia? Han sade: Det är jag inte. Är du Profeten? Och han svarade: Nej.

5 Mos. 18:15.

22. Då sade de till honom: Vem är du då? – att vi kan ge dem svar, som har sänt oss. Vad säger du om dig själv?

23. Han sade: Jag är en ropandes röst i öknen: Gör Herrens väg jämn, som profeten Jesaja har sagt.

Jes. 40:3. Matt. 3:3. Mark. 1:3. Luk. 3:4.

24. Och de som var sända var av fariséerna.

25. Och de frågade honom och sade till honom: Varför döper du då, om du inte är Kristus, inte heller Elia, inte heller Profeten?

26. Johannes svarade dem och sade: Jag döper med vatten. Men mitt ibland er står den, som ni inte känner,

Matt. 3:11. Luk. 3:16.

27. han är den, som kommer efter mig, som har varit före mig, vars skorem jag inte är värdig att upplösa.

28. Detta hände i Betabara på andra sidan Jordan, där Johannes döpte.

29. Dagen därefter såg Johannes Jesus komma till sig och sade: Se, Guds lamm, som borttager världens synd!

2 Mos. 12:3. Jes. 53:7.

1 Kor. 5:7. 1 Petr. 1:19.

30. Det var om honom som jag sade: Efter mig kommer en man, som har varit före mig, ty han var förr än jag.

31. Och jag kände honom inte. Men för att han skulle bli uppenbar för Israel, därför har jag kommit och döper med vatten.

Apg. 1:5.

32. Och Johannes vittnade och sade: Jag såg Anden komma ner som en duva från himlen, och han förblev över honom.

Matt. 3:16. Mark. 1:10. Luk. 3:22.

33. Och jag kände honom inte, men

den som sände mig till att döpa med vatten, han sade till mig: Den över vilken du får se Anden komma ner och förbli över honom, han är den som döper med den Helige Ande.

Matt. 3:11.

34. Och jag har sett och har vittnat, att han är Guds Son.

35. Dagen därefter stod Johannes åter där, och två av hans lärjungar.

36. Och då Jesus kom gående, såg Johannes på honom och sade: Se, Guds lamm!

37. Och de två lärjungarna hörde honom tala och följde Jesus.

38. Då vände Jesus sig om, och när han såg att de följde honom, sade han till dem: Vad söker ni? Då sade de till honom: Rabbi (det betyder Mästare), var bor du?

39. Då sade han till dem: Kom och se. De gick och såg var han bodde och stannade den dagen hos honom. Det var omkring tionde timmen.

40. Andreas, Simon Petrus bror, var en av de två, som hade hört Johannes och följt Jesus.

41. Han fann först sin bror Simon och sade till honom: Vi har funnit Messias, som betyder den Smorde.

Matt. 4:18.

42. Och han förde honom till Jesus. Då såg Jesus på honom och sade: Du är Simon, Jonas son, du skall heta Kefas, det betyder Petrus*.

*KXII: hälleberget, grek. Petros, en sten.

Matt. 16:18.

43. Dagen därefter ville Jesus gå därifrån till Galiléen. Han fann då Filippus och sade till honom: Följ mig.

44. Och Filippus var från Betsaida, Andreas och Petrus stad.

45. Filippus fann Natanael och sade till honom: Den som Mose har skrivit om i lagen, och som profeterna

har skrivit om, har vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret.

1 Mos. 3:15, 22:18, 49:10. 5 Mos. 18:18.

2 Sam. 7:12. Jes. 7:14, 9:6, 53:1. Jer. 23:5, 33:14. Hes. 34:23, 37:24. Dan. 9:24. Mik. 5:2. Sak. 6:12, 9:9. Matt. 2:23. Luk. 2:4. Joh. 7:41-42.

46. Och Natanael sade till honom: Kan något gott komma från Nasaret? Filippus sade till honom: Kom och se.

Job. 7:41, 52, 12:21.

47. När Jesus såg Natanael komma till honom, sade han om honom: Se, en rätt israelit, en som är utan svek.

48. Då sade Natanael till honom: Hur känner du mig? Jesus svarade och sade till honom: Innan Filippus kallade på dig, då du var under fikonsträdet, såg jag dig.

49. Natanael svarade och sade till honom: Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung.

50. Jesus svarade och sade till honom: Eftersom jag sade dig, att jag såg dig under fikonsträdet, tror du. Större ting än dessa skall du få se.

51. Och han sade till honom: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Härfter skall ni få se himlen öppna, och Guds änglar fara upp och ner över Människosonen.

1 Mos. 28:12. Matt. 4:11.

Luk. 22:43, 24:4. Apg. 1:10.

2 Kapitlet

*Bröllopet i Kana. Första påsken.
Jesus renar templet.*

Och på tredje dagen var det ett bröllop i Kana i Galiléen, och Jesu mor var där.

2. Även Jesus blev bjuden med sina lärjungar till bröllopet.

3. Och då vinet började ta slut, sade Jesu mor till honom: De har inget vin.

4. Jesus sade till henne: Kvinna, vad har jag med dig att göra? Min stund har ännu inte kommit.

5. Då sade hans mor till tjänarna: Vad han än säger till er, så gör det.

6. Enligt judarnas reningssed stod där sex vattenkrukor av sten, och var för sig rymde de två eller tre metreter*.

*En metretes är ca 40 liter. Mark. 7:3.

7. Då sade Jesus till dem: Fyll krukorna med vatten. Och de fyllde dem ända till brädden.

8. Och han sade till dem: Ös nu upp och bär till värden. Och de gjorde så.

9. När värden smakade på vattnet, som hade blivit vin, och inte visste varifrån det hade kommit, men tjänarna som hade öst upp vattnet visste det. Då kallade värden på brudgummen

10. och sade till honom: Var man sätter först fram det goda vinet, och när de har blivit druckna, det som är sämre. Du har gömt det goda vinet ända till nu.

11. Detta första tecken gjorde Jesus i Kana i Galiléen, och uppenbarade sin härlighet, och hans lärjungar trodde på honom.

Joh. 1:14.

12. Därefter gick han ner till Kaper-naum, han och hans mor och hans bröder och hans lärjungar. Och de stannade där några få dagar.

13. Judarnas påsk var nu nära, och Jesus gick upp till Jerusalem.

14. Och han fann i templet dem som sålde oxar och får och duvor, och även växlarna som satt där.

15. Då gjorde han ett gissel av rep och drev ut dem alla ur templet, med får och oxar, och slog ut växlarnas pengar och vätte omkull borden.

Matt. 21:12. Mark. 11:15. Luk. 19:45.

16. Och han sade till dem som sålde

duvor: Tag bort detta härifrån och gör inte min Faders hus till ett marknads-hus.

17. Då kom hans lärjungar ihåg det som står skrivet: Nitälskan för ditt hus har förtärt mig. Ps. 69:10.

18. Då svarade judarna och sade till honom: Vad för tecken låter du oss se, eftersom du gör detta?

Matt. 12:38, 16:1. Mark. 8:11.

Luk. 11:29. Joh. 6:30.

19. Jesus svarade och sade till dem: Riv ner detta tempel, och inom tre dagar skall jag låta det uppstå.

Matt. 26:61, 27:40. Mark. 14:58, 15:29.

20. Då sade judarna: I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du vill resa upp det inom tre dagar.

21. Men han talade om sin kropps tempel.

22. När han var uppstånden från de döda, kom hans lärjungar ihåg, att han hade sagt dem detta, och de trodde Skriften och det ord, som Jesus hade sagt. Ps. 16:10. Luk. 24:8.

23. Då han nu var i Jerusalem under påskan, vid högtiden, trodde många på hans namn, då de såg hans tecken, som han gjorde.

24. Men själv anförtrodde sig Jesus inte åt dem, ty han kände alla.

25. Och han hade inte behov av, att någon vittnade om människan, ty han visste själv vad som var i människan.

Joh. 6:64. Apg. 1:24. Upp. 2:23.

3 Kapitlet

Jesu samtal med Nikodemus. Johannes döparens vittnesbörd och hans lärjungar.

Och det var en man av fariséerna, som hette Nikodemus, en av

judarnas rådsherrar. Joh. 7:50, 19:39.

2. Han kom till Jesus om natten och sade till honom: Rabbi, vi vet, att du har kommit från Gud såsom lärare. Ty ingen kan göra de tecken, som du gör, utan att Gud är med honom.

Joh. 9:16, 33. Apg. 10:38.

3. Jesus svarade och sade till honom: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa inte blir född på nytt, kan hon inte se Guds rike. Tit. 3:5.

4. Då sade Nikodemus till honom: Hur kan en människa födas, när hon är gammal? Inte kan hon väl på nytt gå in i moderlivet och födas?

5. Jesus svarade: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om inte en människa blir född av vatten och Ande, kan hon inte komma in i Guds rike.

Mark. 16:16.

6. Det som är fött av kött är kött, och det som är fött av Anden är ande.

7. Förundra dig inte över att jag sade dig, att ni måste födas på nytt.

8. Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far, så är det med var och en som är född av Anden.

Pred. 11:5. 1 Kor. 2:11.

9. Nikodemus svarade och sade till honom: Hur kan detta ske?

Joh. 6:52, 60.

10. Jesus svarade och sade till honom: Är du Israels lärare och vet inte detta?

11. Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Vi talar vad vi vet, och vad vi har sett vittnar vi om och vårt vittnesbörd tar ni inte emot.

Joh. 7:16, 8:28, 12:49, 14:24.

12. Tror ni inte, när jag talar till er om jordiska ting, hur skall ni då kunna tro, om jag talar till er om himmelska ting?

13. Och ingen har farit upp till him-

len, utom den som steg ner från himlen, Människosonen, som är i himlen.

Joh. 6:62. Ef. 4:9.

14. Och såsom Mose upphöjde orden i öknen, så måste också Människosonen bli upphöjd,

4 Mos. 21:9. 2 Kon. 18:4. Joh. 8:28, 12:32.

15. för att var och en som tror på honom inte skall förgås, utan ha evigt liv.

Luk. 19:10. Joh. 6:27, 40, 54.

16. Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte skall förgås, utan ha evigt liv.

Rom. 5:8, 8:38-39. 1 Joh. 4:9.

17. Ty inte har Gud sänt sin Son i världen, för att han skall döma världen, utan för att världen skall bli frälst genom honom.

Joh. 9:39, 12:47. 1 Joh. 4:14.

18. Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror, han är redan dömd, eftersom han inte har trott på Guds enfödde Sons namn.

19. Men detta är domen, att ljuset har kommit i världen, och människorna älskade mörkret mer än ljuset, ty deras gärningar var onda.

Joh. 1:5-11.

20. Ty var och en som gör det onda hatar ljuset och kommer inte till ljuset, för att hans gärningar inte skall bli avslöjade*.

*KXII: straffade. Joh. 24:13-16.

21. Men den som gör sanningen kommer till ljuset, för att det skall bli uppenbart att hans gärningar är gjorda i Gud.

22. Därefter kom Jesus och hans lärjungar till Judéen, och han vistades där med dem och döpte.

Joh. 4:2.

23. Men också Johannes döpte, i Enon nära Salim, eftersom där fanns mycket vatten och folket kom dit och lät döpa sig.

24. Ty Johannes hade ännu inte bli-

vit kastad i fångelse.

Matt. 14:3.

25. Då uppstod en tvist mellan Johannes lärjungar och judar om reningen.

26. Och de kom till Johannes och sade till honom: Rabbi, den som var hos dig på andra sidan Jordan, den som du vittnade om, se han döper, och alla kommer till honom.

Matt. 3:11. Mark. 1:7. Luk. 3:16. Joh. 1:15, 30.

27. Johannes svarade och sade: En människa kan ingenting ta, om det inte blir henne givet från himlen.

1 Kor. 4:7. Jak. 1:17.

28. Ni är själva mina vittnen, att jag sade: Inte är jag Kristus, utan jag är sänd framför honom.

Mal. 3:1. Matt. 11:10. Mark. 1:2.

Luk. 1:17, 7:27. Joh. 1:6, 20, 30.

29. Den som har bruden är brudgummen, men brudgummens vän som står och hör honom, gläder sig mycket över brudgummens röst. Denna min glädje är nu fullbordad.

30. Han måste växa till, och jag måste förminskas.

31. Den som kommer ovanifrån, han är över alla. Den som är av jorden, han är av jorden, och av jorden talar han. Den som kommer från himlen, han är över alla.

32. Och det han har sett och hört, det vittnar han om, och hans vittnesbörd tar ingen emot.

1 Joh. 5:20, 8:26, 12:49, 14:10.

33. Den som tar emot hans vittnesbörd bekräftar att Gud är sannfärdig.

1 Joh. 5:10.

34. Ty den Gud har sänt talar Guds ord. Ty Gud ger inte Anden efter mått.

Jes. 11:2. Joh. 1:32. Apg. 10:38. Ef. 4:7.

35. Fadern älskar Sonen, och allt har han gett i hans hand.

Matt. 11:27, 28:18. Luk. 10:22.

Joh. 5:22, 17:2. Hebr. 2:8.

36. Den som tror på Sonen har evigt liv, men den som inte tror på Sonen skall inte få se livet, utan Guds vrede förblir över honom.

5 Mos. 29:20, 32:22. Joh. 6:47. 1 Joh. 5:11, 12.

4 Kapitlet

Jesu samtal med den samaritiska kvinnan och med lärjungarna. Samariternas omvändelse. Jesus botar sonen till en man i kungens tjänst.

Då nu Herren visste att fariséerna hade hört, att Jesus vann fler lärjungar och döpte fler än Johannes,

Joh. 3:22, 26.

2. dock döpte Jesus inte själv, utan hans lärjungar,

3. så lämnade han Judéen och gick åter till Galiléen.

4. Han måste då gå genom Samarien.

5. Så kom han till en stad i Samarien, som kallas Sykar, nära det stycke land, som Jakob gav åt sin son Josef.

1 Mos. 33:19, 48:22. Jos. 24:32.

6. Och där var Jakobs brunn. Och eftersom Jesus var trött av vandringen, satte han sig ner vid brunnen, och det var vid sjätte timmen*.

*Kl. 12 på dagen.

7. Då kom en samaritisk kvinna för att hämta vatten. Jesus sade till henne: Ge mig att dricka.

8. Ty hans lärjungar hade gått till staden för att köpa mat.

9. Då sade den samaritiska kvinnan till honom: Hur kan du, som är en jude, begära något att dricka av mig, som är en samaritisk kvinna? Ty judarna har ingen umgängelse med samariterna.

2 Kon. 17:24. Luk. 9:52. Joh. 8:48. Apg. 10:28.

10. Jesus svarade och sade till henne: Om du förstod Guds gåva, och vem

den är, som säger till dig: Ge mig att dricka, så skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten.

Ps. 23:2. Jes. 12:3.

11. Kvinnan sade till honom: Herre, du har inget att hämta upp med, och brunnen är djup. Varifrån får du då det levande vattnet?

Jer. 2:13.

12. Inte är väl du förmer än vår fader Jakob, som gav oss brunnen och själv drack ur den med sina barn och sin boskap.

13. Då svarade Jesus och sade till henne: Var och en som dricker av detta vatten, han blir törstig igen, Joh. 6:58.

14. men den som dricker av det vatten, som jag ger honom, han skall inte törsta till evig tid, utan det vatten, som jag ger honom, skall bli i honom en källa med vatten som springer fram till evigt liv.

Jes. 55:1. Joh. 6:27f, 7:38.

15. Då sade kvinnan till honom: Herre, ge mig det vattnet, så att jag inte behöver törsta eller komma hit för att hämta.

16. Jesus sade till henne: Gå och kalla på din man och kom hit.

17. Kvinnan svarade och sade: Jag har ingen man. Jesus sade till henne: Du sade rätt: Jag har ingen man.

18. Ty du har haft fem män och den du nu har är inte din man. Där talade du sant.

19. Då sade kvinnan till honom: Herre, jag ser, att du är en profet.

Luk. 7:16, 24:19. Joh. 6:14.

20. Våra fäder har tillbett på detta berg, och ni säger, att i Jerusalem finns den plats, där man skall tillbe.

5 Mos. 12:5, 11. 1 Kon. 9:3. 2 Krön. 7:12.

21. Jesus sade till henne: Kvinna, tro mig, den tid kommer, då ni varken på detta berg eller i Jerusalem skall tillbe Fadern.

22. Ni tillber det ni inte känner, men vi tillber det vi känner, ty frälsningen kommer från judarna.

2 Kon. 17:29. Jes. 2:3.
Luk. 24:47. Rom. 3:2, 9:4.

23. Men den tid kommer och är nu redan inne, då sanna tillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning. Ty sådana tillbedjare vill Fadern ha.

24. Gud är Ande, och de som tillber honom skall tillbe i ande och i sanning.

2 Kor. 3:17.

25. Då sade kvinnan till honom: Jag vet, att Messias skall komma, han som kallas Kristus. När han kommer, skall han undervisa oss om allt.

26. Jesus sade till henne: Jag, som talar med dig, är densamme.

Joh. 9:37.

27. Och i det samma kom hans lärjungar och de var förvånade över, att han talade med en kvinna. Dock sade ingen: Vad vill du henne? eller: Varför talar du med henne?

28. Då lät kvinnan sin kruka stå, och gick in i staden och sade till folket:

29. Kom och se en man, som har sagt mig allt det jag har gjort. Är inte denne Kristus?

30. Då gick de ut ur staden och kom till honom.

31. Under tiden bad lärjungarna honom, och sade: Rabbi, ät.

32. Han sade till dem: Jag har mat att äta, som ni inte vet om.

33. Då sade lärjungarna till varandra: Inte kan väl någon ha burit något till honom att äta?

34. Jesus sade till dem: Min mat är att göra hans vilja, som har sänt mig, och att fullborda hans verk.

35. Säger ni inte: Ännu är det fyra månader, innan skördetiden kommer? Se, jag säger er: Lyft upp era ögon,

och se på fälten, hur de redan har vitnat till skörd.

Matt. 9:37. Luk. 10:2.

36. Och den som skördar han får lön och samlar frukt till evigt liv, för att både den som sår och den som skördar skall glädja sig tillsammans.

37. Ty här är det ordet sant, att en är den som sår, och en annan den som skördar.

38. Jag sände er ut att skörda, där ni inte har arbetat. Andra har arbetat, och ni har gått in i deras arbete.

39. Och många samariter från den staden trodde på honom på grund av kvinnans ord, när hon vittnade: Han har sagt mig allt vad jag har gjort.

40. När nu samariterna kom till honom, bad de honom, att han skulle stanna hos dem. Och han stannade där i två dagar.

41. Och många flera trodde på grund av hans ord.

42. Och de sade till kvinnan: Nu tror vi inte längre på grund av det du sagt. Ty vi har själva hört och vi vet, att han i sanning är världens Frälsare, Kristus.

Joh. 17:8. 1 Joh. 4:14.

43. Men två dagar därefter gick han därifrån och drog in i Galiléen.

44. Ty Jesus vittnade själv att en profet inte blir aktad i sitt hemland.

Matt. 13:57. Mark. 6:4. Luk. 4:24.

45. När han så kom till Galiléen tog galiléerna emot honom, efter att de hade sett allt, som han hade gjort i Jerusalem under högtiden. Ty de hade också varit där vid högtiden.

Matt. 4:12. Mark. 1:14. Joh. 2:23.

46. Så kom Jesus åter till Kana i Galiléen, där han hade gjort vattnet till vin. Och där var i Kapernaum en man i kungens tjänst, vars son låg sjuk.

Joh. 2:1, 11.

47. När han hörde, att Jesus hade kommit från Judéen till Galiléen, gick han till honom och bad honom, att han skulle komma ner och bota hans son, ty han låg för döden.

48. Då sade Jesus till honom: Utan att ni ser tecken och under, tror ni inte.

1 Kor. 1:22.

49. Mannen som var i kungens tjänst sade till honom: Herre, kom ner innan mitt barn dör.

50. Jesus sade till honom: Gå, din son lever! Då trodde mannen ordet, som Jesus sade till honom, och gick.

51. Och medan han gick ner, mötte honom hans tjänare och förkunnade för honom, och sade: Din son lever.

52. Då frågade han dem vid vilken timme han hade blivit bättre. Och de sade till honom: I går vid sjunde* timmen lämnade febern honom.

*Kl. 13 på dagen.

53. Då förstod fadern, att det var den timmen, då Jesus hade sagt till honom: Din son lever. Och han trodde och hela hans hus.

54. Detta var det andra tecknet, som Jesus gjorde, sedan han hade kommit från Judéen till Galiléen. Joh. 2:11.

5 Kapitlet

Jesus botar en sjuk vid Betesda och betyder inför judarna sin gudom.

Därefter var det en judisk högtid, och Jesus gick upp till Jerusalem. 3 Mos. 23:2. 5 Mos. 16:1.

2. Men i Jerusalem vid Fårporten finns det en damm, som på hebreiska heter Betesda, och den har fem pelargångar.

3. Där låg det en stor mängd sjuka, blind, halta och förtvinade, som vän-

tade på att vattnet skulle komma i rörelse.

4. Ty en ängel steg ner i dammen vid en bestämd tid och rörde upp vattnet. Den som nu först steg ner i vattnet, sedan det hade satts i rörelse blev frisk, vilken sjukdom han än hade.

5. Så var där en man, som hade varit sjuk i trettioåtta år.

6. Då Jesus fick se honom, där han låg, och visste att han redan lång tid hade legat sjuk, sade han till honom: Vill du bli frisk?

7. Den sjuke svarade honom: Herre, jag har ingen människa, som kan ta mig ner i dammen, när vattnet har kommit i rörelse. Och när jag kommer, då stiger en annan ner före mig.

8. Då sade Jesus till honom: Stå upp, ta din säng och gå.

Matt. 9:6. Mark. 2:11. Luk. 5:24.

9. Och genast blev mannen frisk och tog sin säng och gick. Men det var sabbat den dagen. Joh. 9:14.

10. Därför sade judarna till honom, som hade blivit botad: Det är sabbat, det är inte tillåtet att du bär sängen.

2 Mos. 20:10. 5 Mos. 5:12. Neh. 13:19.

Jer. 17:21-22. Matt. 12:2. Mark. 2:24. Luk. 6:2.

11. Han svarade dem: Den som gjorde mig frisk, han sade till mig: Ta din säng och gå.

12. Då frågade de honom: Vem är den mannen, som sade till dig: Ta din säng och gå?

13. Men han, som hade blivit botad, visste inte, vem han var. Ty Jesus hade dragit sig undan, eftersom det var mycket folk på den platsen.

14. Därefter fann Jesus honom i templet och sade till honom: Se, du har blivit frisk. Synda inte häfter, så att det inte händer dig något värre.

Matt. 12:45. Joh. 8:11.

15. Då gick mannen bort och talade om för judarna, att det var Jesus, som hade gjort honom frisk.

16. Därför förföljde judarna Jesus och sökte efter att döda honom, eftersom han hade gjort detta på sabbaten.

17. Men Jesus svarade dem: Min Fader verkar intill nu, också verkar jag.

Joh. 9:4, 14:10.

18. Därför sökte judarna ännu mer efter att döda honom, eftersom han inte bara bröt sabbaten, utan också kallade Gud sin Fader, och gjorde sig själv lik Gud. Joh. 7:29, 9:4, 10:33. Fil. 2:6.

19. Då talade Jesus åter och sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Sonen kan ingenting göra av sig själv, utan endast det han ser Fadern göra, ty allt det han gör, det gör också Sonen.

Joh. 8:38.

20. Ty Fadern älskar Sonen och visar honom allt det han gör, och han skall visa honom ännu större gärningar än dessa, så att ni skall förundra er.

Joh. 3:35.

21. Ty såsom Fadern uppväcker de döda och gör dem levande, så gör också Sonen levande vem han vill.

22. Ty inte heller dömer Fadern någon, utan har överlåtit all dom åt Sonen,

Matt. 11:27, 28:18. Joh. 17:2. Apg. 17:31.

23. för att alla skall ära Sonen, såsom de ärar Fadern. Den som inte ärar Sonen ärar inte heller Fadern, som har sänt honom.

1 Joh. 2:23.

24. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror honom, som har sänt mig, han har evigt liv och kommer inte under domen, utan har övergått från döden till livet.

Luk. 23:43. Joh. 3:18, 6:40, 47, 8:51.

Ef. 2:6. 1 Joh. 3:4.

25. Sannerligen, sannerligen säger jag

er: Den stund skall komma och är redan inne, då de döda skall höra Guds Sons röst, och de som hör skall leva.

Rom. 6:4. Gal. 2:20. Ef. 2:1f.

1 Tim. 5:6. Upp. 3:1.

26. Ty såsom Fadern har liv i sig själv, så har han också gett Sonen att ha liv i sig själv.

27. Och han har även gett honom makt att döma, eftersom han är Mäniskosonen.

28. Förundra er inte över detta. Ty den stund skall komma, då alla, som är i gravarna, skall höra hans röst.

Dan. 12:2. 1 Kor. 15:52. 1 Thess. 4:16.

29. och komma fram, de som har gjort det goda till livets uppståndelse, och de som gjort det onda, till domens uppståndelse.

Matt. 25:46.

30. Jag kan inget göra av mig själv. Som jag hör, så dömer jag, och min dom är rätt, ty jag söker inte min vilja, utan Faderns vilja, som har sänt mig.

Joh. 6:38.

31. Om jag vittnar om mig själv, så är mitt vittnesbörd inte sant.

32. Det är en annan som vittnar om mig, och jag vet att det vittnesbörd är sant som han vittnar om mig.

Jes. 42:1. Matt. 17:5. Joh. 8:14f.

33. Ni har sänt bud till Johannes, och han har vittnat för sanningen.

Joh. 1:19.

34. Men jag tar inte emot vittnesbörd av någon människa, utan jag säger detta, för att ni skall bli frälsta.

35. Han var det brinnande och skinnande ljuset, och ni ville för en stund fröjdas i hans ljus.

36. Men jag har ett större vittnesbörd än Johannes vittnesbörd. Ty de gärningar, som Fadern har gett mig att fullborda, de gärningar som jag gör, vittnar om mig att Fadern har sänt mig.

Matt. 3:17. Joh. 1:32-33, 10:25.

37. Och Fadern, som har sänt mig har själv vittnat om mig. Ni har aldrig någonsin hört hans röst eller sett hans gestalt.

2 Mos. 33:20. 5 Mos. 4:12. Mark. 1:11, 9:7.

Luk. 3:22, 9:35. Joh. 6:27, 12:28.

1 Tim. 6:16. 2 Petr. 1:17. 1 Joh. 4:12.

38. Och hans ord har ni inte låtit förbli i er, för ni tror inte på den som han har sänt.

39. Ni rannsakar Skrifterna, därför att ni menar er ha evigt liv i dem, och det är de som vittnar om mig.

5 Mos. 18:15. Jes. 8:20, 34:16. Jer. 23:5.

Dan. 9:24. Luk. 16:29, 24:27. Joh. 1:45.

40. Och ni vill inte komma till mig för att få liv.

41. Jag tar inte emot ära av människor,

42. men jag känner er, att ni inte har Guds kärlek i er.

43. Jag har kommit i min Faders namn, och ni tar inte emot mig. Om en annan kommer i sitt eget namn, honom tar ni emot.

Matt. 24:5.

44. Hur kan ni tro, ni som tar emot ära av varandra och inte söker den ära, som endast kommer från Gud?

Matt. 23:5. Joh. 12:43. Rom. 2:29.

45. Ni skall inte mena, att jag skall anklaga er hos Fadern. Det finns en som anklagar er, nämligen Mose, som ni hoppas på.

46. Trodde ni Mose, så hade ni trott mig, ty om mig har han skrivit.

1 Mos. 3:15, 22:18, 49:10. 5 Mos. 18:18.

47. Men om ni inte tror hans skrifter, hur skall ni då kunna tro mina ord?

6 Kapitlet

Jesus bespisar fem tusen män, går på vattnet och undervisar om livets bröd. Petrus bekännelse.

Därefter for Jesus över Galileiska sjön, som är vid Tiberias.

2. Och mycket folk följde honom, därför att de såg de tecken, som han gjorde med dem som var sjuka.

3. Jesus gick upp på ett berg och satte sig där med sina lärjungar.

4. Och påskan, judarnas högtid, var nära.

2 Mos. 12:18. 3 Mos. 23:5.

4 Mos. 28:16. 5 Mos. 16:1.

5. Då nu Jesus lyfte upp sina ögon och såg, att mycket folk kom till honom, sade han till Filippus: Var skall vi köpa bröd, så att dessa får äta?

Matt. 14:15. Mark. 6:35. Luk. 9:12.

6. Detta sade han för att sätta honom på prov, ty själv visste han vad han skulle göra.

7. Filippus svarade honom: Bröd för tvåhundra denarer* vore inte nog, för att var och en av dem skulle få ett litet stycke. *En denar motsvarar en dagslön.

8. Då sade en annan av hans lärjungar, Andreas, Simon Petrus bror till honom:

9. Här är en pojke, som har fem kornbröd och två fiskar, men vad förslår det till så många?

2 Kon. 4:43.

10. Jesus sade: Låt folket slå sig ner. Och på den platsen var mycket gräs. Då satte de sig ner, omkring femtusén män.

11. Och Jesus tog bröden, tackade Gud och gav lärjungarna, och lärjungarna delade ut åt dem som hade satt sig ner, likaså också av fiskarna, så mycket de ville.

1 Sam. 9:13.

12. Då de var mätta, sade han till sina lärjungar: Samla ihop de överblivna

styckena, så att ingenting går förlorat.

13. Då samlade de ihop dem och fyllde tolv korgar med stycken, som hade blivit över av de fem kornbröden som de hade ätit av.

14. När nu människorna hade sett det tecken, som Jesus hade gjort, sade de: Sannerligen, är denne den Profeten som skall komma i världen.

5 Mos. 18:15, 18. Luk. 7:16, 24:19.

Joh. 1:21, 4:19, 7:40.

15. När då Jesus visste, att de tänkte komma och ta honom med våld och göra honom till konung, drog han sig åter undan till berget, han själv ensam.

Matt. 14:23. Mark. 6:47.

16. Och när aftonen kom, gick hans lärjungar ner till sjön

17. Och steg i en båt och for över sjön till Kapernaum. Det hade då redan blivit mörkt, och Jesus hade inte kommit till dem.

18. Och sjön gick hög, ty det blåste hårt.

19. När de nu hade rott ungefär tjugofem eller trettio stadier*, fick de se Jesus gå på sjön och närma sig båten, och de blev förfärade.

*ca fem-sex kilometer.

20. Då sade han till dem: Det är jag, var inte rädda!

21. De ville då ta upp honom i båten, och i det samma var båten framme vid det land, dit de var på väg.

22. Dagen därefter, sedan folket, som stod på andra sidan sjön, hade sett, att där inte hade funnits någon annan båt än den enda, i vilken hans lärjungar hade stigit i, och att Jesus inte hade stigit i den båten med sina lärjungar, utan att hans lärjungar hade farit bort ensamma.

23. Men andra båtar hade kommit

från Tiberias och lagt till nära den platsen, där folket hade ätit brödet, efter det att Herren hade uttalat tacksägelsen.

24. När nu folket såg att Jesus inte var där och inte heller hans lärjungar, steg de också själva i båtarna och kom till Kapernaum och sökte Jesus.

25. Och då de fann honom på andra sidan sjön, sade de till honom: Rabbi, när kom du hit?

26. Jesus svarade dem och sade: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Ni söker mig inte därför att ni har sett tecken, utan därför att ni har ätit av bröden och blivit mätta.

27. Verka inte för den mat, som förgås, utan för den, som förblir till evigt liv och som Människosonen skall ge er. Ty honom har Fadern, Gud själv beseglat*.

*insegl, sigill.

Matt. 3:17, 17:5. Mark. 1:11, 9:7.

Luk. 3:22, 9:35. Joh. 1:32-33, 5:37,

8:18, 11:26. 2 Petr. 1:17.

28. Då sade de till honom: Vad skall vi göra för att kunna verka Guds verk?

29. Jesus svarade och sade till dem: Detta är Guds verk, att ni tror på den som han har sänt.

1 Joh. 3:23.

30. Då sade de till honom: Vad gör du då för tecken, så att vi kan se det och tro dig? Vad är det du gör?

Matt. 12:38, 16:1. Mark. 8:11

Luk. 11:29. 1 Kor. 1:22.

31. Våra fäder åt manna i öknen, som det står skrivet: Han gav dem bröd från himlen att äta.

2 Mos. 16:4. Ps. 78:24. 1 Kor. 10:3.

32. Då sade Jesus till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Mose gav er inte brödet från himlen, utan min Fader ger er det sanna* brödet från himlen.

*KXII: rätta. 4 Mos. 11:7.

33. Ty Guds bröd är det, som kom-

mer ner från himlen och ger världen liv.

34. Då sade de till honom: Herre, ge oss alltid det brödet.

35. Jesus sade till dem: Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall inte hungra, och den som tror på mig skall aldrig törsta.

Jes. 55:1 Matt. 11:28. Joh. 4:14, 7:37.

36. Men jag har sagt er, att ni har sett mig och tror ändå inte.

37. Allt det min Fader ger mig, det kommer till mig, och den som kommer till mig skall jag sannerligen inte kasta ut.

38. Ty jag har kommit ner från himlen, inte för att göra min vilja, utan hans vilja, som har sänt mig.

Matt. 26:39. Mark. 14:36.

Luk. 22:42. Joh. 4:34, 5:30.

39. Och detta är min Faders vilja, som har sänt mig, att jag inte skall förlora något av allt det som han har gett mig, utan att jag skall uppväcka det på den yttersta dagen.

Joh. 10:28, 17:12, 18:9. App. 1:20.

40. Detta är hans vilja, som har sänt mig, att var och en som ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv, och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.

Joh. 3:15, 16, 11:24.

41. Då knorrade judarna över honom, därför att han sade: Jag är det bröd, som har kommit ner från himlen.

42. Och de sade: Är denne inte Jesus, Josefs son, vilkens far och mor vi känner? Hur kan han då säga: Jag har kommit ner från himlen?

Matt. 13:55. Mark. 6:3. Luk. 4:22. Joh. 7:27.

43. Då svarade Jesus och sade till dem: Knorra inte med varandra.

44. Ingen kan komma till mig, om inte Fadern som har sänt mig drar honom,

och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.

45. Det är skrivet hos profeterna: De skall alla bli lärda av Gud. Var och en som har hört Fadern och lärt av honom, han kommer till mig.

Jes. 54:13. Jer. 31:34. Joh. 1:18.

1 Thess. 4:9. Hebr. 8:10, 10:16.

46. Inte så, att någon har sett Fadern, utom den som är från Gud. Han har sett Fadern.

Matt. 11:27. Luk. 10:22. Joh. 1:18.

47. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som tror på mig har evigt liv.

Joh. 3:18, 36.

48. Jag är livets bröd.

49. Era fäder åt manna i öknen, och de dog.

2 Mos. 16:15. Hebr. 3:16, 19.

50. Men detta är det bröd, som kommer ner från himlen, för att den som äter av det inte skall dö.

51. Jag är det levande brödet, som kommer ner från himlen. Den som äter av det brödet, han skall leva i evighet. Och det bröd, som jag skall ge är mitt kött, som jag skall ge för världens liv.

Joh. 3:13.

52. Då tvistade judarna med varandra, och sade: Hur kan denne ge oss sitt kött att äta?

Joh. 3:9.

53. Jesus sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod, har ni inte liv i er.

Mark. 16:16. Joh. 1:12.

54. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv, och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.

55. Ty mitt kött är verklig* mat, och mitt blod är verklig* dryck.

*KXII: rätt.

56. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod förblir i mig och jag i honom.

57. Såsom den levande Fadern har sänt mig, och jag lever för Faderns skull, så skall också den som äter mig leva för min skull.

58. Detta är det bröd, som har kommit ner från himlen, inte som mannat era fäder åt och sedan dog. Den som äter detta bröd, han skall leva i evighet.

Joh. 3:13.

59. Detta sade han, då han undervisade i synagogan i Kapernaum.

60. Många av hans lärjungar sade, när de hörde detta: Detta är ett hårt tal, vem kan höra det?

61. Men Jesus, som visste inom sig själv, att hans lärjungar knorrade över detta, sade till dem: Tar ni anstöt av detta?

62. Hur skall det då bli, om ni får se Människosonen stiga upp dit, där han förut var?

Mark. 16:19. Luk. 24:51.

Joh. 3:13. Apg. 1:9. Ef. 4:8.

63. Anden är den som gör levande, köttet är inte till någon nytta. De ord jag talar till er är ande och är liv.

2 Kor. 3:6.

64. Men ibland er finns det några som inte tror. Ty Jesus visste från begynnelsen, vilka de var, som inte trodde, och vem det var, som skulle förråda honom.

Joh. 2:25, 13:11.

65. Och han sade: Därför har jag sagt er att ingen kan komma till mig om det inte blir honom givet av min Fader.

66. Från den tiden drog sig många av hans lärjungar tillbaka och vandrade inte längre med honom.

67. Då sade Jesus till de tolv: Inte vill väl också ni gå bort?

68. Simon Petrus svarade honom: Herre, till vem skall vi gå? Du har det eviga livets ord,

Apg. 5:20.

69. och vi tror och förstår att du är Kristus, den levande Gudens Son.

Matt. 16:16. Mark. 8:29. Luk. 9:20. Joh. 11:27.

70. Jesus svarade dem: Har jag inte utvalt er, ni tolv? Och ändå är en av er en djävel.

Luk. 6:13. Joh. 8:44.

71. Men det sade han om Judas Iskariot, Simons son. Ty han var den som skulle förråda honom, och var en av de tolv.

7 Kapitlet.

Jesus går upp till lövhyddohögtiden och undervisar i templet. Fariséerna söker förgäves att gripa honom.

Därefter vandrade Jesus omkring i Galiléen. Ty han ville inte vandra omkring i Judéen, därför att judarna sökte efter tillfälle att döda honom.

2. Judarnas lövhyddohögtid var nu nära.

3 Mos. 23:34.

3. Då sade hans bröder till honom: Bege dig härifrån och gå till Judéen, så att också dina lärjungar får se dina gärningar, som du gör.

Matt. 12:46. Mark. 3:31.

Luk. 8:19. Apg. 1:14.

4. Ty ingen som vill vara känd gör något i hemlighet. Om du gör sådana ting, så uppenbara dig för världen.

5. Ty inte ens hans bröder trodde på honom.

Mark. 3:21.

6. Då sade Jesus till dem: Min tid har ännu inte kommit, men för er är tiden alltid läglig.

7. Världen kan inte hata er, men mig hatar den, ty jag vittnar om den, att dess gärningar är onda.

Joh. 3:19, 14:17, 15:18.

8. Gå ni upp till denna högtid. Jag går

ännu inte upp till denna högtid, ty min tid är inte ännu fullbordad. Joh. 8:20.

9. Sedan han hade sagt detta till dem, blev han kvar i Galiléen.

10. Men när hans bröder hade gått upp, då gick också han upp till högtiden, dock inte öppet utan liksom i hemlighet.

11. Då sökte judarna efter honom under högtiden och sade: Var är han?

Joh. 11:56.

12. Och bland folket talades det mycket i det tysta om honom. Somliga sade: Han är god, och andra sade: Nej, han vilseleder folket.

Matt. 21:46. Luk. 7:16. Joh. 6:14.

13. Dock talade ingen öppet om honom, av rädsla för judarna.

Joh. 9:22, 12:42, 19:38.

14. Då nu halva högtiden var förbi, gick Jesus upp till templet och undervisade.

15. Och judarna förundrade sig och sade: Hur kan denne förstå Skriften, han som inte har studerat?

16. Jesus svarade dem och sade: Min lära är inte min utan hans som har sänt mig.

Joh. 8:28, 12:49, 14:10, 24.

17. Den som vill göra hans vilja, han skall förstå, om denna lära är från Gud, eller om jag talar av mig själv.

18. Den som talar av sig själv, han söker sin egen ära men den som söker hans ära, som har sänt honom, han är sannfärdig och orättfärdighet finns inte i honom.

Joh. 5:41.

19. Gav inte Mose er lagen? Och likväl håller ingen av er lagen. Varför försöker ni att döda mig?

2 Mos. 20:1, 24:3. Matt. 12:14. Mark. 3:6.

Joh. 5:16f, 10:39, 11:53. Apg. 7:53.

20. Folket svarade och sade: Du har en ond ande*. Vem söker efter att döda dig?

*KXII: djävulen. Joh. 8:48, 52, 10:20.

21. Jesus svarade och sade till dem: En gärning gjorde jag, och ni förundrar er alla däröver.

22. Mose gav er omskärelsen – inte så, att den är från Mose, utan den är från fäderna – och ändå omskar ni människor också på sabbaten.

1 Mos. 17:10. 3 Mos. 12:3.

Apg. 7:8. Rom. 4:11.

23. Om nu en människa tar emot omskärelsen på sabbaten, för att man inte skall bryta mot Mose lag, varför blir ni då vrede på mig, därför att jag gjorde hela människan frisk på sabbaten?

24. Döm inte efter det ni ser, utan döm en rätt dom.

5 Mos. 1:16-17. Ords. 24:23. Jak. 2:1.

25. Då sade några av folket i Jerusalem: Är inte denne den, som de söker efter att döda?

26. Och se, han talar fritt, och de säger inget till honom. Har då råds herrarna verkligen kommit till insikt, att denne i sanning är Kristus?

27. Vi vet dock, varifrån han är, men när Kristus kommer, vet ingen varifrån han är.

Matt. 13:55. Mark. 6:3. Luk. 4:22. Joh. 6:42.

28. Då ropade Jesus, där han undervisade i templet, och sade: Ja, ni känner mig, och ni vet varifrån jag är. Och ändå har jag inte kommit av mig själv, men den som har sänt mig, han är sannfärdig, och honom känner ni inte.

Joh. 8:26f. Rom. 3:4.

29. Men jag känner honom, ty jag är från honom, och han har sänt mig.

Matt. 11:27. Joh. 10:15.

30. Då försökte de gripa honom. Dock kom ingen med sina händer vid honom, ty hans stund var ännu inte kommen.

Mark. 11:18.

Luk. 19:47-48, 20:19. Joh. 8:20, 37.

31. Men många av folket trodde på honom, och de sade: När Kristus kommer, inte skall han väl göra flera tecken, än denne har gjort? Joh. 8:30.

32. Sådant fick fariséerna höra folket i tysthet säga om honom. Då sände fariséerna och överstepräster ut tjänare för att gripa honom.

33. Men Jesus sade till dem: Ännu en liten tid är jag hos er, och sedan går jag bort till honom som har sänt mig.

Joh. 16:16.

34. Ni skall söka efter mig och inte finna mig, och där jag är, dit kan ni inte komma.

Joh. 8:21, 13:33.

35. Då sade judarna till varandra: Vart tänker denne gå, eftersom vi inte skall finna honom? Inte tänker han väl gå till dem som är kringspidda bland grekerna och lära grekerna?

36. Vad är det för ett ord som han sade: Ni skall söka mig och inte finna mig? Och där jag är, dit kan ni inte komma?

37. Men på den sista dagen i högtiden, som också var den största, stod Jesus och ropade, och sade: Om någon törstar, må han komma till mig och dricka.

3 Mos. 23:36. Jes. 55:1.

Joh. 4:14, 6:35. Upp. 22:17.

38. Den som tror på mig, såsom skriften säger, av hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram.

Jes. 12:3, 44:3, 58:11. Sak. 14:8.

39. Men detta sade han om Anden, som de som trodde på honom skulle få. Ty den Helige Ande var då ännu inte given, eftersom Jesus ännu inte hade blivit förhärjad.

Joel 2:28. Apg. 2:17. 2 Joh. 16:7.

40. Många av folket, som hörde detta tal, sade: Denne är sannerligen Profeten.

5 Mos. 18:15, 18. Matt. 21:46.

Luk. 7:16. Joh. 1:21, 4:42, 6:14.

41. Andra sade: Denne är Kristus. Men andra: Inte kommer Kristus från Galiléen?

1 Joh. 1:46.

42. Säger inte skriften, att Kristus skall komma av Davids säd och från staden Betlehem, där David var?

1 Sam. 16:1. Ps. 89:4. 132:11.

Mik. 5:2. Matt. 2:5. Luk. 2:4.

43. Då uppstod det oenighet bland folket för hans skull.

Joh. 9:16, 10:19.

44. Och några av dem ville gripa honom, men ingen lade händerna på honom.

45. Då kom tjänarna tillbaka till överstepräster och fariséerna, och dessa sade till dem: Varför har ni inte fört honom hit?

46. Tjänarna svarade: Aldrig har någon människa så talat som den mannen.

47. Fariséerna svarade dem: Är ni också förvillade?

48. Inte har väl någon av råds-herrarna eller fariséerna trott på honom?

Job. 12:42. 1 Kor. 1:20, 2:8.

49. Men detta folk, som inte känner lagen, är förbannat.

50. Då sade Nikodemus till dem, han som kom till honom om natten och själv var en av dem:

Joh. 3:2, 19:39.

51. Inte dömer vår lag någon, utan att man först förhör honom och får veta vad han gör?

2 Mos. 23:1. 3 Mos. 19:15.

5 Mos. 1:17, 17:4, 8, 19:15.

52. De svarade och sade till honom: Inte är väl du också från Galiléen? Rannsaka och se, att från Galiléen har ingen profet uppstått.

53. Och så gick var och en hem till sitt.

8 Kapitel

Berättelsen om en kvinna som beskylldes för hor. Jesus vittnar om sig själv att han är världens ljus och försvarar sig mot fariséerna.

Jesus gick till Oljeberget.

2. Tidigt på morgonen kom han åter till templet, och allt folket kom till honom. Och han satte sig ner och undervisade dem.

3. Då förde de skriftlärda och fariséerna till honom en kvinna, som var ertappad med hor. Och när de hade fört fram henne,

4. sade de till honom: Mästare, denna kvinna har på bar gärning blivit ertappad med hor.

5. Och Mose har befallt oss i lagen, att sådana skall stenas. Men vad säger du? 3 Mos. 20:10. 5 Mos. 22:22.

6. Detta sade de för att fresta honom, för att de skulle ha något att anklaga honom för. Då böjde Jesus sig ner och skrev med fingret på jorden. Jer. 17:13.

7. När de nu stod fast vid sin fråga, reste han sig upp och sade till dem: Den av er som är utan synd kastar första stenen på henne. 5 Mos. 17:7.

8. Och han böjde sig åter ner och skrev på jorden. Jer. 17:13.

9. När de hörde detta kände de sig överbevisade av samvetet, och gick ut, den ene efter den andre, de äldste först ända till de sista, och Jesus blev lämnad ensam med kvinnan, som stod kvar där.

10. När Jesus reste sig upp och inte såg någon utom kvinnan, sade han till henne: Kvinna, var är dina åklagare? Har ingen dömt dig?

11. Hon sade: Herre, ingen. Då sade

Jesus: Inte heller jag dömer dig. Gå och synda inte här efter.

12. Åter talade Jesus till dem, och sade: Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan skall ha livets ljus.

Joh. 1:5, 9, 9:5, 12:35, 46.

13. Då sade fariséerna till honom: Du vittnar om dig själv. Ditt vittnesbörd är inte sant.

14. Jesus svarade och sade till dem: Om jag än vittnar om mig själv, så är dock mitt vittnesbörd sant. Ty jag vet varifrån jag har kommit och vart jag går, men ni vet inte varifrån jag kommer och vart jag går. Joh. 5:31.

15. Ni dömer efter köttet, jag dömer ingen.

16. Och om jag än dömer, så är min dom rätt, ty jag är inte ensam, utan Fadern som har sänt mig är med mig.

17. Det är också skrivet i er lag, att två människors vittnesbörd är sant.

5 Mos. 17:6, 19:15. Matt. 18:16.

2 Kor. 13:1. Hebr. 10:28.

18. Jag vittnar om mig själv. Också Fadern som har sänt mig vittnar om mig.

19. Då sade de till honom: Var är din Fader? Jesus svarade: Ni känner varken mig eller min Fader. Om ni kände mig, så kände ni också min Fader.

20. Dessa ord talade Jesus vid offerkistan, då han undervisade i templet. Och ingen grep honom, ty hans stund hade ännu inte kommit. Joh. 7:8, 30.

21. Då sade Jesus åter till dem: Jag går bort, och ni skall söka efter mig, och ni skall dö i er synd. Dit jag går, kan ni inte komma. Joh. 7:34, 13:33.

22. Då sade judarna: Inte vill han väl döda sig själv, eftersom han säger: Dit jag går, kan ni inte komma?

23. Och han sade till dem: Ni är nerifrån, jag är ovanifrån. Ni är av denna världen, jag är inte av denna världen.

Joh. 3:31.

24. Så har jag nu sagt er, att ni skall dö i era synder. Ty om ni inte tror, att Jag är, skall ni dö i era synder.

25. Då sade de till honom: Vem är du? Och Jesus sade till dem: Det som jag också från början har talat till er.

26. Jag har mycket att tala och döma ifråga om er. Men den som har sänt mig är sannfärdig, och vad jag har hört av honom, det talar jag till världen.

Joh. 7:28.

27. Men de förstod inte att han talade till dem om Fadern.

28. Då sade Jesus till dem: När ni har upphöjt Människosonen, då skall ni förstå, att Jag är, och att jag inte gör något av mig själv, utan såsom Fadern har lärt mig, så talar jag.

Joh. 12:32.

29. Och den som har sänt mig är med mig. Fadern har inte lämnat mig ensam, ty jag gör alltid det som behagar honom.

30. När han talade detta, trodde många på honom.

31. Då sade Jesus till de judar som trodde på honom: Om ni förblir i mitt ord, så är ni i sanning* mina lärjungar.

*KXII: mina rätta lärjungar.

32. Och ni skall förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria. Rom. 6:18.

33. De svarade honom: Vi är Abrahams säd och har aldrig varit någons slavar. Hur kan då du säga: Ni skall bli fria?

34. Jesus svarade dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Var och en som gör synd är syndens slav.

Rom. 6:16. 2 Petr. 2:19.

35. Men slaven blir inte kvar i huset

för evigt. Sonen blir kvar där för evigt. 36. Om nu Sonen gör er fria, så är ni verkligen fria.

37. Jag vet, att ni är Abrahams säd, men ni söker efter att döda mig, eftersom mitt ord inte har något rum hos er.

38. Jag talar det som jag har sett hos min Fader, och ni gör också det ni har sett hos er fader.

39. De svarade och sade till honom: Abraham är vår fader. Jesus sade till dem: Vore ni Abrahams barn, då gjorde ni Abrahams gärningar.

40. Men nu söker ni efter att döda mig, en man som har sagt er sanningen, som jag har hört av Gud. Så gjorde inte Abraham.

41. Ni gör er faders gärningar. Då sade de till honom: Vi är inte födda utom äktenskapet. Vi har en enda Fader, nämligen Gud.

42. Jesus sade till dem: Vore Gud er fader, så älskade ni ju mig, ty från Gud har jag utgått och kommit. Ty jag har inte kommit av mig själv, utan han har sänt mig.

43. Varför förstår ni inte mitt tal? Därför att ni inte kan höra mitt ord.

44. Ni har djävulen till fader, och er faders begär vill ni efterfölja. Han har varit en mördare från begynnelsen, och han står inte kvar i sanningen, ty sanning finns inte i honom. När han talar lögn, talar han av sitt eget, därför att han är en lögnare och lögnens fader.

1 Joh. 3:8. Jud. v. 6.

45. Men eftersom jag säger er sanningen, tror ni mig inte.

46. Vem av er överbevisar mig om synd? Om jag nu säger sanningen, varför tror ni mig inte?

47. Den som är av Gud, han hör Guds

ord. Därför hör ni inte, eftersom ni inte är av Gud.

1 Joh. 4:6.

48. Då svarade judarna och sade till honom: Säger vi inte rätt, att du är en samarit och har en ond ande*?

*KXII: djävulen. Joh. 7:20, 10:20.

49. Jesus svarade: Jag har inte någon ond ande*, utan jag ärar min Fader, men ni vanärar mig.

*KXII: djävulen

50. Jag söker inte min ära. Det finns en som söker den och som dömer.

51. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som håller mitt ord skall aldrig i evighet se döden.

52. Då sade judarna till honom: Nu förstår vi, att du har en ond ande*. Abraham är död och profeterna, och du säger: Den som håller mitt ord skall aldrig i evighet smaka döden.

*KXII: djävulen.

53. Är du förmer än vår fader Abraham som är död? Profeterna är också döda. Till vem gör du dig själv?

54. Jesus svarade: Är det så, att jag ärar mig själv, så är min ära ingenting värd. Min Fader, som ni säger vara er Gud, är den som ärar mig.

55. Likväl har ni inte känt honom, men jag känner honom, och om jag säger att jag inte känner honom, blir jag en lögnare liksom ni. Men jag känner honom och håller hans ord.

56. Abraham, er fader, fröjdade sig över att han skulle få se min dag. Han såg den och blev glad.

57. Då sade judarna till honom: Du är ännu inte femtio år, och du har sett Abraham!

58. Jesus sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Jag är, förän Abraham blev till.

59. Då tog de upp stenar för att kasta på honom. Men Jesus gömde sig och

gick ut från templet. Han gick mitt igenom dem och kom förbi på det sättet.*

*Den sista meningen saknas i KXII:s Bibel.

Joh. 10:31.

9 Kapitlet

Jesus botar en man, som var född blind.

Och när han gick vidare, fick han se en man, som var född blind.

2. Och hans lärjungar frågade honom och sade: Rabbi, vem syndade, denne eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?

3. Jesus svarade: Varken denne eller hans föräldrar har syndat, utan detta har skett, för att Guds verk skall uppenbaras på honom.

Joh. 11:4.

4. Jag måste verka hans verk, som har sänt mig, medan det är dag. Natten kommer, då ingen kan verka.

5. Så länge jag är i världen, är jag världens ljus.

Joh. 1:5, 9, 8:12, 12:35, 46.

6. Då han hade sagt detta, spottade han på jorden och gjorde en deg av spotten och strök degen på den blindes ögon

7. och sade till honom: Gå bort och tvätta dig i dammen Siloam, det betyder utsänd. Han gick och tvättade sig och kom tillbaka seende.

8. Grannarna och de som förut hade sett honom att han var blind* sade: Är inte denne den som satt och tiggde?

*KXII: en tiggare

9. Somliga sade: Det är han. Andra sade: Han är lik honom. Men han själv sade: Det är jag.

10. Då sade de till honom: Hur blev dina ögon öppnade?

11. Han svarade och sade: Den man-

nen, som kallas Jesus, gjorde en deg och smorde mina ögon och sade till mig: Gå till dammen Siloam och tvätta dig. Och när jag gick och tvättade mig, fick jag min syn.

12. Då sade de till honom: Var är han? Han sade: Det vet jag inte.

13. Då förde de honom som hade varit blind till fariséerna.

14. Och det var sabbat, då Jesus gjorde degen och öppnade hans ögon.

15. Åter frågade honom även fariséerna, hur han hade fått sin syn. Han sade till dem: Han lade en deg på mina ögon, och jag tvättade mig och jag ser.

16. Då sade några av fariséerna: Denne man är inte från Gud, eftersom han inte håller sabbaten. Andra sade: Hur kan en syndig människa göra sådana tecken? Och det uppstod oenighet bland dem.

17. Åter sade de till den blinde: Vad säger du om honom, eftersom han öppnade dina ögon? Då sade han: Han är en profet.

18. Men judarna trodde inte om honom, att han hade varit blind och hade fått sin syn, förrän de hade kallat till sig föräldrarna till honom som hade fått sin syn.

19. Och de frågade dem och sade: Är denne er son, som ni säger vara född blind? Hur kan han nu se?

20. Då svarade hans föräldrar dem och sade: Vi vet, att denne är vår son och att han föddes blind.

21. Men hur han nu kan se, vet vi inte, och vem som har öppnat hans ögon, vet vi inte heller. Han är gammal nog, fråga honom själv. Han kan själv tala för sig.

22. Detta sade hans föräldrar, därför

att de fruktade för judarna. Ty judarna hade redan då kommit överens om, att den som bekände honom vara Kristus, han skulle uteslutas ur synagogan.

Joh. 12:42.

23. Därför sade hans föräldrar: Han är gammal nog, fråga honom själv.

24. Åter kallade de till sig mannen som hade varit blind, och sade till honom: Ge Gud äran. Vi vet, att denne man är en syndare.

25. Han svarade och sade: Om han är en syndare, vet jag inte. Ett vet jag: Att jag var blind och ser nu.

26. Åter sade de till honom: Vad gjorde han med dig? Hur öppnade han dina ögon?

27. Han svarade dem: Jag har redan sagt er det, hörde ni inte det. Varför vill ni nu åter höra det? Vill ni också bli hans lärjungar?

28. Då hånade de honom och sade: Du är hans lärjunge, vi är Mose lärjungar.

29. Vi vet, att Gud har talat till Mose, men varifrån denne är, vet vi inte.

Joh. 8:14.

30. Då svarade mannen och sade till dem: Ja, det underliga i detta är, att ni inte vet, varifrån han är, och ändå har han öppnat mina ögon.

31. Vi vet, att Gud inte hör syndare, men den som är gudfruktig och gör hans vilja, honom hör han.

Ords. 15:29, 28:9. Jes. 1:15.

32. Ifrån världens begynnelse har man inte hört, att någon har öppnat ögonen på en, som var född blind.

33. Vore denne inte från Gud, så kunde han inget göra.

34. De svarade och sade till honom: Du är helt och hållet född i synd, och vill lära oss! Och så drev de ut honom.

35. Och Jesus fick höra, att de hade drivit ut honom, och när han fann honom, sade han till honom: Tror du på Guds Son?

36. Han svarade och sade: Herre, vem är han, att jag må tro på honom?

37. Och Jesus sade till honom: Du har sett honom, och det är han, som talar med dig.

38. Då sade han: Herre, jag tror. Och han tillbad honom.

39. Och Jesus sade: Till en dom har jag kommit i denna världen, för att de som inte ser skall bli seende, och de som ser skall bli blinda.

Job. 3:19, 12:47.

40. Och när några av fariséerna, som var med honom, hörde detta, sade de till honom: Är också vi blinda?

41. Jesus sade till dem: Vore ni blinda, så hade ni ingen synd, men nu säger ni: Vi ser, därför står er synd kvar.

Joh. 15:22.

10 Kapitlet

Jesus talar om den gode herden och vittnar vid tempelinviigningsfesten i Jerusalem, att han är Kristus, Guds Son.

Sannerligen, sannerligen, säger jag er: Den som inte går in genom dörren i fårahuset, utan stiger in från annat håll, han är en tjuv och en rövare.

2. Men den som går in genom dörren är herden för fåren.

3. För honom öppnar dörrvaktaren, och fåren hör hans röst, och han kallar sina egna får vid namn och för ut dem.

4. Och när han har släppt ut sina egna får, går han framför dem, och fåren

följer honom, ty de känner hans röst.
5. Men en främmande följer de inte utan flyr från honom, ty de känner inte de främmandes röst.

6. Denna liknelse talade Jesus till dem, men de förstod inte vad det var som han talade till dem.

7. Då sade Jesus åter till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Jag är dörren till fåren.

8. Alla de, som har kommit före mig, är tjuvar och rövare, men fåren hörde inte på dem.

9. Jag är dörren. Om någon går in genom mig, skall han bli frälst, och han skall gå in och gå ut och finna bete.

10. Tjuven kommer inte, utom för att stjåla, slakta och förgöra. Jag har kommit, för att de skall ha liv och ha mer än nog.

11. Jag är den gode herden. Den gode herden ger sitt liv för fåren.

Ps. 23. Jes. 40:11. Hes. 34:23, 37:24.

12. Men när den, som är lejd och inte är herden som fåren tillhör, ser vargen komma, då överger han fåren och flyr. Och vargen rövar bort dem och förskingrar fåren.

Joh. 10:12.

13. Den lejde flyr. Ty han är lejd, och bryr sig inte om fåren.

14. Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och de mina känner mig,

15. såsom Fadern känner mig, och jag känner Fadern, och jag ger mitt liv för fåren.

Joh. 7:29.

16. Jag har också andra får, som inte är av detta fårahus. Dem måste jag också draga hit, och de skall höra min röst, och det skall bli en hjord och en herde.

Hes. 37:22. Matt. 28:19. Apg. 10:35.

17. Fadern älskar mig därför att jag

ger mitt liv, för att jag skall ta det tillbaka.

18. Ingen tar det ifrån mig, utan jag ger det av mig själv. Jag har makt att ge det, och jag har makt att ta det tillbaka. Det budet fick jag av min Fader.

19. För dessa ords skull uppstod det åter oenighet bland judarna.

20. Många av dem sade: Han har en ond ande* och är från sina sinnen. Varför hör ni på honom?

*KXII: djävulen. Joh. 7:20, 8:48, 52.

21. Andra sade: Sådana ord talar inte den som har en ond ande*. Inte kan väl en ond ande* öppna blindas ögon?

*KXII: djävulen.

22. I Jerusalem inföll nu tempelinvigningens högtid, och det var vinter, 23. och Jesus gick omkring i Salomos pelargång i templet.

24. Då samlade sig judarna omkring honom och sade till honom: Hur länge skall du hålla oss i ovisshet? Om du är Kristus, så säg oss det öppet.

25. Jesus svarade dem: Jag har sagt er det, och ni tror det inte. De gärningar, som jag gör i min Faders namn, de vittnar om mig.

Joh. 5:36.

26. Men ni tror det inte, eftersom ni inte är av mina får, såsom jag sade er.

Joh. 8:19.

27. Mina får hör min röst, och jag känner dem, och de följer mig.

28. Och jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig i evighet förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand.

29. Min Fader, som har gett dem åt mig, är större än alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand.

Joh. 14:28.

30. Jag och Fadern är ett. Joh. 17:11, 22.

31. Då tog judarna åter upp stenar för att stena honom.

Joh. 8:59.

32. Jesus svarade dem: Jag har låtit er se många goda gärningar från min

Fader. För vilken av dem stenar ni mig? 33. Judarna svarade honom och sade: Vi stenar dig inte för någon god gärning utan för hädelse, och därför att du, som är en människa, gör dig själv till Gud.

34. Jesus svarade dem: Är det inte skrivet i er lag: Jag sade, ni är gudar?

Ps. 82:6.

35. Har han nu kallat dem gudar, som Guds ord kom till. Skriften kan inte upphävas.

36. Men ni säger till honom, som Fadern har helgat och sänt i världen: Du hädar*, därför att jag sade: Jag är Guds Son.

*KXII: Du hädar Gud. Matt. 26:65.

37. Gör jag inte min Faders gärningar, så tro mig inte.

38. Men gör jag dem, tro då gärningarna, om ni inte vill tro mig, för att ni må veta och tro, att Fadern är i mig, och jag i honom. Joh. 14:10-11, 17:21-22.

39. De försökte då åter gripa honom, men han undkom deras händer.

40. Sedan drog han sig åter bort till andra sidan Jordan, till det ställe där Johannes först döpte och stannade där.

41. Och många kom till honom och sade: Johannes gjorde inget tecken, men allt vad Johannes sade om denne var sant.

42. Och många trodde där på honom.

11 Kapitlet

*Jesus uppväcker Lasarus från de döda.
Översteprästen Kaifas profetia.*

Och en man låg sjuk, vid namn Lasarus från Betania, Marias och hennes syster Martas by.

2. Det var Maria som smorde Herren med smörjelse och torkade hans fötter med sitt hår, och Lasarus som låg sjuk var hennes bror.

Matt. 26:7. Mark. 14:3. Joh. 12:3.

3. Då sände systrarna bud till honom och sade: Herre, se, den som du har kär, ligger sjuk.

4. När Jesus hörde detta, sade han: Den sjukdomen är inte till döds, utan till Guds ära, för att Guds Son därigenom skall bli förhärligad. Joh. 9:3.

5. Och Jesus hade Marta och hennes syster och Lasarus kära.

6. När han då hörde, att han var sjuk, blev han kvar på det ställe, där han var, i två dagar.

7. Därefter sade han till lärjungarna: Låt oss gå tillbaka till Judéen.

8. Lärjungarna sade till honom: Rabbi, nyss ville judarna stena dig, och nu går du dit igen?

9. Jesus svarade: Har inte dagen tolv timmar? Den som vandrar om dagen, han stöter sig inte, eftersom han ser denna världens ljus.

10. Men den som vandrar om natten, han stöter sig, därför att ljuset inte är i honom.

11. Detta talade han, och sedan sade han till dem: Lasarus, vår vän, sover, men jag går för att väcka upp honom.

12. Då sade hans lärjungar: Herre, sover han, så blir han frisk.

13. Men Jesus hade talat om hans död, och de menade, att han talade om vanlig sömn.

14. Då sade Jesus öppet till dem: Lasarus är död.

15. Och jag är glad för er skull, att jag inte var där, för att ni skall tro. Men låt oss gå till honom.

16. Då sade Tomas, som kallas Tvil-

lingen*, till de andra lärjungarna: Låt också oss gå med, för att vi må dö med honom.

*Didymus på grekiska.

17. Då Jesus kom, fann han att han redan hade legat fyra dagar i graven.

18. Och Betania låg nära Jerusalem, ungefär femton stadier* därifrån.

*Inte fullt 3 km.

En stadie motsvarar ca 190 meter.

19. Många av judarna hade kommit till Marta och Maria för att trösta dem i sorgen över deras bror.

20. När Marta hörde att Jesus kom, gick hon och mötte honom, men Maria satt hemma.

21. Då sade Marta till Jesus: Herre, hade du varit här, hade min bror inte dött.

22. Men jag vet också nu, att allt det du ber Gud om, det skall Gud ge dig.

23. Jesus sade till henne: Din bror skall stå upp igen. Joh. 6:33.

24. Marta sade till honom: Jag vet, att han skall uppstå, vid uppståndelsen på den yttersta dagen.

Luk. 14:14. Joh. 5:29.

25. Jesus sade till henne: Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör.

26. Och var och en som lever och tror på mig skall aldrig i evighet dö. Tror du detta? Joh. 5:24, 6:40, 54, 8:51.

27. Hon sade till honom: Ja, Herre, jag tror, att du är Kristus, Guds Son, som skulle komma i världen.

Matt. 16:16. Joh. 4:42, 6:69.

28. Och när hon hade sagt detta, gick hon bort och kallade hemligen på Maria, sin syster, och sade: Mästaren är här och kallar på dig.

29. När hon hörde detta, stod hon genast upp och kom till honom.

30. Men Jesus hade ännu inte kommit in i byn, utan var kvar på samma

ställe, där Marta hade mött honom.
31. Då nu de judar, som var hos Maria inne i huset och tröstade henne, såg att hon hastigt stod upp och gick ut, följde de henne, och sade: Hon går till graven för att gråta där.
32. Då Maria kom dit där Jesus var och fick se honom, föll hon ner för hans fötter och sade till honom: Herre, om du hade varit här, hade min bror inte dött.
33. När Jesus såg henne gråta och såg jämväl judarna, som hade kommit med henne, gråta, blev han mycket upprörd i sin ande och uppskakad
34. och sade: Var har ni lagt honom? De sade till honom: Herre, kom och se.
35. Och Jesus grät.
36. Då sade judarna: Se, hur kär han hade honom!
37. Men somliga av dem sade: Kunde inte han, som öppnade den blindes ögon också ha gjort så att denne inte hade dött?
Joh. 9:6.
38. Då blev Jesus åter mycket upprörd i sitt innersta och gick bort till graven. Det var en grotta, och en sten låg framför den.
39. Jesus sade: Tag bort stenen. Den dödes syster Marta sade då till honom: Herre, han luktar redan, ty han har varit död i fyra dygn.
40. Jesus sade till henne: Sade jag dig inte att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?
41. Då tog de bort stenen från stället, där den döde låg. Och Jesus lyfte upp sina ögon och sade: Fader, jag tackar dig att du har hört mig.
42. Jag visste att du alltid hör mig, men för folkets skull, som står här omkring, säger jag detta, för att de

skall tro att du har sänt mig.
43. Och då han hade sagt detta, ropade han med hög röst: Lasarus, kom ut.
44. Och han, som hade varit död kom ut, bunden om händer och fötter med bindlar, och hans ansikte var ombundet med en svettduk. Jesus sade till dem: Lös honom och låt honom gå.
45. Många av judarna, som hade kommit till Maria och sett vad Jesus hade gjort, trodde då på honom.
46. Men några av dem gick bort till fariséerna och talade om för dem vad Jesus hade gjort.
47. Då sammankallade överstepräster och fariséerna ett Råd och sade: Vad skall vi göra? Denne man gör ju många tecken.
Matt. 26:3. Mark. 14:1. Luk. 22:2.
48. Om vi låter honom vara, så skall alla tro på honom och romarna kommer och tar ifrån oss både vårt land och folk.
49. Men en av dem, Kaifas, som var överstepräst det året, sade till dem: Ni förstår ingenting
50. och inte heller tänker ni på att det är bättre för oss, att en man dör för folket, än att hela folket förgås.
Joh. 18:14.
51. Detta sade han inte av sig själv, utan eftersom han var överstepräst det året profeterade han, att Jesus skulle dö för folket,
52. och inte endast för folket, utan också för att han skulle församla till ett, de Guds barn som var förskingrade.
53. Från den dagen rådslag de om att döda honom.
54. Så vandrade nu Jesus inte mer öppet bland judarna, utan gick bort därifrån till landsbygden nära öknen,

till en stad som hette Efraim och vistades där med sina lärjungar.

55. Judarnas påsk var nära, och många från landsbygden gick upp till Jerusalem före påsken för att rena sig.

56. Då sökte de efter Jesus och talade till varandra, där de stod i templet: Vad tror ni? Kommer han inte till högtiden?

57. Och översteprästerna och fariséerna hade gett befallning att om någon visste var han fanns, skulle han anmäla det, så att de kunde gripa honom.

12 Kapitlet

Jesus smörjs i Betania och rider in i Jerusalem. Han förutsäger sin död på korset och får ett vittnesbörd från himlen. Jesus uppmanar till tro och varnar för otro.

Sex dagar före påsk kom Jesus till Betania, där Lasarus var, som hade varit död, och som han hade uppväckt från de döda.

Matt. 26:6. Mark. 14:3.

2. De ordnade där för honom en måltid, och Marta tjänade dem. Men Lasarus var en av dem som satt till bords med honom.

3. Då tog Maria ett skålpund* smörjelse av dyrbar oförfalskad nardus och smorde Jesu fötter och torkade hans fötter med sitt hår. Och huset blev uppfyllt av doft från smörjelsen.

*litra, en romersk viktenhet, omkring 325 gram.

Joh. 11:2.

4. Då sade en av hans lärjungar, Judas Iskariot, Simons son, som skulle förråda honom:

5. Varför sålde man inte denna smörjelse för trehundra denarer* och gav åt de fattiga?

*En denar motsvarar en dagslön.

6. Det sade han inte, därför att han brydde sig om de fattiga, utan därför att han var en tjuv och hade hand om kassan och bar det som lades i den.

Joh. 13:29.

7. Då sade Jesus: Låt henne vara. Hon har bevarat den till min begravningsdag.

8. Ty de fattiga har ni alltid bland er, men mig har ni inte alltid.

5 Mos. 15:11. Matt. 26:11. Mark. 14:7.

9. En stor mängd av judarna fick nu veta att han var där, och de kom dit, inte bara för Jesu skull, utan också för att få se Lasarus, som han hade uppväckt från de döda.

10. Översteprästerna rådslag då om att döda också Lasarus.

11. Ty för hans skull gick många av judarna bort och trodde på Jesus.

12. Dagen därefter, när mycket folk, som hade kommit till högtiden, fick höra att Jesus kommer till Jerusalem,

Matt. 21:8. Mark. 11:7. Luk. 19:35.

13. tog de palmkvistar och gick ut för att möta honom och ropade: Hosanna, välsignad vare han som kommer i Herrens namn, Israels konung.

Ps. 118:26.

14. Och Jesus fann en ung åsna och satte sig på den, så som det är skrivet:

15. Frukta inte, du dotter Sion. Se, din konung kommer, sittande på ett åsnefö. Jes. 62:11. Sak. 9:9. Matt. 21:5.

16. Detta förstod inte hans lärjungar till att börja med, men när Jesus hade blivit förhärligad, då kom de ihåg att detta var skrivet om honom, och att man hade gjort detta med honom.

17. Folkskaran vittnade därför om honom, de som hade varit med honom när han kallade Lasarus ut ur graven och uppväckte honom från de döda.

18. Det var också därför folket gick

ut för att möta honom, eftersom de hade hört att han hade gjort detta tecken.

19. Då sade fariséerna till varandra: Ni ser att ni inte kan utträtta något. Se, hela världen löper efter honom.

20. Bland dem som kommit upp för att tillbe under högtiden fanns också några greker.

21. De gick till Filippus, som var från Betsaida i Galiléen, bad honom och sade: Herre, vi vill se Jesus.

22. Filippus gick och sade det till Andreas. Andreas och Filippus sade det därefter till Jesus.

23. Jesus svarade dem, och sade: Stunden har kommit, att Människosonen skall bli förhärligad.

24. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Utan att vetekornet faller i jorden och dör, så blir det ensamt, men om det dör, så bär det mycket frukt.

25. Den som älskar sitt liv skall mista det, och den som hatar sitt liv i denna världen skall bevara det till evigt liv.

Matt. 10:39, 16:25. Mark. 8:35.

Luk. 9:24, 17:33.

26. Om någon tjänar mig, skall han följa mig, och där jag är, där skall också min tjänare vara. Den som tjänar mig skall min Fader ära.

Joh. 14:3, 17:24. 1 Thess. 4:17.

27. Nu är min själ bedrövad, och vad skall jag säga? Fader, rädda mig från denna stund. Dock, det är därför jag har kommit till denna stund.

28. Fader, förhärliga ditt namn. Då kom en röst från himlen och sade: Jag har förhärligat det, och jag skall ytterligare förhärliga det.

29. Då sade folket som stod och hörde detta: Det var åskan. Andra sade: En ängel talade med honom.

30. Jesus svarade och sade: Denna

röst kom inte för min skull, utan för er skull.

31. Nu går domen över denna världen, nu skall denna världens furste bli utkastad.

Joh. 16:11.

32. Och när jag blir upphöjd från jorden, skall jag dra alla till mig.

Joh. 3:14, 8:28.

33. Men detta sade han för att ge till känna, med vilken död han skulle dö.

34. Folket svarade honom: Vi har hört av lagen att Kristus förblir för evigt. Hur kan du då säga: Människosonen måste upphöjas? Vem är denne Människoson?

2 Sam. 7:13. Ps. 89:30, 37. Ps. 110:4.

Jes. 9:6, 7. Hes. 37:25. Dan. 2:44, 7:14, 27.

35. Då sade Jesus till dem: Ännu en kort tid är ljuset hos er. Vandra medan ni har ljuset, så att mörkret inte får makt över er. Den som vandrar i mörkret vet inte vart han går. Joh. 1:9.

36. Tro på ljuset medan ni har ljuset, så att ni blir ljusets barn. Sedan Jesus hade talat detta gick han bort och dolde sig för dem.

37. Fastän han hade gjort så många tecken inför dem, trodde de inte på honom,

38. för att det ordet skulle fullbordas, som profeten Jesajas hade sagt: Herre, vem trodde vår predikan, och för vem blev Herrens arm uppenbarad?

Jes. 53:1. Rom. 10:16.

39. Därför kunde de inte tro, ty Jesaja har vidare sagt:

40. Han har förblindat deras ögon och förhärdat deras hjärtan, så att de inte kan se med ögonen och förstå med hjärtat och bli omvända, så att jag får hela dem.

Mark. 4:12. Luk. 8:10. Apg. 28:26. Rom. 11:8.

41. Detta sade Jesaja, när han såg hans härlighet och talade om honom.

42. Dock trodde likväl också många av rådsherrarna på honom, men de bekände det inte, för fariseernas skull, för att de inte skulle bli uteslagna ur synagogan.

43. Ty de älskade människors ära mer än Guds ära.

Joh. 5:44.

44. Jesus ropade och sade: Den som tror på mig, han tror inte på mig, utan på honom, som har sänt mig.

1 Petr. 1:21.

45. Och den som ser mig, han ser honom som har sänt mig.

46. Såsom ett ljus har jag kommit i världen, för att var och en som tror på mig inte skall bli kvar i mörkret.

Joh. 1:5, 8:12, 9:5. 1 Joh. 1:5.

47. Och om någon hör mina ord och inte tror, så dömer inte jag honom, ty jag har inte kommit för att döma världen utan för att frälsa världen.

Mark. 16:16. Joh. 3:17. 1 Joh. 4:14.

48. Den som förkastar* mig och inte tar emot mina ord, han har en som dömer honom: det ord som jag har talat skall döma honom på den yttersta dagen.

*KXII: föraktar.

49. Ty jag har inte talat av mig själv, utan Fadern som har sänt mig, han har befallt mig vad jag skall säga och vad jag skall tala.

Joh. 14:10.

50. Och jag vet, att hans bud är evigt liv. Därför, vad jag talar, det talar jag, såsom Fadern har sagt mig.

13 Kapitlet

Jesus tvättar lärjungarnas fötter. Han förutsäger vem som skall förråda honom och Petrus förnekelse.

Det var före påskhögtiden. Jesus visste att hans stund hade kommit, då han skulle gå bort från denna

världen till Fadern. Och liksom han hade älskat sina egna, som var i världen, så älskade han dem in i det sista.

Matt. 26:12. Mark. 14:1. Luk. 22:1.

2. Efter aftonmåltiden då djävulen redan hade ingivit Judas Iskariot, Simons son, i hjärtat att han skulle förråda honom,

3. och Jesus visste, att Fadern hade gett honom allt i hans händer, och att han hade gått ut från Gud och skulle gå till Gud,

Matt. 28:18. Joh. 3:35, 17:2.

4. så stod han upp från måltiden och lade av överklädnaden och tog ett linnekläde och band det om sig.

5. Sedan hällde han vatten i ett fat och började tvätta lärjungarnas fötter och torkade dem med linneklädet, som han hade bundit om sig.

6. Så kom han till Simon Petrus. Och han sade till honom: Herre, skall du tvätta mina fötter?

7. Jesus svarade och sade till honom: Det jag gör förstår du inte nu, men längre fram skall du förstå det.

8. Petrus sade till honom: Aldrig någonsin skall du tvätta mina fötter. Jesus svarade honom: Om jag inte tvättar dig, så har du ingen del med mig.

9. Då sade Simon Petrus till honom: Herre, inte bara mina fötter utan också händerna och huvudet!

10. Jesus sade till honom: Den som är helt tvättad han behöver sedan inte tvätta mer än fötterna, och så är han helt ren. Och ni är rena, dock inte alla.

Joh. 15:3. Apg. 15:9.

11. Ty han visste, vem det var som skulle förråda honom. Därför sade han: Ni är inte alla rena.

12. Sedan han hade tvättat deras fötter och tagit överklädnaden på sig igen och satt sig, sade han åter till dem: Förstår ni, vad jag har gjort med er?

13. Ni kallar mig Mästare och Herre, och ni säger rätt, ty jag är det.

Matt. 23:8, 10. 1 Kor. 8:6.

14. Om nu jag, som är er Herre och Mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter.

15. Jag har gett er ett föredöme, för att ni skall göra, såsom jag har gjort med er.

1 Petr. 2:21.

16. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Tjänaren är inte förmer än sin herre, inte heller är sändebudet förmer än den som har sänt honom.

Matt. 10:24. Luk. 6:40. Joh. 15:20.

17. Om ni vet detta, saliga är ni, om ni också gör det.

18. Inte talar jag om er alla. Jag vet vilka jag har utvalt. Men skriften måste bli fullbordad: Den som åt brödet med mig, han lyfte mot mig sin hül.

Ps. 41:10. Apg. 1:16.

19. Redan nu säger jag er det, innan det sker, för att när det har skett, ni skall tro att jag är.

20. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som tar emot den som jag sänder, han tar emot mig, och den som tar emot mig, han tar emot honom som har sänt mig. Matt. 10:40. Luk. 10:16.

21. När Jesus hade sagt detta, blev han upprörd i sin ande och vittnade: Sannerligen, sannerligen säger jag er: En av er skall förråda mig.

Matt. 26:21. Mark. 14:18. Luk. 22:21.

22. Då såg lärjungarna på varandra och undrade vem han talade om.

23. Och där var en av hans lärjungar, som låg till bords invid Jesu bröst, den som Jesus älskade.

Joh. 21:20.

24. Till honom gav Simon Petrus ett tecken, att han skulle fråga, vem det var som han talade om.

25. Han lutade sig då mot Jesu bröst och sade till honom: Herre, vem är det?

26. Då svarade Jesus: Det är den, åt vem jag räcker brödet som jag nu doppar. Och när han hade doppat brödet, gav han det åt Judas Iskariot, Simons son.

27. Och efter det brödstycket for Satan in i honom. Jesus sade då till honom: Det du gör, gör det snart.

28. Men ingen av dem som låg till bords förstod, varför han sade detta till honom.

29. Ty några menade, att eftersom Judas hade hand om penningpungen, hade Jesus sagt till honom: Köp vad som behövs till högtiden, eller att han skulle ge något till de fattiga.

Joh. 12:6.

30. När han då hade tagit emot brödstycket, gick han genast ut. Och det var natt.

31. När han hade gått ut, sade Jesus: Nu är Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom.

32. Om nu Gud är förhärligad i honom, så skall också Gud förhärliga honom i sig själv, och han skall snart förhärliga honom.

33. Kära barn, ännu en liten tid är jag hos er. Ni kommer att söka efter mig, och som jag sade till judarna, så säger jag också nu till er: Dit jag går, kan ni inte komma.

Joh. 7:34, 8:21.

34. Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Såsom jag har älskat er skall också ni älska varandra.

3 Mos. 19:18. Matt. 22:39. Mark. 12:31.

Joh. 15:12. Rom. 13:8. Gal. 6:2.

1 Petr. 1:22. 1 Joh. 3:11, 4:16-17, 21. Jak. 2:8.

35. Av detta skall alla förstå, att ni är mina lärjungar, om ni har kärlek inbördes.

36. Då sade Simon Petrus till honom: Herre, vart går du? Jesus svarade honom: Dit jag går, kan du inte följa mig

nu, men längre fram skall du följa mig.

37. Petrus sade till honom: Herre, varför kan jag inte följa dig nu? Mitt liv vill jag ge för dig.

38. Jesus svarade honom: Skulle du ge ditt liv för mig? Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Tuppen skall inte gala, förrän du tre gånger har förnekat mig.

Matt. 26:34. Mark. 14:30. Luk. 22:34.

14 Kapitlet

Början av Jesu avskedstal. Jesus talar om tro, kärlek och bön, att hålla hans bud och lovar att sända den Helige Ande.

Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig.

2. I min Faders hus finns många boningar. Om det inte vore så, skulle jag ha sagt er, att jag går bort för att bereda er rum.

3. Och om jag än går bort för att bereda er rum, skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att också ni skall vara där jag är. Joh. 12:26, 17:24.

4. Och vart jag går, vet ni, och vägen vet ni.

5. Tomas sade till honom: Herre, vi vet inte, vart du går. Hur kan vi då veta vägen?

6. Jesus sade till honom: Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.

7. Om ni hade känt mig, så hade ni också känt min Fader. Och nu känner ni honom och har sett honom.

8. Filippus sade till honom: Herre, låt oss få se Fadern, så är det nog för oss.

9. Jesus sade till honom: Så lång tid har jag varit hos er, och du känner

mig inte, Filippus? Den som har sett mig, han har sett Fadern. Hur kan du då säga: Låt oss se Fadern?

Joh. 12:45, 17:21, 23.

10. Tror du inte, att jag är i Fadern, och Fadern i mig? Orden som jag talar till er, talar jag inte av mig själv. Men Fadern, som förblir i mig, han gör gärningarna.

11. Tro mig att jag är i Fadern och Fadern i mig. Om inte, så tro mig för själva gärningarnas skull.

12. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som tror på mig, han skall också göra de gärningar som jag gör, och ännu större än dessa skall han göra, ty jag går till Fadern.

13. Och allt det ni ber om i mitt namn, det skall jag göra, för att Fadern skall bli förhärligad i Sonen.

Matt. 7:7. Mark. 11:24.

Joh. 15:16, 16:23-24. Jak. 1:5.

14. Om ni ber om något i mitt namn, skall jag göra det.

15. Om ni älskar mig, så håll mina bud.

16. Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, för att han skall vara hos er för evigt,

17. sanningens Ande, som världen inte kan ta emot, ty den ser honom inte och känner honom inte. Men ni känner honom, ty han förblir hos er och skall vara i er.

18. Jag skall inte lämna er faderlösa, jag skall komma till er.

19. Ännu en liten tid, och världen ser mig inte mer, men ni ser mig. Ty jag lever och ni skall leva.

20. På den dagen skall ni förstå att jag är i min Fader, och ni i mig och jag i er.

21. Den som har mina bud och håller dem, han är den som älskar mig.

Den som älskar mig, han skall bli älskad av min Fader, och jag skall älska honom, och skall uppenbara mig för honom.

22. Judas, inte Iskariot, sade då till honom: Herre, hur kommer det sig att du vill uppenbara dig för oss och inte för världen?

23. Jesus svarade och sade till honom: Om någon älskar mig, skall han hålla mitt ord. Och min Fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och ta vår boning hos honom.

Joh. 15:10.

24. Men den som inte älskar mig, han håller inte mina ord. Och det ord ni hör är inte mitt, utan Faderns, som har sänt mig.

25. Detta har jag talat till er, medan jag är kvar hos er.

26. Men Hjälparen, den Helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt det jag har sagt er.

Luk. 24:49. Joh. 15:26, 16:7.

27. Frid lämnar jag åt er. Min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte rädda.

28. Ni hörde, att jag sade er: Jag går bort, men jag kommer tillbaka till er. Om ni älskade mig, skulle ni glädjas att jag sade: Jag går till Fadern, ty Fadern är större än jag.

Joh. 10:29.

29. Och nu har jag sagt er det, innan det sker, för att ni skall tro, när det har skett.

Joh. 13:19.

30. Härefter talar jag inte mycket med er, ty denna världens furste kommer. Och han har ingenting i mig.

Joh. 12:31, 16:11.

31. Men för att världen skall förstå, att jag älskar Fadern och gör så som

Fadern har befallt mig. Stå upp, låt oss gå härifrån.

Joh. 10:18.

15 Kapitlet.

Fortsättning av Jesu avskedstal till lärjungarna. Förmaning till tro, kärlek och tålmod.

Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmannen.

Rom. 6:5, 11:24.

2. Var och en gren i mig, som inte bär frukt den tar han bort, och var och en, som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt.

3. Redan nu är ni rena på grund av det ord som jag har talat till er.

Joh. 13:10. Apg. 15:9.

4. Förbli i mig, och jag i er. Såsom grenen inte kan bära frukt av sig själv, om den inte förblir i vinträdet, så kan inte heller ni det, om ni inte förblir i mig.

5. Jag är vinträdet, ni är grenarna. Den som förblir i mig, och jag i honom, han bär mycket frukt. Ty utan mig kan ni ingenting göra.

Kol. 1:23.

6. Den som inte förblir i mig kastas ut såsom en gren och förtorkas, och man samlar ihop dem och kastar dem i elden, och de brinner.

Matt. 3:10, 7:19.

7. Om ni förblir i mig, och mina ord förblir i er, så kan ni be om vad ni vill, och ni skall få det.

Joh. 16:23, 26. 1 Joh. 3:22.

8. Min Fader blir förhärligad genom att ni bär mycket frukt och blir mina lärjungar.

Matt. 5:16. 1 Petr. 2:13.

9. Såsom Fadern har älskat mig, så har jag också älskat er. Förbli i min kärlek.

10. Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek, så som jag har hållit min

Faders bud och förblir i hans kärlek.
11. Detta har jag talat till er för att min glädje skall vara i er och er glädje bli fullkomlig.

12. Detta är mitt bud, att ni skall älska varandra så som jag har älskat er.

Joh. 13:14, 34. Ef. 5:2.

1 Thess. 4:9. 1 Joh. 3:11, 16, 1 Joh. 4:21.

13. Ingen har större kärlek än, att han ger sitt liv för sina vänner.

14. Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er.

15. Jag kallar er inte längre tjänare. Ty tjänaren vet inte vad hans herre gör, men vänner har jag kallat er, eftersom jag låtit er veta allt vad jag har hört av min Fader.

16. Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och jag har bestämt om er, att ni skall gå ut och bära frukt och er frukt skall bestå, för att Fadern må ge er vad ni ber honom om i mitt namn.

Matt. 28:19.

17. Detta befäller jag er, att ni älskar varandra.

18. Om världen hatar er, så skall ni veta, att den har hatat mig förr än er.
19. Om ni vore av världen, skulle världen älska sitt eget. Men eftersom ni inte är av världen, utan jag har utvalt er ur världen, därför hatar världen er.

1 Joh. 4:5-6.

20. Kom ihåg det ord, som jag sade er: Tjänaren är inte förmer än sin herre. Har de förföljt mig, så skall de också förfölja er. Har de hållit mitt ord, så skall de också hålla ert.

Matt. 10:24. Luk. 6 40. Joh. 13:16.

21. Men allt detta skall de göra mot er för mitt namns skull, därför att de inte känner honom som har sänt mig.

Matt. 24:9. Joh. 16:3.

22. Hade jag inte kommit och talat till dem, så hade de inte synd, men nu har

de ingen ursäkt för sin synd. Joh. 9:41.

23. Den som hatar mig hatar också min Fader.

24. Hade jag inte gjort sådana gärningar bland dem som ingen annan har gjort, så hade de inte synd. Men nu har de sett dem och har hatat både mig och min Fader.

25. Men detta har skett, för att det ordet skulle gå i fullbordan som står skrivet i deras lag: De har hatat mig utan orsak.

Ps. 35:19, 69:5.

26. Men när Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, skall han vittna om mig.

Luk. 24:49. Joh. 14:26, 16:7.

27. Också ni skall vittna, ty ni har varit med mig från början. Apg. 1:21, 5:32.

16 Kapitlet

*Slutet av Jesu avskedstal till lärjungarna.
Den Helige Andes uppgift.*

Detta har jag talat till er, för att ni inte skall komma på fall.

2. De skall utesluta er ur synagogorna, ja, den tid kommer, när den som dödar er menar att han gör Gud en tjänst.

3. Och detta skall de göra er, därför att de inte känner Fadern, inte heller mig.

Joh. 15:21.

4. Men jag har sagt er detta, för att ni, när den tiden kommer, skall komma ihåg att jag har sagt er det. Jag har inte sagt er detta från början, eftersom jag var med er.

Matt. 9:15. Mark. 2:19. Luk. 5:34.

5. Men nu går jag till honom, som har sänt mig, och ingen av er frågar mig, vart jag går.

6. Men därför att jag har sagt er detta, är ert hjärta uppfyllt av sorg.

7. Dock säger jag er sanningen: Det är nyttigt för er att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går bort, skall jag sända honom till er.

8. Och när han kommer, skall han överbevisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom,

9. om synd, ty de tror inte på mig,

10. om rättfärdighet, ty jag går till Fadern och ni ser mig inte mer,

11. om dom, ty denna världens furste är dömd.

Joh. 12:31.

12. Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu.

13. Men när han kommer som är sanningens Ande, skall han leda er till hela sanningen. Ty han skall inte tala av sig själv, utan vad han hör, det skall han tala, och han skall förkunna för er vad som kommer att ske.

Joh. 14:26, 15:26.

14. Han skall förhålliga mig, ty av mitt skall han ta och förkunna för er.

15. Allt vad Fadern har är mitt. Därför sade jag, att han skall ta av mitt och förkunna för er.

Joh. 17:10.

16. En liten tid, och ni ser mig inte och åter en liten tid, och ni får se mig, ty jag går till Fadern.

17. då sade några av hans lärjungar till varandra: Vad är detta som han säger oss: En liten tid, och ni ser mig inte och åter en liten tid, och ni får se mig, och: Jag går till Fadern?

18. De sade alltså: Vad är detta som han säger: En liten tid? Vi förstår inte vad han säger.

19. Då märkte Jesus, att de ville fråga honom, och han sade till dem: Frågar ni varandra om detta, som jag

sade: En liten tid, och ni ser mig inte och åter en liten tid, och ni skall se mig?

20. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Ni skall gråta och jämra er, men världen skall glädja sig. Ni skall vara bedrövade, men er sorg skall vändas i glädje.

21. När kvinnan föder barn, har hon bedrövelse, därför att hennes stund har kommit, men när hon har fött barnet, kommer hon inte mer ihåg sin smärta i glädjen över att en människa blivit född till världen.

22. Så har också ni nu bedrövelse: Men jag skall åter se er, och då skall era hjärtan glädja sig, och ingen skall ta er glädje ifrån er.

23. Och på den dagen skall ni inte fråga mig om något. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Allt vad ni ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er.

Matt. 7:7, 21:22. Mark. 11:24.

Luk. 11:9. Joh. 14:13, 15:16. Jak. 1:5.

24. Hittills har ni inte bitt i mitt namn. Be, och ni skall få, för att er glädje skall bli fullkomlig.

25. Detta har jag talat till er i liknelser. Men den tid kommer, då jag inte mer skall tala till er i liknelser, utan öppet förkunna för er om Fadern.

26. På den dagen skall ni be i mitt namn. Och jag säger er inte, att jag skall be Fadern för er,

27. ty Fadern själv älskar er, eftersom ni har älskat mig och har trott att jag har utgått från Gud.

Joh. 17:8.

28. Jag har utgått från Fadern och har kommit i världen. Åter lämnar jag världen och går till Fadern.

29. Då sade hans lärjungar till honom: Se, nu talar du öppet och inte i liknelser.

30. Nu vet vi, att du vet allt och inte har behov av att någon frågar dig. Därför tror vi att du har utgått från Gud.

Joh. 17:25.

31. Jesus svarade dem: Tror ni nu?

32. Se, den stund kommer och den har redan kommit, då ni skall skingras var och en åt sitt håll och lämna mig ensam. Men jag är inte ensam, ty Fadern är med mig.

Matt. 26:31. Mark. 14:27.

33. Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig. I världen skall ni lida betryck, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen.

17 Kapitlet

*Jesus ber för sig själv, för sina lärjungar
och för församlingen.*

Sedan Jesus hade talat detta, lyfte han upp sina ögon mot himlen och sade: Fader, stunden har kommit. Förhårliga din Son, för att också din Son må förhårliga dig,

Joh. 12:23.

2. såsom du har gett honom makt över allt kött, för att han skall ge evigt liv åt alla dem som du har gett honom.

Matt. 28:18. Joh. 6:40.

3. Och detta är evigt liv, att de känner dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus.

4. Jag har förhårligt dig på jorden, jag har fullbordat det verk, som du har gett mig att utföra.

5. Och nu, Fader, förhårliga du mig hos dig själv med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till.

6. Jag har uppenbarat ditt namn för de människor som du har gett mig från världen. De var dina, och du har

gett mig dem, och de har hållit ditt ord.

7. Nu har de förstått att allt det du har gett mig, det är från dig.

8. Ty de ord som du har gett mig, har jag gett dem, och de har tagit emot dem och har i sanning förstått att jag har utgått från dig, och de har trott att du har sänt mig.

Joh. 16:27, 30.

9. Jag ber för dem. För världen ber jag inte utan för dem som du har gett mig, ty de är dina.

10. Och allt mitt är ditt, och ditt är mitt, och jag är förhårligad i dem.

Joh. 16:15.

11. Och nu är jag inte längre i världen, men de är i världen, och jag kommer till dig. Helige Fader, bevara genom ditt namn dem som du har gett mig, för att de skall vara ett, liksom vi är ett.

Joh. 10:30.

12. När jag var hos dem i världen, bevarade jag i ditt namn dem som du har gett mig. Jag bevarade dem, och ingen av dem gick förlorad utom förtappelsens son, för att Skriften skulle fullbordas.

Ps. 109:8. Joh. 18:9.

13. Nu kommer jag till dig och talar detta i världen, för att de skall ha min glädje fullkomlig i sig.

14. Jag har gett dem ditt ord, och världen har hatat dem, eftersom de inte är av världen, liksom jag inte är av världen.

15. Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen, utan att du skall bevara dem från det onda.

16. De är inte av världen, liksom inte jag är av världen.

17. Helga dem i din sanning, ditt ord är sanning.

18. Så som du har sänt mig i världen, så har också jag sänt dem i världen.

19. Och jag helgar mig själv för dem, för att också de skall vara helgade i sanningen.

20. Men jag ber inte endast för dem, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig,

21. att de alla skall vara ett, såsom du Fader är i mig, och jag i dig, att också de skall vara ett i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig.

Joh. 10:38, 14:10.

22. Och jag har gett dem den härlighet, som du har gett mig, för att de skall vara ett, liksom vi är ett,

23. jag i dem, och du i mig, för att de skall vara fullkomnade till ett, och för att världen skall förstå att du har sänt mig och att du har älskat dem så som du har älskat mig.

1 Joh. 1:3, 3:24.

24. Fader, jag vill att där jag är, skall också de vara med mig, som du har gett mig, så att de får se min härlighet, som du har gett mig, ty du har älskat mig innan världens grund blev lagd.

Joh. 12:26, 14:3.

25. Rättfärdige Fader, världen har inte känt dig, men jag har känt dig, och dessa har förstått att du har sänt mig.

26. Och jag har gjort ditt namn känt för dem och skall göra det känt, för att den kärlek som du har älskat mig med, skall vara i dem, och jag i dem.

18 Kapitlet

Jesus blir förrädd. Kristus lider i Örtagården. Han grips, blir förhörd inför överstepräster, förnekas av Petrus och blir förhörd av Pilatus.

När Jesus hade sagt detta, gick han ut med sina lärjungar över

bäcken Kidron. Där var en örtagård, i vilken han och hans lärjungar gick in.

2 Sam. 15:23. Matt. 26:36.

Mark. 14:32. Luk. 22:39.

2. Men Judas, som förrådde honom, kände också till det stället, ty där hade Jesus ofta kommit tillsammans med sina lärjungar.

3. Judas tog nu med sig vaktstyrkan och några av översteprästernas och fariséernas tjänare och kom dit med facklor, lyktor och vapen.

Ps. 41:10. Matt. 26:47.

Mark. 14:43. Luk. 22:47. Apg. 1:16.

4. Och eftersom Jesus visste om allt som väntade honom, gick han fram och sade till dem: Vem söker ni?

5. De svarade honom: Jesus från Nasaret. Jesus sade till dem: Jag är. Och Judas som förrådde honom stod också där med dem.

6. När han då sade till dem: Jag är, vek de tillbaka och föll till marken.

7. Då frågade han dem åter: Vem söker ni? De sade: Jesus från Nasaret.

8. Jesus svarade: Jag sade er: Jag är. Söker ni mig, så låt dessa gå.

9. för att det ordet skulle gå i uppfyllelse som han hade sagt: Av dem som du har gett mig har jag inte förlorat någon.

Joh. 17:12.

10. Simon Petrus, som hade ett svärd, drog då ut det och högg till översteprästens tjänare och högg av hans högra öra. Och tjänarens namn var Malkus.

11. Då sade Jesus till Petrus: Stick ditt svärd i skidan. Skulle jag inte dricka den kalk, som min Fader har gett mig?

12. Men vaktstyrkan med sin befälhavare och judarnas tjänare grep Jesus och band honom

Matt. 26:57. Mark. 14:53. Luk. 22:54.

13. och förde bort honom, först till

Hannas, ty han var svärfar till Kaifas, som var överstepräst det året. Joh. 3:2.
14. Och det var Kaifas som hade gett judarna det rådet att det var nyttigt att en människa dog för folket.

Joh. 11:50.

15. Och Simon Petrus och en annan lärjunge följde efter Jesus. Den lärjungen var bekant med översteprästen och gick med Jesus in på översteprästens gård.

16. Men Petrus stod utanför vid porten. Den andre lärjungen, som var bekant med översteprästen, gick då ut och talade med portvakterskan och förde in Petrus.

17. Tjänsteflickan som vaktade porten, sade då till Petrus: Är inte också du en av den mannens lärjungar? Han sade: Det är jag inte.

18. Men tjänarna och vakterna hade gjort upp en koleld, eftersom det var kallt, och de stod och värmdes sig. Bland dem stod också Petrus och värmdes sig.

19. Översteprästen frågade då Jesus om hans lärjungar och om hans lära.

20. Jesus svarade honom: Jag har talat öppet till världen, jag har alltid undervisat i synagogan och i templet, där alla judar kommer samman. Och i hemlighet har jag inte talat något.

21. Varför frågar du mig? Fråga dem som har hört vad jag har talat till dem. Se, de vet vad jag har sagt.

22. När han sade detta, gav en av tjänarna, som stod bredvid Jesus ett slag på kinden och sade: Skall du svara översteprästen så?

23. Jesus svarade honom: Har jag talat orätt, så visa att det var orätt, men har jag talat rätt, varför slår du mig då?

24. Hannas sände honom sedan bunden till översteprästen Kaifas.

25. Men Simon Petrus stod och värmdes sig. Då sade de till honom: Är inte du också en av hans lärjungar? Han nekade och sade: Det är jag inte.

Matt. 26:69. Mark. 14:66. Luk. 22:55.

26. Då sade en av översteprästens tjänare, en släkting till den, som Petrus hade huggit örat av: Säg jag inte dig med honom i örtagården?

27. Då nekade Petrus åter. Och strax gol tuppen.

28. Sedan förde de Jesus från Kaifas till rådhuset*, och det var nu morgon. Men själva gick de inte in i rådhuset*, för att de inte skulle bli orenera utan kunna äta påskalammet.

* Pretoriet, landshövdingens palats. Matt. 27:1.

Mark. 15:1. Luk. 23:1. Apg. 10:28, 11:3.

29. Pilatus gick då ut till dem och sade: Vilken anklagelse har ni mot denne man?

30. Då svarade de och sade till honom: Vore han inte en förbrytare*, så hade vi inte överlämnat honom åt dig.

*KXII: ogärningsman.

31. Då sade Pilatus till dem: Tag ni honom, och döm honom efter er lag. Då sade judarna till honom: Vi har inte tillåtelse att döda någon.

32. Detta för att Jesu ord skulle fullbordas som han hade sagt, när han gav till känna, hurudan död han skulle dö.

Matt. 20:19. Mark. 10:33. Luk. 18:32.

33. Då gick Pilatus åter in i rådhuset och kallade Jesus till sig och sade till honom: Är du judarnas konung?

Matt. 27:11. Mark. 15:2. Luk. 23:3.

34. Jesus svarade: Säger du detta av dig själv, eller har andra sagt det till dig om mig?

35. Pilatus svarade: Jag är väl inte en jude! Ditt folk och översteprästerna

har överlämnat dig åt mig. Vad har du gjort?

36. Jesus svarade: Mitt rike är inte av denna världen. Om mitt rike vore av denna världen, hade mina tjänare kämpat för att jag inte skulle bli överlämnad åt judarna. Men nu är mitt rike inte härifrån.

37. Då sade Pilatus till honom: Så är du ändå en konung? Jesus svarade: Du säger att jag är en konung. Därtill är jag född, och därtill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen. Var och en som är av sanningen hör min röst.

38. Pilatus sade till honom: Vad är sanning? Och när han hade sagt detta, gick han åter ut till judarna och sade till dem: Jag finner ingen skuld hos honom.

39. Men det är sed hos er att jag vid påskan skall frige en fånge åt er. Vill ni då, att jag skall frige judarnas konung åt er? Matt. 27:15. Mark. 15:6. Luk. 23:17.

40. Då ropade de alla återigen och sade: Inte denne utan Barabbas. Men Barabbas var en rövare. Apg. 3:14.

19 Kapitlet

Jesus gisslas, blir dömd, blir krönt och bär sitt kors. Han blir korsfäst, dör och begravs.

Då tog Pilatus Jesus och lät gissla¹ honom. Matt. 27:27. Mark. 15:16.

2. Och soldaterna flätade samman en krona av törnen och satte den på hans huvud och klädde på honom en purpurfärgad mantel.

3. och sade: Leve judarnas konung! och slog honom på kinden.

4. Då gick Pilatus åter ut och sade till

dem: Se, jag för ut honom till er, för att ni skall förstå att jag inte finner någon skuld hos honom.

5. Då kom Jesus ut och bar törnekronan och den purpurfärgade manteln. Och han sade till dem: Se människan!

6. När nu överstepräster och tjänarna såg honom, ropade de och sade: Korsfäst, korsfäst! Pilatus sade till dem: Tag ni honom och korsfäst honom. Ty jag finner inte någon skuld hos honom.

7. Judarna svarade honom: Vi har en lag, och enligt vår lag skall han dö, ty han har gjort sig själv till Guds Son.

8. När Pilatus hörde det talet, fruktade han ännu mer

9. och gick åter in i rådhuset och sade till Jesus: Varifrån är du? Men Jesus gav honom inget svar.

10. Då sade Pilatus till honom: Talar du inte med mig? Vet du inte, att jag har makt att korsfästa dig och makt att frige dig?

11. Jesus svarade: Du hade ingen makt över mig, om den inte hade givits åt dig ovanifrån. Därför har den större synd som har överlämnat mig åt dig.

12. Och från den stunden sökte Pilatus efter någon utväg att frige honom. Men judarna ropade och sade: Friger du honom, så är du inte kejsarens vän. Ty var och en som gör sig till konung sätter sig upp mot kejsaren.

13. När Pilatus hörde dessa ord förde han ut Jesus och satte sig på domarsätet på en plats, som kallas Litostroton*, på hebreiska Gábbata.

*En stenlagd plats.

14. Det var tillredelsedagen före påsk, omkring sjätte* timmen. Och han sade till judarna: Se, er konung!

*Kl. 12 på dagen.

¹Korsfästelse föregicks av gissling. Jesus utsattes för en romersk gissling som var råare än den judiska. Det romerska gisslet bestod av flätade läderremmar, där benbitar och järntaggar var inflettade.

15. Men de ropade: Bort med honom, bort med honom! Korsfäst honom! Pilatus sade till dem: Skall jag korsfästa er konung? Översteprästerne svarade: Vi har ingen konung utom kejsaren.

16. Då överlämnade han honom åt dem till att korsfästas. Och de tog Jesus och förde bort honom.

Matt. 27:31. Mark. 15:20. Luk. 23:33.

17. Och han bar sitt kors och gick ut till den plats som kallas Huvudskal-leplatsen, på hebreiska Golgata.

18. Där korsfäste de honom och med honom två andra, en på var sida och Jesus i mitten.

19. Men Pilatus skrev också en över-skrift och satte upp den på korset. Och där stod skrivet: Jesus från Nasa-ret, judarnas konung.

Matt. 27:37. Luk. 23:38.

20. Denna överskrift läste många av judarna, eftersom platsen där Jesus var korsfäst låg nära staden. Och den var skriven på hebreiska, grekiska och latin.

21. Då sade judarnas överstepräster till Pilatus: Skriv inte: Judarnas konung, utan att han har sagt: Jag är judarnas konung.

22. Pilatus svarade: Vad jag har skrivit, det har jag skrivit.

23. När nu soldaterna hade korsfäst Jesus, tog de hans kläder och delade dem i fyra delar, en åt varje soldat, och dessutom livklädnaden. Men livklädnaden hade inga sömmar, utan var vävd i ett stycke, uppfifrån och ända ner.

Matt. 27:35. Mark. 15:24. Luk. 23:34.

24. Därför sade de till varandra: Låt oss inte skära sönder den, utan kasta lott om den, vem den skall tillhöra. Ty skriften skulle bli fullbordad, som

säger: De har delat mina kläder mellan sig och kastat lott om min klädnad. Detta gjorde nu soldaterna.

Ps. 22:19.

25. Men vid Jesu kors stod hans mor och hans mors syster, Maria, Klopas hustru, och Maria Magdalena.

26. När Jesus såg sin mor och den lärjunge, som han älskade, stå bredvid henne, sade han till sin mor: Kvinna, se din son.

27. Sedan sade han till lärjungen: Se din mor. Och från den stunden tog lärjungen henne hem till sig.

28. Därefter, då Jesus visste att allt nu var fullbordat, sade han, för att skriften skulle uppfyllas: Jag törstar.

Ps. 69:22.

29. Då stod där ett kärl, fullt med ättika, och de fyllde en svamp med ättika och satte den på en isopsstängel och förde den till hans mun. Matt. 27:48.

30. Då nu Jesus hade tagit emot ättikan, sade han: Det är fullbordat. Och han böjde ner huvudet och gav upp andan.

31. Men eftersom det var tillredelse-dag, och kropparna inte skulle bli kvar på korset över sabbaten, ty det var en stor sabbatsdag, bad judarna Pilatus, att deras ben skulle slås sönder och att de skulle tas bort.

32. Soldaterna kom då och slog sönder den förstes ben och den andres, som var korsfäst med honom.

33. När de kom till Jesus och såg att han redan var död, slog de inte sönder hans ben,

34. utan en av soldaterna stack upp hans sida med ett spjut, och genast kom det ut blod och vatten.

35. Och den som såg detta, han har vittnat om det, och hans vittnesbörd

är sant, och han vet att han talar sant, för att också ni skall tro.

36. Ty detta skedde, för att Skriften skulle fullbordas: Inget ben skall slås sönder på honom.

2 Mos. 12:46. 4 Mos. 9:12.

37. Och åter säger en annan skrift: De skall se på honom som de har genomborrat.

Sak. 12:10.

38. Josef från Arimatea, som var en Jesu lärjunge fast i hemlighet av rädsla för judarna, bad därefter Pilatus, att få ta Jesu kropp, och Pilatus tillät det. Alltså kom han och tog Jesu kropp.

Matt. 27:57. Mark. 15:42-43.

Luk. 23:50. Joh. 12:42.

39. Nikodemus, som första gången kom till Jesus om natten, kom också och hade med sig en blandning av myrra och aloe, omkring hundra skålpund*. *ett skålpund motsvarade ca 1/3 kilo.

Joh. 3:1-2.

40. Så tog de då Jesu kropp och lindade den i linnebindlar tillsammans med välluktande kryddor, såsom judarna har för sed vid begravning.

41. Intill den platsen, där han blev korsfäst, fanns det en örtagård, och i örtagården en ny grav, där ännu ingen hade blivit lagd.

42. Där lade de nu Jesus, eftersom det var judarnas tillredelsedag, ty graven var nära.

20 Kapitlet

Jesus uppenbarar sig efter sin uppståndelse för Maria, apostlarna och särskilt för Tomas.

Men på den första dagen i veckan kom Maria Magdalena tidigt, medan det ännu var mörkt, till gra-

ven och fick se att stenen var borttagen från graven.

Matt. 28:1. Mark. 16:1 Luk. 24:1.

2. Då sprang hon därifrån och kom till Simon Petrus och till den andre lärjungen som Jesus älskade, och sade till dem: De har tagit bort Herren ur graven, och vi vet inte var de har lagt honom.

3. Då gick Petrus och den andre lärjungen ut och kom till graven.

Luk. 24:12.

4. Båda sprang de tillsammans, men den andre lärjungen sprang snabbare än Petrus och kom först till graven.

5. Och när han lutade sig in, fick han se linnebindlarna ligga där, men han gick inte in.

6. Så kom Simon Petrus efter honom. Och han gick in i graven och såg linnebindlarna ligga där,

7. och hur svettduken, som hade varit svept om hans huvud, inte låg tillsammans med linnebindlarna, utan hopvikt på en särskild plats för sig.

8. Då gick också den andre lärjungen in, som hade kommit först till graven, och han såg och trodde.

9. Ty de hade ännu inte förstått skriften, att han skulle uppstå från de döda.

10. Och lärjungarna gick hem igen.

11. Men Maria stod och grät utanför graven. Och under det hon grät, lutade hon sig in i graven

Mark. 16:5.

12. och fick se två änglar i vita kläder sitta där Jesu kropp hade legat, den ena vid huvudet och den andra vid fötterna.

Matt. 28:2-3.

13. Och de sade till henne: Kvinna, varför gråter du? Hon sade till dem: De har tagit bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom.

14. När hon sade detta, vände hon sig om och fick se Jesus stå där, men hon visste inte att det var Jesus.

Matt. 28:9. Mark. 16:9.

15. Jesus sade till henne: Kvinna, varför gråter du? Vem söker du? Hon menade att det var örtagårdsmästaren och sade till honom: Herre, om du har burit bort honom, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.

16. Jesus sade till henne: Maria! Då vände hon sig om och sade till honom: Rabbuni, det betyder Mästare.

17. Jesus sade till henne: Rör inte vid mig. Ty jag har ännu inte farit upp till min Fader. Men gå till mina bröder och säg till dem: Jag far upp till min Fader och er Fader, och till min Gud och er Gud.

Ps. 22:23.

18. Maria Magdalena gick och berättade för lärjungarna att hon hade sett Herren och att han hade sagt detta till henne.

19. På kvällen samma dag, den första i veckan, då lärjungarna av rädsla för judarna var samlade bakom låsta dörrar, kom Jesus och stod mitt ibland dem och sade till dem: Frid vare med er. Mark. 16:14. Luk. 24:36. 1 Kor. 15:5.

20. Och när han hade sagt detta, visade han dem sina händer och sin sida. Och lärjungarna blev glada, när de såg Herren.

21. Då sade Jesus åter till dem: Frid vare med er. Så som Fadern har sänt mig, så sänder också jag er.

22. När han hade sagt detta, blåste han på dem och sade till dem: Tag emot den Helige Ande.

23. De som ni förlåter synderna, de är förlåtna och de som ni binder i synderna är bundna i dem.

Matt. 16:19, 18:18.

24. Men Tomas, en av de tolv, som kallades Tvillingen, var inte med dem när Jesus kom.

25. Då sade de andra lärjungarna till honom: Vi har sett Herren. Men han sade till dem: Om jag inte får se hålen efter spikarna i hans händer och sticka mitt finger i hålen efter spikarna och sticka min hand i hans sida, tror jag det inte.

26. Och åtta dagar därefter var hans lärjungar åter inne, och Tomas var med dem. Då kom Jesus medan dörrarna var låsta och stod mitt ibland dem och sade: Frid vare med er.

27. Sedan sade han till Tomas: Räck hit ditt finger, och se mina händer och räck hit din hand, och stick den i min sida. Och tvivla inte, utan tro!

28. Tomas svarade och sade till honom: Min Herre och min Gud!

29. Jesus sade till honom: Eftersom du har sett mig, Tomas, tror du. Saliga är de som inte ser och ändå tror.

1 Petr. 1:8.

30. Också många andra tecken gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn, som inte är uppskrivna i denna bok. Joh. 21:25.

31. Men dessa är uppskrivna, för att ni skall tro, att Jesus är Kristus, Guds Son, och för att ni genom tron skall ha liv i hans namn.

21 Kapitlet

Jesus uppenbarar sig för lärjungarna vid Tiberias sjö.

Därefter uppenbarande sig Jesus åter för lärjungarna vid Tiberias sjö. Och han uppenbarade sig på följande sätt:

2. Simon Petrus och Tomas, som kal-

lades Tvillingen, och Natanael, som var från Kana i Galiléen, Sebedeus söner och två andra av hans lärjungar var tillsammans.

3. Simon Petrus sade då till dem: Jag går och fiskar. De sade till honom: Vi går också med dig. De gick ut och steg strax i båten. Men den natten fick de inget.

4. När det sedan hade blivit morgon, stod Jesus på stranden, men lärjungarna visste inte att det var Jesus.

5. Då sade Jesus till dem: Barn, har ni något att äta? De svarade honom: Nej.

6. Han sade till dem: Kasta ut nätet på högra sidan om båten, så skall ni få. Då kastade de ut, och nu fick de så mycket fisk, att de inte förmådde dra upp nätet.

7. Då sade den lärjunge som Jesus älskade till Petrus: Det är Herren. När Simon Petrus hörde att det var Herren, tog han på sig ytterplagget, ty han var naken och kastade sig i sjön.

Joh. 13:23.

8. Men de andra lärjungarna kom med båten, ty de var inte längre från land än omkring tvåhundra alnar*, och de drog efter sig nätet med fiskarna.

*en aln = 46 cm. 200 alnar motsvarar ca 90 meter.

9. Och när de hade stigit i land, såg de glöd ligga där och fisk som låg på den och bröd.

10. Jesus sade till dem: Tag hit av de fiskar som ni har fått.

11. Simon Petrus steg i båten och drog upp nätet på land, fullt med stora fiskar, etthundrafemtio stycken. Och fast de var så många gick nätet inte sönder.

12. Jesus sade till dem: Kom och ät.

Och ingen av lärjungarna vågade fråga honom: Vem är du? eftersom de visste, att det var Herren.

13. Jesus gick då fram och tog brödet och gav åt dem, och likaså fisken.

14. Detta var nu tredje gången som Jesus uppenbarade sig för sina lärjungar, sedan han hade uppstått från de döda.

15. När de nu hade ätit, sade Jesus till Simon Petrus: Simon, Jonas son, älskar du mig mer än dessa? Han sade till honom: Ja, Herre, du vet att jag har dig kär. Då sade han till honom: Föd mina lamm.

16. Åter sade han till honom: Simon, Jonas son, älskar du mig? Han sade till honom: Ja, Herre, du vet att jag har dig kär. Då sade han till honom: Var en herde för mina får.

17. Han sade till honom för tredje gången: Simon, Jonas son, har du mig kär? Petrus blev bedrövad över, att han för tredje gången sade till honom: Har du mig kär? Och han sade till honom: Herre, du vet allt, du vet att jag har dig kär. Då sade Jesus till honom: Föd mina får.

18. Sannerligen, sannerligen säger jag dig: När du var ung, spände du själv bältet om dig och gick vart du ville. Men när du blir gammal, skall du sträcka ut dina händer, och en annan skall spänna bältet om dig och föra dig dit du inte vill.

2 Petr. 1:14.

19. Detta sade han för att ge till känna med vilken slags död han skulle förhålliga Gud. Och efter att han hade sagt detta, sade han till honom: Följ mig.

20. Petrus vände sig om och såg att den lärjunge som Jesus älskade följde efter, han som vid aftonmåltiden hade

lutat sig mot hans bröst och frågat: Herre, vem är det som skall förråda dig?

21. Då Petrus såg honom, sade han till Jesus: Herre, hur skall det gå med denne?

22. Jesus sade till honom: Om jag vill, att han skall bli kvar till dess jag kommer, vad rör det dig? Följ du mig!

23. Så kom det talet ut bland bröderna, att den lärjungen inte skulle dö. Men Jesus hade inte sagt till ho-

nom, att han inte skulle dö, utan: Om jag vill att han skall bli kvar till dess jag kommer, vad rör det dig?

24. Det är den lärjungen som vittnar om detta och som har skrivit detta, och vi vet att hans vittnesbörd är sant.

25. Det finns också mycket annat som Jesus gjorde, och om detta skulle skrivas upp, det ena med det andra, så tror jag att inte ens hela världen skulle rymma de böcker som då skulle skrivas. Amen.

Apostlagärningarna

I Kapitlet

Kristi himmelsfärd. Mattias väljs till apostel.

I min förra skrift, gode Teofilus, har jag talat om allt som Jesus började göra och lära,

2. intill den dag då han blev upptagen, sedan han genom den Helige Ande hade gett sina befallningar åt apostlarna, som han hade utvalt.

Matt. 28:19. Mark. 16:15.

3. För dem hade han också efter sitt lidande, genom många bevis visat sig levande, då han lät sig ses av dem i fyrtio dagar och talade med dem om Guds rike.

I KOR. 15:6.

4. Då han hade församlat dem, befallde han dem att de inte skulle lämna Jerusalem utan invänta Faderns löfte som han sade att ni har hört av mig. Luk. 24:49. Joh. 14:16, 15:26.

5. Ty Johannes döpte visserligen i vatten, men ni skall om några få dagar bli döpta i den Helige Ande.

Matt. 3:11. Mark. 1:8. Luk. 3:16.

Joh. 1:26. Apg. 11:16.

6. Då de nu var församlade, frågade de honom och sade: Herre, skall du i denna tid upprätta riket igen åt Israel?

7. Då sade han till dem: Det tillkommer inte er att veta tider eller stunder, som Fadern har fastställt i sin makt.

8. Men när den Helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och ni skall vara mina vittnen både i Jerusa-

lem och i hela Judéen och Samarien och sedan intill jordens ände.

Apg. 2:4, 9:15, 19:6.

9. Och när han hade sagt detta, lyftes han upp inför deras ögon, och en molnsky tog honom bort ur deras åsyn.

Mark. 16:19. Luk. 24:51.

10. När de såg upp mot himlen, medan han for bort, se, då stod där två män klädda i vita kläder hos dem.

11. Dessa sade: Ni galileiska män, varför står ni och ser upp mot himlen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen.

12. Sedan gick de tillbaka till Jerusalem från det berg som heter Oljebberget, som ligger nära Jerusalem, en sabbatsresa därifrån.

13. Och då de hade kommit dit, gick de upp i den sal i övre våningen, där de brukade vara tillsammans, Petrus och Jakob och Johannes och Andreas, Filippus och Tomas, Bartolomeus och Matteus, Jakob, Alfeus son, och Simon seloten och Judas, Jakobs son.

Matt. 10:2-4.

14. Alla dessa höll endräktigt ut i bön och åkallan, tillsammans med några kvinnor och Jesu mor samt hans bröder.

Matt. 27:55. Mark. 15:40-41.

Luk. 8:2-3, 23:55, 24:10.

15. I de dagarna stod Petrus upp ibland lärjungarna – ett antal av omkring ett-hundratjugo – och sade:

16. Ni män och bröder! Det skriftställe måste gå i uppfyllelse som den Helige Ande genom Davids mun hade förutsagt om Judas, som blev en vägvisare åt dem som grep Jesus.

Ps. 41:10. Joh. 13:18. Matt. 26:47.

Mark. 14:43. Luk. 22:47. Joh. 18:3.

17. Han räknades som en av oss och hade fått sin del i detta ämbete.

18. Men han förvärvade en åker för orättfärdighetens lön, och han störtrade framstupa* ner och brast mitt itu, och alla hans inälvor rann ut.

*KXII: hängde sig. Matt. 26:15, 27:5.

19. Och det blev känt för alla dem som bor i Jerusalem, så att den åkern på deras språk kallades Akeldama, vilket betyder Blodsåkern. Matt. 27:8.

20. Ty det är skrivet i Psalmernas bok: Låt hans gård bli öde, och låt ingen finnas som bor där, och låt en annan få hans ämbete.

Ps. 69:26, 109:8. Matt. 23:38.

21. Därför måste nu någon av de män som har följt oss under hela den tid, som Herren Jesus gick in och ut bland oss,

22. alltifrån den dag då han döptes av Johannes, till den dag då han blev upptagen från oss, insätts till att vara ett vittne med oss om hans uppståndelse.

23. Och de ställde fram två: Josef, som kallas Barsabbas, med tillnamnet Justus, och Mattias.

24. Och de bad och sade: Du Herre som känner allas hjärtan, visa oss vilken av dessa två du har utvalt

25. till att få sin lott i denna tjänst och detta apostlaämbete, som Judas avföll från för att gå till den plats som var hans.

26. Och de kastade lott om dem, och lotten föll på Mattias. Och så blev han

tillsammans med de elva räknad som apostel.

2 Kapitlet

*Den Helige Andes utgjutelse på pingstdagen.
Petrus tal om Kristus. Församlingens tillväxt.*

När pingstdagen var inne var de alla endräktigt tillsammans.

2. Då kom plötsligt ett dån från himlen, som om en våldsam storm hade farit fram, och det uppfyllde hela huset där de satt.

3. Och tungor som av eld visade sig för dem, vilka fördelade sig och satte sig på var och en av dem.

Matt. 3:11. Mark. 1:8. Luk. 3:16. Apg. 1:5, 8.

4. Och de blev alla uppfyllda av den Helige Ande och började tala med andra tungomål, allteftersom Anden ingav dem att tala.

Mark. 16:17. Apg. 1:8. Apg. 10:46.

5. I Jerusalem bodde det judar, gudfruktiga män från alla folkslag som finns under himlen.

6. Då nu detta dån hördes, samlades mycket folk och de blev alla bestörta, ty var och en hörde sitt eget språk talas av dem.

7. De blev häpna och förundrade sade de till varandra: Se, är inte alla dessa som talar, galiléer?

8. Hur kan då var och en höra sitt eget modersmål?

9. Parter och meder och elamiter och de som bor i Mesopotamien och i Judéen och Kappadocien, Pontus och Asien,

10. Frygien och Pamfylien, Egypten och Libyens landsändar vid Cyrene, och inflyttade främlingar från Rom,

11. judar och proselyter, kreter och araber. Vi hör dem alla på våra egna

språk tala om Guds underbara verk.
12. De blev alla häpnade och förvirrade, och den ene sade till den andre: Vad betyder detta?

13. Men andra drev med dem och sade: De är fulla av sött vin.

14. Då steg Petrus fram med de elva och höjde sin röst och talade till dem: Ni judiska män och alla ni, som bor i Jerusalem. Detta skall ni veta, och lyssna till mina ord:

15. Dessa är inte druckna som ni menar. Det är ju bara tredje* timmen på dagen. *Klockan nio på morgonen.

16. Utan detta är det som är sagt genom profeten Joel: Joel 2: 28.

17. Det skall ske i de yttersta dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta av min Ande över allt kött, och era söner och era döttrar skall profetera, och era ynglingar skall se syner, och era äldste skall drömma drömmar, Jes. 44:3. Sak. 12:10.
18. och över mina tjänare och över mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skall profetera.

19. Jag skall låta under ske uppe på himlen och tecken nere på jorden: blod och eld och rökmoln. Joel 2:30.

20. Solen skall vändas i mörker, och månen i blod, förrän Herrens dag kommer, den stora och synliga.

21. Och det skall ske, att var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst. Joel 2: 32. Rom. 10:13.

22. Ni män av Israel! Hör dessa ord: Jesus från Nasaret, en man som inför er har blivit bekräftad av Gud genom kraftgärningar och under och tecken, som Gud gjorde genom honom bland er, som ni också själva vet. Apg. 10:38.

23. Honom som blev utlämnad åt er genom Guds bestämda rådslut och

försyn, har ni tagit och med laglösa händer korsfäst och dödat.

24. Men honom har Gud uppväckt, efter att han hade löst honom ur dödens vånda, eftersom det inte var möjligt att han skulle behållas av döden.

Apg. 3:15, 4:10, 10:40, 13:30, 34.

25. David säger om honom: Jag har alltid haft Herren för mina ögon ty han är på min högra sida, för att jag inte skall vackla. Ps. 16:8.

26. Därför glädde sig mitt hjärta och min tunga fröjdade sig, och även mitt kött skall vila med en förhoppning.

27. Ty du skall inte lämna min själ åt dödsriket* och inte tillåta att din Helige ser förgängelsen.

*KXII: helvetet. Grekiska: Hades

28. Du har kungjort för mig livets vägar, du skall uppfylla mig med fröjd inför ditt ansikte.

29. Män och bröder. Man kan fritt säga till er om vår stamfader David, att han är både död och begravnen. Och hans grav finns ibland oss än idag. 1 Kon. 2:10. Apg. 13:36.

30. Men eftersom han var en profet och visste att Gud hade lovat honom med ed, att ur en av hans efterkommande, enligt köttet, resa upp Kristus för att sitta på hans tron,

2 Sam. 7:12. Ps. 132:11.

31. förutsåg han och talade om Kristi uppståndelse: Hans själ skall inte lämnas åt dödsriket*, och hans kropp skall inte se förgängelsen.

*KXII: helvetet. Grekiska: Hades

Ps. 16:10. Apg. 13:35.

32. Denne Jesus har Gud uppväckt, det är vi alla vittnen till.

Apg. 10:40. Rom. 4:24, 8:11. 1 Kor. 6:14, 15:15. 2 Kor. 4:14. Gal. 1:1.

33. Sedan han nu genom Guds högra hand är upphöjd och har fått löfte av Fadern om den Helige Ande, har han

utgjutit detta som ni nu ser och hör.
 34. Ty inte har David farit upp till himlen, men han säger själv: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, Ps. 110:1, 1 Kor. 15:25.

35. till dess jag har lagt dina fiender till en fotapall för dina fötter.

36. Så skall nu hela Israels hus säkert veta, att denne Jesus som ni har korsfäst, honom har Gud gjort både till Herre och till Kristus.

37. Då de hörde detta, fick de ett styng i hjärtat och de sade till Petrus och till de andra apostlarna: Män och bröder, vad skall vi göra? Hebr. 4:12.

38. Petrus sade till dem: Omvänd* er och låt var och en av er döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse och ni skall få den Helige Andes gåva.

*KXII: Gör bättring. Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra er. Luk. 24:47.

39. Ty åt er är löftet givet och åt era barn och åt alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud, skall kalla. 1 Mos. 17:7. Joh. 10:16.

40. Också med många andra ord vittnade och förmanade han dem, och sade: Låt er frälsas* från detta onda släkte. *KXII: hjälpa er.

41. De som då med glädje tog emot hans ord, lät döpa sig, och så ökades församlingen på den dagen med omkring tre tusen själar.

42. De höll fast vid apostlarnas lära och församlingsgemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna.

43. Frukten kom över varje själ, och många under och tecken gjordes genom apostlarna.

44. Och alla de som trodde var tillsammans och hade allting gemenamt, Apg. 4:32.

45. sina jordegendomar och ägodelar sålde de och delade ut dem till alla, efter vad var och en behövde.

46. Och varje dag var de ständigt och endrånktigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd, och åt med fröjd och uppriktigt hjärta och lovade Gud. Apg. 20:7.

47. Och de hade gott anseende hos hela folket. Och Herren förökade var dag församlingen med dem som blev frälsta. Apg. 4:33.

3 Kapitlet

Petrus botar en lam, predikar om Kristus.

Petrus och Johannes gick tillsammans upp till templet vid bönestunden som hölls vid den nionde timmen.

2. Där bars en man fram, som hade varit lam allt ifrån moderlivet och som de varje dag satte vid den port i templet som hette Sköna porten, för att han skulle tigga allmosor* av dem som gick in i templet.

*barmhärtighetsgåva.

3. När han fick se Petrus och Johannes, då de skulle gå in i templet, bad han dem om en allmosa.

4. Då fäste Petrus och Johannes sina ögon på honom och sade: Se på oss.

5. Då såg han på dem, i förväntan att han skulle få något av dem.

6. Då sade Petrus: Silver och guld har jag inte, men det jag har det ger jag dig: I Jesu Kristi, nasaréens, namn: stå upp och gå!

7. Han tog honom vid högra handen och reste honom upp, och genast blev hans fötter och vrister stadiga.

8. Han hoppade upp, stod och bör-

jade gå och följde dem in i templet, gick, hoppade hit och dit och prisade Gud.

9. Allt folket såg honom gå omkring och lova Gud.

10. Och de kände igen honom och såg, att han var densamme som brukade sitta vid Sköna porten i templet för att tigga allmosor, och de uppfylldes av häpnad och förundran över det som hade skett med honom.

11. Då nu mannen, som hade varit lam och var helad, höll sig till Petrus och Johannes, sprang allt folket till dem i den pelargång, som kallas Salomos, och de var utom sig av häpnad.

1 Kon. 6:3. Apg. 5:12.

12. Då Petrus såg det, svarade han folket: Ni män av Israel, varför förundrar ni er över detta? Eller varför ser ni på oss, som om vi av vår egen kraft eller gudsfruktan hade åstadkommit, att denne kan gå?

13. Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin son Jesus, vilken ni har överlämnat och förnekat inför Pilatus, då han dömde att han skulle frigis.

2 Mos. 3:6. Luk. 23:16, 20, 21.

Joh. 19:12.

14. Men ni förnekade den Helige och Rättfärdige och begärde att en mördare skulle frigis åt er.

Matt. 21:20. Mark. 15:11.

Luk. 23:18. Joh. 18:40.

15. Livets furste dödade ni, men Gud har uppväckt honom från de döda, vilket vi är vittnen till.

Apg. 2:24, 32. Ef. 1:20.

16. Och genom tron på hans namn har denne som ni ser och känner, fått styrka av hans namn. Den tro som verkar genom Jesus har i allas er åsyn gett honom hans fulla hälsa.

Luk. 17:19.

17. Nu vet jag, bröder, att ni har gjort det av okunnighet liksom även era rådsherrar.

18. Men Gud har på detta sätt låtit det gå i uppfyllelse som han förutsagt genom alla sina profeters mun, att Kristus skulle lida.

19. Så ändra därför ert sinne* och vänd om, så att era synder blir utplånade,

*KXII: bättra er. Alt. övers.: ångra er.

20. och för att tider av vederkvickelse skall komma från Herrens ansikte, när han sänder Jesus Kristus, den som tidigare var predikad för er. 21. Honom måste himlen ta emot till den tid då allt skall bli upprättat igen, som Gud har talat om genom alla sina heliga profeters mun från världens början.

22. Ty Mose har sagt till fäderna: En profet som är lik mig skall Herren er Gud låta träda fram åt er, en av era bröder. Lyssna till honom i allt vad han säger till er.

5 Mos. 18:15, 18. Apg. 7:37.

23. Och det skall ske att var och en själ som inte lyssnar till den profeten, skall utrotas ur folket.

24. Alla profeterna från Samuel och så många som därefter har talat, har också förkunnat dessa dagar.

25. Ni är barn av profeterna och av det förbund som Gud har gjort med våra fäder, då han sade till Abraham: I din säd skall alla släkten på jorden bli välsignade.

1 Mos. 12:3, 18:18, 22:18, 26:4. Gal. 3:8.

26. För er först och främst har Gud låtit sin son Jesus uppstå, och han har sänt honom till att välsigna er, genom att vända var och en bort från sin ondska.

Apg. 13:46.

4 Kapitlet

*Petrus och Johannes fångslas, förhöras och
förbjuds att predika.
Församlingens bön och enighet.*

Medan de talade till folket, kom prästerna med tempelvaktens befälhavare och sadducéerna fram till dem.

2. Dessa tog illa vid sig att de under-visade folket och förkunnade upp-ståndelsen från de döda genom Jesus.

Dan. 12:2.

3. Därför grep de dem och satte dem i häkte till följande dag, det var nämligen redan afton.

4. Men många av dem som hade hört ordet trodde, och männens antal uppgick till omkring fem tusen.

5. Nästa dag samlades Stora rådets medlemmar i Jerusalem, både äldste och skriftlärdar,

6. bland dem var också Hannas, översteprästen, och Kaifas och Johannes och Alexander och så många som var av översteprästerlig släkt.

Luk. 3:2. Joh. 18:13.

7. De förde fram dem inför sig och förhörde dem: Med vilken makt eller i vilket namn har ni gjort detta?

8. Då sade Petrus full av den Helige Ande till dem: Ni folkets rådsherrar och äldste i Israel.

9. Om vi i dag döms för en god gärning mot en sjuk man och tillfrågas, hur denne har blivit helad,

10. så skall ni alla och hela Israels folk veta, att denne man nu står frisk framför er genom Jesu Kristi, nasaréens namn. Ni hade korsfäst honom, men Gud har uppväckt honom från de döda.

Apg. 17:31.

11. Han är den stenen som förkasta-

des av er byggnadsarbetare, men som har blivit hörnstenen.

Ps. 118:22. Jes. 28:16. Matt. 21:42. Mark. 12:10. Luk. 20:17. Rom. 9:33. 1 Petr. 2:6.

12. Hos ingen annan finns det frälsning, ty det finns inget annat namn under himlen, givet bland människor, genom vilket vi kan bli frälsta.

Matt. 1:21.

13. När de såg sådan frimodighet hos Petrus och Johannes och märkte, att de var olärda och obildade förundrade de sig. Men de kände igen att de hade varit tillsammans med Jesus.

14. Och när de såg mannen som hade blivit botad, stå bredvid dem, kunde de ingenting säga emot.

15. Men de befallde dem att gå ut från Rådet och överlade sedan med varandra.

16. De sade: Vad skall vi göra med dessa män? Att ett märkligt tecken har skett genom dem, är uppenbart för alla som bor i Jerusalem, och vi kan inte förneka det.

17. Men för att det inte skall komma vidare ut bland folket, skall vi strängt förbjuda dem att hädanefter tala i det namnet till någon människa.

18. Och de kallade in dem och förbjöd dem helt och hållet att tala eller lära i Jesu namn.

Apg. 5:28.

19. Då svarade Petrus och Johannes och sade till dem: Om det är rätt inför Gud, att vi hör mer på er än på Gud, det får ni själva döma. Apg. 5:29.

20. Men vi kan inte tiga om det vi har sett och hört.

21. Då hotade de dem ytterligare och lät dem gå. Ty de kunde inte, på grund av folket, komma på något sätt att straffa dem, eftersom alla prisade Gud för det som hade skett.

22. För mannen som genom detta

tecken hade blivit frisk var över fyrtio år.

23. Sedan man hade släppt dem, kom de till sina egna och berättade för dem allt det överstepräster och de äldste hade sagt till dem.

24. Då de hörde det, lyfte de endråkigt upp sina röster till Gud och sade: Herre, du är Gud, som har gjort himmel och jord, havet och allt det som är i dem.

25. Du har sagt genom din tjänare Davids mun: Varför rasade hedningarna och varför tänkte folken fåfänglighet?

Ps. 2:1.

26. Jordens kungar trädde fram och furstarna församlade sig mot Herren och mot hans Smorde*.

*Kristus.

27. Ja, sannerligen församlade sig både Herodes och Pontius Pilatus tillsammans med hedningarna och Israels folk mot din helige son Jesus, den du har smort,

28. till att utföra vad din hand och ditt rådslut förut hade bestämt skulle ske.

29. Och nu Herre, se till deras hot och ge dina tjänare all frimodighet, så att de må tala ditt ord,

30. genom att du sträcker ut din hand till att bota sjuka, och till att låta tecken och under ske genom din helige sons, Jesu namn.

31. När de hade bett skakades platsen där de var församlade, och de blev alla uppfyllda av den Helige Ande och talade Guds ord med frimodighet.

Apg. 2:47.

32. Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ, och ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt. Apg. 2:44.

33. Apostlarna frambar med stor kraft vittnesbördet om Herrens, Jesu

uppståndelse, och stor nåd var över dem alla.

34. Och det var ingen som led någon nöd bland dem, ty alla som ägde åkrar eller hus, sålde dem och bar fram betalningen för det som de hade sålt

35. och lade den för apostlarnas fötter, och man delade ut åt var och en efter vad han behövde.

36. Och Joses, som av apostlarna också kallades Barnabas (det betyder tröstens son), en levit bördig från Cypern,

37. också han hade en åker, som han sålde och bar fram pengarna och lade dem inför apostlarnas fötter.

5 Kapitel

Ananias och hans hustrus bedrägeri och död. Apostlarna fängslas och befrias av en Herrens ängel. Gamaliels råd.

Men en man vid namn Ananias och hans hustru Safira sålde sin egendom,

2. och han tog med sin hustrus vetenskap undan något av betalningen, och en del bar han fram och lade för apostlarnas fötter.

3. Då sade Petrus: Ananias, varför har Satan uppfyllt ditt hjärta, så att du skulle ljuga för den Helige Ande och ta undan något av betalningen för åkern?

4. Du hade väl kunnat behålla det då du hade det kvar, och då det var sålt var det också ditt. Hur har du kunnat låta något sådant uppstå i ditt hjärta? Du har inte ljugit för människor, utan för Gud.

5. Då Ananias hörde dessa ord, föll han ner och gav upp andan. Och stor

fruktan kom över alla dem som hörde detta.

6. De yngre männen stod upp, svepte in honom, bar bort och begravde honom.

7. Omkring tre timmar därefter kom också hans hustru in, utan att veta vad som hade skett.

8. Då sade Petrus till henne: Säg mig, har ni sålt åkern för så mycket? Hon svarade: Ja, för så mycket.

9. Då sade Petrus till henne: Varför var ni överens om att ni skulle fresta Herrens Ande? Se, deras fötter, som har begravt din man hörs utanför dörren, och de skall också bära ut dig.

10. Strax föll hon ner vid hans fötter och gav upp andan. När de unga männen kom in, fann de henne död, och de bar ut henne och begravde henne bredvid hennes man.

11. Och en stor fruktan kom över hela församlingen och över alla dem som hörde detta.

12. Genom apostlarnas händer gjordes många tecken och under bland folket, och de var endräktigt tillsammans i Salomos pelargång.

13. Ingen av de andra vågade ansluta sig till dem, men folket uppskattade dem mycket.

14. Allt flera kom till tro på Herren, skaror av både män och kvinnor,

15. så att de bar ut de sjuka på gatorna, och lade dem i sängar och på bårar, för att då Petrus kom gående, åtminstone hans skugga skulle falla på någon av dem.

16. Även från städerna runt omkring kom en mängd folk till Jerusalem och förde dit sjuka och dem som plågades av onäna andar, och de blev alla helade.

17. Då stod översteprästen upp, och

alla de som var med honom som tillhörde sadducéernas parti, och blev fyllda av nit

18. och grep apostlarna och satte dem i allmänt fängelse.

19. Men en Herrens ängel öppnade om natten fängelsets portar och förde ut dem och sade:

20. Gå iväg och träd upp i templet och tala till folket alla de ord som hör till detta livet.

21. Då de hade hört detta, gick de tidigt på morgonen in i templet och började undervisa. Då kom översteprästen och de som var med honom och kallade samman Rådet och alla de äldste ibland Israels barn, och sände bud till fängelset för att hämta dem.

22. Men då tjänarna kom dit, fann de dem inte i fängelset. De återvände och berättade detta,

23. och sade: Fängelset fann vi ordentligt låst och vakterna stod utanför dörarna, men då vi låste upp dörarna, fann vi ingen därinne.

24. Då översteprästen och tempelvaktens befälhavare och de andra översteprästerna hörde dessa ord, blev de villrådiga och frågade vad detta skulle betyda.

25. Då kom en och berättade för dem: Se, de män, som ni har satt i fängelset, de står nu i templet och undervisar folket.

26. Då gick befälhavaren med tjänarna och hämtade dem, dock utan våld, ty de fruktade att de skulle bli stenade av folket.

27. När de hade hämtat dem dit, förde de dem fram inför Rådet. Översteprästen frågade dem,

28. och sade: Har vi inte allvarligen

förbjudit er att undervisa i det namnet? Och se, ni har uppfyllt Jerusalem med er lära och ni vill dra över oss denne mannens blod. Apg. 4:18.

29. Då svarade Petrus och apostlarna och sade: Man måste lyda Gud mer än människor. Apg. 4:19.

30. Våra fäders Gud har uppväckt Jesus, som ni hade hängt upp på trä och dödat. Apg. 2:24, 3:15.

31. Honom har Gud med sin högra hand upphöjt till hövding och fräl-sare, för att ge Israel omvändelse* och syndernas förlåtelse.

*KKXII: bättring. Alt. övers.: sinnesändring, ånger. Luk. 24:47. Hebr. 2:10.

32. Vi är hans vittnen till detta, och likaså den Helige Ande, som Gud har gett dem som lyder honom.

Joh. 15:26-27.

33. Då de hörde detta, blev de ursin-niga och började rådslå om att döda dem.

34. Då stod en farisé upp i Rådet, en laglärare vid namn Gamaliel, som var mycket aktad av allt folket, och befallde att man för en kort stund skulle föra ut apostlarna. Apg. 22:3.

35. Sedan sade han till dem: Ni män av Israel, se er för vad ni gör med dessa män.

36. För en tid sedan uppträdde Teudas, och sade sig vara något, och till honom slöt sig ett antal av omkring fyrahundra män. Och han blev ihjälslagen, och alla de som trodde honom förskingrades och blev till intet. Apg. 21:38.

37. Efter honom uppträdde Judas från Galiléen, i de dagar då skattskrivningen skedde. Han förledde mycket folk till att avfalla och följa honom. Också han förgicks och alla

de som hade lytt honom blev förskingrade.

38. Och nu säger jag er: Befatta er inte med dessa män, utan låt dem vara. Ty är detta rådslag eller verk av människor, så skall det bli om intet, 39. men är det av Gud, så kan ni inte slå ner det. Se till att ni inte må befinnas strida emot Gud.

40. De blev övertygade av honom och kallade in apostlarna, lät prygla dem och förbjöd dem att tala i Jesu namn och lät dem gå.

41. De gick från Rådet, glada över att de var värdiga att lida vanära för hans namns skull.

Matt. 5:10-12. Rom. 5:3.

42. Och de upphörde inte att varje dag i templet och i husen, undervisa och predika evangelium om Jesus Kristus.

6 Kapitlet

Sju män utses att ha hand om den dagliga utdelningen. Stefanus anklagas.

I dessa dagar, då lärjungarnas antal förökades, började de grekiska judarna klaga emot de infödda hebréerna över att deras änkor blev förbisedda vid den dagliga utdelningen.

2. Då kallade de tolv hela skaran av lärjungar tillsammans och sade: Det är inte riktigt att vi försummar Guds ord för att tjäna vid borden.

3. Därför, bröder, utse bland er sju män som har gott vittnesbörd om sig och är fulla av den Helige Ande och visdom, som vi kan ge denna uppgift åt.

4. Då kan vi helt ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst.

5. Det talet behagade hela skaran, och de valde Stefanus, som var en man full av tro och den Helige Ande, och Filippus, Prokorus, Nikanor, Timon, Parmenas och Nikolaus, som var en proselyt från Antiokia. Apg. 8:26, 21:8.

6. Dem lät de träda fram för apostlarna. Och de bad och lade händerna på dem.

7. Guds ord hade framgång, och lärjungarnas antal förökades mycket i Jerusalem, och en stor mängd av prästerna blev tron lydiga.

8. Och Stefanus, som var full av tro och kraft, gjorde stora under och tecken bland folket.

9. Men av den synagoga, som kallades: De frigivnas och cyrenéernas och alexandrinernas synagoga, och av dem som var från Cilicien och Asien, steg några upp för att diskutera med Stefanus.

10. Men de förmådde inte stå emot den visdom och den Ande med vilken han talade.

11. Då skaffade de några män, som skulle säga: Vi har hört honom tala hädiska ord mot Mose och mot Gud.

12. De eggade upp folket och de äldste och de skriftlärde, och de tog fast honom och förde honom inför Rådet.

13. Där förde de fram falska vittnen, vilka sade: Denne man upphör inte att tala hädiska ord mot denna heliga plats och mot lagen.

14. Ty vi hörde honom säga: Jesus från Nasaret, skall förstöra denna plats och skall förändra de stadgar som Mose har gett oss.

15. Alla de som satt i Rådet fäste sina ögon på honom, och såg att hans ansikte var som en ängels ansikte.

7 Kapitlet

Stefanus tal inför rådet och hans martyrdöd.

Då sade översteprästen: Stämmer detta?

2. Då sade han: Ni män, bröder och fäder, hör på mig. Härlighetens Gud visade sig för vår fader Abraham, medan han var i Mesopotamien, innan han bosatte sig i Haran, 3. och sade till honom: Gå ut ur ditt land och ifrån din släkt, och kom till det land som jag vill visa dig.

1 Mos. 12:1.

4. Då gick han ut ur kaldéernas land och bosatte sig i Haran, och då hans fader var död, lät han honom flytta därifrån till det land, där ni nu bor.

1 Mos. 11:31, 12:7.

5. Han gav honom ingen arvedel däri, inte ens en fotsbredd. Men han lovade att ge det till besittning åt honom och åt hans säd efter honom. Detta var på den tid då han ännu inte hade barn.

6. Gud sade: Din säd skall bli främlingar i ett främmande land, och man skall göra dem till slavar och förtrycka dem i fyrahundra år.

1 Mos. 15:13.

7. Men det folk, som de blir slavar åt, skall jag döma, sade Gud, och där efter skall de gå ut därifrån och tjäna mig på denna plats.

2 Mos. 3:12.

8. Och han gav honom omskärelsens förbund. Och han födde Isak och omskar honom på åttonde dagen, och Isak födde Jakob, och Jakob födde de tolv patriarkerna.

1 Mos. 17:9, 12, 21:2, 25:24, 29:32, 30:5, 35:23.

9. I sin avundsjuke sålde patriarkerna Josef till Egypten. Men Gud var med honom,

1 Mos. 37:28.

10. och han hjälpte honom ut ur alla hans bedrövelser och gav honom nåd och visdom inför Farao, kungen i Egypten som satte honom att styra över Egypten och över hela sitt hus.

1 Mos. 41:40-41.

11. Så kom hunger över hela Egypten och Kanaans land och stor nöd, och våra fäder fann ingenting att äta.

1 Mos. 41:54.

12. Men då Jakob hörde att säd fanns i Egypten, sände han våra fäder dit första gången.

1 Mos. 42:1.

13. Då han för andra gången sände dem dit, blev Josef igenkänd av sina bröder och Farao fick kunskap om Josefs släkt.

1 Mos. 45:4, 16.

14. Då sände Josef och kallade sin far Jakob till sig och hela sin släkt, sjutiofem själar.

1 Mos. 46:6, 27.

15. Och Jakob for ner till Egypten, och han dog, han och våra fäder.

1 Mos. 49:33.

16. Och de blev förda till Sikem och lades i den grav, som Abraham hade köpt för en summa pengar av Emmors barn i Sikem.

1 Mos. 47:30, 50:13, 33:19. Jos. 24:32.

17. När tiden närmade sig för det löfte som Gud med ed hade gett Abraham, förökades folket och blev talrikt i Egypten,

1 Mos. 13:16, 15:5, 22:17. 2 Mos. 1:7.

18. till dess där uppstod en annan kung, som inte visste av Josef.

2 Mos. 1:8.

19. Han brukade list mot vårt folk och behandlade våra fäder illa, så att de måste sätta ut sina nyfödda, för att de inte skulle förbli vid liv.

2 Mos. 1:10-11, 22.

20. Vid samma tid blev Mose född och han var behaglig inför Gud, och blev fostrad i sin fars hus i tre månader.

2 Mos. 2:2. Hebr. 11:23.

21. Då han sedan blev utsatt, tog Faraos dotter upp honom och lät uppföstra honom som sin egen son.

2 Mos. 2:3f.

22. Och Mose blev lärd i all den visdom, som egyptierna hade och var mäktig i ord och gärningar.

23. Men då han blev fyrtio år gammal, blev det lagt på hans hjärta att han ville besöka sina bröder, Israels barn.

24. Då han såg en av dem lida orätt, hjälpte han honom och hämnades den misshandlade, och slog ihjäl egyptiern.

2 Mos. 2:11.

25. Han trodde att hans bröder skulle förstå, att Gud genom hans hand skulle frälsa dem, men de förstod det inte.

26. Dagen därefter var han åter ibland dem, där de tvistade och ville förlika dem, och sade: Ni män, ni är ju bröder, varför gör ni varandra orätt?

2 Mos. 2:13.

27. Men den som gjorde orätt mot sin nästa stötte bort honom, och sade: Vem har satt dig till hövding och domare över oss?

28. Inte vill du väl slå ihjäl mig, som du i går slog ihjäl egyptiern?

29. För dessa ords skull flydde Mose och blev en främling i Midjans land, där han födde två söner.

30. Efter fyrtio år visade sig en Herrens ängel för honom i lågan från en brinnande buske i öknen, vid berget Sinai.

2 Mos. 3:2.

31. Då Mose såg det, förundrade han sig över synen, och då han gick fram för att se vad det var, kom Herrens röst till honom:

32. Jag är dina fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud. Då

blev Mose förfärad och vågade inte se dit.

33. Då sade Herren till honom: Ta dina skor av dina fötter, ty platsen som du står på är helig mark.

34. Jag har sett mitt folks betryck i Egypten, deras suckan har jag hört och jag har stigit ner för att befria dem. Kom nu, jag vill sända dig till Egypten.

2 Mos. 3:7-8, 10.

35. Denne Mose som de förnekade när de sade: Vem gjorde dig till hövding och domare? Honom sände Gud till att vara en hövding och en förlossare genom ängelns hand, som visade sig för honom i busken.

36. Han förde dem ut, och gjorde under och tecken i Egypten och i Röda havet och i öknen i fyrtio år.

2 Mos. 7:3, 10, 16:1.

37. Det var samme Mose som sade till Israels barn: En profet lik mig skall Herren er Gud låta uppväcka åt er av era bröder, honom skall ni höra på.

5 Mos. 18:15, 18. Apg. 3:22.

38. Det var han som i församlingen i öknen var hos ängeln, som talade med honom på Sinai berg och med våra fäder, och han fick levande ord för att ge åt oss.

2 Mos. 19:3, 20.

39. Våra fäder ville inte lyda honom, utan stötte honom ifrån sig och vände sina hjärtan mot Egypten,

40. och sade till Aron: Gör oss gudar, som kan gå framför oss. Ty vi vet inte vad som har hänt denne Mose, som har fört oss ut ur Egyptens land.

2 Mos. 32:1.

41. Och de gjorde en kalv under de dagarna och frambar offer till avguden och fröjdade sig över sina händers verk.

1 Kor. 10:7.

42. Då vände sig Gud bort och över-

lämnade dem till att dyrka himlens härskara, som det är skrivet i profeternas bok: Frambar ni väl åt mig slaktoffer och spisoffer under de fyrtio åren i öknen, ni av Israels hus?

Jer. 19:13. Amos 5: 25.

43. Ni bar Moloks tabernakel* och er gud Remfans stjärna, de bilder som ni hade gjort för att tillbe. Därför skall jag fördriva er bortom Babylon.

*tält, boning.

44. I öknen hade våra förfäder vittnesbördets tabernakel, sådant som han som talade med Mose hade förordnat att denne skulle göra det, efter den förebild som han hade sett.

2 Mos. 25:40. Hebr. 8:5.

45. Detta övertog också våra fäder och förde med Josua in i det land som hedningarna hade, vilka Gud fördrev för våra fäders ansikte, intill Davids tid.

Jos. 3:14.

46. Han fann nåd inför Gud, och bad att han skulle finna ett tabernakel* åt Jakobs Gud.

*tält, boning.

2 Sam. 7:2. 1 Krön. 17:1. Ps. 132:4-5.

47. Men Salomo byggde honom ett hus.

1 Kon. 6:1, 8:13, 19.

48. Dock, den allra Högste bor inte i tempel som är gjorda med händer, som profeten säger:

1 Kon. 8:27. Jes. 66:1. Apg. 17:24.

49. Himlen är min tron, och jorden är min fotapall. Vad för ett hus vill ni då bygga åt mig, säger Herren, eller vad för en plats, där jag kan vila?

50. Har inte min hand gjort allt detta?

51. Ni hårdnackade och oomskurna till hjärta och öron! Ni står alltid emot den Helige Ande, ni liksom era fäder.

Jer. 6:10, 9:25. Jes. 63:10. Hes. 44:9.

52. Vilken av profeterna har inte era fäder förföljt? De har dräpt dem som förkunnade den Rättfärdiges tillkom-

melse, vilkens förrädare och mördare ni nu har blivit,

¹ Kon. 19:10. Matt. 23:29-32. Apg. 3:14.

53. ni, som har fått lagen genom änglars försorg, men inte har hållit den.

² Mos. 19:3. Gal. 3:19.

54. När de hörde de orden, skar det i deras hjärtan och de bet ihop tankarna mot honom.

55. Men han, full av den Helige Ande, såg upp mot himlen och fick se Guds härlighet och Jesus stå på Guds högra sida,

56. och han sade: Se, jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida.

57. Då ropade de med hög röst, höll för sina öron och stormade alla på en gång mot honom

58. och drev ut honom ur staden och stenade honom. Vittnena lade av sina kläder vid en ung mans fötter, som hette Saulus.

⁵ Mos. 17:7. Apg. 9:1, 22:20.

59. De stenade Stefanus, som åkallade och sade: Herre Jesus, tag emot min ande.

60. Och så böjde han sina knän och ropade med hög röst: Herre, tillräkna dem inte denna synd. Och när han hade sagt detta, avsomnade han.

Matt. 5:44. Luk. 6:27.

8 Kapitlet

De troende i Jerusalem förföljs och förskingras. Samariternas omvändelse. Trollkarlen Simon. Filippus döper den etiopiske hovmannen.

Saulus samtyckte till att man dödade honom. Samma dag utbröt en stor förföljelse mot församlingen i Jerusalem, och alla utom apostlarna

blev förskingrade över Judéens och Samariens landsbygd. ^{Apg. 22: 20.}

2. Några gudfruktiga män begravde Stefanus och höll en stor dödsklagan över honom.

3. Men Saulus försökte utplåna församlingen. Han gick omkring i husen och drog fram män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse.

^{Apg. 22:4, 19, 26:10-11.}

4. Men de som var förskingrade gick omkring och predikade ordet.

5. Filippus kom ner till en stad i Samarien och predikade Kristus för dem.

6. Och folket gav endräktigt akt på det som Filippus talade, när de hörde och såg de tecken han gjorde.

7. Ty från många som var besatta, för de orena andarna ut under höga rop, och många lama och krymplingar blev friska.

8. Och i den staden blev det stor glädje.

9. Men där fanns en man som hette Simon, som sade sig vara något stort. Han hade utövat trolldom i staden, och hade slagit det samaritiska folket med häpnad*.

^{*KXII: förvillan.}

10. Alla höll sig till honom, både stora och små, och sade: Denne är Guds stora kraft.

11. Och de höll sig till honom, därför att han i ganska lång tid hade slagit dem med häpnad* genom sina trolldomskonster.

^{*KXII: förvillan}

12. Men när de nu trodde Filippus som predikade evangelium om Guds rike och om Jesu Kristi namn, lät de döpa sig, både män och kvinnor.

13. Då trodde även Simon själv, och när han var döpt, höll han sig stadigt till Filippus. Och då han såg sådana

tecken och kraftgärningar ske, blev han mycket förvånad.

14. Då nu apostlarna som var i Jerusalem fick höra att Samarien hade tagit emot Guds ord, sände de Petrus och Johannes till dem.

15. När de kom dit ner, bad de för dem att de skulle få den Helige Ande,

16. ty han hade ännu inte fallit på någon av dem, utan de var endast döpta i Herrens Jesu namn.

17. Då lade de händerna på dem, och de fick den Helige Ande.

18. När Simon såg, att den Helige Ande gavs därigenom att apostlarna lade händerna på dem, bjöd han dem pengar,

19. och sade: Ge också mig den makten att var och en som jag lägger händerna på, får den Helige Ande.

20. Då sade Petrus till honom: Fördömd vare du med dina pengar, eftersom du menar att Guds gåva kan fås för pengar.

21. Du har varken del eller lott i detta ord, eftersom ditt hjärta inte är rätt inför Gud.

22. Omvänd* dig därför från din ond-ska och be till Gud att det du tänkt i ditt hjärta må, om möjligt, bli dig förlåtet.

*KXII: Bättra dig.

Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra dig.

23. Ty jag ser att du är full av bitter galla och bunden i orättfärdighetens boja.

24. Då svarade Simon och sade: Be ni till Herren för mig, så att ingenting av det ni har sagt skall hända med mig.

25. Och sedan de hade framburit sitt vittnesbörd och talat Herrens ord, vände de tillbaka till Jerusalem och predikade evangelium i många byar i Samarien.

26. Men en Herrens ängel talade till Filippus och sade: Stå upp och gå söderut på den väg, som leder ner från Jerusalem till Gasa. Den är öde.

27. Så stod han upp och gick. Och se, en etiopisk man, en hovman och mäktig herre hos drottning Kandace i Etiopien, vilken hon hade satt över hela sin skattkammare, hade kommit till Jerusalem för att tillbe där.

28. Han var nu på hemväg och satt i sin vagn och läste profeten Jesaja.

29. Då sade Anden till Filippus: Gå fram och håll dig intill denna vagn.

30. Då sprang Filippus fram och hörde honom läsa profeten Jesaja, och frågade: Förstår du vad du läser?

31. Då sade han: Hur skulle jag kunna förstå det, utan att någon vägleder mig? Och han bad Filippus att stiga upp och sätta sig bredvid honom.

32. Och det ställe i skriften, som han läste var detta: Som ett får fördes han bort till att slaktas och liksom ett lamm är tyst inför honom som klip-per det, så öppnade han inte sin mun.

Jes. 53:7.

33. Genom hans förnedring blev hans dom borttagen, och vem kan beskriva hans släkte? Ty hans liv togs bort från jorden.

34. Hovmannen frågade Filippus och sade: Jag ber dig: om vem säger profeten detta, om sig själv eller om någon annan?

35. Då öppnade Filippus sin mun och började utifrån detta skriftens ord predika evangelium om Jesus för honom.

36. Och medan de färdades vägen fram, kom de till ett vatten. Då sade hovmannen: Se, här är vatten. Vad hindrar att jag döps?

37. Då sade Filippus: Om du tror av hela ditt hjärta, så må det ske. Han svarade och sade: Jag tror att Jesus Kristus är Guds son.

38. Och han lät vagnen stanna och de steg ner i vattnet, både Filippus och hovmannen och han döpte honom.

39. När de hade stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort Filippus, och hovmannen såg honom inte mer, utan fortsatte glad sin resa.

40. Filippus blev funnen i Asdod, och han vandrade omkring och predikade evangelium i alla städer, till dess han kom till Cesarea.

9 Kapitlet

Saulus omvändelse. Petrus botar Eneas och uppväcker Tabita.

Men Saulus som fortfarande andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar, gick till översteprästen

Apg. 7:58, 8:1, 3, 26:10.

Gal. 1:13. 1 Tim. 1:13.

2. och bad honom om brev till synagogorna i Damaskus, så att om han fann några som var på den vägen, män eller kvinnor, skulle han kunna föra dem bundna till Jerusalem.

Apg. 22:5, 26:12.

3. Men när han var på vägen och närmade sig Damaskus, hände det sig att ett ljussken från himlen plötsligt kringstrålade honom.

Apg. 22:6.

4. Och han föll ner till jorden och hörde en röst, som sade till honom: Saul, Saul, varför förföljer du mig?

5. Då sade han: Vem är du, Herre? Herren svarade: Jag är Jesus, den du förföljer, det är svårt för dig att spjärna mot udden.

6. Skälvande och med förvåning sade han: Herre, vad vill du att jag skall göra? Herren sade till honom: Stå upp och gå in i staden, så skall det bli sagt till dig vad du skall göra.

7. De män som var i sällskap med honom stod mållösa, för de hörde väl rösten, men såg ingen. Apg. 22:9, 26:13.

8. Då reste sig Saulus upp från jorden, och då han öppnade sina ögon såg han ingen, utan de tog honom vid handen och ledde honom in i Damaskus.

9. Han var där i tre dagar utan att se, och han varken åt eller drack.

10. Så var i Damaskus en lärjunge, som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn: Ananias! Och han svarade: Herre, här är jag.

11. Herren sade till honom: Stå upp och gå till den gata, som kallas Raka gatan och fråga i Judas hus efter en man, som heter Saulus från Tarsus. Ty se, han ber.

12. Han har i en syn sett en man, som heter Ananias komma in och lägga handen på honom, för att han skulle få sin syn igen.

13. Då svarade Ananias: Herre, jag har av många hört om den mannen, hur mycket ont han har gjort mot dina heliga i Jerusalem.

14. Och här har han nu med sig fullmakt från översteprästerna att fångsla alla dem som åkallar ditt namn.

15. Men Herren sade till honom: Gå, ty han är mitt utvalda redskap att bära fram mitt namn inför hedningar och inför kungar och inför Israels barn.

16. Jag skall visa honom, hur mycket han skall lida för mitt namns skull.

17. Och Ananias gick iväg och kom

in i huset, och han lade sina händer på honom och sade: Saul, käre bror, Herren Jesus som visade sig för dig på vägen där du kom, har sänt mig, för att du skall få din syn tillbaka och bli uppfylld med den Helige Ande.

18. Strax föll det såsom fjäll från hans ögon, och han fick sin syn tillbaka, och han stod upp och lät döpa sig.

19. Och när han hade fått mat fick han nya krafter. Därefter var Saulus några dagar tillsammans med lärjungarna i Damaskus.

20. Han började genast predika i synagogorna att Kristus är Guds Son.

21. Alla som hörde honom förundrade sig och sade: Var det inte han som i Jerusalem förgjorde alla dem som åkallade det namnet? Och hade han inte kommit hit för att föra sådana bundna till översteprästerne?

Apg. 26:9-11.

22. Men Saulus uppträdde med allt större kraft och förbryllade de judar som bodde i Damaskus, när han bevisade att Jesus var Kristus.

23. Efter att många dagar förflutit rådslog judarna med varandra om att döda honom,

24. men Saulus fick kännedom om deras planer. De höll vakt vid portarna dag och natt, för att de skulle kunna döda honom.

2 KOR. 11:32.

25. Men om natten tog lärjungarna honom och släppte ut honom över muren genom att sänka ner honom i en korg.

26. När Saulus kom till Jerusalem försökte han ansluta sig till lärjungarna, men de var alla rädda för honom, ty de trodde inte att han hade blivit en lärjunge.

Gal. 1:18.

27. Men Barnabas tog sig an honom

och förde honom till apostlarna och berättade för dem hur han på vägen hade sett Herren, och att han hade talat med honom och hur han i Damaskus frimodigt hade predikat i Jesu namn.

28. I Jerusalem gick han sedan in och ut bland dem och talade frimodigt i Herrens Jesu namn.

29. Han talade och diskuterade även med de grekiska judarna, men de försökte döda honom.

30. Då bröderna fick veta detta, förde de honom ner till Cesarea och sände honom därifrån till Tarsus.

31. Så hade nu församlingarna frid i hela Judéen och Galiléen och Samarien och de blev uppbyggda och vandrade i Herrens fruktan och växte till genom den Helige Andes tröst.

32. Så hände sig då Petrus vandrade omkring bland dem alla, att han också kom till de heliga som bodde i Lydda.

33. Där fann han en man, som hette Eneas, som nu i åtta år hade legat till sängs eftersom han var lam.

34. Petrus sade till honom: Eneas, Jesus Kristus botar dig. Stå upp och lägg ihop din bädd! Och genast stod han upp.

35. Och alla som bodde i Lydda och i Saron, såg honom och de omvände sig till Herren.

36. I Joppe fanns en kvinnlig lärjunge, som hette Tabita, det betyder Dorcas*. Hon var rik på goda gärningar och allmosor** som hon delade ut.

*hjort. **barmhärtighetsgåvor.

37. Så hände sig i de dagarna, att hon blev sjuk och dog. Man tvättade henne och lade henne i en sal i övre våningen.

38. Eftersom Lydda låg nära Joppe, och lärjungarna hörde att Petrus var där, sände de två män till honom och bad att han utan dröjsmål skulle komma till dem.

39. Då gick Petrus med dem, och när han kom dit, förde de honom upp i salen, och alla änkor ställde sig omkring honom gråtande, och visade honom de livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjort, medan hon var bland dem.

40. Då drev Petrus ut dem alla och föll ner på sina knän och bad. Sedan vände han sig till den döda och sade: Tabita, stå upp. Då öppnade hon sina ögon, och när hon fick se Petrus, satte hon sig upp.

41. Han räckte henne handen och reste henne upp och kallade in de heliga och änkor och ställde henne fram för dem levande.

42. Detta blev känt över hela Joppe, och många kom till tro på Herren.

43. Så begav det sig, att han blev kvar ganska många dagar i Joppe hos en lädermakare, vid namn Simon.

10 Kapitlet

Kornelius syn. Petrus syn och hans predikan. Kornelius och andra hedningar blir döpta.

I Cesarea fanns en man som hette Kornelius, som var en officer vid den truppavdelning som kallades den italiska.

2. Han var en from man som fruktade Gud, tillsammans med allt sitt hus, och gav folket många allmosor* och bad alltid till Gud. *Se Apg. 9:36.

3. En dag omkring nionde* timmen

på dagen såg han tydligt i en syn hur en Guds ängel kom in till honom och sade: Kornelius! *Kl. 15.00.

4. Han såg förskräckt på ängeln och sade: Vad är det Herre? Då sade ängeln till honom: Dina böner och dina allmosor har stigit upp till Gud och är där i åminnelse.

5. Så sänd nu några män till Joppe och låt hämta Simon, som också kallas Petrus.

6. Han gästar hos en viss Simon, en lädermakare, som har ett hus vid havet. Han skall säga till dig vad du skall göra.

7. När ängeln som talat med Kornelius hade gått bort, kallade han till sig två av sina tjänare och en gudfruktig soldat av dem som alltid stod i hans tjänst,

8. och berättade alltsammans för dem och sände dem till Joppe.

9. Dagen därefter, då dessa var på vägen och närmade sig staden, gick Petrus vid sjätte* timmen upp på taket för att be. *Kl. 12.00.

10. Och han blev hungrig och ville ha något att äta. Medan de tillredde maten, kom han i hänryckning.

11. Han såg himlen öppen och ett fat komma ner till honom. Det liknade ett stort linnekläde, som var hopbundet i alla fyra hörnen och sänktes ner på jorden.

12. I det fanns alla slags fyrfota djur på jorden och vilddjur och krälände djur och himlens fåglar.

13. Och en röst kom till honom: Stå upp Petrus, slakta och ät.

14. Då sade Petrus: Nej, nej, Herre, ty jag har aldrig ätit något oheligt eller orent.

15. Åter, för andra gången, kom en

röst till honom: Det Gud har gjort rent, det skall du inte hålla för oheligt.

16. Detta skedde tre gånger, sedan togs fatet upp till himlen igen.

17. Då Petrus inom sig själv undrade vad den syn som han hade sett kunde betyda, se, då hade männen som var sända från Kornelius, frågat sig fram till Simons hus och stod vid porten.

18. De kallade på någon och frågade, om Simon, som också kallades Petrus, gästade där.

19. Medan Petrus tänkte på synen, sade Anden till honom: Se, här är tre män, som söker dig,

20. så stå nu upp, och stig ner och gå med dem utan att tveka, ty jag har sänt dem.

Apg. 15:7.

21. Då steg Petrus ner till männen som var sända från Kornelius till honom, och sade: Se, jag är den som ni söker, av vilken orsak har ni kommit?

22. De svarade: Kornelius, en officer som är en rättfärdig och gudfruktig man och har gott vittnesbörd av hela det judiska folket, har fått befallning av en helig ängel att kalla dig till sitt hus och höra ord från dig.

23. Då bjöd han in dem och gav dem husrum. Dagen därefter gick Petrus med dem, och några av bröderna i Joppe följde med honom.

24. Nästa dag kom de fram till Cæsarea. Kornelius väntade på dem och hade kallat samman sina släktingar och närmaste vänner.

25. När Petrus skulle gå in, gick Kornelius emot honom och föll ner för hans fötter och tillbad honom.

26. Men Petrus reste upp honom, och sade: Stå upp, jag är också en människa.

27. Medan han talade med honom,

gick han in och fann många församlade där.

28. Han sade till dem: Ni vet att det inte är tillåtet för en judisk man att umgås med eller besöka någon som tillhör ett annat folk. Men Gud har lärt mig att inte betrakta någon människa för ohelig eller oren. Joh. 4:9.

29. Därför kom jag också utan invändningar, när jag blev kallad, och nu frågar jag er: Av vilken orsak har ni kallat mig?

30. Då sade Kornelius: För fyra dagar sedan, just vid denna timme, fastade jag och bad i mitt hus vid nionde* timmen, och se, då stod en man i skinande kläder framför mig.

*Kl. 15.00.

31. Han sade: Kornelius, din bön är hörd, och Gud har kommit ihåg dina allmosor.

32. Så sänd nu några till Joppe och kalla till dig Simon, som också kallas Petrus. Han gästar i Simon lädermakarens hus vid havet. När han kommer, skall han tala till dig.

33. Så jag sände strax bud till dig och du gjorde väl i att du kom. Så är vi nu alla här inför Gud för att höra allt som har blivit dig befallt av Gud.

34. Då öppnade Petrus sin mun och sade: Nu inser jag i sanning att Gud inte har anseende till personen.

5 Mos. 10:17. 2 Krön. 19:7.

Job 34:19. Rom. 2:11. Gal. 2:16.

Ef. 6:9. Kol. 3:25. 1 Petr. 1:17.

35. Utan i alla folkslag är den som fruktar honom och gör rättfärdighet välbehaglig för honom.

36. Ordet som Gud sände till Israels barn, förkunnar det glada budskapet om frid genom Jesus Kristus, han som är Herre över alla.

37. Ni känner väl till det som hänt,

förkunnelsen som gått ut över hela Judéen sedan den hade börjat i Galiléen efter det dop, som Johannes predikade,

Luk. 4:14.

38. hur Gud har smort Jesus från Nasaret med den Helige Ande och kraft, han som vandrade omkring, gjorde gott och botade alla som var under djävulens våld, ty Gud var med honom.

Luk. 4:18.

39. Vi är vittnen till allt det han har gjort både på den judiska landsbygden och i Jerusalem. Honom hängde de upp på trä och dödade.

40. Honom har Gud uppväckt på tredje dagen och låtit honom bli uppenbarad,

Apg. 2:24, 32.

41. inte för allt folket, men för oss som Gud förut hade utvalt till vittnen, vi som åt och drack med honom, sedan han hade uppstått från de döda.

Apg. 13:31.

42. Och han befallde oss, att vi skulle predika för folket och vittna att han är den som av Gud är bestämd till domare över levande och döda.

Apg. 17:31. Rom. 14:10. 2 Kor. 5:10.

43. Om honom vittnar alla profeter: na att var och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.

Jer. 31:34 Mik. 7:18. Matt. 28:19. Apg. 15:9.

44. Medan Petrus ännu talade dessa ord, föll den Helige Ande på alla dem som hörde talet.

45. De troende bland de omskurna som hade kommit dit med Petrus, blev uppfyllda av häpnad över att den Helige Andes gåva blev utgjuten också över hedningarna.

46. Ty de hörde dem tala med tungor och prisa Gud.

Mark. 16:17. Apg. 2:4.

47. Då sade Petrus: Inte kan väl någon förbjuda att dessa blir döpta i

vatten då de har fått den Helige Ande liksom vi?

Apg. 15:8.

48. Och han befallde att de skulle döpas i Herrens namn. Därefter bad de honom att han skulle bli kvar hos dem i några dagar.

11 Kapitlet

*Petrus försvarar hedningarnas dop.
Evangelium sprids ända till Antiokia.
Det var där lärjungarna först kallades
kristna. Agabus profeterar.*

Så fick apostlarna och de bröder som var i Judéen, höra att också hedningarna hade tagit emot Guds ord.

2. Och då Petrus kom upp till Jerusalem började de som var omskurna tvista med honom,

3. och sade: Du har gått in till män som är omskurna och har ätit med dem.

4. Då började Petrus från början och berättade för dem allt i tur och ordning, och sade:

5. Jag var i staden Joppe, och medan jag bad, då såg jag under hänryckning i en syn ett fat komma ner, liknande ett stort linnekläde, som fasthölls vid de fyra hörnen och sänktes ner från himlen och det kom ända till mig.

Apg. 10:10, 11.

6. När jag betraktade det och gav akt på det, fick jag se fyrfota djur, som lever på jorden och vilddjur och krälände djur och himlens fåglar.

7. Och jag hörde en röst säga till mig: Stå upp Petrus, slakta och ät.

8. Och jag sade: Nej, nej, Herre, ty aldrig har något oheligt eller orent kommit i min mun.

9. Åter svarade mig en röst från himlen: Det Gud har gjort rent, det må du inte hålla för oheligt.

10. Detta skedde tre gånger, sedan drogs alltsammans upp till himlen igen.

11. Och se, i det samma kom tre män som var sända till mig från Cesarea, och stannade framför huset där jag var.

12. Anden sade till mig, att jag skulle gå med dem utan att tvivla. Då följde också dessa sex bröder med mig, och vi gick in i mannens hus.

13. Han berättade för oss hur han hade sett ängeln stå i hans hus och säga till honom: Sänd några män till Joppe och låt hämta Simon, som också kallas Petrus.

Apg. 10:3.

14. Han skall tala ord till dig genom vilka du skall bli frälst, du och hela ditt hus.

15. Och när jag hade börjat tala föll den Helige Ande på dem, liksom han i första tiden också föll på oss.

Apg. 2:4, 19:6.

16. Då kom jag ihåg Herrens ord, hur han hade sagt: Johannes döpte er i vatten, men ni skall bli döpta i den Helige Ande.

Matt. 3:11. Mark. 1:8. Luk. 3:16.

Joh. 1:26. Apg. 1:5, 19:4.

17. Eftersom nu Gud har gett samma gåva åt dem, som åt oss som trodde på Herren Jesus Kristus, vem är jag att jag skulle kunna stå emot Gud?

18. När de hörde detta gav de sig till freds och prisade Gud, och sade: Så har nu Gud gett också åt hedningarna den omvändelse* som ger liv.

*KXII: bättring.

Alt. övers.: sinnesändring, ånger.

19. Och de som hade blivit kring-spridda genom den förföljelse som uppkom för Stefanus skull, drog om-

kring ända till Fenicien och Cypern och Antiokia, men de talade inte ordet för andra än judar.

Apg. 8:1.

20. Men där var bland dem några män från Cypern och Cyrene, som när de kom till Antiokia också talade till grekerna och predikade evangelium om Herren Jesus.

21. Herrens hand var med dem, och en stor skara kom till tro och omvände sig till Herren.

22. Så kom ryktet om detta till församlingen i Jerusalem, och de sände iväg Barnabas, för att han skulle fara till Antiokia.

23. När han kom dit och fick se Guds nåd, blev han glad och förmanade dem alla att helhjärtat hålla sig till Herren.

24. Ty han var en god man och full av den Helige Ande och tro. Och mycket folk fördes ytterligare till Herren.

25. Sedan for Barnabas till Tarsus för att uppsöka Saulus.

26. Då han hade träffat honom, tog han honom med sig till Antiokia. Och så hände det sig, att de var tillsammans i församlingen och undervisade mycket folk ett helt år. Det var i Antiokia som lärjungarna först började kallas kristna.

27. I de dagarna kom några profeter från Jerusalem ner till Antiokia.

28. En av dem, som hette Agabus, stod upp och gav genom Anden tillkänna att en stor hungersnöd skulle komma över hela världen, vilken också kom under kejsar Claudius.

Apg. 21:10.

29. Då beslöt lärjungarna att var och en efter förmåga skulle sända något till hjälp åt de bröder som bodde i Judéen.

Rom. 15:25. 1 Kor. 16:1.

30. Detta gjorde de också, och de skickade det till de äldste genom Barnabas och Saulus hand. Apg. 12:25.

12 Kapitlet

*Jakob, Johannes bror dödas. Petrus
fängslas, men befrias av en Herrens ängel.
Herodes äts upp av maskar.*

Vid den tiden lät kung Herodes gripa några av dem som hörde till församlingen för att miss-handla dem.

2. Och Jakob, Johannes bror dräpte han med svärd.

3. Då han såg att detta behagade judarna väl, lät han gripa också Petrus, och det var under det osyrade brödets högtid.

4. Sedan han hade gripit honom, satte han honom i fängelse och överlämnade honom åt fyra vaktavdelningar, vardera på fyra man, att bevaka honom för att efter påskan ställa fram honom inför folket.

5. Så förvarades Petrus i fängelset och församlingen bad uthålligt till Gud för honom.

6. När nu Herodes tänkte dra honom inför rätta, låg Petrus natten före den dagen och sov mellan två soldater, bunden med två kedjor, och utanför dörren var väktare utsatta som bevakade fängelset.

7. Och se, då stod en Herrens ängel där och ett ljussken lyste i rummet. Han stötte Petrus i sidan och väckte honom, och sade: Stå genast upp. Då föll kedjorna från hans händer.

8. Därefter sade ängeln till honom: Spänn på dig ditt bälte och tag på dig dina skor, och han gjorde så. Ängeln

sade ytterligare till honom: Tag på dig manteln och följ mig.

9. Så gick Petrus ut och följde honom, men han förstod inte att det som skedde genom ängeln var verkligt utan trodde att han såg en syn.

10. Och sedan de hade gått genom första och andra vaken, kom de till järnporten som ledde ut till staden. Den öppnade sig för dem av sig själv, och när de kom ut gick de en gata fram och i det samma försvann ängeln ifrån honom.

11. Då Petrus blev sig själv igen, sade han: Nu vet jag verkligen att Herren har sänt sin ängel och räddat mig ur Herodes hand och undan allt vad judarnas folk hade väntat sig.

12. Då han hade insett detta, gick han till Marias hus, som var mor till Johannes som också kallades Markus, och där var många församlade och bad.

13. Då Petrus klappade på porten, gick en tjänsteflicka vid namn Rode ut för att höra vem det var.

14. Och då hon kände igen Petrus röst, öppnade hon i glädjen inte upp porten, utan sprang in och berättade att Petrus stod utanför porten.

15. Då sade de till henne: Du är från dina sinnen. Men hon bedyrade att det var så. Då sade de: Det är hans ängel.

16. Men Petrus fortsatte att klappa och när de så öppnade fick de se honom och häpnade.

17. Då gav han tecken åt dem med handen att de skulle tåga, och berättade för dem hur Herren hade fört honom ut ur fängelset. Och han sade: Låt Jakob och bröderna få veta detta. Sedan gick han därifrån och drog bort till en annan ort.

18. Men då det blev dag, rådde inte lite oro bland soldaterna över vad det hade blivit av Petrus.

19. Och Herodes sökte efter honom, men då han inte fann honom lät han förhöra vakterna och befallde att de skulle föras bort. Därefter for han ner från Judéen till Cesarea och vistades där.

20. Herodes var fientligt sinnad mot tyrierna och sidonierna. Gemensamt kom de nu till honom, och sedan de hade övertalat Blastus, kungens kammarherre, bad de om fred, för deras land hade sin näring från kungens land.

21. På utsatt dag klädde sig då Herodes i konungslig skrud och satte sig på tronen och höll ett tal till dem.

22. Och folket ropade: Detta är en guds röst, och inte en människas!

23. Men omedelbart slog en Herrens ängel honom därför att han inte gav Gud äran, och han blev uppäten av maskar och gav upp andan.

24. Men Guds ord växte och förökade sig.

Jes. 55:11. Apg. 6:7, 19:20. Kol. 1:6.

25. Och Barnabas och Saulus vände tillbaka från* Jerusalem när de hade fullgjort sitt uppdrag och tog med sig Johannes som också kallades Markus.

Apg. 6:1, 11:29-30.

*KXII: till.

13 Kapitlet

Barnabas och Saulus blir av den Helige Ande avskilda för en missionsresa. De predikar på Cypern. Sergius omvändelse. Paulus predikar i Antiokia i Pisidien. De blir utdrivna därifrån av judarna, men bedningarna tar emot evangeliet.

I den församling som var i Antiokia, var några profeter och lärare, nämligen Barnabas och Simeon, som kallades Niger och Lucius från Cyrene och Manaen, som blivit uppfostrad med tetrarken* Herodes, och Saulus.

*furste över fjärdedelen av ett land.

2. När dessa förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den Helige Ande: Avskilj åt mig Barnabas och Saulus till det verk som jag har kallat dem till.

Apg. 9:15. Rom. 1:1. Gal. 1:15. Ef. 3:8.

1 Tim. 2:7. 2 Tim. 1:11. Apg. 14:26.

3. Då, efter att ha fastat och bätt och lagt händerna på dem, lät de dem fara.

Apg. 6:6, 9:17.

4. Dessa som var utsända av den Helige Ande, for ner till Seleucia och seglade därifrån till Cypern.

5. När de hade kommit till Salamis, predikade de Guds ord i judarnas synagogor. De hade också Johannes med sig som medhjälpare.

6. Sedan de hade färdats över ön ända till Pafos, träffade de där en trollkarl som var en falsk profet, en jude som hette Barjesus.

Apg. 8:9.

7. Han var hos landshövdingen Sergius Paulus, som var en förståndig man. Denne kallade till sig Barnabas och Saulus och begärde att få höra Guds ord.

8. Men Elymas, trollkarlen – det är vad hans namn betyder – stod dem emot och sökte vända bort landshövdingen från tron.

9. Men Saulus, som också hette Pau-

lus, fylld av den Helige Ande spände ögonen i honom

10. och sade: O du djävulens barn, full av all slags list och bedrägeri och fiende till all rättfärdighet! Skall du inte upphöra att förvränga Herrens rätta vägar?

11. Se, nu är Herrens hand över dig och du skall bli blind och inte se solen för en tid. Omedelbart föll töcken och mörker över honom, och han gick omkring sökande efter någon som kunde ta honom vid handen och leda honom.

12. Då landshövdingen såg vad som hade skett, trodde han, förundrad över Herrens lära.

13. Paulus och de som var med honom seglade sedan ut ifrån Pafos och kom till Perge i Pamfyliden. Där lämnade Johannes dem och återvände till Jerusalem.

Apg. 15:38.

14. Men själva for de vidare ifrån Perge och kom till Antiokia i Pisidien. Och på sabbatsdagen gick de in i synagogan och satte sig.

15. Sedan lagen och profeterna var lästa, sände synagogföreståndarna bud till dem och lät säga: Ni män och bröder, har ni något att säga till folkets förmaning, så tala.

16. Då stod Paulus upp och gav tecken med handen och sade: Ni män av Israel och ni, som fruktar Gud, lyssna:

Apg. 12:17, 19:33, 21:40.

17. Detta folks, Israels Gud utvalde våra fäder och han upphöjde folket, då de var främlingar i Egyptens land, och förde dem ut därifrån med hög arm.

2 Mos. 1:1, 6:6, 12:31, 13:14.

18. I omkring fyrtio år hade han fördrag med deras vandel* i öknen.

*KXII: seder.

2 Mos. 16:34. 4 Mos. 14:34. Ps. 95:10.

19. Och sedan han hade utrotat sju folk i Kanaans land, skiftade han deras land mellan dem med lott.

5 Mos. 7:1. Jos. 14:1-2.

20. Därefter, under omkring fyra-hundrafemtio år, gav han dem domare intill profeten Samuel.

Dom. 2:16, 3:9.

21. Därefter begärde de en kung, och Gud gav dem Saul, Kis son, en man av Benjamins stam för en tid av fyrtio år.

1 Sam. 8:5, 9:15, 10:1. Hos. 13:11.

22. Sedan avsatte han honom, och upphöjde David till en kung över dem. Honom gav han också sitt vittnesbörd och sade: Jag har funnit David, Jesses son, en man efter mitt hjärta. Han skall i allt göra min vilja.

1 Sam. 13:14, 15:28, 16:1. Ps. 89:21.

23. Av hans säd har Gud efter sitt löfte låtit Jesus komma som Frälsare åt Israel,

2 Sam. 7:12. Ps. 132:11. Jes. 11:1.

Jer. 23:5. Hes. 34:23. Matt. 1:1, 21.

24. sedan Johannes före hans framträdande hade predikat omvändelsens* dop för hela Israels folk.

*KXII: bättringens.

Alt. övers.: sinnesändringens, ångerns. Mal. 3:1.

Matt. 3:1-2. Mark. 1:2f. Luk. 3:3. Joh. 1:23.

25. Och när Johannes skulle fullborda sitt lopp, sade han: Den ni tror att jag är, den är jag inte. Men se, efter mig kommer den vars skor jag inte är värdig att lösa från hans fötter.

Matt. 3:11. Mark. 1:6. Luk. 3:16.

Joh. 1:20, 26, 37.

26. Ni män och bröder, barn av Abrahams släkt och de bland er som fruktar Gud, till er har ordet om denna frälsning blivit sänt.

Matt. 10:6. Apg. 3:26.

27. Ty folket i Jerusalem och deras rådsherrar förstod inte vem han var. Genom att döma honom uppfyllde de profeternas röster som läses varje sabbat. Apg. 3:17, 15:21. 1 Kor. 2:8. 1 Tim. 1:13.

28. Fastän de inte fann honom skyldig till något som var värt döden, bad de likväl Pilatus att han skulle låta döda honom. Matt. 27:20. Mark. 15:11.

Luk. 23:18. Joh. 19:6.

29. Och när de hade fullbordat allt som var skrivet om honom, tog de honom ner från träet och lade honom i en grav. Matt. 27:59. Mark. 15:46.

Luk. 23:53. Joh. 19:38.

30. Men Gud uppväckte honom från de döda. Apg. 2:24, 32.

31. Och han blev sedd under många dagar av dem som med honom hade gått upp från Galiléen till Jerusalem, och som nu är hans vittnen inför folket. Matt. 28:16. Mark. 16:6, 14. Luk. 24:36.

Joh. 20:19, 21:1. Apg. 1:3. 1 Kor. 15:5, 6.

32. Vi förkunnar er glädjebudskapet, att det löfte som var gjort till fäderna, det har Gud låtit gå i fullbordan för oss, deras barn, genom att han har uppväckt Jesus,

1 Mos. 3:15, 22:18, 26:4, 49:10. 5 Mos. 18:15f.

Jes. 4:2, 7:14, 9:6. Jer. 33:14. Dan. 9:24-25.

33. som det också är skrivet i andra psalmen: Du är min Son, i dag har jag fött dig. Ps. 2:7. Hebr. 1:5, 5:5.

34. Men att han har uppväckt honom från de döda, så att han inte mer skall återvända till förgängelsen, det har han sagt så: Jag skall trofast hålla den nåd som är lovad åt David.

Ps. 89:29-37, Jes. 55:3.

35. Därför säger han också på ett annat ställe: Du skall inte låta din Helige se förgängelsen. Ps. 16:10. Apg. 2:27.

36. Ty då David i sin tid hade tjänat Guds vilja, avsomnade han och blev samlad till sina fäder och såg förgängelsen. 1 Kon. 2:10. Apg. 2:29.

37. Men den som Gud har uppväckt, har inte sett förgängelsen.

38. Därför skall ni nu veta, män och

bröder, att det är genom honom syndernas förlåtelse förkunnas för er,

Luk. 24:47. 1 Joh. 2:12.

39. och att var och en som tror blir rättfärdiggjord i honom från allt det som ni inte kunde bli rättfärdiggjorda ifrån genom Mose lag.

Rom. 3:24, 10:4. Gal. 2:16. Hebr. 9:15.

40. Så se nu till att det som är sagt hos profeterna inte kommer över er: 41. Se ni föraktare, och förundra er och bli till intet, ty jag utför i era dagar ett verk, som ni inte skulle tro om någon berättade det för er.

Hab. 1:5. Ef. 2:8:14.

42. När nu judarna gick ut ur synagogan, bad hedningarna att de nästa sabbatsdag skulle tala för dem om samma sak.

43. Men då församlingen åtskildes, följde många judar och gudfruktiga proselyter Paulus och Barnabas, och de talade till dem och förmanade dem att förbli i Guds nåd.

44. Följande sabbat kom nästan hela staden tillsammans för att höra Guds ord.

45. När judarna såg folkskarorna, blev de uppfyllda av avund*, hädade och sade tvärt emot det som Paulus talade. *KXII: nit

46. Då tog Paulus och Barnabas mod till sig och sade: Till er måste Guds ord först talas. Men eftersom ni stöter det ifrån er och inte aktar er värdiga det eviga livet, se, så vänder vi oss nu till hedningarna.

5 Mos. 32:21, Jes. 55:5, Matt. 8:12, 10:6, 21:43, Apg. 3:25, 26, 18:6, Rom. 10:19.

47. Ty Herren har så befallt oss: Jag har satt dig till ett ljus för hedningarna, för att du skall vara till frälsning intill jordens ände. Jes. 42:6, 49:6. Luk. 2:32.

48. När hedningarna hörde detta,

blev de glada och prisade Herrens ord, och de trodde, så många som var bestämda att få evigt liv.

49. Och Herrens ord blev utbrett över hela den trakten.

50. Men judarna hetsade de gudfruktiga och ansedda kvinnorna och de förnämsta männen i staden och uppväckte en förföljelse emot Paulus och Barnabas och drev bort dem från deras område.

2 Tim. 3:11.

51. Men de skakade stoftet av sina fötter mot dem och begav sig till Ikonium, och lärjungarna blev uppfyllda av glädje och den Helige Ande.

Matt. 10:14. Mark. 6:11. Luk. 9:5. Apg. 18:6.

14 Kapitlet

Paulus och Barnabas predikar i Ikonium, Lystra och Derbe och återvänder sedan till Antiokia.

Så hände sig i Ikonium att de kom tillsammans i judarnas synagoga och predikade så att en stor mängd av både judar och greker kom till tro.

2. Men de judar som inte trodde, retade upp hedningarna och väckte deras agg mot bröderna.

3. Så vistades de där en ganska lång tid och talade frimodigt i Herren, som bekräftade ordet om sin nåd, och lät tecken och under ske genom deras händer.

Mark. 16:20. Apg. 19:11. Hebr. 2:4.

4. Folket i staden splittrades, somliga höll med judarna, och andra med apostlarna.

5. Både bland hedningarna och bland judarna med deras ledare utbröt det ett upplopp mot dem, så att de ville misshandla och stena dem.

2 Tim. 3:11.

6. När de blev medvetna om detta,

flydde de till städerna Lystra och Derbe i Lykaonien och till trakten däromkring.

Matt. 10:23.

7. Och där predikade de evangelium.

8. I Lystra fanns en man, som var kraftlös i sina fötter. Han var lam från födseln och hade aldrig kunnat gå.

9. Denne hörde nu Paulus tala och när denne fäste sina ögon på honom och märkte, att mannen hade tro så att han kunde bli helad,

10. sade han till honom med hög röst: Res dig upp på dina fötter. Då sprang han upp och började gå.

Jes. 35:6.

11. Då folket såg vad Paulus hade gjort, upphävde de sin röst och ropade på lykaoniska: Gudarna har stigit ner till oss i människogestalt.

Apg. 28:6.

12. De kallade Barnabas Jupiter, men Paulus kallade de Merkurius, eftersom han förde ordet.

13. Prästen vid Jupiters tempel, som låg utanför deras stad, förde fram oxar och kransar till portarna och ville offra tillsammans med folket.

14. Då apostlarna Paulus och Barnabas hörde det, rev de sönder sina kläder och sprang ut bland folket och ropade

Matt. 26:65.

15. och sade: Ni män, vad är det ni gör? Vi är också dödliga liksom ni, och vi förkunnar evangelium för er, för att ni skall omvända er ifrån dessa fåfängligheter till den levande Guden, som har gjort himlen och jorden och havet och allt vad i dem är.

1 Mos. 1:1. Ps. 33:6, 146:6.

Apg. 10:26. Upp. 14:7.

16. Han har under gångna tider tillåtit alla hedningar att gå sina egna vägar.

Ps. 81:13. Apg. 17:30.

17. Dock har han inte låtit sig vara utan vittnesbörd, ty han har gjort

gott, och ger oss regn och fruktbara tider från himlen och fyller våra hjärtan med mat och glädje.

Ps. 104:27-28.

18. När de sade detta, stillade de med knapp nöd folket, så att man inte offrade till dem.

19. Så kom några judar dit från Antiokia och Ikonium. Dessa övertalade folket till att stena Paulus och släpade honom ut ur staden, i tron att han var död.

2 Kor. 11:25.

20. Men sedan lärjungarna hade samlats omkring honom, reste han sig upp och gick in i staden. Dagen där-
efter drog han med Barnabas därifrån till Derbe.

2 Tim. 3:11.

21. De predikade evangelium i den staden och sedan de hade undervisat många vände de tillbaka till Lystra och Ikonium och Antiokia,

22. och styrkte lärjungarnas själar och förmanade dem att stå fasta i tron, och sade att det är genom många bedrävelser som vi måste gå in i Guds rike.

Matt. 10:38. Apg. 11:23, 13:43.

Rom. 8:17. 2 Tim. 3:12.

23. När de hade utvalt äldste* åt dem för varje särskild församling, och hade bett och fastat, överlämnade de dem åt Herren, som de hade kommit till tro på.

*KXII: präster. Apg. 1:23. Tit. 1:5.

24. Sedan for de igenom Pisidien och kom in i Pamfylien.

Apg. 13:13.

25. Då de hade predikat ordet i Perge for de sedan ner till Attalia.

26. Därifrån avseglade de till Antiokia, där de hade blivit överlämnade åt Guds nåd till det verk, som de nu hade uträttat.

Apg. 13:2-3.

27. Och då de hade kommit dit, kallade de samman församlingen och berättade för dem vad Gud hade gjort

med dem och att han hade öppnat trons dörr för hedningarna.

Apg. 15:4. 1 Kor. 16:9. 2 Kor. 2:12.

28. De vistades där hos lärjungarna en ganska lång tid.

15 Kapitlet

Apostlamötet i Jerusalem. Skrivelsen till församlingen i Antiokia. Barnabas och Paulus blir oense och skiljs åt. Paulus påbörjar sin andra missionsresa.

Några kom ner från Judéen och lärde bröderna: Om ni inte låter omskära er efter Moses stadgar, så kan ni inte bli frälsta.

1 Mos. 17:10. 3 Mos. 12:3. Gal. 5:1-2.

2. Detta ledde till motsättningar, och Paulus och Barnabas kom i en ganska skarp tvist med dem. Därför beslöts det att Paulus och Barnabas och några andra av dem skulle fara upp till apostlarna och till de äldste i Jerusalem för dessa tvistefrågors skull.

Gal. 2:1.

3. Efter att församlingen hade följt dem en bit på vägen, for de genom Fenicien och Samarien och berättade om hedningarnas omvändelse och beredde därmed alla bröderna stor glädje.

4. När de sedan kom till Jerusalem, blev de mottagna av församlingen och av apostlarna och de äldste, och de berättade om allt vad Gud hade gjort med dem.

5. Men några från fariséernas parti, vilka hade kommit till tro, stod upp och sade att man måste omskära dem och befalla dem att hålla Mose lag.

6. Då församlade sig apostlarna och de äldste för att överlägga om detta ärende.

7. Efter att länge ha diskuterat detta,

stod Petrus upp och sade till dem: Ni män och bröder, ni vet att Gud för länge sedan bland oss har gjort det valet att hedningarna genom min mun skulle få höra evangeliets ord och komma till tro. Apg. 10:20, 11:1-2, 13.

8. Gud som känner hjärtana, gav dem sitt vittnesbörd i det han gav den Helige Ande åt dem, såväl som åt oss.

Ps. 7:10. Jer. 11:20, 17:10. Apg. 10:45.
1 Krön. 28:9, 29:17.

9. Han gjorde ingen åtskillnad emellan oss och dem, sedan han genom tron hade renat deras hjärtan.

Apg. 10:43. 1 Kor. 1:2.

10. Varför frestar ni då nu Gud, genom att på lärjungarnas hals lägga ett ok, som varken våra fäder eller vi har förmått bära? Matt. 23:4. Luk. 11:46.

11. Men vi tror, att det är genom Herrens Jesu Kristi nåd som vi blir frälsda, på samma sätt som de.

Rom. 4:3. Ef. 2:4, 8. Tit. 3:4.

12. Då teg alla de församlade och hörde på Barnabas och Paulus, som berättade hur stora tecken och under Gud hade gjort genom dem bland hedningarna.

13. När de hade slutat, svarade Jakob och sade: Ni män och bröder, hör på mig.

14. Simeon har berättat, hur Gud först såg till att från hedningarna ta ut ett folk för sitt namn. Apg. 10:35.

15. Det stämmer överens med profeternas ord, som det står skrivet:

16. Därefter skall jag komma tillbaka och åter uppbygga Davids förfallna hydda.* Dess ruiner skall jag åter bygga upp och upprätta den igen,

*KXII: tabernakel. Amos 9:11-12.

17. för att också återstoden av människorna skall söka Herren, ja alla hedningar över vilka mitt namn är nämnt.

Så säger Herren, som gör allt detta.

18. För Gud är alla hans verk kända från världens begynnelse.

19. Därför anser jag att man inte skall göra det svårt för de hedningar som omvänder sig till Gud,

20. utan att man skriver till dem att de skall avhålla sig från besmittelse genom avgudar och från otukt och från kött av förkvävda djur och från blod.

1 Mos. 9:4. 3 Mos. 3:17, 17:14. 5 Mos. 12:23.

1 Kor. 8:1, 10:14, 20-21. 1 Thess. 4:3.

21. Ty Mose har sedan gamla tider i alla städer, haft dem som predikar honom i synagogorna, där han på alla sabbater blir läst. Apg. 13:27.

22. Då beslöt apostlarna och de äldste tillsammans med hela församlingen, att bland sig välja ut några män och sända dem till Antiokia med Paulus och Barnabas, nämligen Judas, som kallades Barsabbas, och Silas, vilka var ansedda män bland bröderna.

23. Med dem sände man följande brev: Vi apostlar och äldste och bröder hälsar er, ni bröder av hednisk härkomst, som är i Antiokia, Syrien och Cilicien.

24. Eftersom vi har hört att några som har kommit från oss, som vi inte har sänt, har förvirrat er med sitt tal och oroat era själar och sagt att ni skall låta omskära er och hålla lagen,

1 Joh. 2:19. Gal. 2:14.

25. så har vi enhälligt beslutat att välja ut några män och sända dem till er, jämte våra älskade bröder Paulus och Barnabas,

26. män, som har vågat sina liv för vår Herres, Jesu Kristi, namn.

27. Så sänder vi nu Judas och Silas, vilka också muntligen skall säga er detsamma.

28. Ty den Helige Ande och vi har funnit för gott att inte pålägga er någon ytterligare börda, förutom dessa nödvändiga ting,

29. nämligen att ni skall avhålla er från det som är offrat åt avgudarna och från blod och från kött av förkvävda djur och från otukt. Om ni noga aktar er för detta, gör ni väl. Farväl.

Apg. 16:4, 21:25.

30. När de hade sänts iväg kom de till Antiokia och församlade menigheten och lämnade fram brevet.

31. När de hade läst det blev de glada över den tröst det gav.

32. Men Judas och Silas som också själva var profeter, förmanade bröderna med många ord och styrkte dem.

33. De blev där någon tid och fick sedan i frid fara från bröderna tillbaka till apostlarna.

34. Men Silas beslöt att bli kvar där.

35. Men Paulus och Barnabas vistades i Antiokia, undervisade och förkunnade Herrens ord, tillsammans med många andra.

36. Efter några dagar sade Paulus till Barnabas: Låt oss fara tillbaka och se till våra bröder i alla de städer där vi har förkunnat Herrens ord, hur de har det.

37. Barnabas gav då det rådet att de skulle ta med sig Johannes, som också kallades Markus. Apg. 12:12, 25, 13:5.

38. Men Paulus ansåg det inte rätt att ta med sig en som hade skilts från dem i Pamfylän och inte följt dem till deras verk.

Apg. 13:13.

39. Och så skarp blev deras tvist, att de skilde sig från varandra, och Barnabas tog Markus med sig och seglade till Cypern.

40. Men Paulus valde ut Silas åt sig, och for i väg sedan han av bröderna hade blivit överlämnad åt Guds nåd.

41. Han färdades nu genom Syrien och Cilicien och styrkte församlingarna.

16 Kapitlet

Timoteus blir Paulus följeslagare. Paulus far över till Makedonien. Lydia och fångvaktaren i Filippi.

Då kom han till Derbe och Lystra. Och se, där var en lärjunge som hette Timoteus, son av en judisk kvinna, som var troende, men fadern var en grek.

Apg. 14:6, 17:14, 19:22, 20:4. Rom. 16:21.

1 Kor. 4:17. Fil. 2:19. 1 Thess. 3:2.

1 Tim. 1:2. 2 Tim. 1:5.

2. Han hade ett gott vittnesbörd om sig av de bröder som var i Lystra och Ikonium.

3. Eftersom Paulus ville ta honom med sig på resan så omskar han honom för de judars skull, som var i dessa trakter, ty de visste alla att hans far var en grek.

1 Kor. 9:20. Gal. 2:3.

4. När de for genom städerna, överlämnade de åt bröderna de stadgar som var fastställda av apostlarna och de äldste i Jerusalem.

Apg. 15:29.

5. Så blev församlingarna styrkta i tron och förökades till antalet varje dag.

6. De tog sedan vägen genom Frygien och det galatiska landet, eftersom de hade blivit hindrade av den Helige Ande att tala ordet i Asien.

7. När de hade kommit fram emot Mysien försökte de att ta vägen till Bitynien, men Anden tillät dem det inte.

8. Då de hade färdats genom Mysien, for de ner till Troas.

Apg. 20:6. 2 Kor. 2:12. 2 Tim. 4:13.

9. Här visade sig för Paulus en syn om natten: En makedonisk man stod och bad honom, och sade: Far över till Makedonien och hjälp oss.

10. När han hade sett synen, sökte vi strax någon möjlighet att fara därifrån till Makedonien. Vi förstod att Herren hade kallat oss att predika evangelium för dem.

11. Vi lade alltså ut från Troas och seglade raka vägen till Samotrake och dagen därefter till Neapolis

12. och sedan till Filippi som är den främsta staden i denna del av Makedonien och en koloni*. I den staden vistades vi någon tid. *KXII: fristad.

13. På sabbatsdagen gick vi ut ur staden längs med en älv till ett ställe, där man brukade be. Där satte vi oss ner och talade med de kvinnor som där hade kommit tillsammans.

14. En kvinna vid namn Lydia som fruktade Gud, en som handlade med purpurtyger från staden Tyatira, lyssnade till talet, och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon gav akt på det som Paulus talade.

15. När hon och hennes husfolk lät döpa sig, bad hon, och sade: Om ni håller mig för att vara en som tror på Herren, så kom in i mitt hus och stanna där. Och hon övertalade oss till det.

16. Det hände sig då vi gick till bönestället, att vi mötte en tjänsteflicka som hade en spådomsande och genom sin spådom skaffade sina herrar stora inkomster. 1 Sam. 28:7. Apg. 19:29.

17. Hon följde efter Paulus och oss och ropade, och sade: Dessa män är

Guds den Högstes tjänare, som förkunnar för er frälsningens väg.

18. Detta gjorde hon i många dagar. Till slut blev Paulus upprörd och vände sig om och sade till anden: Jag befaller dig i Jesu Kristi namn, att du far ut ur henne. Och han for ut i samma stund.

Mark. 16:17.

19. Men då hennes herrar såg, att deras hopp om vidare inkomst var ute, grep de Paulus och Silas och släpade dem till torget till stadens myndigheter.

Fil. 1:13. 1 Thess. 2:2.

20. De förde fram dem inför domarna och sade: Dessa män vållar stor oro i vår stad, de är judar

Apg. 17:6.

21. och förkunnar stadgar som det inte är tillåtet för oss, som är romerska medborgare, att anta eller hålla.

22. Och tillsammans reste sig folket mot dem, och domaren lät slita av dem deras kläder och befallde att de skulle piskas.

2 Kor. 11:25.

23. När de hade gett dem många slag, kastade de dem i fängelse och befallde fångvaktaren att han skulle hålla dem i säkert förvar.

24. Då han fick en så sträng befallning, kastade han dem i det innersta fängelserummet och satte fast deras fötter i stocken.

25. Vid midnattstiden var Paulus och Silas stadda i bön och lovade Gud med sång, och fångarna hörde på dem.

26. Då kom plötsligt en stor jordbävning, så att grundvalarna till fängelset skakades. Och i det samma öppnades alla dörrarna, och allas bojor blev lösta.

Apg. 4:31, 5:19, 12:7.

27. Då vaknade fångvaktaren, och när han fick se fängelsets dörrar

öppna, drog han sitt svärd och tänkte döda sig själv, eftersom han trodde att fångarna hade flytt.

28. Då ropade Paulus med hög röst, och sade: Gör dig inget ont, ty vi är alla här.

29. Då begärde han ett ljus och sprang in och föll ner för Paulus och Silas, bävande.

30. Han förde ut dem och sade: Ni herrar, vad skall jag göra för att jag skall bli frälst?

Apg. 2:37, 9:6.

31. Då sade de: Tro på Herren Jesus Kristus, så blir du och ditt hus frälst.

Joh. 3:16, 36, 6:47. 1 Joh. 5:10.

32. Och de talade Herrens ord för honom och för alla dem som var i hans hus.

33. Samma timme på natten tog han dem till sig och tvättade deras sår och lät strax döpa sig med hela sitt husfolk.

34. Han förde dem upp i sitt hus och satte fram mat åt dem och glädde sig över att han med hela sitt hus hade kommit till tro på Gud. Luk. 5:29, 19:6.

35. Då det hade blivit dag, sände domarna rättstjänarna och lät säga: Släpp ut männen.

36. Dessa ord berättade fångvaktern för Paulus: Domarna har sänt bud att ni skall släppas. Gå därför ut och far er väg i frid.

37. Men Paulus sade till dem: De har piskat oss offentligt utan rannsaking och dom, och har kastat oss i fängelse fastän vi är romerska medborgare, och nu vill de i hemlighet släppa ut oss. Nej, så får det inte gå till. De får själva komma och hämta oss.

Apg. 22:25.

38. Rättstjänarna berättade dessa ord för domarna och när dessa hörde att

de var romerska medborgare, blev de förskräckta

39. och gick dit och talade vänligt till dem och förde ut dem och bad dem lämna staden.

Matt. 8:34.

40. Då de nu hade kommit ut ur fängelset, begav de sig till Lydia. Och sedan de hade sett bröderna och uppmuntrat dem, for de därifrån.

17 Kapitlet

Paulus predikar i Thessaloniki, Berea och Aten.

De for genom Amfipolis och Apollonia och kom till Thessaloniki, där judarna hade en synagoga.

2. Som hans sed var, gick Paulus in till dem och talade under tre sabbater till dem ur Skrifterna

3. och förklarade och bevisade att Kristus måste lida och uppstå från de döda, och sade: Denne Jesus vilken jag förkunnar för er, är Kristus.

Ps. 22:7. Jes. 53. Matt. 16:21. Luk. 24:26.

4. Och några av dem trodde och slöt sig till Paulus och Silas, därtill också en stor mängd greker som fruktade Gud, och inte så få av de förnämna kvinnorna.

Apg. 28:24.

5. Då blev de judar som inte trodde, upptända av nit och tog med sig några onda män från gatan och ställde till upplopp och oroligheter i staden och trängde sig fram mot Jasons hus och ville dra dem ut inför folket. Rom. 10:2.

6. Och då de inte fann dem, släpade de Jason och några bröder till stadens styresmän och ropade: Dessa som har uppviglat* hela världen, har nu också kommit hit,

*KXII: förvillat. Apg. 16 20.

7. och dem har Jason tagit emot. De

gör alla tvärtemot kejsarens påbud och säger att en annan, nämligen Jesus, är konung. Luk. 23:2. Joh. 19:12.

8. Så väckte de oro bland folket och hos stadens styresmän som hörde detta.

9. När de hade mottagit borgen av Jason och de andra, frigavs de.

10. Men på natten sände bröderna genast iväg Paulus och Silas till Berea. När de kom dit, gick de till judarnas synagoga. Apg. 9:25.

11. Dessa var ädlare till sinnet än de i Thessaloniki, de tog emot ordet med all villighet och sökte varje dag i Skrifterna om det förhöll sig så.

Jes. 34:16. Joh. 5:39.

12. Och många av dem trodde, och dessutom ganska många ansedda grekiska kvinnor och män.

13. Men när judarna i Thessaloniki fick veta att Guds ord blev förkunnat av Paulus också i Berea kom de också dit och uppviglade folket.

14. Strax sände då bröderna iväg Paulus för att han skulle fara ända till havet. Men både Silas och Timoteus blev kvar där.

15. De som följde med Paulus, följde honom ända till Aten och for så tillbaka med bud till Silas och Timoteus, att de med hast skulle komma till honom.

16. Medan Paulus väntade på dem i Aten, blev han upprörd i sin ande då han såg staden vara full med avgudadyrkan.

17. Så höll han nu samtal i synagogan med judarna och med dem som fruktade Gud, och på torget var dag med dem som han träffade där.

18. Några av epikuréernas och stoikernas filosofer började diskutera med honom. Och somliga sade: Vad kan

väl denne pratmakare vilja säga? Andra sade: Han tycks vara en förkunnare av främmande gudar. Detta därför att han förkunnade dem evangelium om Jesus och om uppståndelsen. 19. Och de grep honom och förde honom till Areopagen* och sade: Kan vi få veta vad det är för en ny lära, som du förkunnar? *KXII: domplatsen. 20. Ty det du låter oss höra är främmande för oss. Vi vill nu veta vad detta betyder.

21. Alla atenare och alla främlingar, som vistades bland dem hade nämligen inte tid för annat än att tala om eller höra på något nytt.

22. Då trädde Paulus fram mitt på Areopagen* och sade: Atenare, jag ser att ni på alla sätt är ivriga att dyrka många avgudar. *KXII: domplatsen.

23. Ty medan jag har gått omkring och beskådat era gudabilder, har jag också funnit ett altare på vilket stod skrivet: Åt en okänd gud. Denne som ni sålunda dyrkar utan att känna till, honom förkunnar jag för er.

24. Gud är den som har gjort världen och allt som är i den. Han som är Herre över himmel och jord, han bor inte i de tempel som är gjorda med människohänder. 1 Mos. 1:1. Ps. 33:6. Jes. 66:1.

Apg. 7:48, 14:15. Upp. 14:7.

25. Inte heller låter han betjäna sig av människohänder, som om han vore i behov av något, eftersom han själv ger alla liv, ande och allt.

Ps. 50:8-10. 1 Mos. 2:7.

26. Han har gjort alla folkslag av ett blod för att de skall bosätta sig över hela jorden, och han har för dem fastställt bestämda tider och utstakat, de gränser inom vilka de skall bo,

5 Mos. 32:8.

27. för att de skall söka Herren, om de möjligen skulle kunna treva sig fram till honom och finna honom, även om han inte är långt borta från någon enda av oss. Rom. 1:20.

28. Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till, som också några av era skalder har sagt: Vi är av hans släkte.

Joh. 12:10.

29. Är vi nu av Guds släkte, så skall vi inte tänka att gudomen är lik guld eller silver eller sten, något som är format av mänsklig konst och tanke.

Jes. 40:18.

30. Gud har hittills haft överseende med okunnigheten, men nu förkunnar han att alla människor överallt skall omvända* sig.

*KXII: bättra sig. Alt. övers.: göra sinnesändring, ångra sig. Apg. 14:16. 2 Tim. 2:11-12.

31. Ty han har fastställt en dag, på vilken han skall döma världen med rättfärdighet, genom den man han har bestämt till det, och han har erbjudit tron åt alla, sedan han har uppväckt honom från de döda. Apg. 10:42, 4:10.

32. Då de hörde nämnas om uppståndelse från de döda, var det somliga som hånade, och andra sade: Vi vill höra dig igen angående detta.

33. Och så gick Paulus bort ifrån dem, 34. men några män slöt sig till honom och trodde. Bland dessa var Dionysius, som hörde till Areopagens* domstol, och en kvinna, som hette Damaris, och några andra med dem.

*KXII: Rådet.

18 Kapitlet

Paulus predikar i Korint. Han återvänder över Efesus och Cesarea till Antiokia. Påbörjar sin tredje missionsresa. Apollos.

Därefter lämnade Paulus Aten och kom till Korint.

2. Där fann han en jude, som hette Akvila, bördig från Pontus, som nyligen hade kommit från Italien, och hans hustru Priscilla, (Klaudius hade befallt, att alla judar skulle lämna Rom). Till dem slöt han sig.

Rom. 16:3. 1 Kor. 16:19. 2 Tim. 4:19.

3. Eftersom han hade samma hantverk som de, stannade han hos dem och arbetade, de var nämligen tältmakare till yrket.

Apg. 20:34. 1 Kor. 4:12. 1 Thess. 2:9. 2 Thess. 3:8.

4. Han höll samtal i synagogan varje sabbat och övertygade både judar och greker.

Apg. 17:17.

5. Då Silas och Timoteus kom ner från Makedonien, var Paulus genom Anden driven att vittna för judarna, att Jesus var Kristus.

Apg. 17:14-15.

6. Men då de sade emot honom och smädade honom, skakade han sina kläder och sade till dem: Ert blod skall komma över era egna huvuden. Jag är utan skuld och går nu till hedningarna.

2 Sam. 1:16. Hes. 33:4.

Matt. 10:14. Apg. 13:45, 51.

7. Så gick han därifrån och tog in i ett hus som tillhörde en man vid namn Justus, som fruktade Gud och vars hus låg nära synagogan.

8. Men Krispus, synagogföreståndaren, trodde på Herren med hela sitt hus och många korintier som hörde honom, trodde och lät döpa sig.

1 Kor. 1:14.

9. Herren sade till Paulus i en syn om

natten: Frukta inte, utan tala och tig inte,

Apg. 23:11.

10. ty jag är med dig och ingen skall komma vid dig och göra dig skada, för jag har mycket folk i denna stad.

Joh. 10:16.

11. Så blev han kvar där ett år och sex månader, och undervisade dem i Guds ord.

12. Men då Gallio var landshövding över Akaja, reste sig judarna alla tillsammans upp mot Paulus och förde honom fram inför domstolen,

13. och sade: Denne man förleder människorna att dyrka Gud emot lagen.

14. När Paulus nu ville öppna sin mun, sade Gallio till judarna: Vore något brott eller något illdåd begånget, så borde jag väl höra på er, ni judar.

15. Men är det någon tvistefråga om ord och namn och om er lag, så får ni själva se till det, för i sådant vill jag inte vara domare.

16. Och han drev bort dem ifrån domstolen.

17. Då grep alla grekerna Sostenes, synagogföreståndaren, och slog honom inför domstolen, men Gallio brydde sig inte om det.

1 Kor. 1:1.

18. Sedan, då Paulus hade varit där en lång tid, tog han avsked av bröderna och avseglade till Syrien med Priscilla och Akvila, sedan han i Kenkrea hade rakat sitt huvud, eftersom han hade gett ett löfte.

4 Mos. 6:2, 8. Apg. 21:23.

19. Så kom han till Efesus, och där lämnade han dem. Själv gick han in i synagogan och samtalade med judarna.

20. De bad honom att han skulle bli kvar hos dem en längre tid, men han ville inte

21. utan tog avsked av dem, och sade: Jag måste under alla förhållanden vara i Jerusalem under den högtid, som väntar, men sedan skall jag komma till er igen om Gud vill. Och så for han från Efesus.

Apg. 19:21. 1 Kor. 4:19. Hebr. 6:3. Jak. 4:15.

22. Han kom till Cesarea, och då han hade varit uppe och hälsat på församlingen, begav han sig ner till Antiokia.

23. Sedan han hade varit där någon tid, for han därifrån och färdades genom det galatiska landet och Frygien och styrkte alla lärjungarna.

24. Då kom till Efesus en jude som hette Apollos, född i Alexandria, en värtalig man och kunnig i Skrifterna.

1 Kor. 1:12.

25. Han var undervisad om Herrens väg och talade brinnande i anden och undervisade grundligt om det som tillhörde Herren, fastän han bara kände till Johannes dop.

Apg. 19:3.

26. Han började frimodigt tala i synagogan. Då Priscilla och Akvila hörde honom, tog de honom till sig och förklarade för honom ännu grundligare Guds väg.

Rom. 16:3.

27. Då han ville färdas till Akaja, skrev bröderna dit och uppmanade lärjungarna att ta emot honom. Och när han kom fram, blev han till stor hjälp för dem som hade kommit till tro, genom nåd.

1 Kor. 3:6.

28. Ty han överbevisade med stor kraft judarna offentligen och bevisade genom Skrifterna, att Jesus var Kristus.

19 Kapitlet

*Paulus i Efesus. De som utövat trolldom
bränner sina böcker. Guldsmeden
Demetrius ställer till med upplopp.*

Och det hände sig, medan Apollos var i Korint, att Paulus reste igenom de övre delarna av landet, och kom ner till Efesus, där han fann några lärjungar.

2. Han sade till dem: Tog ni emot den Helige Ande, när ni kom till tro? Då sade de till honom: Vi har inte ens hört att det finns någon Helig Ande.

Joh. 7:39. Apg. 10:44.

3. Han sade till dem: Varmed är ni då döpta? De svarade: Med Johannes dop. Matt. 3:11. Mark. 1:4, 8. Luk. 3:16.

Joh. 1:26. Apg. 1:5, 11:16.

4. Då sade Paulus: Johannes döpte med omvändelsens* dop, och han sade till folket att de skulle tro på den som skulle komma efter honom, nämligen på Kristus Jesus.*KXII: bättringens.

Alt. övers.: sinnesändringens, ångerns.

5. Sedan de hade hört detta, lät de döpa sig i Herrens Jesu namn,

6. och då Paulus lade händerna på dem, kom den Helige Ande över dem och de talade med tungor och profeterade.

Apg. 2:4, 6:6, 8:17, 10:46, 11:15.

7. Tillsammans var de omkring tolv män.

8. Han gick in i synagogan och talade frimodigt där i tre månader. Han samtalade med dem och övertygade dem om det som hörde till Guds rike.

9. Men när några av dem förhårdade sig och inte trodde utan talade illa om den vägen inför alla de församlade, gick han ifrån dem och avskilde lärjungarna och samtalade dagligen med dessa i Tyrannus skola. 2 Tim. 1:15.

10. Detta fortgick i två år, så att alla

de som bodde i Asien fick höra Herrens Jesu ord, både judar och greker.

11. Gud gjorde kraftgärningar, av ovanligt slag genom Paulus händer,

Mark. 16:20. Apg. 14:3.

12. så att de också tog dukar och förkläden som hade rört hans kropp, och lade på de sjuka och sjukdomarna lämnade dem, och de onda andarna for ut.

Apg. 5:15.

13. Men så var där några kringvandrande judiska andeutdrivare, de tog sig för att nämna Herrens Jesu namn över dem som hade onda andar, och sade: Vi besvär er vid den Jesus, som Paulus predikar.

14. Bland dem som gjorde detta var sju söner av en viss Skevas, en judisk överstepräst.

15. Men den onde anden svarade och sade: Jesus känner jag väl, och Paulus vet jag om, men vilka är ni?

16. Och mannen, i vilken den onde anden var, rusade på dem och övermannade dem och slog dem så illa att de nakna och sårade flydde ur huset.

17. Detta blev känt för alla både judar och greker, som bodde i Efesus, och fruktan föll över dem, och Herren Jesu namn blev prisat.

18. Och många av dem som trodde kom och bekände och talade om vad de hade gjort.

19. Många av dem som hade utövat trolldomskonster bar fram sina böcker och brände upp dem inför alla. När deras värde blev sammanräknat, fann man att det uppgick till femtio tusen silverpenngar.

20. På detta sätt hade Herrens ord mäktigt framgång och visade sin kraft.

Jes. 55:11. Apg. 6:7, 12:24.

21. Då detta hade skett, beslöt sig Paulus i Anden att resa till Jerusalem

genom Makedonien och Akaja, och han sade: När jag har varit där, måste jag också se Rom.

Apg. 18:21. Rom. 15:25. Gal. 2:1.

22. Då sände han två av dem som var hans medhjälpare till Makedonien, nämligen Timoteus och Erastus, men själv blev han kvar någon tid i Asien.

Apg. 13:5.

23. Vid den tiden blev det inte så lite oro om den vägen.

24. För där var en guldsmed, som hette Demetrius, som gjorde Dianatempel* av silver och därmed skaffade en stor inkomst åt dem som drev det hantverket.

*Ordagrant: Artemistempel. Apg. 16:16.

25. Han kallade samman dessa och dem som hade likadant arbete och sade: Ni män, ni vet att vi har vårt välstånd av detta hantverk,

26. och ni ser och hör att denne Paulus inte bara i Efesus, utan i nästan hela Asien har övertygat och vilsefört mycket folk, och säger att det som görs med människohänder inte är gudar.

Ps. 115:4. Jer. 10:3.

27. Det är fara för att inte bara vårt yrke får dåligt rykte, utan också att den stora gudinnan Dianas tempel inte blir hållet för att vara något och att hennes härlighet, som Asien och hela världen dyrkar, kommer att försvinna.

28. När de hörde detta blev de uppfyllda av vrede och skrek: Stor är efesiernas Diana.

29. Och det blev uppror i hela staden, och alla rusade på en gång till teatern och släpade med sig Gajus och Aristarkus, som var makedonier och tillhörde Paulus sällskap.

30. Paulus ville då gå in i folkhopen, men lärjungarna tillät honom inte det.

31. Också några asiarker* som var hans vänner, sände bud till honom och bad, att han inte skulle ge sig in på teatern.

*män som hade hög ställning i städerna.

32. De skrek, den ene ett, den andre ett annat. Ty folkmassan var förvirrad och de flesta visste inte varför de hade samlats.

33. Då drog de fram ur folkhopen Alexander, som judarna sköt fram. Och Alexander gav tecken med handen, att han ville hålla ett försvarstal inför folket.

Apg. 12:17.

34. När de märkte att han var en jude började de ropa, alla med en mun, och skrek så i nära två timmar: Stor är efesiernas Diana!

35. Men stadens kansler lugnade folket och sade: Ni män av Efesus, vem är den människa som inte vet att efesiernas stad är vårdare av den stora gudinnan Dianas tempel och den avbild av henne, som har fallit ner från himlen?

36. Således, eftersom ingen kan motsäga detta, bör ni hålla er lugna och inte göra något förhastat.

37. Ni har dragit fram dessa män, som varken är tempelrånare eller er gudinnas smädare.

38. Om Demetrius och de hantverkare, som är med honom har sak mot någon, så hålls det rättegångar och det finns landshövdingar. Där må de anklaga varandra.

39. Men har ni något annat att anföra, så må det avgöras i den lagliga folkförsamlingen.

40. Det är fara för att vi för den här dagens skull blir anklagade för upplopp, då det inte finns något skäl att anföra när vi skall försvara denna

folkskockning. Och efter att ha sagt det upplöste han folksamlingen.

20 Kapitlet

Paulus besöker Grekland. Han återvänder till Asien, uppväcker Eutykus i Troas och förmanar i Miletus de äldste från Efesus.

Då nu upploppet var stillat, kallade Paulus lärjungarna till sig, och sedan han hade tagit avsked av dem, begav han sig i väg för att fara till Makedonien. 1 Tim. 1:3.

2. När han hade färdats genom dessa trakter och talat många förmanande ord, kom han till Grekland.

3. Där uppehöll han sig i tre månader. Men då judarna förberedde en sammansvärjning mot honom, när han skulle fara därifrån till Syrien beslöt han att vända tillbaka genom Makedonien.

4. Med honom följde ända till Asien Sopater från Berea och av thessalonikerna Aristarkus och Sekundus, vidare Gajus från Derbe och Timoteus, och från Asien Tykikus och Trofimus.

Apg. 16:1, 19:29, 21:29. 1 Kor. 1:14. Ef. 6:21.

Kol. 4:7, 10. 2 Tim. 4:12. Tit. 3:12.

5. Dessa for i förväg och väntade på oss i Troas.

6. Men vi avseglade från Filippi efter påskan, och kom till dem i Troas efter fem dagar, och där dröjde vi i sju dagar.

7. På första dagen i veckan, då lärjungarna hade kommit tillsammans för att bryta bröd, höll Paulus ett samtal med dem och fortsatte tala ända till midnatt, eftersom han ämnade färdas vidare dagen därpå.

Apg. 2:42, 46.

8. Det var ganska många lampor tända i den sal i övre våningen, där de var församlade.

9. Så satt där vid fönstret en yngling, benämnd Eutykus, och när Paulus talade så länge, föll han i djup sömn och blev så överväldigad av sömnen, att han föll ner från tredje våningen och lyftes upp död.

10. Då gick Paulus ner och lade sig över honom och fattade omkring honom och sade: Var inte oroliga, ty själen är ännu i honom.

1 Kon. 17:21. 2 Kon. 4:34.

11. Sedan gick han upp igen och bröt brödet och åt och talade sedan länge med dem ända till gryningen och så for han därifrån.

12. De förde fram ynglingen levande och blev inte litet tröstade av detta.

13. Men vi gick i förväg ombord på skeppet och avseglade till Assos, i avsikt att där ta Paulus ombord, för så hade han bestämt, eftersom han själv tänkte ta landvägen.

14. När han sammanträffade med oss i Assos, tog vi honom ombord och kom sedan till Mitylene.

15. Därifrån seglade vi vidare och kom nästa dag mitt för Kios, och dagen därefter for vi därifrån över till Samos, och sedan vi hade legat över i Trogyllium, kom vi följande dag till Miletus.

16. Paulus hade nämligen beslutat att segla förbi Efesus, för att han inte skulle bli fördröjd i Asien, eftersom han skyndade för att om möjligt vara i Jerusalem till pingstdagen.

Apg. 21:4, 12.

17. Men från Miletus sände han bud till Efesus och kallade till sig församlingens äldste.

18. När de hade kommit till honom, sade han till dem: Ni vet hur jag hela tiden från den första dagen då jag kom till Asien har umgåtts med er,

Apg. 19:10.

19. har tjänat Herren i all ödmjukhet och under många tårar och frestelser, som vållats mig på grund av judarnas anslag.

20. Ni vet också att jag inte har hållit undan något som kunde vara er till nytta, utan offentligen och hemma i husen predikat för er och undervisat er,

21. och vittnat både för judar och greker om den omvändelse* som gäller inför Gud, och om tron på vår Herre Jesus Kristus.

*KXII: bättring. Alt övers.: sinnesändring, ånger.

Mark. 1:15. Luk. 24:47.

22. Och se, bunden i anden går jag nu till Jerusalem, och vet inte vad som där skall hända mig,

23. utom det att den Helige Ande i alla städer vittnar och säger, att bojor och bedrövelser väntar mig.

Apg. 21:4, 11, 33.

24. Men jag anser inte att mitt liv har något värde för mig själv, jag vill endast med glädje få fullborda mitt lopp och det ämbete som jag har mottagit av Herren Jesus, att vittna om Guds nåds evangelium.

Apg. 21:13. Gal. 1:1. Tit. 1:3.

25. Och se, jag vet nu att ni häfter inte mer skall få se mitt ansikte, ni alla bland vilka jag har gått omkring och predikat om Guds rike.

26. Därför betygar jag för er på denna dag, att jag är oskyldig till allas blod.

27. För jag har inte undandragit mig att förkunna för er allt Guds rådslut.

28. Så ge nu akt på er själva och på hela den hjord, där den Helige Ande

har satt er till föreståndare*, till att vara herdar för Guds församling, som han har vunnit med sitt eget blod.

*KXII: biskopar. Ef. 1:7. Kol. 1:14.

1 Tim. 3:1-2, 4:16. 1 Petr. 5:2.

29. Ty jag vet att sedan jag har skilts från er, skall farliga vargar komma in bland er, och de skall inte skona hjorden.

Matt. 7:15. 2 Petr. 2:1.

30. Bland er själva skall män uppstå som skall tala det som är orätt*, för att dra lärjungar till sig.

*dvs. förvränga. 1 Joh. 2:19.

31. Därför, vaka och tänk på att jag i tre år, natt och dag, inte har upphört att under tårar förmana var och en av er.

Apg. 19:10.

32. Och nu bröder, överlämnar jag er åt Gud och hans nåds ord, åt honom som är mäktig att uppbygga er och ge er arvedel bland alla dem som är helgade.

Apg. 9:31. Ef. 1:18.

33. Silver eller guld eller kläder har jag inte begärt av någon,

1 Sam. 12:3, 1 Kor. 9:12. 2 Kor. 11:9, 12:13.

34. utan ni vet själva, att dessa händer arbetat för mina behov och för dem, som var med mig.

Apg. 18:3. 1 Kor. 4:12.

1 Thess. 2:9. 2 Thess. 3:8.

35. I allt har jag visat er, att så måste man arbeta och ta sig an de svaga och tänka på Herrens Jesu ord, då han sade: Saligare är att ge än att ta.

36. När han hade sagt detta, föll han på sina knän och bad tillsammans med dem alla.

Apg. 21:5.

37. Och alla grät mycket och föll Paulus om halsen och kysste honom.

38. Det som bedrövade dem mest var det ord, som han hade sagt, att de inte mer skulle få se hans ansikte. Sedan följde de honom till skeppet.

21 Kapitlet

Paulus reser till Jerusalem. Judarna vill döda honom. Han arresteras av romarna.

Sedan vi hade skilts från dem, lade vi ut och seglade raka vägen till Kos och kom nästa dag till Rhodos och därifrån till Patara.

2. Där fann vi ett skepp, som skulle fara över till Fenicien. Vi gick ombord och lade ut.

3. När Cypren började komma i sikte, lämnade vi det på vänster sida och seglade till Syrien och lade till i Tyrus, ty där skulle skeppet lossa lasten.

4. Vi sökte där upp lärjungarna och stannade hos dem i sju dagar. Genom Anden sade de till Paulus att han inte skulle fara upp till Jerusalem.

Apg. 20:23.

5. Då dagarna där var till ända, bröt vi upp och fortsatte vår resa, och alla följde med oss tillsammans med hustur och barn ända tills vi kom utanför staden. På stranden föll vi på knä och bad.

Apg. 20:36.

6. Sedan vi hade tagit avsked av varandra, gick vi ombord och de gick hem till sitt igen.

7. Från Tyrus kom vi till Ptolemais, och därmed avslutade vi seglatsen. Där hälsade vi på hos bröderna och stannade hos dem en dag.

8. Dagen därefter drog vi som var med Paulus därifrån och kom till Cesarea. Där tog vi in hos Filippus, evangelisten som var en av de sju, och stannade hos honom.

Apg. 6:5, 8:26, 40.

9. Han hade fyra döttrar, jungfrur, som profeterade. Joel 2:28. Apg. 2:17.

10. Där stannade vi nu i flera dagar och under tiden kom en profet vid namn Agabus ner från Judéen. Apg. 11:28.

11. Då han hade kommit till oss, tog han Paulus bälte och band därmed sina fötter och händer och sade: Så säger den Helige Ande: Den man som detta bälte tillhör skall judarna binda så här i Jerusalem och överlämna honom i hedningars händer. Apg. 20:23.

12. När vi hörde detta, bad vi och de som bodde i staden, att han inte skulle dra upp till Jerusalem.

13. Då svarade Paulus: Varför gråter ni och förkrossar mitt hjärta? Jag är beredd inte bara att låta mig bindas utan också att dö i Jerusalem, för Herrens Jesu namns skull.

14. Eftersom han inte lät sig övertalas lugnade vi oss och sade: Ske Herrens vilja. Matt. 6:10. Luk. 11:2, 22:42.

15. Efter de dagarna gjorde vi oss i ordning och for upp till Jerusalem.

16. Några lärjungar följde också med oss från Cesarea, och dessa förde oss till en viss Mnason från Cypren, en gammal lärjunge som vi skulle gästa hos.

17. När vi kom till Jerusalem, tog bröderna emot oss med glädje.

18. Dagen därefter gick Paulus med oss till Jakob, och där församlades alla de äldste. Apg. 15:13. Gal. 1:19.

19. Sedan han hade hälsat på dem, berättade han för dem alltsammans, det ena med det andra, som Gud genom hans tjänst hade gjort bland hedningarna.

20. Då de hörde detta prisade de Herren. Och de sade till honom: Du ser käre bror hur många tusen judar det är som har blivit troende och alla är nitiska för lagen. Rom. 10:2. Gal. 1:14.

21. De har hört om dig att du lär alla judar som bor bland hedningarna, att de skall avfalla från Mose, och säger

att de inte skall omskära sina barn och inte vandra efter traditionerna.

22. Vad skall vi nu göra? Helt säkert skall mycket folk komma tillsammans, ty de får nog höra att du har kommit hit.

23. Så gör nu som vi säger dig: Vi har här fyra män som är bundna vid ett löfte.

4 Mos. 6:2, 13, 18. Apg. 18:18.

24. Tag dem med dig, och rena dig tillsammans med dem och betala för dem, så att de kan raka sitt huvud. Av detta skall alla veta att det som de har hört om dig ingenting betyder, utan att också du vandrar efter lagen och håller den.

25. Men vad angår de hedningar som har kommit till tro, har vi skrivit och meddelat dem vårt beslut, att de inte behöver hålla sådant, utan endast ta sig till vara för det som är offrat åt avgudar, och för blod och för kött av förkävda djur och för otukt.

Apg. 15:20, 29.

26. Dagen därefter tog Paulus männen till sig och lät rena sig tillsammans med dem. Sedan gick han in i templet och tillkännagav när reningsdagarna skulle vara fullgjorda och offret framburet för var och en av dem.

Apg. 21:24, 24:18.

27. När de sju dagarna nästan gått till ända, fick de judar som var från Asien se honom i templet, och de uppviglade allt folket. Och de grep honom,

28. och ropade: Ni män av Israel, kom och hjälp till! Detta är den man som överallt lär alla sådant, som är mot vårt folk, mot lagen och mot denna plats. Därtill har han nu också dragit greker in i templet och orenat denna heliga plats.

29. De hade nämligen sett Trofimus från Efesus tillsammans med honom i staden och menade, att Paulus hade fört honom in i templet.

Apg. 20:4.

30. Hela staden kom i rörelse, folk strömmade till och de tog Paulus och släpade honom ut ur templet. Och omedelbart stängdes portarna.

Apg. 26:21.

31. Men då de redan stod färdiga att dräpa honom, fick befälhavaren för den romerska vakten det budet, att hela Jerusalem var i uppror.

32. Då tog han strax med sig soldater och officerare och sprang ner till dem. När de fick se befälhavaren och soldaterna, upphörde de att slå Paulus.

33. Befälhavaren gick fram och grep honom och lät fängsla honom med två kedjor. Han frågade, vem han var, och vad han hade gjort.

34. Men bland folket ropade den ene ett och den andre något annat. Då han för larmets skull ingenting säkert kunde få veta, lät han föra in honom i fästningen.

35. När han kom till trappan, hände sig att soldaterna måste bära honom, därför att folket trängde så våldsamt på.

36. Ty folkmassan följde efter och ropade: Bort med honom.

Luk. 23:18. Joh. 19:15. Apg. 22:22.

37. När Paulus skulle föras in i fästningen, sade han till befälhavaren: Är det tillåtet för mig att säga något till dig? Då sade han: Kan du tala grekiska?

38. Är du då inte den egyptier som för en tid sedan gjorde uppror och förde ut i öknen de fyra tusen lönnmördarna?

39. Då sade Paulus: Jag är en judisk

man från Tarsus i Cilicien, medborgare i en betydande stad. Men jag ber dig, tillåt mig att tala till folket.

Apg. 9:11, 30, 22:3.

40. Och han tillät det. Då gav Paulus, stående på trappan, tecken till folket med handen. När det hade blivit alldeles tyst, talade han till dem på hebreiska, och sade: Apg. 13:16.

22 Kapitlet

*Paulus tal till judarna och deras förbittring.
Paulus omtalar för officeraren att han har
romerskt medborgarskap.*

Ni män, bröder och fäder, lyssna på vad jag har att säga er till mitt försvar.

2. När de hörde att han talade på hebreiska till dem, blev de ännu mera stilla, och han sade:

3. Jag är en judisk man, född i Tarsus i Cilicien, men uppfostrad här i staden och vid Gamaliels fötter undervisad i fädernas lag med all dess stränghet, och jag var lika nitälskande för Gud som ni allesammans är idag.

Apg. 5:34, 21:39. Rom. 10:2.

2 Kor. 11:22. Gal. 1:14.

4. Jag förföljde den vägen ända till döds, och jag lät binda både män och kvinnor och lät kasta dem i fängelse,

Apg. 8:3, 9:2. 1 Kor. 15:9.

Gal. 1:13, 1 Tim. 1:13.

5. som också översteprästen och de äldstes hela råd kan vittna om mig. Av dessa fick jag också brev till bröderna och for till Damaskus för att föra också dem som var där, bundna till Jerusalem, så att de skulle bli straffade.

Apg. 26:12.

6. Men när jag var på väg och närmade mig Damaskus vid middagstid,

så hände det sig, att ett starkt sken från himlen plötsligt kringstrålade mig.

Apg. 9:3, 26:13. 1 Kor. 15:8.

7. Jag föll till marken och hörde en röst, som sade till mig: Saul, Saul, varför förföljer du mig?

8. Och jag svarade: Vem är du, Herre? Han sade till mig: Jag är Jesus från Nasaret, den du förföljer.

9. De som var med mig såg skenet och blev förfärade, men rösten av den som talade med mig hörde de inte.

Dan. 10:7. Apg. 9:7.

10. Då sade jag: Herre, vad skall jag göra? Då sade Herren till mig: Stå upp och gå in i Damaskus, och där skall allt bli sagt dig som är bestämt att du skall göra.

11. Eftersom jag för det starka skenets skull, inte mer kunde se, blev jag ledd vid handen av mina följeslagare och kom in i Damaskus.

12. Där fanns en efter lagen gudfruktig man som hette Ananias, vilken hade ett gott vittnesbörd om sig av alla judar som bodde där.

Apg. 9:10f.

13. Han kom till mig och trädde fram och sade till mig: Broder Saul, ha din syn igen. I samma stund fick jag min syn och såg upp på honom.

14. Då sade han: Vår faders Gud har utsett dig till att känna hans vilja och se den Rättfärdige och höra rösten från hans mun.

Apg. 26:16.

15. Ty du skall vara ett vittne för honom inför alla människor om det du har sett och hört.

16. Och nu, varför dröjer du? Stå upp och låt dig döpas och tvättas ren från dina synder, och åkalla Herrens namn.

Apg. 2:38.

17. Men när jag hade kommit tillbaka till Jerusalem, hände det sig medan

jag bad i templet, att jag kom i händryckning

Apg. 9:26.

18. och såg honom, och han sade till mig: Skynda dig och gå i hast bort från Jerusalem, ty de skall inte ta emot ditt vittnesbörd om mig.

19. Jag sade: Herre, de vet själva att det var jag som lät fångsla och i synagogorna gissla dem som trodde på dig.

20. Och då Stefanus, ditt vittnes blod blev utgjutet, var också jag med och samtyckte till hans död och vaktade kläderna åt dem som dräpte honom.

Apg. 7:58, 8:1.

21. Han svarade mig: Gå, ty jag vill sända dig långt bort till hedningarna.

Apg. 9:15, 13:2. Gal. 1:15, 2:8.

Ef. 3:8. 2 Tim. 1:11.

22. Ända till det ordet lyssnade de på honom. Men då upphörde de sin röst och ropade: Bort från jorden med den människan! Han borde inte få leva.

Apg. 21:36.

23. När de så skrek och rev av sig kläderna och kastade stoft upp i luften,

24. lät befälhavaren föra honom in i fästningen och befallde att man skulle förhöra honom under prygel, för att han skulle få veta, av vilken orsak de ropade så mot honom.

25. När de hade bundit honom med läderremmar, sade Paulus till officeraren, som stod där: Är det tillåtet att prygla en romersk medborgare, som inte är dömd?

Apg. 16:37.

26. Då officeraren hörde detta, gick han till befälhavaren och anmälde det för honom, och sade: Vad tänker du göra? Ty denne man är romersk medborgare.

27. Då gick befälhavaren till honom och sade: Säg mig, är du en romersk medborgare? Han svarade: Ja.

28. Då sade befälhavaren: Jag har med en stor summa pengar köpt den medborgarrätten. Paulus svarade: Jag föddes med den.

29. De som skulle ha förhört honom gick då omedelbart därifrån. Även befälhavaren greps av fruktan, sedan han hade fått veta att han var en romersk medborgare, och att han likväl hade låtit fångsla honom.

30. Dagen därefter ville han veta med visshet, varför han var anklagad av judarna. Han lät alltså lösa honom ur bojorna och befallde överstepräster och hela Rådet att samlas. Och förde fram Paulus inför dem.

23 Kapitlet

*Paulus står inför Rådet. Judarnas samman-
svärning. Han skickas till Cesarea.*

Paulus såg på Rådet och sade: Ni män och bröder, jag har i allt vandrat inför Gud med ett gott samvete ända till denna dag.

Apg. 24:16. 2 Tim. 1:3.

2. Då befallde översteprästen Ananias dem som stod bredvid, att de skulle slå honom på munnen.

1 Kon. 22:24. Jer. 20:2. Joh. 18:22.

3. Då sade Paulus till honom: Gud skall slå dig, du vitmenade vägg. Sitter du här och skall döma mig efter lagen och befaller tväremot lagen, att man skall slå mig?

Matt. 23:27. 3 Mos. 19:35.

4. De som stod bredvid sade: Smädar du Guds överstepräst?

5. Då sade Paulus: Jag visste inte kära bröder, att han var överstepräst. Det står ju skrivet: Du skall inte förbanna en ledare för ditt folk.

2 Mos. 22:28.

6. Eftersom Paulus väl visste att den ena delen av dem var sadducéer och den andra fariséer, ropade han inför Rådet*: Ni män och bröder, jag är en farisé, son av en farisé. För hoppets och de dödas uppståndelses skull blir jag dömd.

*Sanhedrin. Apg. 24:15, 21, 26:5-6. Fil. 3:5.

7. Då han hade sagt detta, uppstod en strid mellan fariséerna och sadducéerna och skaran delade sig.

8. Ty sadducéerna säger att ingen uppståndelse finns, inte heller någon ängel eller ande medan fariséerna bekänner båda delarna.

Matt. 22:23. Mark. 12:18. Luk. 20:27.

9. Det blev ett väldigt skrikande, och de skriftlärde av fariséernas parti stod upp och stred häftigt och sade: Vi finner inget ont hos denne man, om en ande har talat med honom, eller en ängel, så låt oss inte strida mot Gud.

Apg. 5:39, 25:25, 26:31.

10. Och när striden blev häftigt, fruktade befälhavaren att de skulle slita Paulus i stycken, och befallde manskapet att gå ner och rycka honom undan dem och föra honom in i fästningen.

11. Följande natt stod Herren framför honom och sade: Var vid gott mod, Paulus. Ty som du har vittnat om mig i Jerusalem, så måste du också vittna i Rom.

Apg. 18:9.

12. När det blev dag gjorde judarna en sammansvärjning och svor en ed att de varken skulle äta eller dricka, förrän de hade dödat Paulus.

Apg. 23:20, 30.

13. Det var över fyrtio män som hade sammansvurit sig,

14. och de gick till översteprästerna och de äldste och sade: Vi har svurit en ed på att inte smaka något förrän vi har dödat Paulus.

15. Därför skall ni tillsammans med Rådet, anhålla hos befälhavaren att han i morgon skall föra honom ner till er, som om ni hade tänkt undersöka hans sak grundligare. Vi är redo att döda honom innan han kommer fram.

16. Men Paulus systerson fick höra om bakhållet, och han kom till fästningen och gick in och berättade det för Paulus.

17. Då kallade Paulus till sig en av officerarna och sade: För denne unge man till befälhavaren, för han har något att berätta för honom.

18. Han tog honom med sig och förde honom till befälhavaren och sade: Fången Paulus kallade mig till sig och bad att jag skulle föra denne unge man till dig, för han har något att säga dig.

19. Då tog befälhavaren honom vid handen och gick avsides med honom och frågade honom: Vad är det, som du har att berätta för mig?

20. Då sade han: Judarna har kommit överens om att be dig att du i morgon skall låta Paulus komma ner till Rådet, under förevändning att de vill hålla ett grundligare förhör med honom.

21. Men låt dem inte övertala dig, för mer än fyrtio män av dem ligger i bakhåll mot honom. De har svurit på att varken äta eller dricka förrän de har dödat honom. Och nu är de redo och väntar att du skall bevilja deras anhållan.

22. Befälhavaren lät den unge mannen gå iväg och befallde honom att han inte skulle låta någon veta att han hade berättat detta för honom.

23. Sedan kallade han till sig två av officerarna och sade: Håll tvåhundra

soldater redo att i natt vid tredje timmen avgå till Cesarea, därtill sjuttio ryttare och tvåhundra spjutbärare.

24. Skaffa också riddjur, så att Paulus kan rida och så föras oskadd till landshövdingen Felix.

25. Och han skrev ett brev, som löd:

26. Klaudius Lysias hälsar den högt ärade landshövdingen Felix.

27. Denne man hade judarna gripit och de skulle just döda honom, när jag kom dit med mina soldater och tog honom ifrån dem eftersom jag fick veta att han var en romersk medborgare.

Apg. 21:33.

28. När jag ville veta vad de anklagade honom för, lät jag föra honom inför deras Råd.

29. Då fann jag att anklagelsen gällde tvistefrågor i deras lag, men att han inte var beskylld för något som var värt döden eller fängelse.

30. Men sedan jag har fått vetskap om att ett bakhåll planeras av judarna mot mannen, sänder jag honom omedelbart till dig. Jag har också anmodat hans anklagare att inför dig föra sin talan mot honom. Farvål.

31. Så tog soldaterna Paulus, såsom det hade blivit dem befallt, och förde honom om natten till Antipatris.

32. Nästa dag lät de ryttarna fara vidare med honom och vände själva tillbaka till fästningen.

33. När de kom till Cesarea, lämnade de brevet till landshövdingen och förde också Paulus inför honom.

34. Då landshövdingen hade läst brevet, frågade han honom från vilken provins han var och när han hade fått veta att han var från Cilicien, sade han:

35. Jag vill förhöra dig när också dina

anklagare kommer hit. Han befälde att han skulle förvaras i Herodes palats.

24 Kapitlet

Paulus anklagas och försvarar sig inför Felix.

Efter fem dagar for översteprästen Ananias ner med de äldste och en advokat, en viss Tertullus. Dessa framförde sina anklagelser mot Paulus inför landshövdingen.

2. Då han hade blivit inkallad började Tertullus sin anklagelse, och sade:

3. Att vi tack vare dig får leva i stor fred, och att genom din försorg, ädle Felix, goda åtgärder vidtas för detta folk, det erkänner vi alltid och överallt, med största tacksamhet.

4. Men för att jag inte alltför länge skall uppehålla dig, ber jag dig att du i din godhet lyssnar till oss en kort stund.

5. Vi har funnit denne man vara en pesthärd, som väcker strid bland alla judar över hela världen, och en ledare för nasaréernas sekt.

6. Han har också försökt vanhelga templet, därför grep vi honom och ville döma honom efter vår lag.

Apg. 21:28.

7. Men befälhavaren Lysias kom med stor makt och tog honom ur våra händer,

Apg. 21:32, 23:10.

8. och befälde att hans anklagare skulle komma till dig. Du kan nu själv höra honom och skaffa dig kännedom om allt det vi anklagar honom för.

9. Judarna instämde också i detta och sade att det var så.

10. När landshövdingen gav tecken åt Paulus att han skulle tala, svarade

han: Eftersom jag vet, att du nu i många år har varit domare för detta folk, försvarar jag min sak med desto större frimodighet.

11. Ty du kan förvissa dig om att det inte är mer än tolv dagar sedan jag kom upp till Jerusalem för att be.

12. Varken i templet eller i synagogorna eller ute i staden har de sett mig diskutera eller ställa till med oroligheter bland folket. Apg. 25:8, 28:17.

13. Inte heller kan de bevisa det de nu anklagar mig för.

14. Dock bekänner jag för dig att jag enligt den vägen, vilken de kallar sekt, så dyrkar mina fäders Gud, att jag tror allt det som är skrivet i lagen och profeterna,

15. och att jag har samma hopp till Gud som dessa själva har, att de dödas uppståndelse skall ske, både rättfärdigas och orättfärdigas.

Dan. 12:2. Joh. 5:28-29.

16. Ja, i detta strävar jag efter att alltid ha ett rent samvete inför Gud och inför människor. Apg. 23:1. 1 Petr. 3:16.

17. Efter många år kom jag för att överlämna några allmosor* till mitt folk och frambära offer.

*se Apg. 9:36.

Apg. 11:29. Rom. 15:25. Gal. 2:10.

18. Det var så några judar från Asien fann mig i templet, sedan jag hade låtit helga mig, utan någon folkskockning eller något upplopp.

Apg. 21:26-27.

19. De borde nu vara här inför dig och framställa sina klagomål, om de har något mot mig.

20. Eller också får de som är här säga om de fann något orätt hos mig då jag stod inför Rådet,

21. om det inte skulle vara för detta enda ord som jag utropade då jag stod

ibland dem: För de dödas uppståndelses skull döms jag av er idag.

Apg. 23:6, 28:20.

22. Då Felix hörde detta, sköt han upp saken fastän han väl visste hur det förhöll sig med den vägen, och sade: Då befälhavaren Lysias kommer hit ner vill jag undersöka er sak.

23. Han befallde officeraren att han skulle hålla Paulus i förvar och låta honom ha ro, och inte hindra någon av hans närmaste att vara honom till tjänst eller gå till honom.

Apg. 27:3, 28:16.

24. Efter några dagar kom Felix med sin hustru Drusilla, som var judinna. Då lät han hämta Paulus och hörde honom om tron på Kristus.

25. Men då Paulus talade om rättfärdighet och om återhållsamhet och om den tillkommande domen, blev Felix förskräckt och sade: Gå din väg för denna gång! När jag får läglig tid skall jag kalla dig.

26. Men han hoppades också, att Paulus skulle ge honom pengar för att han skulle släppa honom fri, varför han också ganska ofta kallade honom till sig och samtalade med honom.

27. När två år hade gått fick Felix som efterträdare Porcius Festus. Men Felix som ville hålla sig väl med judarna lämnade kvar Paulus som fånge.

Apg. 25:14.

25 Kapitlet

Paulus anklagas inför Festus och han vädjar till kejsaren. Han ställs inför Herodes Agrippa II.

Då nu Festus hade anlänt till provinsen, for han efter tre dagar

från Cesarea upp till Jerusalem.

2. Då framförde översteprästen och de främsta bland judarna sina anklagelser mot Paulus. Och de bad honom

3. och begärde som en ynnest, att han skulle hämta honom till Jerusalem, eftersom de ville lägga sig i bakhåll för honom för att döda honom under vägen.

4. Då svarade Festus att Paulus hölls i förvar i Cesarea och att han inom kort ämnade fara tillbaka dit.

5. Han sade: De bland er som har möjlighet kan alltså komma dit ner med mig och anklaga mannen om ni har något emot honom.

6. Sedan han hade uppehållit sig hos dem mer än tio dagar, for han ner till Cesarea. Dagen därefter satte han sig på domarsätet och befallde att Paulus skulle föras fram.

7. Då han hade kommit fram ställde sig de judar, som hade kommit ner från Jerusalem, omkring honom och framförde många och svåra anklagelser mot Paulus, vilka de inte kunde bevisa.

8. Han försvarade sig, och sade: Varken mot judarnas lag eller mot templet eller mot kejsaren har jag förbrutit mig.

Apg. 24:12.

9. Men Festus som ville ställa in sig hos judarna frågade Paulus och sade: Vill du fara upp till Jerusalem och där stå till rätta inför mig i denna sak?

10. Paulus sade: Jag står inför kejsarlig domstol, och där bör jag dömas. Judarna har jag ingen orätt gjort, som du också själv bäst vet.

11. Men har jag gjort någon orätt eller har jag gjort något som är värt döden, då vägrar jag inte att dö. Men

om det som de anklagar mig för är utan grund, så kan ingen utlämna mig åt dem. Jag vädjar till kejsaren.

Apg. 18:14.

12. Då överlade Festus med sitt råd och svarade: Till kejsaren har du vädjat, till kejsaren skall du också fara.

13. Då några dagar hade gått kom kung Agrippa och Bernice ner till Cesarea och skulle hälsa på Festus.

14. Medan de vistades där i flera dagar, framlade Festus Paulus sak för kungen och sade: Det är en man som av Felix har lämnats kvar som fånge.

Apg. 24:27.

15. Och när jag kom till Jerusalem, framförde judarnas överstepräster och äldste sina anklagelser, och begärde att få honom dömd.

16. Jag svarade dem: Det är inte romersk sed att utlämna någon människa till att dö förr än den som blir anklagad har fått stå ansikte mot ansikte med sina anklagare och haft tillfälle att försvara sig mot anklagelsen. 5 Mos. 17:4.

17. Därför, då de kom hit, satte jag mig utan dröjsmål dagen därefter på domarsätet och befallde att mannen skulle föras fram.

18. Men då anklagarna kom fram, anförde de ingen beskyllning för sådant som jag hade tänkt,

19. utan de hade endast tvist med honom om deras gudsdyrkan, och om en viss Jesus som är död men som Paulus påstod att han lever.

20. Då jag var villrådig om hur detta skulle utredas, frågade jag om han ville fara till Jerusalem och stå till rätta där i denna sak.

21. Men då Paulus vädjade till kejsaren och begärde att hållas i förvar för att få sin sak avgjord inför honom,

gav jag order att han skulle hållas i förvar till dess jag kunde sända honom till kejsaren.

22. Då sade Agrippa till Festus: Jag vill också själv gärna höra mannen. Han svarade: I morgon skall du få höra honom.

23. Dagen därefter kom Agrippa och Bernice med stor prakt och gick in i domsalen, tillsammans med befälhavarerna och de förnämsta i staden. Och på Festus befallning fördes Paulus fram.

24. Och Festus sade: Konung Agrippa och alla ni som är närvarande med oss, här ser ni den man för vars skull hela mängden av judar både i Jerusalem och här, högljutt har krävt att han inte borde få leva längre.

25. Jag har för min del funnit att han inte har gjort något som är värt döden.

Apg. 20:31, 23:19.

26. Men eftersom han väjdade till kejsaren, så har jag också beslutat att sända honom dit. Nu har jag inte något säkert att skriva om honom till min herre. Därför har jag fört fram honom inför er och särskilt inför dig, konung Agrippa, för att jag skall ha något att skriva, när förhöret är över.

27. Ty det förefaller mig meningslöst att sända en fånge utan att också ange vad han är anklagad för.

26 Kapitlet

Paulus försvarar sig inför konung Agrippa och berättar om sin omvändelse.

Då sade Agrippa till Paulus: Du har tillåtelse att tala för dig. Då räckte Paulus ut sin hand och talade till sitt försvar:

2. Jag skattar mig lycklig att jag idag skall försvara mig inför dig, konung Agrippa angående allt som jag anklagas av judarna,

3. särskilt därför att jag vet att du känner till judarnas alla seder och tvistefrågor. Därför ber jag dig att du vill höra på mig med tålmod.

4. Mitt liv alltifrån min ungdom, sådant det från början har varit bland mitt folk i Jerusalem, det känner alla judar.

5. De som förut har känt mig kan vittna om de bara vill, att jag levde som farisé, det strängaste partiet i vår gudsdyrkan.

Apg. 23: 6.

6. Nu står jag här till rätta för hoppet om det löfte som av Gud gavs åt våra fäder,

Apg. 13:32.

7. till vilket våra tolv stammar hoppas att nå fram, som tjänat Gud oavlatligt natt och dag. För detta hoppas skull, konung Agrippa, blir jag anklagad av judarna.

8. Varför blir det av er ansett för otroligt att Gud uppväcker döda?

9. Jag menade också själv att jag borde med all makt strida mot Jesu nasaréens namn

Apg. 8:3, 9:2, 22:4.

10. vilket jag också gjorde i Jerusalem. Många heliga kastade jag i fängelse, sedan jag hade fått fullmakt av översteprästerna. Och då de blev dödade, röstade jag för det,

11. och pinade dem ofta i alla synagogor för att tvinga dem till hädelse, och jag gick så långt i raseri mot dem att jag förföljde dem ända in i främmande städer.

12. När jag i detta ärende for till Damaskus med översteprästernas fullmakt och uppdrag,

13. fick jag vid middagstid, o kon-

ung, under vägen se ett sken från himlen, klarare än solens glans, kringstråla mig och dem som reste med mig.

Apg. 9:3, 22:6.

14. Och vi föll alla till jorden, och jag hörde en röst tala till mig och säga på hebreiska: Saul, Saul, varför förföljer du mig? Det är svårt för dig att spjärna emot udden.

15. Då sade jag: Vem är du, Herre? Han sade: Jag är Jesus som du förföljer.

16. Res dig upp och stå på dina fötter. Jag har uppenbarat mig för dig, för att utse dig till tjänare och vittne, både till det du har sett och till det jag kommer att visa dig.

17. Jag vill rädda dig från ditt folk och från hedningarna, som jag nu sänder dig till,

18. för att du skall öppna deras ögon så att de kan omvända sig från mörkret till ljuset och från Satans makt till Gud, för att de skall få syndernas förlåtelse och arvedel bland dem som är helgade genom tron på mig.

Jes. 35:5, 42:7, 60:1. Ef. 1:18.

Kol. 1:13. 1 Petr. 2:9.

19. Därför, konung Agrippa, blev jag inte olydig mot den himmelska synen, 20. utan började förkunna först för dem som var i Damaskus och Jerusalem, och över hela judéens land och sedan för hedningarna, så att de skulle ångra* sig och omvända sig till Gud, och göra sådana gärningar, som tillhör omvändelsen**.

*KXII: bättra.

Alt. övers.: göra sinnesändring.

**KXII: bättringen.

Alt. övers.: sinnesändringen, ångern.

Matt. 3:8. Apg. 9:20f, 13:14, 22:17f.

21. För den sakens skull grep judarna mig i templet och försökte att dräpa mig.

Apg. 21:30f.

22. Men genom den hjälp jag har fått

av Gud, står jag ännu i denna dag och vittnar för både små och stora och säger inget annat än det profeterna och Mose har sagt att det skulle ske: 23. Att Kristus skulle lida och att han som den förste av dem som uppstått från de döda skulle förkunna ljuset för folket och för hedningarna.

1 Kor. 15:20. Kol. 1:18.

24. Då han så talade till sitt försvar, sade Festus med hög röst: Du är från vettet Paulus, din stora lärdom har gjort dig galen!

25. Men han sade: Högt ärade Festus, jag är inte galen utan jag talar sanna och förnuftiga ord.

26. Konungen känner väl till dessa ting, därför talar jag också frimodigt inför honom. Jag är övertygad om att inget av detta är obekant för honom, det har ju inte skett i en avkrok.

Joh. 18:20.

27. Tror du profeterna, konung Agrippa? Jag vet att du tror.

28. Då sade Agrippa till Paulus: Det är lite som fattas, för att du skall övertala mig så att jag blir kristen.

29. Paulus svarade: Vare sig lite eller mycket, skulle jag önska inför Gud, att inte bara du utan alla de som hör mig i dag, blev sådana som jag är, med undantag av dessa bojor.

1 Kor. 7:7.

30. När han hade talat detta stod kungen upp, och landshövdingen och Bernice och de som satt där tillsammans.

31. Och när de gick därifrån, talade de med varandra och sade: Denne man har ingenting gjort, som förtjänar död eller fängelse.

Apg. 23:9, 25:25.

32. Agrippa sade till Festus: Denne man kunde ha blivit frigiven om han inte hade vädjat till kejsaren.

Apg. 25:11.

27 Kapitlet

Paulus skickas såsom fånge till Rom, lider skeppsbrott men räddas.

Sedan det nu var beslutat att vi skulle avsegla till Italien, överlämnade de Paulus och några andra fångar åt en officerare, som hette Julius och tillhörde den kejserliga vaktstyrkan.

Apg. 25:12.

2. Vi gick ombord på ett skepp från Adramyttium för att segla längs efter Asiens kust, och lade så ut. Med oss var Aristarkus, en makedonier från Thessalonike. Apg. 19:29, 20:4. Kol. 4:10.

3. Dagen därefter lade vi till vid Sidon. Julius behandlade Paulus väl och tillät honom att besöka sina vänner och få deras omvårdnad.

Apg. 24:23, 28:16.

4. När vi hade lagt ut därifrån seglade vi i lä av Cypern, eftersom vi hade motvind.

5. Sedan vi hade seglat över havet utanför Cilicien och Pamfylien, lade vi till vid Myra i Lycien.

6. Där fann officeraren ett skepp från Alexandria som skulle segla till Italien, och förde oss ombord på det.

7. Under ganska många dagar gick nu seglatsen långsamt, och vi kom med knapp nöd in emot Knidus. Och då vinden inte tillät oss att fara vidare, seglade vi i lä av Kreta vid Salmone, 8. som vi med knapp nöd seglade förbi och nådde fram till en plats som kallades Goda hamnar*, och staden Lasea låg där nära intill.

*KXII: Sköna hamn.

9. Då nu ganska lång tid hade förflutit, och det redan hade blivit farligt att färdas till sjöss då fastedagen redan var över, varnade Paulus dem

3 Mos. 16:29, 23:17.

10. och sade: Ni män, jag ser att seglatsen kommer att ha med sig vedermodor och stor olycka inte bara för last och skepp, utan också för våra liv.

11. Men officeraren trodde mer på skepparen och styrmannen, än på det som Paulus sade.

12. Då hamnen var olämplig för vinterläge, rådde de flesta att man skulle lägga ut därifrån och om möjligt söka komma fram till Fenix, en hamn på Kreta som är skyddad mot sydväst och nordväst, och ligga där i vinterläge.

13. När så en svag sydlig vind började blåsa, menade de sig kunna uppnå vad de hade föresatt sig och lättade ankar och seglade tätt utmed Kreta.

14. Men inte långt därefter kom en våldsam stormvind, som kallas Nordosten.

15. Och då skeppet rycktes med och inte kunde hållas upp mot vinden, gav vi efter och lät det driva.

16. Men när vi kom i lä bakom en liten ö som kallas Klauda, kunde vi med knapp nöd bärga skeppsbåten.

17. Då de hade dragit upp den, tog de till hjälpmedel och slog tåg om skeppet. Då de fruktade att bli kastade på sandreveln, lade de ut drivankare och lät skeppet driva.

18. Eftersom stormen alltjämt låg hårt på, kastade vi dagen därefter ut lasten.

19. På tredje dagen kastade vi med egna händer skeppsredskapen över bord.

20. Och då varken sol eller stjärnor syntes under flera dagar, och stormen låg hårt på, förlorade vi till sist allt hopp om räddning.

21. Men efter att länge varit utan mat,

trädde Paulus upp mitt ibland dem och sade: Ni män, ni borde ha lyssnat till mig och inte avseglat från Kreta, så hade ni besparats dessa vedermodor och skador.

22. Men nu uppmanar jag er att vara vid gott mod, inte ett enda liv skall gå förlorat, endast skeppet.

23. Ty i natt stod en ängel från den Gud som jag tillhör och dyrkar, bredvid mig och sade:

24. Frukta inte Paulus, du skall stå inför kejsaren, och alla som är med dig ombord har Gud skänkt dig.

25. Var därför vid gott mod ni män! Jag har den förtröstan till Gud, att det sker som är mig sagt.

26. Men vi måste kastas upp på en ö.

Apg. 28:1.

27. Då fjortonde natten kom och vi drev omkring på Adriatiska havet, tyckte sig sjömännen vid midnattstid märka att land kom i sikte,

28. och kastade ut lodet och fann tjugo famnars* djup. Och när de kom litet längre fram, kastade de åter ut lodet och fann femton famnars* djup.

*Ca 1,85 m, avståndet mellan de utsträckta armarna.

29. Då fruktade de att vi skulle stöta på något skarpt grund, och kastade ut fyra ankare ifrån akterskeppet och önskade att det skulle dagas.

30. Sjömännen sökte då fly från skeppet och firade ner skeppsbåten i havet under förevändning att de ville föra ut ankaren ifrån förskeppet.

31. Då sade Paulus till officeraren och till soldaterna: Om inte dessa stannar kvar på skeppet, kan ni inte räddas.

32. Då högg soldaterna av trossarna till båten och lät den fara ner.

33. Då det började dagas, uppmanade Paulus dem alla att de skulle ta sig

mat, och sade: Det är i dag fjorton dagar som ni har väntat och varit utan mat och inte ätit något.

34. Därför uppmanar jag er att ni tar er mat, detta hör till er räddning. Ty från ingen av er skall ett huvudhår falla.

35. När han hade sagt detta, tog han ett bröd och tackade Gud i allas åsyn, och då han hade brutit det, började han äta.

Joh. 6:11.

36. Då blev alla de andra vid gott mod och började också äta.

37. Vi var på skeppet alla sammanlagt tvåhundra sjuttiosex själar.

38. Då de var mätta, lättade de skeppet, genom att de kastade ut vetet i havet.

39. När det blev dag, kände de inte igen landet men de lade märke till en vik med en låg strand och beslöt att om möjligt låta skeppet driva upp på den.

40. De kapade tågen* och lämnade ankarna i havet. Samtidigt lossade de trossarna till rodret och hissade förseglet för vinden och styrde mot stranden.

*grov lina.

41. Men de stötte på ett rev och lät skeppet gå upp på det. Fören blev stående där orörligt, men akterskeppet började brytas sönder av vågorna.

2 Kor. 11:25.

42. Soldaterna ville döda fångarna, för att ingen skulle kunna fly undan genom att simma sin väg.

43. Men officeraren som ville rädda Paulus, hindrade dem i deras uppsåt och befälde att de som kunde simma först skulle kasta sig i vattnet och ta sig i land,

44. och att de övriga skulle söka nå land, somliga på plankor andra på

spillror från skeppet. På det sättet blev alla räddade och kom välbehållna i land.

28 Kapitlet

Paulus på ön Melite där han blir ormbiten och botar Publius far. Framkommen till Rom predikar han om Jesus.

Och då de hade blivit räddade fick de veta att ön hette Melite.

Apg. 27:26.

2. De infödda visade oss ovanligt stor välvilja. De tände upp eld och tog oss alla till sig för köldens och regnets skull, som hade kommit över oss.

3. När då Paulus samlade ihop ett fång torra kvistar och lade på elden, kröp en huggorm till följd av hettan ut och högg sig fast vid hans hand.

4. När främlingarna såg odjuret hängande vid hans hand, sade de till varandra: Denne man måste vara en mördare, som rättvisans* gudinna inte ville låta leva, fastän han hade undkommit havet.

*KXII: hämnaden.

5. Men han skakade av sig djuret i elden och led ingen skada.

Mark. 16:18. Luk. 10:19.

6. De väntade att han skulle svullna upp eller plötsligt falla ner död. Men då de länge hade väntat och såg, att inget ont hände honom, ändrade de sig och sade att han var en gud.

Apg. 14:11.

7. Inte långt därifrån fanns det lantgårdar som tillhörde den förnämste mannen på ön, vilken hette Publius. Han tog emot oss och härbärgerade oss välvilligt i tre dagar.

8. Nu hände det sig, att Publius fader låg sjuk i en magsjukdom med feber. Paulus gick in till honom, bad och

lade händerna på honom och gjorde honom frisk.

Jak. 5:14-15.

9. Sedan detta hänt, kom också de andra på ön som hade någon sjukdom till honom och blev friska.

10. Och de hedrade oss på alla sätt, och när vi skulle fara därifrån försåg de oss med det som behövdes.

11. Efter tre månader avseglade vi med ett skepp från Alexandria, som hade legat i vinterläge vid ön och bar Tvillinggudarnas* tecken.

*Tvillinggudarna Kastor och Pollux som ansågs vara sjöfolkets skyddsgudar.

12. Efter att ha lagt till vid Syrakusa, stannade vi där i tre dagar.

13. Därifrån, efter att vi hade farit runt kusten, kom vi till Regium. En dag därefter blåste sunnanvåder upp, så att vi på andra dagen kom till Puteoli.

14. Där fann vi bröder och blev bjudna att stanna hos dem i sju dagar. Och så kom vi till Rom.

15. Då bröderna där fick höra om oss, gick de ända till Forum Appii och till Tres Taberne för att möta oss. När Paulus såg dem, tackade han Gud och fick nytt mod.

16. När vi kom in i Rom, överlämnade officeraren fångarna åt befälhavaren för gardet. Men Paulus tilläts att bo för sig själv med den soldat som skulle bevaka honom. Apg. 24:23, 27:3.

17. Efter tre dagar sammankallade Paulus de förnämsta av judarna. När de kom, sade han till dem: Ni män och bröder, fastän jag inte hade gjort något mot vårt folk eller mot fädernas stadgar, blev jag likväl i Jerusalem bunden och överlämnad i romarnas händer.

Apg. 24:12, 25:8, 21:33.

18. När de hade förhört mig, ville de

släppa mig eftersom jag inte hade gjort något som förtjänar döden.

Apg. 22:24, 23:9, 26:31.

19. Men eftersom judarna satte sig emot detta, blev jag tvungen att vädja till kejsaren, dock inte som om jag hade något att anklaga mitt folk för.

Apg. 25:11.

20. Detta är anledningen till att jag har kallat på er, för att få se er och tala med er, ty det är för Israels hoppss skull jag är bunden med denna kedja.

Apg. 23:6, 24:21, 26:6-7. Ef. 6:20. 2 Tim. 1:16.

21. Då sade de till honom: Vi har varken fått brev om dig från Judéen, inte heller har någon av bröderna därifrån kommit och berättat eller talat något ont om dig.

22. Men vi önskar att höra vad du själv tänker, för vi vet att den här sekten blir motsagd överallt.

Luk. 2:34. Apg. 24:5, 14.

23. De kom överens om en viss dag för honom, och då kom ännu fler till honom där han bodde. För dessa utlade han och vittnade om Guds rike, både med Mose lag och profeterna för att övertyga dem om det som rörde Jesus, från tidigt på morgonen till aftonen.

Luk. 24:27.

24. Och några trodde det som sades, men andra trodde inte.

Apg. 17:4.

25. Eftersom de inte kom överens gick de sin väg, varvid Paulus sade endast detta ord: Rätt har den Helige Ande genom profeten Jesaja talat till våra fäder,

26. när han sade: Gå till detta folk och säg: Ni skall höra med öronen och inte förstå, och se med ögonen och inte inse.

Jes. 6:9-10. Hes. 12:2. Matt. 13:14. Mark. 4:12.

Luk. 8:10. Joh. 12:40. Rom. 11:8.

27. Ty detta folks hjärta är förhärdat, och de hör illa med sina öron, och sina ögon har de tillslutit, så att de inte ser med ögonen eller hör med öronen eller förstår med hjärtat, och omvänder sig, så att jag kan hela dem.

28. Därför skall ni veta att det är till hedningarna som Gud nu har sänt frälsningen och de kommer att höra.

Luk. 24:47. Apg. 13:46, 18:6.

29. När han hade sagt det, gick judarna därifrån under det att de häftig diskuterade med varandra.

30. Men Paulus bodde i hela två år i ett hus, som han själv hade hyrt, och han tog emot alla dem som kom till honom.

31. Han predikade Guds rike och undervisade om Herren Jesus med all frimodighet, utan att någon hindrade honom.

Paulus brev till romarna

1 Kapitlet

Paulus hälsar de kristna i Rom och uttalar sin längtan att där förkunna evangelium samt beskriver hedningarnas avguderier och dess följder.

Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild att predika Guds evangelium,

Apg. 9:15, 13:2. Gal. 1:15.

2. vilket han förut har utlovat genom sina profeter i heliga skrifter

1 Mos. 3:15, 22:18, 26:4, 49:10. 5 Mos. 18:15.

Ps. 132:11. Jes. 7:14, 9:6. Mik. 5:2, 7:20.

3. om hans Son, som är född av Davids säd efter köttet,

Matt. 1:1. Luk. 1:32.

Apg. 2:30, 13:23. 2 Tim. 2:8.

4. och som med kraft är bevisad vara Guds Son efter Anden, som helgar, genom uppståndelsen från de döda, nämligen Jesus Kristus, vår Herre,

Joh. 10:30. Apg. 13:32-33. Hebr. 1:5, 5:5.

5. genom vilken vi har fått nåd och apostlaämbete till att upprätta trons lydnad bland alla hedningar för hans namns skull,

Rom. 12:3, 15:15, 16:26.

1 Kor. 15:10. Ef. 3:8.

6. bland vilka ni också är kallade av Jesus Kristus.

7. Till alla Guds älskade, som är i Rom, kallade och heliga. Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

1 Kor. 1:2. Ef. 1:1.

8. Först tackar jag min Gud genom

Jesus Kristus för er alla, därför att er tro blir omtalad i hela världen.

9. Ty Gud, som jag tjänar i min ande i evangeliet om hans Son, är mitt vittne att jag ständigt tänker på er,

Ef. 1:16. Fil. 1:8.

10. och ber alltid, att jag äntligen, om Gud så vill, skall lyckas komma till er.

Rom. 15:23. 1 Thess. 2:18, 3:10.

11. Ty jag längtar efter att få se er, för att jag må meddela er någon andlig gåva till att styrka er,

12. det är, att jag tillsammans med er må få tröst genom vår gemensamma tro, er och min.

Rom. 15:32.

13. Jag önskar inte att ni bröder, skall vara ovetande om att jag ofta har haft i sinnet att komma till er, men jag har hittills varit förhindrad, för att jag skulle kunna få någon frukt också bland er, såsom bland andra hedningar.

14. Jag står i skuld både till greker och barbarer, både till visa och ovisa.

1 Kor. 9:16.

15. Därför är jag redo, så långt det nu beror på mig, till att förkunna evangelium också för er, som är i Rom.

16. Ty jag skäms inte för Kristi evangelium, ty det är Guds kraft till frälsning för var och en som tror, först för juden, så också för greken,

Ps. 40:11. Apg. 13:46. 1 Kor. 1:18. 2 Tim. 1:8.

17. därför att i detta blir Guds rätt-

färdighet uppenbar, av tro till tro, som det är skrivet: Den rättfärdige skall leva av tro. Hab. 2:4. Rom. 3:21. Gal. 3:11.

Fil. 3:9. Hebr. 10:38.

18. Ty Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor, som i orättfärdighet håller sanningen tillbaka.

19. Ty det som kan förstås om Gud är uppenbart bland dem, Gud har ju uppenbarat det för dem.

Apg. 14:15f. 17:24f.

20. Ty hans osynliga väsen, hans eviga makt och Gudom, kan förstås ända från världens skapelse då de beskådas i dessa verk. Därför är de utan ursäkt.

Ps. 19:2f. 148:3f. Apg. 14:17. 17:26-27.

21. Ty fastän de har lärt känna Gud, har de inte prisat honom och tackat honom såsom Gud, utan har blivit fåfängliga i sina tankar, och så har deras oförnuftiga hjärtan blivit förmodade.

Ef. 4:17-18.

22. Då de höll sig för att vara visa, har de blivit dårar,

1 Kor. 1:20.

23. och har bytt ut den oförgänglige Gudens härlighet mot en bild som liknar en förgänglig människa och fåglar, fyrfotadjur och kräldjur.

5 Mos. 4:15. 2 Kon. 17:29. Ps. 106:20.

Jes. 40:18. Jer. 2:11. Apg. 17:29.

24. Därför har också Gud överlämnat dem i deras hjärtans lustar åt orenhet till att skända varandras kroppar.

Ps. 81:13. Apg. 14:16. 2 Thess. 2:11.

25. Ty de har utbytt Guds sanning emot lögn och har tjänat och dyrkat de ting, som är skapade, framför honom, som har skapat dem, vilken är välsignad i evighet. Amen.

26. Därför har också Gud överlämnat dem åt skamliga lustar. Ty deras kvinnor har utbytt det naturliga um-

gänget mot det som är mot naturen.

3 Mos. 18:23. Ef. 5:11-12.

27. På samma sätt har också männen övergett det naturliga umgänget med kvinnor och har blivit upptända av lust till varandra och bedrivit skamliga handlingar, män med män, och så på sig själva fått sin förvillelses rättmätiga lön.

3 Mos. 18:22.

28. Och eftersom de inte har aktat det något värt att ha kunskap om Gud, så har Gud givit dem till pris åt ett ovärdigt sinne, till att bedriva otillbörliga ting.

29. Uppfyllda av all orättfärdighet, otukt, ondska, girighet, elakhet, fulla av avund, mordlust, trätgirighet, svek, vrängsinhet,

30. skvalleraktiga, förtalare, gudsföraktare, våldsverkare, övermodiga, skrytsamma, uppfinningsrika i allt ont, olydiga mot sina föräldrar,

31. oförnuftiga, trolösa, kärlekslösa mot sina egna, oförsonliga, obarmhärtiga.

32. Fastän de känner till Guds rättvisa dom, att de som gör sådant är värda döden, gör de inte bara det själva, utan håller också med dem som gör det.

Hos. 7:3.

2 Kapitlet

Aposteln framhåller för judarna deras större ansvar, i det de fått ett större ljus än hedningarna, samt framhåller skillnaden mellan sann och falsk judendom

Därför är du utan ursäkt, o människa, vem du än är, som dömer. Ty genom att du dömer en annan, fördömer du dig själv, eftersom du, som dömer, gör detsamma.

2 Sam. 12:5. 1 Kor. 4:5.

2. Ty vi vet, att Guds dom i sanning vilar över dem som gör sådant.

3. Menar du, o människa, som dömer dem som gör sådant, och dock gör detsamma, att du skall kunna fly undan Guds dom?

4. Eller föraktar du hans godhets, fördragsamhets och tålmodis rike-dom utan att förstå, att Guds godhet vill föra dig till omvändelse*?

*KXII: bättring. Alt. övers.: sinnesändring, ånger. Jes. 30:18. 2 Petr. 3:9f.

5. Genom din hårdhet och ditt obotfärdiga hjärta samlar du vrede över dig själv på vredens dag, när Guds rättvisa dom blir uppenbar.

5 Mos. 32:35. Rom. 9:22.

6. Ty han skall ge åt var och en efter hans gärningar.

Job 34:11. Ps. 62:13. Jer. 17:10, 32:19.

Matt. 16:27. Rom. 14:12. 1 Kor. 3:8.

2 Kor. 5:10. Upp. 22:12.

7. Evigt liv åt dem som med tålmod i goda gärningar söker efter härlighet och ära och oförgänglighet,

8. men över dem som är stridslystna och inte vill lyda sanningen, utan lyder orättfärdigheten, kommer förtörelse och vrede,

2 Thess. 1:8.

9. bedrövelse och ångest över varje människas själ, som gör det som är ont, över judens först, men också över grekens.

10. Men härlighet och ära och frid åt var och en som gör det som är gott, juden först, men också greken.

11. Ty hos Gud finns inte anseende till personen.

5 Mos. 10:17. 2 Krön. 19:7. Job 34:19. Apg. 10:34. Gal. 2:6. Ef. 6:9. Kol. 3:25. 1 Petr. 1:17.

12. Ty alla de som utan lag har syndat, de blir också utan lag förtappade, och alla de som med lag har syndat, de skall genom lag bli dömda.

13. Ty de, som hör lagen, är inte rätt-

färdiga inför Gud, utan de som gör lagen, de skall bli rättfärdiggjorda.

Matt. 7:21. 1 Joh. 3:7. Jak. 1:22f.

14. Ty då hedningarna, som inte har lagen, av naturen gör det lagen innehåller, så är dessa, fastän de inte har lagen, sig själva en lag.

15. De visar sålunda, att lagens verk är skrivet i deras hjärtan, och därom bär deras samvete dessutom vittnesbörd, också deras tankar, som inbördes anklagar eller också försvarar dem, 16. på den dagen, när Gud skall döma över människornas hemligheter, genom Jesus Kristus, enligt mitt evangelium. Matt. 25:31. Apg. 17:31. 1 Kor. 4:5.

17. Se, du kallas en jude och förlitar dig på lagen och berömmar dig av Gud

Joh. 8:33f.

18. och vet hans vilja, och eftersom du är undervisad i lagen, prövar du vad som är bäst,

19. och du tilltror dig vara en ledare för dem som är blinda, och ett ljus för dem som är i mörker,

20. en uppfostrare för dem som är oförståndiga, en lärare för dem som är enfaldiga, som i lagen har kunskaps och sanningens form.

21. Du som lär andra, lär du dig inte själv? Du som predikar att man inte skall stjäla, stjäla du? Ps. 50:16. Matt. 23.

22. Du som säger, att man inte skall göra hor, gör du själv hor? Du som avskyr avgudarna, begår du tempelrån?

23. Du som berömmar dig av lagen, vanärar du Gud genom att överträda lagen?

Rom. 9:4.

24. Ty för er skall blir Guds namn smädat bland hedningarna, så som det är skrivet.

2 Sam. 12:14. Jes. 52:5. Hes. 36:20f.

25. Ty omskärelsen gagnar väl, om

du håller lagen, men om du överträder lagen, så har din omskärrelse blivit oomskurenhet.

26. Om nu den oomskurne håller lagens rättfärdiga krav, skall då inte han, fastän oomskuren, räknas som oomskuren?

27. Och han, som av naturen är oomskuren och fullgör lagen, skall döma dig, som, med lagens bokstav och omskärrelsen, är en lagbrytare.

28. Ty jude är inte den som utvärtes är jude, inte heller är det omskärrelse, som sker utvärtes på köttet.

Joh. 8:39. Rom. 9:7. Gal. 6:15.

29. Utan jude är den som är det invärtes, och omskärrelse är hjärtats omskärrelse, den som sker genom Anden och inte genom bokstaven, vars berömmelse inte är av människor utan av Gud.

5 Mos. 10:16, 30:6. Jer. 4:4.

Fil. 3:2-3. Kol. 2:11.

3 Kapitlet

Judarnas företrädare. Alla har syndat. Den samma rättfärdiggörelsen.

Vilket företrädare har då judarna? Eller till vad nytta är omskärrelsen?

2. På allt sätt till mycket. Först det, att de har blivit betrodda med det Gud har talat.

5 Mos. 4:7-8, 31:24-25. Jos. 24:26. Jes. 30:8.

Jer. 30:2. Rom. 2:18, 9:4.

3. Ty vad betyder det, att några av dem inte trodde? Skulle deras otro göra Guds trohet om intet?

4 Mos. 23:19. Rom. 9:6. 2 Tim. 2:13. Hebr. 4:2.

4. Nej, inte alls! Vare hellre Gud sannfärdig, och varje människa en lögnare, såsom det är skrivet: För att du blir rätt-

färdig i dina ord, och segrar när du blir dömd.

Ps. 51:6, 62:10, 116:11. Joh. 3:33.

5. Är det nu så, att vår orättfärdighet upphöjer Guds rättfärdighet, vad skall vi då säga? Är då Gud orättfärdig, då han hemsöker med vrede? Jag talar efter människosätt.

6. Nej, inte alls! Ty hur skulle Gud då kunna döma världen?

1 Mos. 18:25. Job 8:3, 34:17.

7. Ty om Guds sanning har blivit mera uppenbar genom min lögn, honom till pris, varför skall jag då fortfarande dömas som en syndare?

8. Och varför skulle vi då inte göra det, som vi blir smädade för, och som några påstår att vi säger: Låt oss göra ont, för att det goda skall komma. De skall få en rättvis dom.

9. Hur är det då? Har vi något företräde framför dem? Inte alls. Ty vi har förut anklagat både judar och greker för att allesammans vara under synd.

Gal. 3:22.

10. Såsom det är skrivet: Ingen rättfärdig finns, inte en enda.

11. Ingen förståndig finns, ingen finns som söker Gud.

12. Alla har avvikit, allesammans har blivit onyttiga, ingen finns som gör gott, inte en enda.

13. Deras strupe är en öppen grav, sina tungor brukar de till svek, huggormsgift är under deras läppar,

Ps. 5:10, 140:3-4.

14. Deras mun är full av förbannelse och bitterhet.

Ps. 10:7.

15. Deras fötter är snabba att utgjuta blod.

Ords. 1:16. Jes. 59:7.

16. Förödelse och elände är på deras vägar,

17. och fridens väg känner de inte.

18. Gudsfruktan är inte inför deras ögon,

Ps. 36:2.

19. Men vi vet, att allt det lagen säger, det talar den till dem som är under lagen, för att var mun skall tillstoppas, och hela världen skulle bli skyldig inför Gud, Hes. 16:63.

20. därför att inget kött kan genom lagens gärningar bli rättfärdiggjort inför honom, ty av lagen kommer kännedom om synden. Rom. 7:7, Gal. 2:16.

21. Men nu har utan lag Guds rättfärdighet blivit uppenbarad, omvittnad genom lagen och profeterna,

1 Mos. 15:6. Jes. 53:11. Jer. 23:6. Joh. 5:46.

Apg. 15:10-11, 26:22. Rom. 1:17.

22. den Guds rättfärdighet, som kommer genom tro på Jesus Kristus, till alla och över alla dem som tro. Ty här är ingen åtskillnad.

Rom. 10:12. Gal. 3:28. Kol. 3:11.

23. Ty alla har syndat och saknar Guds härlighet, Rom. 11:32. Gal. 3:22.

24. och de blir rättfärdiga utan förtjänst av hans nåd genom den förlösning, som är i Kristus Jesus,

Matt. 20:28. Ef. 1:7, 2:8. 1 Tim. 2:6.

Tit. 3:5f. 1 Petr. 1:18-19.

25. vilken Gud har ställt fram som ett försoningsmedel genom tron, i hans blod, för att visa sin rättfärdighet, därför att han förlåter synderna, som tidigare hade blivit gjorda under Guds långmodighet,

Apg. 13:38-39, 17:30. 2 Kor. 5:19. Kol. 1:20.

Hebr. 4:16. 1 Joh. 2:2, 4:10.

26. för att i den tid, som nu är, visa sin rättfärdighet, för att han själv skall vara rättfärdig och göra den rättfärdig, som är av Jesu tro.

27. Var är då berömmelsen? Den är utestängd. Genom vilken lag? Genom gärningarnas lag? Nej, utan genom trons lag.

28. Ty vi håller före, att människan blir rättfärdig genom tro, utan lagens gärningar. Gal. 2:16.

29. Eller är Gud endast judarnas Gud? Är han inte även hedningarnas Gud? Jo, också hedningarnas,

30. så visst som det är en Gud, som gör den oomskurne rättfärdig av tron och den omskurne genom tron.

31. Gör vi då lagen om intet med tron? Nej, inte alls! Utan vi upprätthåller lagen.

4 Kapitlet

*Abraham blev av Gud förklarad
rättfärdig, innan han blev omskuren,
endast på grund av sin tro på Guds löfte.*

Vad skall vi då säga, att Abraham, vår far har uppnått efter köttet? Jes. 51:2.

2. Har Abraham blivit rättfärdig av gärningar, så har han något, som han må berömma sig av, men inte inför Gud.

3. Ty vad säger skriften? Abraham trodde Gud, och det blev honom räknat till rättfärdighet.

1 Mos. 15:6. Gal. 3:6. Jak. 2:23.

4. Men för den, som håller sig till gärningarna, räknas inte lönen som av nåd utan efter förtjänst. Rom. 11:6.

5. Men den som inte håller sig till gärningarna, utan tror på honom som gör den ogudaktige rättfärdig, honom blir hans tro räknad till rättfärdighet, 6. såsom också David prisar den människa salig, vilken Gud tillräknar rättfärdighet utan gärningar:

7. Saliga är de, vilkas överträdelser är förlåtna, och vilkas synder är överskylda. Ps. 32:1-2.

8. Salig är den man, som Herren inte tillräknar någon synd.

9. Gäller nu denna saligprisning en-

dast de omskurna eller också de oomskurna? Vi säger ju, att tron blev räknad Abraham till rättfärdighet.

10. Hur blev den då honom tillräknad? När han var omskuren, eller när han var oomskuren? Inte såsom omskuren, utan såsom oomskuren.

11. Och han fick omskärelsens tecken såsom ett insegel på trons rättfärdighet, vilken han hade såsom oomskuren, för att han skulle vara allas deras fader, vilka tror såsom oomskurna, för att rättfärdighet skulle tillräknas också dem,

1 Mos. 17:11. Gal. 3:7.

12. likaså far till de omskurna, nämligen för dem som inte endast är omskurna, utan också vandrar i spåren av den tro, vilken vår fader Abraham hade redan såsom oomskuren.

13. Ty det löftet, att han skulle bli världens arvinge, gavs Abraham och hans säd inte genom lagen, utan genom trons rättfärdighet.

1 Mos. 15:6, 17:2. Gal. 3:18.

14. Ty om de som är av lagen, är arvingar, så har tron blivit onyttig, och löftet har blivit om intet.

15. Ty lagen åstadkommer vrede, ty där ingen lag är, där är inte heller någon överträdelse.

Joh. 15:22. Rom. 3:20, 5:13f.

7:8f. 1 Kor. 15:56.

16. Därför måste det vara av tro, för att det skall vara av nåd, och löftet stå fast för all säd, inte endast för den som är av lagen, utan också för den som är av Abrahams tro, vilken är allas vår fader,

Gal. 3:16f.

17. så som det är skrivet: Jag har satt dig till en fader för många folk – inför den Gud, som han trodde, vilken gör de döda levande och kallar de ting som inte är, som om de voro till.

1 Mos. 17:5.

18. Och han trodde med förhoppning, där inget hopp fanns att han skulle bli fader för många folk, enligt det som var sagt: Så skall din säd vara.

1 Mos. 15:4-5. Hebr. 11:12.

19. Och han blev inte svag i tron och aktade inte på sin döende kropp – ty han var nära hundra år gammal – eller på Saras döda moderliv.

1 Mos. 17:17, 18:11.

20. Han tvivlade inte på Guds löfte med otro, utan blev stark i tron, och gav Gud äran,

Hebr. 11:17-18.

21. och var fullt viss om, att vad Gud hade lovat var han också mäktig att hålla.

Ps. 115:3. Luk. 1:37.

22. Därför blev det också räknat honom till rättfärdighet.

23. Men att det blev honom tillräknat, det är skrivet inte endast för hans skull,

Rom. 15:4.

24. utan också för vår skull, ty det skall också bli tillräknat oss, när vi tror på honom, som uppväckte Jesus, vår Herre från de döda,

25. vilken utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull.

Rom. 8:32. 1 Kor. 15:17. 1 Joh. 1:7, 2:2.

5 Kapitel

De rättfärdiggjordas frid. Döden genom Adam, livet genom Kristus.

Då vi nu har blivit rättfärdiga av tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus, Ef. 2:13-14.

2. genom vilken vi också har fått tillträde i tron till denna nåd som vi står i, och vi berömmar oss av hoppet om Guds härlighet.

Joh. 10:9, 14:6. Ef. 2:18, 3:12. Hebr. 10:19.

3. Och inte endast det, utan vi berömmar oss också av våra lidanden, ty vi vet, att lidandet åstadkommer tålamod,

Fil. 1:29. Jak. 1:3.

4. och tålamod beprövad fasthet och fastheten hopp,

5. men hoppet låter oss inte komma på skam, ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den Helige Ande, som blivit oss given.

6. Ty medan vi ännu var svaga, har Kristus, när tiden var inne, lidit döden för ogudaktiga.

Ef. 2:1. Kol. 2:13. Hebr. 9:15. 1 Petr. 3:18.

7. Nu vill knappast någon dö för den som är rättfärdig. För den som är god kanske någon vågar dö.

8. Men Gud bevisar sin kärlek till oss därigenom, att Kristus dog för oss, medan vi ännu var syndare. Joh. 15:13.

9. Så mycket mer skall vi då, sedan vi är rättfärdiggjorda i hans blod, genom honom bliva frälsta från vreden.

1 Thess. 1:10.

10. Ty om vi, medan vi var fiender, blev försonade med Gud genom hans Sons död, skall vi, sedan vi har blivit försonade, ännu mycket mer bli frälsta genom hans liv.

2 Kor. 5:18. Kol. 1:21-22.

11. Och inte endast det, utan vi berömmar oss också av Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom vilken vi nu har fått försoningen.

12. Därför är det så: Genom en människa har synden kommit i världen och genom synden döden, och så har döden kommit över alla människor, eftersom alla har syndat.

1 Mos. 2:17, 3:6. Rom. 6:23. 1 Kor. 15:21.

13. Ty synden var i världen innan lagen kom, men synden tillräknas inte där det inte finns någon lag.

Rom. 4:15.

14. Utan döden hade välde från Adam intill Mose också över dem som inte hade syndat i likhet med Adams överträdelse, vilken är en förebild till den som skulle komma.

1 Kor. 15:22f.

15. Men det är inte så med nåden som med syndafallet. Ty om de många har dött genom en endas fall, så har ännu mycket mer Guds nåd och gåva, rikligen överflödat till de många, genom en enda människas, Jesu Kristi, nåd.

16. Och med gåvan är det inte såsom då en enda syndade, ty domen kom genom en enda till fördömelse, men gåvan kom av mångas fall till rättfärdighet.

17. Ty om döden genom en endas fall fick herravälde genom denne ende, så skall ännu mycket mer de, som tar emot nådens och rättfärdighetsgåvans fullhet, få herravälde i liv genom en enda, Jesus Kristus.

18. Alltså, så som genom en endas fall fördömelse kom över alla människor, så har också genom en endas rättfärdighet livets rättfärdiggörelse kommit över alla människor. Rom. 6:23.

19. Ty såsom genom en människas olydnad många har blivit syndare, så skall också genom den endes lydnad många bli rättfärdiga.

20. Men lagen har också kommit in här, för att överträdelsen skulle överflöda, men där synden överflödade, där överflödade nåden mycket mer,

Luk. 7:47. Rom. 7:8. Gal. 3:19.

21. för att, så som synden har härskat genom döden, så skulle också nåden regera genom rättfärdighet till evigt liv genom Jesus Kristus.

6 Kapitlet

*De kristnas död från synden
och liv med Kristus.*

Vad skall vi då säga? Skall vi förbli i synden, för att nåden skall överflöda?

2. Nej, inte alls! Vi, som är döda från synden, hur skulle vi ännu kunna leva i den?

3. Vet ni inte, att vi alla, som är döpta till Kristus Jesus, vi är döpta till hans död?

Gal. 3:27.

4. Så är vi då begravna med honom, genom dopet till döden, för att, såsom Kristus blev uppväckt från de döda genom Faderns härlighet, så skall också vi vandra i ett nytt liv.

1 Kor. 6:14. Ef. 4:22f. Kol. 2:12,
3:10. 1 Petr. 2:1, 4:2.

5. Ty om vi har blivit planterade med honom i en lika död, så skall vi också vara det i en lika uppståndelse,

Rom. 8:11. Fil. 3:10-11.

6. för vi vet detta, att vår gamla människa är korsfäst med honom, för att syndens kropp skall bli tillintetgjord, så att vi inte mer skall tjäna synden.

Gal. 5:24.

7. Ty den som är död, han har blivit rättfärdiggjord från synd.

1 Petr. 4:1.

8. Har vi nu dött med Kristus, så tror vi, att vi också skall leva med honom,

2 Tim. 2:11.

9. för vi vet, att Kristus, sedan han har blivit uppväckt från de döda, inte mer dör. Döden får inte mer makt över honom.

Upp. 1:18.

10. Ty den död han led var en död för synden, en gång för alla, men det liv han lever är ett liv för Gud.

Hebr. 9:27-28. 1 Petr. 2:24.

11. Så skall också ni se på er själva, att ni är döda för synden och lever

för Gud i Kristus Jesus, vår Herre.

12. Så låt nu inte synden ha vältet i er dödliga kropp, så att ni lyder den i dess lustar.

13. Och överlämna inte era lemmar som orättfärdighetens vapen i syndens tjänst, utan ge er själva åt Gud, såsom de, som har varit döda, men nu lever, och era lemmar som rättfärdighetens vapen i Guds tjänst.

Luk. 1:74. Rom. 12:1. Gal. 2:20 1 Petr. 4:2.

14. Ty synden skall inte härska över er, eftersom ni inte är under lagen, utan under nåden.

15. Hur är det då? Skall vi synda, eftersom vi inte är under lagen, utan under nåden? Nej, inte alls!

1 Kor. 9:21. Gal. 2:18-19.

16. Vet ni inte, att när ni ställer er i någons tjänst för att lyda honom, så är ni tjänare under den som ni lyder, antingen det är synden till död, eller lydnaden till rättfärdighet?

Joh. 8:34. 2 Petr. 2:19.

17. Men Gud vare tack, att ni, som har varit syndens tjänare, nu har blivit av hjärtat lydiga den lära, som ni överlämnats åt,

18. och att ni nu, då ni är friade från synden, har blivit rättfärdighetens tjänare.

Joh. 8:32. 1 Petr. 2:16.

19. Jag talar så som efter människosätt för er köttliga svaghets skull. Ty på samma sätt som ni har ställt era lemmar i orenlighetens och orättfärdighetens tjänst till orättfärdighet, så ställ nu era lemmar i rättfärdighetens tjänst, att de må bli helgade.

20. Ty då ni var syndens tjänare, då var ni fria från rättfärdigheten.

21. Vilken frukt hade ni då? Det ni nu blygs för. Ty slutet på sådant är död.

Rom. 7:5.

22. Men nu, då ni har blivit fria från

synden och blivit Guds tjänare, blir er frukt att ni blir heliga, och till slut får evigt liv.

23. Ty syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv genom Kristus Jesus, vår Herre. 1 Mos. 2:17. Rom. 5:12f.

1 Kor. 15:21. Jak. 1:15.

7 Kapitlet

De kristnas frihet från lagen. Lagens oförmåga att frälsa från synden

Vet ni inte, kära bröder – ty jag talar till dem som känner lagen – att lagen råder över en människa, så länge hon lever?

2. Ty en kvinna, som har en man, är genom lag bunden vid sin man, så länge han lever, men om mannen dör, då blir hon löst från lagen som band henne vid mannen.

1 Kor. 7:2f.

3. Alltså, om hon ger sig åt en annan man, medan hennes man lever, då blir hon kallad en äktenskapsbryterska, men dör mannen, så är hon fri från lagen, så att hon inte blir en äktenskapsbryterska, om hon ger sig åt en annan man.

Matt. 5:32.

4. Så har också ni, mina bröder, blivit dödade från lagen genom Kristi kropp, för att ni skall tillhöra en annan, nämligen honom, som är uppstånden från de döda, för att vi skall bära frukt åt Gud.

Rom. 8:2. Gal. 2:19-20, 5:18.

5. Ty då vi var i köttet, då var de syndiga begärelser, som lagen uppväckte, mäktiga i våra lemmar att bära frukt åt döden.

Rom. 6:21.

6. Men nu är vi befriade från lagen, döda från det som höll oss fångna, så att vi tjänar i Andens nya väsende,

och inte i bokstavens gamla väsende.

2 Kor. 3:6-7.

7. Vad skall vi då säga? Är lagen synd? Nej, inte alls! Men synden skulle jag inte ha lärt känna, om inte genom lagen. Ty jag hade inte vetat av begärelsen, om inte lagen hade sagt: Du skall inte ha begär.

2 Mos. 20:17. 5 Mos. 5:21. Rom. 3:20.

8. Men då synden fick tillfälle, uppväckte den i mig genom budordet allt slags begärelse, ty utan lag är synden död.

Joh. 15:22. Rom. 4:15, 5:13f.

9. Jag levde en gång utan lag, men när budordet kom, fick synden liv, 10. och jag dog. Så befanns då, att budordet, som var till liv, det blev till död,

3 Mos. 18:5. Hes. 20:11.

11. ty då synden fick tillfälle, förledde den mig genom budordet och dödade mig genom det.

12. Så är visserligen lagen helig, och budordet heligt och rättfärdigt och gott.

1 Tim. 1:8.

13. Har då det, som är gott, blivit mig till död? Nej, inte alls! Men synden har blivit det, för att den skulle visa sig vara synd, då den genom det som är gott har verkat död i mig, för att synden genom budordet skulle bli övermåttan syndig.

14. Ty vi vet, att lagen är andlig, men jag är köttslig, såld under synden.

1 Kon. 21:20f. Jes. 50:1.

15. Ty det som jag gör, förstår jag inte, ty jag gör inte vad jag vill, utan det jag hatar, det gör jag.

Gal. 5:17.

16. Om jag nu gör det jag inte vill, så instämmer jag med lagen att den är god.

17. Så är det nu inte mer jag, som gör det, utan synden, som bor i mig.

18. Ty jag vet, att i mig, det är i mitt kött, bor inte något gott, viljan finns

hos mig, men att göra det goda, det finns inte i mig. 1 Mos. 6:5, 8:21.

19. Ty det goda, som jag vill, det gör jag inte, men det onda, som jag inte vill, det gör jag.

20. Om jag nu gör det jag inte vill, så är det inte mer jag, som gör det, utan synden, som bor i mig.

21. Så finner jag nu hos mig, som vill göra det goda, den lagen, att det onda finns hos mig.

22. Ty jag har lust till Guds lag enligt den inre människan, Ps. 1:2.

23. men jag ser en annan lag i mina lemmar, som strider mot den lag, som är i mitt sinne, och gör mig till fånge under syndens lag, som är i mina lemmar. 1 Petr. 2:11.

24. Jag arma människa! Vem skall rädda mig från denna dödens kropp?

25. Jag tackar Gud genom Jesus Kristus, vår Herre! Så tjänar jag nu själv Guds lag med mitt sinne, men med köttet tjänar jag syndens lag.

8 Kapitlet

Den kristnes vandring i Anden och den rättfärdiggörelse som följer därav.

Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus, de som inte vandrar efter köttet, utan efter Anden.

2. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag. Joh. 8:36. Rom. 6:18f. Gal. 5:1.

3. Ty det som var omöjligt för lagen, i det den var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son i syndigt köttets liknelse och för syndens skull, fördömde synden i köttet, 2 Kor. 5:21. Gal. 3:13. Ef. 2:14-15.

Hebr. 7:18-19.

4. för att den rättfärdighet, som lagen kräver, skulle bli fullbordad i oss, som inte vandrar efter köttet, utan efter Anden.

5. Ty de som är köttsliga, de är köttsligt sinnade, men de som är andliga, de är andligt sinnade. 1 Kor. 2:14.

6. Ty köttets sinne är död, men Andens sinne är liv och frid. Rom. 6:21. Gal. 6:8.

7. Ty köttets sinne är fiendskap mot Gud, eftersom det inte är Guds lag underdånigt och inte heller kan vara det.

8. Men de som är köttsliga, kan inte behaga Gud.

9. Men ni är inte köttsliga, utan andliga, om Guds Ande annars bor i er, ty den som inte har Kristi Ande, han hör inte honom till. 1 Kor. 3:16. Gal. 4:6.

10. Men om Kristus är i er, så är väl kroppen död, för syndens skull, men Anden är liv, för rättfärdighetens skull.

11. Om nu hans Ande, som uppväckte Jesus från de döda, bor i er, så skall också han, som uppväckte Kristus från de döda, göra era dödliga kroppar levande för sin Andes skull, som bor i er. Apg. 2:24f. Rom. 6:4-5. 1 Kor. 6:14. 2 Kor. 4:14. Ef. 2:5. Kol. 2:13.

12. Därför, bröder, står vi inte i skuld till köttet, så att vi skall leva efter köttet. Rom. 6:7f.

13. Ty om ni lever efter köttet, så skall ni dö, men om ni dödar kroppens gärningar genom Anden, så skall ni leva. Ef. 4:22, 5:3f. Kol. 3:5-6.

14. Ty alla de som drivs av Guds Ande, de är Guds barn. Gal. 5:18.

15. Ty ni har inte fått träldomens

ande, så att ni återigen måste frukta, utan ni har fått barnaskapets* Ande, i vilken vi ropar: Abba, Fader.

*KXII: utkorade barns Ande.

Mark. 14:36. Gal. 3:26, 4:5-6. 2 Tim. 1:7.

16. Anden själv vittnar med vår ande, att vi är Guds barn.

2 Kor. 1:22. Ef. 1:13, 4:30.

17. Är vi nu barn, så är vi också arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi annars lider med honom, för att vi också med honom må bli förhärligade.

Apg. 14:22. 2 Tim. 2:5f.

18. Ty jag håller före, att denna tidens lidanden inte är värda att jämföras med den härlighet som skall uppenbaras på oss. Matt. 5:12. 2 Kor. 4:17.

Fil. 3:20-21. 1 Petr. 1:6, 4:13. 1 Joh. 3:1-2.

19. Ty med brinnande längtan väntar skapelsen på Guds söners uppenbarelse.

20. Ty skapelsen har blivit underkastad förgängelsen, inte av fri vilja, men för hans skull, som lade den därunder, med en förhoppning,

21. att också skapelsen en gång skall bli frigjord från förgängelsens träl-dom till den frihet, som hör Guds barns härlighet till.

22. Ty vi vet, att hela skapelsen tillsammans suckar och vändas intill nu.

23. Och inte endast den, utan också vi själva, som har Andens förstlingsfrukter, suckar också inom oss själva och väntar efter barnskapet, vår kropps förlossning. Luk. 21:28. 2 Kor. 5:2f.

24. Ty i hoppet är vi frälsta. Men ett hopp, vars fullbordan man ser, är inte mer ett hopp, ty hur kan man hoppas på det som man ser? 2 Kor. 5:7.

25. Om vi nu hoppas på det som vi inte ser, så väntar vi det med tålmod.

2 Kor. 4:18. Hebr. 11:1.

26. Likaså hjälper också Anden vår svaghet. Ty vi vet inte vad vi skall be om, såsom vi borde, men Anden själv manar gott för oss med outsägliga suckar. Sak. 12:10. Matt. 20:22. Jak. 4:3.

27. Och han, som rannsakar hjärtan, han vet vad Andens sinne är, ty han manar gott för de heliga efter Guds behag. Ps. 7:10. Jer. 11:20, 17:10.

28. Men vi vet, att för dem som älskar Gud, samverkar allt till det bästa, för dem som är kallade efter hans rådslut.

29. Ty dem vilka han förut har känt, dem har han också förut bestämt att bli hans Sons avbilder, för att han skall vara den förstfödde bland många bröder. Ef. 1:5f.

30. Men dem som han har förut bestämt, dem har han också kallat, och dem som han har kallat, dem har han också rättfärdiggjort, och dem som han har rättfärdiggjort, dem har han också förhärligat.

31. Vad skall vi nu säga om detta? Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss? 4 Mos. 14:8. Ps. 56:12, 118:6.

32. Han, som inte har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, hur skall han inte också skänka oss allt med honom? 1 Mos. 22:12.

Jes. 53:5. Joh. 3:16. Rom. 4:25, 5:6f.

33. Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdigar.

Jes. 50:8-9.

34. Vem är den som vill fördöma? Kristus är den som har lidit döden, ja, än mer, som också har uppstått, och som sitter på Guds högra sida och manar gott för oss.

Job 34:29. Ps. 110:1. Mark. 16:19. Hebr. 1:3,

8:1, 12:2. 1 Petr. 3:22. 1 Joh. 2:1.

35. Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Bedrövelse eller ångest eller

förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd?

36. Såsom det är skrivet: För din skull blir vi dödade hela dagen, vi har blivit aktade såsom slaktfår.

Ps. 44:23. 1 Kor. 4:9. 2 Kor. 4:11.

37. Men i allt detta vinner vi en övervändigande seger genom honom, som har älskat oss. 1 Kor. 15:57. 2 Kor. 2:14.

1 Joh. 4:4, 5:4-5. Upp. 12:11.

38. Ty jag är övertygad om, att varken död eller liv, varken änglar eller furstendömen eller makter, varken de ting, som nu är, eller de ting, som skall komma,

39. varken höghet eller djuphet eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre.

9 Kapitlet

*Guds samfärdighet och allmakt
bevisad mot Israel. Judarnas förkastelse
och hedningarnas utkorelse.*

Jag säger sanningen i Kristus, jag ljuger inte, mitt samvete vittnar med mig i den Helige Ande,

2. att jag har stor sorg och oavbruten smärta i mitt hjärta. Rom. 10:1.

3. Ty jag önskade, att jag själv skulle vara förbannad och bortkastad från Kristus, för mina bröders skull, som är mina landsmän efter köttet.

2 Mos. 32:32.

4. De är ju israeliter, dem tillhör barnaskapet och härligheten och förbunden och lagstiftningen och gudstjänsten och löftena.

2 Mos. 4:22. 5 Mos. 7:6. Ps. 147:19. Jer. 31:9.

Rom. 2:17, 3:2. Ef. 2:12.

5. Dem tillhör också fäderna, och från dem är Kristus efter köttet. Han är Gud

över allting, högtlovad i evighet. Amen.

Matt. 1:1. Luk. 3:23. Joh. 1:1.

Rom. 1:25. Hebr. 1:8-9.

6. Detta säger jag inte, som om Guds ord skulle ha blivit om intet. Ty Israel är inte alla, som härstammar från Israel.

4 Mos. 23:19. Joh. 8:39.

Rom. 2:28, 3:3. Gal. 6:16. 2 Tim. 2:13.

7. Inte heller är de alla barn, därför att de är Abrahams säd, utan det heter ju: Genom Isak skall säd uppkallas efter dig.

1 Mos. 21:12. Gal. 4:23. Hebr. 11:18.

8. Det vill säga: Inte är de Guds barn, som är barn efter köttet, utan de som är barn efter löftet, de blir räknade för säd.

Gal. 4:28.

9. Ty ett löftesord är det ordet: Vid denna tid skall jag komma igen, och då skall Sara ha en son. 1 Mos. 18:10.

10. Och inte endast det, så var det också, när Rebecka blev havande genom Isak, vår fader.

1 Mos. 25:12.

11. Ty innan barnen var födda, och innan de hade gjort varken gott eller ont, för att Guds avsikt enligt utkorelsen skulle bestå, inte på grund av gärningar, utan på honom som kallar,

12. blev det sagt till henne: Den äldre skall tjäna den yngre,

1 Mos. 25:23.

13. såsom det är skrivet: Jakob älskade jag, men Esau hatade jag.

Mal. 1:2.

14. Vad skall vi då säga? Är Gud orättfärdig? Nej, inte alls!

5 Mos. 32:4. 2 Krön. 19:7. Job 8:3, 34:10.

15. Ty han säger till Mose: Jag skall vara barmhärtig mot den som jag visar barmhärtighet mot och jag skall förbarma mig över den som jag förbarmar mig över.

2 Mos. 33:19.

16. Så beror det nu inte på någon mans vilja eller strävan, utan på Guds barmhärtighet.

17. Ty skriften säger till Farao: Just till detta har jag uppväckt dig, att jag skall visa min makt på dig, och att mitt namn skall bli förkunnat på hela jorden. 2 Mos. 9:16.

18. Så förbarmar han sig nu över vem han vill, och vem han vill förhärda han. 2 Mos. 4:21.

19. Du säger då till mig: Vad har han då att förebrå oss? Vem kan stå emot hans vilja?

20. Ja väl, o människa, vem är du, som vill träta med Gud? Inte säger väl verket till sin mästare: Varför har du gjort mig sådan?

Jes. 45:9, 64:8. Jer. 18:6.

21. Har inte krukmakaren den makten över leret att av en och samma klump göra ett kärl till heder, och ett annat till vanheder? 2 Tim. 2:20.

22. Men om nu Gud, då han ville låta se sin vrede och göra sin makt känd, med stort tålmod hade fördrag med vredens kärl, som var tillredda till förtappelse, Rom. 2:4.

23. och detta för att han skulle göra sin härlighets rikedom känd på barmhärtighetens kärl, som han i förväg berett till härlighet. 2 Tim. 2:21.

24. Han har också kallat oss, inte bara från judarna, utan också från hedningarna.

25. Såsom han också säger hos Hosea: Det som inte var mitt folk, det skall jag kalla mitt folk, den som inte var älskad, skall jag kalla, min älskade. Hos. 2:23. 1 Petr. 2:10.

26. Och det skall ske, att på den ort, där det var sagt till dem: Ni är inte mitt folk, där skall de bli kallade den levande Gudens barn. Hos. 1:10.

27. Men Jesaja utropar om Israel: Om antalet av Israels barn än var som

sanden i havet, så skall dock endast en kvarleva bli frälst.

Jes. 10:22. Rom. 11:5.

28. Ty han skall fullborda verket* och förkorta** det i rättfärdighet, för Herren skall snart avsluta verket på jorden. *KXII: låta fördärva dem.

**KXII: stilla det fördärvet till rättfärdighet.

29. Och, såsom Jesaja har förutsagt: Hade inte Herren Sebaot lämnat kvar åt oss en säd, så hade vi blivit såsom Sodom och vi hade blivit lika Gomorra. 1 Mos. 19:24. Jes. 1:9. Jer. 50:40.

30. Vad skall vi då säga? Jo, att hedningarna, som inte jagade efter rättfärdighet, de har fått rättfärdighet, den rättfärdighet, som kommer av tron.

31. Men Israel, som jagade efter rättfärdighetens lag, har inte kommit till rättfärdighetens lag. Rom. 10:2-3, 11:7.

32. Varför? Därför att de inte sökte den genom tro, utan genom laggärningar. Ty de stötte sig mot stötestenen, 1 Kor. 1:23.

33. som det står skrivet: Se, jag lägger i Sion en stötesten och en klippa till fall och var och en som tror på honom skall inte komma på skam.

Ps. 118:22. Jes. 8:14, 28:16. Matt. 21:42.

Luk. 2:34. 1 Petr. 2:6f.

10 Kapitlet

Judarna söker vinna rättfärdighet genom laggärningar och inte genom tro

Bröder, mitt hjärtas önskan och bön till Gud för Israel är, att de må bli frälsta.

2. Ty jag ger dem vittnesbördet, att de har nit för Gud, men utan insikt*.

*KXII: inte visligt.

Apg. 21:20, 22:3. Gal. 1:14.

3. Ty de förstår inte Guds rättfärdighet, utan försöker att upprätta sin egen rättfärdighet, och har inte underordnat sig Guds rättfärdighet.

Rom. 9:31.

4. Ty Kristus är lagens ände till rättfärdighet för var och en som tror.

Matt. 5:17. Apg. 13:38. 2 Kor. 3:13. Gal. 3:24.

5. Ty Mose skriver om den rättfärdighet, som kommer av lagen, att den människa, som gör dessa ting, skall leva genom dem.

3 Mos. 18:5. Hes. 20:11. Gal. 3:12.

6. Men den rättfärdighet, som kommer av tro, säger så: Säg inte i ditt hjärta: Vem vill fara upp till himlen? Det vill säga, för att hämta Kristus hit ned.

5 Mos. 30:11-12.

7. Eller: Vem vill fara ner i avgrunden? Det vill säga, för att hämta Kristus upp från de döda.

8. Men vad säger den*? Ordet är dig nära, i din mun och i ditt hjärta. Det är det ordet om tron, som vi predikar.

*KXII: Skriften. 5 Mos. 30:14.

9. Ty om du med din mun bekänner att Jesus är Herren, och tror i ditt hjärta, att Gud har uppväckt honom från de döda, så blir du frälst.

Matt. 10:32.

10. Ty med hjärtats tro blir man rättfärdig, och med munnens bekännelse blir man frälst.

11. Ty Skriften säger: Var och en, som tror på honom, skall inte komma på skam.

Jes. 28:16. Rom. 9:33.

12. Det är ingen skillnad mellan jude och grek, ty samme Herre är över alla, rik för alla dem som åkallar honom.

Apg. 10:34-35, 15:9. Rom. 3:29. Ef. 1:7, 2:4f.

13. Ty var och en som åkallar Herrens namn, han skall bli frälst.

Joel 2:32. Apg. 2:21.

14. Men hur skall de kunna åkalla

Honom som de inte har trott på? Och hur skall de kunna tro Honom, som de inte har hört? Och hur skall de kunna höra utan att någon predikar?

15. Och hur skall de kunna predika, utan att de blir sända? Såsom det är skrivet: O hur ljuvliga är inte deras fötter, som förkunnar fridens evangelium, deras, som förkunnar ett glatt budskap om goda ting!

Jes. 52:7. Nah. 1:15.

16. Men, inte alla har blivit evangelium lydiga. Ty Jesaja säger: Herre, vem har trott vår predikan?

Jes. 53:1. Joh. 12:38.

17. Så kommer tron av predikan, men predikan genom Guds ord.

18. Så frågar jag nu: Har de inte hört det? Jo, visserligen. Deras ljud har gått ut över hela jorden, och deras ord till världens ändrar.

Ps. 19:5. Jes. 49:6. Kol. 1:23.

19. Men jag frågar vidare: Har då Israel inte fått veta det? Redan Mose säger: Jag skall uppväcka er avund mot ett folk, som inte är ett folk, mot ett hednafolk utan förstånd skall jag reta upp er.

5 Mos. 32:21.

20. Och Jesaja vågar till och med säga: Jag blev funnen av dem som inte sökte mig, jag har blivit uppenbar för dem som inte frågade efter mig.

Jes. 65:1.

21. Men om Israel säger han: Hela dagen har jag sträckt ut mina händer till ett olydigt och motsträvt folk.

Jes. 65:2.

11 Kapitlet

En kvarleva av Israel har inte avfallit i otro. Genom det övriga Israels otro har frälsningen kommit till hedningarna. När hedningarna i fullt antal har kommit in skall åter hela Israel bli frälst.

Så frågar jag nu: Har då Gud förkastat sitt folk? Nej, inte alls! Ty jag är också en israelit, av Abrahams säd, av Benjamins stam.

Jer. 31:37. 2 Kor. 11:22. Fil. 3:5.

2. Gud har inte förkastat sitt folk, som han kände förut. Eller vet ni inte vad Skriften säger om Elia, hur han inför Gud träder upp emot Israel och säger:

Rom. 8:29-30.

3. Herre, de har dräpt dina profeter och rivit ner dina altaren, och jag har blivit lämnad ensam kvar, och de söker efter mitt liv.

1 Kon. 19:10.

4. Men hur lyder svaret från Gud till honom? Jag har låtit sju tusen män bli kvar åt mig, som inte har böjt knä för Baal.

1 Kon. 19:18.

5. Så finns också i denna tid en kvarleva, enligt utkorelsen av nåd.

Rom. 9:27.

6. Är det nu av nåd, så är det inte mer av gärningar; annars skulle nåd inte mer vara nåd. Är det av gärningar, så är det inte mer nåd, annars skulle gärning inte mer vara gärning.

5 Mos. 9:4. Rom. 4:4-5.

7. Hur är det alltså? Det som Israel söker, det har det inte fått, men de utkorade har fått det, de andra är förblindade,

Rom. 9:31.

8. så som det är skrivet: Gud har givit dem en sömnaktighetens ande, ögon så de inte skulle se, och öron så de inte skulle höra ända till denna dag.

Jes. 6:9, 29:10. Matt. 13:14.

Joh. 12:40. Apg. 28:26.

9. Och David säger: Må deras bord bli till en snara och till en fälla, må det bli till en stötesten, och till en vedergällning för dem.

Ps. 69:23.

10. Må deras ögon bli förmörkade, så att de inte ser, och böj alltid deras rygg. 11. Så frågar jag nu: Har de då fördenskull stött sig, för att de skulle falla? Nej, inte alls! Men genom deras fall har frälsningen kommit till hedningarna, för att detta skulle uppväcka dem till avund.

Matt. 22:8-9. Apg. 13:46.

12. Är nu deras fall världens rikedom, och deras avtagande hedningarnas rikedom, hur mycket mer skall inte deras fullhet bli?

13. Men till er, ni hedningar, säger jag: Eftersom jag är hedningarnas apostel, prisar jag mitt ämbete,

Apg. 9:15, 13:2, 22:21. Rom. 15:16. Gal. 1:16, 2:2f. Ef. 3:8. 1 Tim. 2:7. 2 Tim. 1:11.

14. om jag på något sätt skulle kunna uppväcka avund hos dem, som är mitt kött, och frälsa några av dem.

Jud. v. 22-23.

15. Ty om deras förkastelse är världens försoning, vad skall då deras upptagande bli annat än liv från de döda?

16. Är förstlingsgrödan helig, så är också hela degen helig, och om roten är helig, så är också grenarna heliga.

17. Men om nu några av grenarna är bortbrutna, och du, som var ett vilt olivträd, blev inympad bland dem och har blivit delaktig av olivträdets rot och fetma,

Jer. 11:16.

18. så förhäv dig inte över grenarna. Om du förhåver dig, så bär ju inte du roten, utan roten bär dig.

19. Så säger du då: Grenarna är bortbrutna, för att jag skulle ympas in.

20. Visserligen. De blev bortbrutna

för sin otros skull, och du står kvar genom tron. Var inte stolt i ditt sinne, utan frukta.

Ords. 28:14. Jes. 66:2. Rom. 12:16. Fil. 2:12.

21. Ty har inte Gud skonat de naturliga grenarna, så kanske han inte heller skall skona dig.

22. Så se nu här Guds godhet och stränghet: Stränghet mot dem som föll och godhet mot dig, om du förblir i godhet, annars blir du också avhuggen.

Joh. 15:2.

23. Men även de skall inympas, om de inte förblir i otron, ty Gud är mäktig att åter inympa dem.

24. Ty om du har blivit avhuggen från det av naturen vilda olivträdet och mot naturen har blivit inympad i ett ädelt olivträd, hur mycket mer skall då inte de, som är naturliga grenar, kunna inympas i sitt eget olivträd?

25. Ty jag vill inte, bröder, att ni skall vara okunniga om denna hemlighet, för att ni inte må hålla er för kloka: Förhårdelse har drabbat en del av Israel, till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in,

Luk. 21:24.

26. och så skall hela Israel bli frälst, såsom det är skrivet: Från Sion skall förlossaren komma, och han skall skaffa bort ogudaktigheten från Jakob.

Jes. 59:20.

27. Och detta skall vara mitt förbund med dem, när jag tar bort deras synder.

Jes. 27:9. Jer. 31:31f. Hebr. 8:8, 10:16.

28. När det gäller evangelium är de ovänner, för er skull, men enligt utkörseln är de älskade, för fädernas skull.

29. Ty Guds nådegåvor och kallelse är sådana, att han inte kan ångra dem.

30. Ty liksom ni förut inte trodde på Gud, så har ni nu genom deras otro fått barmhärtighet,

Gal. 4:8.

31. så har nu också de inte trott, för att genom den barmhärtighet, som ni har fått, också de skulle få barmhärtighet.

32. Ty Gud har inneslutit alla under otro, för att han skall förbarma sig över alla.

Rom. 3:9f. Gal. 3:22.

33. O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Hur outgrundliga är inte hans domar, och hur outrannsackliga hans vägar.

Job 11:7, 36:22.

34. Ty vem har känt Herrns sinne? Eller vem har varit hans rådgivare?

Ps. 92:6. Jes. 40:13. Jer. 23:18. 1 Kor. 2:16.

35. Eller vem har först givit honom något, så att det skulle bli återbetalat åt honom?

Job 41:2.

36. Ty av honom och genom honom och till honom är allting. Honom tillhör ära i evighet. Amen.

Ords. 16:4. 1 Kor. 8:6. Kol. 1:16.

12 Kapitlet

Förmaningar till att leva ett helgat liv.

Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att ni framför era kroppar till ett offer, som är levande, heligt och för Gud välbehagligt, er förnuftiga tjänst.

Rom. 6:13f. 1 Petr. 2:5.

2. Och anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom ert sinnes förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds goda, välbehagliga och fullkomliga vilja.

Ef. 1:18, 4:23, 5:10f. 1 Thess. 4:3, 5:5f.

1 Joh. 2:15.

3. Ty genom den nåd, som har blivit mig given, säger jag till var och en av er att inte tänka högre om er själva än ni bör tänka, utan tänka nyktert,

alltefter som Gud har tilldelat åt var och en ett mått av tro.

Rom. 1:5. 1 Kor. 3:10. 1 Kor. 12:1. Ef. 4:7.

4. Ty såsom vi i en enda kropp har många lemmar, men alla lemmar inte har samma uppgift,

5. så är vi nu, de många, en enda kropp i Kristus, men inbördes är vi varandras lemmar.

1 Kor. 12:12f. Ef. 1:23, 4:16, 5:23.

6. Och vi har olika gåvor, alltefter den nåd som har getts åt oss. Har någon profetians gåva, så skall den vara i överensstämmelse med tron.

1 Kor. 12:4. 2 Kor. 10:13. 1 Petr. 4:10.

7. Har någon gåvan att tjäna skall han tjäna i den, har någon gåvan att undervisa skall han undervisa.

1 Kor. 12:28. Ef. 4:11. 1 Petr. 4:11.

8. Har någon gåvan att förmana, så skall han ta vara på gåvan att förmana. Om någon delar med sig så skall det vara utan baktanke. Om någon är ledare, så skall han vara det med iver. Om någon utövar barmhärtighet, så skall han göra det med glädje.

5 Mos. 15:7. Matt. 6:1f. Apg. 20:28. 2 Kor. 9:7. 1 Tim. 5:17. 1 Petr. 5:2.

9. Låt kärleken vara utan hyckleri. Avsky det onda, håll fast vid det goda.

Ps. 34:15, 37:27, 97:10, 139:21. Amos 5:15.

1 Tim. 1:5. 1 Petr. 1:22, 4:8. 1 Joh. 4:7.

10. Älska varandra av hjärtat med broderlig kärlek. Överträffa varandra i inbördes hedersbevisning.

Ef. 4:3. Tit. 2:3. Hebr. 13:1.

1 Petr. 2:17. 2 Petr. 1:7.

11. Var inte tröga när det gäller er nit, var brinnande i anden, tjäna Herren.

Ef. 6:16. Upp. 3:15.

12. Var glada i hoppet, tåliga i bedrövelsen, uthålliga i bönen.

Luk. 18:1. Rom. 15:13. Ef. 6:18. Kol. 4:2.

1 Thess. 5:16-17. Hebr. 10:36, 12:1. Jak. 5:7.

13. Dela med er till de heliga vad de behöver. Var ivriga att visa gästvän-

lighet. 1 Kor. 16:1. Hebr. 13:2. 1 Petr. 4:9. 14. Välsigna dem som förföljer er, välsigna och förbanna inte.

Matt. 5:44. Luk. 6:28. 1 Kor. 4:12.

15. Gläd er med dem som är glada, och gråt med dem som gråter.

16. Var ens till sinnes med varandra. Sök inte efter det som är högt, utan håll er till det som är ringa. Håll inte er själva för kloka.

Ps. 131:1. Ords. 3:7. Jes. 5:21.

Rom. 15:5. 1 Kor. 1:10. Fil. 2:2.

17. Löna inte ont med ont, sträva efter det som är gott inför var man.

Ords. 20:22. Matt. 5:39. 1 Kor. 6:7.

2 Kor. 8:21. 1 Thess. 5:15.

18. Om det är möjligt så mycket som beror på er, lev i frid med alla människor.

Mark. 9:50. Hebr. 12:14.

19. Hämnas inte er själva, mina älskade, utan lämna rum för vreden*. Ty det är skrivet: Min är hämnden, jag skall vedergälla det, säger Herren.

*KXII: (Guds) vrede. 3 Mos. 19:18.

5 Mos. 32:35. Luk. 6:29. Hebr. 10:30.

20. Om nu din ovän hungrar, så ge honom att äta, törstar han, så ge honom att dricka, ty när du gör det, så samlar du glödande kol på hans huvud.

Ords. 25:21. Matt. 5:44.

21. Låt dig inte besegras av det onda, utan besegra det onda med det goda.

13 Kapitlet

Förmaningar till lydnad mot samhällets lagar, till kärlek mot sin nästa.

Var och en skall underordna sig överheterna. Ty det finns ingen överhet, som inte är av Gud. De överheter, som finns, är förordnad av Gud.

Ords. 8:15-16. Dan. 4:22. Tit. 3:1. 1 Petr. 2:13.

2. Därför, den som sätter sig upp mot överheten, han står emot vad Gud har förordnat, men de som står emot detta skall få en dom över sig.

3. Ty de som har makten är till skräck, inte för dem som gör det goda, utan för dem som gör det onda. Vill du vara utan fruktan för överheten, gör då det goda, så skall du få beröm av den,

1 Petr. 2:14.

4. ty den är Guds tjänare, dig till godo. Men gör du det som är ont, så må du frukta, ty den bär inte svärdet förgäves, utan den är Guds tjänare, en hämnare som straffar den som gör det onda.

5. Därför måste man underordna sig, inte bara för straffets skull, utan också för samvetets skull.

6. Därför betalar ni ju också skatt, ty de är Guds tjänare som skall sköta om sådant.

7. Så ge nu åt var och en det ni är skyldiga: Skatt åt den som skall ha skatt, tull åt den som skall ha tull, frukta den som fruktan tillhör, ge heder åt den som skall ha heder.

Matt. 22:21. Mark. 12:17. Luk. 20:25.

8. Var ingen något skyldiga, utom det att älska varandra. Ty den som älskar sin nästa, han har fullbordat lagen.

Gal. 5:14.

9. Ty dessa bud: Du skall inte göra hor, du skall inte dräpa, du skall inte stjåla, du skall inte bära falskt vittnesbörd, du skall inte ha begärelse, och vilket annat bud som helst, de sammanfattas i detta ord: Du skall älska din nästa som dig själv.

2 Mos. 20:14f. 3 Mos. 19:18. 5 Mos. 5:18.

Matt 19:18, 22:39. Mark. 12:31.

10. Kärleken gör inte något ont mot sin nästa. Så är nu kärleken lagens uppfyllelse.

Matt. 22:40. 1 Tim. 1:5. Jak. 2:8.

11. Och detta, då vi vet tiden, att stunden redan är inne att vakna upp ur sömnen. Ty frälsningen är oss nu närmare, än då vi kom till tro.

1 Kor. 15:34. Ef. 5:14. 1 Thess. 5:6.

12. Natten är framskriden, och dagen är nära. Låt oss därför lägga bort mörkrets gärningar och klä oss i ljusets vapenrustning.

Ef. 5:11, 6:13-14. Kol. 3:8. 1 Thess. 5:5.

13. Låt oss vandra anständigt, som på dagen, inte i frosseri och drycken-skap, inte i otukt och lösaktighet, inte i kiv och avund.

Ords. 23:20. Luk. 21:34. 1 Kor. 6:9-10.

Gal. 5:21. Ef. 5:5. Fil. 4:8. Jak. 3:14.

14. Utan ikläd er Herren Jesus Kristus och ha inte sådan omsorg om köttet att begärelser uppväcks.

Gal. 3:27, 5:16. 1 Petr. 2:11. 1 Joh. 2:16.

Upp. 16:15.

14 Kapitlet

Hur den starke i tron bör förhålla sig till den svagare.

Om någon är svag i tron, så ta er an honom, utan att döma över andras tankar. Rom. 15:7. 1 Kor. 8:9f, 9:22.

2. Den ene tror, att han kan äta vad som helst, men den som är svag, äter grönsaker.

3. Den som äter, må inte förakta honom, som inte äter, och den som inte äter, han må inte döma honom, som äter, ty Gud har tagit emot honom.

Kol. 2:16.

4. Vem är du, som dömer en annans tjänare? För sin egen herre står han eller faller, men han skall förbli stående, ty Gud är mäktig att hålla honom stående.

Jak. 4:12.

5. Den ene gör skillnad mellan dag

och dag, den andre håller alla dagar för lika, var och en vare fullt viss i sitt eget sinne.

Gal. 4:10.

6. Den som aktar på någon dag, han gör det för Herren, och den som inte aktar på någon dag, han gör det för Herren. Den som äter, han äter för Herren, ty han tackar Gud. Den som inte äter, han gör det för Herren och tackar Gud.

1 Kor. 10:31. 1 Tim. 4:3.

7. Ty ingen av oss lever för sig själv, och ingen dör för sig själv.

1 Petr. 4:2.

8. Lever vi, så lever vi för Herren, dör vi, så dör vi för Herren. Vare sig vi lever eller dör, så tillhör vi Herren.

Gal. 2:20.

9. Ty därför både dog och uppstod Kristus och har åter blivit levande, för att han skall vara Herre över både döda och levande.

2 Kor. 5:15.

10. Men du, varför dömer du din broder? Eller varför föraktar du din broder? Ty vi skall alla stå inför Kristi domstol.

Matt. 25:31. 2 Kor. 5:10.

11. Ty det är skrivet: Så sant jag lever, säger Herren, för mig skall alla knän böja sig, och alla tungor skall bekänna Gud.

Jes. 45:23. Fil. 2:10.

12. Alltså skall var och en av oss inför Gud göra räkenskap för sig själv.

Matt. 12:36. 1 Kor. 3:8. Gal. 6:5.

13. Därför, låt oss nu inte mer döma varandra. Döm hellre så, att ingen må lägga en stötesten eller en snara för sin broder.

Matt. 18:7f. 1 Kor. 10:32. 2 Kor. 6:3.

14. Jag vet och är övertygad i Herren Jesus, att ingenting är i sig självt orent, men den som håller något för orent, för honom är det orent.

Apg. 10:14-15. 1 Kor. 8:7. 1 Tim. 4:4. Tit. 1:15.

15. Men om din broder blir bedrövad över din mat, så vandrar du inte mer efter kärleken. Fördärva inte med

din mat den som Kristus har lidit döden för.

1 Kor. 8:11.

16. Därför, låt inte ert goda bli smadat.

17. Ty Guds rike är inte mat eller dryck, utan rättfärdighet och frid och glädje i den Helige Ande.

1 Kor. 8:8.

18. Ty den som på detta sätt tjänar Kristus, han är Gud till behag och håller provet inför människor.

19. Låt oss därför sträva efter det som tjänar friden och inbördes uppbyggelse.

20. Fördärva inte Guds verk för matens skull. Allting är visserligen rent, men ont för den människa, som äter mot sitt samvete.

Matt. 15:11. Tit. 1:15.

21. Det är rätt, att du inte äter kött och inte dricker vin, inte heller gör något annat, som din broder stöter sig på, eller som han tar anstöt av eller blir svag av.

1 Kor. 8:13.

22. Har du tro? Så ha den för dig själv inför Gud. Salig är den, som inte dömer sig själv i det som han prövar vara rätt.

23. Men om den som tvivlar äter, så är han dömd, eftersom han inte äter av tro. Ty allt som inte är av tro är synd.

15 Kapitlet

Paulus förmanar till tålmod och enighet, uppger orsaken varför han skrivit detta brev, samt lovar att besöka Rom.

Vi, som är starka, är skyldiga att bära de svagas svagheter, och inte leva oss själva till behag.

1 Kor. 9:22. Gal. 6:1.

2. Var och en av oss må leva sin nästa till behag, med tanke på det som är gott, till uppbyggelse.

1 Kor. 9:19, 10:24f, 13:5. Fil. 2:4-5.

3. Kristus levde ju inte sig själv till behag, utan, såsom det är skrivet:

Deras smädelser, som smäda dig, har fallit över mig.

Ps. 69:10.

4. Ty allt vad förut är skrivet, det är skrivet oss till undervisning, för att vi genom den uthållighet och tröst som Skrifterna ger skall ha hoppet.

Rom. 4:23-24. 1 Kor. 10:11. 2 Tim. 3:16.

5. Må tålmodets och tröstens Gud, ge er att ha samma sinne inbördes, efte Kristus Jesus,

Rom. 12:16. 1 Kor. 1:10. Fil. 2:2, 3:15-16.

6. så att ni endräktigt och med en mun kan prisa Gud och vår Herres, Jesu Kristi, Fader.

7. Tag därför emot varandra, så som också Kristus har tagit emot oss, till Guds ära.

Rom. 14:1f.

8. Men jag säger, att Jesus Kristus har blivit omskärelessens tjänare för Guds sannings skull, för att bekräfta de löften, som gavs till fäderna,

Matt. 15:24. Apg. 3:25-26.

9. och att hedningarna skall ära Gud för barmhärtighetens skull, så som det står skrivet: Därför skall jag prisa dig bland hedningarna och lovsjunga ditt namn.

2 Sam. 22:50. Ps. 18:50. Rom. 11:30.

10. Och åter säger han: Gläd er, ni hedningar, tillsammans med hans folk.

5 Mos. 32:43.

11. Och åter: Lova Herren, alla hedningar, och prisa honom, alla folk.

12. Och ytterligare säger Jesaja: Rot-skottet från Jesse skall komma, och han som skall uppstå för att råda över hedningarna, på honom skall hedningarna hoppas.

Jes. 11:1f. Upp. 5:5, 22:16.

13. Men hoppets Gud, må uppfylla er med all glädje och frid i tron, så att ni har ett överflödande hopp genom den Helige Andes kraft.

14. Mina bröder, jag är själv redan övertygad om, att ni själva är fulla av godhet, uppfyllda med all kun-

skap, i stand att även förmana varandra.

1 Kor. 1:5. 2 Petr. 1:12. 1 Joh. 2:21.

15. Likväl, bröder, har jag på ett delvis något djärvt sätt skrivit till er, för att ytterligare påminna er, på grund av den nåd som har blivit mig given av Gud,

Rom. 1:5.

16. att jag skall vara Jesu Kristi tjänare bland hedningarna och i helig tjänst bära fram Guds evangelium, så att hedningarna blir ett välbehagligt offer för honom, helgat genom den Helige Ande.

Apg. 9:15, 13:2. Rom. 11:13.

Gal. 2:7. 1 Tim. 2:7. 2 Tim. 1:11.

17. Därför har jag berömmelsen i Kristus Jesus i det som tillhör Gud.

18. Ty jag vågar inte tala om något annat än det som Kristus har gjort genom mig, för att göra hedningarna lydiga, med ord och med gärning,

Rom. 1:5, 16:26.

19. genom kraften i tecken och under, genom Guds Andes kraft, så att jag från Jerusalem och runt omkring ända till Illyrien, har fullföljt förkunnandet av Kristi evangelium.

20. Jag har eftersträvat att förkunna evangelium, där Kristus inte ens har blivit nämnd, för att jag inte skulle bygga på en annans grund,

2 Kor. 10:15.

21. utan, så som det är skrivet: De som han inte har blivit förkunnad för skall se, och de som inte har hört skall förstå.

Jes. 52:15.

22. Detta är också orsaken, varför jag så ofta har varit förhindrad att komma till er.

Rom. 1:13. 1 Thess. 2:1.

23. Men nu, då jag inte längre har rum i dessa trakter och i många år har längtat efter att komma till er

Rom. 1:10. 1 Thess. 3:10.

24. vill jag, då jag reser till Spanien,

komma till er. Ty jag hoppas att på genomresan få se er, och därefter av er bli hjälpt att komma dit, sedan jag först en tid har haft glädjen att vara tillsammans med er.

25. Men nu far jag till Jerusalem för att tjäna de heliga. Apg. 19:21, 24:17.

26. Ty Makedonien och Akaja har gärna velat göra en insamling till de fattiga bland de heliga, som är i Jerusalem.

1 Kor. 16:1. 2 Kor. 8:1, 9:2f. Gal. 2:9-10.

27. De ville gärna göra så, och de står också i skuld till dem. Ty om hedningarna har fått del i deras andliga goda, så är de också skyldiga att vara dem till tjänst med sitt materiella goda.

1 Kor. 9:11. Gal. 6:6.

28. När jag så har fullgjort detta och på ett säkert sätt överlämnat åt dem denna frukt, vill jag ta vägen förbi er på min resa till Spanien.

29. Och jag vet, att när jag kommer till er, kommer jag med fullheten av Kristi evangeliums välsignelse.

Rom. 1:11.

30. Men, kära bröder, jag förmanar er vid vår Herre Jesus Kristus och vid Andens kärlek, att tillsammans med mig kämpa genom era böner till Gud för mig,

2 Kor. 1:11.

31. att jag må bli räddad undan de otrogna i Judeen, och att min tjänst till Jerusalem må bli väl mottagen av de heliga.

2 Thess. 3:2.

32. Så skall jag med glädje komma till er genom Guds vilja för att vila ut tillsammans med er.

Apg. 18:21. 1 Kor. 4:19.

33. Fridens Gud vare med er alla. Amen. Fil. 4:9. 1 Thess. 5:23. 2 Thess. 3:16.

16 Kapitlet

Hälsningar.

Varning för falska lärare.

Slutord.

Jag vill lägga ett gott ord för vår syster Febe, som är församlingens tjänare i Kenkrea,

2. att ni tar emot henne i Herren, såsom det anstår de heliga, och hjälper henne med allt, där hon behöver er hjälp. Ty hon har själv varit ett stöd för många och även för mig.

3. Hälsa Priskilla och Akvila, mina medarbetare i Kristus Jesus,

Apg. 18:2f. 1 Kor. 16:19. 2 Tim. 4:19.

4. som har vågat sitt liv för mig, dem tackar inte endast jag, utan också alla församlingar bland hedningarna.

5. Hälsa också församlingen, som är i deras hus. Hälsa Epenetus, min älskade, som är Akajas förstlingsgröda åt Kristus.

6. Hälsa Maria, som har arbetat mycket för oss.

7. Hälsa Andronikus och Junias, mina släktingar och medfångar, som har ett gott anseende bland apostlarna, som också före mig har varit i Kristus.

8. Hälsa Amplias, min älskade i Herren.

9. Hälsa Urbanus, vår medarbetare i Kristus, och Stakys, min älskade.

10. Hälsa Apelles, som är beprövad i Kristus. Hälsa dem som hör till Aris-tobulus hus.

11. Hälsa Herodion, min landsman. Hälsa dem av Narcissus hus, som är i Herren.

12. Hälsa Tryfena och Tryfosa, som arbetar i Herren. Hälsa Persis, den älskade, som har arbetat mycket i Herren.

13. Hälsa Rufus, den utkorade i Herren, och hans moder, som också är min.

14. Hälsa Asynkritis, Flegon, Hermas, Patrobas, Hermes, och de bröder, som är med dem.

15. Hälsa Filologus och Julia, Nereus och hans syster och Olympas och alla de heliga som är med dem.

16. Hälsa varandra med en helig kyss. Kristi församlingar hälsar er.

1 Kor. 16:20. 2 Kor. 13:12.

1 Thess. 5:26. 1 Petr. 5:14.

17. Jag förmanar er, bröder, att ge akt på dem som åstadkommer splittring och förförelser i strid mot den lära, som ni har fått undervisning i. Vänd er bort från dem.

Gal. 1:8-9. Kol. 2:8. 1 Tim. 6:3.

2 Tim. 3:26. 2 Joh. 10.

18. Ty sådana tjänar inte vår Herre Jesus Kristus, utan sin buk, och genom milda ord och smekande tal bedrar de deras hjärtan, som är oskyldiga.

Hes. 13:18. Fil. 3:18-19. 2 Petr. 2:3.

19. Er lydnad är känd av alla. Därför gläder jag mig över er, men jag vill, att ni är visa i det som är gott, och oskyldiga i det som är ont.

Matt. 10:16. Rom. 1:8. 1 Kor. 14:20.

20. Men fridens Gud skall snart sönderkrossa Satan under era fötter. Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med er*.

*KXII tillägger: Amen.

Rom. 15:33. 1 Kor. 16:23. 2 Kor. 13:13.

21. Timoteus, min medarbetare, och Lucius, Jason och Sosipater, mina släktingar, hälsar er.

Apg. 13:1, 16:1, 17:5, 20:4.

Fil. 2:19. 1 Thess. 3:2.

22. Jag, Tertius, som har skrivit brevet, hälsar er i Herren.

23. Gajus, min och hela församlingens värd, hälsar er. Erastus, stadens kassör, och brodern Kvartus hälsar er.

Apg. 19:22. 2 Tim. 4:20.

24. Vår Herres Jesu Kristi, nåd vare med er alla. Amen. 1 Thess. 5:28.

25. Men honom, som förmår styrka er, efter mitt evangelium och min predikan om Jesus Kristus, enligt den nu uppenbarade hemlighet, som under evig tid har förtigits,

Ef. 1:9, 3:9f. Kol. 1:26. 2 Tim. 1:10.

26. men nu har blivit uppenbarad och genom profetiska Skrifter, enligt den evige Gudens befallning, gjorts känd för alla hedningar till trons lydnad,

Rom. 1:5, 15:18. Tit. 1:3. 1 Joh. 1:1.

27. Gud, som ensam är vis, tillhör äran, genom Jesus Kristus i evighet. Amen. 1 Tim. 1:17. Jud. 25.

Skrivet till romarna från Korint, och sänt genom Febe, församlingens tjänarinna i Kenkrea.

Paulus första brev till korintierna

1 Kapitlet

Aposteln hälsar de kristna i Korint och varnar dem för söndringar. Världens visdom och korsets dårskap.

Paulus, genom Guds vilja kallad till Jesu Kristi apostel och brodern Sostenes,

Apg. 18:17.

2. till den Guds församling som är i Korint, de helgade i Kristus Jesus, kallade heliga, tillsammans med alla dem som åkallar vår Herres Jesu Kristi namn på varje ort, deras såväl som vår.

Joh. 17:19. Apg. 15:9. Ef. 1:1.

1 Thess. 4:7. 2 Tim. 1:9.

3. Nåd vare med er och frid av Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Rom. 1:7. 2 Kor. 1:2. Ef. 1:2.

4. Jag tackar alltid min Gud för er skull, för den Guds nåd som har blivit given åt er genom Kristus Jesus.

Rom. 1:8.

5. Ty genom honom har ni blivit rika på allt slags tal och all slags kunskap,

1 Kor. 12:8. 2 Kor. 8:7. Kol. 1:9.

6. eftersom vittnesbördet om Kristus har blivit befäst hos er.

7. Därför saknar ni ingen nådegåva, medan ni väntar på vår Herres Jesu Kristi uppenbarelse. Fil. 2:20. Tit. 2:13.

8. Han skall också göra er fast grundade ända till slutet, så att ni är ostraffliga på vår Herre Jesu Kristi dag.

Kol. 1:22. 1 Thess. 3:13, 5:23. 2 Thess. 3:2-3.

9. Gud är trofast, genom honom är ni kallade till gemenskap med hans

Son, Jesus Kristus, vår Herre.

1 Thess. 5:24. 2 Joh. 15:5.

10. Jag förmanar er, bröder, vid vår Herres Jesu Kristi namn, att ni alla är eniga i ert tal och inte tillåter någon splittring bland er, utan är fullkomligt förenade i samma sinnelag och samma mening.

Rom. 12:16. 15:5. Ef. 4:3.

Fil. 2:2, 3:15-16. 1 Petr. 3:8.

11. Ty Kloes folk har berättat för mig om er mina bröder, att det förekommer stridigheter bland er.

12. Vad jag menar är detta, att var och en säger: Jag håller mig till Paulus, eller: Jag håller mig till Apollos, eller: Jag håller mig till Kefas, eller: Jag håller mig till Kristus.

Apg. 18:24. 1 Kor. 3:4. 2 Joh. 1:42.

13. Är Kristus delad? Blev Paulus korsfäst för er? Eller blev ni döpta i Paulus namn?

14. Jag tackar Gud, att jag inte har döpt någon av er utom Krispus och Gajus,

Apg. 18:8. Rom. 16:23.

15. så att ingen kan säga att jag har döpt i mitt namn.

16. Dessutom har jag döpt Stefanus husfolk, men annars vet jag inte om jag har döpt någon ytterligare.

1 Kor. 16:15f.

17. Ty Kristus har inte sänt mig till att döpa, utan till att förkunna evangelium, inte med visdom i ord, för att Kristi kors inte skall bli om intet.

1 Kor. 2:1f. 2 Petr. 1:16.

18. Ty talet om korset är en dårskap för dem som blir förtappade, men för oss som blir frälsta är det Guds kraft.

Rom. 1:16. 1 Kor. 4:10.

19. Ty det är skrivet: Jag skall göra de visas visdom om intet, och de förståndigas förstånd skall jag förkasta.

Job 5:12-13. Jes. 29:14.

20. Var är de visa? Var är de skriftlärda? Var är denna världens kloka? Har inte Gud gjort denna världens visdom till dårskap?

Jes. 33:18. Job 12:17. Rom. 1:22.

21. Eftersom världen inte genom sin visdom lärde känna Gud i hans visdom, så behagade det Gud att genom den dårskap som predikas frälsa dem som tror.

Matt. 11:25. Luk. 10:21. Rom. 1:21f.

22. Judarna begär tecken och grekerna söker efter vishet.

Matt. 12:38, 16:1. Joh. 4:48, 6:30.

23. Men vi predikar Kristus som korsfäst, för judarna en stötesten och för grekerna en dårskap.

Joh. 6:60f. 1 Kor. 2:14.

24. Men för de kallade, både judar eller greker, predikar vi Kristus, Guds kraft och Guds visdom.

Rom. 1:16.

25. Ty Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor.

26. För se på er kallelse, bröder. Inte många visa efter köttet, inte många mäktiga, inte många förnäma blev kallade.

Joh. 7:48. 1 Kor. 2:8.

27. Men det som var dåraktigt för världen har Gud utvalt, för att han skulle låta de visa komma på skam, och det som var svagt i världen har Gud utvalt, för att det som var starkt skulle komma på skam.

Matt. 11:25. Jak. 2:5.

28. Det som var ringa och föraktat i världen och det som ingenting var, det

har Gud utvalt för att göra till intet det som var någonting,

29. för att inget kött skall kunna berömma sig inför Gud. Rom. 3:27. Ef. 2:9.

30. Men det är av honom som ni är i Kristus Jesus, som för oss har blivit till visdom från Gud och till rättfärdighet och till helgelse och till förlösning,

Jer. 23:5. Joh. 17:19.

Rom. 4:25. Ef. 1:7. Kol. 2:12-3.

31. för att som det står skrivet: Den som berömmar sig, skall berömma sig i Herren.

Jer. 9:23-24. 2 Kor. 10:17.

2 Kapitlet

Paulus har inte med mänsklig visdom utan i Andens kraft predikat den korsfäste Kristus.

När jag kom till er bröder, kom jag inte med höga ord eller hög visdom, för att förkunna Guds vittnesbörd för er.

Apk. 18:1. 1 Kor. 1:7.

2. Ty jag hade bestämt mig för att bland er inte veta av något annat, utom Jesus Kristus och honom såsom korsfäst.

Gal. 6:14.

3. Och jag var hos er i svaghet och med fruktan och med mycken bävan.

2 Kor. 10:10, 11:30, 12:5f. Gal. 4:13. Fil. 2:12.

4. Mitt tal och min predikan var inte med övertalande ord av mänsklig visdom, utan genom bevisning i Ande och kraft,

5. för att er tro inte skulle vara grundad på människors visdom, utan på Guds kraft.

2 Kor. 4:7.

6. Visdom talar vi dock bland de fullkomliga, men en visdom som inte tillhör denna världen eller denna världens mäktiga som kommer att förgås.

Jak. 3:15.

7. Utan vi talar Guds hemliga visdom, den fördolda, som Gud före världens

begynnelse har förutbestämt till vår härlighet. Job 28:21. Rom. 16:25. I Kor. 4:1.

Ef. 3:9. Kol. 1:26. 2 Tim. 1:9.

8. vilken ingen av denna världens furstar har känt till. Om de hade känt till den, hade de aldrig korsfäst härlighetens Herre.

Matt. 11:25. Joh. 7:48, 16:3. Apg. 13:27.

2 Kor. 3:14. I Tim. 1:13.

9. Utan som Skriften säger: Vad inget öga har sett, och inget öra har hört, och vad som inte har stigit upp i något människohjärta, det har Gud berett åt dem som älskar honom.

Jes. 64:4. I Kor. 1:23.

10. Men för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande, ty Anden utrannsakrar allting, ja, också Guds djuphet.

Matt. 13:11, 16:17.

2 Kor. 3:18. I Joh. 2:27.

11. Ty vilken människa vet vad som är i människan, utom människans ande som är i henne? Så vet inte heller någon vad som är i Gud, utom Guds Ande.

Ords. 20:21. Jer. 17:9.

12. Men vi har inte fått världens ande, utan den Ande som är av Gud, för att vi skall veta vad Gud har skänkt oss.

Rom. 8:15.

13. Om vilket vi också talar, men inte med sådana ord som mänsklig visdom lär, utan med sådana ord som den Helige Ande lär, och bedömer andliga saker andligen.

2 Petr. 1:16.

14. En naturlig* människa tar inte emot det som hör till Guds Ande. Ty det är en dårskap för henne och hon kan inte begripa det, eftersom det måste bedömas andligen.

*själisk, oandlig. Rom. 8:7.

15. Men den andliga människan bedömer allt, men blir inte bedömd av någon.

16. Ty vem har känt Herrens sinne,

så att han skulle kunna undervisa honom? Men vi har Kristi sinne.

Job 15:8. Jes. 40:13. Jer. 23:18. Rom. 11:34.

3 Kapitlet

Aposteln tillrättavisar de kristna i Korint för deras partisinne. Guds andliga tempelbyggnad.

Bröder, jag kunde inte tala till er såsom till andliga, utan såsom till köttsliga, såsom till spädbarn i Kristus.

2. Mjölke gav jag er att dricka, inte fast föda. Den tålde ni ännu inte, och ni tål den inte nu heller, Hebr. 5:12-13.

3. eftersom ni fortfarande är köttsliga. Ty då avund och kiv och splittringar finns ibland er, är ni inte då köttsliga och vandrar på människors vis?

I Kor. 1:11. Gal. 5:19-20. Jak. 3:16.

4. För då en säger: Jag håller mig till Paulus och den andre säger: Jag håller mig till Apollos, är ni då inte köttsliga?

I Kor. 1:12.

5. Vad är Paulus? Vad är Apollos? Inget annat än tjänare genom vilka ni har tagit emot tron, och det efter vad Herren har gett åt var och en.

Apg. 18:24. I Kor. 16:12.

6. Jag planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten. Apg. 18:26, 19:1.

7. Så är nu varken den som planterar eller den som vattnar något, utan endast Gud som ger växten.

8. Den som planterar och den som vattnar är ett, men var och en skall få sin lön efter sitt arbete.

Ps. 62:13. Jer. 17:10, 32:19.

Matt. 16:27. Rom. 2:6. Upp. 2:23, 22:12.

9. Ty vi är Guds medarbetare, ni är Guds åkerfält, Guds byggnad.

2 Kor. 6:1. Ef. 2:20-21.

10. Efter den Guds nåd som Gud har

gett mig lade jag grunden såsom en vis byggmästare, och en annan bygger på den. Men var och en må se till, hur han bygger. Rom. 1:5, 15:20.

11. Ty en annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus.

Jes. 28:16. Matt. 16:18. Ef. 2:20. 1 Petr. 2:7.

12. Om någon bygger på denna grund med guld, silver, ädla stenar, eller med trä, hö och strå,

13. så skall vars och ens verk bli uppenbart. Ty den dagen skall göra det klart, för den skall uppenbaras i eld och hur vars och ens verk är skall elden pröva. Jes. 48:10. 1 Petr. 1:7, 4:12.

14. Om det verk som någon har byggt består, skall han få lön.

15. Men blir hans verk uppbränt, så skall han lida förlust. Men själv blir han frälst, dock såsom genom eld.

16. Vet ni inte, att ni är Guds tempel och att Guds Ande bor i er?

1 Kor. 6:19. 2 Kor. 6:16. Ef. 2:21-22.

Hebr. 3:6. 1 Petr. 2:5.

17. Om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud förgöra honom: Ty Guds tempel är heligt, vilket är ni.

18. Ingen må bedra sig själv. Om någon bland er tycker att han är vis i denna världen, må han bli en dåre, för att han må bli vis. Ords. 3:7. Jes. 5:21.

19. Ty denna världens visdom är dårskap inför Gud, för det är skrivet: Han fångar de visa i deras slughet.

Job 5:13.

20. Och åter: Herren känner de visas tankar, att de är fåfängliga. Ps. 94:11.

21. Därför skall ingen berömma sig av människor. Allt är ju ert,

22. vare sig Paulus eller Apollos, vare sig Kefas eller världen, vare sig liv eller död, vare sig det som nu är, eller det som skall komma, allt det är ert.

23. Men ni tillhör Kristus och Kristus tillhör Gud.

4 Kaptitlet

Paulus framställer apostlarnas självförsakelse till ett föredöme och varnar för högmod.

Alltså må varje människa anse oss vara Kristi tjänare och förvaltare av Guds hemligheter.

2 Kor. 4:5, 6:4. Kol. 1:25. Tit. 1:7.

2. Nu söker man inget annat hos förvaltare än att man finner en sådan vara trogen. Luk. 12:42.

3. Men för mig har det mycket liten betydelse, att jag blir dömd av er eller av någon mänsklig dom. Jag dömer inte heller mig själv,

4. för jag vet inget med mig själv, dock är jag därigenom inte rättfärdigad, utan Herren är den som dömer mig.

2 Mos. 34:7. Job 9:2.

Ps. 130:3, 143:2. Rom. 4:2.

5. Döm därför inte förrän tid är, tills Herren kommer som även skall låta det som är fördolt i mörkret komma i ljuset och uppenbara hjärtats uppsåt. Då skall var och en få sitt pris av Gud.

Dan. 7:10. Matt. 7:1. Rom. 2:1. Upp. 20:12.

6. Bröder, detta har jag tillämpat på mig och Apollos för er skull, för att ni av oss skall lära er att inte tänka utöver det som är skrivet, för att ni inte skall bli högmodiga mot varandra, för den enes eller den andres skull.

Ords. 3:7. Rom. 12:3.

7. Ty vem ger dig något företräde? Vad har du som du inte har fått? Har du fått det, varför berömmar du dig då, som om du inte hade fått det?

Joh. 3:27. Rom. 12:6. 1 Petr. 4:10. Jak. 1:17.

8. Ni är redan mätta, ni har redan blivit rika och utan oss regerat som

kungar! Och jag skulle önska, att ni regerade, för att också vi kunde regera tillsammans med er.

9. För mig tycks det som att Gud har ställt fram oss apostlar såsom de allra ringaste, såsom ämnade åt döden, ty vi har blivit ett skådespel för världen, både för änglar och för människor.

Ps. 44:33. Rom. 8:36. 1 Kor. 15:8-10.

Ef. 3:8. Hebr. 10:33.

10. Vi är dårar för Kristi skull, men ni är kloka i Kristus. Vi är svaga, ni starka. Ni är ärade, vi föraktade.

1 Kor. 2:3. 2 Kor. 13:9. 2 Thess. 3:7.

11. Ända till denna stund är vi hungeriga och törstiga och nakna och blir misshandlade och är hemlösa.

Apg. 23:2. 2 Kor. 4:8, 11:23.

12. Vi anstränger oss och arbetar med våra egna händer. Då vi blir smädade, välsignar vi, då vi blir förföljda, härdar vi ut.

Matt. 5:44. Luk. 6:28, 23:34. Apg. 7:60, 18:3, 20:34. Rom. 12:14. 1 Thess. 2:9. 2 Thess. 3:8.

13. Då vi blir smädade talar vi goda ord. Såsom världens avskum har vi blivit, var mans avskräde, ända till denna dag.

Klag. 3:45.

14. Detta skriver jag inte för att jag vill få er att skämmas, utan jag förmanar er såsom mina kära barn.

15. Ty om ni än hade tio tusen uppfostrare i Kristus, så har ni ändå inte många fäder, ty jag har fött er i Kristus Jesus genom evangelium.

Apg. 18:11. Gal. 4:19. 1 Thess. 2:11. Filem. v. 10.

16. Därför förmanar jag er: Bli mina efterföljare.

1 Kor. 11:1. Fil. 3:17. 1 Thess. 1:6.

17. Det är därför jag har sänt till er Timoteus, vilken är min älskade och trogne son i Herren, han skall påminna er om mina vägar i Kristus, såsom jag lär överallt i alla församlingar.

Apg. 19:22. 2 Thess. 3:9. 1 Tim. 1:2. 2 Tim. 1:2.

18. Men några av er har blivit upp-

blåsta, som om jag inte skulle komma till er.

19. Men jag skall snart komma till er, om Herren vill, och då skall jag lära känna, inte dessa uppblåstas ord utan deras kraft.

Apg. 18:21. Rom. 15:32. Jak. 4:15.

20. Ty Guds rike består inte i ord, utan i kraft.

1 Kor. 2:4.

21. Vad vill ni? Skall jag komma till er med ris eller med kärlek och mildhetens ande?

2 Kor. 10:2, 13:10.

5 Kapitlet

Församlingen uppmanas att utöva tukt mot uppenbara syndare.

Det går ett allmänt rykte att otukt förekommer bland er och en sådan otukt som inte ens finns bland hedningarna, nämligen att någon har sin fars hustru. 3 Mos. 18:8. 5 Mos. 27:20. 2. Och ni är uppblåsta fastän ni hellre skulle vara bedrövade, så att den som hade gjort sig skyldig till sådant hade drivits ut från er.

3. Men jag, som väl är till kroppen frånvarande, men till anden närvarande, har redan som om jag var närvarande, fällt domen över den som har handlat så.

Kol. 2:5.

4. I vår Herres Jesu Kristi namn skall vi, ni och min ande, komma tillsammans med vår Herres Jesu Kristi kraft

Matt. 16:19. Joh. 20:23.

5. och överlämna den som bedrivit sådant åt Satan till köttets fördärv, så att anden kan bli frälst på Herrens Jesu dag.

1 Tim. 1:20.

6. Er berömmelse är inte god. Vet ni inte att lite surdeg syrar hela degen?

Gal. 5:9. Jak. 4:16.

7. Rensa därför ut den gamla sur-

degen, så att ni blir en ny deg. Ni är ju osyrade. Ty vi har även ett påskalamm, som offrades för oss, nämligen Kristus.

Jes. 53:7. Joh. 1:29f. I Kor. 1:5:3. I Petr. 1:19.

8. Låt oss därför inte hålla högtid med gammal surdeg, och inte med elakhetens och onskans surdeg, utan med renhetens och sanningens osyrade deg.

2 Mos. 12:3f. 5 Mos. 16:3.

9. Jag skrev till er i brevet, att ni inte skulle ha något att göra med otuktiga människor. 2 Kor. 6:14. Ef. 5:11. 2 Thess. 3:14.

10. Jag menade inte denna världens otuktiga människor i allmänhet eller giriga eller rövare eller avgudadyrkare. I så fall måste ni ju rymma bort från världen.

11. Men nu skrev jag till er att om någon som kallades broder, är en otuktig eller en girig eller en avgudadyrkare eller en smädare eller en drinkare eller en rövare, så skulle ni inte ha något att göra med en sådan eller äta tillsammans med honom.

Matt. 18:17. Rom. 16:17. 2 Thess. 3:6.

12. Ty vad tillkommer det mig att döma dem som är utanför? Dömer inte ni dem som är innanför?

13. Men dem som är utanför skall Gud döma. Driv själva ut ifrån er den som är ond.

5 Mos. 13:5, 22:21-24.

6 Kapitlet

*Förmaning att undvika rätttegångar.
Frihetens bruk. Varning för otukt.*

Vågar verkligen någon av er som har sak mot en annan, gå till rätta inför orättfärdiga och inte inför heliga?

2. Vet ni inte, att de heliga skall döma världen? Skall nu världen dömas av

er, är ni då inte goda nog till att döma i de ringaste mål? Matt. 19:28. Luk. 22:30.

3. Vet ni inte att vi skall döma änglar? Hur mycket mer då inte i de ting som hör till detta livet?

4. Men ni, när ni har några rättssaker angående det som har med detta livet att göra, så sätter ni dem som är ringa aktade i församlingarna till domare.

5. Till er skam säger jag detta: Finns det inte en enda, som är vis bland er, eller någon som kan döma mellan sina bröder?

6. Men nu går den ene brodern till rätta med den andre och detta inför dem som inte tror!

7. Redan det är en brist hos er, att ni går till rätta med varandra. Varför lider ni inte hellre orätt? Varför finner ni er inte hellre i att lida förlust?

Ords. 20:22. Matt. 5:39. Luk. 6:29.

Rom. 12:17f. 1 Thess. 4:6, 5:15.

8. I stället gör ni orätt och skada och detta mot bröder.

9. Vet ni då inte att de orättfärdiga inte skall ärva Guds rike? Låt inte lura er. Varken otuktiga eller avgudadyrkare eller äktenskapsbrytare eller de som utövar homosexualitet eller de som låter sig utnyttjas för sådant, 10. eller tjuvar eller giriga eller drinkare eller hädare eller rövare skall ärva Guds rike.

Gal. 5:19-21. Ef. 5:5. 1 Tim. 1:9.

11. Och sådana var en del bland er, men ni är rentvådda, ni är helgade, ni är rättfärdiggjorda genom Herrens Jesu namn och genom vår Guds Ande.

Ef. 2:1-2, 5:8. Kol. 3:7. Tit. 3:3.

12. Allt är tillåtet för mig, men allt är inte nyttigt. Allt är tillåtet för mig, men jag skall inte låta något ta makten över mig.

1 Kor. 10:23.

13. Maten är för magen och magen är för maten, men Gud skall göra båda till intet. Men kroppen är inte till för otukt utan för Herren och Herren för kroppen.

Matt. 15:17. Rom. 11:17.

14. Och Gud som har uppväckt Herren skall också uppväcka oss genom sin kraft. Apg. 2:24f. Rom. 6:5f, 8:11. 2 Kor. 4:14.

15. Vet ni inte, att era kroppar är Kristi lemmar? Skulle jag nu ta Kristi lemmar och göra dem till en skökas lemmar? Bort det!

1 Kor. 12:27. Ef. 4:12f, 5:30.

16. Eller vet ni inte, att den som håller sig till en sköka, han blir en kropp med henne? Ty de två, säger han, skall bli ett kött.

1 Mos. 2:24. Matt. 19:5. Mark. 10:8. Ef. 5:31.

17. Men den som håller sig till Herren är en ande med honom.

Joh. 17:21-23. Ef. 4:4.

18. Fly otukten. All annan synd som en människa begår är utanför kroppen, men den som bedriver otukt syndar mot sin egen kropp.

19. Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den Helige Ande, vilken bor i er, och som ni har fått av Gud, och att ni inte är era egna?

1 Kor. 3:16. 2 Kor. 6:16. Hebr. 3:6. 1 Petr. 2:5.

20. Ty ni är dyrt köpta. Så prisa därför Gud i er kropp och i er ande, som tillhör Gud.

1 Kor. 7:23. Gal. 3:13. Hebr. 9:12.

1 Petr. 1:18-19. 2 Petr. 2:1.

7 Kapitlet

Råd och förmaningar angående äktenskap och ogift stånd.

Vad angår det ni skrev om, svarar jag: Det är gott för en man att inte komma vid någon kvinna,

2. men för att undgå otukt skall var man ha sin egen hustru, och var kvinna sin egen man.

3. Mannen skall ge sin hustru vad han är skyldig henne och på samma sätt hustrun sin man.

1 Petr. 3:7.

4. Hustrun har inte själv makt över sin egen kropp, utan mannen. På samma sätt har mannen inte heller makt över sin egen kropp, utan hustrun.

5. Dra er inte undan från varandra, om det inte sker med bådas samtycke, till en tid, för att få ledighet till fasta och böner, och kom sedan tillsammans igen, för att inte Satan skall fresta er för att ni inte kan leva avhållsamt.

6. Men detta säger jag som ett medgivande och inte som en befallning.

7. Helst ville jag att alla människor vore som jag. Men var och en har sin egen nådegåva från Gud, den ene så, den andre så.

Matt. 19:12. 1 Kor. 12:11.

8. Till de ogifta och till änkorna säger jag: Det är gott för dem, om de förblir som jag.

9. Men kan de inte leva avhållsamt, så må de gifta sig, ty det är bättre att gifta sig än att brinna av begär.

10. Men de gifta befaller inte jag, utan Herren: En hustru skall inte skilja sig från sin man.

Mal. 2:14. Matt. 5:32, 19:6f.

Mark. 10:11-12. Luk. 16:18.

11. Men skulle hon skilja sig, då skall hon förbli ogift eller försona sig med mannen igen, inte heller får en man överge sin hustru.

12. Till de övriga säger jag, inte Herren: Om det är så att en broder har en hustru, som inte tror, och hon är villig att bo tillsammans med honom, så får han inte skilja sig från henne.

13. Och om en kvinna har en man, som inte tror, och han är villig att bo

tillsammans med henne, då får hon inte skilja sig från honom.

14. Ty den man som inte tror, är helgad genom hustrun och den hustru som inte tror, är helgad genom mannen, annars vore ju era barn orena, men nu är de heliga.

15. Men om den som inte tror vill skiljas, så låt honom skiljas. En broder eller syster är i sådana fall inte bunden av något tvång, utan Gud har kallat oss att leva i frid.

16. Ty hur kan du hustru veta om du kan frälsa din man? Eller, du man, hur kan du veta om du kan frälsa din hustru?

I Petr. 3:1.

17. Men såsom Gud har tilldelat var och en, och såsom Herren har kallat var och en, så må han också vandra. Så förordnar jag i alla församlingar.

18. Är någon kallad såsom omskuren, skall han inte bli som en oomskuren. Är någon kallad såsom oomskuren, skall han inte låta omskära sig.

19. Omskärelsen betyder inget och förhuden betyder inget. Vad som betyder något är att man håller Guds bud.

Gal. 5:6, 6:15.

20. Var och en skall förbli i den kal-
lelse, i vilken han blev kallad.

Ef. 4:1. Fil. 1:27.

21. Är du kallad som slav, så låt detta inte bekymra dig. Men kan du bli fri, så bruka dig hellre av det.

22. Ty den som har blivit kallad som slav i Herren, han är en Herrens frigivne. På samma sätt är också den som har blivit kallad såsom fri, en Kristi slav.

Rom. 6:18f. Gal. 5:13.

Ef. 6:6. I Petr. 2:16.

23. Ni är dyrt köpta, bli inte människors slavar.

I Kor. 6:20. 2 Kor. 11:20.

Hebr. 9:12. I Petr. 1:18-19. 2 Petr. 2:1.

24. Bröder, var och en skall inför Gud förbli i den ställning, vari han har blivit kallad.

25. Men om jungfrurna har jag inte någon befallning av Herren, utan jag säger endast min mening, såsom en som genom Herrens barmhärtighet har blivit trogen.

26. Jag menar inför den nöd, som står för dörren, att det är gott för en människa att förbli såsom hon är.

Jer. 16:2.

27. Är du bunden vid en hustru, så sök inte att bli lös. Är du utan hustru, så sök inte att få en hustru.

28. Men gifter du dig, så syndar du inte och om en jungfru gifter sig, så syndar inte hon heller. Dock kommer sådana att lida kroppslig bedrövelse och jag vill gärna skona er från det.

29. Men det säger jag, bröder: tiden är kort. Härefter må de som har hustrur, vara som om de inte hade någon.

30. och de som gråter, som om de inte grät, och de som gläder sig, som om de inte gladde sig och de som köper

något, som om de inte behöll något,

31. och de som brukar denna världen, som om de inte brukade den. Ty denna världens ordning förgås.

Jes. 40:6. I Joh. 2:17.

32. Men jag ville gärna att ni vore fria från omsorger. Den som är ogift tänker på det som tillhör Herren, hur han skall behaga Herren,

33. men den som gifter sig, han tänker på det som tillhör världen, hur han skall behaga sin hustru.

34. Och det är en skillnad mellan en hustru och en jungfru. Den kvinna som är ogift, tänker på det som tillhör Herren, att hon må vara helig till både kropp och ande. Men den som

gifter sig, tänker på det som tillhör världen, hur hon skall behaga sin man.

35. Men detta säger jag för ert eget bästa, och inte för att lägga något band på er, utan för att ni skall föra ett ärbart levnadssätt och förbli vid Herren utan något hinder.

36. Men om någon tror sig handla orätt mot sin jungfru som är giftasvuxen och vill gifta sig, så kan han göra som han vill, han syndar inte. Han kan låta henne gifta sig.

37. Men om någon är fast i sitt sinne och inte hindras av något tvång, utan har makt att följa sin egen vilja och är besluten i sitt sinne att låta henne förbli jungfru, så gör han väl.

38. Alltså: den som gifter bort henne, han gör väl, men den som inte gifter bort henne, han gör bättre.

39. En hustru är bunden genom lag, så länge hennes man lever, men när hennes man är avsmnad är hon fri att gifta sig med vem hon vill, blott det sker i Herren.

Rom. 7:2.

40. Men lyckligare är hon enligt min mening om hon förblir som hon är, och jag anser att också jag har Guds Ande.

8 Kapitel

Råd angående ätande av kött som blivit offrat åt avgudar.

Men vad angår avgudaoffer så vet vi att vi alla har kunskap. Kunskapen uppblåser, men kärleken uppbygger.

Apg. 15:20f. Rom. 14:3f.

2. Om någon tycker att han vet något, så vet han ännu inte det han borde veta.

Gal. 6:3. 1 Tim. 6:4.

3. Men den som älskar Gud, han är känd av honom.

4. Beträffande mat som offrats åt avgudar, så vet vi att det inte finns någon avgud i världen och att det inte finns någon annan Gud utom en enda.

5 Mos. 4:39, 6:4. Mark. 12:29. Rom. 14:14.

1 Kor. 10:19. Ef. 4:6. 1 Tim. 2:5.

5. Ty även om det finns några, som kallas gudar, vare sig i himlen eller på jorden – och många gudar och många herrar finns ju –

6. så har vi dock endast en Gud: Fadern, av vilken allting är och till vilken vi är, och en enda Herre: Jesus Kristus, genom vilken allting är och genom vilken vi är.

Mal. 2:10. Joh. 1:3, 13:13. Apg. 17:28.

Rom. 11:36. 1 Kor. 12:3. Ef. 3:9, 4:5-6.

Fil. 2:11. Kol. 1:16. Hebr. 1:2.

7. Men alla har inte denna kunskap, utan somliga gör det till en samvets sak för avgudarnas skull och äter det som om det var offrat åt avgudar. Eftersom deras samvete är svagt, blir det därigenom befläckt.

Rom. 14:23. 1 Kor. 10:28.

8. Men maten förändrar inte vår ställning inför Gud. Äter vi, så blir vi inte därigenom bättre. Äter vi inte, så blir vi inte därigenom sämre.

Rom. 14:17.

9. Men se till att denna er frihet inte blir till anstöt för dem som är svaga.

Rom. 14:13f. Gal. 5:13.

10. Ty om någon får se dig, du som har kunskap, sitta till bords i avgudahus, skall då inte hans samvete om han är svag, bli stärkt till att äta avgudaoffer?

11. Och så går den svage brodern, som Kristus har lidit döden för, genom din kunskap förlorad.

Rom. 14:15.

12. När ni på detta sätt syndar emot bröderna och sårar deras svaga samveten, då syndar ni mot Kristus.

13. Därför, om maten blir till fall för min broder, vill jag aldrig i evighet äta kött, för att jag inte må bli min broder till fall. Rom. 14:21. 2 Kor. 11:29.

9 Kapitlet

Apostelns bruk av sin frihet.

Ar jag inte en apostel? Är jag inte fri? Har jag inte sett Jesus Kristus, vår Herre? Är inte ni mitt verk i Herren?

Ap. 9:13f, 22:17-18, 23:11.

1 Kor. 4:15. 1 Kor. 15:8. 2 Kor. 12:2.

2. Är jag inte för andra en apostel så är jag det åtminstone för er, ty inseglet på mitt apostlaämbete är ni i Herren.

3. Detta är mitt försvar mot dem som dömer mig:

4. Har vi inte rätt att äta och dricka?

1 Kor. 9:14. 1 Thess. 2:7.

5. Har vi inte rätt att föra med oss en syster som hustru, liksom de andra apostlarna och Herrens bröder och Kefas? Matt. 8:14, 12:46. Mark. 6:3. Gal. 1:19.

6. Eller är det endast jag och Barnabas, som inte har rätt att vara fria från arbete?

2 Thess. 3:9.

7. Vem tjänar någonsin i krig på egen bekostnad? Vem planterar en vingård och äter inte av dess frukt? Eller vem vaktar en hjord, och äter inte av hjordens mjölk?

1 Petr. 5:2.

8. Inte talar jag väl sådant efter mäniskosätt? Säger inte lagen detsamma?

9. Ty i Mose lag är det skrivet: Du skall inte binda munnen till på oxen som tröskar. Skulle Gud ha omsorg om oxarna?

5 Mos. 25:4. 1 Tim. 5:18.

10. Säger han det inte för vår skull? Ty för vår skull är det skrivet, att den

som plöjer, han skall plöja med en förhoppning och att den som tröskar, han skall göra det med en förhoppning om att få sin del.

2 Tim. 2:6.

11. Har vi nu sått åt er vad som är andligt, är det då för mycket om vi skördar av ert jordiska goda?

Rom. 15:27. Gal. 6:6.

12. Har andra blivit delaktiga i den rättigheten över er, varför inte vi ännu mer? Men vi har inte gjort bruk av den rättigheten, utan vi fördrar allt för att vi inte skall lägga något hinder i vägen för Kristi evangelium.

Ap. 20:33. 2 Kor. 11:9, 12:13. 1 Thess. 2:7.

13. Vet ni inte att de som tjänstgör i templet äter av det som kommer från templet, och att de som gör tjänst vid altaret får sin del av det som offras på altaret?

3 Mos. 2:3, 6:16-18. 4 Mos. 18:8. 5 Mos. 18:1.

14. Så har också Herren bestämt, att de som förkunnar evangelium skall leva av evangeliet.

5 Mos. 25:4. Matt. 10:10.

Luk. 10:7. 1 Tim. 5:18.

15. Men jag har inte gjort bruk av något sådant, och jag skriver inte detta för att jag skall få någon. Jag ville hellre vara död, än att någon skulle få ta min berömmelse ifrån mig.

Ap. 18:3, 20:34. 1 Kor. 4:12.

2 Kor. 11:10. 1 Thess. 2:9. 2 Thess. 3:8.

16. Ty om jag förkunnar evangelium, så är detta ingen berömmelse för mig, eftersom jag måste göra det, och ve mig om jag inte förkunnar evangelium.

Rom. 1:14.

17. Ty gör jag det av fri vilja, så får jag lön, men gör jag det inte av fri vilja, så är dock det ämbetet betrott åt mig.

1 Kor. 4:1.

18. Vad är då nu min lön? Jo, den att när jag predikar Kristi evangelium, så gör jag det utan kostnad, så att jag

inte missbrukar den rättighet som jag har i evangeliet.

19. Därför, fastän jag är fri från alla, har jag likväl gjort mig till allas tjä-nare, för att jag må vinna desto flera.
20. För judarna har jag blivit såsom en jude för att vinna judar, för dem som är under lagen har jag blivit som om jag var under lagen, för att jag skall vinna dem som är under lagen.

Apg. 16:3, 21:23f.

21. För dem som är utan lag har jag blivit som om jag var utan lag, fastän jag inte är utan Guds lag, utan är i Kristi lag, för att jag skall kunna vinna dem som är utan lag. Gal. 2:3.
22. För de svaga har jag blivit svag, för att jag må vinna de svaga. Jag har för alla blivit allt, för att jag i alla fall skall frälsa några.

Rom. 15:1. 1 Kor. 10:33. 2 Kor. 11:29.

23. Men detta gör jag för evangeliets skull, för att också jag skall få del av det.

24. Vet inte ni att alla löparna på tävlingsbanan löper, men att bara en får priset? Löp så, för att ni skall få det.

Fil. 3:14. 2 Tim. 4:7. Hebr. 12:1.

25. Men var och en som kämpar är återhållsam i allt. Detta för att han skall vinna en förgänglig krona, men vi en oförgänglig.

1 Tim. 6:12. 2 Tim. 2:5, 4:8.

26. Jag löper därför inte på måfå, jag kämpar inte som en som slår i luften.

27. Utan jag tuktar min kropp och kuvar den, för att jag inte skall predika för andra och själv inte hålla provet.

10 Kapitlet

Israels ökenvandring.

Varning för missbruk av friheten.

Börder, jag vill inte att ni skall vara okunniga om att alla våra fäder var under skyn och alla gick genom havet.

2 Mos. 13:21, 14:22. 4 Mos. 9:15. 5 Mos. 1:33.

Jos. 4:23. Ps. 78:13-14, 105:39.

2. Alla blev de döpta till Mose i skyn och i havet,

3. och alla åt samma andliga mat,

2 Mos. 16:14. Ps. 105:40.

4. och alla drack samma andliga dryck. Ty de drack av den andliga klippan som följde dem och den klippan var Kristus.

2 Mos. 17:6. 4. Mos. 20:10, 21:16. Ps. 78:15.

5. Men de flesta av dem fann inte Gud behag i, för de blev nerslagna i öknen.

4 Mos. 26:65.

6. Men detta har blivit till exempel för oss, för att vi inte skall ha begärelse till det som är ont, såsom de hade begärelse till. 4 Mos. 11:4f. Ps. 78:30, 106:14.
7. Bli inte heller avgudadyrkare, såsom några av dem blev, som det står skrivet: Folket satte sig ner till att äta och dricka, och de stod upp till att leka.

2 Mos. 32:6.

8. Låt oss inte heller bedriva otukt, såsom en del av dem bedrev otukt och tjugotretusen föll på en dag.

4 Mos. 25:1f. Ps. 106:28.

9. Låt oss inte heller fresta Kristus, såsom en del av dem frestade honom och blev dräpta av ormarna.

2 Mos. 17:3. 4 Mos. 21:6. Ps. 78:18f.

Ps. 95:9. Ps. 106:14.

10. Klagas inte heller, såsom en del av dem klagade, och blev dödade av fördärvaren.

2 Mos. 16:2. 4 Mos. 14:2f. Ps. 106:25.

11. Allt detta hände dem såsom ett

exempel och det blev skrivet till varning för oss som har världens slut inpå oss.

Rom. 15:4. I Kor. 9:10.

12. Därför skall den som tycker sig stå, se till att han inte faller.

Rom. 11:20.

13. Ingen annan frestelse har kommit över er, än sådan som vanligen möter människan. Och Gud är trofast, han skall inte låta er frestas över er förmåga, utan skall med frestelsen också bereda en utväg, så att ni kan uthärda den.

2 Kor. 1:7.

14. Därför, mina älskade, fly bort från avgudadyrkan.

2 Kor. 6:17. I Joh. 5:21.

15. Jag talar som till förståndiga, döm själva om vad jag säger:

16. Välsignelsens kalk*, som vi välsignar, är inte den en delaktighet i Kristi blod? Det bröd som vi bryter, är inte det en delaktighet i Kristi kropp?

*bägare. Matt. 26:26.

17. Eftersom det är ett bröd, så är vi som är många, en kropp, ty vi är alla delaktiga av detta enda bröd.

Rom. 12:5. I Kor. 12:27.

18. Se på Israel efter köttet: De som äter av offren, är de inte delaktiga i altaret?

3 Mos. 2:3, 7:14. I Kor. 9:13.

19. Vad vill jag då säga? Att en avgud är något, eller att det som offras åt avgudar är något?

I Kor. 8:4.

20. Nej, utan vad jag säger är, att vad hedningarna offrar, det offrar de åt onda andar och inte åt Gud och jag vill inte, att ni skall ha någon gemenskap med de onda andarna*.

*KXII: djävlar.

3 Mos. 17:7. 5 Mos. 32:17. Ps. 106:37.

21. Ni kan inte dricka Herrens kalk och de onda andarnas kalk. Ni kan inte ha del i Herrens bord och i de onda andarnas bord.

2 Kor. 6:15.

22. Eller vill vi reta Herren? Är vi starkare än han?

5 Mos. 32:21.

23. Allt är tillåtet för mig, men inte allt är nyttigt. Allt är tillåtet för mig, men inte allt bygger upp.

I Kor. 6:12.

24. Ingen skall söka sitt eget bästa, utan var och en den andres.

Rom. 15:2. I Kor. 13:5. Fil. 2:4.

25. Allt som säljs i köttboden, det kan ni äta, utan att ställa några frågor för samvetets skull.

26. Ty jorden är Herrens och allt som finns på den.

3 Mos. 19:5. Ps. 24:1, 50:10f.

27. Om någon av dem som inte är troende bjuder er till sig och ni vill gå till honom, så är av allt som sätts fram för er utan att ställa några frågor för samvetets skull.

Luk. 10:7.

28. Men om någon då säger till er: Detta är offrat åt avgudar, så ät inte för hans skull som talade om det och för samvetets skull, ty jorden är Herrens och allt som är på den.

I Kor. 8:10-11.

29. Jag menar då inte ditt eget samvete, utan den andres. För varför skulle jag låta min frihet dömas av en annans samvete?

Rom. 14:16.

30. Om jag äter med tacksägelse, varför skulle jag då bli lastad för det som jag tackar Gud för?

Rom. 14:6. I Tim. 4:4.

31. Vare sig ni äter eller dricker eller vad ni än gör, så gör allt till Guds ära.

Kol. 3:17.

32. Var inte någon till anstöt, varken för judar eller för greker eller för Guds församling,

Rom. 14:3.

33. såsom också jag i allt försöker behaga alla, och inte söker min egen nytta utan de många, för att de må bli frälsta.

Rom. 15:2. I Kor. 9:19f.

11 Kapitlet

Kvinnan må inte vid gudstjänsten uppträda med oböljt huvud. Herrens nattvard må inte hållas på ett ovärdigt sätt.

Var mina efterföljare, liksom också jag är det till Kristus.

1 Kor. 4:16. Ef. 5:1. Fil. 3:17.

1 Thess. 1:6. 2 Thess. 3:9.

2. Jag prisar er, bröder, för att ni i allt har mig i åtanke och håller fast vid de föreskrifter, som jag har gett er.

3. Men jag vill att ni skall veta, att Kristus är var mans huvud, och att mannen är kvinnans huvud, och att Gud är Kristi huvud.

Joh. 14:28. 1 Kor. 3:23, 15:27-28. Ef. 5:23.

4. Var och en man, som har något på huvudet, när han ber eller profeterar, han vanäras sitt huvud.

5. Men var kvinna, som ber eller profeterar barhuvad, hon vanäras sitt huvud, ty det är detsamma, som om hon vore rakad.

6. Vill en kvinna inte hölja sig, så kan hon också klippa av sitt hår, men eftersom det är en skam för en kvinna att klippa av håret eller raka av det, så må hon hölja sig. 4 Mos. 5:18. 5 Mos. 22:5.

7. En man skall inte hölja sitt huvud, ty han är Guds avbild och ära, men kvinnan är mannens ära.

1 Mos. 1:26-27, 5:1-2, 9:6.

8. Ty mannen är inte av kvinnan, utan kvinnan av mannen. 1 Mos. 2:18-21.

9. Och mannen är inte skapad för kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull.

10. Därför skall kvinnan ha en makt på huvudet, för änglarnas skull.

1 Mos. 24:65.

11. Dock, i Herren är varken mannen utan kvinnan, eller kvinnan utan mannen.

12. Ty såsom kvinnan är av mannen, så är också mannen genom kvinnan, men alltsammans är av Gud.

13. Döm själva: Passar det sig att en kvinna ber till Gud barhuvad?

14. Eller lär inte själva naturen er, att det är till vanheder för en man om han har långt hår,

15. men att det är till ära för en kvinna om hon har långt hår? Håret har hon fått till att skyla sig med.

16. Men om någon vill vara motstridig, så må han veta, att vi inte har en sådan sed och inte heller andra Guds församlingar.

1 Tim. 6:4.

17. När jag nu ger er följande föreskrifter, kan jag inte berömma er: att ni kommer samman inte till förbättring, utan till försämring.

18. För det första hör jag att det förekommer splittringar bland er när ni kommer samman i församlingen, och delvis tror jag att det är så.

1 KOR. 11:10-12.

19. Ty partier måste ju finnas ibland er, för att det skall bli uppenbart bland er, vilka som håller provet*.

*KXII: rättsinniga.

Matt. 18:7. Luk. 2:35, 17:1.

Apg. 20:30. 1 Joh. 2:19.

20. När ni nu kommer tillsammans så är det inte för att äta Herrens måltid,

21. för när ni skall äta tar var och en i förväg sin egen måltid och så får den ene hungra, medan den andre är berusad.

22. Har ni då inte era hem, där ni kan äta och dricka? Eller föraktar ni Guds församling och vill ni få dem att skämmas som inget har? Vad skall jag säga er? Skall jag berömma er? I detta fall berömmar jag er inte.

23. Ty jag har från Herren tagit emot

vad jag också har meddelat er: I den natt, då Herren Jesus blev förrådd, tog han ett bröd,

Matt. 26:26. Mark. 14:22. Luk. 22:19.

24. tackade Gud, bröt det och sade: Tag och ät. Detta är min kropp som bryts för er. Gör detta till min åminnelse.

25. På samma sätt tog han också kalken*, efter måltiden, och sade: Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod. Så ofta ni dricker den, gör det till min åminnelse.

*bägaren.

26. Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker denna kalk, förkunnar ni Herrens död, till dess han kommer.

Apg. 1:11.

27. Den som nu ovärdigt äter detta bröd eller dricker Herrens kalk, han blir skyldig till Herrens kropp och blod.

28. Men människan må pröva sig själv, och så äta av brödet och dricka av kalken.

2 Kor. 13:5.

29. Ty den som ovärdigt äter och dricker, utan att åtskilja Herrens kropp, han äter och dricker en dom över sig.

30. Därför är också många svaga och sjuka bland er, och många är avsonnade*.

*KXII: sover.

31. Ty om vi dömde oss själva, så skulle vi inte bli dömda.

Ps. 32:5.

32. Men då vi blir dömda, så blir vi tuktrade av Herren, för att vi inte skall bli fördömda med världen.

Hebr. 12:5f.

33. Därför mina bröder, när ni kommer tillsammans för att hålla måltid, så vänta på varandra.

34. Men är någon hungrig, så kan han äta hemma, så att ni inte kommer tillsammans till en dom. Och det övriga skall jag ordna, när jag kommer.

12 Kapitlet

Andens olika nådegåvor.

Om de andliga gåvorna, bröder, vill jag inte att ni skall vara okunniga.

2. Ni vet att när ni var hedningar, lät ni er föras bort till de stumma avgudarna, allt efter som ni blev ledda.

1 Kor. 6:11. Ef. 2:11-12. 1 Thess. 1:9.

3. Därför vill jag låta er få veta att ingen som talar i Guds Ande säger: Förbannad vare Jesus, och att ingen kan säga: Jesus är Herre, utom genom den Helige Ande.

Mark. 9:39. 2 Kor. 3:5.

4. Det finns olika slags nådegåvor, men Anden är densamme.

Rom. 12:6. Ef. 4:4. Hebr. 2:4. 1 Petr. 1:10.

5. Det finns olika slags tjänster, men Herren är densamme.

Rom. 12:7-8. Ef. 4:11.

6. Det finns olika slags kraftgärningar, men Gud är densamme, som verkar allt i alla.

7. Men åt var och en ges Andens uppenbarelse så att den blir till nytta.

8. Ty åt den ene blir det av Anden givet att tala visdomens ord, åt den andre av samme Ande att tala kunskapens ord,

Kol. 1:28.

9. åt en annan tro av samme Ande, åt en annan helandets gåvor av samme Ande,

Mark. 16:18. Luk. 10:9. Jak. 5:14-15.

10. åt en annan att utföra kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt en annan att skilja mellan andar, åt en annan att tala olika slags tungomål, åt en annan att uttyda tungomål.

Apg. 2:4. 6:8. 8:11. 10:46. 1 Kor. 14:27.

11. Men allt detta verkar en och samme Ande, som fördelar särskilt åt var och en så som han vill.

Rom. 12:3. 1 Kor. 7:7. 2 Kor. 10:13. Ef. 4:7.

12. Ty såsom kroppen är en och lik-

väl har många lemmar, och såsom kroppens alla lemmar, fastän de är många, likväl är en enda kropp, så är det också med Kristus.

Rom. 13:4-5. Ef. 4:16.

13. Ty i en Ande är vi alla döpta till en enda kropp, vare sig vi är judar eller greker, slavar eller fria, och alla har vi fått dricka av en Ande.

Joh. 6:63. Rom. 6:4-5. Gal. 3:28.

Ef. 2:14-15. Kol. 3:11.

14. Kroppen är ju inte en lem, utan många.

15. Om foten skulle säga: Jag är inte hand därför hör jag inte till kroppen, skulle den därför inte höra till kroppen?

16. Och om örat skulle säga: Jag är inte öga, därför hör jag inte till kroppen, skulle det därför inte höra till kroppen?

17. Om hela kroppen vore öga, var är då hörseln? Och om den hel och hållen vore hörsel, var blev då lukten?

18. Men nu har Gud insatt lemmarna i kroppen, var och en av dem så, som han har velat.

19. Om de alla vore en lem, var vore då kroppen?

20. Nu är det många lemmar men kroppen är en.

21. Ögat kan inte säga till handen: Jag behöver dig inte, eller huvudet till fötterna: Jag behöver er inte.

22. Nej, snarare är de kroppens lemmar som anses vara svagast, de mest nödvändiga.

23. Och de som vi anser ha mindre heder, klär vi med så mycket större heder, och dem vi blygs för skyler vi med så mycket större anständighet,

24. vilket däremot de som är anständiga inte behöver. Men Gud har sammanfogat kroppen och gett den ring-

are delen så mycket större heder, 25. för att ingen söndring skulle uppstå i kroppen, utan alla lemmar skulle ha samma omsorg om varandra.

26. Och om en lem lider, så lider alla andra lemmarna med den, och om en lem blir ärad, så gläder sig alla andra lemmarna med den.

27. Men ni är Kristi kropp och lemmar, var och en efter sin del.

Rom. 12:5. Ef. 1:23, 5:23f. Kol. 1:24.

28. Och Gud har i församlingen satt för det första apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, vidare kraftgärningar, sedan helandets nådegåvor, att hjälpa, att styra, och att tala olika slags tungomål.

Ef. 4:11.

29. Inte är väl alla apostlar? Inte är väl alla profeter? Inte är väl alla lärare? Inte utför väl alla kraftgärningar? 30. Inte har väl alla helandets nådegåvor? Inte talar väl alla tungomål? Inte kan väl alla uttyda?

31. Men sträva efter de bästa nådegåvorna. Och nu skall jag visa er en ännu mer dyrbar väg.

1 Kor. 14:1.

13 Kapitlet

Kärlekens lov.

Om jag talade med människors och änglars språk, men inte hade kärlek, så vore jag endast en ljudande malm eller en klingande cymbal.

2. Och om jag kunde profetera och visste alla hemligheter och ägde all kunskap och hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men inte hade kärlek, så vore jag intet.

Matt. 7:22, 17:20, 21:21. Mark. 11:23.

Luk. 17:6. 1 Kor. 12:8-9.

3. Och om jag gav bort allt jag äger till mat* och utlämnade min kropp till att brännas upp men inte hade kärlek, så hade jag inget vunnit.

*KXII: till de fattiga

4. Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas inte, kärleken förhäver sig inte, den uppblåses inte. 1 Petr. 4:8.
5. Den uppför sig inte opassande, den söker inte sitt, den förbittras inte, den tänker inte något ont.

1 Kor. 10:24. Fil. 2:4f.

6. Den gläder sig inte över orättfärdigheten, men den gläder sig med sanningen. Ps. 10:3, 15:4, 49:19. 2 Joh. 4.

7. Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.

Ords. 10:12.

8. Kärleken upphör aldrig, men profetiorna skall försvinna och tungomålen skall ta slut och kunskapen skall försvinna.

9. Ty vi förstår till en del och profeterar till en del.

Fil. 3:12.

10. Men då det fullkomliga kommer, skall det försvinna som är till en del.

11. Då jag var ett barn, talade jag som ett barn, hade sinne som ett barn och hade barnsliga tankar, men sedan jag blev man har jag lagt bort det barnsliga.

12. Ty nu ser vi såsom i en spegel på ett dunkelt sätt, men då skall vi se ansikte mot ansikte. Nu känner jag endast till en del, men då skall jag känna såsom också jag har blivit känd.

1 Kor. 8:3. 2 Kor. 3:18. 5:7,

Fil. 3:12. 1 Joh. 3:2.

13. Men nu förblir tron, hoppet och kärleken, dessa tre, men störst bland dem är kärleken.

14 Kapitlet

Om de andliga gåvornas rätta bruk samt om det som hör till god ordning vid de kristnas sammankomster.

Sträva efter kärleken. Sök med iver att få de andliga gåvorna, men framför allt att profetera. 1 Kor. 12:31.

2. Ty den som talar tungomål, han talar inte för människor utan för Gud, ty ingen hör honom, utan han talar hemligheter i anden. Avg. 2:4, 10:46.

3. Men den som profeterar talar för människor till uppbyggelse och förmaning och tröst för dem.

4. Den som talar tungomål bygger upp sig själv, men den som profeterar bygger upp församlingen.

5. Jag skulle önska att ni alla kunde tala tungomål, men mycket hellre att ni profeterade. Ty den som profeterar, han är större än den som talar tungomål, såvida inte denne också uttyder sitt tal så att församlingen får någon uppbyggelse.

6. Bröder, om jag nu kommer till er och talade tungomål, till vilken nytta skulle jag vara för er, om jag inte med mitt tal gav er antingen uppenbarelse eller kunskap eller profetia eller undervisning?

7. Är det inte på samma sätt med livlösa ting som ger ljud ifrån sig, såsom en flöjt eller harpa, att man inte kan förstå vad som blåses eller spelas på dem, om de inte ger skilda toner ifrån sig?

8. Och om en basun ger en otydlig signal, vem gör sig då redo till strid?

9. Likaså ni, om ni talar med tungomål och inte talar så att det kan förstås, hur skall man då veta vad som är talat? Ni talar då i vädret.

10. Det finns så många olika slags språk i världen och ändå är inget av dem obegripligt.

11. Om jag inte vet vad ljuden betyder, så blir jag en främling för den som talar, och den som talar blir en främling för mig.

12. På samma sätt är det med er, eftersom ni är ivriga att få andliga nådegåvor, så sök att bli rika på sådana till församlingens uppbyggelse.

13. Därför skall den som talar tungomål, be om att han också skall kunna uttyda.

14. Ty om jag talar tungomål när jag ber, så ber min ande, men mitt förstånd får ingen frukt av det.

15. Hur är det då? Jo, jag skall be med anden, men jag skall också be med förståndet. Jag skall lovsjunga med anden, men jag skall också lovsjunga med förståndet.

Ef. 5:19. Kol. 3:16.

16. Ty om du välsignar med anden, hur skall då den som sitter på den olärds plats kunna svara med sitt amen till din tacksägelse? Han förstår ju inte vad du säger.

17. Ty nog är din tacksägelse god, men den andre blir inte uppbyggd av det.

18. Jag tackar min Gud, att jag talar tungomål mer än ni alla.

19. Men i församlingen vill jag hellre tala fem ord med mitt förstånd, för att jag också må undervisa andra, än tiotusen ord med tungomål.

20. Bröder, var inte barn till förståndet, utan var barn i ondskan, och var fullvuxna till förståndet.

Ps. 131:2. Matt. 11:25, 18:3.

Ef. 4:14. Hebr. 5:12. 1 Petr. 2:2.

21. I lagen står det skrivet: Genom dem som talar andra tungomål och andra

läppar skall jag tala till detta folk, men inte ens på det sättet skall de höra mig, säger Herren.

Jes. 28:11-12.

22. Alltså är tungomålen ett tecken, inte för dem som tror utan för dem som inte tror: Men profetian är ett tecken, inte för dem som inte tror, utan för dem som tror.

23. Om nu hela församlingen samlas och alla talade tungomål och några som är olärda eller som inte tror kommer in, skulle de då inte säga att ni mist förståndet?

24. Men om alla profeterade och någon som inte tror, eller var olärd kommer in där, blir han överbevisad av alla och dömd av alla.

25. Så skulle det som är fördolt i hans hjärta bli uppenbart och han skulle falla ner på sitt ansikte, tillbe Gud och vittna, att Gud verkligen är i er.

Sak. 8:23.

26. Hur är det då, bröder? När ni kommer tillsammans, så har var och en av er en psalm, en har undervisning, en har tungomål, en har en uppenbarelse, en har uttydning. Låt allt tjäna till uppbyggelse.

1 Kor. 12:8-10.

27. Om någon talar tungomål, så må två eller högst tre tala för var gång, och en i sänder, och en må uttyda.

28. Men finns det ingen som uttyder, så må de tiga i församlingen och tala för sig själva och för Gud.

29. Men profeterna må tala två eller tre, och de andra må pröva det.

30. Men om någon av dem som sitter där får en uppenbarelse, så skall den förste tiga.

1 Thess. 5:20.

31. Ty ni kan alla få profetera, den ene efter den andre, så att alla blir undervisade och alla blir förmanade.

32. Och profeternas andar är underordnade profeterna,

33. ty Gud är inte oordningens Gud, utan fridens, som i alla de heligas församlingar.

34. Era kvinnor skall tiga i era församlingar. Det är inte tillåtet för dem att tala, utan de skall underordna sig, som också lagen säger.

I Mos. 3:16. I Kor. 11:3, 11:16.
Ef. 5:22. Kol. 3:18. I Petr. 3:1.

35. Men vill de lära sig något, så skall de fråga sina män hemma, ty det är en skam för kvinnor att tala i församlingen.

I Tim. 2:11-12.

36. Eller är det från er som Guds ord har gått ut? Eller har det kommit endast till er?

37. Om någon menar sig vara profet eller andlig, så skall han veta att vad jag skriver till er är Herrens bud.

2 Kor. 10:7. I Joh. 4:6.

38. Men om någon är okunnig, så låt honom vara okunnig.

39. Bröder, sträva därför ivrigt efter att profetera och hindra inte heller någon att tala tungomål.

40. Låt allting ske värdigt och med ordning.

15 Kapitlet

Kristi uppståndelse, de dödas uppståndelse och kroppens förvandling.

Bröder, jag påminner er om det evangelium, som jag har förkunnat för er, vilket ni också har tagit emot och i vilket ni också står fast vid.

Gal. 1:11.

2. Genom vilket ni blir frälsta, om ni håller fast vid det ord som jag förkunnade för er, såvida ni inte har trott förgäves. Rom. 1:16. I Kor. 1:21. Gal. 3:4.

3. Ty först och främst har jag meddelat er vad jag själv tagit emot: Att

Kristus har dött för våra synder enligt Skrifterna.

Ps. 22:16-17. Jes. 53:5. Sak. 13:7.

I Kor. 5:7. Gal. 1:12.

4. Och att han blev begravnen och att han är uppstånden på tredje dagen enligt Skrifterna,

Ps. 16:10. Jes. 53:9.

Hos. 6:2, Jon. 2:1. Matt. 12:40.

5. och att han blev sedd av Kefas, sedan av de tolv. Mark. 16:14. Luk. 24:34.

Joh. 20:19. Apg. 10:41-42.

6. Sedan blev han sedd av mer än femhundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu lever, fast några är avsmnade.

7. Därefter blev han sedd av Jakob och sedan av alla apostlarna.

Luk. 24:50.

8. Allra sist blev han även sedd av mig, vilken är så som en som är född för tidigt. Apg. 9:3f, 22:17, 23:11. I Kor. 9:1.

9. Ty jag är den ringaste ibland apostlarna, som inte är värd att kallas apostel, därför att jag har förföljt Guds församling.

Apg. 8:3, 9:1, 22:4, 26:9.

Gal. 1:13. Ef. 3:7-8. I Tim. 1:13.

10. Men av Guds nåd är jag vad jag är och hans nåd mot mig har inte varit förgäves, utan jag har arbetat mer än de alla, dock inte jag, utan Guds nåd som är med mig.

Rom. 15:18-19. 2 Kor. 11:23, 12:11.

11. Det må nu vara jag eller de, så predikar vi på detta sätt och så har ni trott.

12. Om det nu predikas att Kristus har uppstått ifrån de döda, hur kan då somliga bland er säga att det inte finns någon uppståndelse från de döda?

13. Om det inte finns någon uppståndelse från de döda, så har inte heller Kristus uppstått.

14. Men om Kristus inte har uppstått,

då är vår predikan meningslös, och då är också er tro meningslös.

15. Då kommer vi också att stå där som falska Guds vittnen, eftersom vi har vittnat mot Gud att han har uppväckt Kristus, som han inte har uppväckt, om det är så att döda inte uppstår.

Apg. 2:24f.

16. För om döda inte uppstår, så har inte heller Kristus uppstått.

17. Men om Kristus inte är uppstånden, då är er tro värdelös och ni är ännu kvar i era synder.

18. Då har också de gått förlorade som har avsmunnat i Kristus.

19. Om vi endast i detta livet har haft vårt hopp till Kristus, så är vi de mest ömkansvärda bland alla människor.

20. Men nu har Kristus uppstått från de döda som förstlingen bland de avsmnade.

Apg. 26:23. Kol. 1:18.

1 Petr. 1:3. Upp. 1:5.

21. Eftersom döden kom genom en människa, så kom också genom en människa de dödas uppståndelse.

1 Mos. 2:17, 3:6. Rom. 5:12, 6:23.

22. Ty såsom alla dör i Adam, så skall också alla i Kristus göras levande.

23. Men var och en i sin ordning: Kristus som förstling, sedan de som tillhör Kristus vid hans ankomst.

1 Thess. 4:15-17.

24. Därefter kommer slutet, då han överlämnar riket åt Gud och Fadern, sedan han har gjort slut på all slags välde, all slags myndighet och makt.

25. Ty han måste regera till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter.

Ps. 110:1. Apg. 2:34. Ef. 1:20.

Kol. 3:1. Hebr. 1:13, 10:13.

26. Den sista fienden som blir borttagen är döden.

27. Ty allting har han lagt under hans fötter. Men när han säger att allting

är honom underlagt, är det uppenbart att den är undantagen som har lagt allting under honom.

Ps. 8:7. 110:2. Matt. 28:18.

Ef. 1:22. Hebr. 2:8.

28. Och sedan allting har blivit honom underlagt, då skall också Sonen själv bli underlagd den, som har lagt allting under honom, för att Gud skall bli allt i alla.

1 Kor. 3:23, 11:3.

29. Vad skall annars de göra som låter sig döpas för de döda? Om de döda inte alls uppstår, varför låter de då döpa sig för de döda?

30. Och varför utsätter också vi oss varje stund för fara?

Rom. 8:36.

31. Vid vår berömmelse som jag har i Kristus Jesus vår Herre, dör jag varje dag.

2 Kor. 4:10-11, 11:23.

32. Om jag efter människors sätt kämpade mot vilddjuren i Efesus vad hade det då tjänat till? Om döda inte uppstår, låt oss då äta och dricka, ty i morgon skall vi dö.

Jes. 22:13.

33. Låt er inte bli vilseledda: Dåligt sällskap* fördärvar de godaste seder.

*KXII: ont tal.

34. Vakna upp på ett rätt sätt och synda inte. Ty några av er vet ingenting om Gud. Till er skam säger jag er detta.

Rom. 13:11. Ef. 5:11.

35. Men nu säger väl någon: Hur uppstår de döda? Och med hurudan kropp skall de komma?

Hes. 37:3.

36. Du dåre, det du sår, det får inte liv om det inte dör.

Joh. 12:24.

37. Och det du sår, är ju inte den kropp som skall komma utan ett naket korn, om det nu är av vete eller något annat.

38. Men Gud ger det en kropp, såsom han vill och åt vart och ett sådetslag dess särskilda kropp.

39. Inte är allt kött samma slags kött,

utan människors kött är av ett slag, boskap av ett annat slag, fiskar av ett annat slag, fåglar av ett annat slag.

40. Och det finns himmelska kroppar och jordiska kroppar. Men de himmelska kropparna har en sorts härlighet, de jordiska en annan.

41. En härlighet har solen, en annan härlighet har månen och en annan härlighet har stjärnorna, ty den ena stjärnan övergår den andra i härlighet.

42. På samma sätt är det också med de dödas uppståndelse. Det som sås i förgänglighet, det uppstår i oförgänglighet.

43. Det som sås i vanära, det uppstår i härlighet, det som sås i svaghet, det uppstår i kraft.

Fil 3:20-21.

44. Det sås en naturlig kropp, det uppstår en andlig kropp. Då det finns en naturlig kropp, så finns det också en andlig kropp.

45. Såsom det också har skrivits: Den första människan Adam blev till en levande själ*, den siste Adam till en levandegörande ande.

*KXII: naturligt liv, den siste Adam till andligt liv. I Mos. 2:7. Rom. 5:14.

46. Men det andliga är inte det första, utan det naturliga kommer först, sedan det andliga.

47. Den första människan är av jorden, jordisk, den andra människan är Herren från himlen.

Joh. 3:13f.

48. Sådan den jordiska var, sådana är också de jordiska och sådan den himmelska är, sådana är också de himmelska.

49. Och såsom vi har burit bilden av den jordiska, så skall vi också bära bilden av den himmelska.

I Mos. 5:3. Rom. 8:29. 2 Kor. 3:18,

4:11. Fil. 3:21. I Joh. 3:2.

50. Men detta säger jag, bröder, att

kött och blod inte kan ära Guds rike. Inte heller skall det förgängliga ära oförgänglighet.

51. Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla avsomna, men vi skall alla bli förvandlade,

I Thess. 4:15-17.

52. i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunen. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå oförgängliga och vi skall bli förvandlade.

Matt. 24:31.

53. Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet och detta dödliga måste ikläda sig odödlighet.

2 Kor. 5:4.

54. Men då detta förgängliga ikläder sig oförgänglighet och detta dödliga ikläder sig odödlighet, så fullbordas det ordet som är skrivet: Döden är uppslukad i seger.

Jes. 25:8. Hos. 13:14. Hebr. 2:14.

55. Du död, var är din udd? Du dödsrike*, var är din seger?

*KXII: helvete.

56. Dödens udd är synden, syndens kraft är lagen.

Rom. 4:15, 5:13, 7:5f.

57. Men Gud vare tack, som har gett oss seger genom vår Herre, Jesus Kristus.

Joh. 16:33. I Joh. 5:5.

58. Därför mina kära bröder, var fasta, orubbliga och överflödande i Herrens verk alltid, eftersom ni vet, att ert arbete inte är förgäves i Herren.

16 Kapitlet

Angående en insamling till de kristna i Jerusalem. Slutförmåningar och hälsningar. Kristi kärlek.

När det gäller insamlingen till de heliga, så gör också ni så som jag har föreskrivit församlingarna i Galatien.

Apg. 11:29. Rom. 12:13, 15:26, 2 Kor. 8:4, 9:1f. Gal. 2:10.

2. På första veckodagen bör var och en av er lägga undan hos sig och samla ihop vad han kan åstadkomma, så att insamlingen inte sker först när jag kommer.

3. Men då jag kommer skall jag sända de män med brev, som ni har godkänt, till Jerusalem för att framföra er gåva.

4. Och om det behövs att också jag reser, så skall de resa med mig.

5. Jag skall komma till er sedan jag har farit igenom Makedonien. Ty jag far igenom Makedonien,

Apg. 19:21. 2 Kor. 1:16.

6. men hos er skall jag kanske stanna något eller möjligen bli kvar över vintern, så att ni kan hjälpa mig vidare, vart jag än reser.

2 Kor. 1:15.

7. Ty jag vill inte se er nu, bara i förbifarten, eftersom jag hoppas att någon tid få vistas hos er, om Herren tillåter det. Apg. 18:21. 1 Kor. 4:19. Jak. 4:15.

8. Men i Efesus stannar jag till pingst.

9. Ty en stor och kraftig dörr har öppnats för mig, och jag har många motståndare.

2 Kor. 2:12. Kol. 4:3.

10. Om Timoteus kommer, så se till att han kan vara hos er utan fruktan. Ty han utför ju Herrens verk liksom jag.

Rom. 16:21. 1 Kor. 4:17. Fil. 2:19f.

11. Ingen får förakta honom. Hjälp honom sedan att resa vidare i frid, så att han kan komma till mig, för jag väntar honom tillsammans med bröderna.

12. Men vad angår brodern Apollos, så har jag uppmanat honom mycket att komma till er med bröderna. Men han var inte alls villig att komma nu, utan kommer när han finner ett lämpligt tillfälle.

1 Tim. 4:12

13. Vaka, stå fasta i tron, uppträd manligt och var starka. Ef. 6:10. Kol. 1:11.

14. Låt allting hos er ske i kärlek.

15. Jag förmanar er, bröder: Ni vet att de som hör till Stefanus hus är förstlingsgrödan i Akaja och att de har ställt sig i de heligas tjänst,

1 Kor. 1:16.

16. för att också ni så underordnar er sådana, samt under var och en som medverkar och arbetar.

Fil. 2:29. Hebr. 13:17. 1 Tim. 5:17.

17. Jag gläder mig över Stefanus och Fortunatus och Akaikus närvaro, eftersom de har ersatt saknaden av er. 18. De har upplivat min och er ande. Så visa nu att ni uppskattar sådana män.

1 Thess. 5:12.

19. Församlingarna i Asien hälsar er. Akvila och Priscilla och den församling som kommer tillsammans i deras hus, hälsar er mycket i Herren.

Apg. 18:2. Rom. 16:3.

20. Alla bröderna hälsar er. Hälsa varandra med en helig kyss.

Rom. 16:16. 2 Kor. 13:12.

1 Thess. 5:26. 1 Petr. 5:14.

21. Jag Paulus hälsar er med min egen hand.

Kol. 4:18. 2 Thess. 3:17.

22. Om någon inte har Herren Jesus Kristus kär, så skall han vara förbannad. Maranata*.

*Arameiskt ord: Vår Herre kom!

23. Herrens, Jesu Kristi, nåd vare med er.

Rom. 16:24.

24. Min kärlek är med er alla i Kristus Jesus. Amen.

Första brevet till korintierna, sänt av Filippus genom Stefanus, Fortunatus, Akaikus och Timoteus.

Paulus andra brev till korintierna

I Kapitlet

*Hälsning. Tack till Gud. Paulus förklarar
varför hans resplan har ändrats.*

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, och brodern Timoteus, till den Guds församling, som är i Korint, samt med alla de heliga, som är i hela Akaja.

2. Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Rom. 1:7. 1 Kor. 1:3. Ef. 1:2. 1 Petr. 1:2.

3. Välsignad vare Gud och vår Herres, Jesu Kristi, Fader, barmhärtighetens Fader och all trösts Gud,

Ef. 1:3. 1 Petr. 1:3.

4. som tröstar oss i all vår bedrövelse, så att vi kan trösta dem som är i olika bedrövelser med den tröst, som vi själva blir tröstad av Gud.

Rom. 15:5. 2 Kor. 7:6.

5. Ty liksom vi har fått en riklig del av Kristi lidanden, får vi också riklig tröst genom Kristus.

Ps. 34:20, 94:19. 2 Kor. 4:10. Kol. 1:24.

6. Men om vi har bedrövelse, så är det till er tröst och frälsning, en frälsning som visar sin kraft i att ni med tålamod uthärdar samma lidanden som också vi utstår. Och om vi tröstras så sker även detta till er tröst och frälsning. Vårt hopp om er är fast,

2 Kor. 4:15f.

7. eftersom vi vet att såsom ni är delaktiga i lidandet, så är ni även delaktiga i trösten.

8. Ty vi vill inte, bröder, att ni skall vara okunniga om vilken bedrövelse som vi fick utstå i Asien. Vi blev så nertyngda utöver vår förmåga, så att vi till och med misströstad om livet.

Apg. 19:23. 1 Kor. 15:32.

9. Ja, vi hade själva inom oss fått beskedet att vi skulle dö för att vi inte skulle förtrösta på oss själva, utan på Gud som uppväcker de döda,

Jer. 17:5f.

10. och som har räddat och räddar oss ur en sådan dödsnöd. Till honom har vi det hoppet, att han även i framtiden skall rädda oss,

1 Kor. 15:31.

11. då också ni hjälper oss med er förbön, så att många människor kan framföra tacksägelse för oss, för den nådegåva han har gett oss.

Rom. 15:30. Fil. 1:19. Filem. 22.

12. Ty vad vi berömmar oss av och som vårt samvete vittnar om är detta, att vi i uppriktighet och Guds renhet, inte i köttslig vishet, utan i Guds nåd har vandrat i världen, och i synnerhet hos er.

1 Kor. 2:4f.

13. Vi skriver inget annat till er än vad ni läser och vad ni kan förstå. Och jag hoppas, att ni också skall komma att förstå det ända till slutet, 14. såsom ni delvis har förstått oss: att vi är er berömmelse, såsom också ni är vår berömmelse på Herrens Jesu dag. 2 Kor. 5:12. Fil. 2:16, 4:1. 1 Thess. 2:19-20.

15. Det var i denna förtröstan jag först ville komma till er, för att ni

skulle få ytterligare ett bevis på välvilja.

Rom. 1:1

16. Via er ville jag så färdas till Makedonien och från Makedonien komma till er igen och bli utrustad av er för resan till Judeen. 1 KOR. 16:5.

17. När jag nu tänkte detta, gjorde jag det på ett lättsinnigt sätt? Eller brukar jag besluta efter köttet vad jag beslutar, så att mina ord skulle vara både ja, ja och nej, nej?

18. Men Gud är trofast, så vårt ord till er har inte blivit ja och nej.

Matt. 5:37. Jak. 5:12.

19. Ty Guds Son, Jesus Kristus, som bland er har blivit predikad, genom mig och Silvanus och Timoteus, han var inte ja och nej, utan ett ja var i honom.

20. Ty alla Guds löften har i honom sitt ja, och i honom sitt amen, Gud till ära genom oss.

21. Men det är Gud som stadfäster oss med er i Kristus, och som har smort oss.

1 Joh. 2:20f.

22. Han har även låtit oss få sitt insegel och gett oss Andens pant* i våra hjärtan.

*garanti. Rom. 8:16. 2 Kor. 5:5.

Ef. 1:13-14, 4:30.

23. Jag kallar Gud till vittne över min själ, att det är för att skona er som jag ännu inte har kommit till Korint.

Rom. 9:1. 2 Kor. 11:31, 12:20, 13:2f.

Gal. 1:20. Fil. 1:8.

24. Inte för att vi vore herrar över er tro, utan vi är medhjälpare till er glädje, ty i tron står ni fasta.

1 Kor. 3:5. 1 Petr. 5:3.

2 Kapitlet

Återupptagande av en man som stått under församlingsstukt. Tack till Gud för evangeliets framgång och kraft.

Men jag har fattat det beslutet, att jag inte åter skall komma till er med bedrövelse.

2. Ty om jag bedrövar er, vem är då den som gläder mig, om inte den som blivit bedrövad av mig?

3. Och jag skrev till er just för att när jag kommer till er, jag inte skulle få sorg av dem som jag borde få glädje av, eftersom jag har den tilliten till er alla, att min glädje är allas er glädje.

2 KOR. 12:21.

4. Ty jag skrev till er i stor bedrövelse och hjärtats ångest, under många tårar, inte för att ni skulle bli bedrövade, utan för att ni skulle förstå den kärlek, som jag i överflödande mått har till er.

5. Men om någon har orsakat bedrövelse, så är det inte mig han har bedrövat, utan er alla i viss mån – för att inte säga för mycket*.

*KXII: betunga. 1 Kor. 5:1.

6. Det är nu tillräckligt med det straff som denne har fått ifrån de flesta bland er.

1 Kor. 5:5.

7. Nu bör ni tvärtom snarare förlåta och trösta honom, för att han inte skall gå under av alltför stor bedrövelse.

8. Därför uppmanar jag er att bevisa honom kärlek.

9. Ty därför skrev jag också till er, för att jag skulle få veta om ni består provet, om ni är lydiga i allt.

10. Den som ni förlåter något, den förlåter också jag. Ty den som jag har förlåtit något, har jag förlåtit för er skull inför Kristi ansikte*, *KXII: i Kristi ställe.

11. för att vi inte skall bli bedragna av Satan, ty vad han har i sinnet är vi inte okunniga om.

12. Men då jag kom till Troas för att predika Kristi evangelium och en dörr öppnades för mig i Herren,

Apg. 16:8. 1 Kor. 16:9.

13. hade jag ingen ro i min ande, därför att jag inte där fann min broder Titus, utan tog avsked av dem och for till Makedonien.

2 Kor. 7:5-6.

14. Men Gud vare tack, som alltid låter oss triumfera i Kristus och som genom oss överallt sprider sin kunskaps vällukt!

Kol. 1:27.

15. Ty vi är Kristi vällukt inför Gud, både ibland dem som blir frälsta och ibland dem som blir förtappade.

16. För de senare en dödens lukt till död, för de förra en livets doft till liv. Och vem förmår detta?

Luk. 2:34. 2 Kor. 3:5-6.

17. Vi är inte som många andra som förfalskar Guds ord, utan med renhet och såsom av Gud, talar vi inför Gud i Kristus.

2 Kor. 4:2.

3 Kapitlet

Det nya testamentets tjänst har en större härlighet än det gamla testamentets. Andens tjänst är långt härligare än lagens eller bokstavens.

Börjar vi då åter att berömma oss själva? Eller behöver vi såsom somliga rekommendationsbrev till er eller också rekommendationsbrev från er?

2 Kor. 5:12, 10:8.

2. Ni är vårt brev, inskrivet i våra hjärtan, känt och läst av alla människor.

1 Kor. 9:2-3.

3. Ty det är uppenbart att ni är ett Kristi brev, skapat genom vår tjänst,

skrivet inte med bläck, utan med den levande Gudens Ande, inte på tavlor av sten, utan på hjärtats tavlor av kött.

2 Mos. 24:12, 34:1. Jer. 31:33.

Hes. 11:19, 36:26. Hebr. 8:10.

4. En sådan förtröstan har vi till Gud, genom Kristus.

5. Inte så att vi duger till att tänka ut något av oss själva, utan vår förmåga kommer från Gud.

2 Kor. 2:16. Fil. 2:13.

6. Han har gjort oss skickliga till att vara tjänare åt det nya förbundet, inte bokstavens, utan Andens. Ty bokstaven dödar, men Anden gör levande.

Jer. 31:31. Rom. 2:27f, 7:6f. Hebr. 8:6.

7. Om nu det ämbetet, som genom bokstäver dödar och var inristat på stenar, hade sådan härlighet att Israels barn inte kunde se på Mose ansikte för hans ansikets härlighets skull, som dock upphör,

2 Mos. 34:29-30. 5 Mos. 10:1.

8. hur mycket större härlighet skall då inte Andens ämbete ha?

9. Ty om fördörelsens ämbete hade härlighet, så överflödar rättfärdighetens ämbete mycket mer i härlighet.

Rom. 1:17, 3:21.

10. Ty även det som var förhärsligt har i detta fall ingen härlighet, på grund av den överväldigande härligheten.

11. Om det som upphör hade härlighet, så måste det som blir bestående ha en mycket större härlighet.

12. Eftersom vi nu har ett sådant hopp, är vi mycket frimodiga,

Ef. 6:19.

13. och gör inte som Mose, som hängde ett täckelse för sitt ansikte, så att Israels barn inte kunde se slutet på det som upphör.

2 Mos. 34:33.

14. Men deras sinnen blev förhärda. Ty allt intill denna dag hänger samma täckelse kvar när de läser

Gamla testamentets skrifter, först i Kristus försvinner det.

Jes. 6:10. Hes. 12:2. Matt. 13:11.

Apg. 28:26. Rom. 11:8.

15. Men intill denna dag ligger ett tackelse över deras hjärtan, då Mose blir läst,

16. men när de omvänder sig till Herren, tas täckelset bort. Rom. 11:23f.

17. Ty Herren är Anden och där Herrens Ande är, där är frihet. Joh. 4:24.

18. Men alla vi som med avtäckt ansikte skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi blir förvandlade till samma avbild, från den ena härligheten till den andra, som kommer av Herrens Ande.

1 Kor. 13:12.

4 Kapitlet

Apostelns nit och frimodighet i evangeliets förkunnande, trots förföljelse.

Då vi nu har en sådan tjänst, efter den barmhärtighet som vi har fått, så tappar vi inte modet.

2. Vi har av sagt oss allt skamligt hemlighetsmakeri och går inte listigt tillväga. Inte heller förfalskar vi Guds ord, utan vi framlägger öppet sanningen och anbefaller oss själva hos varje människas samvete inför Gud. Rom. 1:16. 2 Kor. 2:17, 5:11, 6:4. 1 Thess. 2:3f.

3. Och om vårt evangelium är fördolt, så är det fördolt för dem som går förlorade.

2 Thess. 2:10.

4. Ty denna världens gud har förblindat sinnena hos dem som inte tror, så att inte ljuset från evangeliet om Kristi härlighet, som är Guds avbild, skulle lysa för dem.

Matt. 13:14. Joh. 12:31f. 2 Kor. 3:18.

Ef. 6:12. Kol. 1:15. Hebr. 1:3.

5. För vi predikar inte oss själva, utan

Jesu Kristus, att han är Herren, och oss själva som era tjänare för Jesu skull.

2 Kor. 1:24.

6. Ty Gud som befälde ljus att lysa fram ur mörkret är den som lyste i våra hjärtan, för att kunskapen må sprida sitt sken om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte.

1 Mos. 1:3.

7. Men vi har denna skatt i lerkärl, för att den överväldigande kraften skall vara från Gud och inte från oss.

1 Kor. 2:5. 2 Kor. 5:1.

8. Vi är på alla sidor trängda, men är inte utan utväg, rådvilla, men inte rädlösa,

9. förföljda, men inte övergivna, vi är nerslagna, men inte förlorade.

Ps. 37:24.

10. Vi bär alltid Herrens Jesu död i vår kropp, för att också Jesu liv skall uppenbaras i vår kropp.

Rom. 8:17. 2 Kor. 1:5.

Gal. 6:17. 2 Tim. 2:11-12.

11. Ja, vi som lever blir alltid överlämnade åt döden för Jesu skull, för att också Jesu liv skall uppenbaras i vårt dödliga kött.

Ps. 44:23. Matt. 5:11. Rom. 8:36.

1 Kor. 15:31, 49. Kol. 3:4.

12. Så är nu döden mäktig i oss, men livet i er.

13. Men då vi har samma trons Ande, som det står skrivet: Jag trodde, därför talade jag, så tror också vi, och därför talar vi.

Ps. 116:10.

14. Vi vet att han som har uppväckt Herren Jesus, han skall också uppväcka oss genom Jesus och ställa oss fram, tillsammans med er.

Apg. 2:24f. Rom. 8:11. 1 Kor. 6:14.

15. Ty allt sker för er skull, för att den rikliga nåden genom att nå allt fler skall överflöda i tacksägelse till Guds ära.

2 Kor. 1:6f. 2 Tim. 2:10.

16. Därför tröttnar vi inte. Även om

vår yttre människa förgås, så blir dock den inre förnyad dag för dag.

Rom. 7:22. Ef. 3:16. Kol. 3:10.

17. Ty vår bedrövelse som varar ett ögonblick väger lätt och verkar åt oss en överflödande och tungt vägande evig härlighet,

Ps. 30:6. Matt. 5:12.

Rom. 8:18. 2 Thess. 1:7. 2 Tim. 4:8.

18. för oss som inte ser efter de ting som syns, utan efter dem som inte syns. Ty det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt. Rom. 8:24.

5 Kapitlet

*Den jordiska och himmelska kroppshyddan.
Kristi domstol. Ny skapelse i Kristus.
Försoningen.*

Men vi vet, att om detta hus, vårt jordiska tält* bryts ner, så har vi en byggnad från Gud, en boning som inte är gjord med händer, som är evig i himlarna. *vår jordiska kropp.

2 Kor. 4:7. Hebr. 11:10. 2 Petr. 1:13-14.

2. I denna suckar vi ju också och längtar att få ikläda oss vår boning, som är från himlen,

Rom. 8:23.

3. för om vi då är iklädda skall vi inte bli funna nakna.

4. Ty medan vi är i denna hydda suckar vi och är betungade, eftersom vi inte vill bli avklädda utan överklädda, så att det dödliga kan bli uppslukat av livet. Rom. 8:11. 1 Kor. 15:53-54.

5. Men den som bereder oss till detta är Gud, och som pant har han gett oss Anden.

Rom. 8:16. 2 Kor. 1:22. Ef. 2:10, 4:30.

6. Vi är därför alltid vid gott mod och vet att så länge vi är hemma i kroppen, så är vi borta från Herren,

1 Krön. 29:15. Ps. 39:13, 119:19. Hebr. 11:13.

7. ty vi vandrar i tro, utan att se.

Rom. 8:24-25. 1 Kor. 13:12.

2 Kor. 4:18. Hebr. 11:1.

8. Men vi är vid gott mod och vill helst flytta bort från kroppen och vara hemma hos Herren.

Fil. 1:23.

9. Därför gör vi vårt bästa för att vara honom till behag, vare sig vi är hemma eller borta.

10. Ty vi måste alla bli uppenbarade inför Kristi domstol, för att var och en skall få, efter vad han har handlat medan han levde, vare sig det är gott eller ont.

Ps. 62:13. Jer. 17:10.

Matt. 25:31. Rom. 14:10f. Kol. 3:24-25.

11. Eftersom vi nu vet, vad det är att frukta Herren, söker vi att övertyga människor, men för Gud är det uppenbart hurdana vi är och jag hoppas att det också är uppenbart för era samveten. Job 31:23. Joh. 2:25. 2 Kor. 4:2.

12. Vi vill nu inte återigen rekommendera oss själva inför er, men vi vill ge er tillfälle att berömma er av oss, så att ni har något till svar gentemot dem som berömmar sig av yttre ting och inte av det som är i hjärtat.

2 Kor. 1:14, 3:1, 10:8, 11:12.

13. Ty om vi är från våra sinnen, så är det för Gud, och om vi är sansade, så är vi det för er.

2 Kor. 11:1f, 12:6f.

14. Ty Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi är övertygade, att om en har dött för alla, så har alla dött.

15. Och han har dött för alla, för att de som lever inte mer skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem.

Rom. 5:15, 6:11-12. 1 Kor. 6:19.

Gal. 2:20. 1 Thess. 5:10. 1 Petr. 4:2.

16. Därför känner vi nu inte längre någon efter köttet. Och om vi än har känt Kristus efter köttet, så känner vi honom dock nu inte mer så.

Matt. 12:50. Joh. 15:14.

17. Den som är i Kristus är alltså en ny skapelse. Det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt. Jes. 43:18-19.

Rom. 8:10. Gal. 5:6, 6:15.

Kol. 3:11. Upp. 21:5.

18. Men alltsammans är från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Jesus Kristus och gett oss försoningens tjänst.

Rom. 5:10. 1 Joh. 2:2, 4:10.

19. Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv, och tillräknade dem inte deras synder, och han har lagt ner försoningens ord i oss.

Rom. 3:24-25. Kol. 1:20, 2:9.

20. I Kristi ställe är vi alltså sändebud, så att Gud förmanar genom oss. I Kristi ställe ber vi: Låt försona er med Gud.

21. Ty den som inte visste av någon synd har han för oss gjort till synd, för att vi skulle bli Guds rättfärdighet i honom. Jes. 53:6f. Rom. 5:19, 8:3.

Gal. 3:13. 1 Petr. 2:22. 1 Joh. 3:5.

6 Kapitlet

Förmaning till trohet mot Gud. Varning för församlingsgemenskap med dem som inte tror. De troende är Guds heliga tempel.

Som medarbetare förmanar vi er också att ni inte tar emot Guds nåd förgäves. 1 Kor. 3:9. Hebr. 12:15.

2. För han säger: Jag har bön hört dig i behaglig tid och jag har hjälpt dig på frälsningens dag. Se, nu är den behagliga tiden. Se, nu är frälsningens dag. Jes. 49:8.

3. Och vi vill inte på något sätt vara någon till anstöt, så att vår tjänst inte blir smädad, 1 Kor. 10:32.

4. utan i allt vill vi bevisa oss såsom

Guds tjänare, i mycket tålmod, i be-
drövelse, i nöd, i ångest,

1 Kor. 4:1. 2 Kor. 4:2.

5. under slag, under fångenskap och upplopp, under hårt arbete, i vakor och fastor, 2 Kor. 11:23.

6. i renhet, i kunskap, i tålmod, i mildhet, i den Helige Ande, i uppriktig kärlek,

7. med sanningens ord, i Guds kraft, genom rättfärdighetens vapen i den högra handen och i den vänstra,

1 Kor. 2:4. 2 Kor. 4:2. Ef. 6:11f. 2 Tim. 4:7.

8. genom ära och smälek, genom ont rykte och gott rykte, såsom bedragare men likväl sanna,

9. som okända men ändå kända, som döende och se, vi lever, som tuktrade och ändå inte dödade, Ps. 118:18.

10. som bedrövade och ändå alltid glada, som fattiga och ändå gör vi många rika, som de som inte har någonting, men ändå äger vi allt.

Fil. 4:11-12.

11. Vi har öppnat vår mun för er, korintier, vårt hjärta har vidgat sig.

12. Hos oss har ni det inte trångt, men i era hjärtan är det trångt. 2 Kor. 7:2-3.

13. Ge oss då lika för lika, jag talar som till barn, vidga också ni era hjärtan.

1 Kor. 4:14.

14. Gå inte i främmande ok* med dem som inte tror. Ty vad har rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker? *En sorts bärnanordning som vilar på axlarna. Ett dragdon för t.ex. häst eller ox.

5 Mos. 7:2, 22:10. 1 Kor. 5:9. Ef. 5:1f.

15. Eller hur förlikar sig Kristus och Belial*, eller vilken delaktighet har den troende med den som inte tror?

*Ett judiskt namn på Satan.

1 Kon. 18:21. 1 Kor. 10:21.

16. Eller vilken enighet finns det mellan Guds tempel och avgudar? Ty ni

är den levande Gudens tempel, såsom Gud har sagt: Jag skall bo i dem och vandra ibland dem, och jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt folk.

3 Mos. 26:12. Hes. 37:27. 1 Kor. 3:16, 6:19.

10:14. Ef. 2:21. Hebr. 3:6. 1 Petr. 2:5.

17. Gå därför ut från dem och skilj er från dem, säger Herren och rör inte vid det som är orent, och så skall jag ta emot er.

Jes. 52:11. Upp. 18:4.

18. Och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.

Jer. 31:1f. Upp. 21:7.

7 Kaptlet

Förmaning till helgelse. Apostelns glädje över korintiernas ånger. Sorg efter Guds sinne.

Eftersom vi nu har dessa löften, mina älskade, så låt oss rena oss från all köotts och andes besmittelse, och fullborda helgelsen* i gudsfruktan.

*Ordagrant: helighet.

1 Tim. 4:8. 1 Joh. 3:3.

2. Ge rum för oss. Vi har inte gjort orätt mot någon, inte skadat någon, inte utnyttjat någon.

Apq. 20:33. 2 Kor. 12:17.

3. Jag säger inte detta för att fördöma er, ty jag sade er förut att ni har ett rum i vårt hjärta, för att vi skall leva och dö tillsammans.

2 Kor. 6:11f.

4. Stor tillit har jag till er, mycket berömmar jag mig av er. Jag har blivit fullkomligt tröstad, min glädje flödar över mitt i all vår bedrövelse.

Matt. 5:12. Apq. 5:41 Fil. 2:17. Kol. 1:24.

5. För när vi kom till Makedonien, hade vårt kött ingen ro, utan vi var på allt sätt trängda, utifrån av strider och inifrån av fruktan.

5 Mos. 32:25. Apq. 16:19f. 2 Kor. 2:12-13.

6. Men Gud, som tröstar de betryckta, han tröstade oss genom Titus ankomst,

7. inte bara genom hans ankomst, utan också genom den tröst, som han hade fått av er. För han omtalade för oss er längtan, er sorg och er iver om mig, så att jag glädde mig ännu mer.

8. Ty om jag också bedrövade er med mitt brev, så ångrar jag det inte nu.

Och även om jag ångrade mig, ty jag ser att detta brev har bedrövat er, om än bara för en liten tid,

2 Kor. 2:4.

9. så gläder jag mig nu, inte därför att ni blev bedrövade, utan därför att ni blev bedrövade till omvändelse*, ty ni har blivit bedrövade efter Guds sinne, så att ni inte har lidit någon skada genom oss.

*KXII: bättring.

Alt. övers.: sinnesändring, ånger.

10. Ty den sorg, som är efter Guds sinne, åstadkommer omvändelse* till frälsning, och den ångrar man inte, men världens sorg åstadkommer död.

*KXII: bättring.

Alt. övers.: sinnesändring, ånger.

2 Sam. 12:13. Matt. 26:75. Luk. 18:13.

11. Ty se, just detta att ni blev bedrövade efter Guds sinne, vilken stor iver har det inte framkallat hos er, ja, vilka ursäkter, vilken förtrytelse, vilken fruktan, vilken längtan, vilken nit, ja vilken bestraffning. På allt sätt har ni bevisat att ni är rena i den saken.

12. Därför, fastän jag skrev till er, så skedde det likväl inte för hans skull som hade gjort orätt, inte heller för hans skull, som hade lidit orätt, utan för att vår iver för er skulle bli uppenbar hos er själva inför Gud.

13. Därför har vi nu fått tröst, därför att ni har blivit tröstade. Men ännu mycket mer har vi glatt oss över Titus glädje, för hans ande blev styrkt av er alla.

14. Och om jag inför honom har berömt mig något över er, så har jag inte behövt skämmas för det, utan såsom vi i allt har talat sanning för er, så har också vårt beröm över er inför Titus varit sant.

15. Hans hjärta överflödar ännu mera för er, då han tänker på allas er lydnad, och hur ni tog emot honom med fruktan och bavan. Fil. 2:12.

16. Jag gläder mig över, att jag i allt kan lita på er. 2 Thess. 3:4. Filem. 8f.

8 Kapitlet

Uppmaning till att samla in kollekt för de kristna i Jerusalem.

Vi vill att ni skall veta, kära bröder, vilken nåd Gud gett församlingarna i Makedonien, Rom. 15:25.

2. fastän de har varit prövade av stor nöd, så har deras överflödande glädje mitt under djup fattigdom så flödat över, att de med uppriktigt hjärta har gett rikligen. Rom. 12:8. Gal. 2:10.

3. Efter sin förmåga, det intygar jag, ja, över sin förmåga har de gett, och helt frivilligt.

4. Mycket enträget bad de oss, att vi skulle ta emot denna välgärning och deras deltagande i hjälpen till de heliga.

Apg. 11:29. Rom. 15:26.

1 Kor. 16:1-2. 2 Kor. 9:1.

5. Och de gav inte endast vad vi hade hoppats, utan sig själva gav de först åt Herren och sedan åt oss genom Guds vilja.

6. Därför uppmanade vi Titus, att såsom han hade börjat innan, så skulle han också nu fullfölja detta kärleksverk hos er.

7. Men såsom ni i alla stycken är rika:

I tro och i tal och i kunskap och i all iver och i er kärlek till oss, så må ni nu se till att ni blir rika också i detta kärleksverk. 1 Kor. 1:5.

8. Detta säger jag inte såsom en befallning, utan genom att framhålla andras iver, vill jag pröva om också er kärlek är äkta.

9. För ni känner vår Herres, Jesu Kristi, nåd, att fastän han var rik, blev han likväl fattig för er skull, för att ni genom hans fattigdom skulle bli rika.

Matt. 8:20. Luk. 9:58. Fil. 2:6-7.

10. Mitt råd ger jag er. För detta är nyttigt för er, eftersom ni redan för ett år sedan hade påbörjat arbetet och det med god vilja. Ords. 19:17.

Matt. 10:42. 1 Kor. 7:7f. 2 Kor. 9:2.

11. Fullfölj nu också gärningarna ni började, så att såsom ni var villiga att besluta, också fullföljer det efter er förmåga.

12. Ty om den goda viljan finns, så är han välkommen med vad han har och inte med vad han inte har.

Mark. 12:43. Luk. 21:3.

2 Kor. 9:7. 1 Petr. 4:10.

13. För meningen är inte att andra skall ha det lätt och ni lida nöd, utan att alla skall få det lika,

14. så att ert överflöd i denna tid kommer deras brist till hjälp, för att också deras överflöd skall komma er brist till hjälp så blir det lika för alla,

15. som det står skrivet: Den som samlade mycket fick ingenting över, och den som samlade lite saknade ingenting. 2 Mos. 16:18.

16. Men Gud vare tack, som inger samma iver för er i Titus hjärta,

17. ty vår uppmaning tog han emot, ja, han var så full av iver, att han själv-mant reste till er.

18. Men vi har sänt med honom en

broder, som har sin berömmelse i evangeliet i alla församlingar.

19. Och inte bara det, utan han är också vald av församlingarna till att vara vår följeslagare, då vi skall överlämna denna kärleksgåva, som ordnas av oss, Herren till ära och för att visa er goda vilja.

Apg. 11:30.

20. Så undviker vi att man talar illa om oss för denna rikliga gåvas skull, som anordnas av oss,

21. ty vi är angelägna om att det går rätt till, inte endast inför Herren utan också inför människor.

Rom. 12:17. Fil. 4:8. 1 Petr. 2:12.

22. Och tillsammans med dessa har vi sänt en annan broder av de våra, som vi ofta och på många sätt har prövat, och han har då visat sig vara ivrig, och nu är han ännu ivrigare på grund av sitt stora förtroende till er. 23. Om det gäller Titus, så är han min medbroder och medarbetare hos er, eller våra bröder, så är de församlingarnas sändebud* och Kristi ära.

*KXII: apostlar.

24. Låt därför församlingarna få se bevis på er kärlek och på vår berömmelse över er inför dem.

9 Kapitlet

*Fortsättning av det föregående.
Gud älskar en glad givare.*

Om understödet till de heliga är det överflödigt, att jag skriver till er,

Apg. 11:29. Rom. 15:26.

1 Kor. 16:2. 2 Kor. 8:4.

2. ty jag känner er goda vilja, av vilken jag berömmar mig ifråga om er inför makedonierna, att Akaja ända sedan förra året har varit redo och att er iver har sporrat de flesta.

2 Kor. 8:10.

3. Dock har jag sänt dessa bröder, för att vårt berömmande av er i denna sak inte skall vara tomt prat och för att ni, såsom jag sade, skall vara redo.

4. Annars, om några makedonier kommer med mig och finner er inte vara redo, kan vi, för att inte säga ni, komma på skam i denna fråga om berömmelsen.

5. Jag har därför ansett det vara nödvändigt att uppmana bröderna att i förväg fara till er och bereda en välsignelsegåva, som ni redan har utlovat, så att den ligger färdig såsom en gåva i välsignelse och inte såsom en snålt tilltagen.

6. Men det säger jag: Den som sår sparsamt, han skall också skörda sparsamt, men den som sår med välsignelse, han skall också skörda med välsignelse.

Ords. 11:24, 22:9. Gal. 6:8.

7. Var och en skall ge, efter som han känner sig manad i sitt hjärta, inte med olust eller av tvång, ty Gud älskar en glad givare.

2 Mos. 25:2, 35:5. 5 Mos. 15:7. Rom. 12:8.

8. Och Gud är mäktig att låta all nåd rikligen komma er till del, så att ni alltid i allt har nog, och kan ge i överflöd till allt gott verk.

9. Det är skrivet: Han har strött ut, han har gett åt de fattiga, hans rättfärdighet varar i evighet.

Ps. 112:9.

10. Men han som ger säningsmannen säd att så, han skall också ge bröd att äta och föröka ert utsäde och låta er rättfärdighets frukt växa till,

Jes. 55:10.

11. så att ni i allt blir rika till all uppriktig givmildhet, som genom oss verkar tacksägelse till Gud.

Rom. 12:11.

12. För den tjänst ni utför med denna insamling uppfyller inte endast den

brist som de heliga har, utan överflödar också i många tacksägelser till Gud.

2 KOR. 1:11, 4:15.

13. Genom att ni består provet med denna insamling, kommer de att prisa Gud för att ni lydigt bekänner er till Kristi evangelium och med uppriktig givmildhet delar gemenskapen med dem och med alla.

14. Och i deras bön för er längtar de efter er på grund av Guds överväldigande nåd som är över er.

15. Gud vare tack för hans utsägliga gåva.

10 Kapitlet

Paulus försvarar sig mot falska apostlar.

Men jag Paulus förmanar er vid Kristi saktmodighet och mildhet, jag som är så ödmjuk, när jag är mitt ibland er, men som är så modig mot er när jag är frånvarande, 2. och ber er att jag inte skall behöva uppträda djärvt när jag är närvarande. För jag tänker oförskräckt våga mig på några som menar att vi vandrar efter köttet.

3. Ty fastän vi vandrar i köttet, strider vi likväl inte efter köttet.

4. För våra stridsvapen är inte köttsliga, utan de är mäktiga inför Gud att bryta ner fästen. Jer. 1:10. Ef. 6:13.

5. Med vilka vi bryter ner alla tankebyggnader och all höghet, som reser sig mot Guds kunskap, och tar varje tanke till fånga och lägger det under Kristi lydnad,

6. och vi är beredda att bestraffa all olydnad, när er lydnad har blivit fullständig.

7. Ser ni bara till det yttre? Om någon förlitar sig på att han tillhör Kris-

tus, så bör han också betänka att likasom han tillhör Kristus, så tillhör också vi Kristus.

1 KOR. 14:37.

8. Och om jag ytterligare något mer skulle berömma mig av vår myndighet, vilken Herren har gett oss för att bygga upp och inte för att bryta ner er, så skulle jag inte behöva skämmas.

2 KOR. 12:6, 13:10.

9. Men detta säger jag, för att man inte skulle få det intrycket att jag vill skrämma er med mina brev.

10. Ty man säger: Breven är myndiga och stränga, men då han personligen är närvarande, är han svag och hans ord föraktas.

11. Den som säger så, han bör betänka att sådana som vi är i ord genom våra brev, då vi är frånvarande, sådana är vi också i handling, när vi är närvarande.

12. För vi vill inte räkna oss till eller jämföra oss med dem, som rekommenderar sig själva. Men eftersom de mäter sig med sig själva och jämför sig med sig själva, är de utan förstånd.

2 KOR. 3:1, 5:12.

13. Men vi vill inte berömma oss till övermått, utan bara i enlighet med den regel som Gud har tilldelat oss såsom mått, att också nå ända fram till er.

1 KOR. 12:11. 2 KOR. 11:18, 12:5-6.

14. Ty vi sträcker oss inte för långt, som om vi inte nådde fram till er, för också till er har vi kommit fram med Kristi evangelium.

15. Vi berömmar oss inte omåttligt av andras arbete. Men vi har den förhoppningen att när er tro växer till, skall vårt verksamhetsområde* utvidgas så mycket,

*KXII: regel.

16. att vi får förkunna evangeliet också i de trakter, som ligger bortom er och

inte berömma oss av det, som redan är utträttat på någon annans* område.

*KXII: *genom främmande regel.

17. Men den som berömmar sig skall berömma sig i Herren.

Jer. 9:23-24. 1 Kor. 1:31.

18. Det är inte den som rekommenderar sig själv som består provet, utan den som Herren rekommenderar.

Ords. 27:2. Rom. 2:29. 1 Kor. 4:5.

11 Kapitlet

*Fortsättning av Paulus försvar
mot de falska apostlarna.*

Jag skulle vilja att ni hade något litet fördrag med mig i min dårskap, dock har ni nog fördrag med mig.

2. Ty jag nitälskar för er med Guds nitälskan. Jag har ju trolovat er med en enda man, för att kunna ställa fram en ren jungfru inför Kristus.

2 Kor. 5:13.

3. Men jag fruktar, att såsom ormen bedrog Eva med sin listighet, så skall också era sinnen vändas bort ifrån enkelheten i Kristus. 1 Mos. 3:4. Joh. 8:44.

4. Ty om någon kommer till er och predikar en annan Jesus, som vi inte har predikat, eller om ni får en annan ande, som ni inte har fått tidigare, eller ett annat evangelium som ni inte har tagit emot, då fördrar ni det alltför väl.

Gal. 1:8.

5. För jag menar att jag inte på något sätt är underlägsen dessa höga apostlar.

1 Kor. 15:10. 2 Kor. 12:11. Gal. 2:6.

6. Även om jag är olärd i talet, så är jag det dock inte i kunskapen, utan vi är kända på alla sätt för er.

1 Kor. 1:17, 2:1f. 2 Kor. 4:2,

5:11, 12:12. Ef. 3:4.

7. Eller har jag syndat, då jag ödmju-

kade mig själv, för att ni skulle bli upphöjda, därigenom att jag predikade Guds evangelium för er utan ersättning?

1 Kor. 9:6f.

8. Andra församlingar har jag plundrat och tagit lön av dem för att kunna tjäna er.

Fil. 4:10f.

9. Och då jag var hos er och något fattades mig, låg jag ingen till last. För vad jag saknade fick jag av bröderna när de kom från Makedonien och på alla sätt aktade jag mig för att ligga er till last, och jag vill fortsätta att hålla mig till det.

Apg. 20:33.

2 Kor. 12:13. 1 Thess. 2:9. 2 Thess. 3:8.

10. Så visst som Kristi sanning är i mig, så skall den berömmelsen inte tas ifrån mig i Akajas trakter*.

*En romersk provins vars huvudstad var Korint.

1 Kor. 9:15.

11. Varför? För att jag inte älskar er? Gud vet det.

12. Men det jag nu gör, det skall jag också göra för att beröva dem tillfälle, som söker efter tillfälle, att berömma sig över att de är såsom vi.

13. Ty sådana är falska apostlar, bedrägliga arbetare, som förställer sig till Kristi apostlar.

14. Och det är inte underligt, ty Satan själv förställer sig till en ljusets ängel.

15. Därför är det inte något märkligt att också hans tjänare förställer sig som om de vore rättfärdighetens tjänare. Men deras slut skall motsvara deras gärningar.

16. Åter säger jag: Ingen bör tänka om mig, att jag är en dåre. Men om så skulle vara, så tag emot mig som en dåre, för att också jag får berömma mig lite.

2 Kor. 12:6.

17. Det jag nu talar, det talar jag inte efter Herrens sinne utan såsom på

dårars sätt, eftersom det nu är fråga om berömmelse.

18. Eftersom många berömmar sig på köttsligt sätt, vill också jag berömma mig.
2 KOR. 10:13, 12:5. Fil. 3:3-4.

19. Ty ni har ju gärna fördrag med dårarna, ni som själva är så kloka.

20. Ni fördrar ju om någon gör er till slavar, om någon utsuger* er, om någon tar ifrån er, om man förhäver sig över er, om man slår er i ansiktet.

*KKII: åter upp er.

21. Till min skam säger jag, att vi har varit för svaga till det. Men vad andra vågar komma med – jag talar på dårars sätt – vågar jag också.

2 KOR. 10:10.

22. Är de hebréer? Jag med. Är de israeliter? Jag också. Är de Abrahams säd? Jag också.

Apg. 22:3. Rom. 11:1. Fil. 3:5.

23. Är de Kristi tjänare?* – jag talar nu på dårars sätt – jag är det ännu mer. Jag har arbetat mer. Jag har fått långt fler slag. Jag har oftare varit i fängelse, ofta varit i dödsfara.

*KKII: I verserna 22 och 23 är frågorna istället påståenden.

Apg. 9:16, 21:11. 1 KOR. 4:11, 15:10f.

24. Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio¹ slag så när som på ett.

25. Tre gånger har jag blivit gisslad med spö, en gång stenad, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, en natt och en dag har jag tillbringat på djupa havet.

Apg. 14:19, 16:23, 27:41.

26. Jag har ofta varit på resor, jag har varit i faror på floder, i faror bland rövare, i faror bland landsmän, i faror bland hedningar, i faror i städer, i faror i öknar, i faror på havet, i faror bland falska bröder.

Gal. 2:4.

27. I arbete och möda, ofta i vakor, i hunger och törst, ofta i fastor, i köld och nakenhet.

2 KOR. 6:5.

28. Förutom allt detta tillkommer det att jag dagligen blir överhopad av omsorgen för alla församlingar.

Apg. 20:18f.

29. Vem är svag, utan att jag blir svag? Vem kommer på fall, utan att det brinner inom mig? 1 KOR. 8:13, 9:22.

30. Om jag nu måste berömma mig, så vill jag berömma mig av min svaghet.

2 KOR. 12:5.

31. Gud och vår Herres Jesu Kristi Fader som är högtlovad i evighet, vet att jag inte ljuger.

Gal. 1:20.

32. I Damaskus lät kung Aretas ståt-hållare sätta ut vakt vid damaskenernas stad för att gripa mig.

33. Och jag blev nersläppt i en korg genom en öppning i muren och kom undan hans händer.

Apg. 9:25.

12 Kapitlet

*Paulus berättar om en uppenbarelse.
Törntaggen i köttet.*

Att berömma mig är förvisso inte nyttigt, dock vill jag nu komma till syner och uppenbarelser från Herren.

2. Jag känner en man i Kristus, vilken för fjorton år sedan blev uppryckt ända till tredje himlen, om det var med kroppen eller utanför kroppen vet jag inte, Gud vet det.

Apg. 9:3, 22:14f.

3. Och jag känner denne man – om han var i kroppen eller utanför kroppen, det vet jag inte, Gud vet det –

4. han blev uppryckt till paradiset och hörde ousägliga ord, som det inte är tillåtet för en människa att uttala.

5. Av den mannen vill jag berömma mig, men av mig själv vill jag inte be-

¹5 Mos. 25:3 föreskriver bestraffning med fyrtio slag men inte mer. För att man inte genom att räkna fel skulle överskrida det påbudna antalet, nöjde man sig med trettionio slag.

römma mig, om inte av mina svagheter.

2 Kor. 11:30.

6. För om jag ville berömma mig själv, så skulle jag ändå inte vara en dåre, ty jag skulle då tala sanning. Men jag avstår, för att ingen skall tänka högre om mig än vad han ser hos mig eller hör av mig.

2 Kor. 10:8, 11:16.

7. Och för att jag inte skulle förhäva mig över de utomordentligt höga uppenbarelserna, fick jag en törntagg* i köttet, en Satans ängel som skall slå mig, för att jag inte skall förhäva mig.

*KXII: påle. Job 2:6.

8. Tre gånger bad jag till Herren att den skulle vika ifrån mig.

9. Men han sade till mig: Min nåd är dig nog, ty min kraft fullkomnas i svaghet. Därför vill jag hellre med glädje berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall bo i mig.

10. Därför är jag vid gott mod, i svaghet, i förakt, i nöd, i förföljelse, i ångest för Kristi skull. Ty när jag är svag, då är jag stark.

11. Jag har blivit som en dåre i att berömma mig. Ni har tvingat mig till det. Ty jag borde ha blivit rekommenderad av er, eftersom jag inte på något sätt är underlägsen dessa höga apostlar, fastän jag inget är.

1 Kor. 4:9, 15:9-10. 2 Kor. 11:1f.

12. Det som kännetecknar en apostel har blivit utfört bland er med allt tålamod, med tecken och under och kraftgärningar.

1 Kor. 9:2. 2 Kor. 4:2, 6:4, 11:6.

13. Ty på vad sätt har ni blivit sämre behandlade än de andra församlingarna annat än i det att jag själv inte har varit er till en börda? Förlåt mig den oförrätten.

2 Kor. 11:9.

14. Se, för tredje gången är jag beredd att komma till er och jag skall inte vara er till en börda, för jag söker inte det som är ert, utan er. Ty barnen skall inte spara åt föräldrarna, utan föräldrarna åt barnen.

Apg. 20:33. 2 Kor. 13:1.

15. Men jag vill gärna offra och själv bli offrad för era själar, även om jag, fastän jag älskar er så högt, blir mindre älskad av er.

2 Kor. 1:6. 6:12-13. Kol. 1:24. 2 Tim. 2:10.

16. Men låt nu så vara att jag inte har betungat er, men slug som jag är, har jag fångat er med list.

17. Har jag utnyttjat er genom någon av dem som jag har skickat till er?

18. Jag bad Titus fara och sände med honom en broder. Inte har väl Titus utnyttjat er? Har vi inte båda vandrat i samma Ande och i samma fotspår?

2 Kor. 8:6f.

19. Åter menar ni, att vi försvarar oss inför er? Det är inför Gud, i Kristus, som vi talar och allt detta sker till er uppbyggelse, mina älskade.

2 Kor. 5:12.

20. Ty jag fruktar att då jag kommer inte skall finna er sådana som jag önskar och att ni finner mig sådan som ni inte önskar. Och kanske att där är tråtor, avund, vredesutbrott, strid, förtal, skvaller, uppblåsthet och oordning.

1 Kor. 4:21. 2 Kor. 10:2, 13:2.

21. Jag fruktar att när jag återkommer, min Gud skall förödmjuka mig inför er, och att jag måste sörja över många, som förut har syndat och inte har ångrat sig från den orenhet, otukt och lösaktighet, som de har bedrivit.

2 Kor. 13:2.

13 Kapitlet

Uppmaning till självprövning. Slutönskan.

Detta är tredje gången som jag kommer till er, efter två eller tre vittnens utsago skall var sak avgöras.

4 Mos. 35:30. 5 Mos. 17:6, 19:15. Matt. 18:16.
Joh. 8:17. 2 Kor. 12:14. Hebr. 10:28.

2. Jag har i förväg sagt och säger åter i förväg, likasom då jag för andra gången var hos er, och skriver det nu frånvarande, till dem som förut har syndat och alla de andra, att när jag kommer, skall jag inte vara skonsam,

2 Kor. 12:20-21.

3. eftersom ni söker bevis för att det är Kristus som talar i mig, han som inte är svag mot er, utan är mäktig bland er.

Matt. 10:20.

4. Ty fastän han blev korsfäst i svaghet, så lever han likväl av Guds kraft. Så är också vi svaga i honom, men av Guds kraft skall vi leva med honom hos er.

Fil. 2:7-8. 1 Petr. 3:18.

5. Rannsaka er själva, om ni är i tron, pröva er själva. Eller känner ni inte med er själva, att Jesus Kristus är i er? Om inte så skulle vara, består ni inte provet*.

*KXII: är ni odugliga. 1 Kor. 11:28.

6. Men jag hoppas, att ni skall känna, att vi inte är sådana som inte består provet*.

*KXII: att vi inte är odugliga

7. Men jag ber till Gud, att ni inte

skall göra något ont, inte för att vi skall visa oss bestå provet*, utan för att ni skall göra det som är gott. Sedan får det gärna se ut som om vi inte höll provet.

*KXII: inte för att vi skall verka dugliga.

2 Kor. 6:9.

8. Ty inte mot sanningen förmår vi något, utan endast för sanningen.

9. Men vi gläder oss, när vi är svaga, och ni är starka. Och om detta ber vi också, att ni alltmer skall fullkomnas.

2 Kor. 11:30, 12:5f.

10. Därför skriver jag också detta när jag är frånvarande, för att då jag är närvarande, jag inte skall behöva vara sträng, efter den myndighet, som Herren har gett mig till att uppbygga och inte till att bryta ner.

1 Kor. 4:21. 2 Kor. 2:3, 10:2f, 12:20-21.

11. För övrigt, bröder, gläd er, låt er fullkomnas, uppmuntra varandra, var ens till sinnes, var fridsamma, så skall kärlekens och fridens Gud vara med er.

Rom. 12:16f, 15:5. 1 Kor. 1:10. Fil. 2:2, 3:15-16. Hebr. 12:14. 1 Petr. 3:8.

12. Hälsa varandra med en helig kyss. Alla heliga hälsar er.

Rom. 16:16.

1 Kor. 16:20. 1 Thess. 5:26. 1 Petr. 5:14.

13. Vår Herres, Jesu Kristi, nåd och Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet vare med er alla. Amen.

Andra brevet till korintierna, sänt av Filipus i Makedonien med Titus och Lukas.

Paulus brev till galaterna

I Kapitlet

Hälsning. Paulus är förvånad över galaternas avfall från evangelium och framställer sin lära och sin tjänst så som av Gud.

Paulus, apostel, inte från människor, inte heller genom någon människa, utan genom Jesus Kristus och Gud Fadern, som har uppväckt honom från de döda,

Apg. 2:24, 32. Ef. 1:20. Kol. 2:12.

1 Thess. 1:10. Tit. 1:3. Hebr. 13:20.

2. och alla bröder, som är med mig till församlingarna i Galatien.

3. Nåd vare med er och frid från Gud, Fadern och från vår Herre Jesus Kristus,

Rom. 1:7. 1 Kor. 1:3.

4. som utgav sig själv för våra synder, för att han skulle ta oss ut ur den nuvarande onda världen, enligt Guds och vår Faders vilja.

Matt. 20:28. Gal. 2:20. Ef. 5:2.

Tit. 2:14. Hebr. 9:14.

5. Honom tillhör äran i evigheternas evighet. Amen.

6. Det förvånar mig att ni så snart avfaller från honom, som har kallat er i Kristi nåd, till ett annat evangelium!

7. Fastän det inte finns något annat, utan endast några som förvillar er och vill förvränga Kristi evangelium.

Apg. 15:1. 2 Kor. 11:4.

8. Men om vi eller en ängel från himlen predikade ett annat evangelium

för er, än det som vi har predikat för er, så vare han förbannad!

9. Så som vi redan förut har sagt, så säger jag än en gång: Om någon predikar ett annat evangelium för er än det ni har tagit emot, så vare han förbannad!

5 Mos. 4:2, 12:32. Ords. 30:6. Upp. 22:18.

10. Predikar jag nu till behag för människor eller Gud? Eller söker jag behaga människor? Om jag ännu ville behaga människor, så skulle jag inte vara Kristi tjänare. 1 Thess. 2:4. Jak. 4:4.

11. Men det skall ni veta, bröder, att det evangelium som blivit predikat av mig, inte är något mänskligt.

1 Kor. 15:1, 5.

12. Ty jag har inte heller fått det eller lärt mig det av någon människa, utan genom en uppenbarelse från Jesus Kristus.

Ef. 3:3.

13. Ni har ju hört om mitt liv förut i judendomen, att jag då oerhört mycket förföljde Guds församling och försökte utrota den.

Apg. 8:3, 9:1, 22:4, 26:9. Fil. 3:6. 1 Tim. 1:13.

14. Och jag gick längre i judendomen än många av mina samtida i mitt folk och ivrade ännu mer än de för mina faders stadgar.

15. Men då det behagade Gud, som från min moders liv avskilde mig och kallade mig genom sin nåd,

Jer. 1:5. Apg. 9:15, 13:2. Rom. 1:1.

16. att han ville uppenbara sin Son

genom mig, för att jag skulle predika evangelium om honom bland hedningarna. Jag rådgjorde då inte genast med kött och blod,

Matt. 16:17. 2 Kor. 4:6. Gal. 2:8. Ef. 3:8.

17. inte heller for jag upp till Jerusalem till dem som var apostlar före mig, utan jag for bort till Arabien och vände sedan tillbaka till Damaskus.

18. Sedan, efter tre år, for jag upp till Jerusalem för att lära känna Petrus, och jag stannade hos honom i femton dagar.

Apg. 9:26.

19. Men av de andra apostlarna såg jag ingen, utom Jakob, Herrens broder,

Mark. 6:3.

20. Och det jag skriver till er – se, Gud vet, att jag inte ljuger.

Rom. 1:9, 9:1. 2 Kor. 1:23, 11:31. 1 Thess. 2:5.

21. Därefter for jag till Syriens och Ciliciens trakter.

Apg. 9:30.

22. Men jag var till ansiktet okänd för de kristna församlingarna i Judéen.

23. Det enda de hörde var: Han som förut förföljde oss, han predikar nu den tro som han förut försökte utrota.

24. Och de prisade Gud för min skull.

2 Kapitlet

Paulus försvarar sin apostoliska verksamhet bland hedningarna och tillrättavisar Petrus.

Rättfärdiggörelsen genom tron.

Sedan, efter fjorton år, for jag åter upp till Jerusalem tillsammans med Barnabas, och tog då också Titus med mig.

Apg. 15:2.

2. Och jag for dit upp efter en uppenbarelse och lade fram för dem det evangelium, som jag förkunnar bland hedningarna, särskilt för de mera

ansedda, så att jag inte skulle löpa eller ha löpt förgäves.

Fil. 2:16.

3. Men inte ens Titus, som var med mig och som var grek, blev tvungen att låta omskära sig.

Apg. 16:3. 1 Kor. 9:21.

4. Ty några falska bröder hade smugit sig in och kommit med för att spionera på vår frihet som vi har i Kristus Jesus, för att de skulle föra oss till slaveri.

Apg. 15:24.

5. Men inte ens ett ögonblick gav vi vika för dem genom en sådan underkastelse, för att evangeliets sanning skulle bli bestående hos er.

6. Men vad angår dem som ansågs vara något – hurdana de tidigare varit, gör ingen skillnad för mig, Gud har inte anseende till person – så hade dessa, som ansågs vara något, inget att meddela mig.

5 Mos. 10:17. 2 Krön. 19:7. Job 34:19.

Apg. 10:34. Rom. 2:11. Ef. 6:9.

Kol. 3:25. 1 Petr. 1:17.

7. Tvärtom, då de såg att evangelium för de oomskurna var betrott åt mig, liksom åt Petrus för de omskurna

Apg. 13:46. Rom. 11:13.

1 Tim. 2:7. 2 Tim. 1:11.

8. – ty han, som hade gett Petrus kraft till att vara apostel bland de omskurna, han hade också gett mig kraft bland hedningarna.

Apg. 9:15, 13:2, 22:21. Gal. 1:16. Ef. 3:8.

9. Och när Jakob och Kefas och Johannes som ansågs vara pelare, erfor den nåd, som jag hade fått, räckte de mig och Barnabas handen till gemen-skap, så att vi skulle predika ibland hedningarna och de bland de omskur-na.

10. Vi skulle bara tänka på de fattiga, vilket jag också har vinnlagt mig om att göra.

Apg. 11:30, 24:17. Rom. 15:25.

1 Kor. 16:1. 2 Kor. 8:1, 9:1.

11. Men då Petrus kom till Antiokia, gick jag öppet emot honom, ty han hade dragit på sig klagomål.

12. För innan det hade kommit några från Jakob, åt han tillsammans med hedningarna, men då de kom drog han sig tillbaka och höll sig undan, därför att han fruktade för de omskurna.

13. Och de andra judarna tog del i samma hyckleri med honom, så att också Barnabas blev indragen i deras skrymteri.

14. Men då jag såg, att de inte vandrade rätt enligt evangeliets sanning, sade jag till Petrus inför alla: Om du, som är en jude, lever på hedniskt vis och inte på judiskt, varför tvingar du då hedningarna att leva på judiskt vis?

Apg. 10:28, 15:10-11.

15. Vi är av naturen judar och inte hedniska syndare.

16. Men eftersom vi vet, att människan inte blir rättfärdig genom laggärningar, utan genom tro på Jesus Kristus, så har också vi satt vår tro till Kristus Jesus, för att vi skall bli rättfärdiga genom tro på Kristus och inte av laggärningar. Ty av laggärningar blir inget kött rättfärdigt.

Ps. 143:2. Apg. 13:38-39. Rom. 1:17. 3:20f.

Gal. 3:11. Hebr. 7:18-19.

17. Men om vi, när vi sökte efter att bli rättfärdiggjorda genom Kristus, själva blir funna som syndare, skulle Kristus då vara tjänare åt synden? Nej, inte alls!

18. Ty om jag på nytt bygger upp det som jag har rivit ner, då gör jag mig själv till en överträdare.

19. Ty jag har genom lagen dött bort från lagen, för att jag skall leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus

Rom. 6:6. 7:4, 6, 8:2, Gal. 5:24, 6:14.

20. och jag lever, men inte längre jag,

utan Kristus lever i mig. För det liv jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.

Gal. 1:4. Ef. 5:2. Tit. 2:14.

21. Jag förkastar inte Guds nåd. Ty om rättfärdighet kommer genom lagen, så har Kristus dött förgäves.

Hebr. 7:11.

3 Kapitlet

Fortsättning av läran om rättfärdiggörelsen genom tron.

Ni oförståndiga galater! Vem har trollebundit er, så att ni inte skulle lyda sanningen, ni som har fått Jesus Kristus målad för ögonen så som korsfäst bland er? Gal. 5:7.

2. Endast detta vill jag veta av er: Har ni fått Anden genom laggärningar eller genom trons predikan?

Apg. 2:38, 8:15, 15:8. Ef. 1:13.

3. Är ni så oförståndiga? Ni har börjat i Anden, vill ni nu sluta i köttet?

4. Har ni lidit så mycket förgäves? Om det nu är förgäves?

5. Han som nu ger er Anden och gör sådana kraftgärningar bland er, gör han det genom laggärningar eller genom trons predikan?

6. Så var det med Abraham, han trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet.

1 Mos. 15:6. Rom. 4:3. Jak. 2:23.

7. Så vet ni nu, att de som är av tron, de är Abrahams barn. Rom. 4:11f.

8. Och Skriften har förutsett att Gud gör hedningarna rättfärdiga av tro. Därför förkunnades det glada budskapet i förväg för Abraham: I dig skall alla hedningar bli välsignade.

1 Mos. 12:3, 18:18, 22:18, 26:4. Apg. 3:25.

9. Så blir nu de som är av tron, väl-signade tillsammans med den troende Abraham.

10. För alla de som håller sig till lag-gärningar är under förbannelse. Ty det står skrivet: Förbannad är var och en som inte förblir vid allt det som är skrivet i lagboken, så att han gör det.

5 Mos. 27:26.

11. Men att ingen blir rättfärdig in-för Gud genom lagen, är uppenbart, ty den rättfärdige skall leva av tro.

Hab. 2:4. Rom. 1:17, 3:20.

Gal. 2:16. Hebr. 10:3.

12. Men lagen är inte av tro utan den människa som fullgör den, skall leva av den.

3 Mos. 18:5. Hes. 20:11.

Rom. 4:4-5, 10:5-6, 11:6.

13. Kristus har friköpt oss från lagens förbannelse, då han blev en förban-nelse för vår skull. Ty det står skri-vet: Förbannad är var och en som är upphängd på trä.

5 Mos. 21:23. Rom. 8:3. 2 Kor. 5:21.

14. Detta för att Abrahams välsig-nelse skulle komma till hedningarna i Kristus Jesus och vi så skulle få An-dens löfte genom tron.

15. Bröder, jag vill tala efter män-niskosätt: När en människas testa-mente har vunnit laga kraft, är det ingen som kan upphäva det eller lägga till något.

Hebr. 9:17.

16. Nu var löfterna sagda till Abra-ham och hans säd. Han säger inte: och åt dem som kommer av din säd, som om han talade om många, utan så som om en: Och åt din säd, som är Kristus.

1 Mos. 12:7, 15:5, 17:7, 22:18.

17. Men det säger jag : Ett testa-mente, som tidigare av Gud har för-klarats giltigt med tanke på Kristus, kan inte upphävas av lagen som gavs fyrahundratrettio år därefter, så att

den skulle kunna sätta löftet ur kraft.

1 Mos. 15:13, 16. 2 Mos. 12:40-41. Apg. 7:6.

18. Ty om arvet förtjänades genom lagen, så gavs det inte genom löftet. Men åt Abraham har Gud skänkt det genom löftet.

Rom. 4:13-14.

19. Vad är då lagen till för? Den blev tillagd för överträdelseernas skull, till dess säden skulle komma som hade fått löftet, och blev skickad genom änglar i en medlares hand.

Rom. 4:15, 5:20.

20. Men medlaren är inte medlare endast för en, men Gud är en.

21. Är då lagen mot Guds löften? Nej, inte alls! Ty om en lag hade blivit gi-ven, som kunde göra levande, så skul-le rättfärdigheten verkligen komma av lagen.

22. Men Skriften har inneslutit allt under synd, för att löftet skulle ges genom tro på Jesus Kristus åt dem som tror.

Rom. 3:9, 11:32.

23. Men förrän tron kom, var vi hållna i förvar under lagen, instängda, intill dess tron skulle komma att up-penbaras.

24. Alltså har lagen blivit vår upp-fostrare till Kristus, för att vi skall bli rättfärdiga av tro.

Matt. 5:17. Apg. 13:38. Rom. 10:4.

25. Men sedan tron har kommit, är vi inte längre under uppfostrare.

26. Ty ni är alla Guds barn genom tron på Kristus Jesus.

Jes. 56:5. Joh. 1:12. Rom. 8:15. Gal. 4:5.

27. För ni, så många som har blivit döpta till Kristus, har iklätt er Kris-tus.

Rom. 6:3, 13:14.

28. Här är inte jude eller grek, här är inte slav eller fri, här är inte man och kvinna, alla är ni ett i Kristus Jesus.

Joh. 17:21. Rom. 10:12. 1 Kor. 12:13.

Ef. 2:14-15. Kol. 3:11.

29. Och om ni nu tillhör Kristus, så är ni därmed Abrahams säd och arvingar enligt löftet.

¹ Mos. 21:12. Rom. 9:7. Hebr. 11:18.

4 Kapitlet

*Lag och evangelium.
Guds barns frihet från lagen.*

Men jag säger: Så länge arvingen är barn, är det ingen skillnad mellan honom och en tjänare, fastän han är herre över alla ägodelarna, 2. utan han är under förmyndare och förvaltare ända till den tidpunkt som hans far i förväg har bestämt.

3. På samma sätt var också vi. Då vi var barn, var vi i slaveri under världens stadgar.

Rom. 2:8.

4. Men då tiden var fullbordad sände Gud sin Son, född av kvinna, född under lagen,

¹ Mos. 49:10. Matt. 5:17. Ef. 1:10.

5. för att han skulle friköpa dem som var under lagen, så att vi skulle få barnskapet.

Joh. 1:12. Gal. 3:26.

6. Eftersom ni nu är söner, har Gud sänt sin Sons Ande i era hjärtan som ropar: Abba, Fader.

Rom. 8:15.

7. Så är du nu inte mer slav utan son, och är du son, så är du också Guds arvinge genom Kristus.

Rom. 8:16, 17.

8. Men den tid, då ni inte kände Gud, var ni slavar under dem som till sin natur inte är gudar.

¹ Kor. 8:4, 12:2. Ef. 2:11-12.

9. Men nu, sedan ni har lärt känna Gud, ja, än mer, har blivit kända av Gud, hur kan ni vända åter till de svaga och torftiga stadgarna som ni på nytt vill bli slavar under?

¹ Kor. 8:3, 13:12. Kol. 2:20. Hebr. 7:18.

10. Ni aktar på dagar och månader, högtider och år.

Rom. 14:5. Kol. 2:16.

11. Jag fruktar angående er, att jag kanske har arbetat förgäves för er.

12. Bröder, jag ber er: Bli, så som jag är, eftersom också jag har blivit så som ni. Ni har inte gjort mig någon orätt.

13. Ni vet, att det var på grund av kroppslig svaghet som jag första gången predikade evangelium för er.

¹ Kor. 2:3.

14. Och den frestelse, som jag led i mitt kött, den föraktade och avvisade ni inte, utan ni tog emot mig såsom en Guds ängel, ja, så som Kristus Jesus.

Mal. 2:7. Matt. 10:40. Joh. 13:20.

15. Vad har det blivit av er saligprisning? Jag ger er det vittnesbördet, att om det hade varit möjligt, hade ni rivit ut era ögon och gett dem till mig.

16. Har jag då nu blivit er ovän, för att jag säger er sanningen?

17. De ivrar för er, men inte med god avsikt, utan de vill skilja er från mig, för att ni skall ivra för dem.

Rom. 10:2. 2 Kor. 11:2.

18. Det är alltid bra att ivra för det goda, och inte bara då jag är närvarande hos er.

19. Mina barn, som jag på nytt föder med smärta, till dess Kristus tar gestalt i er.

¹ Kor. 4:15. Filem. 10. Jak. 1:18.

20. Jag önskade, att jag nu var hos er och kunde förändra min röst, för jag vet ingen råd med er.

21. Säg mig, ni som vill vara under lagen: har ni inte hört vad som står i lagen?

22. Ty det är skrivet, att Abraham hade två söner, en med tjänstekvinnan och en med den fria kvinnan.

¹ Mos. 16:15, 21:1-2. Apg. 7:8. Hebr. 11:11.

23. Men den som var född av tjänstekvinnan var född efter köttet, och den

som var född av den fria var född genom löftet. Joh. 8:39. Rom. 9:7-8.

24. Dessa ord betyder något mera, ty de två kvinnorna är de två förbunden. Det ena kommer från berget Sinai och föder till slaveri och det är Hagar.

25. För Hagar är Sinai berg i Arabien. Det motsvarar det nuvarande Jerusalem, som lever i slaveri med sina barn.

26. Men det Jerusalem som är där ovan, det är fritt och det är allas vår moder. Hebr. 12:22. Upp. 3:12, 21:2, 10.

27. Ty det är skrivet: Var glad, du ofruktsamma, du som inte föder, brist ut och ropa, du som inte har några födslovåndor. Ty den ensamma har många barn, fler än den som har man. Jes. 54:1.

28. Men vi, bröder, är löftets barn efter Isak. Rom. 9:7.

29. Men liksom den som var född efter köttet, då förföljde honom som var född efter Anden, så är det också nu. 1 Mos. 21:9.

30. Men vad säger Skriften? Driv ut tjänstekvinnan och hennes son. Ty tjänstekvinnans son skall inte ärva med den frias son. 1 Mos. 21:10, 12. Joh. 8:35.

31. Så är vi nu, bröder, inte barn till en tjänstekvinna utan till den fria.

5 Kapitlet

*Frihetens bruk. Köttets gärningar
och Andens frukter.*

Stå därför fasta i den frihet som Kristus har frigjort oss till och låt er inte på nytt fångas under ett träldomsok. Rom. 6:18. 1 Petr. 2:16.

2. Se, jag Paulus säger er: Om ni låter omskära er, skall Kristus inte vara till någon nytta för er. Apg. 15:1.

3. Och jag betygar åter för var och en som låter omskära sig, att han är skyldig att hålla hela lagen.

4. Ni har blivit skilda från Kristus, ni som vill bli rättfärdiga genom lagen. Ni har fallit ur nåden.

5. Ty vi väntar i Anden genom tron på rättfärdighetens hopp. 2 Tim. 4:8.

6. Ty i Kristus Jesus betyder det inget om någon är omskuren eller oomskuren, utan tro som är verksam genom kärlek. 1 Kor. 7:19. 2 Kor. 5:16. Gal. 6:15. Kol. 3:11.

7. Ni löpte bra. Vem har nu hindrat er, så att ni inte lyder sanningen? Gal. 3:1.

8. Sådan övertalning är inte från honom som har kallat er. Gal. 1:6.

9. Lite surdeg syrar hela degen. 1 Kor. 5:6.

10. Jag har den tilliten till er i Herren, att ni inte skall tänka på annat sätt. Men den som förvillar er, han skall bära sin dom, vem han än är. Gal. 1:7.

11. Bröder, om jag ännu predikar omskärrelse, varför lider jag då fortfarande förföljelse? Då vore ju korsets anstöt borta. 1 Kor. 1:23.

12. Jag skulle önska att de som uppviglar er skulle stympa sig!

13. För ni är kallade till frihet, bröder. Låt bara inte friheten ge köttet något tillfälle utan tjäna varandra genom kärleken. 1 Kor. 8:9, 9:19. Gal. 6:2. 1 Petr. 2:16.

14. Ty hela lagen är fullbordad i ett ord, nämligen detta: Du skall älska din nästa som dig själv. 3 Mos. 19:18. Matt. 7:12, 22:39. Mark. 12:31. Rom. 13:9. Jak. 2:8.

15. Men om ni biter och äter på varandra, så se till att ni inte blir uppätta av varandra. 2 Kor. 12:20.

16. Jag säger: Vandra i Anden, så kommer ni inte att tillfredsställa vad köttet har begär till.

Rom. 6:12, 8:1f. 1 Petr. 2:11.

17. Ty köttet har begärelse mot Anden, och Anden mot köttet. Dessa två strider mot varandra, för att ni inte skall göra vad ni vill. Rom. 7:15f.

18. Men om ni leds av Anden, så är ni inte under lagen. Rom. 6:14, 8:2.

19. Men köttets gärningar är uppenbara: de är hor, otukt, orenhet, löslighet, 1 Kor. 3:3, 6:9. Ef. 5:3. Kol. 3:5.
20. avguderi, trolldom, ovänskap, kiv, avund, vredesutbrott, stridslystnad, splittringar, partisinne,

21. missunnsamhet, mord, drycken-skap, frosseri och annat sådant, så som jag säger i förväg vad jag redan har sagt: att de som gör sådant skall inte ärva Guds rike.

1 Kor. 6:10. Ef. 5:5. Kol. 3:6 Upp. 22:15.

22. Men Andens frukt är kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, tro, Ef. 5:9.

23. saktmodighet, återhållsamhet. Mot sådant är inte lagen.

24. Men de som tillhör Kristus har korsfäst sitt kött med dess lustar och begärelser. Rom. 6:6. Gal. 2:15.

25. Om vi nu lever i Anden, så låt oss också vandra i Anden. Rom. 8:5.

26. Låt oss inte söka fåfänglig ära, så att vi utmanar varandra och avundas varandra.

6 Kapitlet

Förmaningar och slutönskningar.

Bröder, om en människa råkar falla i någon synd, så bör ni som är andliga, upprätta honom i saktmodig* ande. Och ha akt på dig själv, så att inte också du blir frestad.

*tålig, fridsam. Rom. 14:1. 1 Kor. 3:1. 9:22.

2. Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag.

Joh. 15:12. Rom. 15:1. 1 Thess. 5:14.

3. Om någon tycker sig vara något, fast han ingenting är, så bedrar han sig själv. 1 Kor. 8:2.

4. Men var och en bör pröva sin egen gärning, och då skall han ha sin berömmelse endast i sig själv och inte i den andre.

5. Ty var och en skall bära sin egen börda.

6. Den som blir undervisad i ordet skall dela med sig av allt gott med honom som undervisar.

1 Kor. 9:7-14. 2 Kor. 9:7.

7. Låt er inte bli vilseförda. Gud låter inte gäcka* sig. Ty vad människan sår, det skall hon också skörda.

*Behandla med förakt, håna, lura.

Ps. 62:13. Jer. 17:10. Matt. 16:27.

Luk. 16:25. Rom. 2:6.

8. Den som sår i sitt kött skall av köttet skörda förgängelse, men den som sår i Anden skall av Anden skörda evigt liv. 2 Kor. 9:6.

9. Och låt oss inte tröttna på att göra det goda, ty när tiden är inne skall vi skörda, om vi inte ger upp. 2 Thess. 3:13.
10. Medan vi nu har tid, låt oss göra gott mot alla, men framför allt mot dem som är våra medbröder i tron.

Ef. 2:11.

11. Se, hur långt* brev jag har skrivit till er med min egen hand.

*grekiska: stora bokstäver.

12. Alla de som vill ha ett gott anseende här i köttet, de tvingar er till omskärrelse bara därför att de inte skall bli förföljda för Kristi kors skull.

Fil. 3:18.

13. Ty inte ens de som låter omskära sig håller lagen, utan de vill att ni skall låta omskära er, så att de kan berömma sig av ert kött.

14. Men må det vara långt borta ifrån mig att jag skulle berömma mig av något annat än av vår Herres Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen.

Jer. 9:24. Rom. 6:6. 1 Kor. 1:31. Gal. 2:19.

15. Ty i Kristus Jesus gäller varken omskärrelse eller förhud utan en ny skapelse.

1 Kor. 7:19. 2 Kor. 5:17. Gal. 5:6. Kol. 3:11.

16. Och alla de som vandrar efter denna regel, må frid och barmhärtighet vara över dem och över Guds Israael.

Ps. 125:5.

17. Härefter må ingen mer vålla mig bekymmer, ty jag bär på min kropp vår Herres Jesu märken.

2 Kor. 4:10.

18. Vår Herres Jesu Kristi nåd vare med er ande, bröder. Amen.

Sänt till galaterna från Rom.

Paulus brev till efesierna

1 Kapitlet

Aposteln tackar Gud för hans nåd i Kristus och ber för församlingen.

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, till de heliga som är i Efesus, de troende i Kristus Jesus.

Rom. 1:7. 1 Kor. 1:2. 2 Kor. 1:1.

2. Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Gal. 1:3. 1 Petr. 1:3.

3. Välsignad vare Gud och vår Herres Jesu Kristi Fader, som har välsignat oss med all andlig välsignelse i det himmelska, genom Kristus,

2 Kor. 1:3. 1 Petr. 1:3.

4. så som han har utvalt oss i honom, förrän världens grund var lagd, för att vi skall vara heliga och ostraffliga inför honom i kärlek.

Luk. 1:75. Rom. 8:29-30. Kol. 1:23.

2 Thess. 2:13. 2 Tim. 1:9. Ef. 5:27. Tit. 2:12.

5. Ty han har förutbestämt oss till barnskap hos sig genom Jesus Kristus, efter sin goda viljas behag,

Rom. 8:15. Gal. 4:5.

6. sin härliga nåd till pris, varmed han har benådat oss i den Älskade,

Matt. 3:17, 17:5.

7. i honom har vi återlösning genom hans blod, syndernas förlåtelse, efter hans nåds rikedom,

Ap. 20:28. Rom. 9:23. Ef. 2:7. Fil. 4:19.

Kol. 1:14. Hebr. 9:12. 1 Petr. 1:18-19.

8. som han har låtit flöda över oss

med all visdom och allt förstånd.

9. Han har låtit oss få veta sin viljas hemlighet, enligt sitt välbehag, som han har fattat inom sig själv,

Rom. 16:25. Ef. 3:9. Kol. 1:26. 2 Tim. 1:9.

Tit. 1:2. 1 Petr. 1:20.

10. *med hänsyn till den planen i tidernas fullbordan, nämligen att i Kristus sammanfatta allt, både det som är i himlarna och det som är på jorden.

*KXII tillägger: Att det skulle predikas.

Gal. 4:4. Kol. 1:20.

11. I honom har vi också fått vårt arv, förutbestämda efter hans avsikt, som verkar allt efter sin viljas råd,

Rom. 8:17. Kol. 1:12.

12. för att vi skall vara hans härlighet till pris, vi som förut har hoppats på Kristus.

13. I honom har också ni, sedan ni har hört sanningens ord som är ert frälsnings evangelium, och sedan ni också har kommit till tro, blivit beseglade med löftets Helige Ande

Rom. 8:15-16. 2 Kor. 5:5. Ef. 4:30.

14. som är en pant för vårt arv, tills vi är friköpta att vara hans egendom, hans härlighet till pris.

5 Mos. 7:6. Rom. 8:23. 2 Kor. 1:22.

15. Därför upphör inte heller jag, sedan jag har hört om den tro, som ni har i Herren Jesus och om er kärlek till alla heliga,

16. att tacka Gud för er, när jag tänker på er i mina böner.

Rom. 1:9. Fil. 1:3. 1 Thess. 1:2. 2 Thess. 1:3.

17. Att vår Herres Jesu Kristi Gud, härlighetens Fader, vill ge er visdomens och uppenbarelsens Ande till kunskap om sig.

18. Och upplysa ert förstånds ögon, så att ni kan förstå vilket hopp han har kallat er till, och hur rik hans arvs härlighet är bland de heliga.

19. och hur överväldigande hans kraft är på oss som tror, samma mäktiga verkande kraft,

Kol. 2:12.

20. som han verkade i Kristus då han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i det himmelska,

Ps. 110:1. Apg. 2:25, 32.

1 Kor. 15:25. Kol. 3:1. Hebr. 1:3. 1 Petr. 3:22.

21. över alla furstar och våldigheter och makter och herradömen och över allt, som kan nämnas, inte endast i denna världen, utan också i den tillkommande.

Fil. 2:9. Kol. 2:10.

22. Ja, allt lade han under hans fötter och gav honom åt församlingen till att vara huvud över allting,

Ps. 8:7. Ef. 4:15, 5:23. Kol. 1:18.

23. som är hans kropp, uppfylld av honom som uppfyller allt i alla.

2 Kapitlet

Både judar och hedningar, som av naturen är vredens barn, blir i Kristus frälsta och levandegjorda.

Också ni var döda genom överträdelser och synder,

Kol. 2:13.

2. i vilka ni förut vandrade, efter denna världens sätt, efter fursten över luftens värde, den ande som nu är verksam i otrons* barn.

*Alt. övers.: olydnadens.

Joh. 14:30. Kol. 3:6-7.

3. Bland vilka vi alla förut vandrade i vårt köttets begärelser och gjorde vad

köttet och sinnet ville. Vi var av naturen vredens barn liksom de andra.

4. Men Gud som är rik på barmhärtighet, har för den stora kärleks skull varmed han har älskat oss, Rom. 10:12.

5. gjort oss som var döda genom synderna, levande tillsammans med Kristus. Av nåd är ni frälsta.

Rom. 5:6-10, 6:4, 8:11. Kol. 2:12-13, 3:1-3.

6. Och han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i det himmelska, i Kristus Jesus,

7. för att han i kommande tidsåldrar skulle bevisa sin nåds oändliga rike- dom genom sin godhet mot oss i Kristus Jesus.

8. Ty av nåden är ni frälsta genom tron, och inte av er själva, Guds gåva är det,

Rom. 3:24, 4:16. Tit. 3:5.

9. inte av gärningar, för att ingen skall berömma sig.

Rom. 3:20, 27, 4:2, 9:11. 11:6.

1 Kor. 1:29-30. 2 Tim. 1:9.

10. Ty vi är hans verk, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett för att vi skall vandra i dem.

Ps. 100:3. Jes. 29:23. Ef. 1:4, 4:24. Tit. 2:14.

11. Tänk därför på att ni som förr var hedningar i köttet och blev kallade omskurna av dem som kallas omskurna efter den omskärelse, som är gjord på köttet med händer,

1 Kor. 12:2. Ef. 5:8. Kol. 1:21.

12. att ni på den tiden var utan Kristus, utestängda från medborgarskap i Israel och främmande för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen.

Rom. 9:4.

13. Men nu har ni, som förut var långt borta, i Kristus Jesus kommit nära genom Kristi blod.

14. Ty han är vår frid. Han har gjort de båda till ett och har brutit ner

skiljemuren, då han genom sitt kött tog bort fiendskapen,

Joh. 10:16. Apg. 10:36. Rom. 5:1. Kol. 1:20.
15. nämligen lagen med dess bud och stadgar, för att han skulle av de två, i sig själv skapa en enda ny människa och så stifta frid.

2 Kor. 5:17. Gal. 6:15. Kol. 2:14.
16. Och för att han skulle försona dem båda med Gud i en kropp genom korset, då han dödade fiendskapen genom sig själv. Rom. 6:6, 8:3. Kol. 1:20.

17. Och han kom och har förkunnat evangelium om frid för er som var fjärran och för dem som var nära.

Jes. 57:19.
18. Ty genom honom har vi båda i en och samme Ande tillträde till Fadern. Joh. 10:9, 14:6. Rom. 5:2. Ef. 3:12.

Hebr. 4:16, 10:19-20.
19. Så är ni nu inte längre gäster och främlingar utan medborgare med de heliga och Guds husfolk,

Fil. 3:20. Hebr. 12:22-23.
20. uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Jesus Kristus själv.

Ps. 118:22. Jes. 28:16. Matt. 16:18.
1 Kor. 3:9-11. 1 Petr. 2:4-5. Upp. 21:14.
21. I honom sammanfogas hela byggnaden och växer till ett heligt tempel i Herren, 1 Kor. 3:17, 6:19. 2 Kor. 6:16.

22. i honom blir ni också uppbyggda till en Guds boning genom Anden.

1 Petr. 2:5.

3 Kapitlet

*Apostelns tjänst bland hedningarna.
Förbön och tacksägelse.*

Därför är jag, Paulus, Kristi Jesu fånge, för er, ni hedningar.

Apg. 21:33. Ef. 4:1. Fil. 1:7f.
Kol. 4:3. Filem. v. l.

2. Ni har väl hört om den plan som Gud i sin nåd gav mig för er skull.

Apg. 9:15, 13:2. 1 Kor. 4:1.

3. Genom en uppenbarelse blev hemligheten känd för mig, som jag förut i korthet har skrivit.

Apg. 22:17, 21, 26:16-17.

Gal. 1:11-12. Ef. 1:9-10. Kol. 1:26.

4. Och när ni läser detta, kan ni förstå vilken insikt jag har i Kristi hemlighet,

5. som inte varit känt bland människors barn i tidigare släktled, så som den nu genom Anden har blivit uppenbarad för hans heliga apostlar och profeter, Apg. 10:28.

6. nämligen att hedningarna är medarvingar och hör till samma kropp och är delaktiga med oss i hans löfte i Kristus, genom evangelium,

Gal. 3:14. Ef. 2:15-16.

7. vars tjänare jag har blivit efter den gåva av Guds nåd, som gavs åt mig enligt hans krafts verkan. Rom. 1:5.

8. Åt mig, som är den allra ringaste bland alla heliga, gavs denna nåd, att förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom för hedningarna.

1 Kor. 15:9. Gal. 1:16, 2:8.

1 Tim. 1:13, 15, 2:7. 2 Tim. 1:11.

9. Och att upplysa alla, vad delaktigheten är i den hemlighet, som från evighet har varit fördold i Gud, som har skapat allt genom Jesus Kristus,

Joh. 1:3. Rom. 16:25. Ef. 1:10, 3:3-5.

Kol. 1:16. 2 Tim. 1:10. Tit. 1:2-3.

Hebr. 1:2. 1 Petr. 1:20.

10. för att nu Guds mångfaldiga vishet genom församlingen skulle bli känd för furstarna och väldigheterna i det himmelska,

11. detta enligt det eviga beslutet som han utförde i Kristus.

12. I honom har vi frimodighet och

förtröstan om tillträde genom tron på honom.

Joh. 10:9, 14:6. Rom. 5:2.

Ef. 2:18. Hebr. 4:16, 10:19-20.

13. Därför ber jag, att ni inte blir uppgivna på grund av mina lidanden för er skull, som är er ära.

Fil. 1:14. Kol. 1:24. 1 Thess. 3:3.

14. Därför böjer jag mina knän för vår Herres, Jesu Kristi, Fader,

15. från vilken allt vad Fader heter i himlen och på jorden har sitt namn, 16. för att han enligt sin härlighets rikedom ville ge er kraft så att ni blir styrkta till den inre människan genom hans Ande, Ef. 6:10. 2 Kor. 4:16.

17. att Kristus genom tron får bo i era hjärtan, rotade och grundade i kärleken,

Kol. 2:7.

18. så att ni med alla de heliga förstår begripa, vad bredden och längden och djupet och höjden är, 19. och lära känna Kristi kärlek som övergår all kunskap, för att ni skall bli uppfyllda av all Guds fullhet.

20. Men honom som förmår göra oändligt mycket mer än allt det vi ber eller tänker, enligt den kraft som verkar i oss,

21. honom vare ära i församlingen genom Kristus Jesus bland alla släkter i evigheternas evighet. Amen.

4 Kapitlet

Förmaning att bevara Andens enhet och inte vandra så som bedningarna. Den gamla och den nya människan. Det nya livet i Kristus.

Så förmanar jag nu er, jag som är en fånge i Herren, att vandra värdigt den kallelse varmed ni har blivit kallade,

1 Mos. 17:1. 1 Kor. 7:20. Ef. 3:1.

Fil. 1:27. Kol. 1:10. 1 Thess. 2:12.

2. med all ödmjukhet och saktmodighet, med tålmod, så att ni i kärlek har fördrag med varandra,

Kol. 1:11, 3:12. 1 Thess. 5:14.

3. Gör allt för att bevara Andens enhet genom fridens band:

4. En kropp och en Ande, så som ni också har blivit kallade till ett hopp, vid er kallelse.

Rom. 12:5, 10. 1 Kor. 12:4, 11. Ef. 2:16.

5. En Herre, en tro, ett dop, en Gud och allas Fader,

Mal. 2:10. 1 Kor. 8:4-6, 12:5-6.

6. som är över alla, genom alla och i er alla.

7. Men åt var och en av oss blev nåden given, alltefter den gåva Kristus mätte ut.

Rom. 12:3f. 1 Kor. 12:12.

8. Därför säger han: Han har farit upp i höjden och har tagit fångenskapen till fånga, och han gav människorna gåvor.

Ps. 68:19. Kol. 2:15.

9. Men detta: Han har farit upp, vad är det annat, än att han först for ner till de lägre delarna av jorden?

Joh. 3:13, 6:62.

10. Den som for ner, han är också den som for upp över alla himlar, för att han skulle uppfylla allt.

Apg. 2:35.

11. Och han gav somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister och somliga till herdar och lärare,

Apg. 21:8. Rom. 12:7.

1 Kor. 12:28. 2 Tim. 4:5.

12. för att de heliga skall vara skickliga till tjänandets verk, till att bygga upp Kristi kropp,

Ef. 1:23. Kol. 1:24.

13. till dess att vi alla kommer till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till en fullkomlig man och till det mått av mognad som hör till Kristi fullhet.

14. För att vi inte längre skall vara barn som låter sig drivas omkring av varje

vindkast i läran, av människors bedrägliga spel och listighet, när de försöker bedra oss, 1 Kor. 14:20. Hebr. 13:9.

15. utan tala sanning i kärlek och i allt växa upp till honom som är huvudet, Kristus. Ef. 1:22, 5:23.

16. Från honom sammanfogas hela kroppen och hålls samman genom det stöd som varje led ger, alltefter måttet av den kraft som är tillmätt åt var och en, vilket åstadkommer att kroppen växer till och byggs upp i kärlek.

Rom. 12:5. 1 Kor. 12:27.

17. Därför säger jag detta och betygar i Herren, att ni inte mer skall vandra så som de andra hedningarna vandrar i sitt sinnes fåfänglighet,

18. förmörkade till förståndet och bortkomna från det liv som är av Gud på grund av den okunnighet som är i dem till följd av deras hjärtas förhärdelse.

Ef. 2:12. 1 Thess. 4:5.

19. Ty, sedan de blivit förhärdade, ger de sig hän åt lösaktighet för att driva all orenhet med girighet. Rom. 1:24f.

20. Men ni har inte lärt känna Kristus så,

21. om ni annars har hört honom och i honom har fått lära er, så som sanningen är i Jesus.

22. Så lägg nu bort, det som hör till ert förra levnadssätt, den gamla människan, som genom förförelsens begär fördärvar sig,

Rom. 6:6. Ef. 2:2-3.

Kol. 2:11, 3:9. Hebr. 12:1. 1 Petr. 2:1, 4:2.

23. och förnyas i ert sinnes ande

Rom. 6:4, 12:2.

24. och ikläd er den nya människan, som är skapad efter Gud i sanningens rättfärdighet och helighet.

2 Kor. 5:17. Kol. 3:11.

25. Lägg därför bort lögnen och tala sanningen, var och en med sin nästa, eftersom vi är varandras lemmar.

Sak. 8:16. Rom. 12:5. 1 Petr. 2:1.

26. Vredgas och synda inte, låt inte solen gå ner över er vrede. Ps. 4:5

27. Ge inte heller djävulen rum.

1 Petr. 5:9. Jak. 4:7.

28. Den som har stulit skall inte stjäla mer, utan hellre arbeta och göra det som är gott med sina händer, så att han kan ha något att dela med sig åt den behövande.

Apg. 20:34. 1 Thess. 4:11. 2 Thess. 3:8, 12.

29. Låt inget oanständigt tal gå ut ur er mun, utan endast det som är gott till uppbyggelse, där det behövs, så att det ger nåd åt dem som hör på.

Matt. 12:36. Ef. 5:3-4. Kol. 3:16.

30. Och bedröva inte Guds Helige Ande, genom vilken ni blev beseglade till förlossningens dag.

Jes. 7:13, 63:10. Rom. 8:16f,

2 Kor. 1:22, 5:5. Ef. 1:13-14.

31. All bitterhet och häftighet och vrede och skrikande och hädelse tillsammans med all ondska skall vara långt borta från er.

32. Men var mot varandra vänliga och barmhärtiga, och förlåt varandra, så som Gud i Kristus har förlåtit er.

Matt. 6:14. Mark. 11:25. Kol. 3:12-13.

5 Kapitlet

Förmaningar att bli Guds efterföljare. Äkta makars inbördes förhållande.

Så var nu Guds efterföljare, som älskade barn,

Matt. 5:45, 48. Luk. 6:36.

2. och vandra i kärlek, så som också Kristus har älskat oss och utgivit sig själv för oss till gåva och offer, Gud till en välbehaglig doft.

Joh. 13:34, 15:12. Gal. 2:20.

1 Thess. 4:9. Hebr. 8:3, 9:14.

1 Petr. 3:18. 1 Joh. 3:11, 23, 4:20.

3. Otukt och all orenhet eller girig-

het skall inte ens nämnas bland er, så som det anstår heliga, Ef. 4:25.

4. och inte heller passar sig skamligt eller dåraktigt tal eller gyckel, utan i stället tacksägelse. Mark. 7:21. Gal. 5:15.

5. Ty det skall ni veta, att ingen otuktig eller oren, eller girig, som är en avgudadyrkare, har arvedel i Kristi och Guds rike.

1 Kor. 6:9-10. Kol. 3:5. Upp. 22:15.

6. Låt ingen bedraga er med fåfångliga* ord, ty för sådant kommer Guds vrede över otrons** barn.

*tomma, förgångliga. **Alt. övers.: olydnadens.

Jer. 29:8. Matt. 24:4. Mark. 13:5.

Luk. 21:8. Rom. 1:18. Kol. 3:6. 2 Thess. 2:3.

7. Ha därför ingen gemenskap med dem.

8. Ty ni var förut mörker, men nu är ni ljus i Herren. Vandra så som ljusets barn. Joh. 12:36. 2 Kor. 3:18. 1 Thess. 1:9.

9. Ty Andens frukt består i all godhet och rättfärdighet och sanning

Gal. 5:22.

10. och pröva vad som är behagligt för Herren.

Rom. 12:2.

11. Och ha ingen delaktighet i mörkrets ofruktbara gärningar utan avslöja dem istället.

Matt. 18:17. Rom. 13:12. 1 Kor. 5:8, 10:20.

2 Kor. 6:14. 2 Thess. 3:14. Hebr. 9:14.

12. Ty vad de gör i hemlighet, det är till och med skamligt att tala om.

13. Men allt detta blir uppenbarat när ljuset avslöjar det, ty allt det som är uppenbarat är ljus.

Joh. 3:20-21.

14. Därför säger han: Vakna upp, du som sover, och stå upp ifrån de döda, så skall Kristus lysa över dig.

Jes. 60:1. Rom. 6:4-5, 13:11.

1 Kor. 15:34. Ef. 2:5. Kol. 3:1.

15. Se därför noga till hur ni vandrar, inte som ovisa utan som visa,

Kol. 4:5.

16. ta väl vara på tiden, ty dagarna är onda.

17. Var därför inte oförståndiga, utan förstå vad som är Herrens vilja.

Rom. 12:2.

18. Och drick er inte berusade av vin, det leder till ett dåligt levnadssätt, utan låt er uppfyllas av Anden.

Ords. 20:1, 23:29-30. Jes. 5:11f. Luk. 21:34.

19. Tala till varandra i psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjung och spela till Herrens ära i ert hjärta,

Kol. 3:16.

20. och tacka alltid Gud och Fadern för allt i vår Herres Jesu Kristi namn.

Kol. 3:17. 1 Thess. 5:17.

Hebr. 13:15. 1 Petr. 2:5.

21. Underordna er varandra i gudsfruktan.

1 Petr. 5:5.

22. Ni hustrur, underordna er era män, så som under Herren.

1 Mos. 3:16. 1 Kor. 14:34.

Kol. 3:18. Tit. 2:5. 1 Petr. 3:1.

23. Ty mannen är hustruns huvud, så som också Kristus är församlingens huvud, och han är kroppens Frälsare.

Rom. 12:5. 1 Kor. 11:3, 12:27.

Ef. 1:22, 4:12, 15. Kol. 1:18, 24.

24. Så som församlingen är underordnad Kristus, så skall också hustrurna vara det i allt mot sina män.

25. Ni män, älska era hustrur så som även Kristus har älskat församlingen, och utgivit sig själv för henne

Gal. 1:4. Kol. 3:19. 1 Petr. 3:7.

26. för att han skulle helga henne, sedan han har renat henne i vattnets bad, genom ordet

Joh. 3:5. Tit. 3:5. 1 Petr. 3:21.

27. för att ställa fram församlingen inför sig själv, härlig, utan fläck eller skrynkla eller annat sådant, men helig och ostrafflig.

Höga v. 4:7. Ef. 1:4. Kol. 1:22.

28. Så är också männen skyldiga att älska sina hustrur så som sina egna kroppar. Den som älskar sin hustru, han älskar sig själv.

29. Ty ingen har någonsin hatat sitt eget kött, utan man ger det näring och vårdar det, så som också Herren gör med församlingen.

30. Ty vi är lemmar av hans kropp, av hans kött och av hans ben. 1 Kor. 6:15.

31. Därför skall en man överge sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall bli ett kött.

1 Mos. 2:24. Matt. 19:5.

Mark. 10:7. 1 Kor. 6:16.

32. Denna hemlighet är stor, jag talar om Kristus och församlingen.

33. Men också ni skall, var och en, älska sin hustru så som sig själv, och hustrun skall visa sin man vördnad.

6 Kapitlet

Barns och föräldrars, tjänares och herrars plikter. Kampen mot ondskans andemakter. Guds vapenrustning. Sluthälsning.

Ni barn, var era föräldrar lydiga i Herren, ty det är rätt. Kol. 3:20.

2. Hedra din far och din mor, vilket är det första bud som har ett löfte med sig,

2 Mos. 20:12. 5 Mos. 5:16.

Matt. 15:4. Mark. 7:10.

3. för att det skall gå dig väl och du skall leva länge på jorden.

4. Och ni fäder, reta inte era barn till vrede, utan uppfostra dem i Herrens tukt och förmaning.

5 Mos. 6:7, 20. Ps. 78:4.

Ords. 29:17. Kol. 3:21.

5. Ni tjänare, lyd era jordiska herrar med fruktan och bänan i ert hjärtas uppriktighet, så som mot Kristus,

Kol. 3:22. 1 Tim. 6:1. Tit. 2:9.

6. inte som ögontjänare för att behaga människor, utan så som Kristi tjänare som gör det Gud vill av hjärtat,

7. och gör er tjänst med villighet, som

om ni tjänade Herren och inte människor,

8. och vet, att vad gott var och en gör, det skall han få igen av Herren, vare sig han är tjänare eller fri.

Rom. 2:6. 2 Kor. 5:10.

9. Och ni herrar, gör detsamma mot dem. Lägg bort alla hotelser, och vet att också er Herre är i himlarna och att hos honom finns inget anseende till personen.

5 Mos. 10:17. 2 Krön. 19:7. Apg. 10:34.

Rom. 2:11. Gal. 2:6. Kol. 3:25. 1 Petr. 1:17.

10. Till sist, mina bröder, var starka i Herren och i hans väldiga kraft.

11. Klä på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot djävulens listiga anfall.

Rom. 13:12. 2 Kor. 6:7.

Kol. 3:12. 1 Thess. 5:8.

12. Ty vår strid är inte mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter, mot världshärskare, som regerar i denna världens mörker, mot ondskans andemakter i himlarna.

Ef. 2:2.

13. Ta därför på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan hålla stånd på den onda dagen, uträtta allting väl och bli bestående.

2 Kor. 10:4.

14. Stå därför med sanningen ombunden kring era länder* och kläd er i rättfärdighetens pansar

*höft. Jes. 11:5. Luk. 12:35. 1 Petr. 1:13.

15. och ha som skor på fötterna beredskap för fridens evangelium.

16. Men framför allt ta trons sköld, med vilken ni kan släcka alla den ondes glödande pilar.

17. Och ta på er frälsningens hjälm, och Andens svärd, som är Guds ord,

Jes. 59:17. Hebr. 4:12.

18. under ständig åkallan och bön, och bed alltid i Anden. Och vaka med all uthållighet och bön för alla heliga,

Mark. 13:33. Luk. 18:1.

Rom. 12:12. Kol. 4:2. 1 Thess. 5:17.

19. och för mig, att ord skall ges mig när jag öppnar min mun, till att med frimodighet göra evangeliets hemlighet känd, Apg. 4:29. Kol. 4:3. 2 Thess. 3:1.
20. för vars skull jag är ett sändebud i bojar, så att jag i detta kan tala frimodigt, som jag bör.

Apg. 28:20. 2 Kor. 5:20.

21. Men för att också ni skall få veta hur det står till med mig och vad jag gör, skall Tykikus, min älskade broder och trogne tjänare i Herren, underrätta er om allt.

Kol. 4:7.

22. Jag har sänt honom till er, för att ni skall få veta, hur det står till med oss, och för att han skall trösta era hjärtan.

2 Tim. 4:12.

23. Frid vare med bröderna och kärlek med tro, från Gud Fader och Herren Jesus Kristus.

24. Nåd vare med alla som älskar vår Herre Jesus Kristus i oförgänglighet. Amen.

Sänt från Rom till efesierna, med Tykikus.

Paulus brev till filipperna

1 Kapitlet

Hälsning. Filippernas tro. Framgång för evangeliet. Uppmaning till ståndaktighet.

Paulus och Timoteus, Jesu Kristi tjänare, till alla de heliga i Kristus Jesus, som är i Filippi, tillsammans med församlingsföreståndare och tjänare.

1 Kor. 1:2.

2. Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Rom. 1:7. Kol. 1:2. 1 Petr. 1:2.

3. Jag tackar min Gud var gång jag tänker på er,

Rom. 1:10. 1 Kor. 1:4. Ef. 1:16. Kol. 1:3.

1 Thess. 1:2. 2 Thess. 1:3.

4. vilket jag alltid gör i alla mina böner för er alla, och jag ber med glädje,

Rom. 1:8.

5. för att ni blivit delaktiga av evangeliet från första dagen ända till nu.

6. Jag är övertygad om att han som i er har börjat ett gott verk också skall fullborda det intill Jesu Kristi dag.

Joh. 6:29.

7. Och det är ju rätt, att jag tänker så om er alla, därför att jag har er i mitt hjärta, både i mina bojour och när jag försvarar och befäster evangelium, ni alla som med mig är delaktiga i nåden.

Ef. 3:1. Kol. 4:3, 18. 2 Tim. 1:8. Hebr. 13:3.

8. Ty Gud är mitt vittne, hur jag längtar efter er alla med Jesu Kristi hjärtlag.

Rom. 1:9.

9. Och jag ber, att er kärlek skall bli mer och mer rik på kunskap och förstånd i allt,

10. så att ni kan pröva vad som är bäst, så att ni kan vara rena och utan anstöt intill Kristi dag,

Rom. 2:18, 12:1-2.

11. uppfyllda med rättfärdighetens frukt som kommer genom Jesus Kristus, till Guds ära och pris.

Matt. 5:16. Joh. 15:4, 5, 8. Ef. 1:12.

Ef. 2:10. 1 Petr. 2:12.

12. Jag vill att ni skall veta bröder, att det som har hänt mig har snarare lett till framgång för evangelium,

13. så att det har blivit uppenbart för hela pretoriet* och för alla andra, att jag bär mina bojour för Kristi skull.

*Den kejserliga livvaktens kasern i Rom.

14. Och de flesta av bröderna har genom mina bojour blivit så frimodiga i Herren, att de ännu mer vågar tala ordet utan fruktan. Ef. 3:13. 1 Thess. 3:5.

15. En del predikar visserligen Kristus av avundsjuka och stridslystnad, men andra gör det med en god avsikt.

16. De förra predikar Kristus av stridslystnad, inte med rena motiv, för att därmed göra det svårare för mig i min fångenskap.

17. Men de senare gör det av kärlek, eftersom de vet att jag är satt till att försvara evangelium.

18. Än sen? Kristus blir i alla fall förkunnad på ena eller andra sättet, om det nu än sker för syns skull eller i sanning, och däröver gläder jag mig, och jag skall även i fortsättningen få glädja mig.

19. För jag vet att detta skall leda mig till frälsning, genom er bön och Jesu Kristi Andes hjälp. 2 Kor. 1:11.

20. För min innerliga längtan och mitt hopp är att jag inte på något sätt skall komma på skam, utan med all frimodighet skall Kristus, nu så som alltid, bli förhärligad i min kropp, vare sig genom liv eller genom död.

21. Ty för mig är livet Kristus och döden en vinning.

22. Men om det att leva i köttet för mig innebär frukt i mitt arbete, så vet jag inte vilket jag skall välja. 2 Kor. 10:3.

23. Ty jag dras åt båda hållen. Jag längtar efter att få bryta upp och vara hos Kristus, vilket skulle vara mycket bättre. 2 Kor. 5:8.

24. Men att bli kvar i köttet är mer nödvändigt för er skull.

25. Det är jag övertygad om, och jag vet att jag kommer att bli kvar och stanna hos er alla för att hjälpa er till framsteg och glädje i tron, Fil. 2:24.

26. så att er berömmelse genom mig må överflöda i Kristus Jesus, genom att jag kommer till er igen.

2 Kor. 1:14, 5:12.

27. Se bara till att ni lever på ett sätt som är värdigt Kristi evangelium, så att ni, vare sig jag kommer och besöker er eller frånvarande får höra om er, står fasta i en Ande och med en själ kämpar tillsammans för tron på evangeliet, 1 Mos. 17:1. 1 Kor. 7:20. Ef. 4:1. Kol. 1:10. 1 Thess. 2:12, 4:1.

28. utan att på något sätt låta er skrämmas av motståndarna, som för dem är ett tecken till förtappelse, men för er ett tecken till frälsning, och det från Gud. Rom. 8:17. 2 Thess. 1:5f.

29. Ty åt er är det givet för Kristi skull, inte endast att tro på honom, utan också att lida för hans skull.

Apg. 5:41. Rom. 5:3.

30. Ni har samma strid att utkämpa, som ni såg att jag hade och nu hör att jag har.

2 Kapitlet

Förmaning att efterlikna Jesus i kärlek och ödmjukhet. Paulus sänder Timoteus och Epafroditus till Filippi.

Om det nu finns någon förmaning i Kristus, någon uppmuntran i kärlek, någon gemenskap i Anden, någon hjärtlighet och barmhärtighet, 2. så gör min glädje fullkomlig, genom att ni är ett till sinnet, har samma kärlek, är endräftiga, med ett sinne,

Rom. 12:16, 15:5. 1 Kor. 1:10.

Fil. 3:16. 1 Petr. 3:8.

3. så att inget sker av stridslustnad eller begär efter fåfänglig ära, utan i ödmjukhet räkna den andre för mer än sig själv. Rom. 12:10. 1 Petr. 5:5.

4. Se inte var och en på sitt eget bästa, utan var och en också på andras bästa. 1 Kor. 10:24.

5. Var så till sinnes som Kristus Jesus var, Matt. 11:29. 1 Petr. 2:21. 1 Joh. 2:6.

6. vilken, då han var i Guds gestalt, inte räknade det för ett byte att vara jämlik Gud,

Joh. 1:1-2, 17:5. 2 Kor. 4:4.

Kol. 1:15. Hebr. 1:3.

7. utan utblottade sig själv, och tog på sig en tjänares gestalt, och blev lik oss

människor. Till det yttre var han som en människa, Ps. 23:7. Jes. 42:1, 49:3, 6, 52:13. Jes. 53:3. Hes. 34:23. Dan. 9:26. Sak. 3:8. Matt. 20:28. Rom. 1:4, 15:3, 8. Gal. 4:4.

8. och ödmjukade sig själv och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset.

Matt. 26:39, 42. Joh. 10:18.

Hebr. 2:9, 14, 17. Hebr. 12:2.

9. Därför har också Gud upphöjt honom och gett honom namnet som är över alla namn,

Ps. 110:1, 7. Jes. 53:12. Joh. 10:17, 17:1-5.

Apg. 3:33. Ef. 1:20-21. Hebr. 1:4, 2:9.

10. för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, deras som är i himlen och på jorden och under jorden, Jes. 45:23.

11. och för att alla tungor skall bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära.

Apg. 2:36. Rom. 14:9. Upp. 5:13.

12. Därför, mina älskade, så som ni alltid har varit lydiga så skall ni med fruktan och bävande arbeta på er frälsning, inte bara så som när jag var hos er, utan ännu mycket mer nu i min frånvaro.

13. Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, efter sin goda vilja.

2 Kor. 3:5. Hebr. 13:21.

14. Gör allting utan att klaga och tveka, 15. så att ni blir oklanderliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt i ett vrångt och förvänt släkte. Bland dem lyser ni så som himlaljus i världen.

Ords. 4:18. Matt. 5:14-16. 1 Petr. 2:12.

16. Håll fast vid livets ord, till berömmelse för mig på Kristi dag, för att jag inte skall ha löpt förgäves eller arbetat förgäves.

1 Thess. 2:19-20, 3:5.

17. Och om jag än utgutes för er tros offer och gudstjänst, så gläder jag mig och fröjdar mig med er alla.

2 Kor. 7:4. 1 Thess. 2:8. 2 Tim. 4:6.

18. På samma sätt skall ni vara glada och glädjas med mig.

19. Men jag hoppas i Herren Jesus att snart kunna sända Timoteus till er, så att också jag får bli vid gott mod, då jag får höra hur det är med er.

Apg. 16:1.

20. Ty jag har ingen likasinnad, som har en så hjärtlig omsorg för er.

21. För alla söker de sitt, inte det som tillhör Kristus Jesus.

1 Kor. 10:24, 13:5. 2 Tim. 4:10, 16.

22. Men ni vet att han är beprövad, för han har arbetat med mig i evangeliets tjänst som ett barn med sin far.

23. Honom hoppas jag nu därför kunna sända, så snart jag har fått se hur det går med min sak.

24. Jag förtröstar på Herren att jag också själv snart kan komma.

25. Men jag har ansett det nödvändigt att sända till er Epafroditus, min broder, medarbetare och medkämpe, som är ert sändebud och tjänare för att tjäna mig med det som jag behöver,

26. eftersom han längtade efter er alla och var orolig, därför att ni hade hört att han var sjuk.

27. Ty han var verkligen sjuk, nära döden, men Gud förbarmade sig över honom, och inte endast över honom, utan också över mig, för att jag inte skulle få sorg på sorg.

28. Desto angelägnare har jag därför varit att sända honom, för att ni skulle bli glada, när ni åter fick se honom, och jag skulle få mindre sorg.

29. Så ta nu därför emot honom i Herren med all glädje, och högakta sådana män.

1 Kor. 9:14, 16:18. Gal. 6:6.

1 Thess. 5:12. 1 Tim. 5:17. Hebr. 13:7, 17.

30. Ty på grund av sitt arbete för Kristus var han nära döden, och riskerade livet för att fullgöra det som fattades i er tjänst för mig.

3 Kapitlet

Rättfärdighet inte av lagen utan genom tro.

För övrigt, mina bröder, gläd er i Herren. Att skriva till er det samma som förut är för mig inte något besvär, och för er är det tryggt.

2 Kor. 13:11. Fil. 4:4. 1 Thess. 5:16.

1 Petr. 4:13. Jak. 1:2.

2. Se upp för hundarna, se upp för de onda arbetarna, se upp för sönder-skärelsen.

Jes. 56:10. 2 Kor. 11:13.

3. Ty vi är de omskurna, vi som tjänar Gud i Anden och berömmar oss av Kristus Jesus och inte förtröstar på köttet,

5 Mos. 10:16. Joh. 4:23-24.

Rom. 2:29, 4:11-12.

4. fastän jag också kunde förtrösta på köttet. Om någon annan tycker att han kan förtrösta på köttet, så kan jag det ännu mer,

Apg. 23:6, 26:4-5.

Rom. 11:1. 2 Kor. 11:21-22.

5. jag som blev omskuren på åttonde dagen, som är av Israels folk och av Benjamins stam, en hebré av hebréer, efter lagen en farisé,

1 Mos. 17:12.

6. i nitälskan en förföljare av församlingen, och enligt den rättfärdighet som är efter lagen, ostrafflig.

Apg. 8:3, 9:1, 22:4. Gal. 1:13, 14.

7. Men det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat som en förlust.

8. Ja, jag räknar allt som förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. För hans skull har jag räknat alltsammans som en förlust, och håller det för avskräde, för att jag skall vinna Kristus, 9. och bli funnen i honom, utan att ha min rättfärdighet som kommer av lagen, utan den rättfärdighet som kommer genom tron på Kristus, rättfär-

digheten av Gud genom tron.

Rom. 1:17, 3:21, 22, 9:30. 10:3 f.

10. Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och bli delaktig i hans lidanden, och bli lik honom i hans död,

Rom. 6:3-5, 8:17. 2 Kor. 4:10, 11.

2 Tim. 2:11-12. 1 Petr. 4:13.

11. om jag så skulle kunna nå fram till uppståndelsen från de döda.

12. Inte för att jag redan har uppnått det eller redan är fullkomlig, men jag jagar efter att gripa det eftersom jag själv har blivit gripen av Kristus Jesus.

Joh. 6:14. 1 Tim. 6:12.

13. Bröder, jag kan inte säga att jag redan har gripit det, men ett gör jag: Jag glömmer det som ligger bakom och sträcker mig mot det som ligger framför,

Ps. 45:11. Luk. 9:62. 1 Kor. 9:26.

14. och jagar mot målet, för segerlönen där ovan, av Guds kallelse i Kristus Jesus.

1 Kor. 9:24. 2 Tim. 4:7. Hebr. 3:1.

15. Låt oss, så många som nu är fullkomliga, ha detta sinne, och om ni i något avseende har en annan mening, så skall Gud uppenbara också detta för er.

16. Låt oss dock, så långt som vi har hunnit, vandra efter samma regel och vara av samma sinne.

Rom. 12:16, 15:5, 7. 1 Kor. 1:10.

Gal. 6:16. Fil. 2:2. 1 Petr. 3:8.

17. Var mina efterföljare, bröder, och se på dem som vandrar så, eftersom ni ju har oss som föredöme.

1 Kor. 4:16, 11:1. 1 Thess. 1:6.

2 Thess. 3:9. 1 Petr. 5:3.

18. Jag har ofta sagt er det och säger det nu också under tårar, att många vandrar så som fiender till Kristi kors,

Rom. 16:17. Gal. 6:12.

19. vilkas ände är förtappelse. De har buken till sin Gud och sin ära i det

som är deras skam, och deras sinne är vänt till det som hör jorden till.

Hos. 4:7. Rom. 8:5, 16:18. 2 Kor. 11:12, 15.

20. Men vi har vårt medborgarskap i himlarna, varifrån vi även väntar Frälsaren, Herren Jesus Kristus,

1 Kor. 1:7. Ef. 2:6. Kol. 3:3.

1 Thess. 1:10. Hebr. 13:14.

21. som skall förvandla vår förnedringskropp, så att den blir lik hans härlighetskropp, genom den kraft varmed han också förmår underlägga sig allt.

1 Kor. 15:26f. Kol. 3:4. 1 Joh. 3:2.

4 Kapitlet

Förmaningar och hälsningar.

Därför, mina älskade och efterlängtnade bröder, min glädje och min krona, stå fasta i Herren, ni mina älskade.

1 Kor. 15:58. Fil. 2:16. 1 Thess. 2:19-20.

2. Evodia förmanar jag, och Syntyke förmanar jag, att de skall vara ens till sinnes i Herren.

3. Och jag ber även dig, som är en trofast medhjälpare*: Var dem till hjälp. De har ju kämpat med mig för evangeliet, tillsammans med Klemens och mina andra medarbetare, som har sina namn i livets bok.

*Kan också vara ett namn: Synsygus, en som går under samma ok.

Fil. 1:27. Upp. 3:5, 17:8, 20:12, 15, 21:27.

4. Gläd er alltid i Herren. Och åter säger jag: gläd er!

Fil. 3:1. 1 Thess. 5:16.

5. Låt er fördragsamhet bli känd av alla människor. Herren är nära.

6. Gör er inga bekymmer utan låt alla era önskningar bli kända inför Gud genom åkallan och bön med tacksägelse. Ps. 55:23. Matt. 6:25. 1 Petr. 5:7.

7. Och Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara era hjärtan och era sinnen i Kristus Jesus.

Joh. 14:27. Ef. 2:14.

8. För övrigt, bröder, allt som är sant, allt som är värt aktning, allt som är rätt, allt som är rent, allt som är värt att älska, allt som är lovvärt, och om det finns någon dygd och något som förtjänar pris, tänk på det.

Rom. 12:17, 13:13.

9. Vad ni har lärt och tagit emot och hört och sett hos mig, skall ni göra, och fridens Gud skall vara med er.

2 Kor. 13:1.

10. Det har glatt mig mycket i Herren, att ni åter har fått det så bra, att ni har kunnat tänka på mitt bästa. Men ni tänkte ju på det också förut, men ni hade då inte tillfälle att göra något.

11. Detta säger jag inte därför att jag saknar något, för jag har lärt mig att vara nöjd med det jag har.

1 Tim. 6:6, 8.

12. Jag kan leva enkelt och jag kan ha överflöd. Med allt och med alla förhållanden är jag förtrogen, både att vara mätt och att vara hungrig, både att ha överflöd och att lida brist.

1 Kor. 4:11. 2 Kor. 11:27.

13. Allt förmår jag genom Kristus, som ger mig kraft.

14. Men ni gjorde rätt som deltog i min bedrövelse.

15. Ni vet också själva, ni filipper, att i evangeliets första tid, då jag reste från Makedonien, hade ingen församling utom ni en sådan gemenskap med mig att det kunde föras räkenskap över utgifter och inkomster.

2 Kor. 11:8-9.

16. Också i Thessalonike skickade ni mig både en och två gånger vad jag behövde.

17. Inte för att jag söker sådana gå-

vor, utan jag söker efter att det i er räkenskap skall finnas en riklig frukt.

^{Tit. 3:14.}

18. För jag har allt, och det i överflöd. Jag har fullt upp, sedan jag av Epafroditus har tagit emot det som kom från er, en välbehaglig doft, ett offer, välbehagligt för Gud.

^{2 Kor. 9:12. Hebr. 13:16.}

19. Och min Gud skall fylla alla era behov efter sin rikedom i härlighet i Kristus Jesus.

^{2 Kor. 9:8.}

20. Men vår Gud och Fader tillhör äran i evigheternas evigheter. Amen.

21. Hälsa alla heliga i Kristus Jesus. De bröder, som är med mig hälsar er.

22. Alla de heliga hälsar er, särskilt de som hör till kejsarens hus.

23. Vår Herres Jesu Kristi nåd vare med er alla. Amen.

Skrivet från Rom till filipperna, genom Epafroditus.

Paulus brev till kolosserna

1 Kapitlet

Hälsning. Aposteln gläder sig över kolossernas tro, framställer Kristus så som Guds avbild och församlingens huvud och tackar Gud för sina lidanden för Kristi evangelium.

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, och brodern Timoteus,

2. till de heliga och troende bröder i Kristus, som är i Kolosse. Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Rom. 1:7. Gal. 1:3. 1 Petr. 1:2.

3. Vi tackar alltid Gud och vår Herres Jesu Kristi Fader när vi ber för er.

Ef. 1:16. Fil. 1:3. 1 Thess. 1:2. 2 Thess. 1:3.

4. Ty vi har hört om er tro i Kristus Jesus och er kärlek till alla heliga,

Ef. 1:13, 15. Filem. v. 5.

5. på grund av hoppet som är förvarat åt er i himlen, vilket ni förut har hört genom evangeliets sanna ord,

6. som har kommit till er, liksom också i hela världen och bär frukt, så som bland er, alltifrån den dag då ni hörde det och lärde känna Guds nåd i sanning.

Mark. 4:8. Apg. 6:7.

7. Så har ni också fått lära av Epafras, vår älskade medtjänare, som är en trogen Kristi tjänare för er,

Kol. 4:12. Filem. v. 23.

8. som också har förklarat för oss om er kärlek i Anden.

9. Därför har också vi alltifrån den

dag, då vi hörde om det, inte upphört att be för er. Vi ber att ni skall bli uppfyllda med kunskap om hans vilja, med all andlig visdom och förstånd, Rom. 12:2. 1 Kor. 1:5. Ef. 1:15, 5:10, 17. 10. så att ni vandrar värdigt Herren, honom i allt till behag, och bär frukt i alla goda gärningar och växer till i Guds kunskap.

1 Mos. 17:1. Joh. 15:16. Ef. 4:1.

Fil. 1:27. 1 Thess. 2:12, 4:1.

11. och efter hans härliga makt blir styrkta med all kraft till tålamod och uthållighet i allt, med glädje,

12. och tackar Fadern, som har satt oss i stånd att bli delaktiga i de heligas arvedel i ljuset.

Apg. 26:18.

13. Ty han har frälst oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike.

Matt. 17:5. Ef. 6:12. Hebr. 2:14. 1 Petr. 2:9.

14. I honom har vi förlossningen genom hans blod, syndernas förlåtelse.

Apg. 20:28. Hebr. 9:14. 1 Petr. 1:19.

15. Han är den osynlige Gudens avbild och förstfödd före allt skapat.

Joh. 14:9. 2 Kor. 4:4. Fil. 2:6. Hebr. 1:3.

16. Ty genom honom skapades allt det som är i himlarna och som det är på jorden, det synliga och det osynliga, vare sig det är troner eller heradömen eller furstar eller väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom.

Joh. 1:3. Rom. 11:36. 1 Kor. 8:6.

Ef. 3:9. Hebr. 1:2. 1 Petr. 3:22.

17. Han är före allt, och i honom består allting.

18. Och han är huvudet för kroppen, nämligen för församlingen. Han är begynnelsen, förstfödd från de döda, för att han i allt skulle vara den främs-te.

Apg. 26:23. 1 Kor. 15:20f. Ef. 1:22.

19. Ty det har behagat (Fadern*) att låta all fullhet bo i honom

*Saknas i grundtexten.

Joh. 1:14f, 3:34-35. Kol. 2:9.

20. och att genom honom försona allt med sig, både det som är på jorden och i himlarna, sedan han har stiftat frid genom blodet på hans kors.

Jes. 9:5. Apg. 10:36. Rom. 5:11, 10.

2 Kor. 5:18. Ef. 1:10, 2:14f. 1 Joh. 4:10.

21. Också er, som tidigare var främmande och i sinnet fiender med onda gärningar,

Ef. 2:1f.

22. har han nu försonat i hans köttets kropp genom döden, för att han skulle ställa fram er inför sig, heliga och obefläckade och ostraffliga

1 Kor. 1:2. Ef. 1:4, 2:15, 5:26-27.

2 Tim. 1:9. Tit. 2:14.

23. om ni förblir i tron, grundade och fasta, och utan att låta er rubbas från hoppet i det evangelium som ni har hört, som blivit predikat för allt skapat under himlen, och vars tjänare jag, Paulus, har blivit.

Mark. 16:15. Joh. 15:6. Rom. 10:18.

24. Nu fröjdar jag mig i mina lidanden för er, och vad som fattas i Kristi lidanden, det uppfyller jag i mitt kött för hans kropp, som är församlingen.

Rom. 12:5. 2 Kor. 1:5-6, 4:10-11, 7:4.

Ef. 3:1, 13. Fil. 2:17.

25. Dess tjänare har jag blivit enligt Guds plan* för er, nämligen att fullborda** Guds ord,

*KXII: predikoämbete.

**rikligen predika. Ef. 3:2.

26. den hemlighet, som från världens och tidsåldrarnas begynnelse har va-

rit fördold, men nu har blivit uppenbar för hans heliga.

Matt. 13:11. Rom. 16:25. 1 Kor. 2:7.

Ef. 1:9, 3:9. 2 Tim. 1:10. Tit. 1:3. 1 Petr. 1:20.

27. För vilka Gud ville göra känt hur rik på härlighet denna hemlighet är bland hedningarna, som är Kristus i er, härlighetens hopp.

Rom. 9:23. 2 Kor. 2:14. Ef. 3:8.

28. Honom förkunnar vi, och förmanar varje människa och lär varje människa med all vishet, så att vi kan ställa fram varje människa fullkomlig i Kristus Jesus.

2 Kor. 11:2. Ef. 5:27.

29. För detta arbetar jag också, och kämpar i hans kraft, som verkar mäktigt i mig.

Fil. 1:30. 2 Tim. 4:7. Hebr. 10:32.

2 Kapitlet

Varning för falsk lära.

Jag vill nämligen, att ni skall veta, vilken kamp jag har för er och för dem som är i Laodicea, och för alla dem som inte har sett mig personligen i köttet,

Fil. 1:30. 1 Thess. 2:2.

2. för att deras hjärtan skall få tröst, genom att de blir sammanfogade i kärlek och når fram till hela rikedommen av en full insikt, till kunskap om Guds hemlighet, både Faderns och Kristi.

Jes. 53:11. Joh. 17:3. 2 Kor. 1:6.

3. I honom ligger alla visdomens och kunskapens skatter fördolda.

4. Men detta säger jag, för att ingen skall bedra er med sin övertalningskonst.

Ef. 5:6.

5. Ty även om jag till köttet är frånvarande, så är jag ändå i Anden hos er och gläder mig, när jag ser er ordning och fastheten i er tro på Kristus.

1 Kor. 5:3.

6. Så som ni nu har tagit emot Herren Kristus Jesus, så vandra i honom,

1 Thess. 4:1. Jud. v. 3.

7. rotade och uppbyggda i honom och fasta i tron, så som ni har blivit underervisade, och överflöda i tacksägelse.

1 Kor. 1:5. Ef. 2:11f, 3:17.

8. Se till, att inte någon rövar bort er genom filosofi och tomt bedrägeri, enligt människors stadgar, och enligt världens läror, men inte enligt Kristus.

Gal. 4:3, 9. Hebr. 13:9.

9. Ty i honom bor gudomens hela fullhet kroppsligen, Joh. 1:14. Kol. 1:15.

10. och i honom är ni fullkomliga, i honom som är huvudet för alla furstar och väldigheter.

Joh. 1:16. Rom. 8:38. Ef. 1:21. 1 Petr. 3:22.

11. I honom har ni också blivit omskurna med den omskärelse, som inte sker med händer utan med Kristi omskärelse, då ni avkläddes köttets syndakropp,

5 Mos. 10:16. Ef. 4:22. Fil. 3:3. Kol. 3:8f.

12. när ni med honom blev begravna i dopet, i vilket ni också med honom är uppståndna genom den tro som Gud verkar, som uppväckte honom från de döda.

Rom. 6:3, 4. Kol. 3:1.

13. Han har också gjort er levande med honom då ni var döda i synderna och i ert oomskurna kött, och har förlåtit oss alla synder

Ef. 2:1, 5, 11.

14. och utplånat den handskrift, som genom sina stadgar vittnade emot oss. Den har han tagit bort och spikat fast vid korset.

15. Han har avväpnat furstarna och väldigheterna och låtit dem bli till skam inför alla, och har triumferat över dem genom honom.

1 Mos. 3:15. Matt. 12:29. Luk. 11:22.

Joh. 12:31. Ef. 6:12. Hebr. 2:14. Ef. 4:8.

16. Så låt nu ingen döma er i fråga

om mat eller dryck, eller i fråga om helgdag eller nymånad eller sabbat.

3 Mos. 11:2f, 23:2. Rom. 14:2 f.

Gal. 4:11. Tit. 1:15.

17. Sådant är endast skuggan av det som skulle komma, men kroppen själv är i Kristus.

Hebr. 8:5, 10:1.

18. Låt inte segerlönen tas ifrån er av någon, som har sin lust i ödmjukhet och ängladyrkan, i saker som han aldrig har sett, och till ingen nytta är uppblåst i sitt köttsliga sinne,

Jer. 29:8. Hes. 13:3. Matt. 24:4. 1 Joh. 4:1.

19. och inte håller sig till huvudet, från vilken hela kroppen genom leder och senor får styrka och sammanhållning och växer så med den tillväxt som Gud ger.

Ef. 4:15f.

20. Om ni med Kristus har dött bort från världens läror, varför låter ni då sådana stadgar läggas på er, som om ni ännu levde i världen.

Rom. 6:3f, 7:4f. Gal. 2:19, 4:9. Kol. 2:8.

21. Det skall du inte ta på, det skall du inte smaka, det skall du inte röra, 22. i enlighet med människors bud och läror, vilket allt skall förgås genom förbrukning.

Matt. 15:9. Tit. 1:14.

23. Vilket har ett sken av visdom, genom självvald andlighet och ödmjukhet och skoningslöshet mot kroppen. Men det har ingen heder med sig utan tillfredsställer endast köttet.

1 Tim. 4:8.

3 Kapitlet

Förmaningar att söka det som är där ovan, att lägga bort det som hör till den gamla människan och iklädandet av den nya. Makars, föräldrars, barns och tjänares plikter.

Om ni nu är uppståndna med Kristus, så sök det som är där

ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida.

Ps. 110:1. Rom. 6:5. Ef. 1:20, 2:6. Kol. 2:12.

2. Ha ert sinne vänt till det som är där ovan, inte till det som är på jorden.

3. Ty ni har dött, och ert liv är fördolt med Kristus i Gud.

Rom. 6:2f. Gal. 2:20.

4. När Kristus, vårt liv, uppenbaras, då skall också ni uppenbaras med honom i härlighet. Fil. 3:21. 1 Joh. 3:2.

5. Så döda nu era lemmar, som är på jorden: otukt, orenhet, lusta, ont begär och girigheten, som är avgudadyrkan,

Rom. 6:13, 8:13. 1 Thess. 4:5. Upp. 22:15.

6. för vilkas skull Guds vrede kommer över ert barn. *Alt. övers.: olydnadens.

1 Kor. 6:9-10. Gal. 5:21. Ef. 5:6.

7. I detta vandrade också ni förut, då ni levde på sådant sätt.

Rom. 6:19f, 7:5. 1 Kor. 6:11.

8. Men lägg nu också ni bort alltsammans: vrede, häftighet, ondska, smädelse, skamligt tal från er mun.

Ef. 4:25f, 5:4. Hebr. 12:1. Jak. 1:21.

9. Ljug inte för varandra, ni som har avklätt er den gamla människan med hennes gärningar Ef. 4:22.

10. och iklätt er den nya, som förnyas till kunskap efter hans bild som har skapat henne.

1 Mos. 1:22. Rom. 6:4. Ef. 2:10, 4:24.

11. Där är inte jude eller grek, omskuren eller oomskuren, barbar eller skyt, slav eller fri, utan Kristus är allt och i alla.

Rom. 10:12. 1 Kor. 7:21-22. Gal. 3:28, 5:6.

12. Klä er därför som Guds utkorade, heliga och älskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmodighet och tålmod. Gal. 5:22. Ef. 6:11.

13. Ha fördrag med varandra och förlåt varandra, om någon har något klagomål mot den andre, så som Kristus

har förlåtit er, så gör det ni också.

Matt. 6:14. Mark. 11:25. Ef. 4:32.

14. Men över allt detta klä er i kärleken, som är fullkomlighetens band.

Joh. 15:12. Ef. 4:3. Kol. 2:2.

15. Och låt Guds frid regera i era hjärtan, till vilken ni även är kallade i en kropp, och var tacksamma.

Ef. 4:4. Fil. 4:7.

16. Låt Kristi ord rikligen bo ibland er i all visdom. Undervisa och förmana varandra med psalmer och lovsånger och andliga sånger och sjung med tacksamhet* till Herren i era hjärtan. *KXII: nåden.

1 Kor. 14:26. Ef. 5:19.

17. Och allt det ni gör med ord eller gärning, gör det allt i Herrens Jesu namn, och tacka Gud och Fadern genom honom. 1 Kor. 10:31. Ef. 5:20.

1 Thess. 5:18. Hebr. 13:15.

18. Ni hustrur, underordna er era män, för så bör det vara i Herren.

1 Kor. 14:34. Ef. 5:22.

19. Ni män, älska era hustrur och var inte bittra emot dem. Ef. 5:25. 1 Petr. 3:7.

20. Ni barn, lyd era föräldrar i allt, ty det behagar Herren väl. Ef. 6:1.

21. Ni fäder, reta inte era barn, så att de inte skall tappa modet. Ef. 6:4.

22. Ni tjänare, lyd era jordiska herrar i allt, inte som ögontjänare för att behaga människor, utan av uppriktat hjärta och i Guds fruktan.

Ef. 6:5-6. 1 Tim. 6:1. Tit. 2:5. 1 Petr. 2:18.

23. Allt vad ni gör, gör det av hjärtat, som om ni gjorde det för Herren och inte för människor.

24. Ni vet att det är av Herren ni skall få arvets lön, ty ni tjänar Herren Kristus.

25. Men den som gör orätt skall få igen den orätt han har gjort, utan anseende till person.

Apg. 10:34. Rom. 2:11. 1 Petr. 1:17.

4 Kapitlet

De troende uppmanas att vara uthålliga i bönen och uppträda visligt mot dem som står utanför. Hälsningar.

Ni herrar, låt tjänarna få vad som är rätt och skäligt. Ni vet att ni också har en Herre i himlen. Ef. 6:9.
2. Var uthålliga i bönen, och vaka i den med tacksägelse.

Luk. 18:1. Apg. 1:14. Rom. 12:12. Ef. 6:18.

3. Be också för oss, att Gud öppnar åt oss en dörr för ordet, så att vi får tala om Kristi hemlighet, för vilken jag också är fången,

1 Kor. 4:1, 16:9. Ef. 6:19.

Kol. 1:26. 2 Thess. 3:1.

4. att jag bör uppenbara den så som jag bör tala.

5. Vandra visligt i förhållande mot dem som står utanför, och ta väl vara på tiden. Ef. 5:15f. 1 Thess. 4:12.

6. Ert tal skall alltid vara vänligt*, kryddat med salt, så att ni vet hur ni skall svara var och en.

*Alt. övers.: med nåd. Mark. 9:50. Kol. 3:8f.

7. Hur jag har det skall Tykikus, den älskade brodern och trogne tjänaren och medarbetare i Herren, berätta för er. Apg. 20:4. Ef. 6:21. 2 Tim. 4:12.

8. Honom har jag sänt till er, just för att han skall få veta, hur det är med er och för att han ska trösta era hjärtan,

9. tillsammans med Onesimus, den trogne och älskade brodern, som är en av er. De skall berätta för er om allting här. Filem. v. 10.

10. Aristarkus, min medfånge, hälsar

er, så även Markus, Barnabas syskonbarn, som ni har fått föreskrifter om. Kommer han till er, så tag emot honom. Apg. 15:37, 19:29, 27:2.

2 Tim. 4:11. Filem. v. 23f.

11. Och Jesus, som kallas Justus, som tillhör omskärelsen. Dessa är mina enda medarbetare för Guds rike, som har varit till tröst för mig.

12. Epafros som är en av er, hälsar er, en Kristi tjänare, som i sina böner alltid kämpar för er, för att ni skall stå fasta, fullkomliga och helt uppfyllda av Guds vilja.

Rom. 15:30. Kol. 1:7. Filem. v. 23.

13. Ty jag ger honom det vittnesbördet, att han har stor iver* för er och för dem i Laodicea och Hierapolis.

*KXII: omsorg. Kol. 2:1. Upp. 3:14.

14. Lukas, läkaren, den älskade, hälsar er, likaså Demas. 2 Tim. 4:10f.

15. Hälsa bröderna i Laodicea och Nymfas och församlingen i hans hus.

16. Och när brevet har blivit läst hos er, så ordna med att det också blir läst i församlingen i Laodicea, och att ni också får läsa det brev, som kommer från Laodicea. 1 Thess. 5:27.

17. Och säg detta till Arkippus: Ha akt på den tjänst, som du har fått i Herren, så att du fullgör den. Filem. 2.

18. Denna hälsning är med min egen hand, Paulus. Tänk på mina bojor. Nåd vare med er. Amen.

Rom. 16:24. 1 Kor. 16:21f.

2 Thess. 3:17. Hebr. 13:3.

Skrivet från Rom till Kolosse, genom Tykikus och Onesimus.

Paulus första brev till thessalonikerna

1 Kapitlet

*Aposteln gläder sig över
thessalonikernas tro.*

Paulus, Silvanus och Timoteus, till thessalonikernas församling i Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus. Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. Rom. 1:1. 1 Kor. 1:3. 2 Kor. 1:19.

Ef. 1:2. 1 Petr. 1:2, 5:12.

2. Vi tackar alltid Gud för er alla, när vi nämner er i våra böner.

Rom. 1:8f. Ef. 1:16. Fil. 1:3. 2 Thess. 1:3.

3. Oavslåligt minns vi inför vår Gud och Fader ert verk i tron och ert arbete i kärleken och ert tålamod i hoppet på vår Herre Jesus Kristus. Joh. 6:25.

4. Vi vet ju, kära bröder, ni av Gud älskade, att ni är utvalda. 2 Thess. 2:13.

5. Ty vårt evangelium kom till er inte bara i ord, utan också i kraft och i den Helige Ande och i full visshet. Ni vet ju också hur vi var hos er för er skull.

1 Kor. 2:4, 4:20. 2 Kor. 6:6.

1 Thess. 2:1.

6. Och ni har blivit våra efterföljare och Herrens, och har under svåra förhållanden tagit emot ordet med den Helige Andes glädje,

Apg. 17:11. 1 Kor. 4:16. Fil. 3:17.

2 Thess. 3:6f. Hebr. 10:34.

7. så att ni har blivit ett föredöme för alla troende i Makedonien och Akaja.

8. Ty från er har ljudet av Herrens ord spridits ut inte endast i Makedonien och Akaja, utan överallt har man hört om er tro på Gud, så att vi inte behöver tala något om det.

9. Ty själva förkunnar de om oss vilken ingång vi hade hos er, och hur ni omvände er till Gud från avgudarna, till att tjäna den levande och sanne Guden,

1 Kor. 12:2.

10. och till att vänta hans Son från himlarna, vilken han har uppväckt från de döda, Jesus, som frälsar oss från den tillkommande vreden.

Matt. 3:7. Apg. 2:24f. Rom. 5:9.

2 Thess. 1:10. Upp. 1:7.

2 Kapitlet

*Aposteln påminner om sin tidigare
verksamhet bland dem och hans längtan
att få återse församlingen.*

Ty ni vet ju själva, bröder, att vår ingång hos er inte var förgäves.

1 Thess. 1:5f.

2. Utan fastän vi tidigare hade lidit och blivit skymfade i Filippi, som ni vet, var vi ändå vid gott mod i vår Gud att tala till er Guds evangelium under mycken kamp.

Apg. 16:22. Fil. 1:30. Kol. 2:1.

3. Ty vår förmaning kom inte av vill-

farelse, eller av orent uppsåt, inte heller med list.

2 Kor. 7:2.

4. Men eftersom vi av Gud har prövats värdiga att bli betrodda med evangelium så talar vi, inte för att behaga människor, utan för att behaga Gud, som prövar våra hjärtan.

Gal. 1:10, 2:7. 1 Tim. 1:11. Tit. 1:3.

5. Ty vi har inte någonsin uppträtt med smickrets ord så som ni vet, inte heller under förevändning av vinningslystnad, Gud är vårt vittne.

Apg. 20:33. 2 Kor. 1:23, 2:17,

4:2, 11:31, 12:17. Gal. 1:20.

6. Inte heller har vi sökt ära av människor, vare sig av er eller av andra,

Joh. 5:41f, 7:18. 2 Kor. 3:11, 10:12.

7. Även om vi med tygd hade kunnat uppträda som Kristi apostlar. Utan vi var milda bland er, som när en mor* sköter om sina barn.

*Ordagrant: amma.

1 Kor. 9:1f. 2 Thess. 3:9. 2 Kor. 10:1f.

8. Så ville vi i innerlig kärlek till er, inte bara ge er Guds evangelium, utan även våra egna liv, ty ni hade blivit oss kära. Apg. 20:24. 2 Kor. 12:15. Fil. 2:17.

9. Ni minns ju, bröder, vårt arbete och vår möda. Ty natt och dag arbetade vi, för att inte vara någon av er till last, när vi predikade Guds evangelium för er.

1 Kor. 4:12. 2 Kor. 11:9, 12:13f. 2 Thess. 3:8.

10. Ni är vittnen, och även Gud, hur heligt, hur rättfärdigt och ostraffligt vi uppträdde bland er som tror.

11. Likaså vet ni hur vi förmanade och uppmuntrade var och en av er, så som en far sina barn,

12. och vittnade att ni skulle vandra värdigt Gud, som har kallat er till sitt rike och sin härlighet.

1 Mos. 17:1. Ef. 4:1. Fil. 1:27. Kol. 1:10.

13. Därför tackar också vi oupphörligt Gud, för att då ni tog emot det

Guds ord som vi predikade, inte tog emot det så som människors ord, utan som Guds ord, vilket det verkligen är, och som också är verksamt i er som tror.

Matt. 10:40. Gal. 4:14.

14. Ty ni, bröder, har blivit efterföljare till Guds församlingar som är i Judéen i Kristus Jesus, eftersom också ni har fått lida detsamma av era landsmän som de av judarna,

Apg. 17:5f. Hebr. 10:34.

15. vilka dödade både Herren Jesus och sina egna profeter, och har förföljt er*. De behagar inte Gud och är motståndare till alla människor,

*KXII: oss.

Matt. 23:34f. Luk. 13:33f. Apg. 7:52.

16. och förbjuder oss att tala till hedningarna, så att dessa kan bli frälsta. Så fyller de ständigt sina synders mått. Men vreden har kommit över dem till slut.

Matt. 23:32. Apg. 13:45f, 14:5f, 19:9, 22:21f.

17. Men vi, bröder, som för en kort tid varit skilda från att se er, men inte i hjärtat, vi har desto mer ivrigt längtat efter att få se ert ansikte.

18. Därför ville vi komma till er – jag, Paulus, både en och två gånger – men Satan har hindrat oss.

19. Ty vem är vårt hopp eller vår glädje eller vår berömmelses krona, *om inte ni, inför vår Herre Jesus Kristus vid hans tillkommelse?

*Denna mening saknas i KXII.

2 Kor. 1:14. Fil. 2:16, 4:1.

20. Ni är ju vår ära och vår glädje.

3 Kapitlet

Sändningen av Timoteus. Apostelns glädje över thessalonikernas tro.

Därför, då vi inte längre kunde härda ut, fann vi för gott att ensamma stanna kvar i Aten

2. och sände iväg Timoteus, vår broder och Guds tjänare och vår medarbetare i Kristi evangelium, för att han skulle styrka och uppmuntra er i er tro,

Apg. 16:1, 17:15. Fil. 2:15.

3. så att ingen skulle vackla under dessa bedrövelser. Ty ni vet att de hör till vår lott.

Apg. 14:22. Ef. 3:13.

Fil. 1:14. 2 Tim. 3:12.

4. Ty redan när vi var hos er, sade vi det till er på förhand, att vi måste lida bedrövelse och så har också skett och det vet ni.

5. Därför, då jag inte längre kunde härda ut sände jag bud, för att jag skulle få veta hur det var med er tro. Kanske att frestaren hade frestat er och att vårt arbete då hade varit förgäves.

Matt. 4:3. Fil. 2:16.

6. Men nu, sedan Timoteus har kommit till oss från er och gett oss det glada budskapet om er tro och kärlek, och att ni alltid har oss i gott minne och längtar att få se oss, liksom vi längtar efter er,

7. så har vi därför, bröder, i all vår bedrövelse och nöd blivit tröstade genom er tro.

8. Ty nu lever vi, om ni står fasta i Herren.

9. Ja, hur skall vi nog kunna tacka Gud för er, för all den glädje som ni är för oss inför vår Gud?

10. Natt och dag ber vi mycket ivrigt, att vi skall få se era ansikten och

rätta till det som fattas i er tro.

Rom. 1:10f, 15:23.

11. Måtte vår Gud och Fader själv och vår Herre Jesus Kristus styra vår väg till er.

12. Och må Herren låta er växa till och överflöda i kärleken till varandra och till var man, liksom också vi till er,

1 Thess. 5:15.

13. för att styrka era hjärtan till att bli ostraffliga i helighet inför Gud och vår Fader, vid vår Herres Jesu Kristi tillkommelse med alla sina heliga.

Matt. 25:31. Fil. 1:10. 1 Thess. 5:23.

2 Thess. 1:7, 2:17. Jud. v. 14.

4 Kapitlet

Förmaning till helig vandel. De dödas uppståndelse.

För övrigt, bröder, ber vi och förmanar er i Herren Jesus så som ni har fått lära av oss, hur ni skall vandra och vara Gud till behag, att ni överflödar* ännu mer.

*KXII: blir ännu mer fullkomliga.

Fil. 1:27. 1 Thess. 2:12.

2. Ni vet ju, vilka bud vi gav er genom Herren Jesus.

3. Ty detta är Guds vilja, er helgelse, att ni avhåller er från otukt,

Rom. 12:2. Ef. 5:3.

4. och att var och en av er vet att ha sitt eget kär!* i helgelse och ära,

*kan betyda: kropp eller hustru.

5. inte i begärelsens lusta så som hedningarna, som inte känner Gud,

1 Kor. 15:34. Ef. 4:17-18.

6. och att ingen förgår sig eller bedrar sin broder i någon sak, ty Herren är en hämnare över allt detta, vilket vi också tidigare har sagt och be-tygat för er.

1 Kor. 6:9.

7. Ty Gud har inte kallat oss till orenhet, utan till helgelse.

3 Mos. 19:2. Joh. 17:19. 1 Kor. 1:2.

8. Den som föraktar detta, föraktar inte någon människa utan Gud, som har gett oss sin Helige Ande. Luk. 10:16.

9. Men om brödrakärleken har ni inte behov av att jag skriver till er. Ty ni är själva lärda av Gud att älska varandra.

3 Mos. 19:18. Jer. 31:34.

Matt. 22:39. Joh. 6:45, 13:34, 15:12.

Ef. 5:2. 1 Petr. 4:8. 1 Joh. 3:11f, 4:21.

10. Detsamma gör ni också mot alla bröderna, som är i hela Makedonien. Men vi förmanar er, bröder, att ni överflödar* ännu mer,

*KXII: blir ännu mer fullkomliga.

11. och sätter en ära i att vara stilla och sköta ert eget och arbeta med era händer så som vi har befallt er,

Apg. 20:34. Ef. 4:28. 2 Thess. 3:8f.

12. så att ni vandrar anständigt mot dem som är utanför, och inte har behov av något.

2 Thess. 3:7. 1 Petr. 2:12.

13. Men jag vill inte bröder, att ni skall vara okunniga, om dem som är avsomnade för att ni inte skall sörja som de andra, som inget hopp har.

5 Mos. 14:1. 2 Sam. 12:20.

14. Ty om vi tror, att Jesus har dött och uppstått, så skall också Gud genom Jesus föra fram dem som är avsomnade tillsammans med honom.

1 Kor. 15:13f.

15. Ty detta säger vi er så som ett ord från Herren, att vi som lever och är kvar till Herrens tillkommelse, inte alls skall komma före dem som är avsomnade.

1 Kor. 15:51, 52.

16. Ty Herren skall själv stiga ner från himlen med befallande rop, med ärkeängels röst och med Guds basun, och de döda i Kristus skall först uppstå.

Matt. 24:31.

1 Kor. 15:52. 2 Thess. 1:7.

17. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas bort tillsammans med dem på skyar Herren till mötes i luften. Och så skall vi alltid få vara hos Herren.

Joh. 12:26, 14:3. 17:24.

18. Så trösta nu varandra med dessa ord.

5 Kapitel

Herrens tillkommelse.

Förmaningar och slutönskan.

Men om tider och stunder, bröder, finns det inget behov att skriva till er.

Matt. 24:3f.

2. Ty ni vet själva mycket väl, att Herrens dag kommer som en tjuv om natten.

Matt. 24:43. Mark. 13:33f.

Luk. 21:34. 2 Petr. 3:7f. Upp. 3:3, 16:15.

3. Därför, när de säger: fred och trygghet, då kommer plötsligt fördärv över dem, liksom födslosmärtan över en havande kvinna, och de skall inte kunna fly undan.

Luk. 21:35.

4. Men ni, bröder, är inte i mörker, så att den dagen skall komma över er så som en tjuv.

Ef. 5:8.

5. Ni är alla ljusets barn och dagens barn. Vi hör inte natten till, inte heller mörkret.

6. Låt oss därför inte sova som de andra, utan låt oss vaka och vara nyktra.

Matt. 24:42. Luk. 21:36.

Rom. 13:11. 1 Petr. 5:8.

7. Ty de som sover, de sover om natten, och de som är druckna, de är druckna om natten.

Rom. 13:13.

8. Men vi, som hör dagen till, vi skall vara nyktra, iklädda trons och kärlekens pansar, med frälsningens hopp som hjälm.

Jes. 59:17. Rom. 13:12. 1 Kor. 16:13. Ef. 6:14.

9. Ty Gud har inte bestämt oss till

vrede, utan till att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus,

Rom. 5:9. 1 Petr. 2:8. Jud. v. 4.

10. som har dött för oss för att vi, vare sig vi vakar eller sover, skall leva tillsammans med honom.

Rom. 14:8f. 2 Kor. 5:15.

11. Därför, förmana varandra och uppbygg varandra, så som ni också gör.

12. Men vi ber er, kära bröder, att rätt uppskatta* dem som arbetar bland er och är era föreståndare i Herren och förmanar er.

*KXII: känna.

Rom. 15:27. 1 Kor. 16:18. Fil. 2:29.

13. Håll dem särskilt kära för deras arbetes skull, och håll frid med varandra.

14. Och vi ber er, bröder: Förmana de oordentliga, trösta de modfällda, ta er an de svaga, ha tålmod med alla.

Rom. 14:1. Gal. 6:1f. 2 Thess. 3:6f.

15. Se till, att ingen vedergäller någon med ont för ont, utan sträva alltid efter att göra det goda mot varandra och mot alla.

3 Mos. 19:18. Ords. 17:13,

20:22, 24:29. Gal. 6:10.

16. Var alltid glada.

Luk. 10:20. Rom. 12:12. Fil. 4:4.

17. Be utan uppehåll.

Luk. 18:1. Ef. 6:18. Kol. 4:2.

18. Tacka under alla förhållanden, ty det är Guds vilja med er i Jesus Kristus.

Ef. 5:20.

19. Utsläk inte Anden.

Ef. 4:30. 2 Tim. 1:6.

20. Förakta inte profetior,

1 Kor. 14:30.

21. men pröva allt, och behåll det som är gott.

1 Kor. 2:11f. 1 Joh. 4:1.

22. Avhåll er från allt slags ont.

23. Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må hela er ande, själ och kropp bli bevarade ostraffliga vid vår Herres Jesu Kristi tillkommelse.

1 Kor. 1:8. Fil. 4:9. 1 Thess. 3:13.

24. Han är trofast, som har kallat er, han skall också fullborda sitt verk.

1 Kor. 1:9. 2 Kor. 1:18. 2 Thess. 3:3.

25. Kära bröder, be för oss.

26. Hälsa alla bröderna med en helig kyss.

Rom. 16:16. 1 Kor. 16:20.

2 Kor. 13:12. 1 Petr. 5:14.

27. Jag besvär er vid Herren, att ni låter detta brev bli uppläst för alla de heliga bröderna.

Kol. 4:16.

28. Vår Herres Jesu Kristi nåd vare med er. Amen.

Rom. 16:24. 1 Kor. 16:23.

Det första till thessalonikerna skrivet från Aten.

Paulus andra brev till thessalonikerna

1 Kapitlet

Hälsning. Aposteln tackar Gud för thessalonikernas fasthet i tron och ber för dem.

Paulus och Silvanus och Timoteus till thessalonikernas församling i Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

1 Thess. 1:1.

2. Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Rom. 1:7. 1 Kor. 1:3. 1 Petr. 1:3.

3. Vi är skyldiga att alltid tacka Gud för er, bröder, som tillbörligt är, eftersom er tro växer till så starkt, och för att er kärlek till varandra alltmer överflödar hos var och en av er,

Ef. 1:15. Fil. 1:3. Kol. 1:3. 1 Thess. 1:2.

4. så att vi själva berömmar oss i Guds församlingar av ert tålamod och er tro under alla era förföljelser och bedrövelser, som ni uthärdar.

2 Kor. 7:14, 9:2. 1 Thess. 2:14.

5. Detta är ett bevis på Guds rättvisa dom, för att ni skall räknas värdiga Guds rike, för vars skull ni också lider.

Fil. 1:28. 1 Thess. 2:14.

6. Eftersom det är rättvist av Gud att ge bedrövelse till dem, som bedrövar er,

Sak. 2:8.

7. och att ge er som bedrövas vila och ro med oss, då Herren Jesus blir uppenbar från himlen med sin makts änglar

1 Thess. 4:16.

8. och i lågande eld för att hämnas

på dem som inte känner Gud och på dem som inte är lydiga vår Herres, Jesu Kristi, evangelium,

Rom. 2:8. 2 Petr. 3:7.

9. vilka skall få sitt straff i det eviga fördärvet, borta från Herrens ansikte och hans makts härlighet, Jes. 2:15.

10. då han kommer för att förhärligas i sina heliga och visa sig underbar bland alla dem som tror, ty vårt vittnesbörd till er om den dagen har ni trott.

Apk. 1:11. 1 Thess. 1:10. Upp. 1:7.

11. Därför ber vi också alltid för er, att vår Gud skall anse er värdiga denna kallelse och med kraft fullborda i er varje god föresats och gärning i tro,

12. för att vår Herres Jesu Kristi namn skall bli förhärligat i er och ni i honom, efter vår Guds och Herrens Jesu Kristi nåd.

2 Kapitlet

Antikrists framträdande före Kristi tillkomme. Förmaning till ståndaktighet.

Men vi ber er, bröder, angående vår Herres Jesu Kristi tillkomme och vårt församlande till honom,

2. att ni inte så fort tappar fattningen och blir skrämnda, vare sig genom

någon ande eller genom något ord eller något brev, så som det vore sänt från oss, som om Kristi dag stod för dörren.

Jer. 29:8. Matt. 24:4. Ef. 5:6.

Kol. 2:18. 1 Joh. 4:1.

3. Låt ingen bedra er på något sätt. Ty han kommer inte, om inte avfallet först har skett, och syndens människa, förtappelsens son, blivit uppenbarad, Matt. 24:23. 1 Tim. 4:1. 1 Joh. 2:18. 4. som är en motståndare och upphäver sig över allt, som kallas Gud eller som dyrkas*, så att han sätter sig i Guds tempel så som Gud och ger sig ut för att vara Gud.

*KXII: gudstjänst. Dan. 11:36.

5. Minns ni inte att jag sade er detta, då jag ännu var hos er?

6. Och ni vet vad det är som fortfarande hindrar så att han först kan bli uppenbarad i sin egen tid.

7. Ty redan verkar laglösheten* i hemlighet, men endast till dess att han som nu hindrar har kommit ur vägen.

*KXII: ondskan. Apg. 20:29.

8. Sedan skall den laglöse* bli uppenbarad, och honom skall Herren döda med sin muns anda och tillintetgöra vid sin synliga tillkommelse.

*KXII: Onde. Job 4:9.

Jes. 11:4. Upp. 19:13f.

9. Hans ankomst är ett verk av Satan, med all kraft och tecken och under av lögn

5 Mos. 13:1. Matt. 24:24.

Joh. 8:41. 2 Kor. 4:4. Ef. 2:2. Upp. 13:13.

10. och med alla orättfärdighets förförelser bland dem som blir förtappade, därför att de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta. 2 Kor. 4:3. Upp. 9:4, 13:8.

11. Därför skall Gud sända över dem kraftig villfarelse, så att de skall tro lögnen,

Rom. 1:24.

12. för att de skall bli dömda, alla de

som inte har trott sanningen, utan funnit behag i orättfärdigheten.

13. Men vi är skyldiga att alltid tacka Gud för er, bröder, ni av Herren älskade, därför att Gud från begynnelsen har utvalt er till frälsning, genom Andens helgelse och tro på sanningen.

1 Thess. 1:4. 2 Thess. 1:3.

14. Till det har han kallat er genom vårt evangelium, till vår Herres Jesu Kristi härliga egendom.

15. Alltså, bröder, stå nu fasta och håll er vid de lärdomar, som ni har tagit emot, om det än har skett genom vårt tal eller brev.

2 Thess. 3:6.

16. Men vår Herre Jesus Kristus själv och Gud, vår Fader, som har älskat oss och gett oss en evig tröst och ett gott hopp genom nåden,

17. må han trösta era hjärtan och styrka er i varje gott ord och gärning.

3 Kapitlet

Paulus uppmanar dem till förbön att Herrens ord får framgång och till ordning och arbetsamhet. Sluthälsning.

För övrigt, bröder, be för oss att Herrens ord får framgång och blir prisat, så som också hos er,

Ef. 6:18f. Kol. 4:3.

2. och att vi blir räddade från dem som uppför sig mycket illa och onda människor. Ty tron är inte var mans.

Joh. 6:44. Rom. 15:30-31.

3. Men Herren är trofast, och han skall styrka och bevara er från det onda.

Joh. 17:15. 1 Kor. 1:9, 10:13. 1 Thess. 5:24.

4. Och vi har den förtröstan i Herren till er, att ni både gör och skall göra vad vi befäller er.

2 Kor. 7:16.

5. Och må Herren styra era hjärtan

till Guds kärlek och Kristi uthållighet.

6. Men vi uppmanar er, bröder, i vår Herre Jesu Kristi namn, att ni drar er ifrån varje broder, som vandrar oordentligt och inte efter den lära, som han har fått av oss.

1 Kor. 5:11f. 1 Thess. 5:14.

Tit. 3:10. 2 Joh. v. 10.

7. Ni vet ju själva, hur ni skall efterfölja oss. Ty vi var inte oordentliga bland er,

1 Kor. 11:1. 1 Thess. 1:6, 2:10.

8. inte heller åt vi någons bröd gratis, utan under arbete och möda. Vi arbetade natt och dag för att inte vara någon av er till last.

Apg. 18:3, 20:34. 1 Kor. 4:12.

2 Kor. 11:9, 12:13. 1 Thess. 2:9.

9. Inte därför att vi inte hade rätt till det, men vi ville ge er ett föredöme, för att ni skulle efterfölja oss,

Matt. 10:10. 1 Kor. 4:16, 9:4f, 11:1.

Fil. 3:17. 1 Thess. 1:6, 2:7f. 1 Tim. 5:18.

10. för redan då vi var hos er, gav vi ju er det budet, att om någon inte vill arbeta, så skall han inte heller äta.

1 Mos. 3:19.

11. Ty vi hör att några bland er vandrar oordentligt och arbetar inte, utan driver fåfängt omkring.

12. Sådana befaller och förmanar vi genom vår Herre Jesus Kristus, att de arbetar i stillhet och äter sitt eget bröd.

Ef. 4:28. 1 Thess. 4:11.

13. Och ni, bröder, tröttna inte på att göra det som är gott.

Gal. 6:9.

14. Men om någon inte lyder vårt ord i brevet, ge noga akt på den mannen och ha inte något med honom att göra, så att han får skämmas.

Matt. 18:17. 1 Kor. 5:9.

15. Men håll honom inte för er ovän, utan förmana honom som en broder.

16. Men må fridens Herre själv ge er frid alltid och på allt sätt. Herren vare med er alla.

Rom. 15:33, 16:20. 1 Kor. 14:33.

2 Kor. 13:11. Fil. 4:9. 1 Thess. 5:23.

17. Paulus, hälsning med min egen hand, som är ett kännetecken i alla mina brev, så skriver jag.

1 Kor. 16:21. Kol. 4:18.

18. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med er alla. Amen.

Det andra till thessalonikerna skrivet från Aten.

Paulus första brev till Timoteus

I Kapitlet

Hälsning. Varning för falsk lära. Tacksägelse för Guds nåd och förmaning till ståndaktighet i tron. Lag och evangelium.

Paulus, Jesu Kristi apostel enligt befallning av Gud vår Frälsare och Herren Jesus Kristus, vårt hopp,

Apg. 9:15. Gal. 1:1. Kol. 1:27,

2. till Timoteus, min äkta son i tron. Nåd, barmhärtighet och frid från Gud, vår Fader och Jesus Kristus, vår Herre.

Apg. 16:1. 1 Kor. 4:17. Gal. 1:3.

1 Thess. 3:2. Tit. 1:4. 1 Petr. 1:2.

3. Nu, liksom när jag gav mig iväg till Makedonien, ber jag dig att stanna kvar i Efesus för att uppmäna somliga att inte förkunna främmande läror

Apg. 20:1, 3. Gal. 1:6-7.

4. och inte bry sig om fabler och släktregister, som inte har något slut och som snarare åstadkommer ordstrider än den uppfostran i tron som är av Gud.

1 Tim. 4:7. 2 Tim. 2:16f.

5. Ty huvudsumman av budet är kärlek av ett rent hjärta och av ett gott samvete och av en uppriktig tro,

Rom. 13:8. Gal. 5:14.

6. varifrån somliga har kommit vilse och vänt sig till tomt prat.

1 Tim. 6:4f. Tit. 1:14. 3:9.

7. De vill vara lärare i lagen och förstår ändå inte vad de själva säger, eller vad de försäkrar.

8. Men vi vet att lagen är god, om man brukar den rätt,

Rom 7:12.

9. och vet, att lagen inte är satt för den rättfärdige, utan för laglösa och olydiga, för ogudaktiga och syndare, för oheliga och oandliga människor, fadermördare och modernmördare, mandråpare,

Gal. 3:19, 5:23.

10. otuktiga, homosexuella, slavhandlare, lögnare, menedare och vad helst annat som strider emot den hälsosamma läran.

11. Enligt den salige Gudens härliga evangelium som jag har fått mig anförtrott.

12. Och jag tackar vår Herre Kristus Jesus, som har gett mig kraft, att han ansåg mig värd förtroende och tog mig i sin tjänst,

13. mig, som tidigare var en hädare och en förföljare och en våldsvärkare. Men jag fick barmhärtighet, eftersom jag hade gjort det ovetande i otro.

Joh. 9:39. Apg. 3:17, 8:3, 9:1, 22:4, 26:9.

1 Kor. 7:25, 15:9. Gal. 1:13. Fil. 3:6.

14. Men vår Herres nåd har dess mer överflödat med tron och kärleken som är i Kristus Jesus.

15. Det är ett ord att lita på och på allt sätt värt att tas emot, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare, bland vilka jag är den främste.

Matt. 9:13. Mark. 2:17.

Luk. 5:32, 19:10. 1 Joh. 3:5.

16. Men jag har fått barmhärtighet för att Jesus Kristus skulle främst på mig bevisa hela sitt tålmod, till en förebild för dem som skulle komma att tro på honom till evigt liv.

17. Men evigheternas konung, den oförgånglige, osynlige, den ende vise Guden vare ära och pris i all evighet. Amen.

Rom. 16:27. 1 Tim. 6:16.

18. Detta bud ger jag dig, min son Timoteus, i enlighet med de profetiska ord, som en gång uttalades över dig, så att du med dem kan strida den goda striden,

1 Tim. 6:12. 2 Tim. 4:7.

19. och behålla tron och ett gott samvete, vilket somliga har stött bort ifrån sig och därigenom lidit skeppsbrott i tron.

1 Tim. 3:9.

20. Till dem hör Hymeneus och Alexander, som jag har överlämnat åt Satan, för att de skulle lära sig att inte häda.

2 Tim. 2:17, 4:14. 1 Kor. 5:5.

2 Kapitlet

Paulus uppmanar till bön för alla och ger anvisningar till männen och kvinnorna i församlingen.

Så förmanar jag nu först av allt, att man skall frambära böner, åkallan, förböner och tacksägelse för alla människor,

2. för kungar och för all överhet, så att vi kan föra ett lugnt och stilla liv i all gudsfruktan och värdighet.

Jer. 29:7.

3. Ty sådant är gott och välbehagligt för Gud, vår Frälsare,

4. som vill att alla människor skall bli frälsta och komma till sanningens kunskap.

Hes. 18:24. 2 Petr. 3:9.

5. Ty det är en Gud och en medlare mellan Gud och människor nämligen människan Kristus Jesus,

Joh. 17:3. Rom. 3:30, 10:12.

Gal. 3:19. Hebr. 9:15.

6. som gav sig själv till lösen för alla. Detta vittnesbörd skulle framföras när tiden var inne.

Matt. 20:28. Ef. 1:7. Kol. 1:14. 1 Kor. 1:6.

7. Och till det har jag blivit satt som predikare och apostel – jag talar sanning i Kristus och ljuger inte – en lärare för hedningarna i tro och sanning.

Apg. 9:15, 13:2, 22:21. Rom. 9:1. Rom. 11:13, 15:16. Gal. 1:16, 2:7-8. Ef. 3:8. 2 Tim. 1:11.

8. Jag vill därför att männen överallt skall be och lyfta upp heliga händer, utan vrede och tvekan.

Ps. 134:2. Mal. 1:11.

Matt. 5:23, 6:14. Joh. 4:21.

9. Likaså skall kvinnorna pryda sig i anständig dräkt med blygsamhet och återhållsamhet, inte med hårflätningar eller guld eller pärlor eller dyrbar klädnad,

Tit. 2:3. 1 Petr. 3:3.

10. utan, så som det passar kvinnor som bekänner sig vara gudfruktiga, med goda gärningar.

11. En kvinna bör i stillhet låta sig undervisas med all undergivenhet.

1 Mos. 3:16. Ef. 5:24.

12. Men jag tillåter inte en kvinna att undervisa, inte heller att bestämma över mannen, utan hon skall vara stilla.

1 Kor. 14:34.

13. Ty Adam blev först skapad, och sedan Eva. 1 Mos. 1:27, 2:18f. 1 Kor. 11:8-9.

14. Och Adam blev inte bedragen, utan kvinnan blev bedragen och föll i överträdelse.

1 Mos. 3:6. 2 Kor. 11:3.

15. Men hon blir frälst genom barnafödelsen, om hon förblir i tro, kärlek och helgelse i renhet*.

*Alt. övers.: med självbehärskning.

3 Kapitlet

Hur de som tjänar i församlingen bör vara.

Detta är ett trovärdigt ord: Om någon strävar efter en församlingsledares tjänst, så är det en god uppgift han önskar sig.

2. En församlingsledare skall vara ostrafflig, en enda hustrus man, nykter, förständig, anständig, gästfri, väl lämpad att undervisa, Tit. 1:6-7.

3. inte drinkare, inte våldsam, inte sniken på orätt vinning, utan mild, inte stridslysten, inte girig. 2 Tim. 2:24.

4. Han bör väl förestå sitt eget hus, hålla sina barn i lydnad med all värdighet.

5. Om någon inte kan förestå sitt eget hus, hur skall han då kunna sköta Guds församling?

6. Han skall inte vara nyomvänd, för att han inte skall bli uppblåst och falla under djävulens dom.

7. Han måste också ha ett gott vittnesbörd av dem som är utanför för att han inte skall utsättas för smädelse och falla i djävulens snara.

1 Kor. 5:12.

8. Församlingstjänarna bör på samma sätt uppträda värdigt, inte tala med klugen tunga, inte vara benägna att dricka mycket vin*, inte lystna på pengar,

*KXII drinkare. Apg. 6:3.

9. och äga trons hemlighet i ett rent samvete.

10. Men också dessa skall först provas. Sedan kan de tjäna, om de är utan anmärkning.

11. Deras hustrur skall på samma sätt uppträda värdigt, inte förtala någon, utan vara nyktra och trogna i allt.

12. En församlingstjänare skall vara

en enda hustrus man, hålla god ordning på sina barn och på sitt eget hus. 13. Ty de som har tjänat väl förvärvat sig en aktad ställning och stor frimodighet i tron på Kristus Jesus.

Matt. 25:21. 1 Joh. 3:21, 5:14.

14. Detta skriver jag till dig, i hopp att snart få komma till dig,

15. och för att om så skulle hända att jag dröjer, du skall veta hur du skall förhålla dig i Guds hus, som är den levande Gudens församling, en pelare och sanningens grundval.

16. Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: Gud som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i Anden, sedd av änglarna, predikad bland hedningarna, trodd i världen och upptagen i härligheten.

Joh. 1:14. Ef. 3:5-6. 1 Petr. 3:18. 1 Joh. 1:2.

4 Kapitlet

Förutsägelse om ett kommande avfall från tron. Föreskrifter till Timoteus med hänsyn till hans kallelse och tjänst.

Men Anden säger uttryckligen att i de sista tiderna skall somliga avfalla från tron och hålla sig till villoandar och onda andars läror*,

*KXII: djävulsläror.

Matt. 24:23. 2 Thess. 2:3. 2 Tim. 3:1.

2 Petr. 3:3. 1 Joh. 2:18. Jud. v. 18.

2. genom dem som med hyckleri talar lögn, vilka är brännmärkta i sina egna samveten

3. och som förbjuder äktenskap och vill att man skall avstå från mat, som Gud har skapat för att tas emot med tacksägelse av dem som tror och har lärt känna sanningen.

1 Mos. 9:3. Rom. 14:6. 1 Kor. 10:30.

4. Ty allt det Gud har skapat är gott,

och inget är förkastligt, som tas emot med tacksägelse, 1 Mos. 1:31. Apg. 10:15.

Rom. 14:14f. 1 Kor. 10:25. Tit. 1:15.

5. för det blir helgat genom Guds ord och bön.

6. När du lägger fram detta för bröderna, så blir du en god Jesu Kristi tjänare, som får sin näring av trons och den goda lärans ord som du alltid har följt.

2 Tim. 1:5, 3:14-15.

7. Men de oandliga och käringaktiga fablerna skall du visa ifrån dig. Öva dig själv i stället i gudsfruktan.

1 Tim. 1:4f.

8. Ty kroppslig övning är till liten nytta, men gudsfruktan är nyttig till allt och har löfte med sig både för detta livet och det kommande. Kol. 2:23.

9. Det är ett trovärdigt ord och på allt sätt värt att tas emot. 1 Tim. 1:15.

10. Ty för detta, både arbetar vi och blir smädade, eftersom vi har satt vårt hopp till den levande Guden, som är alla människors Frälsare, i synnerhet deras som tror.

Ps. 107:2.

11. Sådant skall du inskräpa och undervisa.

12. Låt ingen förakta dig för din ungdom, utan var för dem som tror ett föredöme i ord, i din livsföring, i kärlek, i ande, i tro, i renhet.

1 Kor. 16:10-11. Tit. 2:7f. 1 Petr. 5:3.

13. Fortsätt att föreläsa, förmana och undervisa tills jag kommer.

14. Försumma inte den nådegåva, som är i dig och som du fick genom profetia, när de äldste lade händerna på dig.

Apg. 6:6, 8:17, 13:3, 19:6.

1 Thess. 5:19. 1 Tim. 1:18, 5:22.

15. Tänk på detta, stå fast i detta, så att dina framsteg blir uppenbara för alla.

16. Ge akt på dig själv och på läran,

och håll troget ut med det. Ty om du gör det, frälser du både dig själv och dem som hör dig.

Rom. 11:14. 1 Kor. 9:22. Jak. 5:20.

5 Kapitlet

Paulus ger föreskrifter angående församlingens änkor och äldste.

En äldre man skall du inte tillrätta-visa med hårda ord, utan tala till honom så som till en far, till yngre män så som till bröder,

3 Mos. 19:32.

2. till äldre kvinnor så som till mödrar, till yngre kvinnor så som till systor, i all renhet.

3. Hedra ankorna, om de är rätta änkor.

4. Men om en änka har barn eller barnbarn, så skall dessa först lära sig att visa vördnad mot sitt eget hus och ge tillbaka vad de är skyldiga sina föräldrar för det som de har gjort för dem. Ty det är gott och välbehagligt inför Gud.

5. Men den som verkligen är en änka och lämnad ensam, hon har satt sitt hopp till Gud och håller ut i bön och åkallan natt och dag.

Luk. 2:36-37.

6. Men en sådan som lever i vällust, är levande död.

7. Inskärp detta, så att ingen kan klandra dem.

8. Men om nu någon inte har omsorg om sina egna och i synnerhet sin egen familj, så har han förnekat tron och är värre än en hedning.

2 Tim. 3:5.

9. En änka må utväljas, som inte är yngre än sextio år och har varit en enda mans hustru,

10. och har vittnesbörd om goda gär-

ningar, om hon har fostrat barn, om hon har visat gästvänlighet, om hon har tvättat de heligas fötter, om hon har hjälpt de nödställda, om hon på allt sätt vinnlagt sig om att göra gott.

1 Mos. 18:4, 19:2. Luk. 7:38f. 1 Petr. 4:9.

11. Men de unga änkor skall du avvisa. Ty när begäret vaknar vänder de sig bort från Kristus och de vill gifta sig,

12. och de drar domen över sig, eftersom de har brutit sin första tro.

13. Därtill lär de sig också att vara lata, i det att de går omkring i husen, ja, inte endast lata, utan också skvalleraktiga och nyfikna och talar om sådant som man inte bör tala om. Tit. 2:3.

14. Därför vill jag, att unga änkor gifter sig, föder barn, förestår var och en sitt hus och inte ger motståndaren anledning till att tala illa om dem.

15. Ty några har redan vänt sig bort och följt Satan.

16. Om någon troende, man eller kvinna, har änkor att understödja så skall han försörja dem och inte låta församlingen betungas med dem, för att den skall kunna försörja dem som verkligen är änkor.

17. De äldste som sköter sin uppgift väl, skall man anse värda dubbel heder, främst dem som arbetar med ordet och undervisningen.

Rom. 12:8, 15:27. 1 Kor. 9:11. Gal. 6:6.

Fil. 2:29. 1 Thess. 5:12. Hebr. 13:17.

18. Ty skriften säger: Du skall inte binda för munnen på oxen som tröskar och: Arbetaren är värd sin lön. 3 Mos. 19:13. 5 Mos. 24:14. 5 Mos. 25:4.

Matt. 10:10. Luk. 10:7. 1 Kor. 9:9.

19. Ta inte upp klagomål emot någon av de äldste, om det inte finns två eller tre vittnen. 5 Mos. 17:6, 19:15.

20. De som syndar skall du tillrätta-visa inför alla så att också de andra känner fruktan. 5 Mos. 17:4-5, 19:18.

21. Jag uppmanar dig inför Gud och Herren Jesus Kristus och inför de utvalda änglarna, att du iakttar detta utan någon förutfattad mening och inte handlar partiskt.

Gal. 1:20. Fil. 1:8. 1 Thess. 2:5. 1 Tim. 6:13.

22. Lägg inte förhastat händerna på någon och gör dig inte delaktig i andras synder. Bevara dig själv ren.

Apg. 6:6, 8:17, 13:3, 19:6.

1 Tim. 4:14. 2 Tim. 1:6.

23. Drick inte längre vatten, utan använd lite vin för din mages skull, och därför att du ofta är sjuk. Ps. 104:15.

24. Somliga människors synder är uppenbara och döms i förväg, men hos andra uppenbaras de först senare.

Gal. 5:19.

25. På samma sätt är även somliga goda gärningar uppenbara, och de som inte är det, kan inte förbli dolda.

6 Kapitlet

Tjänares plikter. Varning för falsk lära, ordstrider och penningbegär. Uppmaning till att kämpa trons goda kamp.

Alla slavar som är under oket skall anse sina herrar värda all heder, så att Guds namn och läran inte blir smädade.

Ef. 6:5. Kol. 3:22.

Tit. 2:9. 1 Petr. 2:18.

2. Men de som har troende herrar skall inte förakta dem därför att de är bröder. Utan de skall tjäna dem desto villigare, eftersom de som tar del av deras goda gärningar är troende och älskade. Så skall du undervisa och förmana.

3. Om någon undervisar annorlunda

och inte håller sig till vår Herre Jesu Kristi hälsosamma ord och till den lära som hör till gudsfruktan,

Gal. 1:6-7. 1 Tim. 1:3.

4. så är han uppblåst och förstår ingenting, utan är sjuk av frågor och ordstrider. Sådant leder till avund, kiv, smädelser, onda misstankar,

1 Kor. 8:2. 1 Tim. 1:4. 2 Tim. 2:23. Tit. 3:9.

5. och onyttiga stridigheter mellan människor, som är fördärvade i sitt sinne, och som har tappat bort sanningen och menar att gudsfruktan är ett medel till vinning. Drag dig ifrån sådana.

Rom. 16:17. 1 Kor. 11:16.

2 Tim. 3:5f. Tit. 1:1f, 3:10. 2 Joh. 10.

6. Men gudsfruktan med förnöjsamhet är en stor vinning.

Ords. 15:16. 1 Tim. 4:8. 1 Petr. 5:7.

7. Ty vi har inte fört något med oss in i världen och klart är att vi inte heller kan föra något ut ur den.

Job 1:21, 27:19. Ps. 49:18. Pred. 5:14-15.

8. Utan har vi föda och kläder, så låt oss vara nöjda med det.

Ps. 55:23. Ords. 30:8. Matt. 6:25. Hebr. 13:5.

9. De som vill bli rika faller i frestelser och snaror och i många dåraktiga och skadliga begärelser, som sänker människorna ner i fördärv och undergång.

Ords. 11:28, 28:20. Matt. 13:22.

Mark. 4:19. Jak. 5:1.

10. Ty penningbegäret är en rot till allt ont, vilket somliga har haft lust till och därigenom förts bort från tron och vållat sig själva många bedrävelser.

2 Mos. 23:8. 5 Mos. 16:19. Ords. 15:16.

11. Men du, Guds människa, fly sådant och sök ivrigt efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, tålmod och saktmod.

2 Tim. 2:22.

12. Kämpa trons goda kamp, grip det eviga livet, som du också har blivit kallad till och som du bekände dig

till med den goda bekännelsen inför många vittnen.

1 Kor. 9:24-26. Fil. 3:12f.

1 Tim. 1:18. 2 Tim. 4:7.

13. Jag uppmanar dig inför Gud, som gör allting levande och inför Kristus Jesus, som inför Pontius Pilatus har vittnat med den goda bekännelsen,

5 Mos. 32:39. 1 Sam. 2:6. Matt. 27:11.

Joh. 18:37. 1 Tim. 5:21.

14. att du håller budet fläckfritt och klanderfritt intill vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse,

15. som han skall visa i sin egen tid, han som är den salige och ende Härs-karen, konungarnas Konung och herrarnas Herre.

1 Tim. 1:17. Upp. 17:14, 19:16.

16. Han som är den ende som har odödlighet och bor i ett ljus, dit ingen kan komma, han som ingen människa har sett, och inte heller kan se. Honom tillhör ära och evig makt! Amen.

2 Mos. 33:20. 5 Mos. 4:12.

Joh. 1:18. Joh. 4:12, 20.

17. Uppmana dem som är rika i denna värld, att inte vara högfärdiga och inte sätta sitt hopp till ovissa rikedomar, utan till den levande Guden, som rikligen skänker oss allt till att åtnjutas,

Job 31:24. Ps. 62:11.

Mark. 4:19, 10:24. Luk. 8:14, 12:15.

18. och till att göra gott och bli rika på goda gärningar, att vara givmilda och dela med sig,

Jak. 2:5.

19. och så samla åt sig skatter så som en god grund för det tillkommande, så att de kan gripa det eviga livet.

Matt. 6:20. Luk. 16:5f.

20. O Timoteus, bevara det som har blivit anförtrott åt dig, och fly de oandliga och tomma orden och invändningarna från den falska, så kallade, kunskapen,

1 Tim. 1:4f, 4:7. 2 Tim. 1:14, 2:14f.

Tit. 1:14, 3:9.

21. till vilken somliga har bekänt sig
och därigenom har farit vilse från tron.
Nåd vare med dig. Amen. 2 Tim. 2:18.

Det första till Timoteus skrivet från Laodicea, som är huvudstaden i Frygien Pakatienien.

Paulus andra brev till Timoteus

1 Kapitlet

Paulus påminner om den nådegåva som Timoteus fått, förmanar till ståndaktighet och talar om sin fångenskap samt hur han blivit hjälpt av Onesiforus

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, enligt löftet om det liv som är i Kristus Jesus,

2. till Timoteus, min älskade son. Nåd, barmhärtighet och frid från Gud, Fader och Kristus Jesus, vår Herre.

Gal. 1:3. 1 Tim. 1:2. 2 Petr. 1:2.

3. Jag tackar Gud som jag från mina förfäder tjänar med ett rent samvete, och jag har dig ständigt i åtanke i mina böner natt och dag.

Apg. 22:3, 23:1, 24:14f, 26:4.

Ef. 1:16. 1 Thess. 1:2, 3:10.

4. Jag längtar, när jag tänker på dina tårar, efter att få se dig för att kunna bli uppfylld av glädje.

Apg. 20:37.

5. Och jag drar mig till minnes den uppriktiga tro, som är i dig, samma tro som förut bodde i din mormor Lois och i din mor Eunice, och som jag är övertygad om, också bor i dig.

Apg. 16:1. 2 Tim. 3:15.

6. Därför påminner jag dig om att uppliva den Guds nådegåva, som finns i dig genom min handpåläggning.

Apg. 6:6, 8:17, 13:3, 19:6. 1 Tim. 4:14, 5:22.

7. Ty Gud har inte gett oss fruktans ande utan kraftens, kärlekens och

självbehärskningens ande. Rom. 8:15. 8. Skäms därför inte för vår Herres vittnesbörd, inte heller för mig, som är hans fånge, utan ta också du din del i lidandet för evangelium, efter den kraft Gud ger.

Apg. 21:33. Rom. 1:16. Ef. 3:1, 4:1.

Fil. 1:7, 4:14. 2 Tim. 2:3. Filem. 1f.

9. Han som har frälst oss och kallat oss med en helig kallelse, inte på grund av våra gärningar, utan efter sitt rådslut och sin nåd, som har blivit given åt oss i Kristus Jesus, före eviga tider,

Rom. 9:11. Ef. 1:4. Tit. 3:4-6. 1 Petr. 1:20.

10. men som nu har blivit uppenbar genom vår Frälsares Jesu Kristi uppenbarelse. Ty han har tillintetgjort döden och fört liv och oförgänglighet fram i luset genom evangelium,

Jes. 25:8. Rom. 16:25. 1 Kor. 15:54f.

Ef. 1:9, 3:9. Kol. 1:26. Hebr. 2:14.

11. för vilket jag är satt till en förkunnare, apostel och hedningarnas lärare.

Apg. 9:15, 13:2, 22:21.

Gal. 1:16, 2:8-9. Ef. 3:8. 1 Tim. 2:7.

12. Det är också därför som jag lider detta, men jag skäms inte. Ty jag vet på vem jag tror och är övertygad om, att han förmår bevara det som har blivit anförtrott åt mig intill den dagen.

Ef. 3:1.

13. Håll som förebild de sunda ord, som du har hört av mig, i tro och kärlek i Kristus Jesus.

2 Tim. 3:14.

14. Bevara genom den Helige Ande som bor i oss det goda som har blivit anförtrött åt dig. 1 Tim. 6:20.

15. Som du vet har alla i provinsen Asien vänt sig bort ifrån mig, bland dem är Fygelus och Hermogenes.

Appg. 19:10. 2 Tim. 4:10f.

16. Må Herren visa barmhärtighet mot Onesiforus hus, ty han gav mig ofta nytt mod och skändes inte för mina kedjor, 2 Tim. 4:19.

17. utan då han var i Rom, sökte han ivrigt efter mig och fann mig.

18. Må Herren låta honom finna barmhärtighet hos Herren på den dagen. Och hur mycket han tjänade mig i Efesus, vet du bäst själv.

2 Kapitlet

Förmaning till trohet. Varning för villolärar och onyttiga ordstrider.

Så bli nu, min son, allt starkare genom nåden som är i Kristus Jesus.

2. Och vad du har hört av mig inför många vittnen, skall du överlämna åt pålitliga människor, som även är dugliga att undervisa andra.

1 Tim. 3:2f. Tit. 1:5.

3. Lid också du så som en god Jesu Kristi stridsman. 2 Tim. 1:8, 4:5.

4. Ingen stridsman är upptagen med bekymmer för sin försörjning, ty han vill vara den till belåtenhet som har värvat honom till stridsman.

5. Och om någon tävlar*, blir han inte krönt med segerkransen, om han inte tävlar* enligt reglerna.

*KXII: kämpar. 1 Kor. 9:25.

6. Jordbrukaren som arbetar måste först få del av skörden. 1 Kor. 9:10.

7. Tänk på vad jag säger. Herren skall ge dig förstånd i allt.

8. Tänk på Jesus Kristus, som är uppstånden från de döda, av Davids säd, enligt mitt evangelium,

2 Sam. 7:12. Ps. 132:11. Jes. 11:1.

Matt. 1:1. Appg. 2:30, 13:23. Rom. 1:3.

9. för vilket jag lider bedrövelse och bär till och med bojor som en brottsling. Men Guds ord är inte bundet.

Ef. 3:1f, 4:1. Fil. 1:7. Kol. 1:24.

10. Därför uthärdar jag allt för de utvaldas skull, för att också de skall få den frälsning som är i Kristus Jesus, med evig härlighet. 2 Kor. 4:15.

11. Det är ett trovärdigt ord: Har vi dött med honom, så skall vi också leva med honom.

Rom. 6:5, 8:17. 2 Kor. 4:10. 1 Petr. 4:13.

12. Om vi uthärdar, så skall vi också regera med honom. Men förnekar vi honom, så skall även han förneka oss.

Matt. 10:33. Mark. 8:38.

Luk. 9:26, 12:9. Fil. 3:10.

13. Är vi trolösa, så blir han ändå trofast. Han kan ju inte förneka sig själv.

4 Mos. 23:19. Rom. 3:3, 9:6.

14. Påminn om detta och förmana dem inför Herren att inte strida om ord till ingen nytta. Det tjänar endast till fördärv för dem som hör på.

1 Tim. 6:4.

15. Gör allt du kan för att kunna träda fram inför Gud som en som håller provet, som en arbetare som inte behöver skämmas, utan rätt delar sanningens ord.

16. Men håll dig ifrån oandliga och tomma ord, för det leder bara till mer ogudaktighet,

1 Tim. 1:4, 4:7, 6:20. Tit. 1:14, 3:9.

17. och deras tal skall sprida sig som en cancertumör. Till dem hör Hymeneus och Filetus, 1 Tim. 1:20.

18. som har kommit bort från san-

ningen, när de säger att uppståndelsen redan har skett och så förvänder tron hos somliga. 1 Kor. 15:12. 1 Tim. 6:20. 19. Men Guds fasta grund består och har detta insegel: Herren känner de sina, och: Var och en som åkallar Kristi namn, han skall hålla sig borta från orättfärdigheten.

4 Mos. 16:5f. Joh. 10:14, 13:18.

20. Men i ett stort hus finns kärle inte endast av guld och silver, utan också av trä och lera. Somliga tjänar till heder, andra till vanheder. Rom. 9:21. 21. Om nu någon renar sig från dessa människor, så blir han ett kärle till heder, helgat och användbart för husets herre, och redo till allt gott verk.

2 Tim. 3:17.

22. Fly ungdomens lustar, sök istället ivrigt efter rättfärdighet, tro, kärlek, frid med dem som av rent hjärta åkallar Herren.

1 Kor. 1:2. 1 Tim. 6:11.

23. Avvisa dåraktiga och oförståndiga frågor. Du vet att de föder strider.

1 Tim. 1:4.

24. Men en Herrens tjänare skall inte strida, utan vara mild mot alla, skicklig att undervisa, tålig när han får lida.

1 Tim. 3:2. Tit. 1:9.

25. Han bör med saktmodighet tillrättvisa dem som säger emot, i hopp om att Gud en gång skall ge dem omvändelse* till att förstå sanningen,

*KXII: bättring.

Alt. övers: sinnesändring, ånger.

Apg. 8:22. Gal. 6:1.

26. och att de nyktrar till och befrias ur djävulens snara, ty av honom är de fångade till att göra hans vilja.

3 Kapitlet

Paulus förutsäger svåra tider och beskriver de människor som då kommer att leva i den sista tiden. Uppmaning att hålla fast vid de heliga Skrifterna.

Men detta ska du veta, att i de sista dagarna, skall det komma mycket svåra tider.

1 Tim. 4:1. 2 Petr. 2:1, 3:3 Jud. 18.

2. Ty människorna skall då vara egenkära, giriga, skrytsamma, högfärdiga, hädiska, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, ogudaktiga,

3. kärlekslösa, oförsonliga, förtalare, oåterhållsamma, obehärskade, de skall hata det goda,

4. förrädiska, besinningslösa, uppblåsta, de skall älska njutning mer än Gud.

5. De skall ha ett sken av gudsfruktan, men förneka dess kraft. Vänd dig bort från sådana.

Matt. 7:15. Rom. 16:17.

2 Thess. 3:6. Tit. 1:16, 3:10. 2 Joh. 10.

6. Till dem hör de som smyger sig in i husen och fångar svaga kvinnor, som är belastade med synd och drivs av många slags begär,

Tit. 1:11.

7. som ständigt blir undervisade men aldrig kan komma till kunskap om sanningen.

8. Och så som Jannes och Jambres stod emot Mose, så står också dessa emot sanningen. Det är människor, som är fördärvade i sitt sinne och odugliga med avseende på tron.

2 Mos. 7:11. Rom. 1:28.

1 Tim. 6:5. Tit. 1:16.

9. Men de skall inte längre ha framgång, ty deras galenskap skall bli uppenbar för alla, liksom också de andras blev.

2 Mos. 7:12, 8:18-19.

10. Men du har efterföljt mig i läran,

levnadssättet, föresatserna, tron, tålmodet, kärleken och uthålligheten,

1 Tim. 4:6.

11. under de förföljelser och lidanden som drabbade mig i Antiokia, Ikonium och Lystra. Vilka förföljelser har jag inte utstått. Och ur alla har Herren räddat mig.

Ps. 34:20. Apg. 13:50, 14:1f. 2 Kor. 1:10.

12. Alla som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus måste lida förföljelse.

Matt. 16:24. Luk. 24:26.

Joh. 17:14. Apg. 14:22. 1 Thess. 3:3.

13. Men onda människor och bedragare skall gå allt längre i ondska, och vilseleda andra och själva bli vilseledda.

14. Men du, förbli vid det du har lärt och blivit övertygad om. Du vet ju av vem du har lärt det.

2 Tim. 2:2.

15. Och du känner från barndomen de Heliga skrifterna som kan undervisa dig till frälsning genom tron på Kristus Jesus.

16. Hela Skriften är inspirerad av Gud och nyttig till undervisning, tillrättvisning, till upprättelse, till fosteran i rättfärdighet,

Rom. 15:4. 2 Petr. 1:19-21.

17. för att en Guds människa skall bli fullt färdig, väl rustad till allt gott verk.

4 Kapitlet

*Predika ordet. Ytterligare förmänningar.
Paulus avskedstal och personliga hälsningar.*

Så uppmanar jag dig inför Gud och Herren Jesus Kristus, som skall döma levande och döda, vid hans tillkommelse och hans rike:

1 Tim. 5:21, 6:13.

2. Predika ordet, träd fram i tid och

otid, överbevisa, tillrättavisa, förmana med allt tålmod och all undervisning.

2 Tim. 2:25.

3. Ty den tid skall komma, då de inte skall tåla den sunda läran, utan efter sina egna begär skall de samla åt sig lärare, allteftersom det kliar dem i öronen,

4. och vända sina öron från sanningen och vända sig till fabler. 1 Tim. 1:4, 4:7.

5. Men du, var nykter i allt, lid och uthärda, utträtta en evangelists arbete, fullgör din tjänst. Ef. 4:11. 2 Tim. 1:8, 2:3.

6. Ty jag offras redan och tiden närmar sig, då jag skall bryta upp.

Fil. 1:23, 2:17. 2 Petr. 1:14.

7. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron.

1 Kor. 9:24f. Fil. 3:14. 1 Tim. 6:12. Hebr. 12:1.

8. Nu ligger rättfärdighetens krona i förvar åt mig, som Herren den rättfärdige domaren skall ge mig på den dagen, och inte endast mig, utan även alla dem som älskar hans uppenbarelse.

1 Kor. 9:25. 1 Petr. 5:4. Jak. 1:12.

9. Skynda dig att snart komma till mig.

10. Ty Demas har av kärlek till denna världen övergett mig och rest till Thessalonike, Krescens till Galatien, Titus till Dalmatien,

Kol. 4:14.

11. Endast Lukas är hos mig. Tag Markus med dig och för honom hit, för han är till stor nytta i min tjänst.

12. Tykikus har jag sänt till Efesus.

Ef. 6:21. Kol. 4:7. Tit. 3:12.

13. När du kommer, så ta med dig den mantel som jag lämnade kvar hos Karpus i Troas, likaså böckerna och framför allt pergamenten.

14. Kopparsmeden Alexander har gjort mig mycket ont. Herren skall

vedergälla* honom efter hans gärningar.

*ge tillbaka. 1 Tim. 1:20.

15. Akta dig också du för honom. Ty han har häftigt stått emot våra ord.

16. Vid mitt första försvar var det ingen som stod mig bi, utan alla övergav mig. Må det inte bli dem tillräknat.

17. Men Herren bistod mig och styrkte mig, för att predikan skulle bli fullbordad genom mig och alla hedningar få höra den. Och så blev jag räddad ur lejonets gap.

18. Ja, Herren skall rädda mig från alla onskans anslag och frälsa mig till sitt himmelska rike. Honom tillhör äran i evigheternas evigheter. Amen.

19. Hälsa Priska och Akvila och Onesiforus hus.

Apg. 18:2. Rom. 16:3.

1 Kor. 16:19. 2 Tim. 1:16.

20. Erastus blev kvar i Korint men Trofimus lämnade jag kvar sjuk i Miletus.

Apg. 19:22, 20:4f, 21:39. Rom. 16:23.

21. Skynda dig att komma hit före vintern. Eubulus, Pudens, Linus, Klaudia och alla bröderna hälsar dig.

22. Herren Jesus Kristus vare med din ande. Nåd vare med er. Amen.

Filem. 25.

Det andra brevet till Timoteus från efesier-
nas församling förste utvalda församlings-
ledare. Skrivet från Rom när Paulus för and-
ra gången ställdes fram inför kejsar Nero.

Paulus brev till Titus

1 Kapitlet

Hälsning. Hur församlingsföreståndare bör vara. Rätta och falska lärare.

Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel, efter Guds utvaldas tro och kunskap om den sanning som hör gudsfruktan till,

1 Tim. 3:16, 6:3.

2. i hoppet om ett evigt liv, vilket Gud som inte kan ljuga, har utlovat från eviga tider.

4 Mos. 23:19. Rom. 1:2, 16:25.
2 Tim. 1:9, 2:13.

3. Men när tiden var inne uppenbarade han sitt ord genom den predikan som har anförtrotts åt mig på befallning av Gud vår Frälsare.

Apg. 20:24. Gal. 1:1. Ef. 1:9, 3:9. Kol. 1:26.
1 Thess. 2:4. 2 Tim. 1:10. 1 Petr. 1:20.

4. Till Titus, min äkta son, efter gemensam tro. Nåd, barmhärtighet, frid från Gud Fader och Herren Jesus Kristus, vår Frälsare.

Ef. 1:2. Kol. 1:2. 2 Tim. 1:2. Filem. 3.

5. Därför lämnade jag dig kvar på Kreta, för att du skulle ordna det som ännu fattades, och i varje stad tillsätta äldste, så som jag har befallt dig:

Apg. 14:23. 2 Tim. 2:2.

6. den som är ostrafflig, en enda hus-trus man, och har troende barn, som inte är ökända för ett utsvävande liv eller för olydnad.

1 Tim. 3:2.

7. Ty en församlingsföreståndare skall

vara ostrafflig, så som en Guds förvaltare, inte egenkär, inte snar till vrede, inte drinkare, inte våldsam, inte sniken på orätt vinning,

3 Mos. 10:9. Ef. 5:18. 1 Tim. 3:3. 1 Petr. 5:2.

8. utan gästvänlig och älska det som är gott, behärskad, rättfärdig, helig, återhållsam

1 Tim. 3:2.

9. och hålla sig till det trofasta ordet enligt läran så att han kan vara mäktig, både att förmana genom den sunda läran och att överbevisa dem som säger emot.

1 Tim. 6:3. 2 Tim. 1:13, 4:3. Tit. 2:1.

10. Ty det finns många trotsiga, som för ett tomt prat och är bedragare, särskilt bland de omskurna.

Apg. 15:1. 1 Tim. 1:6.

11. På dem måste man tappa till munnen, ty de förvillar hela hus och sprider ut falska läror, för skamlig vinnings skull.

Matt. 23:23. 1 Tim. 6:5. 2 Tim. 3:6.

12. En av dem, en av deras egna profeter, har sagt: Kreter ljuger alltid, de är odjur och lata frossare.

13. Detta vittnesbörd är sant. Tillrättavisa dem därför strängt, så att de blir sunda i tron

14. och inte aktar på judiska fabler och bud av människor, som vänder sig bort från sanningen.

Jes. 29:13. Matt. 15:9.

1 Tim. 1:4, 4:7. Kol. 2:22.

15. För de rena är allting rent, men

för de orena och otrogna är inget rent, utan hos dem är både förstånd och samvete orenade.

Matt. 15:11. Luk. 11:39f.

Apg. 10:15. Rom. 14:14f.

16. De säger sig känna Gud, men med gärningarna förnekar de det. De är avskysvärda och olydiga och odugliga till varje god gärning.

Jer. 4:22. 2 Tim. 3:5. Jud. 4.

2 Kapitlet

*Undervisning för olika slag av människor.
Nådens helgande kraft.*

Men du skall tala det som överensstämmer med den sunda läran:

2. Äldre män skall vara nyktra, världiga, behärskade, vara sunda i tron, i kärleken och i tålmodet.

3. Äldre kvinnor skall på samma sätt uppträda som det passar heliga kvinnor, inte förtala någon, inte vara slavar under mycket vin. De skall vara lärare i det som är gott,

1 Tim. 2:9, 5:13. 1 Petr. 3:3.

4. så att de förmanar de unga kvinnorna att älska sina män och ha sina barn kära,

5. att vara anständiga, rena, husliga, goda och underordna sig sina män, för att Guds ord inte skall bli smädat.

1 Mos. 3:16. 1 Kor. 14:34.

Ef. 5:22. Kol. 3:18. 1 Petr. 3:1.

6. Förmana på samma sätt de unga männen att vara sansade,

7. och visa dig själv i allt som ett föredöme i goda gärningar, oförfalskad och värdig i den oförgångliga* läran

*Saknas i den KXII.

1 Tim. 4:12. 1 Petr. 5:3.

8. med sunt, oangripligt tal, så att

motståndaren skäms, då han inte har något ont att säga om oss.

1 Tim. 5:14. 1 Petr. 2:12f, 3:16.

9. Tjänarna, att de underordnar sig sina herrar och i allt är dem till behag, utan att säga emot.

Ef. 6:5. Kol. 3:22. 1 Tim. 6:1-2. 1 Petr. 2:18.

10. Inte oärliga, utan i allt visa dem god trohet, så att de i allt kan vara till prydnad för Guds, vår Frälsares, lära.

11. Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor.

1 Tim. 2:4. Tit. 3:4.

12. Den lär oss att avsäga oss all ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i denna världen,

Ef. 1:4. Kol. 1:22. 2 Tim. 1:9. 1 Joh. 2:16.

13. och vänta på det saliga hoppet och den store Gudens och vår Frälsares Jesu Kristi härliga uppenbarelse.

1 Kor. 1:7. Fil. 3:20.

14. Han som utgav sig själv för oss, för att han skulle återlösa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk uppfyllt av iver att göra goda gärningar. 2 Mos. 19:5. Gal. 1:4, 2:20.

Ef. 2:10, 5:2. Hebr. 9:14.

15. Så skall du tala, förmana och tillrättavisa med all auktoritet. Låt ingen förakta dig.

3 Kapitlet

De troendes plikter mot överheten. Ytterligare förmaningar och slutönskan.

Påminn dem, att de skall underordna sig överheter och myndigheter och visa dem lydnad och vara beredda till varje god gärning,

Rom. 13:1f. 1 Petr. 2:13.

2. att de inte skall tala illa om någon, inte vara stridslystna, utan milda och

i allt visa saktmodighet mot alla människor. Fil. 4:5. 2 Tim. 2:24-25.

3. Ty förr var vi också oförståndiga, olydiga och på villovägar, slavar under alla slags begärelser och lustar. Vi vandrade i ondska och avund, vi var avskyvärda och hatade varandra.

1 Kor. 6:11. Ef. 2:1 f. 5:8.

Kol. 3:7. 1 Petr. 4:3.

4. Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades,

Tit. 2:11.

5. frälste han oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom den nya födelsens bad och förnyelse i den Helige Ande,

Joh. 3:5. Apg. 15:11.

Rom. 3:20, 4:2f. 9:11, 11:6.

Gal. 2:16. Ef. 1:4, 2:4f. Ef. 5:26. 2 Tim. 1:9.

6. som han rikligt utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare,

Hes. 36:25. Joel 2:28. Apg. 2:33. Rom. 5:5.

7. för att vi skall bli rättfärdiga genom hans nåd och bli arvingar enligt hoppet om evigt liv.

Rom. 8:23-24.

8. Detta är ett trovärdigt ord och jag vill att du inskräpper detta, för att de som har trott på Gud skall vara angelägna om att göra goda gärningar. Sådant är gott och nyttigt för människor.

9. Men undvik dåraktiga tvistefrågor och släktregister och tråtor och stridigheter om lagen. Ty sådant är onyttigt och meningslöst.

1 Tim. 1:4, 4:7, 6:20. 2 Tim. 2:23. Tit. 1:14.

10. En villolärare, skall du visa ifrån dig, sedan han en eller två gånger har blivit förmanad. Matt. 18:17. Rom. 16:17.

2 Thess. 3:6. 2 Tim. 3:5. 2 Joh. 10.

11. Du vet, att en sådan är förvänd och syndar och har dömt sig själv.

12. När jag sänder Artemas eller Tykikus till dig, så skynda dig att snart komma till mig i Nikopolis. Ty jag har bestämt mig för att övervintra där.

13. Utrusta omsorgsfullt Senas, den lagkunnige, och Apollos för deras resa, så att de inte saknar något.

14. Men även de våra, bör lära sig att göra goda gärningar, där det behövs, så att de inte blir utan frukt.

15. Alla som är hos mig, hälsar dig. Hälsa dem som älska oss i tron. Nåd vare med er alla. Amen.

Till Titus från kreternas församling förste utvalda tillsyningsman/församlingsledare. Skrivet från Nikopolis i Makedonien

Paulus brev till Filemon

*Hälsning.
Förbön för Onesimus. Slutönskan.*

Paulus, Kristi Jesu fånge, och brodern Timoteus, till Filemon, den älskade och vår medarbetare,

Ef. 3:1, 4:1. 2 Tim. 1:8.

2. och till Appfia, den älskade, och Arkippus, vår medkämpe, och till församlingen i ditt hus.

1 Kor. 16:19. Kol. 4:15f.

3. Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Rom. 1:7.

4. Jag tackar min Gud, och nämner dig alltid i mina böner,

1 Thess. 1:2. 2 Thess. 1:3.

5. eftersom jag hör om den kärlek och den tro, som du har till Herren Jesus och till alla heliga,

Ef. 1:15. Kol. 1:4.

6. att din tro, som du har gemensam med oss, må visa sig verksam genom kunskapen om allt gott, som ni har i Kristus Jesus.

7. Ty vi har fått stor glädje och tröst av din kärlek, då de heligas hjärtan har blivit styrkta genom dig, käre broder.

8. Även om jag därför, med stor frimodighet i Kristus kan befalla dig vad du bör göra,

9. så ber jag dig hellre för kärlekens skull, sådan jag nu är, den gamle Paulus och nu också en Jesu Kristi fånge.

10. Jag ber dig för min son Onesimus, som jag har fött i mina bojour,

1 Kor. 4:15. Kol. 4:9.

11. som förr inte var dig till nytta, men nu är både dig och mig till nytta.

12. Honom har jag nu sänt tillbaka. Men ta du emot honom, så som vore han mitt eget hjärta.

13. Jag hade gärna velat behålla honom hos mig, för att han i ditt ställe skulle ha tjänat mig i mina bojour för evangeliet.

14. Men utan ditt samtycke ville jag inte göra något, för att det goda du gör inte skall ske av tvång, utan av fri vilja.

15. Kanske var det just därför som han för en tid blev skild från dig, för att du skulle få honom tillbaka för evigt,

16. inte längre så som en tjänare, utan som något mer än en tjänare, som en älskad broder, särskilt för mig, men hur mycket mer för dig, både efter köttet och i Herren!

17. Om du nu håller mig för din medbroder, så ta emot honom, som du skulle ta emot mig.

18. Om han har gjort dig någon orätt, eller om han är skyldig dig något, så skriv det på min räkning.

19. Jag, Paulus, har skrivit detta med min hand: Jag skall betala det – för

att inte tala om, att du är skyldig mig dig själv.

20. Ja, käre broder, må jag få nytta av dig i Herren. Uppliva mitt hjärta i Herren.

21. I förlitan på din lydnad har jag skrivit till dig, och jag vet att du gör ännu mer än jag säger. 2 Kor. 7:16.

22. Var samtidigt beredd att ge mig husrum, ty jag hoppas, att jag med

era böners hjälp skall bli given åt er.

Fil. 1:25, 2:24.

23. Epafra, min medfånge i Kristus Jesus, hälsar dig,

24. och Markus, Aristarkus, Demas, Lukas, mina medarbetare.

25. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med er ande. Amen. 2 Tim. 4:22.

Till Filemon, skrivet från Rom genom Onesimus, en tjänare.

Brevet till hebreéerna

1 Kapitlet

*Kristus sann Gud. Gud har talat genom
Sonen och genom honom är världen skapad.
Sonen är högre än änglarna.*

I forna tider talade Gud många gånger och på många sätt till fäderna genom profeterna. 4 Mos. 12:6f. 2. I dessa sista dagar har han talat till oss genom Sonen, som han har satt till arvinge över allt. Genom honom har han också skapat världen.

Ps. 2:8. 8:7. Ords. 8:29-30. Dan. 7:14. Matt. 21:38. Joh. 1:3. Gal. 4:4.

3. Han är hans härlighets återsken och hans väsens avbild och bär allt med sitt kraftiga ord. Han har genom sig själv renat oss från våra synder och har satt sig på Majestätets högra sida i höjden, Ps. 33:6, 110:1. Joh. 5:17. Kol. 1:15f.

Hebr. 8:1, 9:12. Upp. 4:11.

4. och har blivit så mycket större än änglarna, som det namn han har ärvt är högre än deras. Ef. 1:21. Fil. 2:9-10.

5. Ty till vilken av änglarna har han någonsin sagt: Du är min Son, i dag har jag fött dig? Och åter: Jag skall vara hans Fader, och han skall vara min Son? 2 Sam. 7:14. Ps. 2:7, 89:27.

Apg. 13:33. Hebr. 5:5.

6. Och åter, då han för den förstfödde in i världen, säger han: Alla Guds änglar skall tillbe honom.

Ps. 97:7. Rom. 8:29. Kol. 1:18.

7. Om änglarna säger han: Han gör sina änglar till andar och sina tjänare till eldslågor. Ps. 104:4.

8. Men till Sonen säger han: Gud, din tron varar från evighet till evighet, ditt rikes spira är rättvisans spira. Ps. 45:7.

9. Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet. Därför har Gud, din Gud, smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder. Apg. 10:38.

10. Och: Du Herre, har i begynnelsen grundlagt jorden och himlarna är dina händers verk. Ps. 102:26.

11. De skall förgås, men du förblir, och de skall alla föräldras som en klädedräkt, Jes. 51:6. 2 Petr. 3:7-10.

12. och som en mantel* skall du rulla ihop dem och de skall förvandlas, men du är densamme och dina år har ingen ände.

*KXII: *klädnad skall du förvandla.

Ps. 102:27-28.

13. Men till vilken av änglarna har han någonsin sagt: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender som en fotapall för dina fötter? Ps. 110:1.

14. Är de inte allesammans tjänstandar, utsända till tjänst för deras skull som skall ärva frälsningen?

Ps. 34:8. Ps. 91:11.

2 Kapitlet

Kristi lära högre än Mose lag. Kristus mer än änglarna. Hans människoblivande och lidande.

Därför skall vi desto mer ta vara på det vi har hört, så att vi inte driver* bort ifrån det.

*KXII: till äventyrs inte fördärvas.

2. Ty om det ordet som talades genom änglarna stod fast, och all överträdelse och olydnad fick sin rättvisa lön,

2 Mos. 20:5, 5 Mos. 27:26.

Apg. 7:38f. Gal. 3:19.

3. hur skall då vi kunna fly undan, om vi inte bryr oss om en sådan frälsning? Vilken först blev predikad av Herren och sedan bekräftad för oss av dem som hade hört honom,

Matt. 4:17. Mark. 1:14-15. Hebr. 12:25.

2 Petr. 1:18. 1 Joh. 1:1.

4. och som Gud också gett sitt vittnesbörd genom tecken och under och många slags kraftgärningar, och genom att dela ut den Helige Ande enligt hans vilja.

Mark. 16:20. Apg. 2:22, 5:12, 14:3, 19:11, 1 Kor. 12:4f.

5. Ty det var inte under änglar som han lade den kommande världen som vi talar om.

Hebr. 1:2f. 2 Petr. 3:13.

6. Men någon har någonstans vittnat och sagt: Vad är en människa, att du tänker på henne? Eller människosonen, att du tar dig an honom?

Ps. 8:5, 144:3.

7. En liten tid lät du honom vara ringare* än änglarna, men med ära och härlighet har du krönt honom och har satt honom över dina händers verk,

*KXII: övergiven av. Ps. 8:6-7.

8. Allt har du lagt under hans fötter. När han lade allt under honom, undantog han inget som inte är lagt

under honom. Men ännu ser vi inte att allt är lagt under honom.

Matt. 28:18. 1 Kor. 15:25f. Ef. 1:22.

9. Men Jesus som en liten tid blev gjord ringare* än änglarna, ser vi för sitt dödslidandes skull vara krönt med ära och härlighet, för att han genom Guds nåd skulle smaka döden för alla.

*KXII: har varit övergiven av.

Luk. 24:26. Apg. 2:33. Fil. 2:8-9.

10. Ty det passade honom för vilkens skull allt är, och genom vilken allt är, att då han förde många barn till härlighet, genom lidanden fullkomna deras frälsnings hövding.

Apg. 3:15, 5:31. Rom. 11:36. Hebr. 5:9, 12:2.

11. Ty både den som helgar och de som blir helgade är alla från en, därför skäms han inte för att kalla dem bröder,

Matt. 28:10. Joh. 20:17.

Apg. 17:26. Hebr. 10:10.

12. och säger: Jag vill förkunna ditt namn för mina bröder och mitt i församlingen vill jag prisa dig. Ps. 22:23f.

13. Och åter: Jag vill sätta min förtröstan till honom. Och åter: Se, jag och barnen som Gud har gett mig.

2 Sam. 22:3. Ps. 18:3. Jes. 8:18.

14. Eftersom nu barnen är delaktiga av kött och blod, blev också han på liknande sätt delaktig därav, för att han genom sin död skulle tillintetgöra honom som hade döden i sitt våld, det vill säga djävulen

Jes. 25:8. Hos. 13:14. Joh. 1:14.

1 Kor. 15:54-55. Fil. 2:7. 2 Tim. 1:10.

15. och göra alla dem fria som av fruktan för döden hade varit underkastade slaveri hela sitt liv.

Luk. 1:74. Rom. 8:15.

16. Ty änglar tar han sig inte an, utan Abrahams säd tar han sig an.

17. Därför måste han i allt bli lik bröderna, för att han skulle vara barmhärtig och en trogen överstepräst in-

för Gud för att försona folkets synd-
der.

Hebr. 4:15, 5:2.

18. Ty därigenom att han blev plå-
gad och frestad, kan han hjälpa dem
som frestas.

3 Kapitlet

*Kristus större än Mose. Varning för
förbärdelse med exempel från judarnas
ökenvandring.*

Därför, ni heliga bröder, som är
delaktiga av den himmelska kal-
lelsen, ge akt på den apostel och
överstepräst, Kristus Jesus, som vi
bekänner.

Rom. 15:8. Fil. 3:14.

Hebr. 4:14, 6:20, 8:1, 9:11.

2. Han var trogen mot den som hade
insatt honom till det, liksom också
Mose i hela hans hus.

4 Mos. 12:7.

3. Ty han har aktats värdig så mycket
större härlighet än Mose, liksom den
som bygger huset har större ära än
själva huset.

Sak. 6:12. Matt. 16:18.

4. Varje hus byggs ju av någon, men
Gud är den som har byggt allt.

2 Kor. 5:17. Ef. 2:10.

5. Och Mose var trogen i hela hans
hus såsom tjänare, till ett vittnesbörd
om vad som senare skulle förkunnas,

5 Mos. 18:15f.

6. men Kristus så som Son över hans
hus. Och hans hus är vi om vi ända
till slutet håller fast vid den frimodig-
het och berömmelse som hoppet ger.

Matt. 24:13. Joh. 14:23.

1 Kor. 3:16. 1 Tim. 3:15.

7. Därför, så som den Helige Ande
säger: Idag, om ni får höra hans röst,

Ps. 95:8. Hebr. 4:7.

8. så förhärda inte era hjärtan, så som
skedde vid förbittringen på frestelsens
dag i öknen.

2 Mos. 17:2. 4 Mos. 20:13.

9. Era fäder frestade mig där och prö-
vade mig, de som sett mina verk i fyr-
tio år.

10. Därför blev jag vred på det släk-
tet och sade: Alltid far de vilse i sina
hjärtan. De kände inte mina vägar.

11. Så svor jag i min vrede: De skall
inte komma in i min vila.

4 Mos. 14:23. 5 Mos. 1:34-35.

Ps. 95:11. Hebr. 4:3f.

12. Se till bröder, att inte någon av er
har ett ont otroshjärta, så att han
avfaller från den levande Guden,

13. utan förmåna varandra alla dagar
så länge det heter i dag, för att ingen
av er skall bli förhärdat genom synd-
ens bedrägeri.

Jes. 55:6. Joh. 12:35. 2 Kor. 6:2.

14. För vi är delaktiga i Kristus, om
vi ända till slutet håller fast vid vår
första tillförsikt.

15. När det nu sägs: Om ni får höra
hans röst i dag, så förhärda inte era
hjärtan så som vid förbittringen.

16. Ty somliga som hade hört, för-
bittrade honom, men inte alla som
genom Mose hade gått ut ur Eryp-
ten.

17. Men vilka var han vred på i fyr-
tio år? Var det inte de som hade syn-
dat, de vilkas kroppar föll i öknen?

4 Mos. 14:22f, 26:65. Ps. 106:26.

1 Kor. 10:5. Jud. 5.

18. Och vilka gällde den ed som han
svor, att de inte skulle komma in i
hans vila, om inte dem som hade va-
rit olydiga?

4 Mos. 14:30. 5 Mos. 1:35-36.

19. Vi ser då att de inte kunde komma
in för otros skull.

4 Kapitlet

Guds sabbatsvila. Guds ord är levande och kraftigt. Vår himmelske överstepräst.

Låt oss därför frukta, så vi inte försummar det löftet som står kvar att få komma in i hans vila, och att inte någon av er skall visa sig ha blivit efter.

2. Ty evangeliet har blivit förkunnat för oss liksom för dem. Men det hjälpte dem inte att de hörde ordet, eftersom de som hörde det inte satte tro till det.

3. För vi som har kommit till tro går in i vilan, som han sade: Så som jag svor i min vrede: De skall inte komma in i min vila, och detta trots att hans verk var fullbordat från världens begynnelse.

Ps. 95:11. Hebr. 3:11f.

4. Ty om den sjunde dagen har han någonstans sagt: Och Gud vilade på sjunde dagen från alla sina verk.

1 Mos. 2:2. 2 Mos. 20:11, 31:17.

5. Och här åter: De skall inte komma in i min vila.

6. Eftersom det alltså står kvar att några skall få komma i den, och de som det först blev förkunnat för, inte kom dit in för sin otros skull,

7. så bestämmer han efter så lång tid åter en viss dag och säger genom David: I dag, såsom det är sagt: Idag om ni hör hans röst, så förhärda inte era hjärtan.

Ps. 95:8. Hebr. 3:7f.

8. För om Josua hade fört dem in i vilan, så skulle han sedan inte ha talat om en annan dag.

9. Därför återstår en sabbatsvila för Guds folk.

10. Ty den som har kommit in i hans vila, han har också fått vila från sina verk, så som Gud från sina.

11. Låt oss alltså vara ivriga efter att få komma in i den vilan, för att ingen skall falla i samma exempel på otro.
12. Ty Guds ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd, och tränger igenom till dess det åtskiljer själ och ande, märmg och led och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar.

Pred. 12:11. Jes. 49:2. Jer. 23:29. Joh. 12:48. Apg. 2:37. 1 Kor. 14:24. 2 Kor. 10:4-5. Ef. 6:17.

13. Ingenting skapat är osynligt för honom, utan allt är blottat och uppenbart för hans ögon, inför vilken vi skall stå till svars*.

*KXII: om honom talar vi.

Ps. 7:10. 33:13-15. 34:16. 90:8. 139:11-12.

Jer. 16:17, 23:24.

14. Eftersom vi nu har en stor överstepräst som har farit genom himlarna, Jesus Guds Son, så låt oss hålla fast vid bekännelsen.

Hebr. 3:1, 7:26, 9:11f, 10:23.

15. Ty vi har inte en sådan överstepräst som inte kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allt liksom vi, dock utan synd.

Jes. 53:9. Luk. 22:28. 2 Kor. 5:21.

Hebr. 2:17. 1 Petr. 2:22. 1 Joh. 3:5.

16. Låt oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.

Ef. 2:18, 3:12. Hebr. 10:19.

5 Kapitlet

Kristus är en överstepräst efter Melkisedeks sätt.

Ty varje överstepräst som utväljs bland människor, och tillsätts för människor i de ting som rör Gud, för att han skall bära fram gåvor och offer för synder,

Hebr. 2:17, 8:3.

2. så som en som kan ha medlidande med de okunniga och de vilseförda, eftersom han själv också är behäftad med svaghet. Hebr. 2:18, 4:15, 7:28.

3. Därför måste han offra för synder, såväl för folket som för sig själv.

3 Mos. 4:3, 9:7, 16:3. Hebr. 7:27.

4. Ingen tar sig själv denna ära, utan den som blir kallad av Gud, liksom Aron.

2 Mos. 28:1. 1 Krön. 23:13. 2 Krön. 26:16.

5. Så har inte heller Kristus förhärligat sig själv för att bli överstepräst, utan han som sade till honom: Du är min Son, i dag har jag fött dig,

Ps. 2:7. Joh. 8:54. Apg. 13:33. Hebr. 1:5.

6. som han också på ett annat ställe säger: Du är en präst till evig tid efter Melkisedeks sätt. Ps. 110:4. Hebr. 7:17.

7. Och under sitt kötts dagar frambar han med starkt rop och tårar böner och åkallan till den som kunde frälsa honom från döden, och han blev bönhörd, för sin gudsfruktans skull.

Matt. 26:38, 27:46f. Mark. 14:33f, 15:34f.

Luk. 22:42, 23:46. Joh. 12:27, 17:1.

8. Fastän han var Son, lärde han sig lydnad genom sitt lidande. Fil. 2:6.

9. Och när han fullkomnats blev han, för alla dem som lyder honom, upphövet till evig frälsning, Hebr. 2:10.

10. kallad av Gud som överstepräst efter Melkisedeks sätt.

11. Om detta hade vi väl mycket att säga, men sådant är svårt att i ord göra tydligt, eftersom ni har blivit tröga* till att höra. *KXII: oförståndiga.

12. Ty ni som för länge sedan borde vara lärare har åter behov av att man lär er de första grunderna av Guds ord. Ni behöver mjölk och inte fast föda.

1 Kor. 3:1f. 1 Petr. 2:2.

13. För den som lever av mjölk, han

är oerfaren i rättfärdighetens ord, ty han är ett barn.

1 Kor. 3:2, 14:20. Ef. 4:14.

14. Men den fasta maten hör till dem som är fullvuxna*, de som genom vanan har övat sina sinnen till att skilja mellan gott och ont.

*KXII: fullkomliga.

6 Kapitel

Varning för att avfalla. Förmaning att förbli fast i hoppet liksom Abraham.

Låt oss därför lämna* de första grunderna av Kristi lära och sträva vidare mot det som hör till fullkomligheten, låt oss inte åter lägga grunden med omvändelse** från döda gärningar och med tro på Gud,

*KXII: Därför vill vi låta bestå.

**Bättring. Alt. övers: sinnesändring, ånger.

2. med läran om dop och handpåläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom.

3. Och detta vill vi göra, om Gud tillåter det.

Jak. 4:15.

4. Ty dem som en gång har blivit upplysta, och som har smakat den himmelska gåvan och har blivit delaktiga av den Helige Ande

Hebr. 10:26.

5. och som har smakat det goda Guds ord och den tillkommande världens krafter,

6. men sedan har avfallit. För dem är det omöjligt att igen bli förnyade till omvändelse*, då de själva på nytt korsfäster Guds Son och öppet hånar honom.

*KXII: bättring.

Alt. övers: sinnesändring, ånger.

Matt. 12:31f. 2 Petr. 2:20.

7. Ty den jord som dricker det regn som ofta faller på den och som ger

god gröda åt dem som den brukas för, får välsignelse från Gud.

8. Men den som bär törne och tistel är oduglig och nära förbannelse och slutet för den blir att brännas.

9. Men vad er beträffar, ni älskade, är vi övertygade om att det står bättre till med er och er frälsning, även om vi talar på detta sätt.

10. Ty Gud är inte orättvis så att han glömmar ert verk och ert arbete i kärlek, som ni har bevisat hans namn då ni tjänade de heliga och ännu tjänar dem.

Matt. 10:42, 25:40. Mark. 9:41. Joh. 13:20.

Rom. 3:4. 1 Thess. 1:3. 2 Thess. 1:6-7.

11. Men vi önskar att var och en av er visar samma iver att bevara full visshet i hoppet ända till slutet,

12. så att ni inte blir tröga, utan blir efterföljare till dem som genom tro och tålamod får det utlovade arvet.

13. När Gud gav löftet åt Abraham, svor han vid sig själv, eftersom han inte hade någon större att svära vid.

1 Mos. 22:16. Ps. 105:9. Luk. 1:73.

14. Han sade: Sannerligen, jag skall rikligt välsigna dig och rikligt föröka dig.

1 Mos. 12:3, 22:17.

15. Och så när han i tålamod väntade, fick han det som var utlovat.

16. Ty människor svär ju vid den som är större än de, och eden tjänar till en bekräftelse och gör slut på all tvist.

2 Mos. 22:11.

17. Därför, då Gud ville visa löftets arvingar hur oföränderligt hans beslut är, bekräftade han det med en ed.

18. så att vi genom två orubbliga ting, i vilka Gud omöjligen kunde ljuga, skulle få en kraftig tröst, vi som har sökt vår tillflykt i det hopp som ligger framför oss.

4 Mos. 23:19. 1 Sam. 15:29. Mal. 3:6.

19. I det hoppet har vi ett säkert och fast själens ankare, som når innanför förlåten*,

*Det som skiljer det heliga från det allra heligaste.

20. dit Jesus så som vår förelöpare har gått in för oss. Han har blivit en överstepräst till evig tid efter Melkisedeks sätt.

Hebr. 3:1, 4:14, 7:17, 8:1, 9:11.

7 Kapitlet

Melkisedek, en förebild till Kristus. Kristi prästdömes företräde framför Arons.

Ty denne Melkisedek var konung i Salem och präst åt Gud den Högste. Det var han som mötte Abraham när denne kom tillbaka efter att ha slagit kungarna och välsignade honom.

1 Mos. 14:18.

2. Åt honom gav Abraham också tionde av allt, vars namn först betyder rättfärdighetens konung, men sedan också Salems konung, vilket betyder fridens konung.

3. Utan far, utan mor, utan släkt, och som varken har en begynnelse på sina dagar eller en ände på sitt liv, men har gjorts lik Guds Son, och förblir präst i evighet.

4. Och se nu hur stor denne är som också patriarken Abraham gav tionde av bytet.

1 Mos. 14:20.

5. De av Levi söner, som får prästdömet har ju befallning att enligt lagen ta tionde av folket, det vill säga av sina bröder, fastän dessa har kommit från Abrahams länd*.

*höft: härstammar från Abraham.

4 Mos. 18:21f. 5 Mos. 18:1. 2 Krön. 31:5.

6. Men denne som inte har sin släkt från dem tog tionde av Abraham och

välsignade honom som hade löftena.

Rom. 4:13. Gal. 3:16.

7. Nu nekar ingen till att det som är mindre får välsignelse av det som är större.

8. Här är det dödliga människor som tar tionde, men där är det en om vilken det vittnas att han lever.

9. Genom Abraham har så att säga också Levi, som tar emot tionde, fått ge tionde.

10. För han var ännu i sin fars länd*, då Melkisedek mötte honom.

*höft: Levi var ännu inte född, men skulle komma i Abrahams släkt.

11. Om nu fullkomlighet kunde vinnas genom det levitiska prästadömet – för under detta hade folket fått sin lag – varför behövdes det då att en annan präst skulle uppstå efter Melkisedeks sätt, och inte nämnas efter Arons sätt?

Gal. 2:21.

12. Ty där prästadömet förändras, där måste också lagen förändras.

13. Den som detta sägs om är ju av en annan stam, från vilken aldrig någon har skött altaret.

14. Ty det är ju uppenbart att vår Herre kommit från Juda stam, till vilken stam Mose inte talat om något prästadöme.

Jes. 11:1. Matt. 1:2.

15. Och detta blir ännu klarare då en annan präst lik Melkisedek uppstår, 16. som inte har blivit det enligt en lag som är efter köttet, utan enligt kraften av oförgängligt liv.

17. För han vittnar: Du är en präst till evig tid efter Melkisedeks sätt.

Ps. 110:4. Hebr. 5:6.

18. Ty därmed upphävs det tidigare budet, på grund av dess svaghet och onyttighet.

Gal. 4:9.

19. Ty lagen kunde ju inte göra någonting fullkomligt. Men ett bättre

hopp infördes, och genom det kan vi närma oss Gud.

Joh. 1:17. App. 13:39. Rom. 3:21f, 8:3.

Gal. 2:16. Ef. 2:18, 3:12. Hebr. 4:16.

20. Och så mycket mer som det inte har skett utan ed, ty de andra har ju blivit präster utan ed,

21. Men denne med ed, genom den som sade till honom: Herren har svurit och skall inte ångra sig: Du är en präst till evig tid efter Melkisedeks sätt.

22. Så har också Jesus gått i borgen för ett bättre förbund.

Hebr. 8:6.

23. Och de andra prästerna har blivit flera, därför att döden hindrade dem att bli kvar,

24. men han har ett oförgängligt prästadöme, eftersom han förblir i evighet.

Rom. 8:34. 1 Tim. 2:5.

Hebr. 9:24. 1 Joh. 2:2.

25. Därför kan han också fullkomligt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, och han lever alltid för att be för dem.

26. Ty en sådan överstepräst behövde vi, en som är helig, oskyldig, obesmitad, skild från syndare och högre än himlarna,

Hebr. 4:14-15.

27. en som inte dagligen behöver fram-bära offer, såsom de andra översteprästerna, först för sina egna synder och sedan för folkets. Ty det gjorde han en gång för alla, då han offrade sig själv.

3 Mos. 9:7, 16:6f. Hebr. 5:3, 9:12f, 10:12.

28. För lagen insätter människor till överstepräster som har svagheter, men edens ord som kom efter lagen, insätter Sonen som är fullkomnad för evigt.

Hebr. 2:10, 5:1f.

8 Kapitlet

Det nya förbundet är bättre än det gamla.

Men huvudsumman av det vi talar är detta: Vi har en sådan överstepräst som sitter på högra sidan av Majestätets tron i himlarna,

Ps. 110:1. Ef. 1:20. Kol. 3:1.

Hebr. 1:3f, 3:1, 4:14, 6:20, 9:11, 12:2.

2. och tjänar i helgedomen och i det sanna tabernaklet, som Herren har rest och inte någon människa.

Hebr. 9:8f, 10:21.

3. För varje överstepräst blir tillsatt för att bära fram gåvor och offer, därför var det nödvändigt att också denne hade något att bära fram.

Ef. 5:2. Hebr. 5:1.

4. Om han nu vore på jorden så vore han inte präst, då andra präster finns där som efter lagen bär fram gåvorna, 5. och tjänar i den helgedom, som är en avbild och en skugga av den himmelska, så som det blev uppenbarat för Mose, då han skulle fullborda tabernaklet: Se till, sade han, att du gör allt efter den förebild som blev visad för dig på berget.

2 Mos. 25:40. Apg. 7:44. Kol. 2:17. Hebr. 10:1.

6. Men nu har denne fått ett så mycket bättre ämbete, eftersom han är medlare för ett bättre förbund, vilket blivit grundat på bättre löften.

2 Kor. 3:6. Hebr. 7:22.

7. Ty om det förra förbundet hade varit utan brist, så skulle plats inte behövt sökas för ett annat.

8. Men nu klandrar han dem och säger: Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och Juda hus, 9. inte ett sådant förbund som det jag gjorde med deras fäder på den dag, då jag tog dem vid handen för att föra

ut dem ur Egyptens land. Eftersom de inte blev kvar i mitt förbund, brydde jag mig inte om dem, säger Herren.

10. Ty detta är det förbund, som jag skall sluta med Israels hus efter dessa dagar, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i deras sinnen, och i deras hjärtan skall jag skriva dem, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk.

Jer. 31:33. Sak. 8:8. Hebr. 10:16.

11. Och då skall ingen behöva lära sin nästa eller sin broder och säga: Lär känna Herren. Ty alla skall känna mig, från den minste bland dem till den störste. Jes. 54:13. Joh. 6:45. 1 Joh. 2:27.

12. Ty jag skall vara nådig mot deras orättfärdiga gärningar, och deras synder och deras laglöshet skall jag inte mer komma ihåg.

Rom. 11:27.

13. När han säger, ett nytt förbund, ger han till känna, att det förra är föråldrat. Men det som föråldras och blir gammalt är nära att försvinna.

9 Kapitlet

Det gamla förbundets gudstjänst. Kristus, det nya förbundets överstepräst.

Nu hade väl också det första förbundet* sina stadgar för gudstjänst och sin jordiska helgedom.

*TR: tabernaklet. 2 Mos. 25:8, 36:8.

2. Ty det främre tabernaklet var så inrett: Där fanns ljusstaken och bordet och skådebröden. Detta kallades det heliga.

2 Mos. 25:30, 26:1, 40:1, 3 Mos. 24:5f.

3. Men bakom den andra förlåten var ett tabernakel som kallades det allra heligaste.

2 Mos. 26:33.

4. Det hade ett gyllene rökelsealtare

och förbundets ark som på alla sidor var överdragen med guld. I den fanns det gyllene kärlet med mannat, Arons stav, som hade grönskat, och förbundets taylor.

2 Mos. 16:33, 25:10f, 34:29. 4 Mos. 17:10.

1 Kon. 8:9. 2 Krön. 5:10.

5. Ovanpå stod härlighetens keruber, som överskuggade nådastolen, men det är inte tillfälle att nu tala om varje sak i detalj.

2 Mos. 25:18.

6. Då nu detta var ordnat, gick prästerna alltid in i det främre tabernaklet och förättade gudstjänsterna.

4 Mos. 18:3.

7. Men i det andra gick bara översteprästen in en gång om året och då inte utan blod, som han bär fram för sina egna och för folkets omedvetna synder.

2 Mos. 30:10. 3 Mos. 16:2f. Hebr. 5:3

8. Därmed ger den Helige Ande tillkänna, att vägen till det allra heligaste ännu inte blivit uppenbarad, så länge det första tabernaklet äger bestånd.

Hebr. 10:19-20.

9. För detta är en liknelse som syftar på den nuvarande tiden, under vilken gåvor och offer frambäras, som enligt samvetet inte kunde fullkomna den som tjänar,

Apg. 13:39. Gal. 3:21. Hebr. 5:1, 10:1.

10. utan endast tillsammans med mat och dryck och olika slags reningsbad och köttsliga stadgar*, är pålagda intill tiden för en bättre ordning.

*KXII: utvärtets helighet.

3 Mos. 11:2. 4 Mos. 19:7.

11. Men Kristus kom som överstepräst för det tillkommande goda, genom det större och fullkomligare tabernaklet, som inte är gjort med händer, det vill säga som inte tillhör den här skapelsen.

Hebr. 3:1, 4:14, 6:20, 8:1.

12. Gick han, inte heller med bockars

och kalvars blod, utan med sitt eget blod, en gång för alla in i det allra heligaste och vann en evig förlösning.

Apg. 20:28. Hebr. 10:10. 1 Petr. 1:19. Upp. 1:5.

13. Om blod av tjurar och bockar och aska av en ko, stänkt på de orenade, helgar till köttslig renhet,

3 Mos. 16:14. 4 Mos. 19:2f. Hebr. 10:4.

14. hur mycket mer skall inte Kristi blod, då han nu genom evig Ande har framburit sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud, rena era samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden.

Luk. 1:74-75. Rom. 6:13. Gal. 1:4, 2:20. Ef. 5:2.

Tit. 2:14. 1 Petr. 1:19, 4:2. 1 Joh. 1:7. Upp. 1:5.

15. Därför är han också medlare för ett nytt förbund, för att de som är kallade kan få löftet om det eviga arvet, sedan hans död blev återlösningen från de överträdelser som blivit begångna under det första förbundet.

Rom. 3:25, 5:6. 1 Tim. 2:5.

Hebr. 12:24. 1 Petr. 1:18.

16. För där ett testamente finns, är det ju nödvändigt att han som skrev det är död.

17. Ty ett testamente blir giltigt först genom döden, eftersom det inte träder i kraft så länge den som upprättade det lever.

Gal. 3:15.

18. Därför blev inte heller det första förbundet instiftat utan blod.

19. Ty sedan Mose inför allt folket hade läst alla budorden enligt lagen, tog han blodet från kalvar och bockar tillsammans med vatten, scharlakansröd ull och isop och bestänkte både själva boken och allt folket.

2 Mos. 24:5-6. 3 Mos. 16:15f.

20. Och sade: Detta är förbundets blod, som Gud har förordnat åt er.

2 Mos. 24:8. Matt. 26:28.

21. Och på samma sätt stänkte han

blod på tabernaklet och på alla de kärl som hörde till gudstjänsten.

2 Mos. 29:21. 3 Mos. 8:15f.

22. Enligt lagen blir nästan allt renat genom blod, och utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse. 3 Mos. 17:11.

23. Därför var det nödvändigt att avbilderna av de himmelska tingen skulle bli renade med sådant, men de himmelska tingen måste själva ha ett bättre offer än dessa.

24. Ty Kristus har inte gått in i den helgedom som är gjord med händer och som är en bild av den verkliga, utan han har gått in i själva himlen, för att träda fram inför Guds ansikte för oss.

25. Det är inte heller så att han måste offra sig själv många gånger, så som översteprästen varje år går in i helgedomen med en annans blod.

2 Mos. 30:10. 3 Mos. 16:2f. Hebr. 7:27.

26. I så fall hade han varit tvungen att lida döden många gånger, alltifrån världens begynnelse. Men nu vid tidernas slut har han en enda gång blivit uppenbarad för att ta bort synden genom sitt offer.

1 Kor. 10:11. Gal. 4:4. Ef. 1:10.

1 Petr. 1:20. 1 Joh. 2:18.

27. Och såsom det är människorna förelagt att en gång dö och sedan dömas,

28. så skall Kristus, som en enda gång har offrats för att ta bort mångas synder, ses en andra gång utan synd, till frälsning för dem som väntar honom.

Matt. 26:28. Rom. 5:6f. 1 Petr. 3:18.

10 Kapitlet

De levitiska offren och Kristi offer. Förmaning till ståndaktighet i tron.

För lagen har en skugga av det goda som kommer, men inte själva bilden av tingen. År efter år bär man ständigt fram samma offer, men dessa kan aldrig fullkomna dem som träder fram.

Kol. 2:17. Hebr. 8:5, 9:9.

2. Annars skulle man ha upphört att offra eftersom de som offerar inte mer kunde ha några synder på sitt samvete, sedan de en gång blivit renade.

3. Men genom dessa sker en årlig påminnelse om synderna.

4. Ty det är omöjligt att tjurars och bockars blod skulle kunna ta bort synder. 3 Mos. 16:14. 4 Mos. 19:4. Hebr. 9:13.

5. Därför säger han då han kommer i världen: Offer och gåva ville du inte ha, men en kropp har du berett åt mig.

Ps. 40:7. 50:8. Jes. 1:11. Jer. 6:20. Amos 5:21.

6. Till brännoffer och syndoffer hade du inte behag.

Ps. 51:18.

7. Då sade jag: Se, jag kommer, i bokrullen är skrivet om mig att jag skall göra din vilja, o Gud. Ps. 40:8-9

8. Först sade han: Offer och gåvor, brännoffer och syndoffer ville du inte ha, och du fann inte heller behag i dem, vilka bärs fram enligt lagen.

9. Därefter sade han: Se, jag kommer för att göra din vilja, o Gud. Han tar bort det första för att insätta det andra.

10. Och genom denna vilja har vi blivit helgade genom Jesu Kristi kroppas offer en gång för alla. Hebr. 9:12.

11. Varje präst står dagligen och gör tjänst och bär ofta fram samma of-

fer, som aldrig kan ta bort synder.

12. Men sedan han har burit fram ett enda offer för synderna, som gäller för alltid, sitter han på Guds högra sida,

Ps. 110:1. Apg. 2:34. 1 Kor. 15:25.

Ef. 1:20. Kol. 3:1. Hebr. 1:3, 8:1.

13. och väntar nu till dess hans fiender blir lagda till en fotapall för hans fötter.

14. Ty med ett enda offer har han för alltid fullkomnat dem som blir helgade.

15. Detta vittnar också den Helige Ande för oss. Ty då han tidigare hade sagt:

16. Detta är det förbund som jag skall sluta med dem efter dessa dagar, säger Herren: Jag skall ge dem mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinne vill jag skriva dem, Jer. 31:33. Hebr. 8:8f.

17. och deras synder och orättfärdigheter skall jag inte mer komma ihåg,

Rom. 11:27.

18. Där nu sådan förlåtelse finns, där är det inte längre något offer för synd.

19. Eftersom vi nu kära bröder, har frimodighet att gå in i det heligaste genom Jesu blod,

Joh. 10:9, 14:6.

Rom. 5:2. Ef. 2:13f, 3:12. Hebr. 9:8.

20. som han har öppnat åt oss, en ny och levande väg genom förlåten, det är genom sitt kött,

21. och då vi har en stor överstepräst över Guds hus,

Hebr. 4:14.

22. så låt oss gå fram med ett sannfärdigt hjärta i full trosvisshet, med våra hjärtan bestänkta och renade från ett ont samvete och med kroppen tvättad med rent vatten.

Hes. 36:25. Ef. 3:12. Jak. 1:6.

23. Och låt oss orubbligt hålla fast vid hoppets bekännelse, ty han som har gett löftet är trofast.

1 Kor. 1:9. 1 Thess. 5:24. Hebr. 4:14.

24. Och låt oss ge akt på varandra så att vi uppmuntrar till kärlek och goda gärningar.

25. Låt oss inte överge våra sammankomster*, som somliga har för vana, utan förmana varandra och detta så mycket mer som ni ser dagen närmar sig.

*KXII: vår församling.

Rom. 13:11. 2 Petr. 3:9f.

26. För om vi syndar med vett och vilja sedan vi har fått kunskap om sanningen, återstår för oss inte mer något offer för synderna,

4 Mos. 15:30. Matt. 12:31. Hebr. 6:4f.

2 Petr. 2:20-21. 1 Joh. 5:16.

27. utan en förskräcklig väntan på domen, och hetta av en eld som skall förtära motståndarna.

Hes. 36:5. Sef. 1:18, 3:8.

28. Den som bryter Mose lag måste dö utan barmhärtighet, efter två eller tre vittnesmål.

4 Mos. 35:30. 5 Mos. 17:6, 19:15.

Joh. 8:17. 2 Kor. 13:1.

29. Hur mycket hårdare straff tror ni då inte att den förtjänar som förtrampar Guds Son och håller för orent förbundets blod, genom vilket han är helgad, och som smädar nådens Ande?

1 Kor. 11:29.

30. För vi känner honom som sade: Min är hämden, jag skall vedergälla det, säger Herren. Och åter: Herren skall döma sitt folk.

5 Mos. 32:35-36.

Ps. 135:14. Rom. 12:19.

31. Det är förskräckligt att falla i den levande Gudens händer.

32. Men kom ihåg de tidigare dagarna, efter att ni hade blivit upplysta, när ni uthärdade mycket kamp och lidande,

Gal. 3:4. Fil. 1:29-30. Kol. 2:1.

33. dels blev ni genom smädelse och bedrövelse gjorda till ett skådespel, dels led ni med andra som blev behandlade så.

Fil. 1:7, 4:14.

34. Ty ni har tagit del i den bedrövelse som kom av mina bojor, och med glädje tillät ni att ni blev plundrade på era ägodelar. För ni visste att ni har en egendom i himlen som är bättre och som består.

Matt. 5:12. 6:20, 19:21. Luk. 12:33.

Apg. 5:41. 1 Thess. 2:14. 1 Tim. 6:19. Jak. 1:2.
35. Så kasta nu inte bort er frimodighet, som har med sig stor lön.

Matt. 10:32.

36. För ni behöver uthållighet, för att när ni har gjort Guds vilja, kommer ni att få löftet.

Luk. 21:19.

37. Ty ännu en kort liten tid, så kommer han som skall komma, och han skall inte dröja.

Hab. 2:3. Luk. 18:8. 1 Petr. 1:6.

38. Den rättfärdige skall leva av tro, men om han drar sig undan, så har min själ inte behag i honom.

Hab. 2:4. Rom. 1:17. Gal. 3:11.

39. Men vi hör inte till dem som drar sig undan till förtappelse, utan till dem som tror och räddar sina själar.

11 Kapitlet

Trons kraft visas genom exempel från Gamla testamentet.

Men tron är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om det man inte ser.

2. Genom den har de gamle fått sitt vittnesbörd.

Hebr. 11:39.

3. Genom tron förstår vi att världen har blivit fullbordad genom Guds ord, så att det synliga har blivit till av det som vi inte kan se.

1 Mos 1:1. Ps. 33:6. 2 Petr. 3:5.

4. Genom tron bar Abel fram ett bättre offer åt Gud än Kain. Genom den fick han vittnesbördet att han var

rättfärdig, då Gud gav vittnesbörd om hans gåvor, och genom den talar han ännu, trots att han är död.

1 Mos. 4:4. Matt. 23:35. Hebr. 12:24.

5. Genom tron togs Enok bort, så att han inte skulle se döden, och man fann honom inte mer därför att Gud hade tagit bort honom. Ty förrän han togs bort, hade han fått vittnesbördet att han behagade Gud.

1 Mos. 5:24.

6. Men utan tro är det omöjligt att behaga Gud. Ty den som vill komma till Gud, han måste tro att Gud är till, och att han lönar dem som söker honom.

7. Genom tron byggde Noa i gudsfuktan en ark till räddning för sitt hus, sedan han hade fått en gudomlig varning* om de ting som ännu inte var synliga, och genom den dömde han världen och blev arvinge till den rättfärdighet, som är av tron.

*KXII: Guds befallning.

1 Mos. 6:13f. Rom. 3:22. Fil. 3:9.

8. Genom tron var Abraham lydig då han blev kallad, och drog ut till det land som han skulle få till arvedel, och han drog ut trots att han inte visste vart han skulle komma.

1 Mos. 12:1f. Apg. 7:2.

9. Genom tron levde han som främling i det utlovade landet, liksom i ett främmande land, och bodde i tält med Isak och Jakob, som var medarvingar till samma löfte.

10. Ty han väntade på staden, den som har grundvalarna, vars byggmästare och skapare är Gud.

Hebr. 3:4, 12:22, 13:14. Upp. 21:2.

11. Genom tron fick också Sara själv kraft till att avla en avkomma, och fast hon var överårig födde hon, ty hon höll honom trofast som hade gett löftet.

1 Mos. 17:19, 18:10, 21:1-2.

Luk. 1:36. Rom. 4:19. Hebr. 10:23.

12. Därför föddes det också av en som var så gott som död, så många som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand, som är oräknelig.

1 Mos. 15:5. Rom. 4:18.

13. I tron har alla dessa dött utan att de ännu hade fått vad som var utlovat. De hade bara sett det i fjärran och trott på det och hälsat det och bekant sig vara gäster och främlingar på jorden. 1 Mos. 23:4. Ps. 39:13. 119:19.

14. För de som talar så ger tillkänna att de söker efter ett hemland.

15. Och om de hade menat det land varifrån de kommit, så hade de haft tid att vända tillbaka.

16. Men nu längtade de till ett bättre, det himmelska. Därför skäms inte Gud för att kallas deras Gud, ty han har berett åt dem en stad. Hebr. 13:14.

17. Genom tron offrade Abraham Isak när han blev satt på prov. Han som hade fått löftena offrade den enfödde sonen, 1 Mos. 22:2f.

18. och till honom hade det blivit sagt: Genom Isak skall din säd uppkallas efter dig.

1 Mos 21:12. Rom. 9:7. Gal. 3:29.

19. För han tänkte att Gud var mäktig att också uppväcka från de döda, därifrån fick han ju också honom tillbaka, bildligt talat.

20. Genom tron välsignade Isak Jakob och Esau ifråga om kommande ting. 1 Mos. 27:27f.

21. Genom tron välsignade Jakob Josefs båda söner då han låg för döden och tillbad, lutad mot ändan av sin stav. 1 Mos. 47:31, 48:5f.

22. Genom tron talade Josef då han skulle dö om Israels barns uttåg och gav befallning om sina ben.

1 Mos. 50:24.

23. Genom tron blev Mose då han var född, i tre månader dold av sina föräldrar, därför att de såg att han var ett vackert barn, och de fruktade inte kungens befallning.

2 Mos. 1:16, 2:2. Apg. 7:20.

24. Genom tron vägrade Mose att kallas Faraos dotterson, när han hade blivit stor, 2 Mos. 2:10-11.

25. och ville hellre lida bedrövelse med Guds folk än för en tid njuta av synden.

26. Och höll Kristi smälek för större rikedom än skatterna i Egypten, ty han såg efter lönen.

27. Genom tron övergav han Egypten, och fruktade inte kungens vrede. Han härdade ut därför att han likaså såg den osynlige.

2 Mos. 12:31, 13:17.

28. Genom tron har han anordnat påskan och blodsbestrykningen, för att fördärvaren inte skulle röra deras förstfödda. 2 Mos. 12:3f.

29. Genom tron gick de genom Röda havet som på torra land, men när egyptierna försökte detsamma, dränktes de. 2 Mos. 14:21f.

30. Genom tron föll Jerikos murar sedan man gått runt omkring dem i sju dagar. Jos. 6:20.

31. Genom tron slapp skökan Rahab att förgås med de otrogna, eftersom hon med frid hade tagit emot spejarna. Jos. 2:1, 6:23. Jak. 2:25.

32. Och vad skall jag säga mer? Ty tiden skulle bli mig för kort om jag skulle berätta om Gideon, Barak, Simson och Jefta, om David, Samuel och profeterna.

Dom. 4:6, 6:11, 11:1, 13:24. 1 Sam. 17:45f.

33. Dessa som genom tron har besegrat kungariken, övat rättfärdighet,

fått löften, täppt till lejons mun,
Dom. 14:6. 1 Sam. 17:34. 2 Sam. 8:1,
10:19, 12:29. 1 Kon. 9:4. Dan. 6:22.

34. utsläckt kraftig eld, undkommit
svärdsegg, från svaghet har blivit
starka, har blivit väldiga i krig, och
drivit främmande härar på flykten.

Dom. 7:21, 15:15. 2 Kon. 6:16, 20:7.
2 Krön. 20:17. Ps. 89:20. Dan. 3:25.

35. Kvinnor har fått igen sina döda
genom uppståndelse. Andra tortera-
des och ville inte ta emot någon be-
frielse, för att de skulle få en bättre
uppståndelse. 1 Kon. 17:23. 2 Kon. 4:36.

36. Andra har fått utstå hån och gis-
selslag, och dessutom bojer och fäng-
else. Jer. 20:2. Apg. 22:25. 2 Kor. 11:25.

37. De blev stenade, söndersågade,
frestade*, dödade med svärd. De har
gått omkring i fårskinn och getskinn,
lidit brist, blivit förföljda och miss-
handlade.

*KXII: genomstungna. 1 Kon. 21:13. 2 Kon.
1:8. 2 Krön. 24:21. Matt. 3:4.

38. Dessa som världen inte var vär-
dig att ha. De irrade omkring i öknar
och på berg, i grottor och jordhålor.
39. Alla dessa har genom tron fått
vittnesbörd, men fick inte det som var
utlovat, Hebr. 11:2.

40. därför att Gud hade utsett något
bättre åt oss, för att de inte skulle bli
fullkomnade utan oss.

12 Kapitlet

*Förmaning att följa de gamla trosvittnenas
exempel av tro och ståndaktighet och att
sträva efter frid och helgelse.*

Då vi nu har en så stor sky av vitt-
nen omkring oss, låt oss lägga
av allt som tynger och synden som så
lätt omsnärjer oss*, och med uthål-

lighet löpa framåt i den kamp som
ligger framför oss,

*KXII tillägger: och gör oss tröga.

Rom. 6:4, 12:12. 1 Kor. 9:24.

2 Kor. 7:1. Ef. 4:22. Fil. 3:13-14.

Kol. 3:8. Hebr. 10:36. 1 Petr. 2:1, 4:2.

2. och se på Jesus, trons upphovsman
och fullkomnare, som i stället för den
glädje som låg framför honom, utstod
korsets lidande utan att bry sig om
skammen, och som nu sitter på hög-
ra sidan om Guds tron.

Luk. 24:26f. Apg. 3:15. 5:31.

Fil. 2:8. Hebr. 1:3, 2:10. 8:1. 1 Petr. 1:3.

3. Tänk på honom som har fått stå
ut med sådan motsägelse från syndar-
na, så att ni inte tröttnar i era själar
och ger upp.

4. Ännu har ni inte stått emot ända
till blods i kampen mot synden.

1 Kor. 10:13.

5. Och ni har redan glömt den för-
maning, som talar till er liksom till
barn: Min son, förakta inte Herrens
aga och ge inte upp då du tillrättavi-
sas av honom.

Job 5:17. Ords. 3:11-12. Upp. 3:19.

6. Ty den Herren älskar den agar han,
och han bestraffar var son som han
erkänner.

7. Om ni nu får utstå tuktan, så hand-
lar Gud med er, så som med barn. För
var finns den son som inte tuktas av
sin far?

8. Är ni utan tuktan, som alla andra
har blivit delaktiga av, så är ni oäkta
och inte söner.

9. Har vi nu haft köttsliga fäder som
tuktat oss, och vi hade vördnad för
dem, skall vi då inte så mycket mer
underordna oss andarnas Fader, så att
vi får leva?

10. De förra tuktrade oss ju bara un-
der några få dagar som de fann lämp-
ligt, men han gör det för vårt bästa,

för att vi skall få del av hans helighet.
11. All tuktan tycks inte för tillfället vara till glädje, utan till sorg, men för dem som fostrats genom detta, ger den sedan rättfärdighet och frid som frukt.

12. Därför, lyft upp era kraftlösa händer och trötta knän.

13. Gör stigarna raka för era fötter, så att det som haltar inte vrides ur led, utan istället blir botat.

14. Sträva efter frid med alla och efter helgelse, utan vilken ingen får se Herren. Matt. 5:8. Rom. 12:18. 2 Tim. 2:22.

15. Och se till att ingen går miste om Guds nåd, att ingen bitter rot skjuter upp och vållar skada, så att många därigenom blir besmittade,

5 Mos. 29:18. 2 Kor. 6:1. Hebr. 3:12.

16. att ingen är otuktig eller ohelig såsom Esau, som för en måltid sålde bort sin förstfödsrätt.

1 Mos. 25:33. Ef. 5:3. Kol. 3:5. 1 Thess. 4:3.

17. Ni vet ju att då han sedan ville ärva välsignelsen, blev han avvisad, för han fann inte något tillfälle att ångra sig, trots att han med tårar sökte därefter.

1 Mos. 27:34.

18. Ty ni har inte kommit till ett berg som man kan ta på, ett som brinner med eld, inte till töcken, mörker och storm,

2 Mos. 19:12. 5 Mos. 5:22.

19. inte till basunljud och till en röst, som talade så att de som hörde den undanbad sig att något mer ord skulle tilläggas.

2 Mos. 20:19. 5 Mos. 5:5f. 18:16.

20. Ty de förmådde inte uthärda det som där blev befallt: Att även om ett djur rör vid berget, skall det stenas eller skjutas med en pil. 2 Mos. 19:13.

21. Och så förskräcklig var den synen, att Mose sade: Jag är förskräckt och bävar.

22. Utan ni har kommit till Sions berg

och till levande Guds stad, det himmelska Jerusalem, och till den oräkneliga änglaskaran,

Gal. 4:26. Upp. 3:12, 21:2f.

23. och till en högtidsskara och församling av förstfödda, som är uppskrivna i himlen och till Gud som dömer alla och till de rättfärdigas andar som har fullkomnats, Luk. 10:20.

24. och till det nya förbundets medlare, Jesus, och till stänkelseblodet som talar bättre än Abels blod.

2 Mos. 24:8. 1 Tim. 2:5.

Hebr. 8:6, 9:15, 10:22, 11:4. 1 Petr. 1:2.

25. Se till att ni inte avvisar honom som talar. Ty om inte de kunde fly undan, när de undanbad sig honom som talade på jorden, så kan vi det ännu mindre, om vi vänder oss bort från honom som talar från himlen.

Hebr. 2:3.

26. Hans röst kom då jorden att bäva, men nu har han lovat och sagt: Ännu en gång skakar jag inte bara jorden, utan också himlen.

Hagg. 2:7.

27. Då han säger: Ännu en gång ger han tillkänna förvandlingen av de skapade ting som kan bäva, för att de ting som inte kan bäva skall bestå.

Ps. 102:27. Matt. 24:35. 2 Petr. 3:10.

28. Därför, eftersom vi får ett rike som inte kan bäva, har vi nåd genom vilken vi tjänar Gud med vördnad* och fruktan, honom till behag.

*KXII: tuktighet.

Fil. 4:18. 1 Petr. 2:5.

29. Ty vår Gud är en förtärande eld.

5 Mos. 4:24, 9:3.

13 Kapitlet

Förmaningar till att leva ett Kristet liv och att vara lydiga mot lärarna. Hälsningar.

Förbli fasta i broderlig kärlek.

Rom. 12:10. 1 Petr. 1:22, 3:8, 4:8.

2. Glöm inte att visa gästfrihet. Genom den har några tagit emot änglar som gäster utan att veta det.

1 Mos. 18:1. Rom. 12:13. 1 Petr. 4:9.

3. Tänk på fångarna som om ni vore deras medfångar, och på dem som misshandlas, så som ni själva också har en kropp.

Rom. 12:15. 1 Petr. 3:8.

4. Äktenskapet skall hållas i ära bland alla och den äkta sängen obesmittad, för otuktiga och horkarlar skall Gud döma.

5. Ert levnadssätt skall vara fritt från girighet. Var nöjda med det ni har. Ty han har själv sagt: Jag skall inte överge dig eller lämna dig.

2 Mos. 23:8. 5 Mos. 16:19, 31:6.

Jos. 1:5. Matt. 6:25f. 1 Tim. 6:6f.

6. Så vi kan frimodigt säga: Herren är min hjälpare, och jag skall inte frukta. Vad kan en människa göra mig?

Ps. 56:5f, 118:6.

7. Tänk på era lärare som har talat Guds ord till er. Se, hur de slutade sina liv och följ efter deras tro.

8. Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet.

9. Låt er inte drivas omkring av många olika och främmande läror. Ty det är gott att hjärtat blir styrkt genom nåd, och inte mat. Dessa har inte gagnat dem som befattat sig därmed.

Jer. 29:8. Matt. 24:4. Joh. 6:27.

Rom. 16:17. Ef. 4:14, 5:6. Kol. 2:8f.

2 Thess. 2:2. 1 Joh. 4:1.

10. Vi har ett altare som de som tjänar i tabernaklet inte har rätt* att äta av.

*KXII: makt.

11. För kropparna av de djur, vilkas blod för syndens skull bärs in i helgedomen genom översteprästen, bränns upp utanför lägret.

2 Mos. 29:14. 3 Mos. 4:12f,

6:30, 16:27. 4 Mos. 19:3.

12. Därför led också Jesus utanför porten*, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket.

*utanför Jerusalems port. Joh. 19:17.

13. Så låt oss nu gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek.

14. Ty vi har här ingen varaktig stad utan vi söker efter den tillkommande.

Fil. 3:20. Hebr. 11:10f.

15. Så låt oss därför genom honom bära ett lovets offer till Gud, som är en frukt från läppar som bekänner hans namn.

3 Mos. 7:12. Ps. 50:23. 51:19.

Hos. 14:3. Ef. 5:20. 1 Petr. 2:5.

16. Men glöm inte att göra gott och att dela med er, ty sådana offer har Gud behag till.

Rom. 12:13. 2 Kor. 9:12. Fil. 4:18.

17. Lyd era ledare och rätta er efter dem, ty de vakar över era själar, som de skall avlägga räkenskap för. Låt dem få göra det med glädje och inte med suckan, för det skulle inte vara nyttigt för er.

Hes. 3:18, 33:2f. Fil. 2:29.

1 Thess. 5:12. 1 Tim. 5:17.

18. Be för oss, för vi är övertygade om att vi har ett gott samvete, och vill på allt sätt leva ett rätt liv.

Apg. 23:1. 2 Kor. 1:12.

19. Men ännu mer ber jag er att göra detta, för att jag desto snarare skall få komma tillbaka till er.

20. Men fridens Gud som från de döda har återfört den store herden för fåren, vår Herre Jesus, genom ett evigt förbunds blod,

Jes. 40:11. Hes. 34:23. Sak. 9:11. Joh. 10:11.

Apg. 2:24. 1 Petr. 2:25, 5:4.

21. han bereder er till allt gott verk

till att göra hans vilja. Han verkar i er vad som är välbehagligt inför honom, genom Jesus Kristus. Honom tillhör äran i evigheternas evigheter! Amen.

2 Kor. 3:5. Fil. 2:13.

22. Jag förmanar er bröder, att tåla förmaningens ord, ty jag har ju skrivit till er helt kort.

23. Ni skall veta, att broder Timoteus

har blivit frigiven. Om han snart kommer, skall jag tillsammans med honom se er.

24. Hälsa alla era ledare och alla de heliga. De från Italien hälsar er.

25. Nåd vare med er alla. Amen.

Till hebréer skrivet från Italien, genom Timoteus.

Petrus första brev

1 Kapitlet

Kristus, vårt hopp och profetiornas fullbordan. Uppmaning till ett heligt liv.

Petrus, Jesu Kristi apostel, till de främlingar, som bor kringsspridda i Pontus, Galatien, Kappadocien, Asien och Bitynien,

Joh. 7:35. Apg. 8:14. Jak. 1:1.

2. utvalda enligt Guds, Faderns, förutseende genom Andens helgelse till lydnad och till bestänkelse med Jesu Kristi blod. Må nåd och frid föröka sig hos er.

Rom. 1:7, 8:29. 1 Kor. 1:3. Ef. 1:2.

Hebr. 12:24. 2 Petr. 1:2. Jud. v. 2.

3. Välsignad vare Gud och vår Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin stora barmhärtighet har fött oss på nytt till ett levande hopp, genom Jesu Kristi uppståndelse ifrån de döda,

Rom. 6:2-3. 1 Kor. 15:20. Ef. 1:3. Jak. 1:18.

4. till ett oförgängligt, obesmittat arv som inte vissnar och som är förvarat åt er i himlen.

Kol. 1:5. 2 Tim. 1:12.

5. Med Guds makt blir ni bevarade genom tro till en frälsning, som är beredd att uppenbaras i den sista tiden.

Jud. 1.

6. I vilken ni skall glädja er mycket, även om ni nu en kort tid, om så behövs, måste utstå bedrövelser under många slags prövningar.

Rom. 5:3. 2 Kor. 4:17.

Hebr. 10:37. 1 Petr. 5:10. Jak. 1:2.

7. För att er tro som prövats, vilken är långt mera värd än förgängligt guld som prövats genom eld, skall så visa sig bli till lov, pris och ära, vid Jesu Kristi uppenbarelse,

Ords. 17:3. Jes. 48:10. 1 Kor. 3:13.

1 Petr. 4:12. Jak. 1:3.

8. vilken ni älskar utan att ha sett honom. På honom tror ni fastän ni ännu inte ser honom, och ni skall jubla med en utesäglig och härlig glädje,

2 Kor. 5:7. Hebr. 11:1f.

9. när ni vinner målet för er tro, nämligen era själs frälsning.

10. Efter denna frälsning har profeter forskat och rannsakat, de har profeterat om den nåd, som skulle komma till er.

1 Mos. 49:10. Dan. 2:44, 9:24. Hagg. 2:8.

Sak. 6:12. Matt. 13:17. Luk. 10:24.

11. De har efterforskat vilken och hurudan tid Kristi Ande, som var i dem, hänsyftade till när han förutsade de lidanden, som skulle ske med Kristus och den härlighet som därefter skulle följa.

Ps. 22:7. Jes. 53:3. Luk. 24:26. 2 Petr. 1:21.

12. Och det blev uppenbarat för dem att de inte tjänade sig själva utan oss. Detta har nu förkunnats för er genom dem, som har predikat evangelium för er genom den Helige Ande, som sändes från himlen. Och detta längtar änglarna att få blicka in i.

Dan. 12:9. Apg. 2:4. Ef. 3:10. Hebr. 11:13f.

13. Omgjorda därför ert sinnes län-
der* och var nyktra och sätt ett full-
komligt hopp till den nåd, som kom-
mer er till del vid Jesu Kristi uppen-
barelse.

*ett uttryck för andlig vakenhet och beredskap.

Luk. 12:35. 21:34. Rom. 13:13.

Ef. 6:14. I Thess. 5:6.

14. Som lydnadens barn skall ni inte
rätta er efter de begär som ni förut
levde under när ni var okunniga,

Apg. 17:30.

15. utan såsom han som har kallat er
är helig, var också ni själva heliga i
hela er livsföring.

3 Mos. 11:44, 19:2, 20:7.

Luk. 1:74, 75. 2 Kor. 7:1.

16. Ty det står skrivet: Ni skall vara
heliga, ty jag är helig.

3 Mos. 11:44, 19:2.

17. Om ni åkallar* Fadern, honom
som utan anseende till person dömer
var och en efter hans gärning, så
vandra i fruktan under ert främling-
skaps tid.

*be om hjälp. 5 Mos. 10:17. 2 Krön. 19:7.

Job 34:19. 2 Kor. 5:6. Fil. 2:12. Hebr. 11:13.

18. Ni vet att det inte var med för-
gängliga ting, med silver eller guld,
som ni blev återlösta från ert menings-
lösa levnadssätt som ni ärvt från era
fäder,

I Kor. 6:20, 7:23. Upp. 5:9.

19. utan med Kristi dyrbara blod som
ett felfritt och obefläckt lamm.

Apg. 20:28. I Kor. 5:7. Hebr. 9:12, 14.

20. Som han sannerligen blev förut-
bestämd till före världens begynnelse,
men blev uppenbarad först i de yt-
tersta tiderna, för er skull,

Joh. 17:24. Rom. 3:25. 16:25. Gal. 4:4.

Ef. 1:9-10. 2 Tim. 1:9. Hebr. 1:2. Upp. 13:8.

21. ni som genom honom tror på
Gud, som har uppväckt honom från
de döda och gett honom härlighet, för
att er tro och ert hopp skulle vara till
Gud.

Apg. 2:24f. Rom. 6:4. Fil. 2:9.

22. När ni har renat* era själar i san-
ningens lydnad genom Anden, till
uppriktig broderlig kärlek, skall ni
älska varandra innerligt av ett rent
hjärta,

*KXII gör era själar rena.

Rom. 12:10. Ef. 4:3. I Tim. 1:5.

Hebr. 13:1. I Petr. 2:17.

23. såsom födda på nytt, inte av nå-
gon förgänglig säd, utan av en oför-
gänglig, genom Guds levande ord,
som förblir evinnerligen.

Joh. 1:13. Joh. 3:3, 5. Jak. 1:18. I Joh. 3:9.

24. Ty allt kött är som gräs, och alla
människors härlighet såsom bloms-
ter på gräset. Gräset vissnar bort och
blomstret faller av.

Ps. 102:12. Ps. 103:15. Jes. 40:6. I Kor. 7:31.

I Joh. 2:17. Jak. 1:10, 4:14.

25. Men Herrens ord förblir evinner-
ligen. Det är detta ord, som har blivit
predikat för er.

2 Kapitlet

Uppmaningar till ett kristet levnadssätt.

Kristus en hörnsten och en stötesten.

Tjänares plikter.

Så lägg nu bort all ondska, allt svek
och hyckleri och avund och allt
förtal.

Rom. 6:4. Ef. 4:22-25. Kol. 3:8. Hebr. 12:1.

2. Och längta så som nyfödda barn
efter ordets oförfalskade mjölk, så att
ni kan växa upp genom den,

Ps. 131:2. Jes. 55:1. Matt. 18:3. I Kor. 14:20.

3. om ni annars har smakat, att Her-
ren är god,

4. till vilken ni har kommit, så som
till den levande stenen, som av män-
niskor är förkastad, men inför Gud
är utvald och dyrbar.

Ps. 34:9. Ps. 118:22. Matt. 21:42. Ef. 2:20.

5. Och låt er själva som levande ste-

nar byggas upp till ett andligt hus och till ett heligt prästerskap för att offra andliga offer, som är välbehagliga inför Gud genom Jesus Kristus.

Jes. 61:6, 66:21. Mal. 1:11.

Rom. 12:1. Ef. 2:21-22. Fil. 4:18. Hebr. 3:6, 12:28, 13:15 Upp. 1:6.

6. Därför heter det också i skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten och den som tror på honom skall inte komma på skam.

Jes. 28:16. Rom. 9:33.

7. För er som tror är han alltså dyrbar, men för dem som inte tror, har stenen som byggnadsarbetarna förkastat, blivit hörnstenen

Apq. 4:11.

8. och en sten, som man stöter sig på, och en klippa till anstöt. De stöter sig på ordet, och tror inte på det, vilket de också var bestämda till.

Jes. 8:14. Luk. 2:34. 1 Kor. 1:23.

9. Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni skall förkunna hans dygder*, som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus,

*dvs. hans egenskaper och härliga gärningar.

2 Mos. 19:5-6. 5 Mos. 7:6. Jes. 62:12.

Ef. 1:14, 5:8. Kol. 1:13. Upp. 5:10.

10. Ni som förut inte var ett folk är nu Guds folk. Ni som förut inte hade fått barmhärtighet har nu fått barmhärtighet.

Hos. 1:10, 2:23. Rom. 9:25.

11. Mina älskade, jag förmanar er såsom gäster och främlingar, att ni aktar er för de köttsliga begärelserna, som strider mot själen.

Rom. 13:14. Gal. 5:16f.

Jak. 4:1.

12. Uppför er väl bland hedningarna, för att om de i något förtalar er såsom onda människor, får de se era goda gärningar och prisar Gud på den dag då han söker dem.

Matt. 5:16. Fil. 2:15. 1 Petr. 3:16.

13. Underordna er all mänsklig ordning för Herrens skull, vare sig det är kungen, som är den högste

Rom. 13:1. Tit. 3:1.

14. eller landshövdingarna, som han har sänt ut till att bestraffa dem som gör det onda och berömma dem som gör det goda.

Rom. 13:3-4.

15. Ty så är Guds vilja, att ni med goda gärningar skall stoppa till munnen på okunniga och oförståndiga människor.

Tit. 2:8.

16. Var såsom fria, men inte såsom ni hade friheten till att skyla ondskan med, utan som Guds tjänare.

Joh. 8:32. Rom. 6:18. Gal. 5:1f. 2 Petr. 2:19.

17. Hedra alla, älska bröderna, frukta Gud, ära kungen.

Matt. 22:21. Rom. 12:10. Fil. 2:3.

Hebr. 13:1. 1 Petr. 1:22, 5:5. 2 Petr. 1:7.

18. Ni tjänare, underordna er era herrar med all fruktan, inte endast de goda och milda, utan också de orättvisa.

Ef. 6:5.

19. Ty det är nåd, om någon för samvetets skull till Gud uthärdar bedrövelser då han lider orättvist.

Matt. 5:10. 2 Kor. 7:10.

20. Vad är det för berömvärt om ni är tåliga när ni blir slagna för era försyndelser? Men om ni har tålamod, då ni lider för goda gärningars skull, då är det nåd inför Gud.

1 Petr. 3:14f, 4:14-15.

21. Ty till detta är ni kallade, eftersom också Kristus led för oss och lämnande oss en förebild, för att ni skall följa efter i hans fotspår.

Matt. 16:24. Joh. 13:15.

Fil. 2:5. 1 Thess. 3:3. 1 Petr. 3:17-18.

22. Han som ingen synd hade gjort, och svek fanns inte i hans mun.

Jes. 53:9. 2 Kor. 5:21. 1 Joh. 3:5.

23. När han blev smädad, smädade han inte igen och när han led, hotade

han inte utan överlämnade det åt honom som dömer rättvist.

Matt. 27:39. Joh. 8:48-49.

24. Och våra synder bar han själv i sin kropp upp på träet, för att vi skulle vara döda från synder och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår har ni blivit helade.

Jes. 53:5. Matt. 8:17. Rom. 6:11, 7:6.

25. Ty ni var som vilsegångna får, men nu har ni vänt om till era själsars herde och vårdare.

Ps. 23:1. Jes. 53:6. Hes. 34:6f, 37:24.

Joh. 10:11. Hebr. 13:20.

3 Kapitlet

Äkta makars plikter. Förmaningar till att följa Kristi föredöme.

På samma sätt bör ni hustrur underordna er era män, så att också de som inte tror på ordet, kan vinnas utan ord genom hustruns sätt att leva,

I Mos. 3:16. I Kor. 14:34.

Ef. 5:22. Kol. 3:18. Tit. 2:5.

2. när de märker er rena livsföring i fruktan.

3. Er prydnad skall inte vara något utvärtes, med hårflätningar och påhängda guldsmycken eller fina kläder,

Jes. 3:18. I Tim. 2:9. Tit. 2:3f.

4. utan hjärtats fördolda människa med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga prydnad. Det är dyrbart inför Gud.

Rom. 7:22. 2 Kor. 4:16.

5. Så prydde sig även förr de heliga kvinnorna, de som satte sitt hopp till Gud och underordnade sig sina män.

6. Så som Sara var lydig mot Abraham och kallade honom herre, vilkens döttrar ni har blivit, om ni gör det som är gott och inte låter skrämman er.

I Mos. 18:12.

7. På samma sätt skall ni män med förstånd leva tillsammans med dem och visa ära till hustrun, som är det svagare kärlet, eftersom ni båda är medarvingar till livets nåd, så att era böner inte blir förhindrade.

I Kor. 7:3. Ef. 5:25. Kol. 3:19.

8. Till sist, var alla ett till sinnes, medlidsamma, ha brödrakärlek, var barmhärtiga, vänliga, Rom. 12:16, 15:5. Fil. 3:16.

9. och vedergäll inte ont med ont, inte smädelse med smädelse, utan tvärtom välsigna istället, då ni vet att ni är kallade till det, för att ni skall ärva välsignelse.

3 Mos. 19:18. Ords. 20:22.

Matt. 5:39, 25:34. I Kor. 6:7.

10. Ty den som vill älska livet och se goda dagar, han skall avhålla sin tunga från det som är ont, och sina läppar ifrån att tala svek.

Ps. 34:13-14. Jak. 1:26.

11. Han skall vända sig från det som är ont och göra det som är gott, söka efter friden, och sträva efter den.

Ps. 37:27. Jes. 1:16. 3 Joh. 11.

12. Ty Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och hans öron till deras bön. Men Herrens ansikte är mot dem som gör ont.

Ps. 34:16.

13. Och vem är den som kan göra er skada, om ni följer efter det goda?

14. Ja, om ni än lider något för rättfärdighetens skull, är ni likväl saliga. Var inte rädda för dem och låt er inte förskräckas.

Jes. 8:12, Jer. 1:8. Matt. 5:10, 10:28.

I Petr. 2:20, 4:14-15.

15. Utan håll Herren Gud helig i era hjärtan. Var också alltid redo att svara var och en som begär skäl för det hopp som är i er. Men gör det med saktmodighet och fruktan

Ps. 119:46. Jes. 8:13. Joh. 1:21. Apg. 4:8.

16. och med ett gott samvete, så att de som förtalar er så som dem som

gör ont, kommer på skam, om de i något smädar er goda livsföring i Kristus.

Tit. 2:8. 1 Petr. 2:12f.

17. Ty det är bättre, om så är Guds vilja, att ni lider för goda gärningar, än för onda.

18. Kristus led ju också en gång för synder, rättfärdig för orättfärdiga, för att han skulle föra oss till Gud, dödad till köttet, men levandegjord i anden.

Rom. 1:4, 5:6. 2 Kor. 13:4. Hebr. 9:15f.

19. I vilken han också gick bort och predikade för andarna i fängelset.

1 Petr. 4:6.

20. De hade en gång i tiden vägrat tro, när Gud tålmodigt väntade i Noas tid, då arken byggdes, där endast några få, åtta själar, blev frälsta genom vatten.

1 Mos. 6:3f, 7:7, 8:18. Matt. 24:38.

Luk. 17:26-27. Rom. 2:4.

21. På motsvarande sätt blir vi frälsa genom dopet, som inte innebär ett avläggande av köttets orenhet, utan en begäran om ett gott samvete mot Gud, genom Jesu Kristi uppståndelse.

Ef. 5:26.

22. Han som efter att ha farit upp till himlen, är på Guds högra sida, sedan änglar, våldigheter och makter har blivit honom underlagda.

Ps. 110:1. Ef. 1:20. Kol. 3:1.

Kapitel 4

Uppmaning att fly hedniska laster och att leva enligt Kristi sinne.

Då nu Kristus har lidit i köttet för oss, så skall ni väpna er med samma sinnelag, ty den som lider i köttet har brutit med synden,

Rom 6,7. Hebr. 12:1.

2. för att han under den återstående

tiden i köttet inte längre skall leva efter människors begär utan efter Guds vilja.

Joh. 1:13.

3. Ty det är nog att vi under den förflutna levnadstiden har gjort hedningarnas vilja, då vi vandrade i lösaktighet, begärelser, fylleri, frosseri, dryckeslag och i avskyvärd avgudadyrkan.

Rom. 13:13. Ef. 4:17.

4. Därför är de förvånade och hånar er, att ni inte löper med dem till samma ström av utsävningar.

5. Men de skall göra räkenkap inför honom, som är redo att döma levande och döda.

Joh. 5:25. Apg. 10:42.

6. Ty därför blev också evangelium predikat för de döda, för att de visserligen skulle bli dömda enligt människor i köttet, men leva enligt Gud i anden.

1 Petr. 3:19.

7. Men slutet på allting är nu nära. Var därför vaksamma och nyktra i era böner.

Matt. 26:41. Luk. 21:34-35. Rom. 13:12.

Fil. 4:6. 2 Petr. 3:9f. 1 Joh. 2:18.

8. Men framförallt ha en brinnande kärlek till varandra, ty kärleken överskyler en mängd av synder*.

*KXII: all överträdelse.

Ords. 10:12. Jak. 5:20.

9. Var gästvänliga mot varandra utan att klaga,

Fil. 2:14. Hebr. 13:2.

10. och tjäna varandra, var och en med den gåva som han har fått, så som goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd.

Ords. 3:28. Luk. 12:42. 1 Kor. 12:4.

2 Kor. 8:12. Ef. 4:11. Tit. 1:7.

11. Om någon talar, så skall han tala som Guds ord. Om någon har en tjänst, så skall han tjäna efter den förståelse, som Gud ger, så att Gud i allt blir ärad genom Jesus Kristus. Honom tillhör äran och makten i evigheternas evigheter. Amen.

Jer. 23:22. Rom. 12:6f.

12. Mina käraste, förundra er inte över den eld som ni får gå igenom för att ni skall bli prövade, som om det hände er något underligt.

Jes. 48:10. 1 Kor. 3:13. 1 Petr. 1:7.

13. Utan gläd er istället över att ni får dela Kristi lidande, så att ni också får vara glada och fröjdas vid hans härlighets uppenbarelse.

2 Kor. 1:5. Gal. 6:17. Fil. 3:10.

Kol. 1:24. 2 Tim. 2:10. Upp. 1:9.

14. Saliga är ni, om ni för Kristi namns skull blir smädade, eftersom härlighetens och Guds Ande vilar över er. Hos dem förblir han smädad, men hos er prisad.

Matt. 5:10, 11. 1 Petr. 2:20, kap. 3:14.

15. Ty ingen ibland er bör lida såsom en mördare eller tjuv eller en som gör onda saker, eller som den som blandar sig i andras angelägenheter.

16. Men lider någon såsom en kristen, så skall han inte blygas, utan prisa Gud för den delen.

Apg. 5:41. Fil. 1:29.

17. Ty tiden är inne, att domen skall börja med Guds hus. Men om det börjar med oss, vad blir då slutet för dem som inte tror Guds evangelium?

Jes. 10:12. Jer. 25:29, 49:12. Mal. 3:5.

18. Och om den rättfärdige med knapp nöd blir frälst, hur blir det då för den ogudaktige och syndaren?

Ords. 11:31. Luk. 23:31.

19. Därför, de som lider efter Guds vilja, skall befalla sina själar åt honom så som åt en trofast Skapare, med goda gärningar.

Ps. 31:6. Luk. 23:46. Apg. 7:59.

5 Kapitlet

De äldstes och de yngres plikter. Förmaning till ödmjukhet och vaksamhet. Hälsningar.

De äldste, som är bland er, förmanar jag, som också är en av de äldste och ett vittne till Kristi lidanden och som också har del i den härlighet som skall uppenbaras:

Filem. 9. Upp. 1:9.

2. Var herdar för* Guds hjord, som finns bland er och ha akt på den, inte av tvång utan av fri vilja, inte heller av skamlig vinningslystnad utan tjänstvilligt.

*KXII: föd.

Jer. 23:14. Apg. 20:28. 1 Tim. 3:3. Tit. 1:7.

3. Var inte heller såsom herrar över församlingarna, utan var föredömen för hjorden.

4. Och då Överherden uppenbaras, skall ni få härlighetens oförgängliga krona.

Jes. 40:11. Joh. 10:11. 1 Kor. 9:25. 2 Tim. 4:8.

5. Likaså skall ni yngre underordna er de äldre. Underordna er alla inbördes varandra, och ikläd er ödmjukheten. Ty Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd.

Ords. 3:34. Rom. 12:10, 16. Ef. 5:21. Fil. 2:3.

6. Så ödmjuka er nu under Guds mäktiga hand, för att han må upphöja er i sin tid.

Job 22:29. Luk. 1:52, kap. 14:11.

7. Kasta alla era bekymmer på honom, ty han har omsorg om er.

Ps. 55:23. Matt. 6:25. 1 Kor. 9:9. Fil. 4:6.

8. Var nyktra och vaka, ty er fiende djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han kan uppsluka.

Job. 1:7-8. Luk. 22:31.

1 Thess. 5:6. 1 Petr. 1:13, 4:7.

9. Stå emot honom, fasta i tron. Ni vet, att samma lidanden utstår era bröder här i världen. Ef. 6:11f. Jak. 4:7.

10. Men sedan ni en kort tid har lidit, skall all nåds Gud, som har kallat er till sin eviga härlighet i Kristus Jesus, fullkomna, stödja, styrka och stadfästa er. 2 Kor. 4:17. 2 Tim. 1:9.

Hebr. 13:21. I Petr. 1:6.

11. Honom tillhör äran och makten i evigheternas evigheter. Amen.

12. Genom Silvanus, er trofaste broder, som jag anser honom vara, har jag i korthet skrivit till er för att för-

mana och vittna om att den nåd som ni står i är Guds sanna nåd.

Hebr. 13:22.

13. Församlingen i Babylon, utvald tillsammans med er, hälsar er, liksom min son Markus. Apg. 12:25.

14. Hälsa varandra med kärlekens kyss. Frid vare med er alla som är i Kristus Jesus. Amen.

Rom. 16:16. I Kor. 16:20.

2 Kor. 13:12. I Thess. 5:26.

Petrus andra brev

1 Kapitlet

Petrus förmanar de kristna att leva ett helgat liv och att göra sin kallelse och utkorelse fast. Det profetiska ordet.

Simon Petrus, Jesu Kristi tjänare och apostel, till dem som har fått en lika dyrbar tro som vi genom den rättfärdighet som vår Gud och Frälsaren Jesus Kristus ger.

2. Må nåd och frid föröka sig hos er genom Guds och vår Herres, Jesu kunskap. Rom. 1:7. 1 Petr. 1:2. Jud. 2.

3. Eftersom hans gudomliga makt har skänkt oss allt som tjänar till liv och gudsfruktan, genom kunskap från honom som har kallat oss genom sin härlighet och kraft*. *KXII: dygd.

4. Genom dem har han gett oss sina dyrbara och mycket stora löften, så att ni genom dem blir delaktiga av gudomlig natur, efter att ha flytt undan världens förgängliga begär.

Jes. 56:5. Joh. 1:12. Rom. 8:15. 2 Kor. 3:18.

Gal. 3:26. Hebr. 12:10. 1 Joh. 3:2.

5. Så använd därför all er iver att i er tro visa dygd, i dygden kunskap,

6. i kunskap återhållsamhet, i återhållsamheten tålmod, i tålmodet gudsfruktan,

7. i gudsfruktan brödrakärlek, i brödrakärleken kärlek till alla.

8. För om dessa ting finns hos er och i överflöd, så blir ni inte överksammas

eller utan frukt i vår Herres, Jesu Kristi kunskap. Tit. 3:14.

9. Men den som saknar dessa ting, han är blind och ser inte och har glömt, att han har blivit renad från de synder, som han hade förr.

Jes. 59:10. Sef. 1:17. 1 Joh. 2:9, 11.

10. Därför bröder, var desto ivrigare att göra er kallelse och utkorelse fast. För om ni gör det, skall ni aldrig någonsin falla.

11. Så skall ni i rikt mått få komma in i vår Herres och frälsare Jesu Kristi eviga rike.

12. Därför vill jag inte försumma att alltid påminna er om detta, fastän ni redan vet det och är befastade i den sanning som är närvarande hos er.

13. Jag menar att så länge jag är i denna kroppshydda, är det rätt att jag uppväcker och påminner er. 2 Petr. 3:1.

14. För jag vet att jag snart skall lägga av min hydda, så som också vår Herre Jesus Kristus har uppenbarat för mig.

Joh. 21:18. 2 Tim. 4:6.

15. Men jag vill även göra mitt yttersta för att ni efter min död alltid skall behålla detta i minnet.

16. Ty det var inte några slugt uttänkta fabler vi följde, då vi gjorde känt för er vår Herres Jesu Kristi makt och tillkommelse, utan vi har själva sett hans härlighet. Matt. 17:1. Joh. 1:14.

1 Kor. 1:17, 2:1f, 4:20. 1 Joh. 1:1, 4:14.

17. Ty han fick av Gud Fader ära och

pris, när en röst kom till honom från den allra högsta härligheten, som löd så: Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.

Matt. 3:17, 17:5. Mark. 1:11, 9:7.

Luk. 3:22, 9:35.

18. Och denna röst hörde vi komma från himlen, då vi var med honom på det heliga berget.

19. Vi har nu desto fastare det profetiska ordet, och ni gör väl om ni aktar på det som på ett ljus som skiner i ett mörkt rum, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i era hjärtan.

Ps. 119:105. Joh. 5:35.

2 Kor. 4:6. Upp. 22:16.

20. Detta skall ni först och främst veta, att ingen profetia i Skriften kommer av någon egen utläggning.

2 Tim. 3:16. 1 Petr. 1:11.

21. Ty ingen profetia har någonsin kommit till av en människas vilja, utan heliga Guds människor har talat, drivna av den Helige Ande.

2 Kapitlet

Om falska lärare, deras gudlöshet och straff.

Men det fanns också falska profeter bland folket, liksom det bland er kommer att finnas falska lärare, som smyger in fördärvliga partimeningar, så att de till och med förnekar Herren, som har köpt dem, och drar över sig själva plötslig förtappelse.

5 Mos. 13:1f. Hos. 13:9. Matt. 24:11.

Mark. 13:12. Apg. 20:29. 1 Kor. 11:19.

1 Tim. 4:1. 2 Tim. 3:1f. Jud. 4f.

2. Många skall efterfölja dem i deras fördärv, och för deras skull skall sanningens väg bli smädad.

3. Och i girighet skall de med upp-diktade ord göra sig vinning på er,

men deras dom har sedan länge varit verksam, och deras fördärv sover inte.

5 Mos. 32:35. 1 Tim. 6:5. Tit. 1:11.

4. Ty Gud skonade inte änglarna, som syndade, utan störtade ner dem i avgrunden* och överlämnade dem åt mörkets kedjor, för att förvaras till domen.

*KXII: helvetet.

Job 4:18. Luk. 8:31.

1 Joh. 3:8. Jud. 6. Upp. 20:2.

5. Han skonade inte heller den gamla världen men bevarade rättfärdighetens predikare, Noa, själv den åttonde, när han lät floden stiga över de ogudaktigas värld.

1 Mos. 7:7f. 1 Petr. 3:19-20.

6. Han lade städerna Sodom och Gomorra i aska och dömde dem till att omstörtas, och satte dem så till ett varnande exempel för ogudaktiga som sedan skulle komma.

1 Mos. 19:24-25. 4 Mos. 26:10.

5 Mos. 29:23. Jes. 13:19. Jer. 50:40.

Hes. 16:49. Amos 4:11. Jud. 7.

7. Men han frälste den rättfärdige Lot, som var plågad av de gudlösa människornas lösaktiga liv.

1 Mos. 19:5f.

8. För den rättfärdige mannen som bodde bland dem, plågades dag efter dag i sin rättfärdiga själ av de onda gärningar, som han måste se och höra.

9. Herren vet alltså att frälsa de gudfruktiga ut ur frestelsen, och att förvara de orättfärdiga till att straffas på domens dag.

1 Kor. 10:13.

10. Men särskilt dem som i orent begär vandrar efter köttet och föraktar Herradömet. De är trotsiga och självgoda och inte rädda för att smäda väldigheterna,

Jud. 4f.

11. fastän änglarna, som är större i styrka och kraft, inte faller någon smädande dom mot dem inför Herren.

Jud. 9.

12. Dessa människor är som oförnuf-

tiga djur, av naturen födda till att fångas och förgås. De smådar vad de inte förstår och skall genom sitt fördärvade väsen förgås, Jer. 12:3. Jud. 10. 13. och få orättfärdighetens lön. De har sin lust i att leva i frosseri om dagen, de är skamfläckar och styggheter, som frossar i sina bedrägerier, när de håller måltid med er. Jud. v. 12. 14. De har ögonen fulla av hor och är omätliga på synd och får aldrig nog därav. De förleder svaga själar. De har ett hjärta som är upptränat i girighet, de är förbannelsens barn. 15. De har övergivit den rätta vägen och gått vilse och följt efter Balaams, Bosors sons väg, som älskade orättfärdighetens lön, 4 Mos. 22:5f. Jud. 11. 16. men blev bestraffad för sin överträdelse. Ett stumt arbetsdjur talade med människoröst och hindrade profetens galenskap. 4 Mos. 22:23f. 17. De är källor utan vatten och molnskyar, som jagas av vinden. Det svarta mörkret är förvarat åt dem till evig tid. Ords. 25:14. Jud. 13. 18. De talar stora men tomma ord och lockar i lösaktighet med köttets begär tillbaka dem, som verkligen kommit undan deras villfarelser.

Jud. 16.

19. Och de lovar dem frihet, fast de själva är slavar under fördärvet. Ty det man besegrats av är man slav under.

Joh. 8:34. Rom. 6:16.

20. För om de genom Herrens och Frälsarens Jesu Kristi kunskap har kommit undan världens orenheter, men sedan åter har låtit sig snärjas och besegras av dem, så har för dem det sista blivit värre än det första.

Matt. 12:45. Luk. 11:26. Hebr. 6:4f.

21. Ty det hade varit bättre för dem

att inte ha lärt känna rättfärdighetens väg, än att lära känna den och sedan vända sig bort från det heliga bud, som har blivit överlämnat åt dem.

Luk. 12:47, 48.

22. Det har gått dem som ordspråket så sant säger: En hund vänder åter till sina spyor, och ett tvättat svin vältar sig åter i smutsen. Ords. 26:11.

3 Kapitlet

*Herrens ankomst och vår förberedelse.
Domens dag. Slutförmåningar.*

Detta är nu det andra brevet som jag skriver till er mina käraste, och i båda söker jag genom påminnelser uppväcka ert rena sinne,

2 Petr. 1:13.

2. så att ni kommer ihåg de ord, som förut har talats av de heliga profeterna och det bud som ni har fått av oss, vi som är Herrens och Frälsarens apostlar.

3. Och detta skall ni först och främst veta, att i de sista dagarna skall det komma bespottare, som vandrar efter sina egna lustar

1 Tim. 4:1. 2 Tim. 3:1. Jud. 18.

4. och säger: Var är nu löftet om hans tillkommelse? Ty från den dag, då fäderna somnade in, har allt förblivit som det har varit från skapelsens begynnelse. Jes. 5:19. Jer. 17:15. Hes. 12:22.

5. För de vill inte veta att himlarna har funnits sedan urgammal tid och att jorden har kommit till av vatten och genom vatten, genom Guds ord.

1 Mos. 1:6f. Ps. 24:2, 33:6, 136:6.

6. Genom denna gick den dåvarande världen under genom att översvämmas av vatten.

1 Mos. 7:10f.

7. Men de himlar och den jord, som nu finns, är i kraft av samma ord sparade åt eld, och de förvaras till dagen för de ogudaktiga människornas dom och förtappelse.

Ps. 102:27. Jes. 51:6. 2 Thess. 1:8. Hebr. 1:11.

8. Men detta skall inte vara fördolt för er, mina älskade, att en dag är för Herren som tusen år, och tusen år som en dag.

Ps. 90:4.

9. Herren är inte sen eller dröjer med sitt löfte, såsom somliga menar, utan han har tålmod med oss och vill inte att någon skall förgås, utan att alla skall komma till omvändelse*.

*KXII: bättring.

Alt. övers.: sinnesändring, ånger.

Jes. 30:18. Hes. 18:23f, 33:11. Hab. 2:3.

Rom. 2:4. 1 Tim. 2:4. Hebr. 10:37. 1 Petr. 3:20.

10. Men Herrens dag skall komma som en tjuv om natten, och då skall himlarna med ett våldsamt dån förgås, och elementen skall smälta av brännande hetta, och jorden med de verk som finns på den skall brännas upp.

Ps. 102:27. Matt. 24:35f. Mark. 13:31.

Luk. 12:39f. 1 Thess. 5:2. Upp. 3:3, 20:11.

11. Eftersom nu allt detta skall förgås, hur heligt och gudfruktigt bör ni då inte leva,

12. medan ni väntar och ivrigt längtar efter Guds dags tillkommelse, då

himlarna skall förgås av eld och elementen smälta av hetta.

Ps. 50:3. Luk. 12:36. 2 Thess. 1:8. Tit. 2:13.

13. Men efter hans löfte väntar vi nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor.

Jes. 65:17, 66:22. Upp. 21:1.

14. Därför, mina älskade, medan ni väntar på detta, så gör ert yttersta för att ni skall visa er vara obesmittade och ostraffliga inför honom i frid,

1 Kor. 1:8. Fil. 1:10. 1 Thess. 3:13, 5:23.

15. och räkna vår Herre Jesu Kristi tålmod till er frälsning, som också vår käre bror Paulus har skrivit till er efter den vishet som han har fått.

Rom. 2:4.

16. Så gör han i alla sina brev, när han talar om dessa ting. Där det finns en del som är svårt att förstå, och som de okunniga och obefästa förvränger, som de också gör med de andra skrifterna, till sitt eget fördärv.

Rom. 8:19. 1 Kor. 15:24. 1 Thess. 4:15.

17. Men ni, mina älskade, eftersom ni vet detta i förväg, så tag er till vara så att ni inte förleds av de ogudaktigas villfarelse och så förlorar ert fäste.

Mark. 13:23.

18. Utan väx till i nåden och vår Herres och Frälsares Jesu Kristi kunskap. Honom tillhör äran nu och till evig tid. Amen.

Johannes första brev

1 Kapitlet

Johannes vittnar om Kristus och uppmanar till vandring i ljuset. Jesu blod renar från all synd.

Det som var från begynnelsen, det som vi har hört, det som vi har sett med våra ögon, det vi har skådat och våra händer har vidrört, om livets ord

Luk. 1:2, 24:39. Joh. 1:1f. 2 Petr. 1:16.

2. – och livet uppenbarades, och vi har sett det och vittnar om det och förkunnar för er det eviga livet, vilket var hos Fadern och uppenbarades för oss.

Joh. 1:2. Rom. 16:26. Kol. 1:26.
2 Tim. 1:10. Tit. 2:11.

3. Vad vi har sett och hört, det förkunnar vi för er, för att också ni skall ha gemenskap med oss. Och vår gemenskap är med Fadern och hans Son Jesus Kristus.

Joh. 17:21. 1 Kor. 1:9.

4. Detta skriver vi till er, för att er glädje skall vara fullkomlig.

2 Joh. v. 12.

5. Och detta är det budskap, som vi har hört från honom och förkunnar för er, att Gud är ljus och inget mörker finns i honom.

1 Tim. 6:16. Jak. 1:17.

6. Om vi säger oss ha gemenskap med honom och vandrar i mörkret, då ljuger vi och gör inte sanningen.

1 Joh. 2:4.

7. Men vandrar vi i ljuset, så som han är i ljuset, så har vi gemenskap med

varandra, och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd.

Hebr. 9:14. 1 Petr. 1:19. Upp. 1:5.

8. Om vi säger att vi inte har synd, bedrar vi oss själva och sanningen är inte i oss.

1 Kon. 8:46. 2 Krön. 6:36.

Ords. 20:9. Pred. 7:21. Jak. 3:2.

9. Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.

Ps. 32:5. Ords. 28:13.

10. Men säger vi, att vi inte har syndat, så gör vi honom till lögnare, och hans ord är inte i oss.

2 Kapitlet

Jesus Kristus vår försvarare och försonare. Uppmaning att hålla hans bud. Varning för världskärlek och förnekande av Kristus.

Min barn, detta skriver jag till er, för att ni inte skall synda. Och om någon syndar, har vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus som är rättfärdig.

Rom. 3:25, 8:34. 1 Tim. 2:5.

Hebr. 7:24-25, 9:24.

2. Han är försoningen för våra synder, inte endast för våra utan också för hela världens.

Joh. 4:42. 2 Kor. 5:18.

Kol. 1:20. 1 Joh. 4:10f.

3. Och av det vet vi att vi känner honom: om vi håller hans bud.

4. Den som säger: Jag känner honom, och inte håller hans bud, han är en lögnare, och sanningen är inte i honom. 1 Joh. 1:6, 4:20.

5. Men den som håller hans ord, i honom är sannerligen Guds kärlek fullkomnad. Av det vet vi att vi är i honom. Joh. 1:3:35, 14:21f. 1 Joh. 4:12-13.

6. Den som säger sig förbli i honom är också skyldig att vandra så som han vandrade.

Matt. 11:29. Joh. 1:5:4-5. Fil. 2:5. 1 Petr. 2:21.

7. Bröder, jag skriver inget nytt bud till er, utan det gamla budet, som ni har haft från begynnelsen. Det gamla budet är det ord, som ni har hört från begynnelsen. 1 Joh. 3:11. 2 Joh. 5.

8. Åter skriver jag till er ett nytt bud, som är sant i honom och i er, ty mörkret förgår och det sanna ljuset lyser redan. Joh. 1:9, 8:12, 13:34, 15:12. Rom. 13:12.

9. Den som säger sig vara i ljuset och hatar sin broder är ännu kvar i mörkret. 1 Kor. 13:2. 2 Petr. 1:9. 1 Joh. 3:14-15.

10. Den som älskar sin broder förblir i ljuset, och i honom finns inget som är till anstöt. Joh. 12:35. 2 Petr. 1:10.

11. Men den som hatar sin broder är i mörkret och vandrar i mörkret och vet inte vart han går, ty mörkret har förblindat hans ögon.

12. Jag skriver till er, barn, ty era synder är förlättna för hans namns skull.

Luk. 24:47. Apg. 4:12, 10:43, 13:38.

13. Jag skriver till er, fäder, ty ni har lärt känna honom, som är från begynnelsen. Jag skriver till er, unga män, ty ni har segrat över den onde. Jag skriver till er, barn, ty ni har lärt känna Fadern.

14. Jag har skrivit till er, fäder, ty ni har lärt känna honom som är från begynnelsen. Jag har skrivit till er, unga

män, ty ni är starka och Guds ord förblir i er och ni har segrat över den onde. Ef. 6:10.

15. Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, så är inte Faderns kärlek i honom. Rom. 12:2. Gal. 1:10. Jak. 4:4.

16. Ty allt det som är i världen, köttets begär och ögonens begär och högfärdigt levnadssätt, det kommer inte från Fadern utan från världen.

17. Och världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja förblir i evighet.

Ps. 90:10. Jes. 40:6. 1 Kor. 7:31.

1 Petr. 1:24. Jak. 1:10.

18. Kära barn, nu är den sista tiden. Och så som ni har hört att Antikrist skall komma, så har också redan många antikrister trätt fram och därav vet vi att det är den sista tiden.

Matt. 24:24. Apg. 20:29. 2 Thess. 2:3.

19. Från oss har de gått ut, men de var inte av oss. Ty om de hade varit av oss, då hade de ju blivit kvar hos oss. Men detta skedde för att det skulle bli uppenbart, att inte alla är av oss. Ps. 41:10. Apg. 20:30. 1 Kor. 11:19.

20. Men ni har smörjelse från den Helige och vet allt.

Ps. 45:8, 133:2. Joh. 14:26. Hebr. 1:9.

21. Jag har inte skrivit till er, så som till dem som inte vet sanningen, utan så som till dem som känner den, och att ingen lögn kommer av sanningen.

22. Vem är lögnaren, om inte den som förnekar att Jesus är Kristus? Denne är Antikrist, som förnekar Fadern och Sonen. 1 Joh. 4:3. 2 Joh. 7.

23. Var och en som förnekar Sonen har inte heller Fadern*.

*En del handskrifter tillägger: Den som bekänner Sonen har också Fadern. Luk. 12:9.

Joh. 15:23. 2 Tim. 2:12. 1 Joh. 4:15.

24. Låt det som ni har hört från

begynnelsen förbli i er. Om det som ni har hört från begynnelsen förblir i er, så skall också ni förbli i Sonen och i Fadern.

25. Och detta är det löfte som han har lovat oss, det eviga livet.

26. Detta har jag skrivit till er om dem som leder er vilse.

27. Och den smörjelse, som ni har fått av honom förblir i er och ni har inte behov av att någon undervisar er. Utan såsom smörjelsen undervisar er om allting, så är det sant och inte lögn. Och så som den har lärt er, så förbli i honom.

Jer. 31:33-34. Joh. 14:26, 16:13. Hebr. 8:10-11.

28. Ja, kära barn, förbli i honom, så att vi kan vara frimodiga när han uppenbaras och inte behöver stå där med skam inför honom vid hans tillkommelse.

Mark. 8:38. 1 Joh. 3:2.

29. Om ni vet att han är rättfärdig, så vet ni att var och en som gör rättfärdighet, är född av honom. 1 Joh. 3:7f.

3 Kapitlet

Skillnaden mellan Guds barn och djävulens barn. Broderlig kärlek.

Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss, att vi kallas Guds barn. Därför känner världen inte oss, eftersom den inte känner honom.

Joh. 1:12, 16:3, 17:25.

2. Mina älskade, vi är nu Guds barn och det är ännu inte uppenbart, vad vi skall bli. Men det vet vi att när han uppenbaras, då skall vi bli honom lika, ty vi skall få se honom så som han är.

Jes. 56:5. Rom. 8:15f. 1 Kor. 13:12, 15:49.

2 Kor. 4:17, 5:7. Fil. 3:21. Kol. 3:4. 2 Petr. 1:4.

3. Var och en som har detta hopp till

honom renar sig, så som han också är ren.

4. Var och en som gör synd bryter också mot lagen, ty synd är brott mot lagen.

1 Joh. 5:17.

5. Och ni vet att han uppenbarades för att han skulle ta bort våra synder, och synd finns inte i honom.

Jes. 53:4f. 2 Kor. 5:21.

1 Tim. 1:15. 1 Petr. 2:22f.

6. Var och en som förblir i honom syndar inte. Var och en som syndar har inte sett honom och inte lärt känna honom.

1 Joh. 2:4, 4:8f. 3 Joh. 11.

7. Kära barn, låt ingen bedra er. Den som gör rätt är rättfärdig, liksom han är rättfärdig.

1 Joh. 2:29.

8. Den som gör synd är av djävulen, ty djävulen har syndat från begynnelsen. Och därför uppenbarades Guds Son, för att han skulle göra om intet djävulens gärningar.

Joh. 8:44.

9. Var och en som är född av Gud gör inte synd, ty Guds säd förblir i honom. Och han kan inte synda, eftersom han är född av Gud.

1 Petr. 1:23. 1 Joh. 5:18.

10. På detta känns Guds barn och djävulens barn igen: Var och en som inte gör rättfärdighet är inte av Gud, och inte heller den som inte älskar sin broder.

1 Joh. 4:8f.

11. Ty detta är det budskap som ni har hört från begynnelsen, att vi skall älska varandra,

Joh. 13:34, 15:12.

1 Thess. 4:9. 1 Joh. 2:7-8.

12. inte som Kain som var av den onde och slog ihjäl sin bror. Och varför slog han ihjäl honom? Därför att hans gärningar var onda, medan hans brors var rättfärdiga.

1 Mos. 4:8. Hebr. 11:4.

13. Förundra er inte, bröder, om världen hatar er.

Joh. 15:18-19, 17:14.

14. Vi vet att vi har gått över från

döden till livet, ty vi älskar bröderna. Den som inte älskar sin broder förblir i döden. 3 Mos. 19:17. 1 Joh. 2:9-11.

15. Var och en som hatar sin broder är en mördare, och ni vet att ingen mördare har evigt liv bestående i sig. Matt. 5:21-22. Gal. 5:21.

16. Därigenom har vi lärt känna Guds kärlek, att han gav sitt liv för oss. Så är också vi skyldiga att ge våra liv för bröderna. Joh. 3:16, 15:13. Rom. 5:8. Ef. 5:2f. 1 Joh. 4:9.

17. Om någon som har denna världens tillgångar och ser sin broder lida nöd och tillsluter sitt hjärta för honom, hur kan då Guds kärlek förbli i honom?

5 Mos. 15:7. Luk. 3:11. 1 Joh. 4:20, 5:1.

18. Mina barn, låt oss älska, inte med ord eller med tungan utan i gärning och sanning. Jak. 2:15-16.

19. Därav vet vi att vi är av sanningen och kan övertyga våra hjärtan inför honom

20. så att om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt.

21. Mina älskade, om vårt hjärta inte fördömer oss, så har vi frimodighet inför Gud,

22. och vad vi än ber om får vi av honom, ty vi håller hans bud och gör det som är välbehagligt inför honom. Ps. 10:17, 34:16f, 145:18.

Ords. 15:29, 28:9. Mark. 11:24. Jak. 1:5.

23. Och detta är hans bud, att vi skall tro på hans Sons, Jesu Kristi, namn och älska varandra, så som han har befallt oss. 3 Mos. 19:18. Matt. 22:39. Joh. 6:29, 17:3. 1 Petr. 4:8.

24. Den som håller hans bud förblir i honom, och han i honom. Och att han förblir i oss, det vet vi av Anden som han har gett oss.

Luk. 10:27. Joh. 13:34, 14:23, 15:10. Rom. 8:9. 1 Joh. 4:12f.

4 Kapitlet

Uppmaning att pröva andarna. Brödrakärleken och kärleken till Gud.

Älskade, tro inte varje ande utan pröva andarna, om de är från Gud ty många falska profeter har gått ut i världen.

1 Kon. 22:22. Jer. 29:8. Matt. 7:15-16, 24:4f.

Apg. 20:28-29. Rom. 16:17. Ef. 5:6.

1 Thess. 5:21. 2 Petr. 2:1-2. 2 Joh. 7. Upp. 2:2.

2. Av detta känner ni igen Guds Ande: Varje ande som bekänner att Jesus Kristus har kommit i köttet är av Gud. 1 Joh. 5:1.

3. Men varje ande som inte bekänner att Jesus Kristus har kommit i köttet, är inte från Gud. Det är Antikrists ande, om vilken ni har hört skulle komma och som redan nu är i världen. 2 Thess. 2:7. 1 Joh. 2:18f.

4. Kära barn, ni är av Gud och har segrat över dem, ty han som är i er är större än den som är i världen.

5. De är av världen. Därför talar de vad som är av världen, och världen hör dem. Joh. 3:31, 15:19.

6. Vi är av Gud. Den som känner Gud hör oss. Den som inte är av Gud hör oss inte. Därigenom känner vi sanningens Ande och villfarelsens ande. Joh. 8:47, 10:27.

7. Mina älskade, låt oss älska varandra, ty kärleken är av Gud och var och en som älskar är född av Gud och känner Gud.

8. Den som inte älskar känner inte Gud, ty Gud är kärleken. 1 Joh. 2:4, 3:6.

9. Genom detta uppenbarades Guds kärlek till oss, att han sände sin enfödde Son till världen, för att vi skall leva genom honom. Joh. 3:16. Rom. 5:8, 8:32. 1 Joh. 3:16.

10. Detta är kärleken: inte att vi har

älskat Gud utan att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.

Joh. 15:16. Rom. 3:24-25, 5:8f. 2 Kor. 5:19.

11. Mina älskade, om Gud så har älskat oss, är också vi skyldiga att älska varandra.

Matt. 18:33. Joh. 15:12-13.

12. Ingen har någonsin sett Gud. Om vi älskar varandra, så förblir Gud i oss och hans kärlek är fullkomnad i oss.

2 Mos. 33:20. 5 Mos. 4:12. Joh. 1:18.

1 Tim. 1:17, 6:16. 1 Joh. 2:5.

13. Genom detta känner vi att vi förblir i honom och han i oss, för han har gett oss av sin Ande.

Joh. 14:20. 1 Joh. 3:24.

14. Vi har sett och vittnar att Fadern har sänt Sonen som världens Frälsare.

Joh. 1:14, 3:17, 12:47 1 Joh. 1:1.

15. Var och en som bekänner, att Jesus är Guds Son, i honom förblir Gud och han i Gud.

Joh. 17:21. 1 Joh. 3:24.

16. Vi har lärt känna och har trott den kärlek som Gud har till oss. Gud är kärleken och den som förblir i kärleken, han förblir i Gud, och Gud i honom.

17. I detta har kärleken blivit fullkomnad hos oss, så att vi har frimodighet på domens dag. Ty så som han är, så är också vi i denna världen.

Luk. 6:35-36. Jak. 2:13.

18. Rädsla finns inte i kärleken utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan, ty rädslan har att göra med straff, och den som är rädd är inte fullkomnad i kärleken.

19. Vi älskar honom därför att han först har älskat oss.

20. Om någon säger: Jag älskar Gud och hatar sin broder, så är han en lögnare. Ty den som inte älskar sin broder som han ser, hur kan han älska Gud som han inte har sett?

1 Joh. 2:4, 3:17.

21. Detta budet har vi från honom, att den som älskar Gud skall också älska sin broder.

3 Mos. 19:18. Matt. 22:37f.

Joh. 13:34, 15:12. Ef. 5:2. 1 Thess. 4:9.

5 Kapitlet

Trons kraft. Guds vittnesbörd.

Bön och bönbörelse. Den nya födelsen.

Jesus sann Gud.

Var och en som tror att Jesus är Kristus, är född av Gud och var och en som älskar honom som födde, han älskar också den som är född av honom.

Joh. 1:12. 1 Joh. 2:22-23, 4:2.

2. Av det vet vi att vi älskar Guds barn, när vi älskar Gud och håller hans bud.

3. Ty detta är kärleken till Gud, att vi håller hans bud. Och hans bud är inte tunga.

Matt. 11:29-30. Joh. 14:15f. 15:10. 2 Joh. 6.

4. Ty allt det som är fött av Gud besegrar världen och detta är den seger som har besegrat världen, vår tro.

Joh. 16:33.

5. Vem är den som besegrar världen, utom den som tror att Jesus är Guds Son?

1 Kor. 15:57. 1 Joh. 4:4.

6. Han är den som kom genom vatten och blod, Jesus Kristus, inte bara med vatten, utan med vattnet och blodet. Och Anden är den som vittnar, ty Anden är sanningen.

7. Ty tre är de som vittnar i himlen: Fadern, Ordet och den Helige Ande och dessa tre är ett.

Matt. 28:19. Joh. 1:1. Upp. 19:13.

8. Och tre är de som vittnar på jorden: Anden, vattnet och blodet och dessa tre är samstämmiga*.

*KXII: till ett.

9. Om vi nu tar emot människors vittnesbörd, så är Guds vittnesbörd större, för detta är Guds vittnesbörd, som han har vittnat om sin Son.

Joh. 5:37, 8:17-18.

10. Den som tror på Guds Son har vittnesbördet inom sig själv. Den som inte tror Gud har gjort honom till en lögnare, eftersom han inte har trott det vittnesbörd som Gud har vittnat om sin Son.

Joh. 3:16f. Rom. 8:16.

11. Och detta är vittnesbördet: att Gud har gett oss evigt liv, och det livet är i hans Son.

Joh. 1:4.

12. Den som har Sonen har livet. Den som inte har Guds Son har inte livet.

Joh. 3:36, 5:24.

13. Detta har jag skrivit till er, ni som tror på Guds Sons namn, för att ni skall veta att ni har evigt liv, och för att ni skall tro på Guds Sons namn.

Joh. 20:31.

14. Detta är den förtröstan som vi har till honom, att om vi ber om något efter hans vilja, så hör han oss.

Jer. 29:12. Matt. 7:8, 21:22.

Joh. 14:13, 15:7. 1 Joh. 3:21-22.

15. Och om vi vet att han hör oss vad

vi än ber om, så vet vi att vi har det vi bett honom om.

Luk. 11:9. Joh. 16:23

16. Om någon ser sin broder begå en synd, som inte är en synd till döds, skall han be, och han skall så ge honom liv, åt dem som inte begår synd till döds. Det finns en synd till döds, för sådan säger jag inte att man skall be.

4 Mos. 15:30. 1 Sam. 2:25. Matt. 12:31-32.

Mark. 3:28-29. Luk. 12:10. Hebr. 6:4, 10:26.

17. All orättfärdighet är synd, och det finns synd som inte är till döds.

1 Joh. 3:4.

18. Vi vet att den som är född av Gud inte syndar, utan den som är född av Gud bevarar sig själv, och den onde kommer inte vid honom.

1 Joh. 3:9.

19. Vi vet att vi är av Gud, och att hela världen är i det ondas våld.

20. Och vi vet att Guds Son har kommit och har gett oss förstånd, så att vi kan känna den Sanne, och vi är i den Sanne, i hans Son Jesus Kristus. Han är den sanne Guden och det eviga livet.

Luk. 24:45. Joh. 17:3. Rom. 9:5.

21. Kära barn, var på er vakt för avgudarna. Amen.

1 Kor. 10:14.

Johannes andra brev

*Förmaning att hålla kärleksbudet.
Varning för villolärare.*

Den äldste till den utvalda frun och hennes barn, vilka jag älskar i sanning och inte bara jag, utan alla som har lärt känna sanningen, 2. för sanningens skull som förblir i oss och som skall vara med oss i evighet.

3. Nåd, barmhärtighet och frid från Gud, Fadern, och från Herren Jesus Kristus, Faderns Son, vare med er i sanning och kärlek. Tit. 1:4.

4. Jag är mycket glad att jag har funnit bland dina barn dem som vandrar i sanningen, efter det bud som vi har fått av Fadern.

5. Nu ber jag dig kära fru, inte så att jag skriver ett nytt bud till dig, utan det som vi haft från början: att vi skall älska varandra.

Joh. 13:34, 15:12. Ef. 5:2. 1 Thess. 4:9.
1 Petr. 4:8. 1 Joh. 2:7-8, 3:11f, 4:21.

6. Detta är kärleken: att vi vandrar efter hans bud. Detta är budet som ni har hört från begynnelsen att ni skall vandra i det. Joh. 15:10.

7. Ty många bedragare har kommit till världen, de som inte bekänner att Jesus Kristus har kommit i köttet. Denne är bedragaren och Antikrist. Denne är bedragaren och Antikrist.

Matt. 24:5f, 2 Petr. 2:1. 1 Joh. 2:18f, 4:1-3.

8. Ge akt på er själva, så att vi inte förlorar det vi har arbetat för, utan att vi får full lön.

9. Var och en som överträder och inte förblir i Kristi lära, han har inte Gud. Den som förblir i Kristi lära har både Fadern och Sonen. 1 Joh. 2:23.

10. Kommer någon till er och inte har den läran med sig, så ta inte emot honom i era hus, och hälsa honom inte heller. Rom. 16:17. 1 Kor. 5:11, 16:22.

Gal. 1:8-9. 2 Tim. 3:5. Tit. 3:10.

11. Ty den som hälsar honom gör sig delaktig i hans onda gärningar.

12. Jag har mycket att skriva till er, men jag vill inte göra det med papper och bläck, utan jag hoppas att få komma till er och muntligt tala med er, för att vår glädje skall bli fullkomlig. Joh. 17:13. 1 Joh. 1:4. 3 Joh. 13.

13. Din utvalda systers barn hälsar dig. Amen.

Johannes tredje brev

Johannes gläder sig över att Gajus vandrar i sanningen, klagar över Diotrefes och ger ett gott vittnesbörd åt Demetrius. Hälsningar.

Den äldste till den älskade Gajus, vilken jag i sanning älskar.

2. Min älskade, jag önskar att det går väl för dig i allt och att du är frisk, liksom det står väl till med din själ.

3. Ty jag blev mycket glad, då bröderna kom och vittnade om den sanning som är i dig, hur du vandrar i sanningen. 2 Joh. 4.

4. Jag har ingen större glädje än att jag får höra att mina barn vandrar i sanningen.

5. Min älskade, du handlar trofast i allt vad du gör för bröderna och för främlingarna. 1 Joh. 3:11.

6. De har inför församlingen vittnat om din kärlek och du gör väl om du hjälper dem vidare på ett för Gud värdigt sätt.

7. Ty för hans namns skull har de gått ut och har inte tagit något från hedningarna.

8. Vi är därför skyldiga att ta emot sådana, så att vi kan bli medarbetare för sanningen.

9. Jag har skrivit till församlingen, men Diotrefes som vill vara den främste bland dem, tar inte emot oss.

10. Därför, om jag kommer, vill jag påminna om de gärningar som han gör, då han förtalar oss med elaka ord. Och inte nog med det, han tar själv inte emot bröderna och hindrar andra som vill göra det och driver ut dem ur församlingen.

11. Min älskade, efterfölj inte det som är ont utan det som är gott. Den som gör det goda är av Gud, och den som gör det onda har inte sett Gud.

Ps. 37:27. Jes. 1:16. 1 Petr. 3:11. 1 Joh. 3:6f.

12. Demetrius har gott vittnesbörd av alla och av sanningen själv. Också vi kan vittna om honom och ni vet att vårt vittnesbörd är sant.

13. Jag hade mycket mer att skriva, men jag vill inte skriva till dig med bläck och penna. 2. Joh. 12.

14. Men jag hoppas att snart få se dig och då skall vi muntligt tala med varandra.

15. Frid vare med dig. Vännerna hälsar dig. Hälsa vännerna var och en vid sitt namn.

Jakobs brev

1 Kapitlet

Uppmaning till tålmod i prövningen och till att vara ordets görare. Syndens och goda gåvors ursprung.

Jakob, Guds och Herrens Jesu Kristi tjänare, hälsar de tolv stammarna i församlingen. Joh. 7:35. 1 Petr. 1:1.

2. Mina bröder, håll det för idel glädje när ni råkar ut för alla slags frestelser

Matt. 5:11-12. Apg. 5:41.
Hebr. 10:34. 1 Petr. 1:6.

3. och vet, att när er tro prövas, åstadkommer det tålmod.

Rom. 5:3. 1 Petr. 1:7.

4. Men låt tålmodet ha med sig ett fullbordat verk, för att ni skall vara fullkomliga och hela, utan någon brist.

5. Om någon av er saknar visdom, skall han be till Gud som ger alla villigt och utan förebråelser, och den skall ges åt honom.

Ords. 2:3. Jer. 29:12. Matt. 7:7-8.
Luk. 11:9. Joh. 14:13, 15:7. Jak. 5:16.

6. Men han skall be i tro utan att tvivla. Ty den som tvivlar liknar havets våg, som drivs och kastas av vinden.

Mark. 11:24. Joh. 16:23. 1 Joh. 3:22, 5:14-15.

7. En sådan människa skall inte tänka att hon kan få något av Herren.

8. En tvehågsen* man är ostadig på alla sina vägar.

*Ordagrant: Dubbelsjälad, dvs en man vars själ dras åt två håll.

9. Men en broder, som är ringa kan berömma sig av sin höghet
10. och den som är rik, av sin ringhet, för såsom gräsets blomster skall han förgås.

Job 14:2. Ps. 10:3f, 102:12, 103:15.

Jes. 40:6. 1 Kor. 7:31. 1 Petr. 1:24.

1 Joh. 2:17. Jak. 4:14.

11. Solen går upp med sin hetta och gräset torkar bort och dess blomster faller av och dess sköna fågning förgår. Så skall även den rike vissna bort på sina vägar.

12. Salig är den man som uthärdar frestelsen. Ty då han har bestått provet, skall han få livets krona, som Gud har lovat dem som älskar honom.

Job 5:17. Ords. 3:11. Matt. 10:22, 19:28-29. 2 Tim. 4:7-8. Hebr. 12:5.
1 Petr. 3:14. Upp. 2:10, 3:19.

13. Ingen som blir frestad får säga att han blir frestad av Gud, ty Gud kan inte frestas av det onda, och själv frestar han ingen.

14. Utan var och en frestas, när han dras och lockas av sitt eget begär.

15. Därefter, sedan begäret har blivit havande, föder det synd och då synden är fullbordad, föder den död.

Rom. 6:23.

16. Far inte vilse, mina kära bröder.

17. Varje god gåva och varje fullkomlig gåva kommer ner från ovan, från ljusens Fader, hos vilken ingen för-

ändring finns, och ingen växling mellan ljus och mörker.

Ords. 2:6. Jes. 14:27, 46:10. Mal. 3:6.

Joh. 3:27. Rom. 11:29. 1 Kor. 4:7.

18. Efter sin vilja har han fött oss genom sanningens ord, för att vi skulle vara en förstling av hans skapelser.

Joh. 1:13, 3:3f. 1 Kor. 4:15.

Gal. 4:19. 1 Petr. 1:23.

19. Därför, mina älskade bröder, skall varje människa vara snar till att höra, sen till att tala och sen till vrede.

Ords. 17:27.

20. Ty en mans vrede åstadkommer inte det som är rättfärdigt inför Gud.

Pred. 7:10.

21. Lägg därför bort all orenhet och överflöd av ondska, och ta med saktmodighet emot ordet som är inplanterat i er och som kan frälsa era själar.

Luk. 8:11. Rom. 1:16. 13:12.

1 Kor. 3:6. Kol. 3:8. 1 Petr. 2:1.

22. Men var ordets görare och inte bara dess hörare, annars bedrar ni er själva.

Matt. 7:21f. Luk. 11:28. Rom. 2:13. 1 Joh. 3:7.

23. Ty om någon är ordets hörare och inte dess görare, så är han lik en man som betraktar sitt naturliga ansikte i en spegel,

Matt. 7:26f. Luk. 6:47.

24. ty när han har betraktat sig själv, går han därifrån och glömmar genast hurudan han var.

25. Men den som ser in i frihetens fullkomliga lag och blir kvar i den och inte är en glömsk hörare, utan en gärningens görare, han skall vara salig i sin gärning.

Matt. 5:19. Joh. 13:17. Jak. 2:12.

26. Om någon tror sig vara gudfruktig och inte styr sin tunga, utan bedrar sitt hjärta, så är hans gudstjänst värdelös.

Ps. 34:14. 1 Petr. 3:10. Jak. 3:6.

27. Detta är inför Gud och Fadern en ren och obefläckad gudstjänst, att

besöka föräldralösa barn och änkor i deras bedrövelse och hålla sig obefläckad av världen.

2 Kapitlet

Varning för att ha anseende till personen.

Skillnaden mellan levande och död tro.

Mina bröder, ni kan inte ha anseende till person, samtidigt som ni tror på vår Jesus Kristus, härlighetens Herre.

2. Ty om det i er församling kommer in en man med en guldring på fingret och i fina kläder, och det också kommer en fattig man i smutsiga kläder, 3. och ni då ser på den som bär de fina kläderna och säger till honom: Sitt du här på en bra plats, men säger till den fattige: Stå du där, eller: Sitt du här vid mina fötter.

4. Har ni då inte varit partiska och blivit domare med onda tankar?

5. Hör på, mina kära bröder. Har inte Gud utvalt de fattiga i denna värld till att vara rika i tron och bli arvingar till riket, som han har lovat dem som älskar honom?

2 Mos. 20:6. 1 Sam. 2:30. Ords. 8:17.

Matt. 5:3. Luk. 12:21. Joh. 7:48.

1 Kor. 1:26, 2:9. Jak. 1:12.

6. Men ni har föraktat den fattige. Är det inte de rika som förtrycker er och drar er inför domstolar?

7. Är det inte de som smädar det goda namnet som har nämnts över er?

8. Om ni fullgör den konungsliga lagen enligt Skriften: Älska din nästa så som dig själv, så gör ni väl.

3 Mos. 19:18. Matt. 22:39. Mark. 12:31.

Rom. 13:8-9. Gal. 5:14. Ef. 5:2. 1 Thess. 4:9.

9. Men om ni ser till personen, då

syndar ni och blir av lagen överbevisade såsom överträdare.

³ Mos. 19:15. ⁵ Mos. 1:17, 16:19.

10. Ty om någon håller hela lagen men felar i ett så är han skyldig till allt.

⁵ Mos. 27:26. Gal. 3:10.

11. För den som sade: Du skall inte begå hor, han har också sagt: Du skall inte dräpa. Om du nu inte begår hor men dräper, så är du lagens överträdare.

² Mos. 20:13-14. ⁵ Mos. 5:17.

12. Tala och gör så som de som skall dömas efter frihetens lag. Jak. 1:25.

13. Ty dom utan barmhärtighet skall drabba den som inte har visat barmhärtighet. Men barmhärtigheten berömmar sig mot domen.

Matt. 6:15, 18:35. 25:31f.

Mark. 11:25. Luk. 16:25.

14. Vad hjälper det, mina bröder, om någon säger sig ha tro men inte har gärningar? Inte kan väl tron frälsa honom?

Matt. 7:26. Jak. 1:23.

15. Om en broder eller syster är naken och saknar mat för dagen,

Luk. 3:11. 1 Joh. 3:17.

16. och någon av er säger till dem: Gå i frid, värm er och mätta er, men inte ger dem vad deras kropp behöver, vad hjälper det?

1 Joh. 3:18.

17. Så är det också med tron. Om den inte har gärningar, är den död i sig själv.

18. Nu säger kanske någon: Du har tro och jag har gärningar. Visa mig din tro utan dina gärningar, så vill jag visa dig min tro med mina gärningar. 19. Du tror att Gud är en. Det gör du rätt i. Också de onda andarna* tror det och bävar.

*KXII: djävlar.

Mark. 1:24. Luk. 4:34.

20. Men vill du inte förstå, du fåfängliga* människa, att tron utan gärningar är död?

*tomma.

21. Blev inte Abraham, vår far, genom gärningarna rättfärdigad, då han offrade sin son Isak på altaret?

1 Mos. 22:9f.

22. Ser du att tron samverkade med hans gärningar, och att genom gärningarna blev tron fullbordad.

Hebr. 11:17.

23. Skriften fullbordades som säger: Abraham trodde Gud, och det blev honom räknat till rättfärdighet och han blev kallad Guds vän.

1 Mos. 15:6. 2 Krön. 20:7.

Jes. 41:8. Rom. 4:3. Gal. 3:6.

24. Ni ser, att genom gärningarna rättfärdigas människan, och inte bara genom tro?

25. Var det inte på samma sätt med skökan Rahab, blev hon inte genom gärningarna rättfärdigad, när hon tog emot sändebuden och släppte ut dem en annan väg? Jos. 2:1f, 6:23. Hebr. 11:31.

26. Därför, så som kroppen utan ande är död, så är också tron utan gärningar död.

3 Kapitlet

Tungans missbruk. Visheten ovanifrån.

Mina bröder, inte många av er må bli lärare, ni vet att vi skall få en större dom.

2. Ty alla felar vi på många sätt. Om någon inte felar i ord, är han en fullkomlig man, som även förmår tygla hela sin kropp.

Ps. 34:14. Ords. 20:9. Pred. 7:21.

1 Petr. 3:10. 1 Joh. 1:8. Jak. 1:26.

3. Se, vi lägger betsel i hästarnas mun, för att de skall lyda oss, och vi styr hela deras kropp.

Ps. 32:9.

4. Se, även skeppen, hur stora de än är och drivs av starka vindar, blir de i

alla fall styrda av ett litet roder, dit rorsmannen vill.

5. Så är också tungan en liten lem, och skryter över stora ting. Se, en liten eld, hur stor skog den antänder!

Ps. 12:4-5, 73:8-9. Ords. 12:18, 15:2.

6. Tungan är också en eld, en värld full av orättfärdighet. Sådan är tungan bland våra lemmar, den som besmittar hela kroppen och sätter livets hjul i brand, själv antänd av helvetet.

Matt. 15:11f. Mark. 7:15f.

7. För all natur, både fyrfota djur, fåglar, ormar och djur som är i havet, kan tämjas och har blivit tämjda av människan.

8. Men tungan kan ingen människa tämja, den är ostyrig och ond och full av dödligt gift.

9. Med den välsignar vi Gud och Fadern, och med den förbannar vi människorna, som är skapade till Guds avbild.

1 Mos. 1:26-27, 9:6.

10. Från samma mun kommer välsignelse och förbannelse. Det bör inte vara så mina bröder.

11. Inte ger en källa från samma åder både sött och bittert vatten?

12. Inte kan ett fikonsträd, mina bröder, bära oliver eller ett vinträd fikon? Så kan heller ingen källa ge salt och sött vatten.

13. Vem är vis och klok bland er? Han bör med sin goda livsföring visa sina gärningar i saktmodighet och visdom.

14. Men om ni i era hjärtan har bitter avund* och stridslystnad, så ska ni inte förhäva er och ljuga emot sanningen.

*KXII: nit. Rom. 13:13.

15. Ty den visdomen har inte kommit ovanifrån, utan är jordisk, själisk och djävulsk.

1 Kor. 2:6-7.

16. Ty där det finns avund* och

stridslystnad, där råder också oordning och all slags ond gärning.

*KXII: nit. 1 Kor. 3:3. Gal. 5:19-21.

17. Men den visdom, som är ovanifrån, den är först ren och sedan fridsam, mild, inte enviss, full av barmhärtighet och andra goda frukter, fri från partiskhet och hyckleri.

18. Rättfärdighetens frukt blir sådd i frid för dem som håller frid. Gal. 6:8.

4 Kapitlet

*Uppmaning till fridsambet och ödmjukhet.
Hinder för bönhörelse.*

Varifrån kommer strider och tvister bland er? Är det inte från era begär som för krig i era lemmar?

Rom. 1:23. 1 Petr. 2:11.

2. Ni har begär men får inget, ni dödar* och är avundsjuka, men kan ändå inget vinna, ni strider och för krig, men ni har inget därför att ni inte ber.

*KXII: ni har nit. Job 35:12.

Ps. 66:18. Ords. 1:28. Jer. 11:11. Mik. 3:4.

3. Ni ber och får inget, därför att ni ber illa, för att slösa bort det i njutningar.

1 Joh. 3:22, 5:14.

4. Ni horkarlar och horkvinnor, vet ni inte att vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Den som vill vara världens vän blir Guds fiende.

Joh. 15:19, 17:14. Rom. 8:8.

Gal. 1:10. 1 Joh. 2:15.

5. Eller menar ni, att det är tomma ord då Skriften säger: Med avund* trängtar Anden som har tagit sin boning i oss?

*KXII: begär emot hatet. Gal. 5:17.

6. Men större är den nåd han ger, därför säger den: Gud står emot de högmögiga, men de ödmjuka ger han nåd.

Ords. 3:34. Matt. 23:12. Luk. 1:52. 1 Petr. 5:5.

7. Underordna er därför Gud. Stå emot djävulen, så skall han fly bort från er.

Ef. 4:27. 1 Petr. 5:9.

8. Närma er Gud, så skall han närma sig er. Rena era händer, ni syndare och gör era hjärtan rena ni tvehågsna*.

*Dubbelsjälad, dvs en man vars själ dras åt två håll. Jes. 1:16-18. Sak. 1:3. Jak. 1:8.

9. Känn ert elände och sörj och gråt. Låt ert skratt vända sig i sorg, och glädjen i bedrövelse. Matt. 5:4. Luk. 6:21f.

10. Ödmjuka er inför Herren, så skall han upphöja er.

Job 22:29. Jes. 66:2. Luk. 14:11.

11. Förtala inte varandra, bröder. Den som förtalar sin broder och dömer sin broder, han förtalar lagen och dömer lagen. Men dömer du lagen, så är du inte lagens görare, utan dess domare.

Matt. 7:1. Rom. 2:1. 1 Kor. 4:5.

12. Det finns bara en lagstiftare och domare, han som kan frälsa och förgöra. Vem är du, som dömer en annan?

Rom. 14:4.

13. Hör nu, ni som säger: I dag eller i morgon vill vi fara till den eller den staden, och där vill vi stanna ett år och göra affärer och tjäna pengar.

Ords. 27:1. Luk. 12:18.

14. Ni som inte vet vad som kan ske i morgon. Ty vad är ert liv? Det är en rök, som för en liten stund syns och sedan försvinner.

Jes. 40:6. 1 Kor. 7:31. 1 Petr. 1:24.

1 Joh. 2:17. Jak. 1:10.

15. I stället borde ni säga: Om Herren vill och vi får leva så skall vi göra det eller det.

Apg. 18:21. 1 Kor. 4:19. Hebr. 6:3.

16. Men nu skryter ni i ert högmod. Allt sådant skryt är ont.

17. Den som därför vet att göra det som är gott och inte gör det, för honom är det synd.

Luk. 12:47. Joh. 9:41. Rom. 1:20f, 2:17f.

5 Kapitlet

*Dom över de rika som utnyttjar andra.
Tålmodets lön. Varning för att svära.
Bönens kraft.*

Hör nu, ni rika, gråt och jämra. Her över det elände som skall komma över er.

Ords. 11:28.

2. Er rikedom är förmultnad och era kläder är uppåtna av mal.

Matt. 6:19-20.

3. Ert guld och silver är förrostat, och rosten därpå skall vara ett vittnesbörd mot er och skall som en eld förtära ert kött. Ni har samlat er skatter i de yttersta dagarna.

4. Se, den lön ni har undanhållit arbetarna som har bärgat era åkrar den ropar, och skördemännens rop har nått Herren Sebaots öron.

3 Mos. 19:13. 5 Mos. 24:14-15. Job. 24:10-11.

5. Ni har levt i lyx och vällust* på jorden. Ni har gött era hjärtan så som på en slaktedag.

*njutning. Job 21:13. Luk. 12:19, 16:19f.

6. Ni har dömt den rättfärdige skyldig och dödat honom, och han gjorde inget motstånd mot er.

7. Så var nu tåliga, bröder, intill Herrens tillkommelse. Se, jordbrukaren väntar efter jordens dyrbara frukt, och väntar med tålmod, till dess han får tidigt och sent regn.

Joel 2:23. 5 Mos. 11:14.

8. Så var också ni tåliga, och styrk era hjärtan, ty Herrens tillkommelse är nära.

9. Kлага inte på varandra bröder, så att ni inte blir dömda. Se, domaren står för dörren.

10. Bröder, ta profeterna som talade i Herrens namn till föredöme i lidande och tålmod.

Matt. 5:12.

11. Se, vi prisar dem saliga, som har

uthärdat. Om Jobs tålamod har ni hört, och Herrens slut har ni sett, ty Herren är barmhärtig och nådig.

Job 1:21-22, 42:10. Ps. 103:8.

12. Men framför allt, mina bröder, skall ni inte svära, varken vid himlen eller vid jorden eller vid något annat. Utan låt ert ja vara ja, och ert nej, vara nej, för att ni inte skall falla i hyckleri.

Matt. 5:34f.

13. Är det någon bland er som lider ont skall han be. Är någon vid gott mod, skall han sjunga psalmer. Ef. 5:19.

14. Är någon bland er sjuk, skall han kalla till sig församlingens äldste och låta dem be över honom och smörja honom med olja i Herrens namn.

Mark. 6:13, 16:18.

15. Och trons bön skall hjälpa den sjuke, och Herren skall låta honom stå upp, och om han har begått synder, skall han få förlåtelse för dem.

16. Bekänn era synder för varandra och be för varandra, så att ni blir helade. En rättfärdig mans bön i verksamhet förmår uträtta mycket.

Jak. 1:5.

17. Elias var en människa som vi, och när han bad en bön att det inte skulle regna, så regnade det inte på jorden under tre år och sex månader.

1 Kon. 17:1. Luk. 4:25.

18. Sedan bad han igen och himlen gav regn, och jorden bar sin frukt.

1 Kon. 18:41f.

19. Bröder, om någon bland er går vilse, bort från sanningen och någon omvänder honom,

Matt. 18:15.

20. så skall han veta, att den som omvänder en syndare från hans villoväg, frälser en själ från döden och skyler över mängd av synder.

Ords. 10:12. 1 Petr. 4:8.

Judas brev

Varning för falska lärare med påminnelse om forna tiders straffdomar över människor och fallna änglar. Uppmaning till fasthet i tron. Mose kropp och Enoks profetia.

Judas, Jesu Kristi tjänare och Jakobs bror, till de kallade, som i Gud, Fadern, är helgade och bevarade i Jesus Kristus. Joh. 17:11. 1 Petr. 1:5.

2. Låt barmhärtighet, frid och kärlek föröka sig hos er.

3. Mina älskade, eftersom jag med all iver har tagit mig före att skriva till er om allas vår frälsning, har jag funnit det nödvändigt att i min skrivelse förmana er att kämpa för den tro som en gång har blivit överlämnad åt de heliga.

Fil. 1:27. 1 Tim. 1:18, 6:12. 2 Tim. 4:7.

4. Ty några människor har smugit sig in hos er, några ogudaktiga människor, som för länge sedan var uppskrivna till denna dom, som missbrukar vår Guds nåd till lösaktighet och förnekar Gud, den ende Härskaren och vår Herre Jesus Kristus.

Tit. 1:16. 1 Petr. 2:8. 2 Petr. 2:1f.

5. Men jag vill påminna er, fastän ni redan en gång fått veta, att då Herren hade fört ut folket ur Egypten, förgjorde han sedan dem som inte trodde.

4 Mos. 14:29, 26:64. Ps. 106:26.
1 Kor. 10:5. Hebr. 3:18-19.

6. De änglar som inte behöll sitt furstendöme*, utan övergav sin egen boning, dem har han med eviga böjor förvarat i mörkret till domen på den stora dagen.

*Ordagrant: det egna ursprunget.

Joh. 8:44. 2 Petr. 2:4.

7. Så har också Sodom och Gomorra och städerna där omkring, vilka på samma sätt som de förra bedrev otukt och gick efter främmande kött, blivit satta till ett varnande exempel och lider den eviga eldens straff.

1 Mos. 19:24. 5 Mos. 29:23. Jes. 13:19.
Jer. 20:16, 50:40. Klag. 4:6. Hes. 16:49.

Amos 4:11. Luk. 17:29. 2 Petr. 2:6.

8. På samma sätt besmittar också dessa drömmare köttet, och föraktar herradömet och hädar väldigheterna.

2 Petr. 2:10.

9. Men då överängeln Mikael tvistade med djävulen om Mose kropp, vågade han inte uttala någon smädande dom, utan sade: Må Herren straffa dig.

Dan. 10:13. 2 Petr. 2:11. Upp. 12:7.

10. Dessa smädar vad de inte känner till, liksom de förnuftslösa djuren, och vad de känner till av naturen, det fördärvar de sig själva med.

2 Petr. 2:12.

11. Ve dem! Ty de har trätt in på Kains väg och har för lönnens skull fallit i Balaams villfarelse och gått förlorade i Koras uppror.

1 Mos. 4:8. 4 Mos. 16:1, 22:7f.
2 Petr. 2:15. 1 Joh. 3:12.

12. Dessa är skamfläckar vid era kärleksmåltider, där de håller gästabud med er och utan att skämmas förser sig själva. De är skyar utan vatten, som drivs omkring av vindarna, träd, nakna så som om hösten, ofruktbara, dubbelt döda, uppräckta med rötterna.

Ords. 25:14. 2 Petr. 2:13f.

13. De är vilda havsvågor som kastar upp sin egen skamlöshet som skum. Irrande stjärnor, åt vilka det svarta mörkret är förvarat i evighet.

Jes. 57:20. 2 Petr. 2:17.

14. Om dessa har också Enok den sjunde från Adam, profeterat och sagt: Se, Herren kommer med sina mångtusen heliga

1 Mos. 5:22. Dan. 7:10. Apg. 1:11.

1 Thess. 1:10. 2 Thess. 1:10. Upp. 1:7.

15. för att hålla dom över alla och straffa alla dem, som är ogudaktiga för alla deras ogudaktiga gärningar, som de i sin gudlöshet har gjort och för allt det hårda, vilka de som ogudaktiga syndare har talat mot honom.

Matt. 12:36, 25:31. 2 Thess. 1:7.

16. Dessa knorrar och klagar alltid, och vandrar efter sina begär. Deras mun talar stolta ord, och de smickrar personer för sin egen nyttas skull.

2 Petr. 2:18.

17. Men ni, mina älskade, kom ihåg

de ord, som förut har blivit sagda av vår Herres Jesu Kristi apostlar,

Apg. 20:29. 1 Tim. 4:1.

2 Tim. 3:1, 4:3. 2 Petr. 3:2.

18. hur de sade er: I de yttersta dagarna skall det komma bespottare, som vandrar efter sina egna ogudaktiga begär.

19. Dessa är de som vållar splittring, själiska, som inte har Anden.

Ords. 18:1. Hes. 14:7.

Hos. 4:14, 9:10. 1 Kor. 2:14.

20. Men ni, mina älskade, uppbygg er på er allraheligaste tro och be i den Helige Ande,

21. och bli kvar i Guds kärlek medan ni väntar på vår Herres, Jesu Kristi, barmhärtighet till evigt liv.

22. Och gör denna åtskillnad, att ni förbarmar er över somliga,

23. andra skall ni med fruktan rädda och rycka dem ur elden, och till och med hata den av köttet befläckade livklädnaden.

Rom. 11:14. 1 Tim. 4:13f. Jak. 5:20. Upp. 3:4.

24. Men honom, som förmår bevara er från fall och ställa er inför sin härlighet ostraffliga i jublande fröjd,

Rom. 16:25.

25. den ende vise Guden, vår Frälsare, vare ära och majestät, valde och makt nu och i all evighet. Amen.

Rom. 16:27. 1 Tim. 1:17.

Johannes Uppenbarelse

I Kapitlet

Johannes hälsar församlingarna. Kristus uppenbarar sig för Johannes och befäller honom att skriva vad han har sett.

Detta är Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa för sina tjänare vad som snart måste ske. Han har gjort det känt och sänt det genom sin ängel till sin tjänare Johannes,

2. som har vittnat om Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd, allt vad han har sett.

3. Salig är den som läser och saliga är de som hör profetians ord och som håller fast vid det som är skrivet där. Ty tiden är nära. Rom. 13:11. 1 Petr. 4:7.

Jak. 5:8. Upp. 2:10, 22:7.

4. Johannes till de sju församlingarna i Asien. Nåd vare med er och frid från honom som är och som var och som skall komma och från de sju andar som är inför hans tron,

2 Mos. 3:14. Upp. 3:1, 5:6, 11:17, 16:5.

5. och från Jesus Kristus, det trogna vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar. Han som älskat oss och renat oss från våra synder med sitt blod,

Apk. 20:28. 1 Kor. 15:20. Hebr. 9:12-14.

1 Joh. 1:7-9. Upp. 3:14, 5:9, 17:14.

6. och gjort oss till kungar och präster åt Gud och sin Fader. Honom till-

hör äran och makten i evigheternas evigheter. Amen.

1 Petr. 2:5-9. Upp. 5:10, 20:6.

7. Titta, han kommer med skyarna och varje öga skall se honom, också de som har genomborrat honom och alla jordens stammar skall jämra sig över honom. Ja, Amen.

Jes. 3:13-14. Dan. 7:13. Sak. 12:10.

Matt. 26:64. Joh. 19:37. 1 Thess. 1:10.

8. Jag är A och O*, begynnelsen och änden, säger Herren, han som är, som var och som skall komma, den Allsmäktige.

*A och O dvs Alfa och Omega, som är den första och den sista bokstaven i det grekiska alfabetet. Jes. 41:4, 48:12. Upp. 21:6.

9. Jag, Johannes, er broder, som har del med er i bedrövelsen och i riket och i Jesu Kristi tålmod, var på den ö som heter Patmos för Guds ords skull och för Jesu Kristi vittnesbörds skull.

Rom. 8:17. Fil. 1:7. 2 Tim. 1:8-12.

10. Jag var i Anden på Herrens dag* och jag hörde bakom mig en stark röst, så som av en basun,

*XXII: en Söndag. Upp. 4:2.

11. som sade: Jag är A och O, den förste och den siste. Skriv ner i en bokrulle vad du ser, och sänd den till de församlingar, som är i Asien: till Efesus, Smyrna, Pergamus, Tyatira, Sardes, Filadelfia och till Laodicea.

Upp. 1:8, 22:13.

12. Jag vände mig om för att se röst-

en som talade med mig. Och när jag vände mig om, såg jag sju gyllene ljusstakar

13. och mitt ibland de sju gyllene ljusstakarna en, som var lik Människosonen, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte.

Hes. 1:28. Dan. 7:13. Upp. 1:1, 14:14.

14. Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, och hans ögon var som lågande eld. Dan. 7:9. Upp. 19:12.

15. Hans fötter var så som skinande malm, som glöder i ugnen, och hans röst var som dånet av stora vatten.

16. I sin högra hand hade han sju stjärnor och från hans mun gick ett skarpt tveeggat svärd ut, och hans ansikte var såsom solen när den skiner i sin kraft. Jes. 49:2. Ef. 6:17.

Hebr. 4:12. Upp. 2:12-16, 3:1, 19:15-21.

17. Och då jag såg honom föll jag ner för hans fötter som om jag hade varit död. Men han lade sin högra hand på mig, och sade till mig: Var inte förskräckt! Jag är den förste och den siste

Jes. 44:6. Dan. 8:18, 10:10.

18. och den som lever. Jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter. Amen. Och jag har nycklarna till dödsriket* och döden.

*KKXII: helvetet. Job 12:14.

Ps. 68:21. Rom. 6:9. Upp. 3:7, 20:1.

19. Så skriv nu vad du har sett, vad som nu är och vad som skall ske efter detta.

20. Detta är hemligheten med de sju stjärnorna, som du har sett i min högra hand, och de sju gyllene ljusstakarna: De sju stjärnorna är de sju församlingarnas änglar, och de sju ljusstakarna som du har sett, är de sju församlingarna. Mal. 2:7.

2 Kapitlet

Breven till församlingarnas änglar i Efesus, Smyrna, Pergamus och Tyatira.

Skriv till församlingens ängel i Efesus: Detta säger han som håller de sju stjärnorna i sin högra hand, han som vandrar mitt ibland de sju gyllene ljusstakarna: Upp. 1:13f.

2. Jag vet om dina gärningar och ditt arbete och ditt tålmod och att du inte kan fördra dem som är onda. Du har provat dem som säger att de är apostlar men inte är det och har funnit dem vara lögnare.

3. Du har fördragit mycket och har tålmod och har arbetat för mitt namns skull och har inte tröttnat.

4. Men jag har det emot dig, att du har övergett din första kärlek.

5. Tänk därför på varifrån du har fallit och omvänd* dig och gör de första gärningarna, annars skall jag snart komma till dig och flytta din ljusstake från dess plats, om du inte omvänder* dig. *KKXII: gör bättring.

Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra dig.

6. Men detta har du att du hatar nikolaiternas gärningar, som jag också hatar.

7. Den som har öra må höra vad Anden säger till församlingarna. Åt den som segrar, skall jag ge att äta av livets träd som står i Guds paradiset.

1 Mos. 2:9. Upp. 22:2.

8. Skriv till församlingens ängel i Smyrna: Detta säger den förste och den siste, han som var död och blev levande. Jes. 41:4, 44:6. Upp. 1:4f.

9. Jag vet om dina gärningar och din bedrövelse och din fattigdom, men du är rik, och jag vet om hädelsen från dem som säger sig vara judar, men

som inte är det, utan är en Satans synagoga.

Upp. 3:9.

10. Frukta inte för något av det som du skall lida. Se, djävulen skall kasta några av er i fängelse, för att ni skall sättas på prov och under tio dagar skall ni ha bedrövelse. Var trofast intill döden, så skall jag ge dig livets krona. 1 Kor. 9:25. 2 Tim. 2:5, 4:7-8. Jak. 1:12.

11. Den som har öra må höra vad Anden säger till församlingarna. Den som segrar skall inte skadas av den andra döden. Upp. 3:6f, 13:9, 20:14, 21:8.

12. Skriv till församlingens ängel i Pergamus: Detta säger han som har det skarpa tveeggade svärdet. Upp. 1:16.

13. Jag vet om dina gärningar och var du bor, där Satan har sin tron. Du håller fast vid mitt namn och har inte förnekat min tro, inte ens i de dagar då Antipas, mitt trogna vittne, blev dödad hos er, där Satan bor.

14. Men något har jag emot dig, ty du har där sådana som håller fast vid Balaams* lära, han som lärde Balak att lägga en snara för Israels barn, till att äta av det som var offrat åt avgudarna och bedriva otukt.

*Balaam är samma namn som Bileam.

4 Mos. 22:23-24, 25:1, 31:16.

15. Så har du också sådana, som håller fast vid nikolaiternas lära, som jag hatar.

16. Vänd om*! Annars skall jag snart komma till dig och strida mot dem med min muns svärd.

*KXII: gör bättring.

Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra dig.

Jes. 11:4, 49:2. Ef. 6:17. 2 Thess. 2:8.

Hebr. 4:12. Upp. 1:16, 19:15f.

17. Den som har öra må höra vad Anden säger till församlingarna. Den som segrar, honom vill jag ge att äta av det fördolda mannat, och jag skall

ge honom en vit sten* och på stenen* skrivet ett nytt namn, som ingen känner utom den som får det.

*KXII: vittnesbörd.

Matt. 13:9. Upp. 3:12.

18. Skriv till församlingens ängel i Tyatira: Detta säger Guds Son, som har ögon såsom eldslågor, och vars fötter liknar skinande malm.

Upp. 1:14-15.

19. Jag vet om dina gärningar, din kärlek, din tjänst, din tro, ditt tålamod och att dina sista gärningar är fler än de första.

20. Men jag har några få saker emot dig: att du tillåter kvinnan Jesabel, som säger att hon är en profetissa, att undervisa och förföra mina tjänare till att bedriva otukt och att äta av det som var offrat åt avgudarna.

1 Kon. 16:31. 2 Kon. 9:7.

Apk. 15:20. 1 Kor. 10:19-20.

21. Och jag har gett henne tid för att hon skulle omvända* sig från sin otukt, men hon har inte omvänt* sig.

*KXII: bättra sig.

Alt. övers.: göra sinnesändring, ångra sig.

22. Se, jag skall lägga henne ner på sjukbädden och de som bedriver hor med henne skall komma i stor bedrövelse om de inte omvänder* sig från sina gärningar.

*KXII: bättrar sig.

Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra sig.

23. Hennes barn skall jag döda och alla församlingar skall veta, att jag är den som rannsakar hjärtan och njurar. Och jag skall ge var och en av er efter hans gärningar.

1 Sam. 16:7. Ps. 7:10, 62:13. Jer. 11:20, 17:10.

Matt. 16:27. Joh. 2:24-25. Apk. 1:24. Rom. 2:6, 14:12. 2 Kor. 5:10. Gal. 6:5.

24. Men till er säger jag och till de andra, som är i Tyatira, som inte har sådan lära och inte har lärt känna Satans djupheter, som de säger: Jag skall

inte lägga någon annan börda på er.
25. Men håll fast vid det ni har, till
dess jag kommer. Upp. 3:11.

26. Och åt den som vinner seger och
håller fast vid mina gärningar intill
änden skall jag ge makt över hed-
ningarna. Ps. 2:8. Upp. 3:21.

27. och han skall styra dem med järn-
spira, och så som en krukmakares
kärl skall de bli krossade Ps. 2:9.

28. så som också jag har fått av min
Fader, och jag skall ge honom mor-
gonstjärnan.

29. Den som har öra må höra vad
Anden säger till församlingarna.

3 Kapitlet

*Breven till församlingarnas änglar i Sardes,
Filadelfia och Laodicea. Kristus står vid
dörren.*

Skriv också till församlingens ängel
i Sardes: Detta säger han, som har
Guds sju andar och de sju stjärnorna:
Jag vet om dina gärningar, att du har
namnet att du lever, men du är död.

Upp. 1:16f, 2:1, 4:5, 5:6.

2. Var vaken och styrk de andra som
är nära att dö. Ty jag har inte funnit
dina gärningar fullkomliga inför Gud.

3. Kom därför ihåg vad du har hört
och tagit emot och håll det och om-
vänd* dig. Om du inte håller dig va-
ken, så skall jag komma till dig så som
en tjuv, och du skall inte veta vilken
stund jag kommer över dig.

*KXII: gör bättring.

Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra dig.

Matt. 24:42-43. Luk. 12:39-40.

1 Thess. 5:2. 2 Petr. 3:10. Upp. 16:15.

4. Du har några få namn också i Sar-
des, som inte har befläckt sina kläder,
och de skall vandra med mig i vita klä-

der, ty de är värdiga. Upp. 4:4, 6:11, 7:9f.
5. Den som vinner seger skall bli
klädd i vita kläder, och jag skall inte
stryka hans namn ur livets bok, och
jag skall bekänna hans namn inför
min Fader och inför hans änglar.

Ps. 69:29. Matt. 10:32. Luk. 12:8.

Fil. 4:3. Upp. 13:8.

6. Den som har öra må höra vad
Anden säger till församlingarna.

Upp. 2:7f.

7. Skriv också till församlingens ängel
i Filadelfia: Detta säger den Helige,
den Sannfärdige*, som har Davids
nyckel, han som öppnar och ingen
stänger, han som stänger och ingen
öppnar.

*verklig, äkta, sann.

Job 12:14. Jes. 22:22. Upp. 1:18.

8. Jag vet om dina gärningar. Se, jag
har låtit en dörr stå öppen för dig som
ingen kan stänga. Ty din kraft är li-
ten, men du har hållit mitt ord och
har inte förnekat mitt namn.

9. Se, jag vill överlämna åt dig några
från Satans synagoga, av dem som
säger sig vara judar och inte är det
utan ljuger. Se, jag skall göra så att
de kommer och faller ner inför dina
fötter och de skall förstå, att jag har
älskat dig.

Upp. 2:9.

10. Eftersom du har hållit fast vid mitt
tålamods ord, skall jag också bevara
dig från den prövningens stund, som
skall komma över hela världen för att
pröva dem som bor på jorden.

11. Se, jag kommer snart. Håll fast
det du har, så att ingen tar din krona.

Upp. 1:3, 2:25, 22:7f.

12. Den som segrar, skall jag göra till
en pelare i min Guds tempel och han
skall inte mer gå ut därifrån. Jag skall
skriva på honom min Guds namn
och namnet på min Guds stad, det
nya Jerusalem som kommer ner från

himlen från min Gud, och mitt nya namn.

Gal. 4:26. Hebr. 12:22. Upp. 21:2f, 22:4.

13. Den som har öra må höra vad Anden säger till församlingarna.

14. Skriv också till församlingens ängel i Laodicea: Detta säger Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse:

Ps. 89:29. Jes. 55:4. Kol. 1:15. Upp. 1:5.

15. Jag vet om dina gärningar. Du är varken kall eller varm. O, att du vore kall eller varm.

16. Men eftersom du är ljum och varken kall eller varm, skall jag spy ut dig ur min mun.

17. Ty du säger: Jag är rik och har överflöd och behöver inget, och du vet inte att du är eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken. 1 Kor. 4:8.

18. Jag råder dig att du köper guld av mig, som är luttrat i eld, för att du skall bli rik, och vita kläder att kläda dig i, för att din nakenhets skam inte skall synas, och smörj dina ögon med ögonsalva, så att du kan se.

Upp. 7:13, 19:8, 16:15.

19. Alla dem jag älskar tillrättavisar och agar jag. Så var därför ivrig och omvänd* dig.

*KXII: gör bättring.

Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra dig.

Job 5:17. Ords. 3:11-12.

Hebr. 12:5-6. Jak. 1:12.

20. Se, jag står för dörren och klappar, om någon hör min röst och öppnar dörren skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.

Höga V. 5:2. Joh. 14:21-23.

21. Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, så som också jag har vunnit seger och sitter med min Fader på hans tron.

Matt. 19:28. Luk. 22:30.

1 Kor. 6:2. 2 Tim. 2:12. Upp. 2:26-27.

22. Den som har öra må höra vad Anden säger till församlingarna.

Upp. 2:17f.

4 Kapitlet

Guds tron i himlen. De tjugofyra äldste och de fyra varelserna.

Sedan såg jag, och se, en dörr var öppnad i himlen, och den röst, som jag först hade hört tala med mig som en basun, sade: Stig hit upp, och jag skall visa dig vad som måste ske härfter.

Upp. 1:10.

2. Genast kom jag i Anden, och se, en tron var framsatt i himlen och det satt en på tronen.

Hes. 1:26, 10:1. Upp. 1:10.

3. Han som satt på den var till utseendet som en jaspissten och karneol* och runt omkring tronen var en regnbåge, som såg ut som en smaragd.

*en rödaktig ädelsten.

4. Omkring tronen var tjugofyra andra troner, och på de tronerna satt tjugofyra äldste, klädda i vita kläder och på deras huvuden var gyllene kronor.

5. Och från tronen utgick blixtar, åskdunder och röster. och framför tronen brann sju eldfacklor, vilka är de sju Guds andar.

Upp. 1:4, 3:1, 5:6.

6. Framför tronen var ett ett glashav, likt kristall, och mitt för tronen och runt om tronen var fyra varelser*, fulla med ögon både framtill och baktill.

*KXII: djur. Upp. 1:5:2.

7. Den första varelsen var likt ett lejon, och den andra varelsen likt en ung tjur, och den tredje varelsen hade ett ansikte såsom en människa, och den fjärde varelsen var lik en flygande örn.

8. De fyra varelserna hade vardera sex vingar runt omkring och de var innantill fulla med ögon. Och de hade ingen vila dag eller natt, och sade: Helig, Helig, Helig är Herren Gud, den Allsmåktige, han som var och som är och som skall komma.

Jes. 6:2-3. Upp. 16:5.

9. Och när dessa varelser prisar, ärar och tackar honom som sitter på tronen och som lever i evigheternas evigheter,

10. då faller de tjugofyra äldste ner inför honom, som sitter på tronen och tillber honom, som lever i evigheternas evigheter, och kastar sina kronor inför tronen och säger:

11. Herre, du är värdig att ta emot pris, ära och makt, ty du har skapat allt, och genom din vilja är de till och skapades de.

5 Kapitlet

Boken med de sju inseglen.

Och jag såg i höger hand på honom som satt på tronen en bokrulle förseglad med sju insegel i vilken det var skrivet både på insidan och utsidan.

Hes. 2:9-10.

2. Och jag såg en mäktig ängel, som förkunnade med hög röst: Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess insegel?

3. Men ingen i himlen eller på jorden eller under jorden kunde öppna bokrullen eller se i den.

4. Och jag grät mycket, eftersom ingen blev funnen värdig till att öppna bokrullen och läsa den eller se i den.

5. Men en av de äldste sade till mig: Gråt inte. Se, lejonet av Juda stam,

Davids rot, har vunnit seger, så att han kan öppna bokrullen och bryta dess sju insegel.

1 Mos. 49:9-10. Jes. 11:1f.

Rom. 15:12. Upp. 22:16.

6. Och jag såg, och se, mitt för tronen och de fyra varelserna och mitt ibland de äldste stod ett lamm, som om det hade blivit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon, som är de sju Guds andar, som är utsända över hela jorden.

Sak. 3:9, 4:10. Joh. 1:29f.

7. Och han kom och tog bokrullen ur hans högra hand, som satt på tronen.

8. Då han tog bokrullen, föll de fyra varelserna och de tjugofyra äldste ner inför Lammet. Var och en hade harpor och gyllene skålar fulla med rökelse, vilket är de heligas böner.

Ps. 141:2.

9. Och de sjöng en ny sång och sade: Du är värdig att ta bokrullen och öppna dess insegel, ty du blev slaktad och har återlöst oss åt Gud med ditt blod från alla stammar och tungomål och folk och folkslag*,

*KXII: hedningar.

Apg. 20:28. 1 Kor. 6:20, 7:23. Ef. 1:7.

Kol. 1:14. Hebr. 9:12, 10:10. 1 Petr. 1:18-19.

2 Petr. 2:1. 1 Joh. 1:7. Upp. 14:3.

10. och har gjort oss till kungar och präster åt vår Gud och vi skall regera på jorden.

2 Mos. 19:6. 1 Petr. 2:5f. Upp. 1:6, 20:6.

11. Och jag såg och hörde rösten av många änglar runt omkring tronen och varelserna och de äldste och deras antal var tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger tusen.

Dan. 7:10.

12. De sade med hög röst: Lammet, som är slaktat är värdigt att ta emot makten och rikedom och visdom och styrka och ära och pris och lov.

13. Och allt skapat, som är i himlen och på jorden och under jorden och

på havet, och allt som är i dem hörde jag säga: Åt honom, som sitter på tronen och Lammet, vare lov och ära och pris och makt i evigheternas evigheter.

Fil. 2:10.

14. Och de fyra varelserna sade: Amen, och de tjugofyra äldste föll ner och tillbad honom, som lever i evigheternas evigheter.

6 Kapitlet

De sex första inseglen bryts.

Och jag såg, att Lammet bröt ett av inseglen och jag hörde ett av de fyra varelserna säga med en röst som åskan: Kom och se.

2. Och jag såg, och se, en vit häst, och den som satt på den hade en båge, och åt honom gavs en krona, och han drog ut segreande och för att segra.

Upp. 19:11.

3. Och då han bröt det andra inseglet, hörde jag den andra varelsen säga: Kom och se.

4. Då kom en annan häst ut som var röd, och åt honom som satt på den blev det givet att ta bort friden från jorden, så att de skulle slå ihjäl varandra. Och åt honom blev ett stort svärd givet.

5. Och då han bröt det tredje inseglet, hörde jag den tredje varelsen säga: Kom och se. Och jag såg, och se, en svart häst, och den som satt på den hade en vågskål i sin hand.

6. Och jag hörde en röst mitt ibland de fyra varelserna säga: Ett mått* vete för en denar**, och tre mått korn för en denar**, och oljan och vinet skall du inte skada.

*Ett mått vete beräknades vara vad en man behövde till mat för dagen.

**Motsvarar en dagslön för en arbetare.

Upp. 9:4.

7. Och då han bröt det fjärde inseglet, hörde jag den fjärde varelsens röst säga: Kom och se.

8. Och jag såg, och se, en blekgul häst. Och han som satt på den hette Döden och dödsriket* följde efter honom. Och åt dem gavs makt över fjärdedelen av jorden, till att döda med svärd och med hungersnöd och med död och genom vilddjuren på jorden.

*KXII: helvetet.

9. Och då han bröt det femte inseglet, såg jag under altaret deras själar, som hade blivit dödade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull som de hade.

Upp. 1:9, 20:4.

10. Och de ropade med hög röst och sade: Herre, du som är helig och sannfärdig, hur länge dröjer du med att döma och hämnas vårt blod på dem som bor på jorden?

11. Och åt var och en av dem gavs en vit fotsid klädnad, och de blev tillsagda att de skulle vila ännu en liten tid, till dess antalet hade blivit fullt av deras medtjänare och bröder, som skulle bli dödade liksom de själva. Upp. 3:5, 7:9f.

12. Och jag såg att han bröt det sjätte inseglet, och se, då blev det en stor jordbävning, och solen blev svart som en sorgdräkt*, och månen blev som blod.

*Alt. övers.: säck av hår.

Joel 2:10f, 3:15. Matt. 24:29. Apg. 2:20.

13. Och himlens stjärnor föll ner till jorden, som när ett fikonsträd faller sina omogna fikon, när det skakas av en stark vind.

14. Och himlen försvann som när en bokrulle rullas ihop och alla berg och öar flyttades från sin plats.

Ps. 102:27. Jes. 34:4.

15. Och kungarna på jorden och stormännen och de rika och härförarna och de mäktiga, och alla slavar och alla fria gömde sig i hålor och i bergsklyftor,

Jes. 2:19.

16. och sade till bergen och klipporna: Fall över oss och göm oss för hans ansikte, som sitter på tronen och för Lammets vrede.

Hos. 10:8. Luk. 23:30. Upp. 9:6.

17. Ty hans vredes stora dag har kommit och vem kan då bestå?

7 Kapitel

Guds tjänare tecknas med insegel. Den stora skarans lovsång.

Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla fast jordens fyra vindar, för att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller på något träd.

2. Och jag såg en annan ängel som steg upp från solens uppgång. Han hade den levande Gudens insegel och ropade med hög röst till de fyra änglar, åt vilka det var givet att skada jorden och havet.

3. Och sade: Gör inte jorden skada, eller havet eller träden, förrän vi har märkt vår Guds tjänare med sigill på deras pannor.

Hes. 9:4. Upp. 9:4.

4. Och jag hörde talet av dem som var märkta, ethundrafyrtiofyra tusen märkta av alla Israels barns stammar.

Upp. 14:1.

5. Av Juda stam tolv tusen märkta, av Rubens stam tolv tusen märkta, av Gads stam tolv tusen märkta,

6. av Asers stam tolv tusen märkta, av Naftali stam tolv tusen märkta, av Manasse stam tolv tusen märkta,

7. av Simeons stam tolv tusen märkta, av Levi stam tolv tusen märkta, av Isaskars stam tolv tusen märkta,

8. av Sebulons stam tolv tusen märkta, av Josefs stam tolv tusen märkta, av Benjamins stam tolv tusen märkta med sigill.

9. Sedan såg jag en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folkslag* och stammar och länder och språk, stå inför tronen och inför Lammet, klädda i vita fotsida kläder och med palmer i sina händer.

*KXII: hedningar. Upp. 3:5f, 6:11.

10. De ropade med hög röst och sade: Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen och Lammet.

11. Alla änglar stod omkring tronen och de äldste och de fyra varelserna, och de föll ner på sina ansikten inför tronen och tillbad Gud,

12. och sade: Amen. Lovet och priset, visheten och tacksägelsen, äran, makten och starkheten tillhör vår Gud i evigheternas evigheter. Amen.

13. En av de äldste tog till orda och sade till mig: Vilka är dessa som är klädda i de vita fotsida kläderna? Och varifrån har de kommit?

14. Jag svarade honom: Herre, du vet det. Och han sade till mig: Dessa är de som kommer ur den stora bedrövelsen, och som har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

Hebr. 9:14. 1 Joh. 1:7. Upp. 1:5.

15. Därför är de inför Guds tron och tjänar honom dag och natt i hans tempel och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel* över dem.

*täkt. Ps. 121:6. Jes. 4:5-6.

16. De skall inte mer hungra eller törsta, inte heller skall solen eller någon hetta falla på dem.

Jes. 49:10.

17. Ty Lammet som står mitt för tro-

nen, skall vara deras herde* och leda dem till levande vattenkällor och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon.

*KXII: regera.

Ps. 23:1-2. Jes. 25:8. Upp. 21:4.

8 Kapitlet

Det sjunde inseglet bryts. Johannes ser sju änglar med sina basuner. De fyra första basunerna.

Och då det bröt det sjunde inseglet, blev det tyst i himlen omkring en halv timme.

2. Och jag såg de sju änglar som står inför Gud och åt dem gavs sju basuner.

3. Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret, och han hade ett gyllene rökelsekar, och åt honom gavs mycket rökelse, för att han skulle lägga det till alla de heligas böner på det gyllene altaret inför tronen. Upp. 5:8.

4. Och röken från rökelsen med de heligas böner steg från ängelns hand upp inför Gud.

Ps. 141:2.

5. Och ängeln tog rökelsekaret och fyllde det med eld från altaret och kastade ner den på jorden. Och det blev åska, donder, blixtar och jordbävning.

6. Och de sju änglarna med de sju basunerna gjorde sig redo till att blåsa i dem.

7. Och den förste ängeln blåste i sin basun, då kom hagel och eld, blandat med blod, och det blev kastat ner på jorden, och tredjedelen av träden brändes upp, och allt grönt gräs brändes upp.

8. Och den andre ängeln blåste i sin

basun, och något som liknade ett stort brinnande berg blev kastat i havet, och tredjedelen av havet blev blod.

9. Och tredjedelen av de skapade varelserna, som var i havet och som hade liv, dog, och tredjedelen av skeppen gick under.

10. Och den tredje ängeln blåste i sin basun, då föll från himlen en stor stjärna, brinnande som en fackla, och den föll ner i tredjedelen av floderna och vattenkällorna.

11. Och stjärnans namn kallas Malört och tredjedelen av vattnet förvandlades till malört och många människor dog av vattnet, som hade blivit bittert.

12. Och den fjärde ängeln blåste i sin basun. Då träffades tredjedelen av solen och tredjedelen av månen och tredjedelen av stjärnorna, så att tredjedelen av dem förmörkades, och en tredjedel av dagen miste sitt ljus, och natten likaså.

13. Och jag såg och hörde en ängel, som flög fram mitt på himlen, säga med hög röst: Ve, ve, ve över dem som bor på jorden, för de återstående basunstötarna från de tre änglar som skall till att blåsa i sina basuner. Upp. 9:11.

9 Kapitlet

Femte och sjätte basunen.

Och den femte ängeln blåste i sin basun. Och jag såg en stjärna, som hade fallit från himlen ner på jorden. Åt honom gavs nyckeln till avgrundens brunn.

2. Och han öppnade avgrundens brunn, och en rök steg upp från brun-

nen som från en stor ugn och solen och luften förmörkades av brunnens rök.

3. Ur röken kom det ut gräshoppor på jorden och åt dem gavs makt, så som skorpionerna på jorden har makt.

4. Och det blev sagt till dem att de inte skulle skada gräset på jorden, inte heller något grönt, inte heller något träd, utan endast de människor som inte hade Guds insegel på sina pannor.

Hes. 9:4. Upp. 8:7:3.

5. Och åt dem blev givet, att de inte skulle döda dem, utan att de skulle plåga dem i fem månader. Och deras plåga var som plågan av en skorpion när den stinger en människa.

6. I de dagarna skall människorna söka döden men inte finna den och de skall önska att få dö, men döden skall fly ifrån dem. Jes. 2:19. Jer. 8:3.

Hos. 10:8. Luk. 23:30. Upp. 6:16.

7. Gräshopporerna var till utseendet lik hästar, beredda till strid och på sina huvuden hade de något som liknade kronor av guld, och deras ansikten var så som människors ansikten.

2 Mos. 10:4.

8. De hade hår som kvinnohår och deras tänder var såsom lejons.

9. De hade pansar så som pansar av järn och ljudet av deras vingar var som ljudet av vagnar med många hästar som löper till strid.

10. De hade stjärtar som skorpioner och gaddar i deras stjärtar, och deras makt var att plåga människorna i fem månader.

11. De hade en kung över sig, avgrundens ängel, vars namn på hebreiska är Abaddon, och som på grekiska har namnet Apollyon*.

*Namnet betyder fördärvaren.

12. Ett ve är till ända och se, det kommer ytterligare två andra ve efter detta.

Upp. 8:13.

13. Och den sjätte ängeln blåste i sin basun och jag hörde en röst från de fyra hornen på det gyllene altaret, som är inför Gud,

14. säga till den sjätte ängeln, som hade basunen: Lös de fyra änglar som är bundna vid den stora floden Euftrat.

15. Och de fyra änglarna blev lösta, vilka för den timmen, den dagen, den månaden och det året var beredda till att döda tredjedelen av människorna.

16. Och antalet av ryttarhärarna var två gånger tiotusen gånger tiotusen, jag hörde deras antal.

Ps. 68:18. Dan. 7:10.

17. Och så här såg jag hästarna, och de som satt på dem i synen. De hade eldröda, mörkblå* och svavelgula pansar. Hästarnas huvuden var så som lejons huvuden och ur deras munnar kom eld och rök och svavel. *KXII: gula. 18. Av dessa tre plågor dödades tredjedelen av människorna, av elden och röken och svavlet, som kom ur deras munnar.

19. Ty deras makt låg i deras mun och i deras svansar, ty deras svansar var lika ormar, och de hade huvuden, och med dem gjorde de skada.

20. Men de övriga människorna, som inte hade blivit dödade av dessa plågor, omvände* sig inte från sina händers verk, så att de upphörde att tillbe onda andar** och avgudar av guld, silver, koppar, sten och trä, som varken kan se eller höra eller gå.

*KXII: bättrade. Alt. övers. ändrade inte sinne, ångrade. **djävulskap.

21. De omvände* sig inte från sitt mördande eller från sina trolldoms-

konster, eller från sin otukt eller från sina stölder.

*KXII: gjorde inte bot.

Alt. övers. ändrade inte sinne, ångrade.

10 Kapitlet

Johannes ser en ängel med regnbågen på sitt huvud och en bok i handen stå på havet och jorden.

Och jag såg en annan mäktig ängel komma ner från himlen klädd i en sky och en regnbåge över sitt huvud. Hans ansikte var som solen och hans fötter som eldpelare.

Upp. 1:14-15.

2. Han hade en liten öppen bok i sin hand, och han satte sin högra fot på havet och den vänstra på jorden,

3. och han ropade med hög röst, som när ett lejon ryter. Då han ropade, talade de sju åskdundren med sina röster.

4. Och då de sju åskdundren hade talat, skulle jag just skriva. Men då hörde jag en röst från himlen säga till mig: Försegla vad de sju åskdundren har talat, och skriv det inte.

Dan. 8:26.

5. Och ängeln, som jag såg stå på havet och på jorden, lyfte sin hand upp mot himlen

Dan. 12:7.

6. och svor vid honom, som lever i evigheternas evigheter, och som har skapat himlen och vad som finns i den, och jorden och vad som finns på den, och havet och vad som finns i det, att ingen tid skall vara mer,

7. utan i de dagar, då den sjunde ängels röst hörs, när han skall blåsa i basunen, då skall Guds hemlighet vara fullbordad, som han har förkunnat för sina tjänare profeterna.

Upp. 11:15.

8. Och den röst som jag hade hört från himlen talade åter till mig och sade: Gå och ta den lilla boken som är öppnad ur handen på den ängel som står på havet och på jorden.

9. Då gick jag till ängeln och sade till honom: Ge mig den lilla boken. Och han sade till mig: Ta, och ät upp den, den skall vara bitter i din buk, men i din mun skall den vara söt som honung.

Hes. 3:1-3.

10. Och jag tog den lilla boken ur ängels hand och åt upp den, och den var i min mun söt som honung, men då jag hade ätit upp den, gav den bitter smärta i min buk.

11. Då sade han till mig: Du måste åter profetera över många folk och folkslag* och tungomål och kungar.

*KXII: hedningar.

11 Kapitlet

Guds tempel mäts. De två vittnena profeterar, dödas och står upp. Den sjunde basunen.

Och ett rör likt en stav gavs åt mig, och mig blev sagt: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber där inne.

Hes. 40f.

2. Men utelämna* templets inre** förgård och mät den inte, för den är given åt hedningarna, och de skall förtrampa den heliga staden i fyrtyotvå månader.

*KXII: kasta ut.

**I en del grek. handskrifter står det: yttre.

Upp. 13:5.

3. Och jag skall låta mina två vittnen profetera under ett tusen tvåhundra-sextio dagar, klädda i säckar. Upp. 12:6.

4. Dessa är de två olivträd och de två ljusstakar som står inför jordens Gud.

Sak. 4:2f.

5. Och om någon vill skada dem så

kommer det eld ur deras mun och förtär deras fiender. Och om någon vill göra dem ont, så måste han dödas på det sättet.

6. Dessa har makt att tillsluta himlen, så att inget regn faller under de dagar de profeterar, och de har makt över vattnen, att förvandla dem till blod, och att slå jorden med alla slags plågor, så ofta de vill.

2 Mos. 7f. 1 Kon. 17:1.

7. När de har avslutat sitt vittnesbörd, skall vilddjuret som stiger upp ur avgrunden, föra krig mot dem, besegra dem och döda dem.

Dan. 7:21. Upp. 13:1f, 17:8.

8. Deras kroppar skall bli liggande på gatan i den stora staden som andligt talat heter Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst. Jes. 1:9f.

9. Och folken, stammarna, tungomålen och folkslagen* skall se deras döda kroppar i tre dagar och en halv, och de skall inte tillåta att deras döda kroppar läggs i gravar.

*KXII: hedningarna.

10. Och de som bor på jorden skall fröjda sig över dem och skall glädjas och sända varandra gåvor, ty dessa två profeter plågade dem som bor på jorden.

11. Men efter de tre och en halv dagarna kom en livsande från Gud in i dem, och de stod upp på sina fötter, och en stor förskräckelse föll över dem som såg dem.

12. Och de hörde en hög röst från himlen säga till dem: Stig hit upp. Och de steg upp i himlen i skyn och deras fiender såg dem.

13. Och i samma stund blev det en stor jordbävning, och tiondelen av staden störtade samman. Och genom jordbävningen blev sju tusen männis-

kor dödade, och de andra blev förskräckta och gav pris åt himlens Gud. 14. Det andra ve är till ända, och se, det tredje ve kommer snart.

Upp. 8:13, 9:12, 15:1.

15. Den sjunde ängeln blåste i sin basun, och då hördes i himlen höga röster, som sade: Denna världens riken har blivit vår Herres och hans Kristus och han skall regera i evighetersnas evigheter.

Upp. 10:7.

16. Och de tjugofyra äldste, som satt inför Gud på sina troner, föll ner på sina ansikten och tillbad Gud

Upp. 4:4f, 5:8.

17. och sade: Vi tackar dig, Herre, Allsmäktige Gud, du som är och som var och som skall komma, för att du har tagit din stora makt och regerar.

Upp. 1:4f, 4:8, 16:5.

18. Och folkslagen* blev vrede, men din vrede har kommit, och tiden då de döda skall dömas, och då du skall löna dina tjänare profeterna och de heliga och dem som fruktar ditt namn, de små och de stora, och fördärva dem som fördärvar jorden.

*KXII: hedningarna. Ps. 2:1f.

19. Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbunds ark blev synlig i hans tempel och där kom blixtar, röster och åskdunder, jordbävning och stora hagel.

Upp. 15:5.

12 Kapitlet

Kvinnan och draken. Mikails strid mot draken.

Och i himlen syntes ett stort tecken: en kvinna klädd i solen och månen under sina fötter och på sitt huvud en krona av tolv stjärnor. 2. Hon är havande och hon ropar i

födslovärkar och barnsnöd.

3. Och ett annat tecken syntes i himlen, och se, en stor röd drake som hade sju huvuden och tio horn, och på sina huvuden sju kronor.

4. Hans stjärt drog med sig tredjedelen av himlens stjärnor och kastade ner dem på jorden. Och draken stod framför kvinnan som skulle föda för att han skulle uppsluka hennes barn när hon hade fött det.

5. Hon födde ett gossebarn, som skall regera över alla folkslag* med järnspira. Och hennes barn blev uppryckt till Gud och till hans tron.

*KXII: hedningar.

Ps. 2:9. Upp. 2:27, 19:15.

6. Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats som blivit beredd av Gud, för att hon där skulle föras med föda under ett tusen tvåhundra sextio dagar.

Upp. 11:3.

7. Det blev en strid i himlen: Mikael och hans änglar stred mot draken, och draken och hans änglar stred.

Dan. 10:13f, 12:1. Jud. v. 9.

8. Men de vann inte och deras plats fanns inte mer i himlen.

9. Och den store draken blev utkastad, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan, och som bedrar hela världen, han blev nerkastad på jorden, och hans änglar blev också nerkastade med honom.

1 Mos. 3:1-4. Luk. 10:18. Joh. 12:31. Upp. 20:3.

10. Och jag hörde en stark röst, som sade i himlen: Nu har frälsningen och kraften och riket blivit vår Guds och makten hans Kristus, eftersom våra bröders åklagare är nerkastad, han som anklagade dem inför vår Gud dag och natt.

Job 1:9, 2:5. Sak. 3:1. Upp. 11:15.

11. Och de övervann honom för

Lammets blods skull och för sitt vittnesbörds ords skull, och de älskade inte så sitt liv, att de drog sig undan döden.

Rom. 8:33-37.

12. Gläd er därför, ni himlar och ni som bor i dem. Ve dem som bor på jorden och på havet, ty djävulen har kommit ner till er i stor vrede, eftersom han vet att han inte har lång tid kvar.

Ps. 96:11. Jes. 49:13. Upp. 8:13.

13. Och då draken såg att han var kastad till jorden, förföljde han kvinnan som hade fött gossebarnet.

14. Men åt kvinnan gavs den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon får sin föda en tid och tider och en halv tid borta från ormens åsyn.

Dan. 12:7.

15. Och ormen sprutade ut vatten ur sin mun så som en ström efter kvinnan, för att hon skulle föras bort med strömmen.

16. Men jorden hjälpte kvinnan, och öppnade sin mun och uppslukade strömmen, som draken hade sprutat ut ur sin mun.

17. Och draken blev vred på kvinnan och gick bort för att föra krig mot de andra av hennes säd, de som håller Guds bud och har Jesu Kristi vittnesbörd.

Joh. 5:10.

18. Och jag* ställde mig på sanden vid havet.

*KXII: han.

13 Kapitlet

De två vilddjuren.

Och jag såg ett vilddjur stiga upp ur havet. Det hade sju huvuden och tio horn, och på sina horn tio kronor och på dess huvuden hädiska namn.

Dan. 7:7. Upp. 17:3f.

2. Vilddjuret som jag såg var likt en panter, dess fötter var som en björns, och dess mun som ett lejons mun. Och draken gav det sin kraft och sin tron och stor makt. Upp. 12:9.

3. Jag såg att ett av dess huvuden var liksom sårat till döds, men dess döds-sår blev läkt. Och hela jorden förundrade sig på vilddjuret. Upp. 17:8.

4. Och de tillbad draken som hade gett vilddjuret makt, och de tillbad vilddjuret, och sade: Vem är lik vilddjuret? Och vem förmår strida mot det? Upp. 18:18.

5. Åt det gavs en mun till att tala stora ord och hädelser och det fick makt att hålla på under fyrtiotvå månader. Dan. 7:8-11, 11:36. Upp. 11:2.

6. Och det öppnade sin mun till att tala hädelse mot Gud, till att häda hans namn och hans tabernakel och dem som bor i himlen.

7. Och det blev givet åt det att strida mot de heliga och att vinna seger över dem. Och åt det gavs makt över alla stammar och språk och folkslag*.

*KXII: hedningar. Dan. 7:21.

8. Och alla som bor på jorden skall tillbe det, de vilkas namn inte är skrivna i livets bok hos Lammets som har blivit slaktat från världens grundläggning. 2 Mos. 32:33. Fil. 4:3.

Upp. 3:5 17:8, 20:12, 21:27.

9. Den som har öra, han må höra.

Upp. 2:7, 11, 17, 29.

10. Den som för till fångenskap, skall gå i fångenskap. Den som dödar med svärd, måste dödas med svärd. Här är de heligas tålmod och tro.

1 Mos. 9:6. Jes. 33:1. Matt. 26:52. Upp. 14:12.

11. Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden, och det hade två horn liksom ett lamm, och det talade som en drake.

12. Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det, och det får jorden och dem som bor på den att tillbe det första vilddjuret, vars dödsår blev läkt. Upp. 19:20.

13. Och det gör stora tecken, så att det också låter eld falla ner från himlen på jorden inför människornas åsyn. Matt. 24:24. 2 Thess. 2:9. Upp. 16:14.

14. Det bedrar dem som bor på jorden för de teckens skull, vilka gavs åt det att göra inför vilddjuret, och säger till dem som bor på jorden att göra en avbild åt vilddjuret, som var sårat av svärd men blev levande. 5 Mos. 13:1.

15. Och det blev givet åt det att ge ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild också skulle tala och göra så, att alla som inte tillbad vilddjurets bild skulle dödas.

16. Och det gör så, att alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, tar ett märke på sin högra hand eller på sina pannor,

17. för att ingen skall kunna köpa eller sälja, utom den som har märket eller vilddjurets namn eller dess namns tal. Upp. 14:9-11.

18. Här är visheten. Den som har förstånd kan räkna ut vilddjurets tal, för det är en människas tal och dess tal är sexhundrasextiosex.

Upp. 15:2, 17:9.

14 Kapitlet

Lammets med de tecknade på Sions berg.

Ängeln med det eviga evangeliet. Stora straffdomar förkunnas. Babels fall.

Och jag såg, och se, ett Lamm stod på Sions berg och tillsam-

mans med det etthundrafyrtiofyra tusen, som hade hans Faders namn skrivet på sina pannor. Upp. 7:4.

2. Och jag hörde ett ljud från himlen såsom bruset av stora vatten och såsom dånet av stark åska, och ljudet som jag hörde var som när harpospelare spelade på sina harpor.

Upp. 1:15, 5:8, 19:6.

3. De sjöng liksom en ny sång inför tronen och inför de fyra varelserna och inför de äldste, och ingen kunde lära sig den sången, utom de etthundrafyrtiofyra tusen, som är köpta från jorden. Upp. 5:9.

4. Dessa är de som inte har befläckt sig med kvinnor, för de är jungfrur. Dessa är de som följer Lammet vart det än går. Dessa är köpta från människorna till en förstling åt Gud och Lammet. 1 Kor. 6:20. 2 Kor. 11:2. Upp. 3:14.

5. I deras mun har inget svek blivit funnet ty de är ostraffliga inför Guds tron. Ps. 32:2. Sef. 3:13. Ef. 5:27.

6. Och jag såg en annan ängel flyga mitt i himlen. Han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem som bor på jorden, för alla folkslag*, stammar, språk och länder.

*KXII: hedningar.

7. Han sade med hög röst: Frukta Gud och ge honom ära, ty stunden har kommit för hans dom. Och tillbed honom som har gjort himlen och jorden och havet och vattenkällorna!

1 Mos. 1:1. Ps. 33:6, 124:8, 146:6.

Apg. 14:15, 17:24.

8. En annan ängel följde efter och sade: Fallet, fallet är den stora staden Babylon, för hon har gett alla folkslag att dricka av sin otukts vredes vin. Jes. 21:9. Jer. 51:8. Upp. 18:2f.

9. Och en tredje ängel följde efter dem och sade med hög röst: Om någon

tillber vilddjuret och dess bild och tar dess tecken på sin panna eller på sin hand,

10. så skall också han få dricka av Guds vredes vin, som är hällt oblandat i hans vredes kalk*, och han skall bli plågad med eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet.

*bägare. Ps. 75:9. Jes. 34:10, 51:17.

Jer. 25:15. Upp. 16:19, 19:3, 19:20.

11. Och röken av deras plåga stiger upp i evigheternas evigheter, och de har ingen ro varken dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild, eller som tar dess namns märke.

Upp. 20:10.

12. Här är de heligas tålmod. Här är de som håller Guds bud och Jesu tro.

13. Och jag hörde en röst från himlen säga till mig: Skriv: Saliga är de döda som dör i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skall vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följer efter dem. 1 Kor. 15:18. 1 Thess. 4:14.

14. Och jag såg, och se, en vit sky och på skyn satt en som var lik Människosonen, och han hade på sitt huvud en guldkrona och i sin hand en vass lie. Hes. 1:26. Dan. 7:13. Upp. 1:13.

15. Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med hög röst till den som satt på skyn: Hugg till med din lie och skörda, ty skördetiden har kommit för dig, för skörden på jorden har blivit mogen.

Joel 3:13. Matt. 13:39.

16. Och han som satt på skyn högg till med sin lie på jorden, och jorden blev skördad.

17. Och en annan ängel kom ut från templet, som är i himlen och han hade också en vass lie.

18. Och en annan ängel kom ut från

altaret. Han hade makt över elden, och han ropade med hög röst till honom som hade den vassa lien, och sade: Hugg till med din vassa lie, och skörda druvklasarna på jorden, för dess druvor är mogna.

19. Och ängeln högg till med sin lie på jorden och avbärgade jordens vinträd och kastade dem i Guds vredes stora vinpress.

Upp. 19:15.

20. Och vinpressen blev trampad utanför staden, och blod kom ut från vinpressen ända upp till betslen på hästarna, på en sträcka av ettusen sexhundra stadier*.

*en stadie motsvarar ca 190 m.
Jes. 63:3. Klag. 1:15.

15 Kapitlet

Sju änglar med de sju sista plågorna. Mose och Lammets sång.

Och jag såg ett annat tecken i himlen, stort och förunderligt: sju änglar, som hade de sju sista plågorna, ty med dem är Guds vrede fullbordad.

Upp. 11:14.

2. Och jag såg liksom ett glashav, blandat med eld, och dem som hade vunnit seger över vilddjuret och dess bild, dess märke och dess namns tal, stå på glashavet och de hade Guds harpor.

Upp. 4:6.

3. De sjöng Mose, Guds tjänares, sång och Lammets sång, och sade: Stora och underbara är dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige. Rättfärdiga och sanna är dina vägar, du de heligas kung. Ps. 111:2, 139:14, 145:17. Upp. 16:7.

4. Vem skulle inte frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Ty endast du är helig, och alla folkslag* skall komma

och tillbe inför dig, för dina domar har blivit uppenbarade.

*KXII: hedningar.

Jer. 10:7. Jes. 66:23.

5. Sedan såg jag, och se, vittnesbördets tabernakels tempel blev öppnat i himlen.

Upp. 11:19.

6. Och de sju änglarna, som hade de sju plågorna, kom ut ur templet, klädda i rent skinande linne och omgjordade kring bröstet med gyllene bälten,

Upp. 1:13.

7. Och ett av de fyra varelserna gav de sju änglarna sju gyllene skålar, fulla av Guds vrede, hans som lever i evigheternas evigheter.

8. Och templet blev uppfyllt av rök från Guds härlighet och från hans kraft, och ingen kunde gå in i templet förrän de sju plågor, som de sju änglarna hade, var fullbordade.

2 Mos. 40:34. 1 Kon. 8:10. Jes. 6:4.

16 Kapitlet

De sju änglarna utgjuter Guds vredesskålar.

Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju änglarna: Gå och utgjut Guds vredesskålar på jorden.

2. Och den förste ängeln gick bort och utgöt sin skål på jorden, och det blev ett ont och elakartat sår på de människor som hade vilddjurets märke och på dem som tillbad dess bild.

2 Mos. 9:9f, Upp. 13:14-17.

3. Den andre ängeln utgöt sin skål i havet och det blev som blodet av en död och allt liv i havet dog.

2 Mos. 7:17-20.

4. Den tredje ängeln utgöt sin skål i älvarna och i vattenkällorna och de blev till blod.

5. Och jag hörde vattnens* ängel säga: Rättfärdig är du Herre, som är och som var, du Helige, som har dömt så.

*"vattnens" saknas i KXII.

Upp. 1:4-8, 4:8, 11:17.

6. Ty de har utgjutit heliga mäns och profeters blod och blod har du också gett dem att dricka, ty det är de värda.

Matt. 23:34.

7. Och jag hörde en annan ängel säga från altaret: Ja, Herre Gud, du Allsmäktige, sanna och rätta är dina domar.

Upp. 15:3.

8. Och den fjärde ängeln utgöt sin skål över solen och det blev givet åt den att bränna människorna med eld.

9. Människorna blev brända av stark hetta, men de hädade Guds namn, han som hade makten över dessa plågor och omvände* sig inte, så att de gav honom ära.

*KXII: gjorde ingen syndabättring. Alt. övers. ändrade inte sinne, ångrade.

10. Och den femte ängeln utgöt sin skål över vilddjurets tron och dess rike blev förmörkat och de bet sönder sina tungor för värkens skull.

11. De hädade Gud i himlen för sin värks och sina sårs skull, men omvände* sig inte från sina gärningar.

*KXII: bättrade.

Alt. övers. ändrade inte sinne, ångrade.

12. Och den sjätte ängeln utgöt sin skål över den stora floden Eufrat och dess vatten torkade ut, för att vägen skulle beredas för kungarna från östern.

13. Och jag såg tre orena andar som liknade paddor gå ut ur drakens mun och vilddjurets mun och den falske profetens mun.

14. Ty de är onda andar* som gör tecken, och som går ut till jorden och hela världens kungar, för att samla dem till strid på Guds den Allsmäktiges stora dag. *KXII: djävulens. 2 Thess. 2:9. Upp. 13:13.

15. Se, jag kommer som en tjuv. Salig är den som vakar och bevarar sina kläder, så att han inte går naken och de får se hans skam.

Matt. 24:44.

Luk. 12:39. 1 Thess. 5:2. 2 Petr. 3:10. Upp. 3:3f.

16. Och han församlade dem till den plats som på hebreiska heter Armageddon.

17. Och den sjunde ängeln utgjöt sin skål i luften och en stark röst kom ut från templet i himlen, från tronen, som sade: Det har skett.

Upp. 21:6.

18. Och det kom då och åska och blixtar och en stor jordbävning, en så stor jordbävning, att något liknande inte hade förekommit sedan människorna blev till på jorden.

Upp. 8:5.

19. Och den stora staden delades i tre delar, och folkens städer föll, och det stora Babylon kom i åminnelse inför Gud, så att han räckte det kalken* med sin förtörnelsets vredes vin.

*bågaren. Jes. 51:22-23. Jer. 25:15-16.

Upp. 14:8-10, 18:5.

20. Och alla öar flydde och bergen fanns inte mer.

Upp. 6:14.

21. Och stora hagel, tunga som en talent*, föll ner från himlen på människorna, och människorna hädade Gud för plågan av haglet, ty den plågan var mycket stor.

*En talent vägde ungefär 30 kg. Upp. 11:19.

17 Kapitlet

Skökan på vilddjuret. Lammets seger.

Och en av de sju änglarna som hade de sju skålarna kom och talade med mig och sade till mig: Kom, jag vill visa dig domen över den stora skökan som sitter på de många vattnen.

Nah. 3:4.

2. Med vilken kungarna på jorden har bedrivit otukt och av hennes otukts vin har de som bor på jorden blivit druckna. Jer. 51:7. Upp. 14:8, 18:3f.

3. Och han förde mig i anden ut i en öken, och där såg jag en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, som var fullt med hädiska namn och hade sju huvuden och tio horn.

Upp. 13:1.

4. Kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädla stenar och pärlor, och i sin hand hade hon en gyllene kalk*, full av styggelser och hennes otukts orenlighet. *bägare. Upp. 18:16.

5. På hennes panna var skrivet ett namn: Hemlighet, det stora Babylon, modern till skökorna och till styggelserna på jorden. 2 Thess. 2:7.

6. Och jag såg kvinnan vara drucken av de heligas blod och av Jesu vittens blod, och jag förundrade mig mycket då jag såg henne. Upp. 18:24.

7. Men ängeln sade till mig: Varför förundrar du dig? Jag skall säga dig hemligheten om denna kvinna och om vilddjuret som bär henne och har de sju huvudena och de tio hornen.

8. Vilddjuret som du har sett, det har varit och är inte mer, men det skall stiga upp ur avgrunden och skall sedan gå till fördärvet. Och de som bor på jorden skall förundra sig, de vilkas namn inte från världens begynnelse är skrivna i livets bok, då de ser vilddjuret som har varit och inte är, och som ändå är.

2 Mos. 32:32. Fil. 4:3. Upp. 3:5, 13:3, 20:12.

9. Och här är det sinne, som har visdom. De sju huvudena är sju berg, som kvinnan sitter på, och de är sju kungar. Upp. 13:18.

10. Fem har fallit, en är och den andre har ännu inte kommit, och när han kommer, skall han inte bli kvar länge.

11. Och vilddjuret som har varit och inte är, han är den åttonde och en av de sju, och går till förtappelse.

12. Och de tio horn som du har sett, de är tio kungar som ännu inte har fått något rike, men som för en stund skall få makt som kungar tillsammans med vilddjuret. Dan. 7:20.

13. Dessa har alla ett och samma sinne och skall ge sin kraft och makt åt vilddjuret.

14. De skall strida med Lammet men Lammet skall övervinna dem, ty Han är herrarnas Herre och konungarnas Konung och med honom är de kallade, utvalda och trogna.

1 Tim. 6:15. Upp. 16:14, 19:16.

15. Han sade till mig: Vattnen som du har sett, där skökan sitter på, är länder och skaror och folkslag* och språk. *KXII: hedningar Jes. 8:7.

16. Och de tio horn som du har sett på vilddjuret, de skall hata skökan och göra henne öde och naken, och de skall äta hennes kött och bränna upp henne i eld. Upp. 18:8.

17. Ty Gud har i deras hjärtan ingett dem viljan att utföra hans avsikt, samt att göra enligt en och samma mening och att ge sitt rike åt vilddjuret, till dess Guds ord har blivit fullbordat. Upp. 16:16.

Upp. 16:16.

18. Och kvinnan som du har sett, är den stora staden som har herraväldet över jordens kungar.

18 Kapitlet

Babylons fall.

Sedan såg jag en annan ängel komma ner från himlen, som hade stor makt och jorden blev upplyst av hans härlighet.

2. Och han ropade kraftigt med hög röst, och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon. Det har blivit en bön för onda andar* och ett tillhåll för alla orena andar och ett tillhåll för alla orena och avskyvärda fåglar.

*KXII: djävlar.

Jes. 13:21, 21:9, 34:11-14. Jer. 50:39, 51:8f.

3. Ty alla folk* har druckit av hennes otukts vredesvin och kungarna på jorden har bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden har blivit rika genom makten från hennes överflöd**.

KXII: *hedningar. **stora vållust.

Upp. 14:8, 17:2.

4. Och jag hörde en annan röst från himlen som sade: Ni, mitt folk, gå ut från henne, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder, och för att ni inte skall få del av hennes plågor.

1 Mos. 19:12. Jes. 48:20, 52:11.

Jer. 50:8, 51:6f. 2 Kor. 6:17.

5. Ty hennes synder räcker ända upp i himlen och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdigheter. Upp. 16:19.

6. Betala tillbaka åt henne såsom hon har betalat er, och ge henne dubbelt igen för hennes gärningar. Blanda i dubbelt åt henne i samma kalk* som hon blandade.

*bägare.

Ps. 137:8. Jer. 50:15. Upp. 14:10.

7. Så mycket hon har ärat sig själv och levit i överflöd*, så mycket plåga och sorg skall ni ge åt henne. För hon säger i sitt hjärta: Jag sitter som en drottning och jag är inte änka och jag skall aldrig se någon sorg.

*KXII: vållust. Jes. 47:8.

8. Därför skall hennes plågor komma på en dag, död, sorg och hunger, och hon skall bli uppbränd i eld. Ty stark är Herren Gud som skall döma henne.

2 Thess. 2:8. Upp. 17:16.

9. Och jordens kungar skall gråta och beklaga sig över henne, de som har levit i otukt med henne och levit i överflöd*, när de får se röken från hennes brand.

*KXII: vållust.

Hes. 26:16. Upp. 17:2.

10. De skall stå långt ifrån, av fruktan för hennes plåga och säga: Ve, ve, den stora staden Babylon, den starka staden! Ty på en enda stund har din dom kommit.

Jes. 21:9.

11. Köpmännen på jorden skall gråta och sörja över henne, därför att ingen mer köper deras varor:

Hes. 27:36.

12. guld och silver, ädla stenar och pärlor, fint linne* och purpur, silke och scharlakan, och alla slags vålluktande träslag, och alla slags föremål av elfenben*, och alla slags föremål av dyrbaraste trä, av koppar, järn och marmor,

*"fint linne" och "alla slags föremål av elfenben" saknas i KXII.

13. och kanel och kryddor, salva och rökelse, vin och olja, fint mjöl och vete, boskap och får, hästar och vagnar, människors kroppar och själar.

Hes. 27:13.

14. Och den frukt som din själ hade begär till har försvunnit från dig, och all prakt och glans har gått förlorad för dig, och du skall aldrig mer finna den.

15. Köpmännen som hade dessa varor och som blivit rika genom henne, de skall stå långt ifrån, av fruktan för hennes plåga, gråtande och sörjande, 16. och säga: Ve, ve den stora staden, som var klädd i fint linne* och purpur och scharlakan, och som var

smyckad med guld och ädla stenar och pärlor. *KXII: silke. Upp. 17:4.

17. Ty på en enda stund har denna stora rikedom blivit ödelagd. Och alla skeppare och alla de som vistas på skepp, och sjömän och alla som har sitt arbete på havet, stod långt ifrån

Jes. 23:14. Hes. 27:29.

18. och ropade, då de såg röken av hennes brand och sade: Var finns den stora stadens like? Jes. 34:10. Upp. 13:4.

19. Och de kastade jord på sina huvuden och ropade, gråtande och sörjande, och sade: Ve, ve den stora staden, i vilken alla de som hade skepp på havet blev rika av hennes dyrbarheter, ty på en enda stund har den nu blivit öde.

Jos. 7:6. Job 2:12.

20. Fröjda dig över henne du himmel och ni heliga apostlar och profeter, ty Gud har dömt er dom över henne.

Jes. 44:23, 49:13. Jer. 51:48. Upp. 19:2.

21. Och en väldig* ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och kastade den i havet och sade: Med sådan hast skall Babylon, den stora staden, störtas ner och skall aldrig mer bli funnen.

*KXII: stark. Jer. 51:64.

22. Och ljudet av harpospelare, sångare, flöjtspelare och basunblåsare skall aldrig mer höras i dig, och ingen hantverkare av något slag skall mer finnas i dig, och ljudet av en kvarn skall aldrig mer höras i dig.

Jes. 24:8. Jer. 25:10. Hes. 26:13.

23. Och ljus från en ljusstake skall aldrig mer lysa i dig, och brudgums och bruds röst skall aldrig mer höras i dig, ty dina köpmän var furstar på jorden, och genom din trolddom blev alla folk* vilseförda.

*KXII: hedningarna.

Jes. 23:8. Jer. 7:34, 16:9, 25:10.

24. I henne blev profeters och heliga

mäns blod funnet och av alla dem som blivit slaktade på jorden. Upp. 17:6.

19 Kapitlet

Guds lov för Babylons fall och Lammets bröllop. Kristi strid och seger.

Sedan hörde jag en stark röst av en stor skara i himlen, som sade: Halleluja! Frälsningen och äran och priset och makten tillhör Herren vår Gud.

Upp. 7:10.

2. Ty hans domar är sanna och rätta, för han har dömt den stora skökan, som med sin otukt har fördärvat jorden och han har utkrävt hämnd för sina tjänares blod ur hennes hand.

5 Mos. 32:43. Upp. 16:7, 18:20.

3. Och åter sade de: Halleluja! Och röken från henne stiger upp i evigheternas evigheter.

Jes. 34:10. Upp. 14:11, 18:9f.

4. De tjugofyra äldste och de fyra varelserna föll ner och tillbad Gud, som satt på tronen och sade: Amen! Halleluja!

Upp. 4:4.

5. Och från tronen kom en röst som sade: Lova vår Gud, ni alla hans tjänare och ni som fruktar honom, både små och stora.

6. Och jag hörde liksom en röst av en stor skara och liksom ljudet av många vatten och liksom ljudet av starkt åskdunder, som sade: Halleluja! Ty Herren Gud, den Allsmäktige, har intagit riket. Upp. 11:15-17, 12:10.

7. Låt oss glädjas och fröjdas och ge honom äran, för Lammets bröllop har kommit och hans hustru har gjort sig redo.

Matt. 22:2, 25:10.

8. Och åt henne blev givet att kläda sig i fint linne*, rent och skinande,

för det fina linnet är de heligas rättfärdighet.

*KXII: silke.

Ps. 45:14-15. Hes. 16:10.

9. Och han sade till mig: Skriv: Saliga är de som är kallade till Lammets bröllopsmåltid. Och han sade till mig: Dessa ord är sanna Guds ord.

Luk. 14:16.

10. Och jag föll ner för hans fötter för att tillbe honom, men han sade till mig: Se till att du inte gör det. Jag är medtjänare till dig och dina bröder, de som har Jesus vittnesbörd. Tillbed Gud, ty Jesu vittnesbörd är profetians ande.

Apg. 10:26, 14:15. Upp. 22:8-9.

11. Och jag såg himlen öppen och se, en vit häst och den som satt på den heter Trofast och Sannfärdig, och han dömer och strider med rättfärdighet.

Upp. 3:14, 6:2.

12. Hans ögon var som eldslågor och på hans huvud var många kronor. Han hade ett namn skrivet, som ingen känner utom han själv. Upp. 1:14, 2:18.

13. Han var klädd i en klädnad, som var bestänkt med blod och hans namn är Guds Ord. Jes. 63:2. Joh. 1:1. 1 Joh. 1:1.

14. Och häarna i himlen följde honom på vita hästar, klädda i vitt och rent linne*.

*KXII: silke.

Matt. 28:3. Upp. 4:4.

15. Och ut ur hans mun kom ett skarpt* svärd, för att han med det skulle slå folken*. Han skall regera dem med järnspira. Och han trampar vinpressen med Guds den Allsmäktiges förtörnelse och vrede.

*KXII tillägger: tveeggat.

**KXII: hedningarna.

Ps. 2:9, 76:13. Jes. 11:4, 63:3. 2 Thess. 2:8.

Upp. 1:16, 2:16f, 12:5, 14:19-20.

16. Och han har ett namn skrivet på sina kläder och på sin höft: Konungarnas Konung och Herrarnas Herre.

1 Tim. 6:15. Upp. 17:14.

17. Och jag såg en ängel stå i solen, och han ropade med hög röst och sade till alla fåglarna, som flyger under himlen: Kom och församla er till den stora Gudens måltid,

Jer. 12:9. Hes. 39:17.

18. för att ni skall få äta kungars kött och befälhavares kött och mäktiga mäns kött och hästars kött och av dem som sitter på dem, och kött av alla fria och slavar och små och stora.

19. Och jag såg vilddjuret och jordens kungar och deras härar församlade till att föra krig med honom, som satt på hästen och med hans här.

20. Och vilddjuret blev gripet tillsammans med den falske profeten, som hade gjort tecken inför honom, med vilka han bedrog dem som tog vilddjurets märke och dem som tillbad dess bild. Dessa två blev levande kastade i den brinnande sjön, som brinner med svavel.

5 Mos. 13:1. Dan. 7:11. Matt. 24:24.

Upp. 13:12, 14:10, 20:10.

21. Och de andra dödades med hans svärd, som satt på hästen, det som gick ut ur hans mun och alla fåglarna blev mättade av deras kött.

20 Kapitlet

Satan blir bunden i tusen år. De troende regerar med Kristus. Satan åter lös. Domen.

Och jag såg en ängel komma ner från himlen, han hade nyckeln till avgrunden och en stor kedja i sin hand.

Upp. 1:18.

2. Och han grep draken, den gamle ormen, som är Djävulen och Satan och band honom för tusen år.

2 Petr. 2:4. Upp. 12:9.

3. Och kastade honom i avgrunden och låste igen om honom och förseglade den över honom, så att han inte mer skulle bedra folken*, förrän de tusen åren var fullbordade. Därefter måste han släppas lös för en kort tid.

*KXII: hedningarna.

4. Och jag såg troner och de satt på dem, och åt dem blev givet att hålla dom. Och jag såg deras själar, som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörds och för Guds ords skull, och de som inte hade tillbett vild-djuret eller dess bild och inte hade tagit märket på sin panna eller sin hand. Och de levde och regerade med Kristus i tusen år.

Dan. 7:9. Matt. 19:28. Luk. 22:30. Rom. 8:17.

1 Kor. 6:2-3. 2 Tim. 2:12. Upp. 6:9-11.

5. Men de andra döda fick inte liv igen, förrän de tusen åren hade blivit fullbordade. Detta är den första uppståndelsen.

6. Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen. Över dem har den andra döden ingen makt, utan de skall vara Guds och Kristi präster, och skall regera med honom i tusen år.

7. Och när de tusen åren har blivit fullbordade, skall Satan släppas lös ur sitt fängelse,

8. och han skall gå ut för att bedra folken, vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, för att församla dem till strid, och deras antal är som sanden i havet.

*KXII: hedningarna.

Hes. 38:2, 39:1. Upp. 16:14.

9. De drog upp över jordens vidd och omringade de heligas läger och den älskade staden. Och ner från himlen föll eld från Gud och förtärde dem.

Dan. 7:11.

10. Och Djävulen som hade bedragit

dem blev kastad i sjön av eld och sva-vel, där vildddjuret och den falske profeten var. Och de skall plågas dag och natt i evigheternas evigheter.

Upp. 14:10-11, 19:20.

11. Och jag såg en stor vit tron och honom som satt på den. För hans ansikte flydde jord och himmel, och det fanns inte plats för dem.

12. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför Gud och böcker blev öppnade och en annan bok blev öppnad, som är livets bok. Och de döda blev dömda enligt det som var skrivet i böckerna, efter sina gärningar.

2 Mos. 32:32. Ps. 62:13, 69:29. Jer. 17:10,

32:19. Dan. 7:10. Matt. 16:27. Rom. 2:6, 14:12.

2 Kor. 5:10. Gal. 6:5. Fil. 4:3. Upp. 2:23, 3:5,

13:8, 21:27, 22:12.

13. Och havet gav igen de döda, som var i det, och döden och dödsriket* gav igen de döda som var i dem, och de blev dömda var och en efter sina gärningar.

*KXII: helvetet.

14. Och döden och dödsriket* blev kastade i den brinnande sjön. Detta är den andra döden.

*KXII: helvetet.

1 Kor. 15:26, 54-55. Upp. 2:11.

15. Och den som inte fanns skriven i livets bok, blev kastad i den brinnande sjön.

21 Kapitlet

En ny himmel och en ny jord. Det nya Jerusalems härlighet.

Och jag såg en ny himmel och en ny jord, ty den första himlen och den första jorden var förgångna och havet fanns inte mer.

Jes. 65:17, 66:22. 2 Petr. 3:13.

2. Och jag Johannes, såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner

från himlen, från Gud, redo så som en brud som är prydd för sin man.

2 Kor. 11:2. Gal. 4:26.

Hebr. 11:10, 12:22, 13:14.

3. Och jag hörde en stark röst från himlen säga: Se, Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo hos dem, och de skall vara hans folk och Gud själv, deras Gud, skall vara med dem.

Hes. 43:7.

4. Och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon. Och döden skall inte vara mer, inte heller sorg, inte heller rop, inte heller någon plåga skall vara mer, ty det första är förgånget.

Jes. 25:8, 35:10. 1 Kor. 15:26, 54. Upp. 7:17.

5. Och han som satt på tronen, sade: Se, jag gör allting nytt. Och han sade till mig: Skriv, ty dessa ord är trovär-diga och sanna.

Jes. 43:19. 2 Kor. 5:17. Upp. 19:9.

6. Och han sade till mig: Det är gjort. Jag är A och O*, begynnelsen och änden. Åt den som törstar skall jag ge av livets vattenkälla för intet*.

*A och O dvs Alfa och Omega, som är första och sista bokstaven i det grekiska alfabetet.

**oförskyllt, som gäva.

Jes. 12:3, 41:4, 44:6, 55:1.

Joh. 4:10-14, 7:37. Upp. 1:8f, 22:13f.

7. Den som vinner seger skall ärva allt detta, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son.

Sak. 8:8. Hebr. 8:10.

8. Men de fega, otrogna och avskyrvärda, och mördare, otuktiga, trollkarlar, avgudadyrkare och alla lögnare, de skall få sin del i den sjö som brinner med eld och svavel, som är den andra döden.

1 Kor. 6:9. Gal. 5:21.

Ef. 5:5. 1 Tim. 1:9. Upp. 20:14-15, 22:15.

9. Och till mig kom en av de sju änglar, som hade de sju skålarna fulla med de sju sista plågorna, och han talade till mig och sade: Kom, jag vill

visa dig bruden, Lammets hustru.

Upp. 15:1, 19:7.

10. Och han förde mig i anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den stora staden, det heliga Jerusalem, som kom ner från himlen, från Gud

Hebr. 12:22, 13:14.

11. och den hade Guds härlighet, och dess ljus var som den dyrbaraste ädelsten, som en kristallklar jaspis.

12. Den hade en stor och hög mur med tolv portar, och vid portarna tolv änglar och namnen på Israels söners tolv stammar var skrivna där.

Hes. 48:31.

13. I öster var tre portar, i norr tre portar, i söder tre portar och i väster tre portar.

14. Stadsmuren hade tolv grundvalar och på dem stod namnen på Lammets tolv apostlar.

Matt. 16:18. Ef. 2:19-20.

15. Och han som talade med mig, hade ett gyllene rör, för att mäta staden och dess portar och dess mur.

Hes. 40:3. Sak. 2:1.

16. Staden ligger i fyrkant och dess längd är lika stor som bredden. Och han mätte staden med röret, tolv tusen stadier*, dess längd och bredd och höjd är lika.

*En grekisk stadie var 192 meter.

17. Han mätte också dess mur, ett-hundrafyrtiofyra alnar* efter människors mått, som också är en ängels.

*En grekisk aln är något kortare än en halv meter.

18. Dess mur var byggd av jaspis, och staden av rent guld, likt rent glas.

19. Stadsmurens grundvalar var prydda med alla slags dyrbara stenar. Den första grundvalen var en jaspis, den andra en safir, den tredje en kalcedon, den fjärde en smaragd,

20. den femte en sardonyx, den sjätte

en sarder*, den sjunde en krysolit, den åttonde en beryll, den nionde en topas, den tionde en krysolit, den elfte en hyacint och den tolfte en ametist.

*Karneol.

21. De tolv portarna var tolv pärlor. Var port för sig var av en pärla. Och stadens gata var av rent guld, så som genomskinligt glas.

22. Jag såg inget tempel i den, ty Herren Gud, den Allsmäktige och Lammet, är dess tempel.

23. Staden behöver inte sol eller måne, för att få ljus, ty Guds härlighet upplyser den och dess ljus är Lammet.

Jes. 60:19. Sak. 14:7. Upp. 22:5.

24. Och folken* som blivit frälsta skall vandra i dess ljus och kungarna på jorden skall föra sin härlighet och ära in i den. *KXII: hedningarna. Jes. 60:3f.

25. Dess portar skall aldrig stängas om dagen, ty natt skall inte vara där.

Jes. 60:11f.

26. Och de skall föra folkens* härlighet och ära in i den.

*KXII: hedningarna. Jes. 66:12.

27. Och aldrig någonsin skall något orent komma in i den eller någon som gör styggelse eller ljuger, utan de som är skrivna i livets bok hos Lammet.

2 Mos. 32:32. Ps. 69:29. Jes. 35:8. Joel 3:17.

Fil. 4:3. Upp. 3:5, 13:8, 20:12, 22:15.

22 Kapitlet

*Floden med livets vatten. Livets träd.
Kristi snara ankomst. Profetians ord
i denna bok.*

Och han visade mig en ren flod med livets vatten, klar såsom kristall. Den går ut från Guds och Lammets tron.

Hes. 47:1. Sak. 14:8.

2. Mitt på stadens gata och på båda

sidor om floden står livets träd, som bär tolv skördar. Varje månad bär det frukt, och trädets löv tjänar till folkens* helande.

*KXII: hedningarna.

1 Mos. 2:9. Hes. 47:12. Upp. 2:7.

3. Och ingen förbannelse skall finnas mer, utan Guds och Lammets tron skall vara i den och hans tjänare skall tjäna honom.

Sak. 14:11.

4. Och de skall se hans ansikte och hans namn skall vara på deras pannor.

Matt. 5:8. 1 Kor. 13:12. 1 Joh. 3:2. Upp. 3:12.

5. Natt skall inte vara mer och de behöver ingen lampa, inte heller solens ljus, ty Herren Gud lyser över dem och de skall regera i evigheternas evigheter.

Ps. 36:10. Jes. 60:19-20.

Sak. 14:6-7. Upp. 21:23.

6. Han sade till mig: Dessa ord är trovärdiga och sanna. Och Herren, de heliga profeternas Gud, har sänt sin ängel för att visa sina tjänare vad som snart måste ske.

Upp. 1:1, 19:9, 21:5.

7. Se, jag kommer snart. Salig är den som håller profetians ord i denna bok.

Upp. 1:3, 3:11.

8. Jag, Johannes, är den som hörde och såg detta. Och när jag hade hört och sett det, föll jag ner för att tillbe framför fötterna på den ängel som visade mig detta.

9. Men han sade till mig: Se till, att du inte gör det! Ty jag är medtjänare till dig och till dina bröder, profeterna, och till dem som håller orden i denna bok. Tillbed Gud!

App. 10:26, 14:14-15. Upp. 19:10.

10. Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära.

Dan. 8:26, 12:4. Upp. 1:3.

11. Den som gör orätt han fortsätter att göra orätt, och den som är oren han fortsätter att orena sig. Och den som är rättfärdig han fortsätter att

vara rättfärdig och den som är helig han fortsätter att vara helig.

2 Tim. 3:13.

12. Och se, jag kommer snart och har min lön med mig för att ge åt var och en, efter hans gärning.

Jes. 40:10, 62:11. Upp. 20:12.

13. Jag är A och O*, begynnelsen och änden, den förste och den siste.

*A och O dvs Alfa och Omega, som är den första och sista bokstaven i det grekiska alfabetet.

Jes. 41:4, 44:6, 48:12. Upp. 1:4-11, 21:6.

14. Saliga är de som håller hans bud, för att de skall få rätt till livets träd och få gå in genom portarna i staden.

1 Joh. 3:23.

15. Men utanför är hundarna och trollkarlarna och de otuktiga och mördarna och avgudadyrkarna och alla de som älskar och gör lögn.

1 Kor. 6:10. Ef. 5:5. Fil. 3:2.

Kol. 3:5-6. Upp. 21:8f.

16. Jag, Jesus, har sänt min ängel för att han skulle vittna för er om dessa ting i församlingarna. Jag är Davids rot och ättling, den klara morgonstjärnan.

4 Mos. 24:17. Jes. 11:10.

Rom. 15:12. 2 Petr. 1:19. Upp. 1:1. Upp. 5:5.

17. Och Anden och bruden säger: Kom. Och den som hör det, han säger: Kom! Och den som törstar skall komma, och den som vill får ta av livets vatten för intet*.

*oförskyllt, som gäva.

Jes. 55:1. Joh. 7:37. Upp. 21:6.

18. För jag vittnar för var och en som hör profetians ord i denna bok: Om någon lägger något till dem, så skall Gud på honom lägga de plågor, som är skrivna i denna bok.

5 Mos. 4:2. Ords. 30:6.

19. Och om någon tar bort något från orden i denna profetias bok, så skall Gud ta bort hans del från livets bok och från den heliga staden och från det som är skrivet i denna bok.

2 Mos. 32:33. Ps. 69:29.

Upp. 3:5, 13:8, 17:8, 20:12, 21:27.

20. Han som vittnar detta säger: Ja, jag kommer snart. Amen. Ja, kom, Herre Jesu!

21. Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med er alla. Amen.